DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

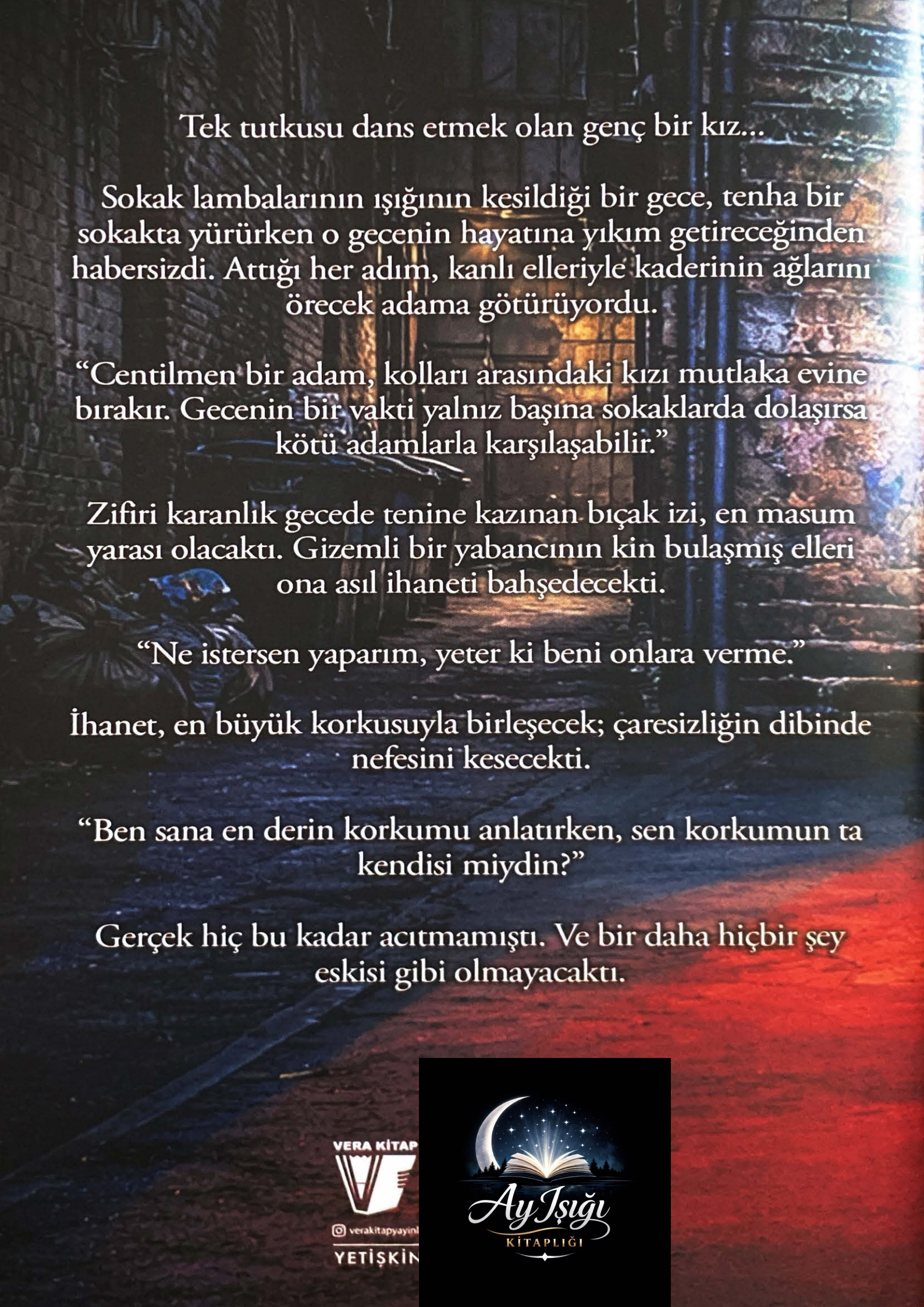
GONCA ÇAKIR

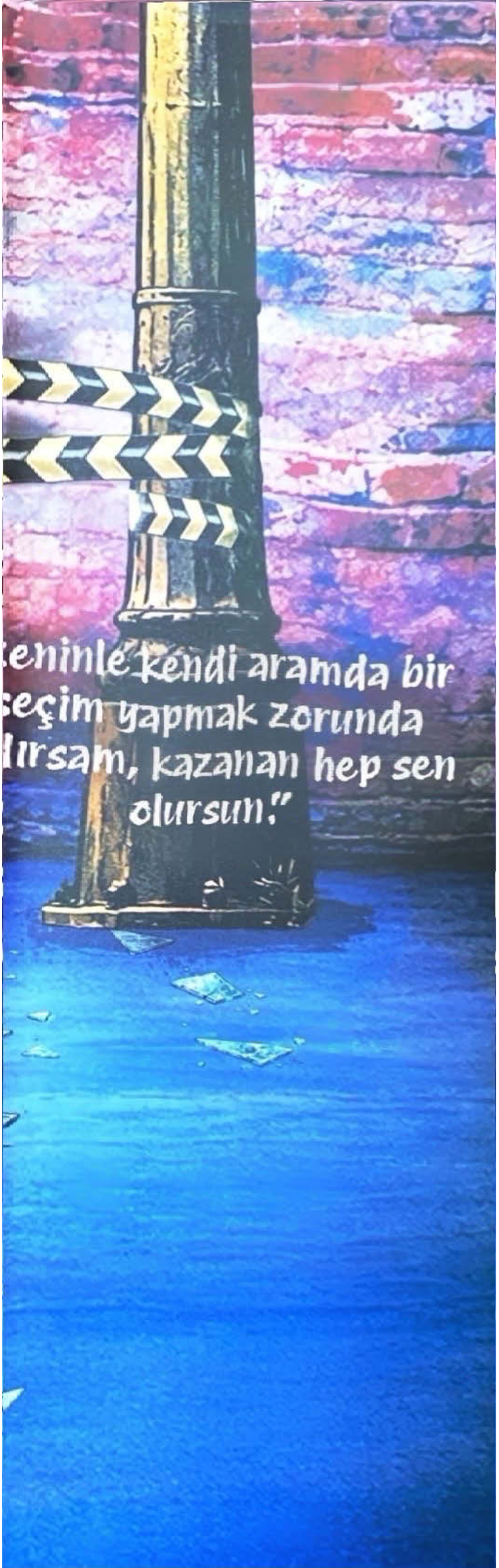

SOKAĞIN DANSI

Aşk Ritmi

VERA KİTAP

Tek tutkusu dans etmek olan genç bir kız...
Sokak lambalarının ışığının kesildiği bir gece, tenha bir sokakta yürürken o gecenin hayatına yıkım getireceğinden habersizdi. Attığı her adım, kanlı elleriyle kaderinin ağlarını örecek adama götürüyordu.
"Centilmen bir adam, kolları arasındaki kızı mutlaka evine bırakır. Gecenin bir vakti yalnız başına sokaklarda dolaşırsa kötü adamlarla karşılaşabilir."
Zifiri karanlık gecede tenine kazınan bıçak izi, en masum yarası olacaktı. Gizemli bir yabancının kin bulaşmış elleri ona asıl ihaneti bahşedecekti.
"Ne istersen yaparım, yeter ki beni onlara verme."
İhanet, en büyük korkusuyla birleşecek; çaresizliğin dibinde nefesini kesecekti.
"Ben sana en derin korkumu anlatırken, sen korkumun ta kendisi miydin?"
Gerçek hiç bu kadar acıtmamıştı. Ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.
VERA KİTAP
verakitapyayinl
YETİŞKİN
Ay Işığı
KİTAPLIĞI

eninle kendi aramda bir
eçim yapmak zorunda
lırsam, kazanan hep sen
olursun."

SOKAĞIN DANSI

Aşk Ritmi

GONCA ÇAKIR

VERA KİTAP

SOKAĞIN DANSI 1 - AŞK RİTMİ

GONCA ÇAKIR

Yayına Hazırlayan	: Yaren Kılıç
Editör	: Zeynep Karadeniz
Son Okuma	: Yaren Kılıç
Kapak Tasarım	: Sarper Özhan
Sayfa Tasarım	: Merve Polat
Türü	: Türk Roman
Kitap No	: 20

1. Baskı: Şubat 2026
ISBN: 978-625-93650-9-1

Yayınevi Sertifika No: 81245

©Gonca Çakır
©Vera Basım Yayım Dağıtım

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, kayıt sistemlerinde saklanamaz veya aktarılamaz.

Vera Kitap
Vera Basım Yayım Dağıtım ve Ticaret Ltd. Şti.
Oruçreis Mahallesi Tekstilkent Sitesi
Tekstilkent Caddesi Blok No: A16 Kapı: 21 Esenler / İstanbul
Tel: 0 (212) 812 83 72
info@verayayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

SOKAĞIN DANSI

Aşk Ritmi

GONCA ÇAKIR

@ayisigikitap

VERA KİTAP

İÇERİK UYARISI

Sokağın Dansı, sokak dansçısı Metis'in karanlıkla, aşkla ve geçmişle verdiği mücadeleyi konu alan polisiye-romantik bir seridir.

İlk kitap bir giriş niteliğindedir; her detayın ardında bilinçli bir sebep vardır. Seri kitaplarının içinde şiddet, travma, ölüm, kan, cinsellik, argo, uyuşturucu, taciz ve istismar gibi tetikleyici olabilecek hassas unsurlar bulunmaktadır. Bazı okurlar için rahatsız edici olabilir.

Ayrıca kitap, travma ve iyileşme, kadın karakterin hayatta kalma mücadelesi, aşkın güven ve çatışma ekseninde dönüşümü, sokak kültürünün metaforik kullanımı ve suçun gölgesinde kimlik arayışı gibi temaları işler.

Eserde yer alan tüm karakterler kurgusaldır. Anlatılan olaylar, kurumlar, mekânlar ve kişiler tamamen hayal ürünüdür, gerçeği yansıtmamaktadır. Bu eser, yetişkin okurlar için uygundur.

YAZAR NOTU

Siz okurlardan ricam, hikâyeyi okurken yüzeyde görünenin ötesine bakmanız çünkü her detay, daha büyük bir resmin parçasıdır.

1. BÖLÜM

GECENİN HÂKİMİ

Karanlık, içime sinsice sızan zehirli bir duman gibiydi, görünmez ama ölümcül... Tüm gizemini barındırarak ürpertici yanını yansıtıyordu dipsiz gözlerime. Korku, uzun uykusundan uyandırılmış bir yılan gibi tenimde kıvrılıyor, acımasızca düşüncelerime nüfuz ediyordu.

Bakışlarımı aralarında mesafe olan sokak lambalarına çevirdim. Bazı lambalar cılızca çırpınıyor, bazılarıysa çoktan teslim olmuştu karanlığa. Dürüst olmam gerekirse bu sokağı ilk kez bu kadar karanlık görüyordum. Sanki biri ya da birileri tarafından özellikle ışıkları kesilmişti. Asıl sebebini merak etsem de attığım her adımda içime içgüdüsel olarak yayılan korku, merakımı rahatlıkla alaşağı ediyordu.

İhtiyatlı davranmaya çalışarak adımlarımı hızlandırdım ve etrafımı saran karanlığın içinde yürümeye devam ettim. Ayın ışığı da inadına önünü kapatan bulut yüzünden parlayamıyordu.

Kısa ve kesik nefesler alırken içimden Ekin'e küfürler savurdum. Bu gece arkadaşlarıyla içmeye gitmek yerine beni almaya gelseydi, şimdi tüylerim diken diken bu yalnız yürüyüşe mahkûm olmayacaktım.

Hızla köşeyi dönüp yeni bir zifiri sokağa daha saptım. Burası da ardımda bıraktığım sokaktan farksızdı. Hatta buradaki terk edilmiş birkaç ev, bu sokağa daha da ürkütücü bir çehre kazandırıyordu. Nefesimi tutmuş bir halde etrafıma bakındım. Bu izbe sokakta kendimi tamamen yalnız hissediyordum. İşin tuhaf yanıysa içgüdümün sesini duyuyordum sanki. Tehlike yaklaşırken kendi sesini duyuran o içgüdünün sesiydi bu. Birden o sesi daha güçlü duyunca olduğum yerde durdum.

Neredeyse üç yıldır kullandığım bu sokağın sonu, hayatımı bitirecekmiş gibi hissettiriyordu. Karanlığın zihnime sızdırdığı o boğucu ürpertiyi bastırmak için yutkundum. "Rüya beni bekliyor," diye mırıldandım. "Acele etsem iyi olacak."

Yeniden adımlarımı harekete geçirdiğimde artık sokağın sonundaydım. Yolun sonu ikiye ayrılıyordu. Sol taraf çıkmaz sokak, sağ tarafsa evimin yoluydu. Bedenimi yalayan soğuk rüzgâra kaşlarımı çatarak tepki verdim. Aslında tepkim rüzgâra değil, sabah güneşine aldanarak incecik ceketle evden çıkan kendimeydi.

Ceketimin yakalarına sıkıca sarındığımda kulaklarıma kesik bir inilti sesi doldu. Önce bunun zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu düşünsem de aynı ses bir kez daha kulaklarımı tırmalayınca başımı sesin geldiği yöne, çıkmaz sokağa çevirdim.

Ardımda bıraktığım iki karanlık yol gibi burası da zifiriydi fakat karanlığın içinde belirsiz karaltılar kıpırdanıyordu. Gözlerimi kısarak onları çözmeye çalıştım. Yaralı bir hayvan mıydı, yoksa bir insan mı? Belki de kuru ağaç dallarının rüzgârla çatılara çarpıp çıkardığı seslerin bir oyunuydu, bilmiyordum ama karaltıyı çözmeye çalıştığım o anda, aynı iniltiyi daha iç gıdıklayıcı bir şekilde yeniden duydum.

Ensemden ayaklarıma kadar inen korku dalgasıyla yavaşça bir adım geriye çekildim. Burada daha fazla durmamam gerektiğini hissediyordum fakat yaralı bir hayvan ya da insan olma ihtimali yeni bir adım atmamı engelliyordu. İçimdeki korkuya rağmen yana doğru hafifçe eğilerek, "Orada biri var mı?" diye sordum.

Sesim, gecenin karanlığına karıştığında aniden yakılan araba farlarıyla irkildim ve ışığın şiddeti karşısında kolumu, gözlerime siper ederken buldum. Ne olduğunu anlamamıştım ama içimdeki korkuyu köpürtecek bir hisle dolup taşmıştım.

Beynim, bu hisse tepki olarak kaçma komutunu verse de bedenim zincirlenmiş gibiydi. Gözlerim ışığa alışır alışmaz gördüklerimin dehşeti karşısında içimde bir fırtına koptu ve yürekleri dağlayan bir çığlık yükseldi. Benim çığlığım... Boğazımdan çıkıp havayı yırtan, fırladığında farkına bile varmadığım o ses.

Tüm gözler anında üzerime çevrildi. Ona rağmen ayaklarım felç geçirmişçesine olduğum yere çivilendi. Hareket etmem için komut veren beynim dahi felç geçirdi. Kıpırdayamadım. Ta ki yerde sıtma geçirircesine titreyen kişinin boğazını kesmeye devam eden adamın gözleri beni bulana dek.

Baştan aşağı siyah giymiş adamın bakışları bir ok gibi üzerime sabitlenince beynim alarma geçti, adrenalin damarlarımda kaynadı ve tüm gücümle evimin olduğu yöne doğru koşmaya başladım. Arkamdan gelip gelmediklerine bakmak için başımı geriye çevirme isteğiyle dolmuştum ki

tam önümde kar maskeli iki adam belirince onlara çarpmamak için adımlarımı güçlükle durdurdum. Soluk soluğa kalmıştım. Nefesim, ciğerlerimi yırtacak kadar kuvvetliydi.

Güçlü soluklarımın arasında dudaklarımın titrediğini fark ettim, muhtemelen ağlıyordum ama adrenalinin keskin salgısı yüzünden algılarım kapanmış gibiydi. Kafamın içi bomboştu. Adamların üzerime doğru yürüdüğünü görünce çaresizlik içinde hızla geldiğim yere geri döndüm fakat kaçabilme umudum, sönen bir balon misali anında uçup gitti. Arkamda, aynı maskelerden takan üç adam daha avını bekleyen yırtıcılar misali pusuda duruyordu. Yardım istemek için dudaklarımı araladım ama boğazım o kadar kuruydu ki çığlık bile atamadım. Kapana kısılmıştım.

Kalbim, kaçamayacak olmanın ağırlığı altında ezilirken tenimde hissettiğim saldırgan eller, canımı yakacak şekilde kollarımı belime sabitledi ve ölümcül üç kelimeyi fısıldadı. "Yanlış zamanlama, güzelim."

Adamın ani hareketiyle sersemlemiş olan bedenim yeni adrenalin dalgasıyla sarsıldı ve onu göremesem bile bacağının olabileceği yeri tahmin ederek ayağımı sert bir şekilde geriye savurdum. "Bırak beni!"

Darbem isabet etmişti ve çıkan sesten anladığım kadarıyla kemiğine vurmuştum. Adamın ellerinin gevşemesiyle birlikte bedenimi öne ittim fakat ikinci kaçma girişimim de başarısız oldu. Pençe gibi kapanan elleri, beni bedenine yapıştırdı. "Bu vahşiliğin sana pahalıya patlayacak."

İtilerek az önce yerdeki kişinin boğazını kesen adamın yanına götürüldüğümde içime paniğin tohumları ekildi. O tohumlar filizlendi, büyüdü ve beni cehennem ateşinin tam ortasına bıraktı. Delirmiş gibi çırpınarak elinden kurtulmayı denedim ama tüm direnişim nafile bir çabadan ibaretti. Sonunda Azrail'in önüne bırakıldım. Ağzımda atan kalbim yüzünden ayaklarım bana ihanet etti, dizlerimin üzerine düştüm.

"Bu gece burada gördüklerini unutacaksın." Karanlığın içinden yükselen Azrail'in sesi, farların yeniden sönmesiyle zihnimi dehşet verici bir düşünceyle çalkaladı. Canımı yakacaktı, tıpkı karanlıkta öldürdüğü adam gibi...

Yerden destek alarak ayağa kalkmak için avuç içlerimi asfalta bastırmıştım ki hissettiğim ıslaklıkla ellerimi hızla geri çektim. Karanlıkta ne olduğunu göremesem bile yanı başımda yatan cesedin kanı olduğunu biliyordum. Burnuma dolan yoğun kan kokusu ve kesik başlı ceset yüzünden midem kusma isteğiyle kasıldı. Daha fazla dayanamayıp safram çıkana dek kusmaya başladım.

Öğürdükçe adamın kulağa keyifli gelen mırıltılarını duyuyordum. Sanki o cinayeti hiç işlememiş, yanı başında ceset yokmuşçasına şarkı söylüyordu. Yepyeni bir öğürtüyle daha içimdekileri boşaltırken adamın jilet gibi keskin sesini duydum. "Kaldırın şu cesedi, yoksa bu velet sabaha kadar kusacak."

Önce adım sesleri kulaklarımı doldurdu, ardından etrafımı bacaklar ve eller sardı. Saniyeler içinde ceset yanımdan sürüklenirken ruhumu içimden sökecek adam, kolumdan tutarak beni tek hamlede ayağa kaldırdı. Aniden kaldırılmanın etkisiyle başım dönse de sendelememe bile fırsat vermeden beni bedeniyle arabanın arasına sıkıştırdı. "Polise ya da başka birine ötmeyeceksin."

Görüp görmeyeceğinden emin değildim ama korkuyla başımı salladım. Zayıf bir fısıltıyla, "Ötmeyeceğim," dedim.

Bir anda yanağımın üzerinde çeliğin keskin soğukluğunu hissettim. Elindeki bıçağı yavaşça yanağıma sürttü. "Eğer polise gidecek olursan..." Muhtemelen elindeki bıçak adamın boğazını kestiği bıçaktı çünkü burnuma dolan kan kokusuyla mideme yepyeni bir kusma dalgası yayıldı. Ağzımı açamadan bıçağı yanağımdan boğazıma indirdi. "Ya da ötersen..."

Telaşla, "Ötmeyeceğim," diye yineledim ama beni duymuyormuşçasına bıçağı boğazımdan sürte sürte karın boşluğuma indirdi. Ben daha nefes bile alamadan bıçağı karın boşluğuma sapladı.

"Bu başlangıç olur."

Gözlerim yuvalarından çıkacak kadar açıldığında vücuduma yoğun bir acı dalgası yayıldı. Her zerrem acıyla titredi. Dudaklarım hızlıca aralanırken ciğerlerimi tıkayan nefesim yavaşça dışarı sızdı. Karanlık bile bulanıklaştı. Saç diplerime kadar terlemiştim. Sırtımdan akan teri hissediyordum. Kalbim, dörtnala koşarcasına bıçağın girdiği yerde atıyordu. Duyduğum çınlama seslerinin uğultusunda adamın sesini güçlükle ayırt ettim. "Anladın mı?"

Konuşmak istedim fakat damarlarıma yapışan acı, sesimi de kesmişti. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Hiçliğe düşmek üzereyken adamın güldüğünü duydum. "Aferin, güzel kızıma."

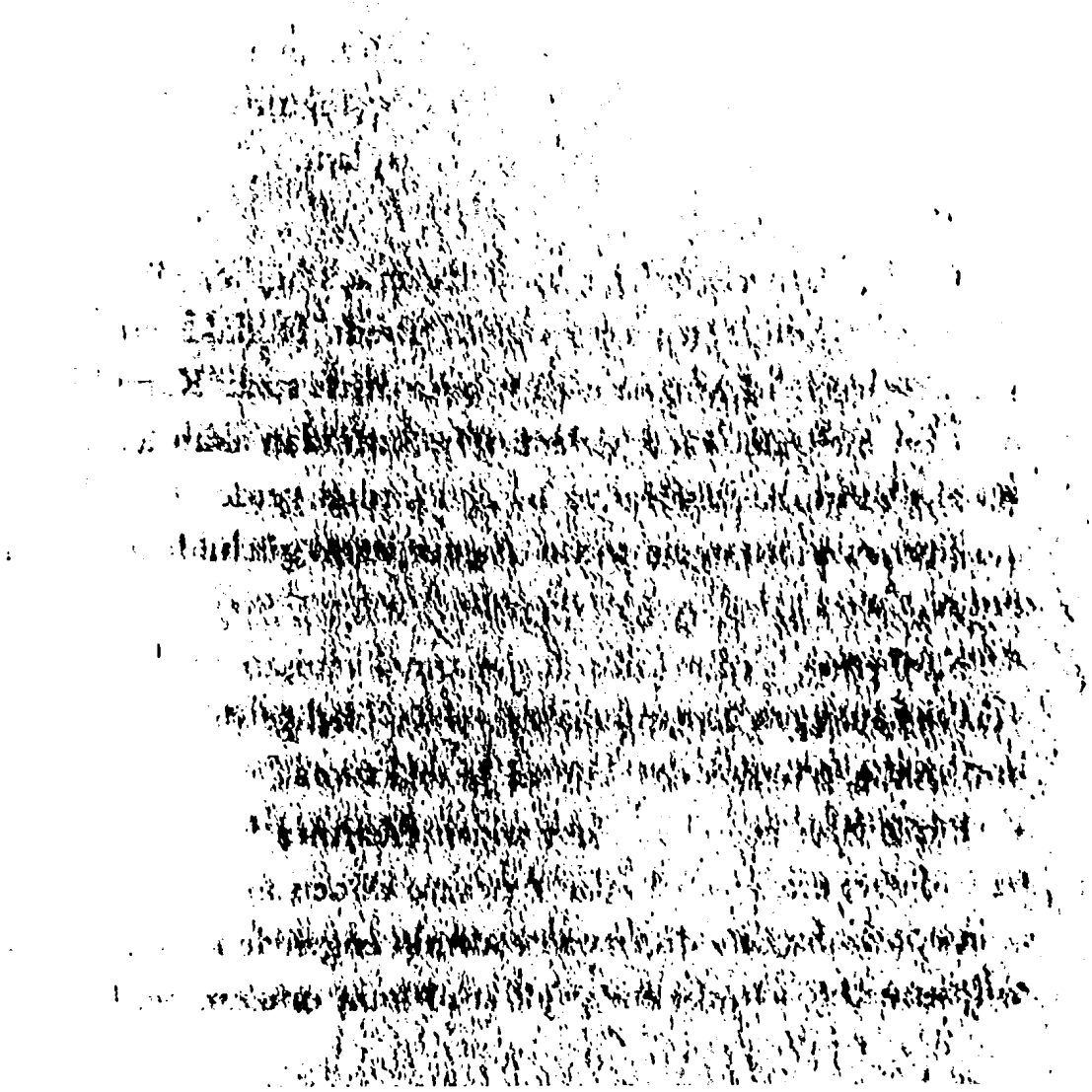
Bıçağı hızlı bir şekilde karnımdan çıkarınca bacaklarım bir kez daha bana ihanet etti ve içi boş bir tenekeye dönen ayaklarımın yerle temasını kesti ama bu defa düşemeden adamın engeliyle karşılaştım. Düşmeme izin vermediği için üzerine yığıldım. Alnım omzuna yaslanır yaslanmaz,

"Kimse cazibeme dayanamıyor," deyince adamlarının korkunç kahkahalarını duydum. Başımı kaldırmak istesem de dünyam kayıyor gibi hissediyordum. Hiçbir tepki veremedim.

Arabaların farlarının tekrar yandığını bulanık gözlerime çalan ışıktan anlayabildim. Her arabadan kapı kapanma sesleri geliyordu. *Bitti*, diye düşündüm. *Artık beni bırakacaklar.*

Adamın sesi, yani başımızdaki adamlara ulaşınca yanıldığımı anlamam uzun sürmedi. "Centilmen bir adam kolları arasındaki kızı mutlaka evine bırakır." Belimi saran kollarını hissettim. "Gecenin bir vakti yalnız başına sokaklarda dolaşırsa kötü adamlarla karşılaşabilir."

Adamlarının korkunç kahkahaları kulaklarımı yeniden tırmaladığında adamın sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Ölmeyeceksin, merak etme. En geç iki haftaya iyileşirsin. Bu sadece bir uyarıydı, ufaklık." Parmaklarını saç diplerimin arasına karıştırarak başımı omzundan ayırdı ve yüzüne bakmamı sağladı. Yüzümdeki her bir zerremi ezberleyecek kadar süzdükten sonra dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Gözüm hep üzerinde olacak!"

2. BÖLÜM

GEÇMİŞİN GÖLGESİ

İskeleden sarkıttığım ayaklarımı, mırıldandığım şarkının ritmiyle ağır ağır sallıyor, yılan derisi parlaklığındaki nehre yansıyan gölgemi gözümü kırpmadan izliyordum fakat içimde tanımlayamadığım bir gariplik seziyordum. Güneş tüm ihtişamıyla tam tepemde alev alev yanarken sıcaklığı tenime işlemekte geç kalıyordu.

Garipliğin sebebini anlamak için başımı yukarıya kaldırıp tepemdeki güneşe baktım. Bakmamla içimden buz gibi bir ürpertinin geçmesi bir oldu. Az önce tepemde olan güneş, şimdi yerinde yoktu...

Bir anda etrafımı siyahın en koyu tonu sardı ve önümdeki nehir, devasa beyaz bir yılana dönüştü. Korkuyla yerimden sıçrayıp arkama bile bakmadan çığlık ata ata koşmaya başladım.

Ta ki beni sersemletecek kadar güçlü sert bir cisme çarpana kadar...

Neye ya da kime çarptığımı karanlıkta seçemesem de çarptığım cismin hemen arkasında yanan farlar, korkumun en derinlerini çoktan istila etmişti.

O adamdı. Sırf gözdağı vermek için beni bıçaklayan adamın ta kendisiydi. Tüm heybetiyle tam karşımda duruyor, simsiyah gözleri şefkatten yoksun bir soğuklukla parlıyordu.

Yeniden kaçmaya çalıştığımda beni kolumdan tutarak kendine çektiği gibi kişisel alanıma girdi ve nefes almama fırsat tanımadan elindeki bıçağı karnıma sapladı.

Kalp atışlarımın en yoğun temposunda gözlerimi araladım ve nefes nefese tavana baktım. Kan ter içinde kaldığımı, göğsüme yapışan tişörtten ve alnımı esir alan saçlarımdan anlayabiliyordum. Beynim zonkluyor, ağzımda keskin ve acı bir tat dolaşıyordu.

Karın boşluğumda beliren sızlamayla üzerimdeki çarşafı açıp kendimi kalkmaya zorladım. Yaranın üzerinden üç ay geçmesine rağmen o geceyi

her anışımda acısı tazeliğini koruyor, sanki her defasında yeniden bıçaklanıyordum. Her gece beni tüketen kâbuslarım yüzünden de bu his asla gitmiyordu. Zihnimi de bedenimi de fazlasıyla bitkin düşürüyordu.

Ayağımın altındaki eski parkelerin gıcırdamasını umursamadan odadan çıktım ve karşımdaki mutfağa girdim. Güneş doğmak üzereydi. Açık pencereden yalnızca ılık bir rüzgâr değil, günün ilk ışıkları da süzülüyor; mutfağın duvarlarında ve dolaplarında gezinerek bana ışık kaynağı oluyordu.

Işığı açma gereği duymadan doğruca ocağa yöneldim ve dolaptan aldığım kahve paketini tabiri caizse cezveye boca ettim. O kâbus dolu geceden sonra kahve tiryakisi olup çıkmıştım. Özellikle de şu an, kâbusumun görüntüleri bir film şeridi gibi gözlerimin önünde akmaya devam ederken sert bir kahveye şiddetle ihtiyacım vardı.

Kahve... Sigara... Gözleri... Bıçak... O gece. Her sabah aynı döngü. Aynı kâbus. Aynı ben.

Ellerimin titrediğini fark edince musluğu açıp ellerimi suyun altına tuttum. İşe yarayacağını umut ederek bir süre geçmesini bekledim lakin hiçbir işe yaramıyordu. Yüzümü buruşturup musluğu kapattım ve ıslak ellerimi yüzüme bastırdım. Tenime değen soğuk ıslaklık, ellerimin titremesini geçirmese de zihnimde akıp duran kâbusun görüntülerini az da olsa uzaklaştırmıştı.

Kahvenin kabaran sesi kulaklarıma süzülünce ıslak bakışlarım, üzerinde köpüğü dahi oluşmamış kahveye kaydı. Hızlı bir hamleyle ocağın altını kapatıp kahveyi büyük bir fincana doldurdum ve pencerenin yanındaki masaya ilerledim. Gözlerim sigara paketini aradı. O geceden bana kalan diğer bir miras da sigaraydı. Paketi masanın üzerinde görünce dakikalar sonra ilk kez gülümsedim ve paketin içinden çıkardığım sigarayı alevle buluşturur buluşturmaz sersemletici hazla sandalyeye sindim.

Bugün haziranın ilk günüydü ve kurtuluşum olan yarışmaya yalnızca yedi ay kalmıştı. Yedi ay sonra o geceden de bu ülkeden de kurtulacaktım.

O gece... Sıradan hayatıma korku, endişe, panik ekleyen dehşet dolu o gece.

İşten çıkıp eve yürüdüğüm gece, o cinayeti görmemiş olsaydım bugün hâlâ aynı muhasebecide çalışıyor olacak, sıradan hayatım tekdüzelikte akıp gidecekti ama o adamın gözleri, ben görmesem bile üzerimdeydi. Polise gitmemem ya da kimseye ses etmemem için tehditkâr bir gölge gibi zihnime kazınmıştı. Karnımda bıraktığı kalıcı iz, bir daha hiç karşılaşmamış olsak da hatırasını diri tutmaya yetiyordu.

Sigaramdan çektiğim güçlü nefesi ciğerlerimde ağırladıktan sonra duvara yapıştırdığım broşüre doğru dumanı üfledim. Hayalim, o broşürün tam kalbindeydi. Kâbus dolu günlerimi bitirecek, beni hayalime götürecek olan yalnızca o yarışmaydı.

En büyük tutkum dans etmekti. Ben bir sokak dansçısıydım ve çevremdeki hemen hemen herkesi sokak danslarıyla tanımıştım. Ekibimle de üniversitenin ilk yılında tanışmıştım. Okulun dans kulübüne üye olduğumda hepsi yaşıtım olmasa bile farklı bölümlerde okuyan ama aynı ruhu taşıyan insanlarla dansın ritminde buluşmuştum. Daha sonra bunu ticarete dökmeye karar vermiş, kurduğumuz küçük ekiple farklı yerlerde sahne almıştık. Her şey çok güzel gidiyordu. Sevdiğim bir bölüm, sevdiğim insanlar, sevdiğim insanlarla tutkumu farklı sahnelerde hayata geçirmek... Gerçeklik, tozpembe bir rüya gibi üzerime serilmişti, uyanmaya hiç niyetim yoktu.

Ta ki annemi kaybedene dek...

Annemi kaybettim. Dans durdu. Okul durdu. Hayat durdu. Her şey bir anda sustu.

Birinci senenin sonunda annemi kaybedince ikinci seneye başlayamamış, okulumu dondurmak ve sabit geliri olan bir işe girmek zorunda kalmıştım. Yine de tutkumdan vazgeçememiştim. Eskisi gibi sahneler almasak da "Baraka" diye tabir ettiğimiz küçük depoda ekibimle buluşup saatlerce dans etmiştik.

Bunun bir diğer nedeni de aramızdan bazılarının mezun olmasıydı. İş hayatına atılınca kimse öğrencilik günlerindeki gibi özgür kalamamıştı.

Şimdiyse küçük ekibimle birlikte o yarışmaya katılacak, yarışmayı kazanırsak Amerika'da dans eğitimi hakkı elde edecektik. Amerika'ya gittikten sonra da bir daha buraya asla geri dönmeyecek, o mafyalardan sonsuza dek kurtulacaktım.

Yüzüme yerleştirdiğim çarpık gülümsemeyle broşüre baktığımda Rüya'nın sesini duydum. "Metis..."

Başımı geriye çevirdiğimde Rüya'nın uykudan yeni uyanmış mahmur ifadesiyle ve dağılmış saçlarıyla bana baktığını gördüm. Gözlerini yüzümden ayırıp havaya doğru yükselen sigara dumanını takip etti. "Yine mi kâbus?"

Cevap vermek yerine başımı broşüre çevirip sigaradan bir nefes daha çektim. Rüya da yanıma gelip usulca sandalyeye oturdu ve önümden çektiği kahvemden bir yudum aldı.

Sahte bir kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Hey, o benim kahvem!"

Rüya yüzünü tiksintiyle buruşturup kahveyi önüme geri bıraktı. "Zehir gibi zaten, al senin olsun."

Yüzüme düşen saçlarımı ince bir alayla geriye iterken, "Sade kahve seviyorum ben," diyerek kahvemden büyük bir yudum aldım. "Sen niye erkencisin? Cumartesi günü derse ya da staja gidecek halin yok ya?" Bunu, onu sinir etmek için bilinçli olarak sormuştum.

Rüya benim dans kulübünde tanıştığım, bana arkadaştan öte aile olabilen tek insandı. Turizm otelcilik bölümü okuyordu ve bu sene son senesiydi. Dans kulübünde tanıştıktan sonra arkadaşlığımızın ilerlemesiyle birlikte ayrı eve çıkmıştık. Annem ölünce de bana kol kanat germiş, kendimi maddi açıdan toparlayana dek beni epey idare etmişti. Daha sonra babasının yardımıyla bir muhasebecinin yanında işe girmiştim. Bir şekilde hayatımı idame ettirebiliyordum. O gece, o adamlarla karşılaşmasaydım idame ettirmeye de devam edecektim.

Parmak uçlarını, şortunun iz bıraktığı karnının üzerine bastırıp kıkırdayarak, "Yatmadan önce fazla su içmişim, çişim uykum boyunca rahat bırakmadı," dedi. Ardından gözlerine çöken hüzünle omuzlarını düşürdü. "Odanın kapısını açık görünce kâbusla uyandığını anladım."

Biten sigaramı kül tablasına bastırdığımda boğazımdaki yumrunun kaskatı kesildiğini hissettim. Daha fazla o gece ya da kâbuslar hakkında konuşmak istemiyordum. Tekrar tekrar aynı ateşe maruz kalmaya dayanacak gücüm yoktu.

Yeniden sigara paketine uzanınca Rüya paketi hızla geri çekti. "Son günlerde sigara içmeyi biraz abartmıyor musun? Tıpkı kahve gibi..." Önümdeki büyük fincanı işaret etti. "Sana zarar veriyorlar, farkında mısın?"

Rüya'ya karşı koymayı istesem de özellikle son günlerde nefes darlığı çektiğimi ve bunun en büyük tutkumu etkilediğini anımsayınca karşı koymaktan vazgeçtim. "Elimde değil, sürekli o geceyi ve adamları düşünmekten başka hiçbir şey yapamıyorum." Doğruydu da... Dans etmek dışında bütün dünyayla iletişimimi kesmiş, suçlu gibi odama kapanmıştım. Asıl suçlular dışarıda gününü gün ederken kabuğuna çekilen ben olmuştum. Aklıma işten çıktığım gelince mahcup gözlerle yüzüne baktım. "Benim yüzümden kirayı tek başına ödemek zorunda kalıyorsun."

Rüya bana *ciddi olamazsın* bakışını attı. "Sorun kira falan değil, asıl sorun ne biliyor musun?" Masanın üzerindeki ellerime uzanıp dostane bir tavırla ellerimi sıktı. "Kendini her geçen gün öldürmeye çalışıyor olman, kendine zarar veriyor olman benim için sorun. Bak biliyorum, yaşadıkların

kolay değil ama biz birlikte yepyeni bir gelecek kuracağız ve o yarışmayı kazanıp buradan beraber gideceğiz, tamam mı?"

"Burnumun direğini sızlatmandan nefret etsem de..." Normal tonda çıkan sesim, cümlenin sonuna doğru fısıltıya karıştı. "Teşekkür ederim."

Rüya dolmaya başlayan gözyaşlarını -hoşlanmadığımı bildiği için- hızlıca bertaraf edip ellerimi bıraktı, ardından rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Ayrıca senin bu ruh halinden çok sıkıldım. Üç aydır Greendoor'a gitmiyorsun ve ben, bu duruma son verip seninle bir kaçamak yapmak istiyorum. Hiç mırın kırın etme, bu gece Greendoor'a gidiyoruz."

Ayağa kalkmadan önce kolumla karın boşluğunu dürtüp alayla, "Kaçamak mı? Sen ona Enis'i özledim desene," diyerek ayağa kalktım ve adımlarımı kapıya çevirdim. Hiç gidecek havam yoktu ama içimden bir ses, bu duruma son vermem gerektiğini fısıldıyordu. Belli belirsiz iç çektim. Belki de bu gece Rüya'nın da dediği gibi kendime şans vermeli, daha fazla ruhsal çöküntünün altında ezilmemeliydim. Daha doğrusu Rüya'yı geri çevirmekten vazgeçip onu daha fazla üzmemeliydim. Bu defa mantığımla değil, duygularımla hareket etmeliydim.

Omuzlarımı gevşetip içimdeki ağırlığı biraz olsun silkeledikten sonra, "Bugünkü dans provasında epey yorulacağız," dedim ve başımı ona çevirip muzip bir çocuk edasıyla göz kırptım. "Toros'umuzda benzin varsa giderim ama yoksa hayatta Greendoor'a kadar yürüyemem."

Rüya sevinçle el çırpıp ayağa fırladı. "Sen ciddi misin?" Başımı salladığımı görünce hevesle boynuma atılmak üzere koştu fakat birden duraksayıp cevap ararcasına gözlerini kıstı. "Toros'umuzu beğenmediğini sanıyordum?" Dudaklarında beliren sahte küçümsemeyle gülümsemesini örtbas etmeye çalıştı. "Bir anda gözden mi oldu?"

Alaycı bir bakışla savunmaya geçtim. "Hâlâ gözdem değil ama ayağımızı yerden kestiğini de yok sayamayacağım. Söz veriyorum, bir gün gerçek bir dans eğitmeni olduğumda ve çok para kazandığımda istediğimiz o arabayı alacağım." En azından Amerika'da para kazanabileceğimi düşünüyordum.

Rüya huysuz bir ifadeyle burnunu kıvırdı. "Onu ne emeklerle aldığımızı hatırlatırım. Ayrıca ben Toros'umuzu seviyorum. Her ne kadar çoğu kez bizi yarı yolda bırakmış olsa da."

Onun gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verip odama girerek yatağıma uzandım. Rüya ise odasına gitmek yerine benim odama gelerek

yatağımın ucuna oturdu. Az önceki heyecanlı hallerine şüphe karışmış gibiydi. "Ekin bara gitmemize sorun çıkarmaz değil mi?" Dudaklarını büke büke sesinin tınısına ısrar karıştırdı. "Kız kıza takılmak istiyorum, o yanımızda olunca rahat eğlenemiyoruz."

İşte sorun başlıyordu... Ağzımın içinde geveleyerek, "Merak etme, onlar bu gece Yamaçlarla birlikte karaoke bara gidecekler," dedim ama üç ay sonra ilk defa gece dışarı çıkacak olmamın Ekin'de hiçbir etki yaratmayacağını bilmek, itiraf etmem gerekirse yalnız ve değersiz hissettirmişti. "Yani ben çağırsam da benimle gelmeyecek."

Gerçeğin yavan bıraktığı sesimle konuştuğumda Rüya hayrete düşmüş gibi yüzüme baktı. "Sen neden onlarla gitmiyorsun?" diye sorunca yattığım yerden doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Anlaşılan konu yine uzayacak ve Rüya, Ekin'den ayrılmam için ısrar edecekti. "Canım istemiyor, eğlenecek havamda değilim. Hem benim sesim çok kötü. Asla şarkı söyleyemem."

Rüya son söylediğimle ilgilenmek yerine hayretler içindeki ifadesini bir saniye bile değiştirmeden ilk söylediğime takılı kaldı. "Siz nasıl sevgilisiniz böyle?"

Umursamaz bir ifadeyle gülümsedim. "Herkes gibi işte..."

Herkes gibi işte... Belki de hiç kimse gibi. Biz aslında hiç sevgili olamamıştık.

"Herkes gibi değil," diyerek karşı çıktı Rüya. "Ekin'le evlerimiz karşılıklı. O erkek arkadaşlarıyla birlikte yaşıyor, sense benimle birlikte burada yaşıyorsun. Aynı yatağı geçtim, aynı evde bile yaşamıyorsunuz ve sizi aynı evde yaşamamak için bağlayan hiçbir sebep ya da zorlama yok."

Beni artık evinde istemiyor musun, diye ona takılacaktım ama ciddi ifadesi şaka kaldırmayacağını gösteriyordu. Sıkıntıyla soluyup birbirine kenetlediğim parmaklarımla oynamaya başladım. Ekin konusunda haklı olduğunu biliyordum, ayrılmamızı istemesinin sebebini de anlıyordum ama şu an için neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Son yaşadıklarımdan sonra sağlıklı düşünme yetimi kaybetmiştim ve sağlıklı düşünemiyorken sevgili olarak geçirdiğimiz bir yılı bir anda heba etmek istemiyordum. "Aynı evde yaşamıyoruz diye anormal sevgili mi olduk?"

Rüya sabırsızca, "Üf!" diyerek yüzünü buruşturdu. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Bak Eren'le Nefes'e. Birbirlerinin dibinden ayrılmıyorlar. Her anlarını birlikte geçiriyorlar, aynı evde yaşıyorlar."

Söz konusu Nefes olduğunda sinirden yanaklarımın alev almasını engelleyemiyordum. Kızgın gözlerle Rüya'nın yüzüne baktım. "Bana o yılandan bahsetme. Onun ne yaşadığı benim umurumda bile değil. Benden uzak dursun yeter."

Rüya yatağımın ucuna iyice çöreklenerek bağdaş kurdu ve cevabı bilmesine rağmen halimden eğlendiğini belli edercesine sinsi bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Liderliğini kabullenmediği için mi ondan hoşlanmıyorsun?"

Yanımdaki yastığı alıp üzerine fırlattım. "Saçmalama artık. O kızın ne kadar kötü olduğunu benden çok daha iyi biliyorsun, seninle de az uğraşmıyor."

Fırlattığım yastık tam kucağına düşünce Rüya ona sıkıca sarıldı. "İstediği kadar uğraşsın, o kız benim umurumda bile değil. Bence sen de onu takmamalısın çünkü bugünkü provada o da olacak."

Sert bir dille, "Hayır!" diyerek yataktan fırladım. Belki fazla tepki veriyordum ama son günlerde her duygumu uç noktalarda yaşıyordum. Sanırım bu konuda acilen psikolojik bir desteğe ihtiyacım vardı. Dişlerimin arasından, "Onu ekibimde istemiyorum!" dedim.

Rüya ise benim aşırı tepkilerime alıştığı için beni tınlamadı bile. "İstemekten başka seçeneğin yok, bebek. Çünkü Eren, Nefes olmadan dans etmeyeceğini söyledi."

Sinirle parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Eren dans ekibimin en iyilerinden biriydi. O olmadan yarışmayı asla kazanamazdım.

Rüya beni daha da deli etmek istercesine devam etti. "Ayrıca Nefes'in çok iyi dans ettiği gerçeğini göz ardı edemezsin, şimdilik ona ihtiyacın var."

Rüya beni ya anlamıyordu ya da bilerek anlamak istemiyordu. Sabırsız bir ifadeyle karşımda çocuk varmışçasına tane tane, "İyi de yarışmaya en fazla on kişi katılabiliriz. Nefes'le on bir kişi oluyoruz. Hem Nur ne olacak? Eren'in partneri o," dedim.

"Nefes kadar iyi dans edemeyenler de var ekipte." Rüya gülümseyerek göz kırpınca sinirle yüzümü buruşturup kürkçü dükkânına döner gibi yerime geri oturdum. Kastettiği kişi Ekin'di ve kahretsin ki haklıydı. O yarışmayı kazanmak için Nefes'in varlığına katlanmak zorundaydım.

Rüya pes etmiş halimi görünce yüzündeki sinsi sırıtışını bozmadan kucağındaki yastığımı bana geri attı. "Ekin konusunda da ciddiyim. Ayrıl ondan ve bence onu ekipten çıkar."

Sabrımın sonundaydım. Sıkıntıyla iç çekip yanaklarımı şişirdim. "Beni anlamıyorsun, Rüya. Tamam, kabul... Onunla gerçekten hiçbir zaman

diğer sevgililer gibi olamadık. O da bunun farkında ama birbirimize iyi geliyoruz. Onun benden başka kimsesi yok, onu yüzüstü bırakamam," deyince Rüya alayla karışık güldü.

"Kimsesi yok mu? Onun senden çok daha kıymetli fotoğraf çekimleri var. Sonra Yamaç'ı, Gökhan'ı, Eren'i var... Hatta zorba Nefes'i bile senden daha fazla önemsiyor."

Eğer bedenin verdiği tepkilerin sesi olsaydı, gözlerimi devirme sesim net bir şekilde duyulurdu. "Abartma istersen."

"Yalan mı? Eren'e duyduğu sevgiden dolayı Nefes'e sana davrandığından çok daha iyi davranıyor. Söylesene, hangi adam sevgilisinin düşmanına sırf arkadaşının sevgilisi diye melek muamelesi yapar ki?" Tek kaşı sorgularcasına kalktı. "Üstelik sana yaptıklarını görmesine rağmen."

Bunu bilmek genzimi yaksa da bazı şeylcri ısrarla göz ardı etmiştim. Muhabbetin daha fazla uzamasını istemediğimi belli etmek için yastığı yerine koyup yatağıma uzandım. "Ekin benim dert ortağım, onunla dertleşmeyi seviyorum."

Lakin Rüya'nın, Ekin konusunu kapatmaya hiç niyeti yoktu. Odanın loş ışığında yüzü bir anda gölgelendi. "Bence sen Ekin'i yakın bir dostu sever gibi seviyorsun. Biz de dertleşiyoruz ama çıkmıyoruz."

Ayakucumdaki Rüya'yı tekmelemek istedim ama yapabildiğim tek şey bıkkınlık dolu bir nefes almak oldu. "İkisi aynı şey mi?"

"Elbette değil, onu anlatmaya çalışıyorum. Kabul, sevgili demek aynı zamanda en yakın arkadaşın demek ama sen Ekin'e o gece yaşadığın olaydan bahsetmedin bile ki bana göre bu olayı yaşamanda onun payı çok yüksek. Ekin senin ne yaşadığını bilmiyor ve üç aydır gördüğün kâbuslardan haberi dahi yok. Neden sigaraya başladığını bile bilmiyor çünkü seni umursamadığı için sorgulamadı. Sen de sorgulamamasını takmadın... Zaten o da senin umurunda değil."

Evet, içten içe bunu kabul ediyordum. Rüya bu konuda da haklıydı fakat haklılığı bazı gerçekleri değiştirmeye yetmiyordu. İçimdeki kırıklığı bastırıp dik durmaya devam ettim. "Ne zamandan beri ilişki uzmanı oldunuz, Rüya Hanım? Ayrıca elbette Ekin'e bunu anlatmadım çünkü..." Bir anlığına gafil avlanarak başladığım cümlenin devamını getiremedim, sustum. Buna verebilecek bir cevabım yoktu.

Çünkü ne?

Çünkü ona güvenmiyordum.

Çünkü onu hiç sevmemiştim.

Ben sessiz kalınca Rüya benim yerime konuşmamı tamamladı. "Çünkü ona sırrını açacak kadar güvenmiyorsun ve insan sadece gerçekten sevdiğine güvenir." Yataktan çıkıp adımlarını başucuma çevirdi ve üzerime eğilip etkili olabileceğini umut edercesine gözlerimin içine odaklandı. "Ayrıca grupta kötü dans eden biri varsa o da Ekin'dir. Onun yerine ekibe başka birini al. Eğer bunu yapmazsan, o yarışmayı asla kazanamayacaksın."

Etkili olmuştu da... Yarışmada başarılı olamamak demek, sonsuza dek küçük odamın içinde sığıntı gibi yaşamak demekti. Gözlerimi hızlıca kapattım. Aralanmasına izin vermeden onu can evinden vurarak kendimden uzaklaştırmak istedim. "Sen artık yatsana. Bak, akşama Greendoor'a gideceğiz. Sabaha kadar eğlenebilmek için dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Metis'in anlamı neydi?" Gözlerimi açmasam bile üzerimdeki karaltı yok olunca Rüya'nın doğrulduğunu anladım fakat sesindeki tuhaf tını, gözlerimi aralamama sebep oldu.

"Neden soruyorsun ki? Anlamını zaten biliyorsun."

Rüya'nın sesindeki tuhaflık yüz ifadesine de yerleşmişti ve ben Rüya'yı tanıyorsam kesinlikle bir iş çeviriyor demekti. Parmaklarıyla çenesini sıvazlayıp, "Yunan mitolojisine göre Metis, tanrıların babası olan Zeus'un karısıydı, değil mi?" diye sordu.

Muhabbetin nereye gideceğini aşırı merak ettiğim için sabırsızca başımı salladım. "Evet."

Rüya'nın gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "İki ay önce Greendoor'da Zeus lakaplı biri işe başladı da..."

Zeus lakabını duymamla birlikte içimde bir şey kıpırdadı. Tüylerim ürperdi ve zihnim annemin sesleriyle doldu. Annem, masallara ve efsanevi hikâyelere fazlasıyla inanır, o dünyanın içinde babamla yakalayamadığı mutluluğu bulacağını düşünürdü. Sırf bu yüzden de bana *Metis* adını vermişti. Tıpkı hikâyedeki gibi günün birinde gerçek Zeus'umu bulacağıma ve onunla bir bütün olacağıma inanmıştı.

Annemin anılarından Rüya'nın hareket etmesiyle birlikte çıktım. Ellerini şortunun ceplerine yerleştirerek bedenini kapıya çevirdi ve sessizce yürüdü. Tam kapıdan çıkıyordu ki çıkmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. "Kim bilir, annenin de dediği gibi belki de Metis'in Zeus'u odur."

3. BÖLÜM

KORKUNUN GİRDABINDA KÖRDÜĞÜM

Hayat masallardaki gibi ne güzel ne de kolaydı. Gerçek hayatın öznesi acıydı, kederdi ve ben, o öznenin ta kendisiydim.

Yeniden gözlerimi araladığımda saat öğlene yaklaşıyordu. Rüya yüzünden geç yatmış, sağa sola dönerek saatleri geçirmiştim. Ekin konusunda fazlasıyla kafamı karıştırıyordu. En can sıkıcı tarafıysa haklı olduğunu biliyor olmamdı. Özellikle de bıçaklandığım o geceden sonra aramıza görünmez, buzdan bir duvar örülmüştü sanki. Ben ondan elimi ayağımı çekince ortada ilişkiye dair elle tutulur bir şey kalmamıştı.

Aslında aramızda aşk hiç olmamış, dans partnerliğinden dolayı yakınlığımızı sevgi sanmıştık. Günler geçtikçe bunu ikimiz de fark etmiştik ama ayrılmak yerine gizli bir anlaşmayla bağlıymışız gibi bu ilişkiyi devam ettirmiştik. Belki de Rüya'nın dediği gibi ayrılmamız gerekiyordu. En azından aramızdaki saygı da yok olmadan önce ayrılmak iki taraf için de en iyisi olacaktı.

Ağır tempoyla yataktan çıkıp kahve içme umuduyla mutfağa yöneldiğimde göğsümde kabaran öksürük hissiyle arka arkaya öksürdüm. Sanırım sigarayı gerçekten de azaltmam gerekiyordu yoksa bu şekilde eskisi gibi dans etmem mümkün değildi.

Kulaklarıma dolan seslerle boş bulunduğum için olduğum yerde irkildim. Sesler mutfaktan geliyordu. Anlaşılan ekip çoktan mutfakta toplanmıştı. Elimi, öksürmekten acıyan boğazıma götürüp doğruca mutfağa girdiğimde yanılmadığımı anladım. Ekin, Yamaç, Gökhan ve Rüya bugünkü prova hakkında konuşuyordu.

Beni fark etmediklerini görünce uyku mahmuru sesimle, "Günaydın," dedim. Beklediğim gibi tüm gözler üzerime çevrilince ocağa doğru

adımlamaya başladım. Ekin'in yanından geçerken kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti. "Günaydın, uykucu lider," diyerek saçlarımı hızlıca karıştırdıktan sonra kolunu omzuma attı. "Sevgilim diye demiyorum ama uykusuna çok düşkündür. Dışarıda kıyamet kopsa uyanmaz."

Ekin'le birlikte diğerleri de söylediklerine gülerken Rüya ile göz göze geldik. Rüya'nın haklılığı bir kez daha bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ekin üç aydır uyuyamadığımın farkında bile değildi.

Rüya'nın, beni sinir etmek için bilerek takındığı acıyan bakışlarını görünce -ki başarılı da olmuştu- ters bir hareketle Ekin'in kolunun altından sıyrılıp tezgâha ilerledim. Tek ihtiyacım olan kahveydi. Bu girdaba girmiş tekdüzelikte hayatıma kısa mola veren yalnızca kahve ve sigara ikilisiydi.

Gözlerim, hevesle kahve paketini aradı ama yoktu. Başımı Rüya'ya çevirdim. "Kahve nerede?" diye sorunca Rüya'nın beni hayal kırıklığına uğratacak sesini duydum.

"Bitti. Prova sonrası alırız."

Dudaklarımı huysuzlukla büktüğümde izlendiğim hissine kapıldım ve başımı hissin kaynağına çevirdim. Yamaç'ın dikkatli bakışları üzerimdeydi. *Ne var*, anlamında başımı sallayınca, "Yenge çok istiyorsan hemen gider alırım," dedi.

Normalde bu teklifine asla karşı çıkmaz, seve seve kabul ederdim. Ama *yenge* kelimesinden hoşlanmadığımı bilmesine rağmen ısrarla söylemeye devam ediyordu. Rüya gibi beni de sinir etmekten hoşlandığını biliyordum. İçimde köpürmeye yer arayan sinirimi iyice zıplatmıştı.

Sert denilebilecek bir ifadeyle Yamaç'ın gözlerinin içine baktım. "Bana yenge demekten vazgeç, Yamaç! Yüz kez söyledim sana!" Tıpkı gözlerimdeki ifade gibi sesimin tınısının da sert çıkmasına özen göstermiştim. Amacım biraz olsun ciddiye alınmaktı. Biraz da üç ay öncesinden kalan, alt etmeyi başaramadığım bıçaklanma gerginliğinden kaynaklanıyordu.

Yamaç mesajı alır almaz teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Tamam, bir daha demeyeceğim. Sakin ol."

Ekin çıkışımı görünce yanıma gelip tam karşımda durdu. "Bir sorun mu var, neden bu kadar gerginsin? Yamaç ters bir şey söylemedi."

Üzerime gelindiğini, hatta boğulduğumu hissediyordum. Umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim. "Bir sorun yok, sadece yarışma yaklaştıkça geriliyorum. Ayrıca..." diyerek omzunun üzerinden arkasında kalan Yamaç'ı işaret ettim. "Yamaç'ın ters bir şey söylemediğini biliyorum,

bildiğimin o da farkında. Daha fazla onun için endişelenme." Yamaç bana doğru göz kırpınca Ekin'in yüzüne bakmadan yanından uzaklaştım. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp doğruca odama geçtim. Biliyordum ki Rüya peşimden gelecekti. Onu içeri almamak için tam kapıyı kilitliyordum ki benden önce davranıp içeri girdi. "Metis..."

Hızla elimi kaldırıp konuşmasını engelledim. "Hiç ayrılık nutuklarını dinleyecek havamda değilim."

"Ama haklılığımın farkındasın, değil mi?"

Haklıydı, bunu biliyordum. Ama haklı olmak, olması gerekeni değiştirmiyordu.

"Rüya lütfen," dediğimde elim hâlâ havadaydı. "Konuşmak istemiyorum."

Rüya pes edercesine başını sallayınca direkt dolabıma yöneldim. Güne fazlasıyla agresif başlamış, yetmiyormuş gibi kahve ve sigara ikilisinden de şu saate kadar uzak kalmıştım. İçimden, *daha kötü ne olabilir ki* diyerek dolabımdan siyah, yüksek bel kısa bir şortla siyah, askılı *crop top* büstiyer alıp üzerimi değiştirdim.

Saçımı da tepede sıkı bir atkuyruğu yaptığımda artık hazırdım. Rüya hazır olduğumu görünce o ana kadar sürdürdüğü sessizliğini bozarak ayağa kalktı. "Bir an önce dans provamıza başlayalım yoksa sen yanardağ gibi patlayacaksın." Benim aksime Rüya tamamen beyazlara bürünmüştü. Beyaz bir eşofman altıyla beyaz *crop top* büstiyer giymişti.

Alaya kaçan tınısına gözlerimi kısarak tepki verdim. "Lavlardan nasibini almak istiyorsun sanırım."

Rüya, sahte bir ürpermeyle parmaklarını kollarına sardı. "Asla istemem."

Sevimli hallerine daha fazla dayanamayıp gülümsemeye başladım. Bu kızı gerçekten de çok seviyordum. "Hadi çıkalım. Yolda da simit alalım, çok açım."

Rüya, "Hah şöyle gül," diyerek yanıma gelip nefret ettiğim şekilde yanağımdan öptü. Sulu sulu...

Bakışlarımı, ona atacak bir şey aramak için etrafımda gezdirmeye başlayınca Rüya ne yapacağımı anlayıp kilidi açarak kaçar adımlarla odamdan çıktı.

Dakikalar sonra küçük ekibimle Baraka'ya geldiğimizde gözlerim Eren'i aradı. Baraka, bizim eve yakın boş bir depoydu ve biz burayı dans etmek için kullanıyorduk.

Eren'in gelmediğini görünce sorgulayan bakışlarım Ekin'i buldu. "Eren nerede?"

"Nefes'le birlikte seni boykot ediyor. Nefes olmadan buraya gelmeyecekmiş."

Ekin'in sözleriyle başımdan aşağı bir kova kaynar suyun boca edildiğini hissettim. Bu yarışmayı kazanmayı ne kadar istediğimi bilmesine rağmen bana resmen son dakika golü atıyordu. Şaşırmış gibi görünmeye bile yeltenmeden, "Bunu, bana şimdi mi söylüyorsun?" diye çıkıştım.

Ekin yanlış bir şey yaptığını idrak etmiş gibi başını kaşıdı. "Biliyorsun sandım."

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirip oflayarak ahşaptan bozma bankın üzerine oturdum. Bacaklarımın kasları gevşemiş, ayakta durmayı reddediyordu sanki.

Ekin'in bunu bana son dakika söylemesine mi kızmalıydım? Nefes'in, Eren'i doldurmasına mı sinir olmalıydım? Yoksa yarışmayı kazanmanın gitgide zorlaşmasının gerginliğini mi içimde ağırlamalıydım, bilmiyordum.

Ellerimi yüzümden kaydırıp başımı geriye attım, örümcek ağlarının sardığı tavana baktım. "Nefes ekibe katılırsa Nur'u çıkarmak zorunda kalırım. Yarışmaya beş kız, beş erkek olarak katılıyoruz." Başımı yeniden dik konuma getirip her hareketimi pürdikkat izleyen ekibime baktım. "Nur'a bunu yapamam."

"Nefes olmazsa da Eren yerine birini bulmak zorunda kalacaksın. Eren kadar iyi dans eden başka birini tanıyor musun?"

Gökhan'ın sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim ve başımı umutsuzca sağa sola salladım. "Tanımıyorum."

"Öyleyse," dedi Yamaç ve başparmağı ile serçeparmağını telefon şeklinde yaparak kulağına götürdü. "Nur'u ara ve kovuldun de."

Ekin ve Gökhan gülümserken Rüya, "Acımasız," diyerek Yamaç'ın omzuna yumruk attı.

Yamaç canı yanmış gibi omzunu tutup sahte bir acıyla kıvrandı. "Bir daha kolumu kıpırdatamayacağım, sanırım felç oldum. Beni hastaneye kaldırın."

Rüya, Yamaç'ın abartılı tepkilerine yüzünü buruşturup, "Soytarı," diyerek bana döndü. "Ben bu soytarıyla partner olmak zorunda mıyım? Nur kalsın, Yamaç gitsin."

Rüya ile Yamaç, ekipte birbirleriyle anlaşamayan tek partnerdi. Birbirlerini sevmediklerini her defasında belli etseler de partnerlik konusunda inanılmaz bir uyumları vardı ve bu uyumu, ekipten başka hiç kimseyle yakalayamamışlardı.

Rüya'nın çıkışıyla Yamaç keyifli bir ifadeye bürünüp düzgün duran yakasını ince bir alayla düzeltmeye çalıştı. "Nur'la partner olamazsın çünkü bende olan Nur'da yok. O yüzden yine bana kaldın, pıtırcık."

"Sana kalacağıma hamamböceğine kalırım daha iyi."

Sabahtan beri süregelen olumsuzluklar başıma ağrı saplamışken Rüya ile Yamaç'ın çekişmesi, ağrımı iyice kamçılıyordu. "Susun artık, şu an konumuz Eren," diyerek aralarındaki atışmaya son verdim. "Ona çözüm bulmamız lazım."

"Tek çözümü var," dedi Ekin, yanıma oturup elini bacağıma koyarken. "Nur'u ekipten çıkarmalısın."

Çaresiz gözlerle Ekin'in yüzüne baktım. İnler gibi bir sesle, "Bunu ona nasıl söyleyeceğim?" dedim. Bu konuda onun yardımına gerçekten ihtiyacım vardı. Eren'le araları çok iyiydi ve belki bir şeyler yapabilirdi.

Ekin, elimdeki telefonu işaret ediyordu ki tam o esnada Baraka'nın kapısı açılınca Nur'un gelme ihtimaliyle kalbim korkuyla gümbürdedi, bakışlarım hızla kapıya çevrildi. Demir kapının açılması sanki yüz yıl sürmüş, ömrümden en az beş yıl götürmüştü. Gelenleri görünce dudaklarımın arasından rahat bir nefes verdim. Neyse ki gelenler ekibin diğer üyeleri Lodos, Cemre ve Erva'ydı.

"Gençlik," dedi Lodos heyecanlı bir sesle. Aramızda benden sonra bu yarışmayı kazanıp Amerika'ya gitmeyi en çok Lodos istiyordu. Dansı en büyük tutkusu haline getirmişti ve dans ederek adını dünyaya duyurmak istiyordu. "Hemen çalışmalara başlayalım."

"Başlayamayız çünkü Nur ve Eren yok."

Lodos, Ekin'e bakıp merakla, "Neredeler ki?" diye sorduğunda eşzamanlı olarak benim telefonuma mesaj geldi ve aynı anda Baraka'nın demir kapısı yeniden tiz bir gıcırtıyla aralandı.

Telefonu arka cebimden alıp mesaja baktığımda gelen mesajın Nur'dan olduğunu gördüm. "*Ben yarışmaya katılmaktan vazgeçtim. Size yarışmada başarılar.*"

Mesaj karşısında gözlerim şaşkınlıkla büyürken buna sebep olan kişinin sesi kulaklarıma doldu. "Yeni dans arkadaşınıza merhaba deyin."

Bakışlarımı, Baraka'nın kapısında dikilen Nefes'e çevirdim. Bir elini sarı saçlarının arasına geçirmiş, diğer elini de beline yerleştirmiş, şeytani diyebileceğim bir ifadeyle sırıtıyordu. Nur'a tam olarak ne dediğini bilmesem de onu korkutarak gruptan çıkardığını çok iyi biliyordum.

Gözlerimi kısarak ayağa kalktım ve işaretparmağımı üzerine doğrulttum. "Sen!" dedim ve hışımla üzerine yürüdüm. Bedenim öfkeyle alev almış, mantık beni tamamen terk etmişti. "Nur'a ne yaptın?"

Delirmiş halimi gören Eren hızla aramıza girerek Nefes'in önünde bariyer kurdu. "Hop hop hop, sakin ol, lider. Ne yapıyorsun?"

Sanki ben öfkelenmemiş ve onun üzerine hiç yürümemişim gibi Nefes beni takmadı bile. Eren'in arkasından çıkıp az önce kalktığım eski bankın yanına ilerledi. "Bir şey yapmadım. Dün yolda karşılaştık, ekipte mutlu olmadığını ve senin despotluğundan sıkıldığını söyledi."

Öfkeli gözlerim, onun şımarık ifadesine takılı kaldı. Sinirle güldüm. "Ben mi despotum?" Suçlayıcı tavrımı sürdürerek işaretparmağımı bir kez daha üzerine doğrulttum. "Nur sana öyle bir şey asla demez, onu vazgeçiren sensin!"

Nefes söylediklerimin onda hiçbir tesir bırakmadığını belli edercesine omuzlarını silkti. "Neye inanmak istiyorsan ona inan, o senin problemin," dedi ve Eren'e döndü. "Aşkım, hoparlörü getirir misin? Tabletimi bağlayacağım, sesi cansız çıkan şu teybinizle bu iş yürümez." Alaycı bakışları annemden bana yadigâr kalan eski teybin üzerindeydi.

Dişlerimi sıktığımda kolumda Rüya'nın parmaklarını hissettim. Kulağıma yaklaşıp alçak çıkan sesiyle fısıldadı. "Sakin ol. Sakın öfkene yenik düşüp de onun kazanmasına izin verme. Sadece yedi ay. Yedi ay sonra ondan sonsuza dek kurtulacaksın ama kurtulmak için ona biraz katlanmak zorundasın."

Sinirle soludum. "Nasıl katlanayım söylesene? Her seferinde bilerek üzerime oynuyor."

Rüya etrafımıza kısa bir bakış attıktan sonra kulağıma iyice yaklaştı. "O adamlardan kurtulmanın tek yolu Nefes'e katlanmak olacak. Ömür boyu o adamların korkusuyla yaşamaktansa bence ona yedi ay katlanabilirsin."

O adamlar aklıma gelince yaramın üzeri sızladı ve yüzüm acıyla buruştu. Sanırım yedi ay bu kaçığa katlanabilirdim.

Rüya'ya başımı sallayıp deponun ortasına ilerledim ve Nefes'in tavırlarını görmezlikten gelerek ellerimi birbirine çarptım. "Pekâlâ, ekip. Herkes yerine geçsin!"

Herkes yerine geçerken Nefes müziği açtı ama yerine geçmeyerek yanıma geldi ve bedenini ekibe çevirdi. "Evet, ekip. Bugün serbest stil çalışacağız. Eren, Yamaç ve Ekin siz..." deyince şaşkın bakışlarımı yüzünden ayırmadan onu susturdum.

"Serbest falan çalışmayacağız, Nefes. Bunun için çok erken. Daha grup uyumunu bile yakalayamadık."

Diğerleri de şaşkınlıkla ona bakıyordu. Rüya bana destek çıkarak ters denilebilecek bir sesle, "Yerine geç Nefes!" deyince Nefes onu duymazlıktan gelip bana döndü.

"Üzgünüm Metis ama liderlik işini yapamıyorsun, bu şekilde o yarışmayı kazanamayız. Benim stilimle çalışırsak asıl o zaman kazanırız."

Bu kız şansını fazla zorluyordu ve ben onu pataklamak istiyordum. Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldım. "Bak Nefes, biz aylardır üzerinde çalıştığımız koreografiye göre devam edeceğiz. Kafana göre yeni bir koreografi yaratamazsın. Ayrıca bu hepimizin ortak kararıydı." Elimi kaldırıp işaretparmağımı Eren'in yanına çevirdim. "Şimdi yerine geç ve sana ne denilirse onu yap!"

Nefes itiraz edercesine karşımda dikilmeye devam edince nihayet Eren araya girdi. "Hadi aşkım, yanıma gel. Metis haklı, bir anda koreografiyi değiştiremeyiz."

Nefes, bir Eren'e bir de bana doğru ters bir bakış atıp yerine geçince ekibe döndüm. Lodos da müziği yeniden başa almıştı.

Çalmaya başlayan müzikle birlikte, "Önce ayakları omuz hizasında aç," dedim. Ekip de benimle birlikte aynı anda pozisyon alınca talimatlara devam ettim. "Şimdi dizlerini hafifçe içe doğru bük, ardından sol dizini yana aç, sonra sağ dizini. Göğsünü ileriye doğru kaldır."

Ben ne yaparsam ekip de benimle birlikte aynısını yapıyordu. Sesimi biraz daha yükselttim. "Topuğunu yere bas, ardından parmak ucunda yüksel. Tekrar topuğa dön, sonra yeniden parmak ucuna çık."

Söylediğim ve gösterdiğim her hareketi tekrar tekrar yapmaya başladık. Yaptığım her hareket, müziğin ritmiyle buluştukça Nefes'ten de sinirlerimden de korkularımdan da soyutlanıyor, bambaşka bir dünyaya geçiyordum.

Ben bir tutkuydum, ben bir alevdim. Tutkumun alev aldığı yerde özgürlüğüm başlar, dansım köle olurdu.

Tıpkı zaman gibi... Saatler de tutkumun arasında eriyip gitmişti. İki saatlik çalışmanın sonunda birkaç kişinin işi çıkınca bugünkü provayı bitirmek zorunda kalmıştık.

Diğerleri Baraka'dan çıktığında ortamda yalnızca Rüya, Eren, Nefes ve ben kalmıştık. Sessizlik ağırlaşırken bakışlarım Nefes'e kaydı. Bilerek ağır hareket ediyor, tuhaf bakışları Rüya'nın üzerinde gezdiriyordu.

Eren'in, "Sonra görüşürüz," diyen sesini duyunca bakışlarımı Nefes'ten alıp ona çevirdim. Samimi bir tebessüm vardı yüzünde. Neden Nefes'le birlikteydi, neden onu bu kadar çok seviyordu ya da gerçek yüzünü görmüyor muydu, bilmiyordum ama onun adına üzülmeden edemiyordum.

Aynı şekilde gülümsedim. "Sonra görüşürüz."

Eren, Nefes'in eline uzanınca Nefes yüzümüze bile bakmadan adımlarını kapıya yönlendirdi. Nefes'ten beklediğim hareket olmasına rağmen tavrına gözlerimi devirmeden edemedim. Neyse ki ona katlanmak zorunda kalacağım yalnızca yüz seksen dört günüm kalmıştı. Arkasından ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. Koca bir *yüz seksen dört gün...*

Tam kapıdan çıkıyordu ki bir şeyi söylemeyi unutmuş gibi durup Eren'e, "Sen kapının önünde bekle, ben kızlara bir şey söyleyip geliyorum," dedi.

Eren'in bakışları direkt beni buldu. Bakışlarından anladığım kadarıyla ne derse desin sakin kalmamı istiyordu. Şaka gibi... Kışkırtan o olmasına rağmen herkes benim sakin kalmamı bekliyordu.

Eren'e istediğini vermemek için başımı Rüya'ya çevirdim. Onun da kaşları çatılmış, merakla Nefes'e bakıyordu.

Eren dışarı çıkınca Nefes yüzündeki keskin alay ifadesiyle yanımıza geldi ama bu defa hedefi ben değil, Rüya'ydı. "Erkek arkadaşın..." Duraksadı

ve parmaklarını çenesine götürüp başparmağını hafifçe üzerine sürttü. "Adı neydi?"

Rüya şüpheyle, "Enis," deyince Nefes'in dudaklarındaki alay elle tutulacak kıvama geldi.

"Ha... evet, Enis'ti. Benden duymuş olma tatlım ama dün gece Enis'i bir kızla çok samimi görmüşler, hatta fazla samimi... Sonra mekândan el ele çıkmışlar falan. Yani yeni sevgilisi diyorlar." Dudakları yılışık diye tabir edebileceğim bir şekilde iyice kıvrıldı. "Ayrıldınız mı yoksa sana boynuz mu takıyor?"

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken tedirginlikle Rüya'ya baktım. Öylesine bozguna uğramış gibiydi ki bir an ayakta duramayacağını, yere düşeceğini sandım fakat yere düşmek yerine Nefes'in üzerine doğru atılınca hızla araya girip onu durdurdum. Artık yalnız ben değil, Rüya da onu pataklamak istiyordu. "Ben şimdi sana bir boynuz takarım, görürsün sen!"

Nefes, Rüya'nın boş tehdidinin bilincinde ağzı kulaklarında kapıya geri döndü. "Bana inanmıyorsan sevgilini iyi gözetle, tatlım."

Rüya, "Enis öyle bir şey yapmaz," diye Nefes'e doğru bağırırken onu güçlükle sakinleştirmeye çalıştım.

"Yalan söylüyor, seni sinir etmek için yapıyor. İnanma şuna, amacı da o zaten."

Sözlerimi tamamladığım sırada Nefes Baraka'dan çıktı. Rüya ise kollarım arasında çırpınmayı bıraktı. Burnundan soluyordu ama yüzü ağlamaklı bir ifadeye bürünmüştü. "Yalan söylüyor, değil mi? Enis böyle bir şey yapmaz." Sesi de en az görüntüsünü destekler nitelikteydi.

Rüya'nın sorusuyla ne diyeceğimi bilemedim. Enis, Greendoor'da barmendi ve ilişkileri yeni başlamış sayılırdı. Açıkçası onu çok fazla tanımıyordum. Tanımadan da kesin bir şey söyleyemezdim. Gözlerimi kaçırarak, "Yapmaz herhalde, niye yapsın ki?" dedim.

Beklediğim gibi Rüya cevabımdan tatmin olmadı, hırsla soludu. "Bu gece kesinlikle Greendoor'a gidiyoruz!"

Yaklaşık iki saat sonra Rüya'nın kucağıma bıraktığı poşetlerin içine dehşetle baktım. "Bunlar da ne?"

Rüya önündeki poşetten çıkardığı ateş kırmızısı elbiseyi üzerine tuttu ve hiçbir sorun yokmuşçasına, "Kıyafet," dedi.

Sorun bende miydi yoksa Rüya'nın sıradanlık algısında mıydı, bilmiyordum ama emin olmak için poşetin içindeki kıyafetleri yatağımın üzerine döküp yeniden baktım.

Üzerime giydiğim takdirde neredeyse popomun bir santimetre altında kalacak leopar desenli mini elbise... Elbise, göbeğime kadar inecek ve göğüslerimin yanlarını tamamen açıkta bırakacak bir dekolteye sahipti. Ayrıca diğer poşette de platform topuklu kırmızı bir çizme ve uzun kızıl bir peruk vardı. Huzursuz bakışlarımı kıyafetlerin üzerinden ayırmadan, "Greendoor'dan sonra yol kenarında işe mi çıkacağız?" diye sordum.

Rüya sıradanlık algısını sürdürmeye devam ederek, "Kıyafetlerin abartı olduğu doğru. Tiyatrocu bir arkadaşımdan ödünç aldım, pavyon sahnesi rollerinde sürekli bunları giyiyorlarmış," deyince başımı kaldırıp yapmaya çalıştığı saçmalıkta ciddi olup olmadığına baktım. Lakin yüz ifadesi oldukça kararlı görünüyordu.

Burun kemerimi sıkıp, "Bunları giymeyeceğiz, değil mi?" diyerek itiraz ettim.

"Hayır, canım. Ekin'le Enis'e giydirip seksi olup olmadıklarına bakacağız." Bıkkınlık dolu bir nefes alarak sert bir ifadeyle soluğunu geri üflediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nefes'e olan öfkesi hâlâ geçmiş değildi ama bana kalırsa asıl öfkesi böyle bir ihtimalle karşı karşıya kalmış olmasınaydı. "Şaka mısın sen, elbette giyeceğiz ve Greendoor'a gidip dikkat çekmeden Enis'i izleyeceğiz."

"Bu kıyafetlerle dikkat çekmeyeceğimize emin misin?" Leoparlı elbiseyi üzerime tutup kısık bir ıslık çaldım. "Ben daha çok barın gözdesi olacağımızdan eminim."

"En azından Enis şüphelenmeyecek. Ona az önce mesaj attım. Yorgun olduğumu ve yatacağımı söyledim. Eğer Nefes haklıysa bu gece o kız kesin gelecektir. Biz de yalan söyleyip söylemediğini anlamış olacağız."

Hayretler içinde Rüya'ya bakakaldım. Gerçekten de bu kıyafetleri giyip gece dışarı çıkmamızı istiyordu.

Kıyafetleri alıp tekrardan poşetin içine geri teptim. "Ben bunları asla ama asla giymem."

Rüya, "Lütfen Metis," diyerek ağlamaklı bir ifadeyle yanıma geldi ve poşetin içine teptiğim kıyafetleri çıkarmaya çalıştı. "Hem bizi bu kıyafetlerle kimse tanıyamaz, gece boyunca rahat rahat eğleniriz."

Kollarımı göğsümde bağladım ve aslında söylediğine kendisinin de inanmadığını belli eden küçümseyici bir bakış attım. "Bu kıyafetlerle mi rahat olacağız?" Neredeyse kahkaha atacaktım. "Boş yere nefesini tüketme."

Rüya neyi kastettiğimi anlayınca aklımdan geçen türlü senaryoları yok etmek için, "Bir şey olmayacak, inan bana. Zaten Toros'la gideceğiz. Buraya gelmeden deposunu da fulledim sayılır. Bu defa bizi yarı yolda bırakmayacağından eminim," diyerek beni ikna etme çalışmalarına devam etti. "Eğer bu kıyafetleri giymezsek Enis kim olduğumuzu anlar ve tüm planım altüst olur." Elime uzandı ve sıkıca tuttu. "Lütfen, senden sadece birkaç saat istiyorum."

Gözlerime çizgi filmlerdeki sevimli hayvanlar gibi bakıyor ve sanırım beni ikna etmeyi başarıyordu. Huysuz bir homurtuyla, "Ya kapıdaki güvenlik?" diye sordum.

"O iş bende."

Planı aklıma çok yatmasa da Rüya benden nadiren bir şey istediği ve daha fazla üzülmesini istemediğim için kabul etmek zorunda kaldım. Başımı geriye yatırıp yüksek sesle uzunca ofladım. "Off! Senden nefret ediyorum, Rüya."

Benim aksime Rüya sevinçle çığlık attı ve ağzı kulaklarında boynuma atladı. "Ben de seni çok seviyorum."

Ondan ayrılarak poşetin içine girip çıkmaktan iyice top haline gelmiş leoparlı elbiseyi elime aldım. Neredeyse Rüya'nın bile zor duyabileceği kısık, bir o kadar da sıkıntılı bir sesle, "Hemen gidelim de bu işkence bitsin," dedim.

Toros'umuzu kapıya çok yakın bir yere park edip insanların tuhaf bakışları altında Greendoor'a girdiğimizde her zamankinden daha kalabalık olduğunu gördüm. Üç ay sonra ilk kez buraya geliyordum ve burası görmeyeli epey değişmiş gibiydi.

İnsanın başını ağrıtacak tarzda kulak zarını titreten bir müzik, kendini kaybetmişçesine pistin ortasında dans eden insanlar ve bizim gibi giyinen kadınlar... Sadece tarzı da değil... İç dizaynı, duvarlarının rengi, ışıklandırması...

Bizim gibi giyinen kadınlar kafama dank edince etrafı incelemeyi bırakıp şaşkınlıkla onlara döndüm. Bizden tek farkları gözlerinde maske yoktu. Rüya'nın beni duyabilmesi için kulağına doğru yaklaşıp bağırdım. "Planımıza dahil ettiğin başka kadınlar da mı var?"

Rüya'nın gözleri, bakışlarımı takip etti ve kastettiğim kadınları görünce gülümsedi. "Son bir iki aydır ara sıra buraya geliyorlar, saatlerce eğlenip sonra kayboluyorlar. Aslında bu kıyafetleri seçme amacım da oydu. Bu gece gelip gelmeyeceklerinden emin değildim ama yadırganmayacağımızı biliyordum."

Kadınları incelemeye devam ederken bir yandan da Rüya'nın bunu bana neden şimdi söylediğini anlamaya çalışıyordum.

Rüya, bir anda bileğimi tutup beni bara yakın olan masaya çekiştirdi. "İşte Enis orada, müşterilerle ilgileniyor."

Direkt Enis'e baktım. Rüya'nın da dediği gibi önünde kuyruk oluşturan insanlara alkol yetiştirmeye çalışıyordu. Enis'i izlemeye devam ederken yanında çalışan diğer adama kaydı gözlerim. Neredeyse Enis'in iki katı gibi duran adam fark edilmeyecek gibi değildi. Sanki bir taş ocağından fırlamıştı.

Uzun ve kalıplı duran bedeni, esmer teni, katrandan farksız siyah saç ve gözleriyle pürdikkat önündeki sıraya Enis gibi alkol yetiştirmeye çalışıyordu.

Yeniden Rüya'nın kulağına eğilerek, "Yanındaki kim?" diye sordum. "Daha önce onu burada hiç görmemiştim."

Rüya beni koluyla hafifçe dürterek imayla sırıttı. "Sana bahsettiğim Zeus o işte. Fazla yakışıklı ve dikkat çekici, değil mi?"

Dikkat çekici olduğu konusunda hemfikirdik. Ortak olmadığımız kısmı, adamın sıra dışı şekilde iriyarı ve tehlikeliymiş gibi durmasıydı. "Evet, fazla ayıboğan..."

Rüya bana, *hadi ama* bakışı atarken Zeus ile Metis zırvalıklarına da böylece set vurmuş oldum.

Ona doğru zafer bakışları atıyordum ki Rüya birden panikleyerek, "Enis bir yere gitti. Her iki sıraya da Zeus bakıyor. Kesin o kızla alakalı bir durum var. Ben Enis'i bulmaya gidiyorum. Sen de sıraya gir. Sarhoş taklidi yapıp Enis'le ilgili ağzından laf almaya çalış, anlaştık mı?" deyince *doğru mu duydum* diye bir an kendimi yokladım.

Muhtemelen yüksek müzik yüzünden kulaklarımın zarı yırtılmıştı ve Rüya'nın söylediklerini anlamıyordum.

Lakin Rüya parmaklarını kollarıma dolayıp beni hafifçe sarsarak, "Anlaştık mı?" diye yineleyince kulak zarımın yırtılmadığını, aslında onun saçmaladığını anladım.

"Ciddi olmazsın."

Rüya'nın bakışları yeniden çizgi filmlerdeki sevimli hayvanların masumluğuna çevrildi. "Lütfen Metis, ben sarhoş taklidi yaparsam beni sesimden tanır ama seni hiç görmedi. Sen ağzından laf alabilirsin," diyerek üzerimdeki kıyafeti işaret etti. "Bak, seni böyle bir duruma soktuğum için özür dilerim ama Enis'le ilgili gerçeği öğrenemezsem asla rahat olamam. Lütfen, beni bu dertten kurtar. Sana yalvarıyorum."

İçimden bir ses arkama bile bakmadan kaçıp gitmemi söylüyordu -ki en son bıçaklanma deneyimimden sonra içimdeki sesi kesinlikle dinlemem gerekiyordu- ama kahretsin ki Rüya'yı yarı yolda bırakamıyordum. Planda o adamla sohbet etmek olmamasına rağmen...

Bir Rüya'ya bir de barmene baktım. Adam yapmaya çalıştığımız küçük oyunu anladığı takdirde beni çok rahatlıkla çiğ çiğ yiyebilirdi. Yutkundum. "Çok meşgul ve sırada bekleyen insanlar huzursuz. Beni tınlamayacak bile."

Rüya sıranın sonunu işaret etti. "Geldiğimizden beri yeni birileri eklenmedi. Eklense bile birkaç kişiden ibaret olur. En azından bir kez şansını dene."

Derin bir nefes aldığımda Rüya, Enis'i bulmak için yanımdan ayrıldı. Sakince bedenimi barmene çevirdim. Kaşları hafifçe çatıktı ve yaptığı işten sıkılmış gibi duruyordu. Ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle beni yiyecek."

Ağır adımlarla sıranın en sonuna geçtim. Adama ne diyeceğim ya da nasıl sarhoş taklidi yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O an tamamen doğaçlama konuya girecektim ama bana istediğim cevabı verip vermeyeceği fazlasıyla meçhuldü.

Tırnaklarımı yeme istediğimi bastırıp kaçamak bakışlarla adamı izlemeye başladım. Sıra yaklaştıkça adamın çevik el hareketleriyle alkolleri teslim etmesine de bir yandan küfrediyordum. Bu işte profesyonel olduğu açıktı ve önümde yalnızca birkaç kişi kalmıştı.

Aklıma gelen fikirle başımı geriye çevirip maskenin ardından arkamda duran iki kıza baktım. "Ben hâlâ ne içeceğime karar veremedim. Siz öne geçin."

İki kız memnuniyetle başını sallayıp önüme geçince derin bir nefes aldım. En azından zaman kazanmıştım.

Fakat anlık rahatlama çabuk sona erdi ve önümdeki irikıyım adamla karşı karşıya kaldım. Ben sessizce ve çenem yukarıya doğru kalkık bir şekilde ona bakakalırken o çatık kaşlarını bozmadan insanı suçluymuş gibi hissettiren tok sesiyle, "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Bir an amacımı anlamış olabileceğini düşünüp paniklesem de aslında müzikten dolayı sesini duyurabilmek için bağırdığını idrak edince rahatlayarak gülümsedim.

Hatta öyle çok gülümsemiştim ki adamın çatık kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Komik olan ne?" Adamın ifadesi, dalga mı geçiyorum yoksa sarhoş muyum diye çözme eğilimindeydi.

Bunu fırsat bilerek bakışlarımı yan tarafımda duran bar taburesine çevirdim. Ağır hareketlerle onu kendime çekip üzerine otururak adama yeniden aptal bir tebessüm gönderdim. "Hep böyle ciddi misindir?"

Başarılı olmuş muydum, bilmiyordum ama ağzımı çarpıtarak konuşunca karşımdaki adam bıkkınlıkla soludu. Anlaşılan sürekli sarhoşlarla uğraşıyordu.

"İşim var. Ne içeceksen söyle, al ve git!"

"Ooo, haşin erkek." Söylediğimi idrak etmemle ağzımı kapatma isteği aynı anda gelse de kendimi durdurmayı başardım. Sonuçta sarhoş birinin ne söylediği çok da önemli değildi. İçimden, yüzümün yarısını kaplayan maskeye de ayrıca teşekkür ettim. Maske olmasaydı sarhoş olmadığım ve kendimce verdiğim tepkiler net bir şekilde belli olurdu.

Cümlemi tamamlamamla beraber karanlık bakışları, etrafında birini arıyormuşçasına gezindikten sonra yeniden beni buldu ve bar tezgâhına doğru iyice eğildi. "Bir şey içmeyeceksen beni oyalama!"

Bedenim refleks olarak hafifçe geriye gitti. Yüzümde biriken terler, yakayı ele vereceğimi açıkça söylüyordu ve ben daha yolun başında Zeus lakaplı barmeni kızdırmıştım. Daha fazla şansımı zorlamamak için bir çırpıda, "Bira," dedim. En azından bir bardakla sarhoş olmayacağım kesindi ve Rüya'nın hatırına birkaç dakika daha şu ana dek gördüğüm en kibirli ya da egoist adama katlanabilirdim.

Tam olarak kibirli mi yoksa egoist mi, onu da çözemiyordum. Aslında onu hiçbir şekilde çözemiyordum çünkü bana olan bakışları beni ilk kez görmesine rağmen fazla nefret doluydu ve o bakışların karşısında yıkılmış binanın altında can verir gibi eziliyordum.

Zeus cevap vermeden yaslandığı yerden doğrulup birayı bardağa doldurmaya başlayınca belli belirsiz rahat bir nefes verdim. Sarhoş taklidine devam etmem ve karşımdaki adamdan ürkmeme rağmen asıl amacımdan kopmamam lazımdı.

Ağzımı mide bulandırıcı bir şekilde yaya yaya, "Adın ne?" diye sorunca başını kaldırmadan dudaklarına yerleştirdiği tehlikeli ve bir o kadar da küçümseyici sırıtışla, "Seni neden ilgilendiriyor?" dedi.

Yüzündeki ifade mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme ve dişlerimi gıcırdatmama sebep oldu. Anlaşılan o ki ona ulaşmam kolay olmayacaktı. Pes etmek üzereydim ama o an gelen anlık aydınlanmayla önüme ittiği bardağı alıp oturduğum yere iyice yerleştim. "Hep böyle ters misindir, yakışıklı? Sadece muhabbet etmek istemiştim." Cümlemi tamamladığımda az daha kusuyordum. Resmen adama asılıyordum.

Karşımdaki adam burnundan soludu ve nefret dolu bakışlarını gözlerimin içine dikerek, "Fahişelerle ilgilenmiyorum," dedi.

Gözlerim mi dolmuştu yoksa alnımdan gözlerime doğru akan terden dolayı mı karşı taraf bulanıklaşmıştı, bilmiyordum ama adamın, tavrımdan ve kıyafetimden dolayı bu şekilde konuştuğunu anladığımda sözleri fazlasıyla rahatsız etmişti.

Muhtemelen sarhoş olmadığımı, dakikalardır para karşılığında kendimi ona satmaya çalıştığımı düşünüyordu.

İçimden Rüya'ya ardı ardına küfürler etmeye başladım. Daha fazla bu hakarete ve küçük düşürücü ortamda durmaya dayanamazdım.

Birayı barmenin yüzüne boca etmeyi istesem de buradan çıkabilmek için bu istediğimden vazgeçip oturduğum yerden aşağı indim ve bedenimi kapıya çevirdim.

Tam oradan uzaklaşacaktım ki bir an neden birayı yüzüne boca etme isteğimi bastırmaya çalıştığımı sorguladım çünkü eve gittiğimde bunu yapmadığım için pişman olacağımı çok iyi biliyordum.

Ani bir kararla tekrardan barmene dönüp o daha ne olduğunu anlamadan bira bardağını aldığım gibi içindeki birayı yüzüne fırlattım.

Yüzüne bira fırlatmamı beklemediği o kadar belliydi ki o şaşkınlık ifadesinden yararlanmayı da ihmal etmeyip ortaparmağımı gösterdim.

Zaten koyu olan gözleri anlık öfkeyle daha da koyulaştı ve çenesindeki kası seğirdi. İfadesini görür görmez beynim kaçma alarmı çalarak bedenimi yeniden kapıya doğru çevirdi fakat kapıdan içeriye giren polisleri görmemle ciğerlerimdeki nefesin çekilmesi aynı ana denk geldi ve bu, görünmez bir duvara çarpışım gibi afallamama sebep oldu.

Dehşete düşmüş gibi içeriye giren polislere bakakalırken az ilerideki kadının çığlığını duydum. "Baskın var! Fuhuş baskını!"

Kadının çığlığı, müziğin sesini de bıçak gibi kesmişti. Bense hâlâ aynı yerde duruyor, gözümü kırpmadan kapıdan içeri girmeye devam eden polislere bakıyordum. Bir yandan da kadının sözleri kendi düşüncelerimle birleşip beni çığlık attıracak raddeye getiriyordu.

Fuhuş, fahişe, baskın, polis, mafya, ölüm...

Ortalık bir anda karışırken çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Beynim, kapıya doğru koşmamın mantıksız olacağını, saklanmamın daha doğru olacağı komutunu verince düşünmeden az önce el hareketi çektiğim adama doğru döndüm. Bana olan öfkesi dinmiş miydi ya da dinmemiş miydi, çok belli olmuyordu ama bakışları bende değil, karışan ortalıktaydı.

Öfkesi dinmemiş olsa bile bunu düşünecek durumda değildim çünkü eğer yakalanır da kıyafetimden dolayı kendimi izah edemeden o polislerle beraber buradan çıkarsam o mafya tarafından tereddütsüzce öldürülecektim. Ne dersem diyeyim bana asla inanmayacaklar, bir daha ikinci şansı vermeyeceklerdi.

Korkudan salgılanan adrenalinin verdiği güçle kendimi az önce oturduğum tabureyi basamak olarak kullanırken buldum, ardından bar tezgâhını geçit olarak kullanıp ayaklarımı barmenin hemen yanı başındaki zemine bastırdım.

O an gözlerimiz barmenle birbirine kenetlenince yepyeni bir tehlike sinyalini de açıkça almış oldum çünkü karanlık gözleri beni adeta delip geçmişti.

Ona durumumu izah edecek zamanım yoktu ama, "Bana bak, güvenlikten bozma barmen herif. Kıçıma bakarsan o gözlerini oyarım!" Tehdidimi de es geçemezdim.

Barmenin kaşları şaşkınlıkla havalanırken bakışlarının ablukasında aceleyle yere eğildim, emekler pozisyona gelerek daha önce Enis'ten bildiğim personel odasına doğru hızlı hızlı emeklemeye başladım. En azından oradaki pencereden dışarı çıkabilirdim.

Biraz emekleyebilmiştim ki belime aniden sarılan kolla daha fazla emekleyemeden durduruldum. Daha doğrusu ellerimin ve dizlerimin yerle teması kesilmiş, barmenin koluyla bedeni arasına tavla gibi sıkıştırılmıştım. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun? Buraya gel."

Bedenim polislerin görebileceği şekilde meydana çıkınca delirmiş gibi çırpındım. Korku öyle çok nevrimi döndürmüştü ki mantıklı düşünemeden nefes nefese, "Beni sakla," diye bağırdım. "Saklamak zorundasın!"

Ben umutla beni saklamasını beklerken umduğumun aksine barmenin alaya kaçan tınısını duydum. "Fuhuş yapan birini neden saklamak zorunda olayım ki?" Birden durup beni yere indirdi ve kaçmama zerre imkân tanımayarak bileğimi büyük avucunun içine hapsetti. "Yürü şimdi!"

Korkumdan neredeyse ağlayacaktım, hatta belki de ağlıyordum ama fark edecek durumda değildim. Onu durdurabilme ümidiyle hızla peruğu ve maskeyi çıkardım. "Yemin ederim fuhuş yapmıyorum. Buraya Enis'in, Rüya'dan başka sevgilisi olup olmadığını öğrenmek için gelmiştim. Bu kıyafetleri de tanınmamak için giymiştim. Lütfen, beni polise verme."

Zeus'un gözlerindeki dakikalardır süren tiksinti bir anlığına beni tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışır gibi bir ifadeye bürününce beni saklamasında ikna edici olabileceğini umut edip, "Yedi ay sonra uluslararası bir yarışmaya katılacağım. Böyle bir durum duyulursa kara leke olarak üzerimde kalır ve o yarışmayı kazanamayabilirim. O yarışmayı kazanmaya çok ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et," diyerek soluksuz konuşmama devam ettim. Aslında suçsuz olduğum kanıtlandığı zaman yarışma için herhangi bir sorun yaşamazdım ama karşımdaki hiç tanımadığım bir adama da peşimdeki mafyadan bahsedemezdim. "Sana o yarışmaya katılacağımı kanıtlayabilirim. Zaten Enis de beni görür görmez tanır."

Polis telsizinin sesi iyice yakından gelince beni saklaması için bedenine sığınıp yalvarırcasına inledim. "Ne istersen yaparım, yeter ki beni onlara verme."

4. BÖLÜM

ÖLÜME BİR KALA

Zaman durmuştu sanki. Puslu bir sis gibi üzerime çökmüş, beni acımasızca içine çekmişti.

Çığlıklar da çoktan kesilmiş, bir tek polis telsizinin yakından gelen sesi kalmıştı kulaklarımda. Bir de karşımdaki adamın inisiyatifine bırakılmış hayatım... Beni polise verdiği takdirde habersizce ölüm fermanımı imzalayacak, vermediğindeyse farkında olmadan üç aydır pamuk ipliğine bağlı olan hayatımı bağışlamış olacaktı.

Gözlerimi kapatıp alnımı etten duvara, yani Zeus'un göğüs kafesine yasladım ve içimden bildiğim tüm duaları etmeye başladım.

Polis telsizinin sesi, biraz daha yakından gelince gözlerimi iyice kapatıp minicik bir adımla bedenine sokuldum. Başımı öyle çok bastırıyordum ki etten duvara, tenini delip geçeceğimi zannettiğimde küçükken geceleri düşlediğim hayallerimin anısı doldu karanlık gözlerimin önüne. Sihirli güçlerimin olmasını ve bilmediğim diyarlarda kaybolma isteğimi anımsadım, anımsadıkça ona daha da sokuldum. Tıpkı küçüklük hayallerimdeki gibi şimdi de sihirli güçlerimin olmasını ve başımı yasladığım adamın teninden geçip damarlarında kaybolmayı istiyordum.

"Lütfen," diye mırıldandım. "Lütfen bir mucize olsun."

Zeus'un göğsünde ne kadar süre öyle durduğumu bilmesem de az önce yüzüne bira fırlattığım birine göre oldukça uzun süre gözlerim kapalı bir şekilde öylece kaldım. Ta ki geri adım atmam için zorlayana dek...

Başımı yasladığım yerden kaldırıp gözlerine baktığımda donuk gözleri içimi ürpertse de kulaklarıma ulaşan sesi gülümsememe sebep oldu. "Polis kimlik kontrolü yapıyor. Çok az vaktimiz var." Bakışlarını vücuduma indirdi ve dudaklarında kıvrılmakla kıvrılmamak arasında bir ifade belirdi. "Sana yardım edebilmem için önce üzerindeki kıyafetlerden kurtulmamız lazım."

Sözlerini bitirdiğinde başıyla arkamda kalan personel odasını işaret edince onun yönlendirmesiyle birlikte odaya doğru adımlamaya başladık. Daha doğrusu ben geriye, o ileriye adımlıyordu. Bu şekilde yürümek zor olsa da bedeni beni rahatlıkla gizlediği için adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

Neyse ki oda çok yakındaydı ve saniyeler içinde -ben yere düşmeden- kendimizi odanın içinde bulduk.

Zeus kapıyı kilitler kilitlemez bir anda baş başa kalmamızın verdiği gerginlikle bedenimi soğuk bir ürperti esir alınca olası bir duruma karşı pencereye doğru bakarak aramızdaki mesafeyi hesap etmeye çalıştım. Gerçi benden üstün beden kuvvetiyle beni rahatça alt edecek olmasına rağmen elbette kaçma şansımı da göz ardı edemezdim.

Zeus'un bakışları, baktığım yere çevrilince planımı anlamış gibi sırıttı fakat bu sırıtma hiç de güven verici değildi. "Kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi? Ya da Enis'le yüzleştirmeden seni bırakacağımı..." Bakışlarını, hayal kırıklığına uğramış gözlerimden ayırmadan dolabı işaret etti. "Kaçmayı düşünmek yerine kıyafet seçsen daha iyi edersin yoksa seni polise veririm!"

Adamın ses tonu öylesine diktatördü ki itiraz etmek imkânsız gibiydi. Zaten ölümle burun burunayken ona itiraz etmek en mantıksızca seçimim olurdu.

Cevap vermeyip polise yakalanma korkumu biraz olsun içimde bastırmayı başararak işaret ettiği dolaba ilerledim ve dolapta asılı duran fuşya rengindeki gömleklerle siyah eteklere baktım. Her gömleğin yaka kısmının altından geçirilmiş gömlek renginden daha koyu tonda fularlar vardı.

Hangi kıyafetin uyacağını anlamak için hızlıca gömleklerdeki bedenlere baktım. Bana uyan gömleği eteğiyle birlikte aldım, içime sutyen giymediğim aklıma gelince gömleklerin az ilerisinde asılı duran siyah önlüklerden birini de alıp Zeus'a bakmadan doğruca giyinme kabinine ilerledim.

Attığım her adımda donuk bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Hissettikçe de kalbimden ağzımın içine doğru tırmanan ürpertinin, soluklarımın sesini yükseltmesine engel olamıyordum.

Soluklarımı duymaması için yutkunup tabiri caize kendimi hızlıca kabinin içine attım. Tam kapıyı kilitliyordum ki diktatör sesini yeniden duydum. "Acele et, zamanımız yok!"

Sözleri, sadece az önce bastırmayı başardığım polis korkumu değil, aynı zamanda öfkemi de filizlendirmişti. İçimdeki korku yüzünden tıkılıp kalan öfkemi, nefesimle birlikte dışarı bıraktım. "Benim de yapmaya çalıştığım şey acele etmek, burada keyif yapmıyorum!"

Ani çıkışımla gülmüş müydü, gözlerini mi devirmişti yoksa sabır mı çekmişti?

Gerçek şu ki yaptığını ne görebilmiş ne de duyabilmiştim. Dolayısıyla aklımdan geçen hiçbir soruya da yanıt alamamıştım. Sessizliği öylesine yoğundu ki biraz önce o kapıdan birlikte girdiğimizi bilmesem varlığını sanrıdan ibaret sayabilirdim.

Sözlerime verdiği tepkiyi düşünmekten vazgeçerek hızlı bir şekilde üzerimdeki elbiseyi çıkarıp yere attım, ardından alelacele gömleği üzerime geçirdim. Panikten ellerim titriyordu ve düğmelerin yerini bulmak beni epey zorluyordu.

Oflama eşliğinde gömlekle işimi bitirince eteği elime alıp bacaklarımdan geçirmek için öne eğildim. Eğilmemle birlikte ateş kırmızısı çizmelerim bana ışıl ışıl göz kırptı. İlk kez görmüş gibi dehşet içinde çizmelere bakakaldım. Üzerime ne giyersem giyeyim bu çizmelerle çok fazla inandırıcı durmayacaktım.

Zeus'un bir çözüm yolu bulacağını umut ederek eteği giyip fuları da bağladıktan sonra önlüğü üzerime geçirdim. Artık hazırdım. Çıkmadan önce bir kez daha üzerimi kontrol ettim. Göğüslerimi gizlemeyi başarmıştım başarmasına ama çizmeler fazlasıyla sorundu.

Sorunu ona da gösterebilmek için kabinden çıkıp çizmeleri işaret ettim. "Buna bir çözümün var mı?"

Bakışları doğruca ayaklarıma inince yüzünü çok çirkin bir şey görmüş gibi buruşturdu. "Enis için tüm bunlara değer miydi?"

Bilmiş gibi görünmem umurumda olmadan, "Enis için değil, Rüya için. Dostluk böyle bir şeydir," desem de olduğumuz ana göre pek etkili bir cümle olmamıştı sanki.

Zeus da etkili olmadığını belli eden bir ifadeyle dolapların yanına giderek, "Kaç numara giyiyorsun?" diye sordu.

"Otuz sekiz."

Başını hafifçe sallar gibi hareket ettirip dolabın içinden çıkardığı makosen tarzı siyah ruganları yere bıraktı. "Daha fazla oyalanırsak dikkat çekeceğiz. Kimliğin yanında mı?"

Yere bıraktığı ayakkabıların yanına gidip çizmelerden hızlıca kurtularak siyah ruganları ayağıma geçirdim. Muhtemelen yeniydi, keskin duran kenarları daha önce giyilmediğini gösteriyordu. "Kimliğim yanımda," diyerek kabine yeniden girdim ve bel çantamı karnımın üzerine takıp üzerini önlükle kapattım. Kimliğimi ise elime almıştım.

O an içimde yepyeni bir korku belirdi. Ya barın içinde mafyalardan biri varsa ve kimliğimi polise verdiğimi görürse? Bunun sorun olup olmayacağını bilmesem de hiçbir şekilde polisle muhatap olmak istemiyordum.

Diğer elime aldığım elbise ve perukla kabinden çıkıp yerdeki çizmeleri de alarak dolaba kimsenin göremeyeceği bir yere tıktım, ardından beni kapının önünde sabırsız bir şekilde bekleyen Zeus'un yanına ilerledim. Muhtemelen başı benim yüzümde belaya girmek üzereydi ve bu onu epey germişti.

Gözlerindeki donukluksa zerre geçmemişti, hâlâ beni ürperterek delip geçmeye devam ediyordu. Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak en sevimli gülümsememle kimliğimi ona uzattım. "Kimliğimi polise sen verir misin?"

Zeus, hayatındaki en saçma isteği duyuyormuş gibi bana bakarken, "Sen niye vermiyorsun?" diyerek soruma soruyla karşılık verdi.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. Odaya girdiğimizden beri genel olarak sessiz dursa da konuştuğunda ya sorular soruyor ya da emir yağdırıyordu. Açık bir öfkeyle tıpkı onun yaptığı gibi sorusuna soruyla karşılık verdim. "Hep böyle çok soru sorar mısın?"

Dudakları sırıtma eğiliminde kıvrılsa da samimiyetten oldukça uzak bir şekilde, "Hep böyle garip mi davranırsın?" diye sordu.

Pes etmiş gibi yanaklarımı bir kez daha şişirdim. Onunla laf yarışına girersem muhtemelen yenik düşen taraf ben olacaktım. "Polisle muhatap olmak istemiyorum!" diye çıkıştım ama çıkışımı destekleyen mantıklı bir yalan bulamadım. Zaman kazanabilmek için kapıya bakışlar atarken aklıma gelen anlık düşünceyle tekrardan ona döndüm. "Yarışmayı kazanamamaktan çok korkuyorum ve az önce o korkuyla burun buruna geldim. Kekelemekten, yanlış bir şey söylemekten çekiniyorum."

Bana yalan söylemekte başarılı değilsin bakışı atsa da bir şey demeden elimdeki kimliğe uzandı. Çok kısa bir müddet kimliğime baktı. Sanki her yazılanı hafızasına kazıyordu. Çok geçmeden, "Metis Manas," diyerek gözlerime odaklandı. "Adın... Anlamı nedir?"

Nedense sorduğu soruyla kalbimin teklediğini hissettim. Lakabının Zeus olduğunu bilmesem bu teklemeyi yaşamayacağıma emindim. Kalbimdeki teklemenin dilime yansımamasını umarak bir çırpıda, "Yunan mitolojisindeki tanrıların başı olan Zeus'un ilk karısının adı," dedim.

Donuk gözlerindeki bakışlarım, havalanan tek kaşına kaydı. Söylediklerime gerçekten de şaşırmış gibi duruyordu ve bu ifadesi, düşündüklerimin ağırlığı yüzünden karnıma kramp girmesine sebep oldu. Daha önce bu soruya hep aynı şekilde cevap versem de şu an ilk kez buna pişman oluyordum.

Bakışlarım havalanan tek kaşına takılı kaldığında ikimiz de susuyorduk. Bu hem tuhaf hem de garip bir şekilde tedirgin ediciydi. Hissettiğim tedirginlikten dolayı kalp atışlarım dahi hızlanmış, gözlerine bakma cesaretim bir anlığına yok olmuştu.

Yanaklarım da ısınmaya başlamıştı ve biraz daha böyle kalırsam yanaklarımı fark etmesi an meselesi olacaktı. Gözlerimi kırpıştırarak ona yeniden baktığımda sırıtmamak için çaba harcadığını gördüm. Bu yanaklarımın daha da ısınmasına yol açarken o tek kelime etmeden kimliğimi cebine koyup kapıdan çıktı.

Resmen gafil avlanmış gibi hissediyordum. Sanki kendim tuzak hazırlamışım da daha sonra kendi kazdığım kuyuya kendim düşmüşüm gibi rahatsız edici bir his, beni tepeden tırnağa tokatlamıştı. Kaşlarımı çatıp hızlı adımlarla peşinden ilerleyerek, "Senin adın ne?" diye sordum fakat cevabımı alamadan tam karşısında duran iki polise kimliklerimizi uzattığını gördüm.

Kimliklerimizi uzattığında aynı anda kimliklerimize bakan polise beni işaret etti. Polisin bakışları kimliğimden bana kayınca olduğum yerde durup başımı hafifçe öne eğdim. Yanlarına gitme cesaretim yoktu. Polisten ne kadar uzak durursam benim için o kadar iyiydi.

Kısa bir kimlik kontrolünden sonra polisler, kimliklerimizi Zeus'a geri verip başkalarının kimliklerini kontrol etmek için yanından uzaklaşınca rahatlayarak nefesimi üfledim. Sanırım tehlike geçmişti.

Kimliğimi almak için doğruca Zeus'un yanına ilerledim. Bir an önce buradan gitmek, uzun bir süre de evden dışarı çıkmamak istiyordum. Onun yüzüne bakmadan giden polislerin arkasından bakarak az önceki düşüncemi teyit etmek için, "Tehlike geçti mi?" diye sordum.

"Şimdilik," deyince ona baktım. Kimliğimi cebine geri koyuyordu.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü ve "N'aptığını sanıyorsun sen?" diyerek kimliğimi geri alabilmek için ona doğru hamlede bulundum fakat elini aramıza bariyer gibi yerleştirerek beni durdurdu.

"Enis'i bulana dek kaçmaman için bu bende kalacak."

Ona itiraz etmeyi istesem de etrafımız polis kaynıyorken sadece susabilirdim. Sıkıntılı bir şekilde boğazımı kaşıyıp, "Onlar nerede ki?" diye sordum, ardından Rüya'yı aramak için çantamdan telefonumu çıkardım.

Tam Rüya'yı arayacaktım ki Zeus'un havadaki eli telefonumun üzerine kapandı. "Şimdi değil, polislerin kontrolü bitmedi."

Demek istediğini anlayınca Rüya'yı arayamadan telefonumu yeniden çantama koydum ve az önce tezgâhtan inip emeklemek için kapandığım yere geçtim. Bir barmen gibi göründüğüm için bar tezgâhının iç tarafında kalmam daha iyi olacaktı.

İrikıyım Zeus da yanıma gelip aramızda az bir mesafe bırakarak kollarını tezgâha yasladı. Bana bakmıyor, polislere bakıyordu ama bedeni, beni barla arasına almıştı. Anlaşılan kaçmamam için kendince önlemler almaya çalışıyordu.

Bakışlarımı, hapsolduğum yerden Zeus'un izlediği tarafa çevirdim. Bazı kadınlar yaka paça bardan çıkarılırken geri kalan diğer müşteriler de bu durumdan sıkılmış gibi bir havaya bürünmüştü. Sanki *polisler gitse de eğlence yeniden başlasa* der gibi etrafa bakışlar atıyorlar, son derece sabırsız, hatta gergin görünüyorlardı.

Bir anda arka tarafta yeni bir kargaşa çıkınca tüm gözler oraya döndü. Arka kapıdan kaçmaya çalışan kadının biri yaka paça götürülmeye çalışılırken polislere engel olmak isteyen bir grupla kargaşa iyice büyüdü. Bize uzak bir mesafede olsa bile içimden bir ses kargaşanın kasırga gibi büyüyeceğini ve bizi de içene alarak dağıtacağını söylüyordu.

Farkında olmadan geri geri adımlarken duyduğum şişe sesiyle durmak zorunda kaldım. Zeus'un da bakışları beni buldu ve o an her şey çok ani oldu. Zeus hızla üzerime eğildi ve düşmek üzere olan şişeyi baldırıma yakın bir yerde yakaladı.

Korkudan dolayı nefes nefese kalmıştım ve bana yakınlığı yüzünden kokusunu çok rahat bir şekilde duyabiliyordum. İtiraf etmem gerekirse aldığım koku midemi bulandırmaya yetmişti. Yüzüne fırlattığım biradan dolayı öyle çok alkol kokuyordu ki kokuyu almamak ve midemin bulanmaması imkânsızdı.

Yüzüme yakın duran, yana doğru hafifçe eğilmiş yüzüne baktım. Güneş yanığı gibi esmer olan yüzünü iç içe geçmiş siyah bıyık ve sakal süslüyordu. Kısa duran tüm sakalın boyu aynıydı. Ya dudaklarını çevreleyen sakalından ya da dudaklarının yapısından dolayıydı, bilmiyordum ama dudakları oldukça dolgun duruyordu.

Dudaklarına biraz daha dikkatli baktım. Altdudağı üstdudağına göre biraz daha kalındı. Yani benim tam tersimdi.

Neyin kıyaslamasını yaptığımı ve neye dikkatlice baktığımı idrak edince alnıma vurmamak için kendimi zor tutarak bana bile saçma gelen bir gülümsemeyle elindeki şişeyi işaret ettim. "Reflekslerin kuvvetliymiş."

Kirpiklerinin ardındaki koyuluk gülümsememle birlikte dudaklarıma inince dudaklarımda bir sızlama hissettim ve elimde olmadan dudaklarımı dilimle ıslattım. Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek isteğim sızlamanın geçmesiydi.

Fakat ne yazık ki ıslatmam işe yaramamış, aksine sızlamayı artırmıştı. Ta ki Zeus benden uzaklaşana dek...

Dudaklarını bir şey söyler gibi hareket ettirdi ama ne söylediğini ya da ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Ben söylediğini çözmeye çalışana dek o, eğildiği yerden doğrulup düşen şişeyi yerine geri koydu. "Kırılan her şişe, bizim hesaba kitlendiği için refleksler gelişmek zorunda kaldı diyelim."

Zeus'a cevap vermek için dudaklarımı aralıyordum ki kargaşadan gelen sesler artınca bakışlarım yeniden oraya kaydı ve gördüğüm manzarayla gözlerim şokla aralandı. Rüya, iki kadın polis tarafından dışarı çıkarılıyordu. "Rüya," diye bağırdım panikle. Tam ona doğru koşuyordum ki Zeus'un engeliyle karşılaştım.

"Şu an ona bir faydan olmaz, ifadesi alınmadan bırakılmaz. Daha sonra onu almaya karakola gidersin."

Zeus'un söyledikleriyle beynimden vurulmuşa döndüm ve bir an için yepyeni bir gerçekle sarsıldım. Ben Rüya'yı almak için karakola gidemezdim.

Bunu Rüya da biliyordu. Muhtemelen beni değil, babasını aramalarını isteyecekti. Yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. "Oraya gidemem," dediğimde Zeus bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Neden?"

Gerçekten de çok soru soruyordu ve ben ona sürekli cevaplar verebilecek kişi değildim. Sorusunu cevaplamamak için, "Enis'in alması daha doğru, sahi o nerede?" diyerek bakışlarımı etrafımda gezdirdim.

Lakin sorumun cevabını Zeus'tan değil, karşımda gördüğüm manzaradan aldım. Adamın biri bar taburesini Enis'in sırtına geçirince sanki benim canım yanmış gibi çığlık attım. Benim çığlığımla Zeus da bakışlarını oraya çevirirken Enis'in de adama karşılık vermesiyle birlikte aralarında büyük bir kavga başladı.

Zeus ise sadece kavgaya bakıyor, arkadaşını kurtarmaya gitmiyordu. Polisler kavgaya son verirken hiddetle, "Neden arkadaşına yardıma gitmiyorsun?" diye çıkıştım.

"O benim arkadaşım değil."

Zeus'un hissiz çıkan sesiyle hayretle ona baktım. "Yan yana çalışıyorsunuz."

Zeus, aynı hissizliğini sürdürerek, "Bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor," dedi ve polisleri işaret etti. "Kimse için başımı belaya sokamam."

Yeniden bakışlarımı işaret ettiği yere çevirdiğimde Enis'in bacağını tutarak kıvrandığını gördüm. Aynı zamanda kaşının üzerinden de kan akıyordu. Ona bakmaya devam ederken sağlık personelinin içeriye girdiğini fark ettim ve bu durum, bir kez daha kaşlarımın havalanmasına sebep oldu.

Kapıda ambulans mı vardı? Muhtemelen bu tarz baskınlarda olasıydı.

Enis'in sedyeye alınışını izlemeye başladığımda personel kapısının az ilerisindeki kapıdan iki polisle beraber iyi giyinmiş, para babası olduğunu fazlasıyla belli eden bir adam, elleri kelepçeli çıktı ve hızlı bir şekilde arka kapıdan çıkarıldı.

O adamın çıkarılmasıyla birlikte polislerin tok sesini duydum. Eğlencenin hâlâ devam edeceğini düşünen müşterilere, eğlencenin bittiğini ve barın mühürlendiğini söylüyorlardı.

Barın mühürlendiğini duyunca ağzım bir karış açık halde Zeus'a baktım. Az önce bir şişenin hesabını yaparken şimdi işsiz kalmıştı.

Ama sandığımın aksine Zeus buna bozulmamıştı, üzerindeki siyah gömleğin birkaç düğmesini pervasız bir şekilde açıyordu. Ona şaşkın bir halde baktığımı fark edince sırıtıp kapıyı işaret etti. "Tehlike şimdi geçti, artık Enis'le yüzleşmeye gidebiliriz."

Bir anlığına barda kameraların olduğunu ve birazdan birkaç kişinin ortaya çıkıp tüm bunların kamera şakası olduğunu söyleyerek kameralara doğru el sallamamı isteyeceklerini düşündüm çünkü dakikalardır yaşadıklarımın başka hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Hele ki Zeus'un işini

kaybetmesine üzülmek yerine hâlâ beni, Enis'le yüzleştirme derdinde olması fazlasıyla mantıksızdı.

"Sen şaka mısın? Az önce işsiz kaldın... Hâlâ mı Enis'le yüzleştirme derdindesin?" Ellerimi, duyduklarıma inanamıyormuş gibi iki yana açtım. "Ayrıca masum olmasam Enis ve Rüya'yı nasıl tanıyabilirim ki?"

Ardı ardına sorduğum sorulara gülümsedi ama hoşnutluktan ziyade kibirli bir gülümsemeydi. "Onları daha önce burada görmüş ve isimlerini öğrenmiş olabilirsin. Hem Rüya gerçekten arkadaşın olsaydı karakola onu almaya giderdin. Sonuçta üzerindeki kıyafetten dolayı artık kimse seni tutuklamayacağına ve o bahsettiğin yarışma için 'kara leke' diye tabir ettiğin olayı yaşamayacağına rağmen..." Duraksadı ve gözlerimin içine dikkatlice baktı. "Neden gitmiyorsun?"

Kabul ediyorum ki söylediklerinde son derece haklıydı ama bilmiyordu ki benim derdim yarışma değil, mafyaydı.

Sürekli köşeye sıkıştırılmaktan ve mantıklı bahaneler aramaktan dolayı ellerim terlemişti. Avuç içlerimi önlüğe sürtüp, "Babası gidecektir," diyerek geçiştirdim ve ondan kurtulabilmek için adımlarımı işaret ettiği kapıya çevirdim. "Bir an önce yüzleşelim de şu saçmalık artık son bulsun!"

Hem yürüyor hem de onun duyabileceği bir şekilde söyleniyordum. "Şaka gibi... Sırf yüzleşmek için hastaneye götürülen bir adamın peşinden gidiyoruz. Ağrısı sızısı var mı? Kimsenin umurunda değil, tek derdimiz yüzleşmek..."

"Aslında yüzleşmek için gitmiyorum." Zeus en son arkamda kaldığı için bir anda yanı başımda sesini duyunca boş bulunarak irkildim. İrkildiğimi ona belli etmeden yürümeye devam ederek bakışlarımı ona çevirdim.

Onun odağıysa tamamen karşısıydı ve garip bir şekilde düşünceliydi. "Bildiğim kadarıyla kimsesi yok. Bir ihtiyacı var mı diye bakmaya gideceğim, böylelikle sen de aradan çıkmış olacaksın." Bana doğru imalı bir bakış atıp, "Tabii seni gerçekten tanıyorsa..." dedi.

Bıkkınlıkla soludum. "Elbette tanıyor." Bu defa imalı bakış atma sırası bendeydi. "Hem hani arkadaşın değildi, birden ne değişti?"

"Başımı belaya sokacak kadar arkadaşım değil ama yardım edecek kadar muhabbetimiz de var."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutup boynumu ince bir alayla yana yatırdım. "İyiliğiniz karşısında gözlerim neredeyse yaşaracak, barmen bey."

Boş bulunup bir kez daha gafil avlandım, buna eşzamanlı olarak Zeus'un dudakları alayla kıvrıldı. "Bana *Zeus* de, Metis. Buralarda bilinen adım Zeus'tur."

Zeus'un cümlesini tamamlamasıyla bu gece ikinci kez kalbimin teklemesi aynı anda oldu. Zeus ve Metis'e yaptığı vurgu, kalp ritimlerimi değiştirecek kadar baskındı.

Bir şey dememe fırsat kalmadan adımlarını hızlandırıp aramızdaki mesafeyi açınca söylediklerinden etkilenmişim de sessiz kalmışım gibi bir hava olmasını istemediğim için, "Zeus diye isim mi olur, uydurma," diyerek ona yetiştim. Aslında tam olarak demek istediğim bu değildi, sadece düşünmeden konuşmuştum.

"Lakabım," dediğinde bardan dışarı çıkmıştık. "Zeus, kedimin ismi..."

Kedilerin cinsinden pek anlamasam da konuştuğumuz gereksiz muhabbeti kapatabilmek için kedisinin cinsini sormayı düşündüm fakat soramadan bakışlarım Toros'umun olduğu yöne kayınca az daha küçükdilimi yutacaktım. "Arabam yok!" diye haykırdım ve doğrucu olması gereken yere koştum. "Buraya park etmiştim."

Zeus kollarını göğsünde birleştirip olduğum yerdeki tabelayı işaret etti. "Park edildiği takdirde çekileceği yazısını hiç mi okumadın?"

Zeus'un göstermesiyle o ana kadar fark etmediğim tabelaya bakıp, "Bu, burada yoktu ki," dedim ama söylediğime kendim bile inanmamıştım. Muhtemelen Enis'i suçüstü yakalama heyecanıyla gözlerim geçici bir körlük yaşamıştı. Yüzümü şüpheyle buruşturdum. "Hem geceleri araç mı çekilir?"

"Başka araçların giriş çıkışı engelleniyorsa her zaman çekilir," dedi ve yolun karşındaki yan yana dizilmiş motosikletleri işaret etti. "Arabanı yarın alırsın, şimdilik benim motosikletle yetineceksin."

Elbette onun motosikletiyle hiçbir yere gitmeyecektim. Bu kadarı fazlaydı ve ben, daha fazla bu saçmalığa katlanamayacaktım. Madem benim arabam çekilmişti, öyleyse Ekin bizi hastaneye götürebilir, bu saçma geceye son verebilirdi. Onun işaret ettiği yere yürümek yerine, "Birini aramam gerekiyor," diyerek çantamdan telefonumu çıkardığımda Zeus'un gözleri üzerimde dolaştı.

Rehberden hızlıca Ekin'in adını aradım çünkü en son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum. Ekin'in adını bulur bulmaz üzerine tıkladım ve sabırsızca telefonumu kulağıma götürdüm. Telefon birkaç kez

çaldıktan sonra açılmayınca, "Lütfen, aç şu telefonunu," diye mırıldandım lakin telefon ısrarla açılmadı. Ya müziğin sesinden duymuyordu ya da sahnede şarkı söylüyordu. Ekin'e dudaklarımın arasından Zeus'un duyamayacağı şekilde küfürler savururken bu defa Yamaç'ı aradım.

Sabırsız bekleyişim yine telefonumun açılmayışıyla sonuçlanınca Gökhan'ı da aramayı düşündüm fakat Yamaç da açmadığına göre büyük bir ihtimalle üçü de sahnede karaoke yapıyordu.

Pes ederek telefonu çantama geri koydum, sinirden ağlamak üzereydim. Tüm bunlara sebep olan adamın yüzüne ters bir bakış atarak motosikletlerin oraya ilerledim. "Şu aptal gecenin bir an önce bitmesi için hemen hastaneye gidelim!"

Arkamdan geldiğini ayak seslerinden anlıyordum. Tek laf etmeden yürüyordu. Hangi motosikletin ona ait olduğunu bilmediğim için adımlarımı yavaşlattım ve onun öne geçmesini bekleyip göz ucuyla ona baktım. Yanımdan geçerken yüzünde gördüğüm ifadesiyle bedenimi bir anda karıncalanma sardı. Karşısındaki motosiklete bakmasına rağmen yüzünde insanı tedirgin eden ürpertici bir tebessüm vardı.

O an beynimde yepyeni bir ampul yandı. Motosikletine bindiğim takdirde beni istediği yere götürmeyeceğine kim garanti verebilirdi?

Adımlarımı durdurup, "Gideceğimiz hastane yakın mı?" diye sordum.

O ise adımlarını durdurmadan motosikletinin yanına gitti ve eline aldığı siyah kaskı bana uzattı. "Yakın sayılır."

Bakışlarım elindeki kaskta gezinirken, "Sana güvenip de niye motosikletine bineyim ki? Üstelik daha adını bile bilmiyorum," diyerek yeniden yüzüne baktım. Yüzünde bir umut, güven verici bir ifade aradım fakat yüzündeki ifade daha çok arkama bile bakmadan ondan kaçmam yönündeydi.

İfadesine yansıyan bir hareketle omuzlarını silkip, "Sen bilirsin. O zaman ya yürüyerek ya da taksiyle gelirsin, kimliğinle beraber seni hastanenin bahçesinde bekliyor olacağım," dedi ve kaskı ağır hareketlerle başına takıp siyah motosikletine bindi, ardından motosikletini çalıştırıp farlarını açtı.

Gerçekten kimliğimle beraber gideceğini anlayınca panikle önüne geçip, "Kimliğim sendeyken senin de benimle gelmen gerekmiyor mu?" dedikten sonra sesimi onun gibi kalınlaştırmaya çalıştım. "Yürüyerek ya da taksiyle..."

Dudakları gülmekle gülmemek arasında kıvrılsa da kararlı ifadesini değiştirmeden, "Motosiklete binmeni teklif ettim," dedi.

Aman ne incelik!

Omuzlarımı dikleştirip dürüstçe, "Sana güvenmiyorum!" dedim.

"İki seçeneğin var. Ya bana güvenip benimle birlikte hastaneye kadar gelirsin ya da kimliğin için yine bana güvenip hastaneye taksiyle gelirsin. Tercih senin."

Motosikleti tutan eliyle ara gaz verip motorundan yüksek bir ses çıkarırken karar vermem için hâlâ yüzüme bakıyordu. Sıkıntıyla soludum. Gerçekten de dediği gibi ya ona güvenip motosikletine binerek tamamen inisiyatifine kalacaktım ya da taksiye binip kimliğim ondayken yine onun inisiyatifine kalacaktım.

Karşımdaki adama küfretmemek için kendimi zor tutup sinirli sinirli arkasına geçerek motosikletine bindim ve popomu oturma yeriyle buluşturmadan önce ellerimi omuzlarına yerleştirip, "Bana bak, eğer yolundan saptığını hissedersem çantamda taşıdığım çakıyı karın boşluğuna saplarım, haberin olsun!" diyerek aslında çakı olmayan törpümle onu korkutmaya çalıştım.

Bana inanmadığı alaya kaçan tınısından açıkça belliydi. "Çantandaki çakıyla güvenlikten geçmeyi nasıl başardın?"

Mantıklı bir soruydu ama buna verecek cevabım da vardı. "Elbette Rüya sayesinde, Zeus Efendi," diyerek ellerimi omuzlarından çekip oturdum.

"İsmim Kartal," dedi ve gazı köklemeden önce son söylediği, "Sıkı tutun," oldu.

Anlık hızla bir an geriye gitsem de alelacele kollarımı beline sarmayı başardım, ardından kaza yapmamak ve hastane yolundan sapmamak için bildiğim tüm duaları etmeye başladım.

Kaç dakika içinde hastane bahçesindeydik, bilmiyordum ama sanki dakikalar değil, saniyeler geçmiş gibiydi. O kadar hızlı gelmiştik ki hâlâ başım dönüyordu. Yanağım da Kartal'ın sırtına yapışmış vaziyetteydi.

"İnmeyi düşünmüyor musun?"

Kartal'ın sözlerini duysam da kendimi pek inecek gibi hissetmiyordum. Gözlerimi kapatıp açtığımda bir tık daha iyiydim. O sırada telefonum çalmaya başlayınca sessizce motosikletten inip arayan kişiye baktım. Ekin arıyordu.

Sinirle gülümseyip telefonumu açtım. Kartal da kaskı çıkarıp bana bakmadan hastaneye doğru ilerlemeye başladı.

Ekin, "Metis," dediğinde direkt bulunduğum hastaneyi ve beni almaya gelmesini söyleyip telefonu kapattım. Biliyordum ki cevap hakkı tanırsam önce neden hastanede olduğumu soracak, daha sonra da taksiyle gitmemi önerecekti.

Telefonu sessize alıp hızlıca Kartal'ın peşinden ilerledim. Kartal, danışmadan Enis'in yattığı odayı öğrenince ikimiz de sessizliğimizi koruyarak doğruca yanına gittik.

Kartal önde, ben arkasında odasına girdiğimizde Enis'in yüzünde bizi yan yana görmeyi beklemediğini belli eden öyle bir ifade belirdi ki sözleriyle de yüz ifadesini destekledi. "Siz ikiniz ne alaka?"

Hem başı hem de bacağı sarılıydı ve öylece yatıyordu. Gülümseyerek Enis'in yanına gittim ve Kartal'a, "Gördün mü, beni tanıyor?" dedim zafer edasıyla.

Enis ise hâlâ tuhafça bize bakıyordu. "Neler oluyor?"

Kartal, benim zafer dolu bakışlarımı ve onun sorusunu es geçip, "Nasılsın?" diye sordu.

Enis bacağını işaret ederek, "Bacağımda kırık var, yarın sabah ameliyata alınacağım," dedi ve bana döndü. "Rüya hâlâ karakolda mı?"

Ağır ağır başımı salladım. "Evet, muhtemelen babası birazdan alır."

Enis'in bakışları şüpheyle kısılıp, "Sen neden onun yanında değilsin de buradasın? Ayrıca neden bizim barmaidlerin kıyafetlerini giyiyorsun?" deyince Kartal'a doğru bir bakış attım. "Kıyafetler uzun hikâye ama burada olmamın sebebi senin, beni tanıyıp tanımıyor olman ama bence artık tanıdığına inanmıştır."

Enis'le aynı anda bakışlarımız Kartal'a döndüğünde sessizce ikimizi dinlediğini gördüm. Genel olarak sürekli sessizdi, çok az konuşuyordu ama konuştuğunda da laf kalabalığına girmeden açık ve net ifadesini sürdürüyordu.

Bakışlarımızın ona döndüğünü görünce tıpkı az önce yaptığı gibi konumuzu ekarte ederek, "Yarın ameliyatın kaçta?" diye sordu.

"Sabah sekizde."

"Yanına biri gelecek mi?"

Bu soruyu muhtemelen ailesi olmadığı için sormuştu ve benim de meraklanmama sebep olmuştu.

Enis hafifçe öksürüp, "Rüya'nın haberi olursa gelir," diyerek bana baktı.

Elbette Rüya'ya bunu söyleyecektim ama önce öğrenmem gereken Nefes'in doğruyu söyleyip söylemediğiydi. Bu defa kılık değiştirmeler, küçük oyunlar olmadan bunu öğrenmek istiyordum. Dürüstçe, "Rüya'yı aldatıyor musun?" diye sordum.

Eğer aldatıyorsa bu soruya doğru cevabı vermeyecek olmasını bilmeme rağmen açıkça sormuştum çünkü gece boyunca yaşadığımız onca sıkıntıyı boş yere yaşamış olmayı istemiyordum. En azından bir açık yakalayabilme ümidini de göz ardı edemezdim.

Sorduğum sorunun ağırlığı odaya çökerken Enis'in gözleri önce şaşkınlıkla büyüdü, akabinde ne diyeceğini bilemiyormuşçasına sessizliğe büründü. Bir Kartal'a baktı bir de kapıya... Sonra yine bana döndü. "Nereden çıkardın bunu?" Ortada gülünecek bir şey olmamasına rağmen gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Yok öyle bir şey."

Beklediğim cevaptı ama tepkileri beklediğim gibi değildi. Ya gerçekten aldatmıyordu ve korkmuştu ya da aldatıyordu, yakayı ele verecek kadar aptaldı.

Cevap vermeyip söylediklerin görmezlikten geldim. Muhtemelen Ekin gelmek üzereydi ve bahçede olsam iyi olacaktı. Belimdeki çantayı düzelterek, "Geçmiş olsun, Rüya'ya ameliyatını söyleyeceğim," dedim ve Kartal'a yan bir bakış atıp yeniden ona döndüm. "Bu arada bilmen gereken bir şey var."

Enis merakla, "Nedir?" deyince konuşmaya devam ettim.

"Bu gece çalıştığın bar kapatıldı."

Enis'in üzülmesini, hatta sinirlenmesini bile beklemiştim ama, "Yani?" diye soru sormasını hiç beklememiştim.

Şaşkınlığımın ses tonuma da yansımasına izin vererek, "Yanisi işsiz kaldın," deyince Enis gülmeye başladı.

"Bizler işsiz kalmayız," dedi ve bakışları kendi vücuduyla Kartal arasında gezindi.

Anlamama sırası bendeydi. "Nasıl yani?"

"Yıllardır barlarda ya da gece kulüplerinde çalışıyorum. Bu tarz baskınlar hep olur. Yalnızca baskının türü değişir. Sonra işletme mühürlenir, birkaç gün içinde işletme el değiştirince yeniden açılır ve biz çalışanlar kaldığımız yerden çalışmaya devam ederiz." Enis duraksayıp sargılı bacağını işaret etti. "Gerçi ben bir süre çalışamam."

Enis'in söylediklerini duydukça kafamın içindeki yapbozun eksik parçası tamamlanmış oldu. Demek ki Kartal, barın mühürlendiğini duyduğunda ondan o kadar pervasızca davranmıştı.

Anladığımı belirtircesine başımı sallayıp Kartal'a döndüm. "Artık kimliğimi alabilir miyim?"

Umduğumun aksine Kartal, "Dışarı çıkalım," dedi ve adımlarını kapıya çevirdi.

Enis'ten mi çekinmişti yoksa bir şey mi söyleyecekti, bilmiyordum ama kimliğimi hemen vermemesine şaşırmıştım. İtiraz etmeden peşinden ilerleyip dışarı çıktım.

Koridor sessizdi ve bizden başka hiç kimse yoktu. Bedenini bana çevirdiğinde kapıyla bedeni arasında sıkışıp kaldım.

Aramızda yalnızca yarım metre mesafe vardı. "Enis'i duydun," dedi ve koyu kirpiklerinin ardından gözlerimin içine odaklandı. "Bar birkaç gün içinde açılacak ve o, bacağından dolayı çalışamayacak." Bakışları, gözlerimden vücuduma indi ve üzerimdeki kıyafetleri kastederek, "Yardımcıya ihtiyacım var... Bir işin var mı?" diye sordu.

Yanında çalışmamı istediğini anlayınca içimden kasvet dolu yoğun bir duygu geçti ve direkt karşı çıktım. "Bir işim yok ama yanında da çalışmayacağım."

Dudaklarında kendinden emin bir gülüş peydahlandı. "Çalışacaksın. Bu gece, yardım karşılığında ne istersen yaparım diyen sendin. Şimdi yardım etme sırası sende."

O sözler, o an korkuyla ağzımdan çıkmıştı ve şimdi sözlerimin arkasında durmak istemiyordum. Yine de beni ölümün ucundan çekip almasını da es geçemezdim. İnatlaşmadan ve kabalaşmadan onu vazgeçirmeyi denedim. "Dans yarışması için sürekli provalar yapıyoruz. Uzun süreli bir iş, provaları aksatır ve ben bunu göze alamam."

Lakin Kartal vazgeçecek gibi değildi. "Uzun süreli bir iş değil, Enis iyileşene kadar. Gündüz dans provanı yaparsın, akşamları bana yardım edersin."

"Barmaidlikten anlamam."

Kartal'ın, "Ben sana yardımcı olurum," dediğindeki sırıtışı mideme kramp saplamıştı.

Midemdeki kramplar yüzünden kaskatı bir sesle, "Gerçek bir barmaid sana benden daha fazla yardımcı olur," diyerek itiraz çalışmalarına devam ettim.

Ne kadar itiraz etsem de Kartal kararlı ifadesini bozmadan konuştu. "Gerçek barmaid geçici bir işte çalışmak istemez. Bu da barmaid bulana dek yalnız çalışmam demektir ve ben bunu istemiyorum." Dudaklarındaki sırıtış genişledi. "Üç gün sonra beni ara. Enis'te numaram var," dedi ve bana cevap hakkı tanımadan muhabbeti bitirmeyi istercesine kimliğimi uzattı.

Tam kimliğimi parmaklarının arasından çekmiştim ki parmaklarını sıklaştırıp almamı engelledi. "Sana ilk tavsiyem, bir daha yabancı birine kimliğini asla teslim etme."

Kaşlarımı çatıp kimliğimi daha sert çekiştirdim ama parmaklarının arasından kurtarmak imkânsız gibiydi. "Ver şunu!"

Kimliğimi çekiştirmeye devam edince bana doğru küçük bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi iyice azalttı. "İkinci tavsiyem, tanımadığın hiçbir adamın aracına binme. Aklından geçen korkularını çok rahat hayata geçirebilirler."

Üzerime doğru küçük bir açıyla eğildiğinde aramızdaki mesafe neredeyse yok olmak üzereydi. Sözleri güven aktarsa da yakınlığı tehlike arz ediyordu. Yakınlığı yutkunmama sebep olurken tavsiyelerine devam etti. "Üçüncüsü de duyduğun her söze inanma."

Bana yaklaştıkça sanki etrafımızı garip bir sis sarmış, bizi arasında kaybetmişti fakat son söylediğiyle aramızdaki sis dağıldı ve gerçek, gözlerimin önünde bir kuş gibi süzüldü. İlk iki tavsiyesi bu gece yaşadıklarımız olurken son tavsiyesinin bizimle alakası yok gibiydi. Öyleyse Enis'i mi kastediyordu?

Zihnimde Enis ihtimali cirit atınca kaşlarımı çattım. Bu arada ikimiz de hâlâ kimliğimi tutmaya devam ediyorduk ama o parmaklarının tutuşunu gevşetmişti. Elimi hafifçe geri çektiğimde kimliğim bende olacaktı ama ben, kimliğimi çekmek yerine Kartal'ın gizemli derinliklerine bakmaya devam ettim. Gözleri, okyanusun dibi gibi karanlık ve gizemliydi.

Kastettiği kişinin Enis mi olduğunu sormak için dudaklarımı aralamıştım ki kulaklarıma tanıdık bir ses dolunca Kartal'ın gözlerinin içine bakmaktan vazgeçip başımı sesin kaynağına çevirdim.

"Metis!" Ekin, yanında yürüyen Yamaç ve Gökhan'la birlikte bize doğru geliyordu. Kartal da başını onlara çevirdi ve aramızdaki mesafeyi geri adımlayarak açtı.

Bakışlarımı onlardan ayırmadan elimdeki kimliği çantama koyduğumda Ekin dibime geldi ve Kartal'a doğru ters bir bakış atarak bana ithafen, "İyi misin?" diye sordu.

Ekin'in, Kartal'a olan bakışlarını görünce açıkçası şaşırmadan edemedim çünkü ilk kez yanımdaki bir erkeğe böyle bakıyordu. Belki de az önce aramızda gördüğü yakınlığı yanlış anlamıştı.

Sadece Ekin değil, Yamaç ile Gökhan da Kartal'a ters bakıyordu ve Kartal'ın da onlara olan bakışları değişmiş, havaya gerginlik sinmişti.

Dikkatleri üzerime çekebilmek için alelacele, "Bir arkadaş için buraya gelmiştim ama aracım çekildi. Eve dönebilmek için seni aradım," deyince Ekin'in bakışları beni buldu.

Beni baştan aşağı süzüp, "Neden böyle giyindin?" diye sorduğunda Yamaç da, "Rüya nerede?" diye sordu.

"İkisi de uzun hikâye, sonra anlatırım." Yeniden Kartal'a döndüm ve büyük bir ihtimalle hayatımda son kez göreceğim adama, "Bu gece için, yani bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Teklifini ise düşüneceğim," dedim.

Bence onun yanında çalışmayacağımı ikimiz de biliyorduk.

Kartal yine sessiz kalıp sadece başıyla beni onaylarken boynumda Ekin'in kolunu hissettim. Boynuma sardığı koluyla beni kendine çekip başımın üzerinden öptü. "Evimize gidelim, sevgilim," derken bakışları muhtemelen Kartal'ın üzerindeydi. Ekin'i göremesem de Kartal'ı görüyordum ve Kartal'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. İtiraf etmem gerekirse Ekin'in gövde gösterisi beni rahatsız etmişti. Şu ana kadar bana sevgilim diye bir kez bile hitap etmemişken bir anda sevgilisi olduğumu hatırlaması ve bunu gövde gösterisine dahil etmesi fazlasıyla irrite ediciydi. Bu, benden ziyade kendini ya da adı her neyse onu düşünmesiydi.

Yine de arkadaşlarının ve yabancı birinin yanında onu mahcup etmek istemediğim için sessizce kolunun altından çıktım. Sadece, "Gidelim," demekle yetinip çıkış kapısına doğru yürümeye başladım.

Arkamdan geldiklerini adım seslerinden duyabiliyordum. Çok geçmeden Ekin yanıma gelip, "Bu halin nedir, o adam da kimdi? Onunla ne konuşuyordunuz?" diye ardı ardına sorular sordu.

Soru sorma şekli benim için endişelenmekten ziyade hesap sorar tarzdaydı. Ona doğru ters bir bakış atıp aynı şekilde hesap sordum. "Telefonunu aradığımda niye açmadın?" Normalde bununla zerre ilgilenmez, umursamazdım ama onun şu anki tavrı, üzerime sinir dalgasının yayılmasına sebep olmuştu.

Verdiği cevapla da dakikalar önce bulunduğum tahminimde yanılmadığımı anlamış oldum. "Sahnede karaoke yapıyorduk, arayabileceğini hiç düşünmedim."

Nedense Ekin'le ikimiz hakkında konuştuğumuzda kendimi değersiz hissediyordum ve şu an o hissimi en derinime kadar yaşadığım anlardan birindeydim. Dudaklarım bunun bilinciyle hafifçe yukarı kıvrıldı ve elmacıkkemiklerim gün yüzüne çıktı. "Dışarıda olacağımı biliyordun, seni arama ihtimalim yüksekti."

Ekin'in bakışları keskinleşti. "Evet ama bu sorduğum soruların cevabı değil." Dudaklarının arasından sabırsız bir soluk verdi. "Yine soruyorum, o adam kimdi?"

Adımlarımı durdurup bedenimi ona çevirdiğimde hastane kapısının önündeydik. Ekin de adımlarını durdu ve cevap bekleyen bakışlarını gözlerime dikti. Ekin'i ilk kez böyle görüyordum ve ister istemez afallamama sebep olmuştu fakat bunu ona yansıtma niyetinde değildim çünkü bilmek istemiyordum. Tavrına şaşırmamış gibi, "İsmi Kartal ve bu gece bana çok yardım etti. Eğer o olmasaydı şu an Rüya gibi ben de karakolda olacaktım," dedim.

Ekin'den önce cevap verense yürümeye devam eden Yamaç oldu. Sesimi duymasıyla adımlarını durdurup bedenini bize çevirmesi aynı anda oldu. "Rüya karakolda mı?"

"Evet, bu gece bara baskın oldu ve Rüya bir yanlış anlaşılma yüzünden polisler tarafından götürüldü."

Yamaç yüzünü tiksintiyle karışık bir ifadeyle buruşturup, "O andaval sevgilisi, yanında mı şimdi?" diye sordu.

Başparmağımla çıktığımız kapıyı işaret ettim. "Hayır, Enis çıkan arbedede yaralandı. O şu an yatıyor. Muhtemelen Rüya'nın yanında babası var."

Yamaç burun kemerini sıkıp başını iki yana salladı. "Aptal kız, andavallarla takılırsan böyle olur," diyerek Ekin'e döndü. "Ben Rüya'nın yanına gidiyorum, bir şeye ihtiyacı olabilir."

Ekin onu gereğinden fazla soğuk bir tavırla -ki bu beni bir kez daha şaşırtmıştı- onayladığında onun da sorgulayan bakışları beni buldu. "Hangi karakola götürüldüğünü biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Gökhan da bizi öylece izlemekten sıkılmış gibi araya girip, "Birlikte karakol karakol gezelim," deyince Yamaç itiraz etti.

"Siz eve geçin. Ben onu taksiyle her türlü bulurum," dedi ve taksi bulabilmek için adımlarını hastanenin çıkışına çevirdi.

"Neler oluyor, en baştan anlatsan mı diyorum?" Ekin abartılı bir hareketle bileğimi tutup ona bakmamı sağlayınca Yamaç'taki bakışlarımı bileğime çevirmek zorunda kaldım. Böylesine korku ve endişe içinde geçen gecenin sonunda Ekin'in ilk kez karşılaştığım tavrı karşısında nasıl hissetmem ya da nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum ama içimin bir anda buz kestiğini de rahatlıkla hissedebiliyordum. Hafifçe geriye çekilip bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Çok yorgunum, daha fazla ayakta dikilmeye halim yok," diyerek Gökhan'ın arabasını işaret ettim. "Yolda anlatırım."

Fakat Ekin'in, gerçekleri bilmeden bileğimi bırakacak gibi bir hali yoktu. Geri çekmeme rağmen bileğimi ısrarla sıkı tutuyordu. Bileğimi yepyeni bir hamleyle kurtarmaya çalıştığımda birinin varlığını hissettim. Daha doğrusu adım seslerini duyuyordum.

Bakışlarımı sese çevirdiğimde Kartal'ın hastane kapısından çıktığını gördüm. Dakikalardır konuştuklarımızı duyup duymadığından emin değildim ama bileğimi Ekin'in elinden kurtarmaya çalıştığımı gördüğünden emindim çünkü karanlık bakışlarının direkt odağı bileğimdi.

Ekin'in de bakışları baktığım yöne çevrildi ve Kartal'ı görür görmez aramızda açtığım mesafeyi yeniden kapattı. Artık bileğimi zorla tuttuğu görünmüyor, sarmaş dolaş mutlu bir çift gibi duruyorduk.

Kartal adımlarının hızını kesmeden yürümeye devam etti. Muhtemelen motosikletine gidiyordu ama bakışları bu defa bileğimde değil, yüzümdeydi. Yanımdan geçmesine bir adım kala gözlerimin içine bakarak, "İyi geceler," deyince gözlerindeki ifadeyi ilk kez anladım. Yardım isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle Ekin'i, sevgilisine

zorbalık yapıp şiddet uygulayan erkeklerden zannetmişti ve bana yardım edebilmek için herhangi bir işaretimi bekliyordu fakat Ekin öyle bir sevgili değildi. Yapmamıştı, yapmazdı da... Sadece bu gece biraz tuhaftı ve ben sebebini hâlâ anlayabilmiş değildim.

Zoraki bir tebessümle başımı sallayınca Kartal yanımızdan uzaklaşıp motosikletine doğru yürüdü. Saniyeler içinde kaskı başına takıp hastanenin bahçesini güçlü motor sesiyle doldurdu ve hastaneden çıktı.

Ekin'in de bakışları tıpkı benim gibi Kartal'ın üzerindeydi. Onun çıkmasıyla beraber benden ayrılmadan Gökhan'ın arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Bu gecenin bir an önce son bulması için adımlarına ayak uydurdum ve arabanının yanına gelir gelmez ondan ayrılıp doğruca arka koltuğa yerleştim. Gökhan da sürücü koltuğuna yerleşirken Ekin beni bir kez daha şaşırtarak yanıma oturdu. Normalde arabada üç kişi varsa ya direksiyon başına geçer ya da yan koltuğa otururdu ama bu gece yanıma oturmuştu ve bunun kesinlikle Kartal ile bir ilgisi vardı.

Galiba onu kıskanmıştı.

İçimde hissettiğim büyük boşlukla bakışlarımı dışarıya çevirdiğimde elini bacağımın üzerinde hissettim. Bacağımın üzerine birkaç kez hafifçe vurarak, "Seni dinliyorum," dedi. Sabırsızlığı ve gerginliği elle tutulacak kadar maddiydi.

Bu geceki Ekin, geçmişimin derinliklerini sorgulamama sebep oluyordu. Onu üç yıldır tanımama ve bir yıldır sevgili olmamıza rağmen bu haliyle yeni tanışıyordum. Sevgililik boyunca ufak tefek tartışmalar haricinde gerçek anlamda hiç kavga etmemiştik ve içimden bir ses sabırsızlığına biraz daha kayıtsız kalırsam ilk kez kavga edeceğimizi söylüyordu.

Kötü geçen gecenin üzerine bir de kavga çekmemek için yaşadığım her olayı -mafya korkum ve Kartal'ın teklifi hariç- baştan sona anlattım. Ekin de beni dinliyordu ama tepki vermiyordu, sadece başını sallıyordu.

Anlatacaklarımı bitirince nihayet sessizliğine son verdi ve "O adamın teklifi neydi?" diye sordu.

"Enis'in yerine geçici bir süreliğine yanında çalışmamı istedi."

Ekin sinirle gülerek, "Pezevenk," deyince hayretle yüzüne bakakaldım. İlk kez yanımda küfrediyordu. Küfretmesinden rahatsızlık duymamıştım lakin Kartal'ın teklifini yanlış anlamasına ve dakikalardır içimden onun için *ilk kez* lafını tekrarlatmasına bozulmuştum.

"Art niyeti yoktu," diyerek savunmaya geçtim.

Belki vardı belki yoktu ama bana yardımı dokunan birine de en azından bu konuda bir anda kırmızı çizgiler çizmek istemiyordum. Önyargıdan nefret ediyordum. Ayrıca sadece Kartal'ı değil, şu an sokaktan geçen herhangi birini bile Ekin'e karşı savunmak istiyordum. Garip bir şekilde ona gıcık kapmıştım. "Yanında çalışacak kimse kalmadığı için yardımı karşılığında benden yardım istedi."

"Senden başka piyasada eleman mı yokmuş, gördü tabii güzel kızı, yavşadı hemen."

"Ekin!" dedim yüzümü buruşturarak. Daha fazla saçma tavırlarına kayıtsız kalamayacaktım. "Kendine gel. Biraz daha saçmalarsan arabadan inerim!"

Dediğimi yapmak için Gökhan'la dikiz aynasından göz göze geldiğimizde Ekin beklemediğim bir hamleyle beni kendine çekti ve kolları arasına hapsetti. "Ben kendimdeyim lider, sen yeter ki sakin ol."

Ekin'in sıcak nefesini boynumda hissedince aslında neden böyle konuştuğunu daha iyi anladım. Az önce aldığım alkol kokusunu, Kartal'ın yüzüne attığım biranın burnumda kalıcı etki yaptığını zannetmiştim ama aslında Ekin de en az Kartal kadar alkol kokuyordu. Sarhoş değildi ama çakırkeyif olduğu belliydi ve ben bunu yeni fark ediyordum.

Öyleyse daha fazla konuşmamızın da bir anlamı yoktu, muhtemelen sabahına birçoğunu unutacaktı. Sessiz kalıp Ekin'in kolları arasında yeniden dışarıyı izlemeye başladım.

Eve geldiğimizde Gökhan arabayı park ederken Ekin'le birlikte arabadan inip beraber evin önüne kadar yürüdük. İkimiz de sessizdik. Bu sessizlik, konuşacak muhabbet bulamamaktan değil, arabadaki saçmalığın devam etmemesi içindi.

Kapının önünde durunca apartman kapısından içeri girmeden önce ona dönüp, "Yarınki dans provasında görüşürüz," dedim.

Ekin ise beni onaylamak yerine kollarını yeniden belime dolayıp beni kendine çekti. Alkol kokusunun sindiği nefesi dudaklarımı dağlıyordu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sorup dudaklarını dudaklarımın üzerine sürttü.

Alkol kokusundan dolayı midemde bulantı hissedince başımı hafifçe geriye çekip, "Sarhoşsun," dedim. "Eve gidip uyusan iyi olur."

Parmaklarını, canımı yakmayacak bir şekilde saçlarımın arasından geçirip, "Kahve yaparsın, ayılırım, sonra da birlikte uyuruz," dedi ve başımı sabitleyerek dudaklarını yeniden sürttü.

Belki ilk kez birlikte kahve içmeyecektik ama şu an özellikle de çakırkeyifken nedense güven vermiyordu. Yepyeni bir çabayla dudaklarımı kurtarıp başımı geride tutmayı başardım. "Sabah sen de duydun, kahve bitti ve dönüşte de almayı unuttuk." Bakışlarım bize doğru gelen Gökhan'a kaydı. Onun da çakırkeyif olup olmadığını bilmiyordum ama araba kullanabildiğine göre Ekin'e göre bir tık daha iyiydi. Sanki Ekin dakikalar geçtikçe daha sarhoş oluyor gibi tuhaf bir hale bürünüyordu.

Yardım istercesine Gökhan'ın gözlerine bakmaya başlayınca mesajı almış gibi başını hareket ettirdi ve yanımıza gelir gelmez, "Hadi koca bebek, ben sana kahvelerin en güzelini yapacağım," diyerek Ekin'i benden uzaklaştırmaya çalıştı.

Ekin itiraz etmeden benden ayrılınca rahat bir nefes verdim ve minnetle Gökhan'a baktım. "İyi geceler," diyerek apartmana girip koşar adımlarla merdivenleri tırmandım.

Ekin çakırkeyif olduğu için yaptıklarını çok önemsememiştim ama yarın kendine geldiğinde bu konuyu onunla mutlaka konuşacaktım. Onu ve yaptıklarını zihnimin karanlık köşelerine itip Rüya'ya odaklandım. Şu an benim için önemli olan yalnızca oydu. Şimdi ne yapıyordu, ne haldeydi, hiçbir fikrim yoktu ve yanında olamamak vicdan azabı çekmeme sebep oluyordu. Tüm olanlar onun fikriyle başlasa da karakolda yalnız kalmayı hak etmiyordu.

Sıkıntıyla eve girip doğruca odama geçtim. Sigarasızlıktan ve kahvesizlikten dolayı başıma ağrı saplanmıştı ama kahretsin ki ikisi de yoktu. Ekin sarhoş olmasa sigarayı ondan alırdım fakat bu gece onunla bir daha yüz yüze gelmek istemiyordum.

En iyisinin ılık bir duş olduğuna karar vererek dolabıma yönelip eşyalarımı aldıktan sonra banyonun yolunu tuttum. Üzerimde hâlâ Kartal'ın verdiği kıyafetler vardı. Bir an teklifini kabul ettiğimi, bundan sonra bu kıyafetlerle işe gidip geleceğimi hayal ettim. Zihnimin öne çıkardığı saçma hayale dakikalar sonra ilk kez gülümseyip banyoya girdim.

Modernlikten uzak küçük bir banyomuz olmasına rağmen banyoya boy aynası almayı ihmal etmemiştim. Tipik bir aslan burcu kadınıydım ve aynaları, kendime bakmayı fazlasıyla seviyordum. Üzerimdeki kıyafete daha dikkatlice bakabilmek için doğruca aynanın karşısına geçtim.

Üstümdeki siyah önlük, eteğimden daha uzundu ve dizkapaklarımın altında bitiyordu. Önlüğü üzerimden çıkarıp asıl kıyafete baktım. Gömlek ve etek bedenimi tam sarmış, yakışmış gibiydi.

Yavaşça fuları çözüp gömleğin düğmelerini açmaya başladım. Bu defa panik yoktu ve özenle düğmeleri açmaya çalışıyordum çünkü kıyafetleri Rüya'yla birlikte Enis'e gönderecektim.

Gömlekten sonra eteği de çıkarıp beyaz küvetin içine girdim. Evde benden başka kimse olmadığı için küvetin mavi perdesini yarıya kadar çekip şofbeni açtım. Su istediğim kıvama gelince de duş başlığını üzerime tuttum. Ilık su tenime değdikçe yorgun bedenimi canlandırıyor gibiydi. Duş sonrasında ağırlık çökeceğini bilmeme rağmen şu anki canlandırmanın tadını çıkarmaya başladım.

Yaklaşık on beş dakikanın ardından duştan çıktıktan ve kurulandıktan sonra biraz daha iyi hissediyordum. En azından saatler boyu süren gerginliğim ve korkularım gitmişti. Geriye bir tek Rüya kalmıştı. Rüya da karakoldan geldikten sonra bu geceyi unutacak, hiç yaşanmamış sayacaktık.

Bakışlarımı saate çevirdim, gece yarısını çoktan geçmişti ve Rüya hâlâ yoktu. Rüya'nın ifadesinin alınıyor olma ihtimalinden dolayı onu arayamıyordum ama Yamaç'ı arayabilirdim. Yine de gelip gelmediklerini görebilmek için önce balkondan bakmayı düşünerek mutfağın yola bakan balkonuna çıktım.

Sokak lambaların aydınlattığı sokakta birkaç kedi dışında hiç kimse yoktu. Havayı da ölüm sessizliği kaplamış, neredeyse kedilerin adım sesleri dahi duyulacak hale gelmişti.

Görünürlerde Rüya ya da Yamaç yoktu. Yamaç'ı aramak için içeri girecekken sırada ağaçların gerisinde karaltı fark edince gözlerimi kısıp o yöne doğru dikkatle bakmaya başladım. İlk önce karaltıyı ağaçların gölgesi zannetsem de dikkatli baktıkça aslında onun ağaç gölgesi olmadığını, siyah bir araç olduğunu anladım.

Tıpkı o geceki gibi siyah bir araç orada duruyordu.

Kendimi, normal bir aracın oraya park edildiğine ikna etmeye çalıştım fakat yanılmam uzun sürmedi ve ön koltuktan inen siyahlara bürünmüş biri benim ona baktığımı anlamış gibi sokak lambasının altına kadar gelerek bana baktı. Elleri ceplerinde, omuzları dikti. Ayrıca uzak olmasına rağmen yüzündeki sinsi gülüşü rahatlıkla görebiliyordum.

Bana gülümsediğini idrak edince beynimde anında panik ampulleri yanıp söndü ve sırtımdan aşağıya terin döküldüğünü hissettim. Onlar tarafından izlendiğimi biliyordum ama ilk kez izlendiğim gösterilmişti çünkü o geceden sonra ilk kez polisle karşı karşıya gelmiştim.

İliklerime kadar titreme hissedince alelacele kendimi içeriye attım. Artık emindim, peşimi asla bırakmayacaklar, polisle karşı karşıya geldiğim her an ensemde biteceklerdi. Ağlamak istiyordum, avazım çıktığı kadar bağırmak, o geceye isyan etmek istiyordum.

Tüm bu hisleri içimde ağırlayarak koşar adımlarla banyoya gidip yüzümü arka arkaya soğuk suyla yıkamaya çalıştım lakin bir türlü beceremiyordum. Suyu yüzümle buluşturamadan dökülmesine sebep oluyordum. Bakışlarımı suyu tutan ellerime çevirdim, tir tir titriyorlardı. En kötüsü de yapayalnızdım. Yanımda korkumu alabilmesi için sarılacağım hiç kimse yoktu.

Kapı açılma sesini duyunca panikle çığlık atıp banyo kapısını kilitlemek için koştum. Tam kapıyı kilitliyordum ki Rüya ile babasının hararetli sesini duydum. Kilitlemekten vazgeçip rahatlayarak derin bir nefes aldım. Bir an o adamın geldiğini ve beni götüreceğini zannetmiştim.

Elimi deli gibi atan kalbimin üzerine bastırıp sakinleşmesini bekledim fakat Rüya'nın babasının yüksek çıkan sesi kalp atışlarımın hızını daha da artırdı.

Rüya'nın babası kızgınlıkla söyleniyor, Rüya ise ağlıyordu. Banyodan çıkıp çıkmama konusunda kararsız kaldım. Şiddet uygulamadığı sürece baba kız arasına girmek doğru muydu, bilmiyordum ama Rüya'nın babası şiddet uygulayacak biri olmadığından o konuda rahat hissediyordum.

Yine de Rüya'yı daha fazla yalnız bırakmamak için banyodan çıkmaya karar vermiştim ki babasının tüm harçlığına ve kartlarına el koyduğunu duyunca adımlarımı durdurdum. Aynı anda Rüya'nın itiraz seslerini de duydum. İki gün sonra finallerinin başlayacağını, finallerden sonra mezuniyetinin olacağını ve iş bulana dek harçlığını kesmemesini söylüyordu ama babası öyle öfkeliydi ki onu dinleyecek gibi değildi.

On an yanlarına gitme isteğim anında söndü çünkü babasının bana bulduğu işten çıkmıştım ve babasına karşı oldukça mahcuptum. Omuzlarımı düşürerek onları dinlemeye devam ettim.

Rüya itirazlarını sürdürse de babası onu dinlemeden gidince saklandığım yerden çıkarak odaya girdim. Rüya'nın saçında peruk olmasa da

üzerinde hâlâ o kıyafetler vardı. Saçları dağılmış, yüzü ve gözleri ağlamaktan şişmişti.

Beni görür görmez koşarak boynuma sarıldı ve boynumda hıçkırarak ağlamaya başladı. Benim de az önce yaşadığım olaydan dolayı dizlerimin titremesi geçmemiş, yığılmam an meselesiymiş gibi geriye doğru yalpalamıştım.

Rüya boynumda ağlamaya devam edince onunla birlikte yere çöktüm. Şimdi ikimiz de odanın ortasında yerdeydik ve Rüya boynumda ağlamaya devam ediyordu. Ne diyeceğimi ya da nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Elimi dağılmış saçlarının arasına karıştırıp, "Sakin ol, geçti artık," dedim.

Rüya hıçkırıklarının arasında, "Karakolda her şey çok kötüydü. Kendimi aklayana kadar ömrümden ömür gitti," dedi ve ağzından büyük bir hıçkırık koptu.

Neler olduğunu merak ediyordum ama aynı anları yeniden yaşamasını istemediğim için soramıyordum. Hıçkırıklarına biraz ara verince onu kendimden ayırıp, "Hadi şu üstündekilerden kurtulalım. Bir duşa gir, daha sonra yine konuşuruz," diyerek onu ayağa kalkmaya zorladım.

Bedenini ağır ağır kaldırdı, birlikte banyoya girdik. Üzerindeki elbisenin fermuarını açıp çıkarmasına yardımcı oldum. Daha sonra da elbisesiyle birlikte banyodan çıkmamla kapının arka arkaya çalması aynı anda oldu. İçimden yepyeni bir titreme geçerken kalbimin ağzımdan fırlayıp gideceğini zannettim. Muhtemelen bu gece de ölmezsem başka hiçbir gece ölmeyecektim.

Yamaç'ın, "Benim, kapıyı açın," sözlerini duyunca yeniden rahatlayarak nefesimi verdim ve doğruca kapıya ilerledim.

Kapıyı açar açmaz ise karşımda tedirgin ve meraklı Yamaç'ı gördüm. "Rüya nerede?"

İçeriyi işaret ederek, "Şimdi banyoya girdi," dedim.

"Hâlâ ağlıyor mu?" Yamaç bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu ve bu dikkatimden kaçmamıştı.

Yavaşça başımı salladım. "Zor bir gece geçirdi. Karakolda mı karşılaştınız?"

"Ben gittiğimde babasıyla birlikte çıkıyordu. Onlara yetişemeden arabaya bindiler ama onu ağlarken gördüm." Beklemediğim bir şekilde dişlerini sıktı. "Babasının ona bağırdığını da..."

Onu onaylarcasına, "Evet, evde de tartıştılar," diyerek kapının önünden geçmesi için çekildim.

Yamaç kesik bir soluk alarak içeri girdi ve doğruca oturma odasına geçti. Odamız küçüktü ama oldukça cıvıl cıvıldı. Rüya'yla anlaşamadığımız tek konu, Rüya'nın benim aksime pembeye olan düşkünlüğüydü ve odanın birçok yerinde pembe aksesuar mevcuttu, hatta yoğun ısrarından dolayı televizyonun arkasındaki duvarı da birlikte pembeye boyamıştık.

Yamaç koltuğa oturmak yerine sabırsızca ayakta dikilince koltuğu işaret ettim. "Otursana."

İtiraz ederek başını salladı. "Rüya'nın iyi olup olmadığını görmek için geldim, fazla durmayacağım."

Yamaç'ı, ilk kez Rüya için endişelenirken görüyordum. Anlaşamamalarına rağmen ufak tefek konularda Rüya'ya karşı korumacı tavrı gözümden kaçmamış olsa da bu geceki tavrı çok başkaydı.

Sebebini merak edince daha fazla dayanamayıp soru sorarcasına, "Rüya için ilk kez seni endişelenirken görüyorum," dedim. Aslında bu hali, gülümseme isteği getirse de endişeli tavrı buna engel oldu.

Yamaç da böyle bir soru beklemiyormuş gibi, daha doğrusu bu endişesini kendi de yeni idrak ediyormuş gibi afallayarak bana baktı. Sanki derin bir uykudaymış da gözlerini bu odada açmış gibi tuhaf bir hale bürünmüştü.

Çok kısa bir an ne diyeceğini düşündü, ardından, "Çünkü onu böyle ağlarken ilk kez gördüm," dedi ama kendisi de söylediğine pek inanmamış gibiydi.

"Hım," diyerek kollarımı göğsümde bağladım ve inandığımın aksini söyledim. "Rüya ile pek anlaşamadığınızı düşününce ağlaması hoşuna gider sandım."

Dans ekibimde en çok gülen, hayatı tiye alan, neredeyse her şakayı kaldıran Yamaç'ken şu anki sözlerime bozulması beni üzmüştü. Amacım asla onu bozmak ya da kırmak değildi, hatta ekipte Rüya'dan sonra en sevdiğim oydu ama sanırım bu gece ağızdan laf alamama günlerimden biriydi ve Enis'te de Yamaç'ta da başarısız olmuştum.

Cümlemi tamamladığımda Yamaç bana doğru sert bir bakış attı. "Evet, Rüya'yı sinir etmek hoşuma gidiyor ama ne onun ne de ekipten herhangi birinin gerçekten üzüldüğünü görmekten hoşlanıyorum."

Yamaç'ın sözleriyle kendimi iyice kötü hissettim ve yanına gidip kolunu hafifçe sıktım. "Şaka yapmak istemiştim, hemen kızma."

Dudaklarımı bükünce Yamaç belli belirsiz sırıtıp çenemi dostane bir tavırla sıktı ve lafı değiştirme ihtiyacı içinde, "Rüya duştan çıktıktan sonra bu odadan geçecek değil mi?" diye sordu.

Genel olarak bu eve çok girip çıktıklarından evle ilgili tüm detayları biliyorlardı. Oturduğumuz oda Rüya'nın odasıyla banyo arasındaydı ve Rüya banyodan çıktıktan sonra havluyla bu odadan geçmek zorundaydı.

"Ben şimdi ona eşya götürürüm, çıkmak üzeredir."

Tam yanından ayrılıyordum ki kolumu tutup engel oldu. "Ben balkondayım. Rüya müsait olunca gelirim," dedi ve benim bir şey söylememe bile müsaade etmeden yanımdan ayrıldı.

Balkon lafını duyunca birkaç dakikadır unuttuğum korkum yeniden üzerime sindi ve parmaklarımı kollarıma sarıp koltuğa otururak Rüya'yı beklemeye başladım.

Tahmin ettiğim gibi Rüya da birkaç dakika sonra banyodan çıkıp yanıma geldi. "Yamaç mı geldi?" Başımı salladığımı görünce de yüzünü buruşturdu. "İnan ki onun alaylarını dinleyecek halim yok."

Oturduğum yerde keyifle arkama yaslandım. Rüya'nın da en az benim kadar şaşıracağını biliyordum. "Alay etmek için değil, merak ettiği için gelmiş. O, seni karakola almaya gitmişti ama size yetişememiş. Ağladığını görünce de soluğu burada almış."

Rüya bana inanmadığını belli edercesine gülümsedi. "Yamaç olduğuna emin misin, Enis olmasın?"

Enis'in adını duyunca yüzümdeki keyifli ifade anında silindi. Rüya'ya, Enis'in ameliyatından ve aldatıp aldatmadığını sorduğumdaki yüz ifadesinden bahsetmem gerekiyordu. Yaslandığım yerden ayağa kalkarak, "Enis'le bu gece konuştun mu hiç?" diye sordum.

Rüya kızgınlıkla bakışlarını kısıp, "Hayır, ona kızgınım, beni ne aradı ne de karakola geldi," deyince başımı salladım.

"Enis ile ilgili seninle konuşacaklarım var ama önce Yamaç evine gitsin."

Rüya meraklansa da şu an ona bir şey anlatmayacağımı bildiği için koşar adımlarla üzerini değiştirmek için odasına gitti. Ben de mutfağa girip balkona çıkmadan Yamaç'a seslendim. En azından bu gecelik balkona çıkabilecek cesaretim yoktu.

Yamaç beni duyunca balkondan mutfağa girip, "Çıktı mı?" diye sordu.

"Giyinmeye gitti, biz odaya geçelim."

Yamaç, onaylarcasına başını salladığında onunla birlikte odaya ilerledim. Çok geçmeden Rüya da yanımıza gelince direkt Yamaç'ın bakışlarının odağına girdi ve Yamaç ağır adımlarla ona ilerledi. "İyi misin?"

"İyiyim de neden buradasın? Bak, eğer buraya benimle alay etmek için geldiysen hi..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti Yamaç. "Sadece çok kötü olduğunu gördüm ve iyi olup olmadığını görmek için geldim. Telefonlarımı da açmadın."

Rüya yüzünü ağlamaklı bir ifadeyle buruşturup omuzlarını düşürdü. "Babam yanımdaydı ve çok öfkeliydi. O an açamazdım."

"Gördüm," dedi Yamaç, bunu söylerken az önceki gibi endişeli bakmıyordu Rüya'nın yüzüne. Daha çok öfkeli gibiydi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Rüya, "Hayır," deyince başını sallayıp, "Bir şeye ihtiyacınız olursa ararsınız kızlar," diyerek evden çıktı.

Yamaç evden çıkar çıkmaz Rüya da ellerimden tutup, "Enis ile ilgili ne söyleyeceksin?" dedi.

Ellerimi bırakmasına izin vermeden, "Odama geçelim ve bu gece birlikte uyuyalım. Sana anlatacağım o kadar çok şey oldu ki..." diyerek onunla birlikte odama geçtim.

Rüya'nın sabırsızlığı bakışlarından belliydi. Odaya girince yatağıma oturup bağdaş kurarak anlatacaklarımı beklemeye başladı.

Onu daha fazla bekletmemek için sırtımı yatak başlığına yaslayıp Enis'in yaralandığından, yarın ameliyat olacağından ve ona sorduğum sorudan bahsettim. Rüya'ysa şaşkınlıkla beni dinliyordu.

Anlatacaklarımı bitirince, "Ne yani, beni aldatıyor mu?" diye çıkıştı.

"Bilmiyorum, daha doğrusu emin olamadım ama şundan eminim ki genel olarak erkekler, o çok kıymetli uzuvlarını gösterecek bir fırsat aramaktan hiç vazgeçmiyorlar. Öyle bir şey olmuş da olabilir, olmamış da..."

Rüya sinirle soluyup, "Ben ona bir gösteririm," deyince sesli bir şekilde gülmeye başladım.

"Yarın gidecek misin ameliyatına?"

"Bilmiyorum," dedi ve elindeki telefonu bana gösterdi. "Karakolda olduğumu ve zor durumda olduğumu biliyordu. Merak edip bir mesaj bile atmadı. Ayrıca sen gittiğinde odasında yatıyor dedin. Tamam, bacağı kırılmış olabilir ama onun dışında iyi. Yani ölmemiş, kısacası bir mesaj

atabilirdi." Omuzlarını hayal kırıklığıyla düşürdü. "Sana *Ekin'den ayrıl, ilgi göstermiyor* diyorum ama aslında aynısını ben de yaşıyorum, farkında değilim."

Ekin'in adını duyunca bütün bedenim kasıldı ve Rüya gibi sinirle soludum. "Bana bu gece Ekin deme, resmen kendini kaybetti!"

"Nasıl yani?"

"Rüya," dedim ve oturduğum yerde huzursuzca kıpırdadım. "Beni bu gece polislerin elinden kurtaran Kartal oldu," diyerek Kartal'la konuşmaya başladığım andan, Ekin ile olan karşılaşmalarına kadar her anı en ince detayına kadar anlattım.

"Muhtemelen Kartal, Ekin'i yanlış anladı," diye sözlerimi bitirdiğimde Rüya dakikalar sonra ilk kez keyiflenmiş gibi gülmeye başladı.

"Demek Kartal'la tanıştın?"

Rüya'nın imasıyla gözlerimi kıstım. "Adının Kartal olduğunu biliyordun ama bana sürekli lakabından, Zeus'tan bahsettin. Zeus ile Metis zırvalıkları yüzünden, değil mi?"

Sorduğum sorunun cevabını beklemeden tüm bu yaşananlarda Rüya'nın parmağı olabileceği aklıma gelince gözlerim kocaman büyüdü. "Yoksa bu gece planlı mıydı, o da benim geleceğimi biliyor muydu?"

Rüya direkt karşı çıktı ve başını şiddetle sağa sola salladı. "Hayır, yani Zeus'un lakabını senin aklına girebilmek için ısrarla söyledim ama bu gece kesinlikle planlı değildi. Benim böyle bir düşüncemden ne Enis'in ne de Kartal'ın haberi var. Ekin'i hiç sevmesem de senin arkandan asla iş çevirmem." Duraksayıp işgüzar bir ifadeyle göz kırptı. "Ama senin aklına Zeus'u sokmaya devam ederim."

Rüya ayaklarımın ucunda olduğu için ayağımla onu rahatlıkla dürtebilmiştim. Rüya, "Ah!" diye sahte bir acıyla inlerken, "Hiç heveslenme, onu bir daha göreceğimi zannetmiyorum. Daha doğrusu uzun bir süre dışarı çıkabileceğimi zannetmiyorum çünkü korkuyorum," dedim.

Normal şartlarda Rüya'nın Kartal imasına daha fazla karşı çıkardım ama az önceki adam tüm direncimi kırmıştı. Başımı öne eğip içimi çektim. "O adamlar bu gece kendini gösterdi."

Rüya'nın mimiklerini görmesem de sesindeki korkuyu duyabilmiştim. "Gerçekten mi? Bir şey yaptılar mı sana?"

"Hayır." Başımı kaldırdım. "Karşı karşıya gelmedik ama az önce balkonda seni beklerken onlardan birini gördüm. Sokak lambasının altına gelerek bana gülümsedi."

"Bıçaklayan adam mı?"

Öyle çok sarılmaya ihtiyacım vardı ki bu ihtiyaçtan dolayı kollarım sızlıyordu. Dizlerimi kendime doğru çekerek bacaklarıma sarıldım. "O değildi ama eminim ki adamlarından biriydi. İlerideki ağacın altına arabasını park etmişti. Ben oraya bakınca kendini gösterdi. Açıkça bir mesajdı bu. Muhtemelen barda olduğumu biliyorlardı ve polis baskınını gördüler. Eminim polisle muhatap olmadığımı da görmüşlerdir. Yoksa şu an burada değil, mezarda olurdum."

Rüya yoğun bir pişmanlıkla bana baktı ve emekleyerek yanıma gelip sarılma ihtiyacımı anlamış gibi boynuma sarıldı. "Özür dilerim, ben olayların buraya kadar gelebileceğini hiç tahmin etmemiştim. Enis'i ya yakalarız ya da yakalamayız, sonra da eve döneriz diye düşünmüştüm. Yıllardır Greendoor'a gidiyoruz, daha önce hiç baskın olmamıştı. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti."

Rüya'nın sarılmasına karşılık versem de aklımı kemiren soru yüzünden kollarım onu gevşek sarmıştı. "Neden o kadınların ara ara oraya geldiğini bana söylemedin?"

Rüya neyi kastettiğimi anlayınca benden ayrılıp direkt savunmaya geçti. "Yemin ederim fuhuş yaptıklarını bilmiyordum. Ben öylesine birkaç kadeh içip gittiklerini zannediyordum."

Gözlerindeki dürüstlüğü görebiliyordum ve sesindeki ona inanmayacağım korkusunu duyabiliyordum. Bu gece ikimiz de zor bir gece geçirmiştik ve daha fazlasına gerek yoktu. Onu daha fazla üzmek istemediğim için gülümseyince Rüya yanağımdan öperek özür dilemeye başladı.

Bir süre sessiz kaldım fakat öpmeye devam edince onu kendimden uzaklaştırdım. "Sen anlat, karakolda neler yaşadın?"

Rüya daha fazla öpemeyeceğini anlayınca benim gibi sırtını yatak başlığına yasladı ve karakolda yaşadıklarını baştan sona anlattı. Ardından sözlerini, "Babam bana çok kızdı," diyerek bitirdi. "Utancımdan bir süre yüzüne bakamayacağım."

Avuç içlerimden destek alarak ona doğru biraz daha yanaştım ve başını omzuma yaslamasını sağladım. "Kızgınlığı geçince seni affedecektir."

Derin bir iç çekerek, "Sanmıyorum, en kötüsü de parayı kesmesi oldu. Haftaya kirayı ödememiz gerekiyor ve biliyorsun ki kiramızı babam ödüyordu," dedi.

Son söylediğini sesi kısık bir halde sıkıntıyla söylemişti. Üç aydır kiraya dahil olamadığım için ne kadar üzüldüğümü biliyordu ve bu konuda beni rahatlatmak için elinden geleni yapmış, bana bir kez bile imasında bulunmamıştı. O yüzden şu an kiradan bahsederken nasıl sıkıldığını anlayabiliyordum.

İkimiz de sessizliğe büründük. Önümüze yine karanlık bir yol çıkmıştı ve yolumuzu aydınlatacak ışığı düşünüyorduk. Bir çıkış, bir umut ya da yol ayrımı...

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra Rüya, "Acaba," dedi ve başını yasladığı yerden kaldırıp bana baktı. "Enis'in yerine geçici bir süre ben mi çalışsam? Sonuçta onun yardımcıya ihtiyacı var, bizim de paraya... Bence olur."

Rüya'nın, benim için kendini bir kez daha feda etmesi burnumun direğini sızlatmıştı. Onu tokatlama isteğimi içimde ağırlayıp, "Saçmalama istersen," diyerek sözlerine karşı çıktım. "Senin pazartesi günü finallerin başlıyor, zaten dans provaları yüzünden devamsızlıkla başını derde soktun, şimdi de finallerden mi çakacaksın?"

"Finallerimi engellemez ki, sonuçta barda gece çalışacağım."

Çenemi dikleştirmekle gözlerimi devirmek arasında kalınca galip gelen gözlerim oldu. "Ah, tabii ya... Sabaha kadar barda çalışıp tek kelime ders çalışmadan sabahına da uykusuz uykusuz sınavlarına girersin. Sonrasında da rahatlıkla mezun olursun."

Rüya buruk bir tebessümle yüzüme baktı. "Ev sahibinin evden çıkarmasından iyidir."

Ona yük olmama rağmen benden vazgeçmemesinden, evimiz için uğraşmasından, benimse sürekli bir korkak gibi davranmamdan ve sığıntı gibi yaşamaya çalışmaktan dolayı psikolojim bozulmuştu. Üç ay önceki güçlü Metis yoktu, o güçlü kızı kaybetmiştim. Hâlâ da yerimde sayıyor, korkunun tüm özgüvenimi ele geçirmesine izin veriyordum.

Tavanın üzerime geldiğini hissedince yataktan çıkıp odanın içinde deli gibi ileri geri dolanmaya başladım. Bu şekilde ömrümü geçiremezdim, her korktuğumda yatağımın altına saklanamazdım. Evet, o adam bende fiziksel ve ruhsal bir iz bırakmıştı ama izin kaybolup kaybolmaması bir yerde

benim elimdeydi. İzin, daha fazla derinleşmesine izin vermeden -en azından ruhumdan- söküp atmalıydım.

Ani bir kararla Rüya'ya dönüp, "Ben onunla çalışırım," deyince bu defa Rüya itiraz etti.

"Normal şartlarda Kartal'la yan yana çalışmanı o kadar çok isterdim ki ama olmaz. O adamlar peşindeyken olmaz."

"O adamların derdi bir yerde çalışıp çalışmamam değil. Onların derdi polise ötüp ötmemem."

Rüya'nın gözlerinin kenarlarında tedirgin olduğunu belli eden çizgiler belirdi. "Ya yine baskın olursa?" diye sorunca sıkıntıyla üfledim.

"Bunu önce Kartal'la konuşmam lazım."

"Numarasını mı aldın yani?" Rüya işveli işveli sırıtınca tekrardan yanına oturup dirseğimle karın boşluğuna vurdum.

"Hayır, beyefendi Enis'ten almamı söyledi."

"Adam *cool* ya."

Az önceki kararlı ifademden yatağıma tünememle birlikte vazgeçmem aynı anda oldu. Sığıntı gibi yaşamanın ölmekten beter olduğunu bilsem de onlar tarafından öldürülmekten korkuyordum ve bu korku, keskin bir bıçak gibi beni delik deşik ediyordu. Rüya'ya belli etmemek için alayla gülümsemeye çalıştım çünkü gözlerimdeki umut ışığı onu heyecanlandırmıştı. Ağız ucuyla, "*Cool* adam görmesek," diyerek yatağıma uzandım ve Kartal konusunu tamamen kapattım. "Işığı sen kapatırsın, iyi geceler."

Rüya ışığı kapatmak için homurdanarak yataktan çıkınca sessizce yutkundum. Rüya kararlılığımı çoktan kabullenmişti. Artık geri dönüşü yoktu. Kartal hâlâ benimle çalışmak istiyorsa Enis iyileşene dek onunla çalışacaktım.

@ayisigikitap

5. BÖLÜM

KARTALIN KANADINDA

Doğduğum günden beri sığıntı gibi yaşamaya mahkûm edilmiş gibiydim. Gözümü açtığım her günde boğucu bir sığıntı hissiyatı benimleydi. Sanki bir evin unutulmuş köşesinde fazlalık bir eşya gibi duruyordum. Bir gün biteceğini, bu hissiyattan kurtulacağımı ümit edip durdum ama o his inatla sürdü. Geleceğimi soldurmak istercesine her yeni günde biraz daha kök saldı içime.

Ertesi sabah gözlerimi zil sesiyle araladığımda sağ bacağı ve kolu üzerimde olan Rüya'ya baktım. Zil sesini duymadığı gibi bana doğru dönerek üzerime ağırlığını daha da verdi. Resmen sol omzumu bedeninin altında ezmişti. Acının tadını hissettiğim sırada zilin sesi yeniden duyulunca üzerimdeki ölüden farksız ağırlıktaki koldan ve bacaktan kurtulmaya çalıştım.

"Kapı çalıyor, duymuyor musun?"

Rüya mırıldanırcasına bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlamamıştım. İyi tarafı, kolundan ve bacağından kurtulmuştum. Üzerimdeki ağırlık kalkınca ezilen omzum sağlam mı diye hızlıca hareket ettirip telefonumdan saate baktım. Pazar sabahına göre oldukça erken bir saatti.

Erken saatte kapı zilinin çalması demek büyük bir ihtimalle alacaklı demekti ve benden alacağı olan tek kişi, beni bıçaklayan adamdı. O adam gözlerimin önünde belirince bedenim korkuyla gerildi ve Rüya'yı sarsarak uyandırdım. "Kalk, kapı çalıyor!"

Korkunun getirisiyle Rüya'yı delirmiş gibi sarsınca yattığı yerden panikle doğruldu ve telaşla yüzüme bakmaya başladı. "N'oluyor, savaş mı çıktı?"

Artan gerginliğimle Rüya'ya yüzümü buruşturup, "Ne savaşı, kapı çalıyor," dedim ve yataktan hızla kalktım. "Bu saatte bize kim gelir?" Sorduğum soruya vereceğim cevap çığlık atma isteği uyandırdı fakat gırtlağıma

kadar tırmanan korkudan dolayı sesim umduğumun aksine kısık çıktı. "Ya dün geceki adamsa?"

Rüya nasıl korktuğumu görünce aynı şekilde yatakran çıkıp yanıma geldi ve destek olmak istercesine elime uzandı. "Dün geceki adam değildir. Yolun ortasında seni öylece bıçaklayan bir adam kapıyı asla çalmaz. Sakin ol."

Rüya'nın sesi o kadar sakin çıkmıştı ki bir anlığına paniğimin hafiflediğini hissettim. Yüksek ihtimalle haklıydı fakat kolay kolay o geceyi unutup da korkularımı yenebilecek gücüm yoktu. Üzerinden yalnızca üç ay geçmişti ve dün gece yeniden tehdit edilmiştim. Temkini elden bırakmadan, "Birlikte kapıya gidelim, eğer yabancı biriyse açmayalım," dedim.

Rüya, "Tamam," deyince el ele tutuştuk ve odadan çıkıp kapıya doğru parmak uçlarımızda ilerledik. Koridordan kapıya sadece bir buçuk metre vardı ama bana sanki kilometrelerce yol yürümüşüz gibi hissettirmişti. Nihayet kapının yanına gelince Rüya elimi bırakmadan kapının deliğinden baktı ve gülmeye başladı. "Bizimkiler gelmiş."

Rüya'nın sözleriyle ufak çaplı bir şaşkınlık yaşadım çünkü bu kadar erken saatte onları da beklemiyordum. Hele ki Ekin'in, içtiğinde ayılması öğleni bulurdu. "Prova için çok erken değil mi?" diyerek kapıyı açtığımda Ekin'i, Yamaç'ı ve Gökhan'ı ellerinde poşetlerle gördüm.

Hayırdır dememe fırsat kalmadan Yamaç omzuma hafifçe çarparak içeri girdi. "Ağaç olduk kızım, bu kadar derin uyku mu olur?"

Yamaç sahte bir kızgınlıkla söylenerek mutfağa ilerleyince Rüya da peşinden ilerledi. "Siz niye bu kadar erken geldiniz? Burada ne işiniz var? Rüyanızda mı gördünüz bizi?"

Rüya ardı ardına sorularını sorarken Gökhan da, "Günaydın lider," diyerek Yamaç ile Rüya'nın peşine takıldı.

Bir tek Ekin kalmıştı karşımda. Yüzündeki tuhaf gülümsemesiyle gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Aslında tuhaflığın sebebini biliyordum, muhtemelen dün gece için özür dileyecekti.

Bakışlarımı elindeki poşete indirince, "Bu sabah kahvaltıyı birlikte yapmak istedim, bizim çocukları da ayarttım," dedi ve tahmin ettiğim gibi poşetten kahveyle sigara paketini çıkardı. "Ayrıca dün gece için özür dilemek istiyorum. Gökhan ileri gittiğimden bahsetti."

Sigara ve kahve paketini görünce gözlerim anlık ışıldasa da dün geceki tavrı yüzünden biraz geri durmak istiyordum. Kollarımı göğsümde bağlayıp çenemi dikleştirdim. "Dün gece seni ilk kez öyle gördüm."

Derin ama bir o kadar da sıkılmış bir nefes aldı. Sanki saatlerdir laf anlatıyormuş da anlamıyormuşum gibi uzunca soludu. "Dün geceyi unutalım mı? Hiç yaşanmamış sayalım." Sigara paketini uzatıp gülümsemesini genişletti. "Bence uzatmadan barışalım."

Ona küs değil, kırgındım fakat dürüst olmam gerekirse ciğerlerimin özlemle kavuşmayı beklediği sigara, ona olan kırgınlığımdan daha önemliydi benim için. Sanırım sağlıklı bir ilişki için sorunları çözme tezini çürütmüş, hataları görmezlikten gelerek yok gibi davranmaya alışmıştık.

Elindeki sigaraya baktım ve onu içime çektiğimi hayal ettim. İşte o an, Ekin için daha fazla sigarasız kalmayı reddederek tereddütsüzce sigara paketine uzandım. "Hiç küsmemiştim."

Bir çocuk heyecanıyla elimdeki paketi sıkıca tutup dün gece olanlardan dolayı Rüya'nın babasının harçlığını kestiğini ve kira yüzünden Kartal'ın teklifini düşündüğümü söylemek için, "Seninle konuşmam gereken bir konu var," dedim ama bir an cümlenin sonunu nasıl getireceğimden emin olamadım. Dün geceki tavrı içkiden dolayı olsa da Kartal'ın adını duyduğunda aynı tepkiyi verme ihtimali beni huzursuz etmişti.

Lakin Ekin huzursuzluğumu anında ekarte edip, "Çok açım, kahvaltıdan sonra konuşuruz," diyerek cevap vermemi bile beklemeden içeri girince karşımdaki boşluğa bakakaldım.

Belki hataları görmezlikten gelerek yok gibi davranmaya alışmıştık ama neden bu alışkanlığı kabullenerek kısa süreliğine de olsa kendimi değersiz hissettirmesine izin verdiğimi anlamıyordum. Galiba ayrılma cesaretini bulamıyordum. Ekin'in duymayacağını bile bile, "Sen bilirsin," dedim mırıldanırcasına. "Daha sonra konuşuruz."

Kapıyı kapatıp doğruca mutfağa girdim. Rüya ile Yamaç masayı hazırlamaya çalışıyordu. Ekin'le Gökhan da çoktan yerlerine oturmuş, aralarında sohbete başlamıştı. Genel olarak rutin böyleydi. Ekin ile Gökhan etliye sütlüye çok karışmaz, her işe koşturmaya çalışan Yamaç onlara söylenir dururdu.

Onlara bakmaktan vazgeçip Rüya'ya yanıma gelmesi için kaş göz işareti yaptım. Rüya mesajı alınca onunla birlikte odama geri döndüm. İçeri girer girmez merakla, "Yine n'oldu?" diye sordu.

"Bir saat sonra Enis ameliyat olacak. Gitmeyecek misin?"

Rüya umursamaz diyebileceğim bir tavırla omuzlarını silkip, "Pazar günleri ameliyat olmaz ki. Olması için acil olması gerekir, o kadar acil mi ameliyatı? Ayrıca onun için önemli biri olsaydım şu saate kadar bir mesaj dahi olsa atardı. Demek ki önemsizim ki gerek bile duymadı. Ben de önemsiz biri olarak dans provasından sonra beş dakikalığına geçmiş olsun demek için uğrarım."

Nedense söyledikleri çok hoşuma gitmişti. Rüya'nın mutlu olmasını ve ona gerçekten değer veren biriyle birlikte olmasını istiyordum. Tıpkı onun da benim için istediği gibi...

Keyiflendiğimi belli edercesine gözlerimi kısıp yanağından makas aldım. "Aferin kızıma."

Aynı şekilde Rüya da gülümsedi ama onunkisi daha çok ima doluydu. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Evet çünkü seni üzen hiç kimseyi sevemiyorum."

"Benim Ekin'i sevmediğim gibi mi?" Rüya'nın imasının sebebi belli olmuştu. Ekin söz konusu olduğunda lafı gediğine oturtmaktan hiç geri kalmazdı.

Konuşmaya nokta koyabilmek için bana bile oldukça yabancı gelen bir sesle, "Ekin beni üzmüyor," dedim. Genelde bu ses tonunu yalan söylediğimde kullanıyordum ve Rüya beni çok iyi tanıdığı için anında yakalanıyordum.

Rüya *emin misin* bakışlarını atınca konuyu geçiştirmek için, "Enis'ten Kartal'ın numarasını almayı unutma," dedim ama böylece gafil avlanmış oldum.

"Ooo..." dedi Rüya heyecanlanarak. "Gerçekten onunla birlikte çalışmakta kararlısın."

Rüya'nın boş heyecanı karşısında iç geçirdim. "Bunu gerçekten istemesem de başka seçeneğimizin olmadığını biliyorum. Aynı muhasebeciye gidemem, adamları yüzüstü bıraktım. Kapıdan kovarlar beni. Başka bir işe başvurduğumda da ilk önüme sunacakları madde tecrübe olacak. Muhasebecilik dışında hiçbir tecrübem yok. Şu an başka muhasebecinin yanında iş bulmamın da hemen mümkün olmadığını sen daha iyi biliyorsun. Kısacası Kartal'ın teklifine ihtiyacımız var."

Rüya'nın heyecanla parlayan gözlerini anında hüzün kapladı. "Hepsi benim yüzümden. Dün gece bu saçmalığa kalkışmasaydım sen çalışmak zorunda kalmayacaktın."

Daha fazla melankoliye gelemeyecektim. Muhtemelen Rüya regl olmak üzereydi çünkü olaylara fazlasıyla duygusal yaklaşıyor ve saçmalıyordu. Sıkıntıyla nefesimi üfledim. "Seni ele geçiren o hormonlarına söyle, bu evi geçindirebilmek için ikimizin de çalışmasına ihtiyaç var. Ayrıca üç aydır çalışmıyorum ben. Hayatım boyunca hiç çalışmamışım gibi davranmasan mı diyorum?"

Rüya ağlamaklı bir ifadeyle dudaklarını sarkıtıp boynuma sarıldı. "Yine de ben sana hiç kıyamıyorum ki."

Ben bu ses tonunu ve ruh değişikliğini çok iyi biliyordum. Rüya kesinlikle PMS* dönemindeydi. Rüya'yı kendimden uzaklaştırıp kapıya yöneldim. "Bir an önce kahvaltı yapıp Baraka'ya gidelim. Bence dün geceyi bize unutturacak tek şey dans etmek."

Rüya da beni onayladı ve birlikte yeniden mutfağa döndük. Erkekler tabii ki bizi beklememiş, kahvaltıya başlamıştı. Rüya kulakları tırmalayan bir sesle itiraz edince parmağımı kulağıma bastırıp Ekin'in yanına oturdum. Rüya da Yamaç'ın yanına oturdu ve her zamanki tatlı sert atışmaları başlamış oldu.

Masadaki herkes gülümsüyordu. Mutfağı cıvıl cıvıl sesler dolduruyordu. İkili ilişkilerde olmasa da arkadaşlık ilişkilerinde her birimiz daha iyi, daha mutluyduk. Dans, bizleri bir araya getirmişti ve bir arada tutmaya devam edecekti.

Kahvaltıdan sonra Baraka'ya geldiğimizde Nefes ile Eren hariç herkes gelmişti ve ekibimin geri kalanı da bugün oldukça dinamikti. Eski bankın üzerine oturup onları izlemeye başladım. Birbirlerine yeni dans hareketleri gösteriyor, ardından birlikte yapmaya çalışıyorlardı.

Onları keyifle izlediğim sırada Ekin yanıma oturup, "Benimle sabah ne konuşacaktın?" diye sordu.

* Premenstrüel Sendrom, âdet öncesi gerginlik sendromu olarak da bilinir ve kadınların âdet döngüsünün yumurtlama fonksiyonundan sonra başlayan döneminde ortaya çıkan fiziksel ve ruhsal semptomların genel adıdır. (e.n.)

Başımı yavaşça ona çevirdim. Benim gibi o da ekibi izliyordu. Yan profiline baktıkça boynumdan bedenime doğru inen bir gerginlik hissettim ve bununla beraber sabahki cesaretim de içgüdülerimin etkisiyle kayboldu.

İçimden bir ses para ihtiyacıma değil, Kartal'a takılacağını söylüyordu. Derin bir nefes alıp kendim için aldığım karara saygı duyacağını umarak dürüstçe, "Rüya'nın babası akşamki karakol olayına çok kızdı. Biliyorsun, evin kirası ve mutfak için bize epey yardımcı oluyordu ama Rüya'yı cezalandırmak için..." dedim fakat cümlemi tamamlayamadan Ekin de bana dönüp bacağımı hafifçe sıktı.

"Biliyorsun ki en sevmediğim konu, para konularıdır. Hayat çok kısa ve para muhabbetleriyle geçirmeye değmez. Hadi eğlenelim," diyerek elimden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. "Bu dansta bana eşlik eder misin, liderim?"

Artık Ekin'e karşı o kadar hissizleşmiştim ki beni dinlememesini umursamayıp muzip haline gülümsemeden edemedim. Bir önemi yoktu, önemli olan dans etmekti. Dans etmek ruhumda vardı ve beni tamamen bambaşka bir dünyaya hapsediyordu. Tutku dolu, özgürlük dolu bir dünya... Onun dışında her şey bir hiçti.

İçimdeki ritim, teklifine karşı tereddütsüzce başımı sallamama sebep oldu. Ben başımı sallayınca Ekin, Lodos'a seslenip salsa müziği açtırdı ve beni kendine çekip dansımızı başlattı.

Ekin beni kendine çektikçe, kendinden uzaklaştırdıkça, kolu altında döndürdükçe... Eğleniyordum, gülüyordum. Kısacası dans etmekten zevk alıyordum. Baraka'dan ve içindekilerden tamamen soyutlanıyor, gerçek kimliğimi buluyordum.

Bir süre sonra diğerleri de bize katıldı ve birlikte yepyeni bir ambiyans yakaladık. Ta ki Eren ile Nefes Baraka'ya gelene dek.

Nefes'i görünce Rüya ile benim yüzüm düşse de diğerleri bundan etkilenmedi. Erkeklerle zaten bir sorunu yoktu. Erva ve Cemre ile bizimle uğraştığı gibi uğraşmadığı için o ikisiyle de sorunu yoktu ama yine de onlara tepeden baktığı gözümden kaçmamıştı.

Nefes, yüzündeki sinsi sırıtışla Rüya'nın yanına gelip, "Duydum ki akşam karakollara düşmüşsün," dedi ve alayla gülmeye başladı. Amacının, her seferinde yaptığı gibi provamızı provoke etmek olduğu belliydi fakat Rüya bunu anlamadı. Gözlerini kısıp ona doğru bir adım attı.

"Sen," dedi hiddetle. "Polise haber veren sendin, değil mi?"

Nefes direkt karşı çıktı. "Neyin haberini polise vereceğim ki?"

"Fuhuş baskını," dedi Rüya ama diğerlerinin de bakışlarının ona döndüğünü görünce söylediğine pişman olmuş gibi başını öne eğdi.

Fakat bu Nefes'i daha da keyiflendirdi. "Ne yani, fuhuş yaparken mi basıldın?"

Rüya sinirle başını kaldırıp, "Ağzını topla," diyerek üzerine yürümeye yeltenince onu durdurup kulağına yaklaştım. Bugünkü provada resmen rolleri değişmiştik.

"Bilerek yapıyor, uyma şuna."

Rüya kızgın ifadesiyle bana baksa da kaşlarımı kaldırdığımı görünce gönülsüzce başını salladı, ardından Nefes'e sert bir bakış attı. "Senin ne düşündüğün umurumda değil."

Nefes gülmeye devam ederken ellerimi birbirine çarptım. Biraz daha provayı başlatmazsam çıkacak kavgayı ben bile durduramayacaktım. "Hadi, bir an önce başlayalım."

Tüm ekip her zamanki yerini aldığında Lodos da müziği başlattı ve çok geçmeden kendimizi müziğin ritmine bıraktık.

Rüya önümdeki sehpaya elindeki kahvenin birini bıraktığında sigaramı dudaklarımla buluşturdum. Dün geceki gibi fakat daha korkusuz bir halde balkondaydım ve Rüya'nın daha önceden önüme bıraktığı küçük kâğıda bakıyordum. O kâğıtta Kartal'ın numarası vardı ve ben hâlâ onu arayıp aramama konusunda kararsızdım. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama kararsızlığımın en büyük etkeninin Kartal olduğunu biliyordum. Onunla çalışmaya başladığım andan itibaren kendimi karanlık bir ormanın içinde bulacakmışım, bir daha da o ormandan hiç çıkamayacakmışım gibi garip bir his yüzünden gelgitler yaşıyordum.

Rüya bakışlarımdaki kararsızlığı görünce sabahtan beri tekrarladığı cümleyi yeniden tekrarladı. "Çalışmak zorunda değilsin, eminim bir şekilde babama kendimi affettirebilirim."

Sigaramın dumanını gecenin karanlığına karıştırdım. Bakışlarım da bir yandan dün geceki ağacın oradaydı. Etrafta birileri ya da karaltı görünmese de oraya bakmaktan kendimi alamıyordum. "Sürekli babandan ya da senden geçinemem."

"Aşk olsun," diyerek kırgın bir bakış attı Rüya. "Biz seninle kardeş gibiyiz, aramızda paranın lafı olmaz."

İyimserliği karşısında gülümsedim. Farkında değildi ama bu iyimserliği, kararlılığımı daha da perçinliyordu. "Biliyorum ama başka türlü de kendimi rahat hissedemem. Sen de beni anla."

Rüya, "Ama," diye karşı çıkınca daha fazla itiraz etmemesi için elimi kaldırdım.

"Yarın sınavın var." Havadaki elimin parmakları kapıyı işaret etti. "Gidip biraz ders çalışsan iyi olacak."

Rüya'nın gözlerindeki kırgınlık ifadesi birkaç dakika sürdü çünkü o haline devam ederse kızacağımı çok iyi biliyordu. "Hım..." dedi işveli bir şekilde sırıtarak. "Demek Zeus'unla baş başa konuşmak için beni başından kovuyorsun."

Rüya'nın her zamanki imalarının başladığını görünce yanımdan bir an önce gitmesi için balkondaki terliğe uzandım. Rüya da ne yapacağımı anlayıp direkt elindeki kahveyi işaret etti. "Atma bak yanarım," diyerek koşar adımlarla içeri girdi.

Rüya'nın arkasından gülümseyerek başımı iki yana sallayıp yeniden sigaramdan bir nefes çektiğimde Ekin'in balkona çıktığını gördüm. Beni fark eder etmez balkon demirlerine yaslanıp, "N'apıyosun?" diye sorunca elimdeki sigarayı gösterdim.

Tam karşımızdaki apartmanda bizim gibi en üst katta oturuyorlardı ve balkonlarımız birbirine bakıyordu.

Gecenin sessizliğinden dolayı onu rahatça duyabilmeme rağmen yaslandığı yerden doğrulup telefonumu işaret ettiğinde aynı anda telefonum çaldı. Arıyordu... Telefonu açmamla birlikte bir kez daha, "Balkonda tek başına n'apıyorsun?" diye sordu.

Sabahki duyarsızlığının devam edeceğini bile bile, "Bir karar vermeye çalışıyorum," dedim ve biten sigaramı kül tablasına bastırdım.

Sigaram ezildikçe içimden buruk bir his yükseliyordu. Mutluluğu elinden alınmış bir çocuk gibi gözlerim, yaştan şeffaf bir duvar örüyordu görüş alanıma.

"Ne kararıymış o? Sabah bahsettiğin Rüya ve para mevzuları mı?"

Omuzlarımı düşürüp izmariti elimden bıraktım ve bakışlarımı ona çevirdim. Balkon demirlerinden uzaklaşmış, bedeni kapıya yaklaşmıştı. "Evet, onlara epey yük oldum."

Ekin tam bir şey söyleyecekti ki arkadan Yamaç'ın sesi duyuldu. Ekin'i içeri çağırıyordu. Ekin içeriye doğru baktıktan sonra tekrardan bana döndü. "Pes atıyorduk, hava almak için balkona çıkmıştım, şimdi girmem gerekiyor. Sonra konuşalım."

Dümdüz bir sesle, "Tamam," diyerek telefonu kapatmaya yeltendiğimde sesini duydum.

"Ne karar alırsan al yanındayım, liderim."

Zoraki gülümseyip telefonu kapattım. Ben telefonu kapatınca Ekin el sallar gibi elini kaldırıp içeri girdi. Bir süre arkasından baktım.

Havanın sıcaklığına rağmen kalbim buz gibi, dünyayla iletişimini kesmiş bir haldeydi. Boşluğa doğru omuzlarımı silkip elimde kalan telefona boş gözlerle baktım. Daha sonra da Kartal'ın numarasını tuşladım.

Telefon hemen açılmadı, açılacak gibi de durmadı. Daha fazla çaldırmamak için telefonu kapatıyordum ki Kartal'ın o kendine has tok sesini duydum. "Alo."

Sesini duymamla beraber tenimin sıcaklığına anında soğuk bir örtü serildi. Huzursuzluğumun ses tonuma yansımamasını umarak, "Kartal, ben Metis," dedim ve dün geceki konuşmamıza atıfta bulundum. "Dediğin gibi Enis'ten numaranı aldım."

En azından *nasılsın* diye halimi hatırımı sormasını bekledim ama o direkt, "Dinliyorum," dedi. Yalnız ses tonu ilk açtığındaki gibi değildi. Her ne kadar kabalığını korusa da altta yatan belli belirsiz alay tınısı duyuluyordu.

Dişlerimi sıkarak telefonu yüzüne kapatma isteğimi bastırmaya çalıştım. Muhtaçlığım yüzünden onun sözüne gelmiştim ve şimdi aksi bir şey söyleyemiyordum. Lafı uzatmadan, "Teklifini kabul ediyorum ama öncesinde sormak istediğim bazı sorular var," dedim.

Soğuk bir sesle, "Sor," deyince iyice sinirlendiğimi hissettim. Kararsızlığıma olumsuz yönde yardımcı oluyordu, haberi yoktu.

"Telefonda olmaz. Yarın, atacağım konuma gelebilir misin?"

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Ya çağırmamdan hoşlanmamıştı ya da kafasında yarınki planlarını tartıyordu. Çok kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Öğleden sonra gelirim," dedi.

"Tamam, öğleden sonra atarım," dedim ve başka bir şey demesini beklemeden telefonu kapattım. Zaten dese bile söyleyecekleri sinirlerimi daha çok bozacaktı.

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Aslında muhtaçlığımın tek sebebi, o mafyaydı. Sıkıntıyla soludum.

Bu ülkeden bir an önce gidebilsem. Ölmeden bunu bir başarabilsem...

Zihnimde tekrarlanan cümlelerin önünü, keskin bir bıçak gibi kesen ölüm kelimesi oldu. Ölüm aklıma gelince gözlerim yeniden ağacın altına kaydı. Şu anda kimse yoktu fakat içimden bir ses izlendiğimi söylüyordu. Daha fazla oyalanmadan içeriye girip yatmak için doğruca odama geçtim.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda Rüya'nın koşuşturmalarını duydum. Sınavı öğleden sonra olmasına rağmen şimdiden telaşa düştüğü belliydi. Haline tebessüm ederek yataktan kalkıp odadan çıktım ve onu mutfakta buldum.

Benim adımlarımın rotası kahve yapmak için ocak olurken o, masada bir şeyler atıştırıyordu. "Günaydın," dedim ve kahve paketiyle cezveyi elime aldım. "Sınava hazır mısın?"

Rüya çikolata sürmeye çalıştığı ekmeğini ağzına götürdü. "Hazır gibiyim ama aynı zamanda tüm çalıştıklarımı unutmuş gibiyim." Ağzındaki lokmasından dolayı sesi boğuk çıkmıştı.

"Hep aynısı olur ama sınavda aklına gelir, merak etme."

"Umarım," dedi Rüya ve dikkatli bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. "Söyle bakalım, akşam Zeus'u aradın mı?"

Umursamaz görünmeye çalışarak başımı sallayıp cezveye kahveyle suyu koydum. "Evet, bugün onu Baraka'ya çağıracağım."

Rüya'nın öksürme sesi eşliğinde cezveyi ocağa bırakıp bakışlarımı Rüya'ya çevirdiğimde elindeki bardaktan su içmeye çalıştığını gördüm. Suyunu içer içmez, "Baraka'ya mı? Orada ne işi var?" diye sordu.

"İşle ilgili sormam gereken sorular var. Eve ya da kafeye çağıramam." Kafeye çağırmama sebebim biraz maddiyatla alakalıydı ama bunu, Rüya'nın duyduğunda kızacağını bildiğim için kafe sebebini açıklamadım. "Kendimi en rahat hissettiğim yer Baraka. Hem o gelene kadar biraz çalışmış olur, stresimi de atarım."

Rüya bana muzip bir gülümsemeyle göz kırptı. "Belki o da dans ediyordur ve Ekin yerine ekibe onu alırsın."

Dünyaya barışın bile gelebileceğine inanırdım ama Kartal'ın dans edeceğine hayatta inanmazdım. "Kendileri, dansın zarif tanımına pek

uymuyor. Daha çok insan pataklama tanımına uyuyor," deyince Rüya sesli bir şekilde gülmeye başladı.

"O konuda haklısın, fazla iriyarı."

"Ayıboğan en doğru tanım."

Rüya bir kez daha güldüğünde kahvem hazırdı. Kahvemi alıp yanına geçtim, her sabah yaptığım gibi Rüya'nın kötü bakışlarının ablukasında kahvaltıdan önce kahve ve sigara ikilimle güne başladım.

Öğleden sonra Baraka'ya geldiğimde içerideki rutubet kokusunun dışarı çıkması için kapıyı biraz aralık bıraktım. Rüya, Eren ve Nefes okuldaydı. Ekibin geri kalanı da işbaşı yapmıştı.

Ekin ise genel olarak serbest stil çalışsa da son günlerde Yamaç'ın şirketinin lansman çekimlerini yapıyordu. Kısacası bugün akşama kadar tek başımaydım.

Kartal'a bulunduğum yerin konumunu atıp o gelene dek çalışmak için annemin eski teybinden müziği açtım ve ekibimle birlikte ortak yaptırdığımız, neredeyse deponun bir duvarını komple kaplayan boy aynasının karşısına geçip dans etmeye başladım.

Ne kadar bir süre dans ettiğimi bilmesem de -ki dans ederken kendimi kaybettiğimden dolayı bu uzun bir süre demekti- soluklanmak için durup yanımda getirdiğim şişeden kana kana su içtim, ardından yeniden müziği açıp dansıma başladım. Biraz dans edebilmiştim ki baştan ayağı simsiyah giyinen Kartal'ın yansımasını aynada gördüm.

Baraka'nın aralık kapısından içeri girip kapıyı kapattı ve ellerini ceplerine yerleştirip aynaya yansıyan dansımı izlemeye başladı. Enine ve boyuna öylesine iriydi ki sanki depo, o içindeyken havası sönmüş bir balon gibi küçücük kalmıştı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan dans etmeye devam ettim.

Sokak dansı yaptığım için hareketlerim sert ve hızlıydı ama Kartal hiçbir hareketimi kaçırmıyor, gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. Herhangi bir sıkılmışlık belirtisi de göstermiyordu. Birinin, dansımı izlemesinden haz alıyordum, hatta beğeniyle izlediğinde kalbimin dörtnala koşuşuna mâni olamıyordum ve şu an Kartal'dan aldığım enerji tam da bu yöndeydi. Sırf bu yüzden dansımı sürdürmeyi istedim fakat onu daha fazla gereksiz

yere bekletmek istemediğim için hızlanan nabzıma rağmen müziği kapatıp dansıma son vererek nefes nefese ona döndüm.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, dümdüz yüzüme bakıyordu lakin pencereden yüzüne vuran güneş, koyu gözlerindeki tehlikeyi bariz bir şekilde parlatıyordu.

Sigara yüzünden eskisinden daha çabuk yorulduğum için yorgun bir sesle, "Hoş geldin," diyerek ona doğru bir adım attım fakat o yerinden kıpırdamadan sadece başını sallamakla yetindi ve bakışlarını üzerimden ayırıp etrafta gezdirdi. Tavana, duvarlara, zemine, devasa aynaya ve annemin eski teybine... Hepsine tek tek baktı.

Sonunda da, "Yarışmaya hazırlanmak için fazla küçük bir yer değil mi?" diye sordu.

Onun baktığı gibi etrafa baktım. Haklılık payı vardı, özellikle on kişi aynı çatı altında olduğunda hareketli danslarda alan kıtlığı yaşıyorduk ama dans edebilecek başka bir yerimiz olmadığı için burası bize göre velinimetti.

Derin bir solukla nefes nefese kalan göğsümü sakinleştirmeye çalıştım. "Bahisler sayesinde burayı kazandık."

Kartal'ın çevreyi inceleyen bakışları direkt yüzümü buldu. "Bahis?"

Ama ne kadar derin nefesler alırsam alayım işe yaramıyor, bir türlü göğsümün altında çırpınan kalbim sakinleşmiyordu. Tekrardan güçlü nefes almak yerine bu defa kalp atışlarımın ve soluklarımın düzene girmesi için elime aldığım su şişesiyle banka oturdum. "Bazı geceler sokak yarışları düzenlenir. Biz de yarışmanın yapılacağı alana gider, orada yarış öncesi başka dans ekipleriyle dans atışması yaparız. Hem eğlencelidir hem de atışmayı kazanan ekibe para verilir. Ben de paramızı buraya çevirdim."

Su şişesini dudaklarımla buluşturduğumda Kartal'ın hafifçe kıstığı bakışları dudaklarıma indi. Yerinden hâlâ kıpırdamamıştı. "Sen ekibin lideri misin?"

İçtiğim sudan dolayı sorusuna cevap verememiştim. Onun bakışları da hâlâ dudaklarımdaydı ama bu defaki hedefi altdudağımın üzerinde kalan su damlasındaydı. "Lideriyim," dediğimde damlanın çeneme doğru yol yapışını izledi.

Bu hareketiyle kalbim birden tekler gibi oldu ve tenimin altındaki bir noktada tuhaf bir ısı belirdi. Isıdan kurtulabilmek için alelacele, "Seni buraya barmaidlik hakkında konuşmak için çağırdım," dedim.

Ellerini ceplerinde bırakmakta ısrarcı gibiydi ama geriye doğru bir adım atarak sol omzunu Baraka'nın duvarına yasladı. "Dinliyorum."

Elimdeki şişeden destek almak istercesine hafifçe sıkıp, "Hâlâ benim barmaidlik yapmamı istiyor musun?" diye sorduğumda şişeden çıkan sesle bakışları şişeye kaydı.

Çok kısa bir an şişeye baktıktan sonra karanlık bakışları bir kez daha yüzümü buldu ama bu defaki karanlık, yıldızların ve ayın parlatmadığı gökyüzü kadar ürkütücüydü. "Erkek arkadaşın izin vermez sanıyordum."

Ses tonunda küçümseme mi vardı yoksa acıma mı, tam olarak anlamamıştım ama tınısı canımı sıkmaya yetmişti. Kaşlarımı çatmaktan çekinmeyerek, "Erkek arkadaşım bana karışmaz," dedim sertçe. Doğruydu da... Ekin bu zamana kadar hiçbir konuda bana karışmamıştı. "O gece biraz içmişti, hepsi bu."

Kartal anladığını belli edercesine başını salladığında konunun Ekin üzerinden gitmesi için bütün gece boyunca üzerine düşündüğüm sorularımı sormaya devam ettim. "O gün de dediğim gibi daha önce hiç barmaidlik yapmadım. Yani o işten anlamıyorum, müşterilere yetişemeyebilirim. Bu sorun olmayacak mı?"

Yaslandığı yerdeki rahat istifini bozmadan, "Zamanla öğreneceksin, yetişemediğin yerlerde ben devreye gireceğim," dedi.

"Ya sarhoşlar..." Bir an cümlenin devamını nasıl getireceğimi bilemedim ve yanlış anlaşılmaktan korktuğum için konuşmakta zorlandım. "Nasıl desem, yani bana sıkıntı çıkarırlar mı ya da..."

Kartal konuşmakta zorlandığımı görünce, "Eğer 'asılan biri olursa' diye sorun ediyorsan..." dedi ve kaşlarını çatarak tereddütsüz bir sesle konuştu. "Benim yanımdayken kimsenin cesaret edeceğini sanmıyorum. Sana asılmalarını izleyecek ve izin verecek bir adam değilim, rahat ol."

"Ya sen yokken?"

Çattığı kaşları eski düzenini alırken tek kaşı yavaşça havalandı. "Seni gözümün önünden ayırmak gibi bir niyetim yok. Bana yardım etmen için seni işe alıyorum. Hep yana yana çalışacağız. O yüzden aklından geçen tedirginliklerini unut."

Onu tanımıyordum ama sözlerinde, garip bir şekilde dürüstlük seziyordum. Zaten fiziği de sözlerini destekliyordu. Bir erkeğin cesaret edip de kolay kolay onu karşısına alabileceğini düşünmüyordum.

Başımı hızlıca sallayıp aslında benim için sorun olan ve onu buraya çağırmamdaki asıl sıkıntımı sormak için dudaklarımı araladım. "Peki ya

polis?" diyerek oturduğum yerden ayağa kalkıp ona doğru adımlamaya başladım.

Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Hatta kırpmadığına bile bahse girerdim. Muhtemelen hesap yapıyordu, daha doğrusu ona soracağım bir sonraki soruyu tahmin etmeye çalışıyordu. Aramızda biraz mesafe kala durdum. "Yeniden bir baskın olur mu? Ya da barlarda fuhuş çok olur mu?"

Görünürde saçma bir soru olduğunun farkındaydım ama mafya konusunda kendimi korumaya almalıydım.

Yüzüme dikkatle baktı. Alnıma, yanaklarıma, çeneme, dudaklarıma... En sonunda gözlerimde durdu ve dudaklarını *bilmiyorum* anlamında kıvırdı. "Olabilir de olmayabilir de. Bunun önüne çalışanlar değil, işletme sahibi geçer. Onun müsaade ettiği kadar olur."

Vereceği cevaptan dolayı nefesimi tutmuştum. Bakışlarını gözlerimden ayırıp tekrardan deponun içinde gezdirdiğinde tuttuğum nefesimi ona belli etmeden yavaşça verdim. Bir sır sakladığımı fazla belli ediyor gibi hissediyordum ve içimden bir ses, Kartal'ın bunu fark ettiğini söylüyordu. Yanılmadığımı da sözlerindeki imasından anladım. "Ama derdin yarışmaysa seni ve yarışmanı bağlamaz."

Cevap vermediğimi görünce Baraka'yı incelemeyi bıraktı. "Mekân yarın yeniden açılacak. Sabah saat onda orada ol, işe alınma prosedürlerini yapacaksın. Gecesine de benimsin. Gece boyunca ben ne dersem onu yapacaksın."

Sözleri karşısında sertçe yutkundum. Bu anı tuhaf birkaç dakika takip etti ve aynı tuhaflıkta bir etki yaratarak ikimizi de içine hapsetti. Onu gördüğüm andan beri o bana baktıkça kendimi karanlık bir odaya kapatılmış gibi hissediyordum. En kötüsü de o karanlıktan kaçmak yerine karanlığın üzerime sinmesine izin vererek kalmaya devam ediyordum.

Ortamın havasından çıkabilmek için, "Gerçekten barmaidlik yapabileceğime inanıyor musun?" diye sordum. Çünkü benim inancım hiç yoktu. "İçkileri bile doğru dürüst tanımıyorum ve paniklersem sakarlığım tutar, o zaman da içki şişelerini kırabilirim." Şu an onu neden vazgeçirmeye çalıştığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Her söz kontrolüm dışında ağzımdan çıkıyordu.

Kendimi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Kartal söylediklerimi tartıyormuş gibi bir süre daha yüzüme, daha doğrusu gözlerimin içine bakmaya devam etti. Tam olarak ne düşündüğünü

anlayamıyordum ama sanırım artık çalışmamı istemiyordu çünkü bakışları değişmiş gibiydi.

İçimde birden panik filizleri belirdi. Kartal beni işe almazsa kirayı ödeyemezdik. Kirayı ödeyemezsek de kapının önüne konurduk. Başka işe de tecrübesizliğimden dolayı alınmaz, tek tecrübem olan muhasebe işine de bir tanıdık olmadan hemen başlayamazdım. Rüya'nın babasınınsa bir daha kefil olacağını hiç zannetmiyordum.

Tedirginlikle altdudağımın kenarını kemirmeye başladım. Bir yandan da az önceki patavatsızlığıma küfürler ediyordum.

Kartal'ın bakışları kemirmeye çalıştığım dudağıma kayınca tedirginliğimi anlamış gibi dudağının sağ kenarını hafifçe yukarı kıvırdı, ardından gözlerini yeniden gözlerimle buluşturdu. "Gel benimle."

Kendimi tüm olumsuz cevaplara hazırlamıştım ama *gel benimle* demesini hiç beklememiştim. Şaşkınlıkla, "Nereye?" diye sordum.

"Sana barmaid olup olamayacağını göstereceğim."

Yepyeni bir şaşkınlık daha bana eşlik ederken, "Nerede?" diye yeniden sordum.

Sorduğum soruyla dudağının diğer kenarı da yukarıya doğru kıvrıldı. "Gidince görürsün."

Bir anlığına kararsız kalsam da parasızlık, kararsızlığımı alaşağı edince başımı salladım. Kartal da başımı salladığımı görünce bedenini kapıya doğru döndürdü.

Hızlı adımlarla peşinden ilerlerken kapının arkasındaki askıdan kapüşonluyu alıp üzerime geçirdim. Dakikalarca dansın ardından terim hâlâ tenimdeydi, öyle çıkmak istemedim.

O motosikletini çalıştırırken ben de Baraka'nın kapısını kilitleyip aceleyle yanına gittim.

Motosikletini göz ucuyla süzüp, "Motosikletle mi gideceğiz?" diye sordum. Aslında bunu gideceğimiz yeri öğrenebilme umuduyla sormuştum. Belki mesafesinden dolayı yerini söyler diye düşünmüştüm.

Lakin umduğumun aksi bir karşılık verdi. "Hâlâ bana güvenmiyor musun?"

Karşısında dik bir duruş sergilemek istedim ve bunu beden dilime de yansıtarak, "Elbette güvenmiyorum," dedim.

Bu onu yeniden gülümsetti ama gülümsemesi az öncekinden daha da karanlıktı ve hiç güven vermiyordu. "Ben de bana güvenmezdim," diyerek kaskı uzattı. "Atla."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama beni korkutmak için söylediğinin farkındaydım. Büyük olasılıkla onun bir türlü çözemediğim karanlık tarafından çekiniyor olmamdan hoşlanmıştı ve bunun üzerine gidiyordu.

Madem para uğruna bir süreliğine bu adama katlanmak zorundaydım, öyleyse köprüyü geçene dek ayıya dayı demeliydim.

Ona cevap vermeden elindeki kaskı alıp başıma geçirdim ve o geceki gibi arkasına yerleştim. Dikkatimi ilk olarak çeken, kaskın içine sinen kokusu oldu. Galiba kullandığı şampuanın kokusu sinmişti ve ferah bir kokuydu.

Ondan ilk kez alkol kokusu dışında başka bir koku aldığımı fark ettiğim sırada tıpkı o geceki gibi tok bir sesle söylediği, "Sıkı tutun," sözlerini duydum. Lakin o yine tutunmama fırsat vermedi. Bana tutun derken bile beni kendinden koparacak bir hızda, tabiri caizse motosikleti uçurur gibi hareket ettirdi. Can havli miydi, refleksle tutunma hissi miydi, bilmiyordum ama bedenim geriye düşmeden kollarımı beline sardım.

Kollarımın altındaki bedeni kaskatıydı, aynı zamanda parmaklarımın karnının üzerinde birleşmesi imkânsızdı. Ancak bacaklarla sarıldığında bedeni çevrelenebilirdi.

Kafamın içinde cirit atan saçma düşünceler yüzünden bedenine tutunmak içimde nahoş bir his yaratınca ellerimi bedeninden ayırıp siyah tişörtünü tutmaya çalıştım. Vücudunun genişliğinden dolayı tişörtü teninden ayırmak zor olsa da en sonunda avuç içlerimde tutmayı başarabildim.

Yaklaşık on beş dakikalık bir mesafenin sonunda önünde durduğumuz bara baktım. Bizim evin güzergâhına ters düştüğü için daha önce bu bara hiç gelmemiştim ama adını çok duymuştum. Dışı seksenlerden fırlamış gibi dursa da içerisinin son derece modern olduğunu aldığım duyumlardan biliyordum. Sahibi, dış cephesinin ilk açtığı haliyle kalmasını özellikle istemiş ama içerisinin de değişen teknolojiye ayak uydurmasını sağlamıştı.

Kartal'ın, "Tişörtümü sevdin galiba," dediğini duyunca düşüncelerimden çıktım ve parmaklarımın hâlâ Kartal'ın tişörtünü tuttuğunu gördüm.

Ateşe değmiş gibi ellerimi geri çekerken Kartal'ın tişörtünün tuttuğum yerleri de buruş buruştu. Hızlıca motosikletten inip kaskı çıkardım. "Çok hızlı kullanıyorsun ve başımı döndürdün, hemen inemedim," diye aklıma

ilk gelen yalanı söyledim. Halbuki bu defa başım dönmemişti, sadece barın dış cephesini izlemeye kendimi kaptırmıştım.

Sözlerimi tamamladığımda Kartal da motosikletten inip kapıya doğru ilerlemeye başladı fakat yüzünde adlandıramadığım tuhaf bir ifade vardı. "Sevindim," dedi sadece ve ilerlemeye devam etti.

Neden öyle dediğini anlamamıştım. Hızlı kullandığını söylememe mi, hemen inememe mi yoksa başımı döndürmesine mi?

Kafamın içi karmakarışık bir halde peşinden ilerledim. "Neye sevindin? Hem biz neden buraya geldik?" diye sorduğum sırada bardan içeri girdik.

İçerisi tam da aldığım duyumlar gibi dış görünüşüne oldukça zıt bir şekilde moderndi.

Kartal ise ilk soruya cevap vermek yerine onu es geçerek ikinci sorduğum soruya yanıt verdi. "Barmaidlik yapacaksın."

Çalan müzikten dolayı sesi yüksek çıkınca belki kalınlığından dolayıydı, bilmiyordum ama bana biraz ürkütücü gelmişti. Sakin bir tonla konuşmasını bu sese tercih ederdim. Bakışlarımla barın içini işaret ederek, "Burada mı?" diye sorduğumda ses tonum da yüzümün ifadesi kadar şaşkınlık barındırıyordu. "Şimdi mi?"

Bakışlarını birini arıyormuş gibi etrafta gezdirdiği için bana bakmadan başını salladı. "Burası bir arkadaşıma ait. Bir iki saatlik fazla eleman işine gelecektir. Hem bu saatlerde çok fazla müşteri olmadığı için zorlanmazsın."

Bir an bar tezgâhında yalnız olacağımı ve az müşteriyle kaderime terk edileceğimi hissettim. Yüksek sesle, "Sen yanımda olmayacak mısın?" diye telaşlanınca bedenini bana çevirdi.

Görüş alanımı kapatan uzun bir duvar gibiydi ve o tam karşımdayken göğüs kafesinden başka hiçbir şey göremiyordum. Yüzüne bakmak için çenemi yukarı kaldırdığımda onun da hafifçe üzerime eğildiğini gördüm.

Ilık nefesi saçlarımın arasına karışırken, "Seni burada da yalnız bırakmaya niyetim yok," dedi ve göz kırparak belli belirsiz sırıttı. Gülümsemesi fazla gizem doluydu. "Birazdan geleceğim, ben gelene kadar bir yere kaybolma."

Yine karanlığın üzerime sindiğini hissediyordum ve tek yapabildiğim başımı sallamak olmuştu. Kartal benden uzaklaşıp ortadan kaybolunca derin bir nefes alıp bar tezgâhını izlemeye başladım. Sarışın, uzun boylu genç bir adam önündeki birkaç müşterisine içki servis etmekle meşguldü.

Hareketleri ağırdı, muhtemelen müşterilerin azlığından dolayı kaygısızca çalışıyordu.

Çok geçmeden Kartal, yanında ondan bir kafa boyu kısa bir adamla beraber içeriden çıktığında gözleri direkt beni aradı. Bıraktığı yerde görünce de yanındaki adama beni işaret etti. Adam, birkaç şey söyleyip yanından ayrılarak bar tezgâhına doğru gidince Kartal da adımlarını durdurmadan yanıma geldi.

"İki saatlik mesain başladı, hazır mısın?"

Yüzümü bar tezgâhındaki adama çevirdim. "O sarışın adamla birlikte mi çalışacağım?"

Sorumun cevabı için yeniden Kartal'a döndüğümde kimi sorduğumu bildiği için onlara bakmak yerine bana bakmaya devam ettiğini gördüm. Soğuk bir sesle, "Benimle çalışacaksın, o bugünlük izinli," deyince bir kez daha onlara baktım. Sarışın barmen gülümsüyordu. Anlaşılan izinli olmasına sevinmişti.

Barmen üzerindeki önlüğü çıkarırken Kartal'la birlikte o yöne doğru ilerlemeye başladık. Bir yandan da bedenim tedirginlikten dolayı kasılıyordu. İçki şişelerini kırmaktan fazlasıyla çekiniyordum. Tek dileğim tedirginliğimin bana çelme takmamasıydı.

Düşüncelerimin arasında bar tezgâhına geçtiğimizde barmen gitmiş, sadece Kartal'la birlikte içeriden çıkan adam kalmıştı. Adamın karşısında durunca beni tahmin ettiğimden daha sıcak bir gülümsemeyle selamladı. "Bu sektörde yeniymişsin."

Samimiyeti, beni sakinleştirmek yerine daha da tedirgin etti çünkü olası kırdığım her şişede iyi niyetini suiistimal edecekmişim gibi bir hisle dolmamı sağlamıştı. Terleyen avuç içlerimi üzerime sürtüp, "Evet," dedim ve kaçamak bakışlarla Kartal'a baktım. Barmenin çıkardığı önlüğü anlamadığım bir şekilde eliyle kontrol ediyordu. "İlk kez çalışacağım," dediğimde Kartal aldığı önlüğü geri bırakıp yanımıza geldi.

"Başka önlük var mı?"

Adam, "Var, getiriyorum," diyerek içeri gidince merakla bıraktığı önlüğü işaret ettim.

"O önlüğün nesi var?"

"Sıcak," dedi sesindeki gariplikle. "Barmenin beden sıcaklığı işlemiş."

Söylediğini idrak etmemle tedirginliğimin uçup gitmesi aynı anda oldu. Dumura uğramakla gülmek arasında gidip geldim. Demek ki fazla

titizdi ve başkasının kullandığı bir eşyayı kullanmak istemiyordu. Alaya vurgu yapan bir sesle kollarımı göğsümde bağladım.

"Bu kadar mı hassassın, başkalarının eşyalarını kullanmak seni rahatsız mı eder?"

Tek kaşı yavaşça havalandı. Bakışları çok kısa bir an, beyaz eşofman altım ve beyaz *crop* büstiyerimin üzerine giydiğim kapüşonlumun üstünde gezindi. Yeniden gözlerime bakıp, "Önlüğü ben değil, sen giyeceksin," deyince gülümsemem yüzümde soldu. "Ben sadece sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamayınca öylece Kartal'ın yüzüne bakakaldım. O da bana bakıyordu ve gözlerinde zafer parıltıları vardı.

Çok geçmeden omzumun üzerinden arkamdaki bir noktaya bakınca adamın geldiğini anladım. Adamı görmesem de varlığını hissediyordum. Yan tarafımdan önlüğü Kartal'a uzatıp, "Kolay gelsin," diyerek yanımızdan uzaklaşınca Kartal, önlüğü başımın üzerinden geçirdi.

"Ve evet. Başkasının sıcaklığı işlemiş bir kıyafeti ne kendim kullanırım ne de bir erkeğin sıcaklığı işlemiş bir kıyafeti yanımdaki kadına giydiririm. Bu konuda fazlasıyla hassasım."

Ses tonunda öylesine dokunaklı bir vurgu vardı ki hâlâ Kartal'a bakıyordum ve ses tonunun, bende yarattığı etkisinden dolayı ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Boğazımın kuruduğunu hissedince yavaşça yutkundum. Bu hareketimle gözleri, boğazıma indi ve boğazımdaki hareketliliği izledi. Bakışları öylesine keskindi ki hiçbir hareketimi kaçırmıyor gibiydi.

Bakışlarının odağında olmak boğazımı daha da kurutunca boğazımda hafif bir yanma hissettim ve o yanma hissinden kurtulabilmek için, "Eee, ilk olarak n'apıyoruz?" diye sordum ama sesim boğazımdaki kuruluğa yenik düştü, hastaymışım gibi hırıltılı bir ses çıktı.

Çıkardığım sese lanet ederken Kartal'ın bakışları yüzümü buldu ve hemen yan tarafımızda kalan içki şişelerinin bulunduğu arka bankoyu işaret etti. "Alkolle aran ne kadar iyi, önce onu anlayalım."

"Bira tercihimdir," diyerek hafifçe öksürdüm. Aptal hırıltı geçmemişti. "Diğerlerini pek tercih etmem. O yüzden kırmızı şarap ve rakı dışındaki içkileri ayırt etmem zor olur. Onları da renklerinden dolayı ayırt edebilirim."

Kartal, kıstığı kopkoyu gözleriyle gözlerimin içine kısa bir süre daha baktıktan sonra -muhtemelen yüzüne fırlattığım bira aklına gelmişti çünkü kızmış gibiydi- tok bir sesle, "Hepsini öğreneceksin," dedi ve bar tezgâhıyla aşağı yukarı bir metre mesafesi olan arka bankonun yanına ilerledi. "Buradaki raflar Greendoor'a göre daha az olduğu için içki çeşitliliği de daha az. Greendoor'da daha fazlasıyla karşılaşacaksın."

Ağzımın içinde hoşnutsuzca geveleyerek, "Aman ne güzel!" deyince Kartal beni duydu ve keskin bakışlarını gözlerimin içine sabitledi. Bir saniye, iki saniye, üç saniye... Belki de daha uzun süre çözemediğim bir ifadeyle gözlerime baksa da üzerinde durmadan raflardaki içki şişelerini tanıtmaya başladı.

Bakışları üzerimden gidince ona belli etmeden soluğumu verdim ve anlattıklarına kulak vererek gösterdiği şişeleri tek tek inceledim.

O kadar çok içki türü vardı ki... Bir anlığına hepsini aklımda tutabileceğimden emin olamadım. Sadece içki türleri olsa yine aklımda tutardım ama bar takımlarına ve bar terimlerine geçtiğinde kafamı tamamen karıştırdı. Hazırlanan kokteylleri, buzların kırılma şekillerini, tüm bunların servis edilme biçimlerini öğrenmem biraz zaman alacak gibi duruyordu.

Kartal anlatacaklarını bitirdiğinde karmakarışık ifademi görünce, "Boşuna tedirgin olma. Kulağa karışık geliyor ama alışacaksın," dedi.

"Fazla karışık," dedim sıkıntılı bir sesle. "Bir de tüm bunları yaparken müşteriyi bekletmemek lazım, değil mi?"

"Kimse bekletilmekten hoşlanmaz."

Kartal'ın dediğine hak verirken bar taburelerine oturan bir çift, "İki bira," deyince Kartal arkasında kalan buzdolabına yaslanıp, "Müşteriler senindir," dedi ve koyu gözlerini üzerime dikerek beni izlemeye başladı.

Onun üzerime mıhlanan bakışlarıyla gerilmiştim ama en azından birayı tanıyordum ve rahatlıkla bira servisi yapabilirdim. Tek yapmam gereken biraları bardağa döküp onlara servis etmekti. Bu kadar basitti.

Bir anda dolup taştığım özgüvenle karşımdaki çifte, "Hemen geliyor," dedim ve arka bankoya döndüm.

Sağımdaki rafta kalan birayı ve Kartal'ın az önce gösterdiği bira bardaklarını aldım. Tam biraları bardaklara dolduruyordum ki Kartal'ı arkamda hissettim. Bedeni bana değmiyordu ama nefesi çoktan saçlarıma karışmıştı. "Biralar da kendi aralarında alkol oranlarına ve renklerine göre çeşitlerine ayrılır. Alkolsüz bira, düşük alkollü bira ve yüksek alkollü bira." Elimdeki

bira şişesini alıp üzerimden uzanarak rafa geri koydu, bunu yaparken bedeni yine bana değmedi. Buna özellikle özen gösterdiği dikkatimden kaçmamıştı. "Elindeki düşük alkollü biraydı. Müşteri, düşük alkollü bira istediğinde bunu mutlaka belirtir. Belirtmezse alkollü istiyordur."

Raftan yeni bir şişe aldığında saçlarımı dağlayan nefesi yüzünden sıcaklık hissedince bedenimi ona çevirmek gibi bir hata yaptım. Şimdi onun iriyarı bedeniyle arka banko arasında sıkışıp kalmıştım. Tek iyi tarafı bedeninin hâlâ değmiyor olmasıydı. Kötü tarafıysa sıcak nefesi artık yüzümü dağlıyordu ve siyah gözlerindeki parıltılar içimdeki sıcaklığa kıvılcımlar bırakıyordu.

Benden uzaklaşmadan ve gözlerini yüzümden ayırmadan bankoya bıraktığım bardağa uzanıp bir sır vermek istermiş gibi dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Müşteriye arkanı dönerek arka bankoda içki hazırlayamazsın. Bar tezgâhının iç kısmındaki çalışma tezgâhında içkileri servise hazır hale getirirsin."

Boğuk sesi ve nefesi sanki kulağımı felç etmişti ve söylediklerini, beynimin algılaması birkaç saniyemi aldı. Belki de daha fazla bir süreydi. Hatta nefes alıp almadığımdan bile emin değildim, beynim uyuşmuş gibiydi.

Uyuşukluk hissiyatıyla boğuşmaya devam ederken önce nefesi tenimden uzaklaştı, ardından bedenini önümden çekerek o ana dek fark etmediğim çalışma tezgâhını işaret etti.

En iyi bildiğim birada bile başarılı olmayınca ve de saniyeler önce yaşadığım sebebini bile bilmediğim tuhaf uyuşmanın etkisinden dolayı hissettiğim gerginlikle, "Bana o tezgâhı az önce söylemeliydin," diye savunmaya geçtim.

Kendimi savunmaya geçmem onu keyiflendirdi ve bunu göstermekten çekinmeyerek dudaklarını hafifçe yukarı kıvırdı. "Önceliğimiz içkilerdi."

İtiraf etmem gerekirse onun laflarının altında kalmamak ve ona sürekli karşılık vermek gibi müthiş bir istekle yanıp tutuşuyordum ama müşteriyi daha fazla bekletmemek için içimdeki isteği bastırarak sadece başımı salladım.

Ben başımı sallayınca dediği tezgâha geçip elindeki şişeyi ve bardağı işaret etti. "Bardakla servis etme tekniğine gelirsek... Birayı bardağa dökerken bardağı hafifçe yana eğmen gerekir. Böylece bira, bardağın iç yüzeyine doğru akarak köpürmeyi azaltır. Bir miktar dolduktan sonra bardağı

dikleştireceksin ve şişeyi biraz uzaklaştırarak dökmeye devam edeceksin. Bu da köpüğün dengeli oluşmasını sağlayacak."

Bir an Kartal'a *sen ne anlatıyorsun, dök geç işte*, diyecektim ama sonra kirayı ödeme zorunluluğum aklıma gelince susmayı tercih ederek izlemeye devam ettim.

Kartal bana tekniği gösterirken aynı zamanda birayı anlattığı şekilde bardağa döküyordu -biraz da şov yapıyordu- ve yaptıkları eline fazlasıyla yakışıyordu.

Bardakla işi bitince zafer edasıyla boş bardağı bana uzattı. "Sıra sende."

Yaptığı şov hariç teknik kolay gelmişti. İtiraz etmeden elindeki bardağa uzandım. "Şov yapmam da şart mı?"

Aslında bunu ona kızdırmak için söylemiştim ama umduğumun aksine o bununla daha da eğlendi. "Şov yapabiliyorsan sahne senindir."

Tek kaşımı kaldırıp elimdeki bardağı hafifçe yana eğdim. Ona bakmadan, "Ben şovumu sadece dansta yaparım," dedim ve birayı onun anlattığı gibi dökmeye başladım.

İlk bir iki saniye, onun bakışlarının derinliğinden dolayı ellerim titrese de çabuk toparladım ve bardağı doldurup onun gibi köpük elde ettim.

Bu defa zaferle bakma sırası bendeydi. Zafer kazanmış edasıyla ona göz kırpmayı da ihmal etmeyip diğer hazır olan bardakla beraber müşteriye uzattım.

Aslında biralarını geciktirmiştik ama ikili öyle koyu muhabbete dalmıştı ki benim uzattığım biraları fark etmediler bile. "Biralarınız hazır," deyince nihayet bana döndüler ve içkilerini alıp bar tezgâhından uzaklaştılar.

Arkalarından baktım. Mutlu bir çift oldukları bakışlarından belliydi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Hatta adamın, kadını dinlerken gözlerinin içi gülüyordu. Hayatında daha önce böyle bir ses ya da konu duymamış gibi büyülenmişçesine bakıyordu.

Ekin'in tam aksi...

"Dansta iyisin." Düşüncelerimden beni çıkaran Kartal'ın sesi oldu. Ona döndüğümde onu, tezgâha yaslanmış bir halde aynı çifte bakarken buldum. Ben dönünce onun da bakışları üzerime çevrildi ve gözlerinde iç yakıcı diye tabir edebileceğim bir parıltı belirdi. "Gerçekten iyisin."

Söz konusu dans olduğunda karşımdaki kişi kim olursa olsun övünmeyi kesinlikle çok seviyordum. Muzip bir tavırla, "İzlediğin daha hiçbir şeydi. Özellikle ekibimle bir araya geldiğimizde görsel şölen yaşatıyoruz

diyebilirim," dedim ve bir anda engel olamadığım bir içgüdüyle onu kapışmaya davet ettim. "Eğer izlemek istersen iki hafta sonra yeni bir dans kapışması olacak. Oraya beklerim."

Kartal'ın kaşı sorgularcasına kavislendi. "Nerede?"

"Henüz belli değil. Gelmek istersen kesinleştiği zaman yerini haber veririm."

Kartal başını salladı ama gelip gelmeyeceği konusunda hiçbir şey demedi. Belki de gelmek, izlemek istemedi, o yüzden sessiz kaldı.

Sessiz kalması, nedenini bilmediğim bir şekilde canımı sıktı. Bunu, ona da belli etmemek için çalışma tezgâhının seviyesindeki musluğu işaret ettim. "O nedir?"

Kartal bakışlarını işaret ettiğim yere çevirmeden önce yüzümü dikkatle süzdü. Aslında bunu ilk kez yapmıyordu. Sanki ne düşündüğümü görüyor, ne hissettiğimi anlıyor gibi bakıyordu her defasında ve garip bir şekilde ben de anlamasını ister gibi gözlerimi ayıramıyordum onun bakışlarından. İzin veriyordum.

Bir süre daha baktıktan sonra ifadesini bozmadan işaret ettiğim yere baktı. "Bardakları yıkama yeri," dedi ve yıkanmayı bekleyen bardakların yanına gitti. "Müşteriler gelene kadar bunları yıkarsan daha sonra sıkışmazsın. Hemen yıkamaya başla."

Son söylediği kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Hayretler içinde ona baktım. "Ben mi yıkayacağım?"

"Evet sen..." Dudakları şaşkınlık ifademden eğlenir gibi büküldü. "Sadece içki servis edeceğini düşünmedin, değil mi?"

Dürüst olmam gerekirse sadece içki servis edeceğimi düşünmüştüm. Düşüncelerim, bardak yıkamanın yanından dahi geçmemişti. Tabii bunları Kartal'ın bilmesine gerek yoktu. Ukala görünmemek için, "Hayır," dedim ve bardakların yanına geçtim.

Kartal da az ilerimde durarak geldiğimizden beri neredeyse sürekli yaptığı eylemini gerçekleştirdi. Yani tezgâha yaslanıp beni izlemeye başladı.

Bardak yıkamak zor değildi. Zor olan onun keskin bakışları altında bunu gerçekleştirmekti. İster istemez ellerim birbirine karışıyordu ve bardakları kuruması için kapatırken birbirine çarpıyordum. Daha fazla izlemesine dayanamayınca, "Sürekli beni mi izleyeceksin?" diye çıkıştım.

Biraz çekinmesini, kendini toparlamasını bekledim ama Kartal beni bir kez daha yanıltmayı başardı. "Evet, sürekli seni izleyeceğim."

Böyle bir cevap vermesini beklemediğim için boş bulunarak, "Neden?" diye sordum.

Yüzünde adlandıramadığım tuhaf bir ifade belirdi. Bana kalırsa sırıtışını maskelemeye çalışıyordu. "Rahatsız mı oldun?"

Sonunu düşünmeden cevap verdim fakat aynı anda pişmanlığını da yaşadım. "Evet çünkü elim ayağım birbirine karışıyor."

Ağzımdan çıkan kelimeleri idrak edince akan musluğun altına başımı sokup kendimi boğmak istedim. Hatta Kartal, ifadesindeki maskeyi kaldırıp karanlık sırıtışını gün yüzüne çıkarınca daha da istedim ama tek yapabildiğim, bardakları yıkamaya devam etmek oldu.

Kartal da benimle eğlenme fırsatını kaçırmayıp aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatarak neredeyse dibime kadar sokuldu ve fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Öyleyse daha yakından izlerim," dedi.

Başımı çevirip yeniden ona baktım. Kişisel alanımı işgal etmiyordu ama bedeni işgal etmeye çok meyilli duruyordu. Yüzündeki karanlık sırıtışıysa çoktan kişisel alanımı işgal etmiş, içime işlemişti.

İçimdeki hissin eşliğinde başımı bir kez daha bulaşıklara döndürdüm.

Saniyeler sonra Kartal'ın ablukası altında bardakları yıkamayı güçlükle bitirdiğimde Kartal içkileri yeniden tanıtmaya başladı. Hatta arada gelen birkaç müşteriyi o karşıladı ve istedikleri içkilerin, servis edilme şekillerini gösterdi. Bir süre sonra onun yardımı olmadan müşterileri karşılamayı başardım.

Kartal'ın yüzünde de memnuniyet ifadesi vardı ve bunu görmek, yani başarabildiğimi hissettirmesi işi yapabileceğime dair inancımı artırdı, heveslenmeme sebep oldu. Şimdi barmaidlik işine daha ılımlı bakıyordum. Enis iyileşene kadar barmaidlik yapacak, kirayı ödeyebilecektim. Sonrasında da yarışmayı kazanıp buralardan gidecektim.

Bunun hayali eşliğinde iki saat su gibi akıp gitmişti. İtiraf etmem gerekirse Kartal'la çalışmayı da sevmiştim. Evet, bakışları karanlık ve gizemliydi. Söylemesi gerekeni söyledikten sonra kolay kolay konuşmuyordu ve genel olarak sadece sorularla karşılık veriyordu ama esrarengiz bir çekimi olduğu gerçeğini de inkâr etmeyecektim. Yalnız bu çekim, Rüya'nın bahsettiği gibi bir çekim değildi. Bence Kartal'la çok iyi iş arkadaşı olabilirdik.

Üzerimdeki önlüğü çıkarırken barın sahibi yeniden yanımıza geldi. Ağzı kulaklarındaydı ve yüzünde en az Kartal'ınki kadar memnuniyet ifadesi vardı. "İkiniz iyi iş çıkardınız," dedi ve yıkadığım bardakları gösterdi. "Bizi geceye de hazırlamış oldunuz, bu kadarını tahmin etmemiştim."

Ne yani, iki saat boyunca yıkadığım bardaklar onları geceye hazırlamak için miydi?

Bir anda aydınlanma yaşayınca ağzım neredeyse açık kalacaktı. Adamın dediği gibi ben aslında onları geceye hazırlamıştım. Onca bardağı yıkamamın bana hiçbir faydası yoktu çünkü bar zaten kalabalık değildi.

Yaşadığım aydınlanmayla direkt Kartal'a kötü bir bakış attım. Kartal bakışlarımı görünce belli belirsiz sırıtıp adama döndü. "Belki bir gün yeniden yardıma gelir," dedi ve bana başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi gidelim."

Kartal'dan bakışlarımı çekip adama samimi bir gülümsemeyle teşekkür ettim ve Kartal'la birlikte çıkışa yürüdüm.

Dışarı çıkar çıkmaz ters bir ifadeyle, "Onca bardağı bilerek mi bana yıkattın?" diye sordum.

"Hayır," dedi Kartal ve sinsi bir gülümsemeyle yüzümü süzdükten sonra kaskı bana uzattı. "İşi öğrenmeni istedim."

Yorgunluğun da etkisiyle risk alıp elindeki kaskı sertçe çektim. "Bardak yıkamasını zaten biliyordum," diyerek ondan önce motosiklete bindim ve iki saat önce onun takındığı tavırla arkamı işaret ettim. "Atla."

Kartal'ın kaşları bunu beklemediğini belli edercesine havalandı. "Ehliyetin var mı?"

Umursamaz bir ifadeyle omuzlarımı silkip ona meydan okurcasına motosikletini çalıştırdım. "Kimin umurunda? Önemli olan polislerin görmemesi... Polis görürsek kaçarız."

Gözlerindeki şaşkınlık, sözlerimi tamamladığımda yerini hoşnut bir ifadeye bıraktı ve o ifadeyi sürdürerek bakışlarını, bacaklarımın arasında kalan siyah motosikletinin üzerinde gezdirdi. "Kendi agresifliğini üzerine binen insanlara da yansıttığını söylerlerdi, inanmazdım," dedi ve arkama geçip elini belime dolayarak beni birden arkaya çekti.

Bu hareketiyle karnımda tuhaf bir hareketlenme hissetsem de yaptığını idrak etmemle kaşlarımı çatmam aynı anda oldu. "Ne yapıyorsun?"

Ses tonumdaki şaşkınlık, dudaklarında esrarengiz bir tebessüme ev sahipliği yaptırdı. "Benim olduğum yerde kontrol daima bendedir, unutmamanı öneririm."

Hayatımda duyduğum en saçma cümleyi duyuyormuş gibi yüzümü buruşturdum. "Kontrol manyaklarından mısın?"

Dudaklarındaki tebessüm hızlıca silindi ve onu tanıdığım ilk gündeki gibi ciddi bir ifadeye bürünerek motosikletine bindi. "Motosikletimi benden başkası kullanamaz."

Bu son sözleri oldu ve çalışır haldeki motosikletini direkt harekete geçirdi. Tabii ki yine tutunmama fırsat vermedi ama bu defa daha temkinliydim ve hızlıca tişörtünü yakaladım.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama muhtemelen beni Baraka'ya bırakacaktı. Çok geçmeden kırmızı ışıklarda durunca sorumun cevabını aldım. "Deponun oraya mı bırakayım?"

Yüksek çıkan sesine yüksek sesle karşılık verdim. "Oranın adı Baraka."

"Yani?"

Baraka benim için çok özel bir yerdi ve önemsizmiş gibi sorması sinirlerimi bozmuştu. "Oraya bırak. Evime çok yakın, oradan geçerim." Neden gereksiz açıklama yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. O benim sinirlerimi her bozduğunda sözcükler ağzımdan kontrolüm dışında çıkıyordu.

"Öyleyse evine bırakırım, yaklaşınca tarif et," dedi anlamadığım bir alayla ve yeşile dönen ışıkla beraber bir kez daha tozu dumana kattı.

Dakikalar sonra evin önünde durduğumuzda evi tarif etmem için yavaşladığından dolayı bu defa başım dönmüyordu. Kartal'ın tuttuğum tişörtünü bıraktım ve kaskı başımdan çıkarıp saçlarımın düzelmesi için başımı iki yana salladım.

Tam motosikletten iniyordum ki Ekin'in, kendi yaşadıkları apartmandan dışarı çıktığını görünce çok hızlı bir şekilde kafamda olasılıkları hesap etmeye çalıştım.

Ona görünmeden gitmeyi ya da ikisini tanıştırmayı...

Ne kadar hesap etsem de geçen gece ilk kez gördüğüm Ekin'den dolayı doğru bir sonuca ulaşamadım ve motosikletten inip kararsızca ona bakmayı sürdürdüm.

İlk başta beni fark etmedi, hatta ona bakmayı sürdürmesem belki beni fark etmeyecekti bile ama ona bakmaya devam edince başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu, ardından bakışlarını motosikletteki Kartal'a çevirdi.

Kartal da onu fark etmemişti ama sessizliğimi koruyarak karşıya baktığımı görünce başını o yöne çevirdi. Kartal'ın Ekin'e bakmasıyla da Ekin bize doğru ağır adımlar atmaya başladı.

Aramızdan yalnızca bir yol geçiyordu ama adımlarının ağırlığından dolayı yanımıza gelmesi asırlar sürmüş gibiydi. Yanımıza gelir gelmez sakin ama vurgulu bir sesle, "Sevgilim," dedi ve sorgulayıcı bakışlarını Kartal ile benim aramda gezdirdi. "Nereden geliyorsun böyle?"

Sorusunun cevabı uzun olduğundan, daha doğrusu yalnızken konuşmanın daha doğru olacağını bildiğimden, "Anlatırım," diyerek onu geçiştirdim. "Sizi tanıştırsam iyi olacak." Kartal'a dönüp Ekin'i işaret ettim. "Ekin benim..."

Fakat Ekin cümlemi benim yerime keskin bir dille tamamladı. "Ben erkek arkadaşıyım ve seninle tanışmak istemiyorum."

Böyle bir tepki asla beklemiyordum. Şaşkınlık ve tedirginlik arasında bir duyguda gidip geldim. Kalp atışlarım da bir anda hızlanmıştı ve durumu nasıl toparlayabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sakin kalmanın çözüm olacağını umut ederek, "Ekin," dedim uzlaşmacı bir sesle. "Lütfen kendine gelir misin?"

Ne yazık ki sakinliğim Ekin'i arsızlaştırdı ve beni suçluymuşum gibi görerek bir hışım bana döndü. "Neden onun motosikletinden iniyorsun, nereden geliyorsunuz?"

Ses tonu hem yüksek hem de fazlasıyla diktatördü. Kartal'ın yanında bana olan tavrından öyle utanmış ama aynı zamanda öyle öfkelenmiştim ki yanaklarımın ısısı anında yükseldi. Kaçamak bakışlarla Kartal'a baktım. Onun da öfkelendiği açılıp kapanan burun deliklerinden ve çatılan kaşlarından belliydi. Hatta Ekin'in ileri gitmesi halinde motosikletten inerek Ekin'in üzerine yürüyeceği, bedeninin şeklinden açıkça anlaşılıyordu.

Kesik bir soluk alıp omuzlarımı dikleştirerek ondan üstün bir terslikle, "İş için buluştuk, oradan geliyoruz," dedim.

Ekin afallamış bir halde yüzüme baktı. "Ne işi, benim niye haberim yok?"

Onun afallaması beni daha da afallatmıştı. Kartal'ı unutmayıp arabada Kartal hakkında konuştuklarımızı unutmuş olması fazla saçma değil miydi?

Sakinliğimi koruyabilmek için burun kemiğimi sıktım. Kartal'ın yanında tartıştığımıza inanamıyordum. Buna sebep olduğu için Ekin'e ayrıca öfkelenmiştim.

İğneleyici bir tavırla, "Çünkü dinlemedin. Dünden beri işe gireceğimi sana defalarca söylemeyi denedim ama dinlemek yerine aldığım kararda

yanımda olacağını söylemiştin," diyerek sinirli olmama rağmen sahte bir gülümseme takındım. "Kartal iş arkadaşım. Yarından itibaren her gece Greendoor'da birlikte çalışacağız."

Lakin Ekin'in sözleri yüzümde zoraki duran gülümsemeyi de soldurdu. "Sırf kirayı ödeyemiyorsunuz diye geceleri mi çalışacaksın? Sen kendinde misin?"

Ekin'in çıkışıyla ağzım bir karış açık kaldı ve ona öylece bakakaldım. Hiç tanımadığı bir adamın yanında beni utandırmaya ya da kararımı küçük görmeye kendinde nasıl hak bulabilirdi?

Ayrıca beni, Kartal'a karşı da yalancı çıkarmıştı. "*Erkek arkadaşın izin vermez sanıyordum,*" dediğinde, "*Erkek arkadaşım bana karışmaz,*" demiştim ve şimdi tam tersi yaşanıyordu.

Son sözleri bendeki kayışları tamamen kopardı ve Ekin'e doğru bir adım attım. Dişlerimi olabildiğince sıkıp dişlerimin arasından, "Ekin yeter! Şimdi ne yeri ne de zamanı. Şu an olmaz!" dedim ve dediğimi destekler cesine başımı yavaşça iki yana salladım.

Ekin de benden böyle bir tepkiyi ilk kez görüyordu ve bunu hiç beklemediğini bakışlarından açıkça belli ediyordu. Hatta bu geri adım atmasına bile sebep oldu. Tabii ki de benden korktuğu için değil, benim nazarımda ileri gittiğinin farkındalığıyla bunu yapmıştı.

Ekin'in farkındalığıyla sıktığım dişlerimi serbest bıraktım ve yaşadığımız saçmalığa son vermek amacıyla, "Şimdi beni Kartal'la yalnız bırakır mısın?" dedim.

Ekin itiraz etmek yerine başını sallayarak geri geri adımlamaya başladı. Bakışları da Kartal'ın üzerindeydi. Bana ithafen, "Seni evimizde bekliyorum, sevgilim," dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ayrıca Kartal'a artist leneceğim diye biraz daha geri yürümeye devam ederse düşecekti, haberi yoktu. Sinirlerimi bozduğu için daha fazla ona bakmak istemedim ve bedenimi Kartal'a çevirdim.

Onun da ters bakışları Ekin'in üzerindeydi ama ona döndüğümü görünce bakışlarını yüzüme çevirdi. Çatılı kaşlarıysa düzelmemişti.

Gerginliğimi bastırmak için derin bir nefes aldım ve nazik bir sesle, "Tavrı için üzgünüm, böyle olacağını tahmin edememiştim. O, son günlerde zor zamanlardan geçiyor," diye yalan söyledim.

"Sorun değil," dedi ve omzumun üzerinden arkamda kalan Ekin'e baktı. Ya hâlâ oradaydı ya da apartmana girmişti, bilmiyordum ama bakışlarının yüzüme dönmesi saniyelerini almadı. "Evdeyken sana bir zarar verir mi?"

Bu soruyu sorarken onu ilk kez bu kadar samimi görüyordum ve bunu hissetmek Ekin'e olan öfkemi bir kez daha perçinledi. "Vermez, zaten onun evine gitmeyeceğim. Öfkem geçene dek onu görmek istemiyorum," deyince Kartal'ın ifadesinde şaşkınlık belirdi.

Aslında şaşırmakta haklıydı da... İkidir Ekin, *evimiz* diye vurgu yapıyorken birlikte yaşadığımızı sanması olasıydı. Şaşkınlığını almak istercesine, "Aynı evde yaşamıyoruz, o arkadaşlarıyla yaşıyor, ben de Rüya'yla. Sadece evlerimiz karşılıklı," dedim ve bir an önce eve gidebilmek için elimdeki kaskı ona uzattım. "Yarın sabah saat onda Greendoor'da olurum."

Kartal başını sallayıp kaskı alınca oyalanmadan koşar adımlarla yaşadığım evin apartmanına girdim. Kendimi o kadar küçük düşürülmüş hissediyordum ki sinirden ağlamak üzereydim.

Halbuki konunun daha en başında, Ekin'le oturup konuşabilseydik başka çözümler bulabilir ya da Greendoor'da çalışmak için birlikte karar alabilirdik ama daha konunun başında beni yalnız bırakmışken bulduğum çözüm karşısında benimle alay eder gibi sevgililik taslaması kabul edilir değildi.

Sinirle soludum ve elime aldığım telefondan Ekin'e, onu birkaç saat görmek istemediğime dair mesaj atıp telefonumu kapattım. Sinirden ellerim titriyordu ve sigaraya duyduğum muhtaçlık beni bir kez daha içine çekmişti.

Sigara paketini aldığım gibi balkona fırladım. Görünürde Kartal yoktu ama Ekin, balkona çıktığımı görür görmez aynı şekilde balkona çıktı. Hızlıca arkamı dönüp mutfağa girdim ve balkon kapısını kapatıp perdeyi çektim ardından sigaramı yakıp kahve yapabilmek için ağzımdaki sigarayla ocağın başına geçtim.

Akşamüzeri Rüya eve geldiğinde televizyon karşısında boş boş vakit geçiriyordum. Bakışlarım ekranda akan görüntüdeydi ama aklım hâlâ Kartal ile Ekin olayındaydı. Kaşlarımı çatarak ekrana bakmaya devam ettim. Ekin'e olan sinirim geçmemişti.

Rüya odaya girer girmez yüzümdeki ifadeyi görünce, "Kartal'la buluşma iyi geçmedi mi?" diye sordu.

Öyle derin nefes aldım ki Rüya işlerin yolunda gitmediğini daha fazla idrak etti ve koşar adımlarla yanıma geldi. "Neler oluyor? Kartal canını sıkacak bir şey mi yaptı yoksa?"

"Sorun Ekin," dedim ve yanımda duran kumandaya uzanıp televizyonu kapattım, ardından Kartal'ın, Baraka'ya gelmesinden son yaşadığımız olaya kadar her şeyi tek tek anlattım.

Rüya, Kartal ile yaşadıklarımı anlatırken gülümsüyordu ama Ekin ile olanlara gelince benim gibi burnundan solumaya başladı.

Anlattıklarımı bitirince de, "Yok artık, Ekin iyi mi?" diye sordu. Aslında sorusu bana değil kendineydi. O da ilk kez böyle bir Ekin'le karşılaşıyordu ve tuhaflığın farkındaydı. "Ekin seni kıskanmaz ki. Kartal'a olan tavrı da ne?"

"Bence Kartal'ı sevemedi, inada bindirdi. Sorun ben değilim, sorun tamamen kendisiyle alakalı."

Rüya beni desteklercesine başını salladı. "Bak, bu doğru olabilir işte. Ekin'in ilk bencilliği değil sonuçta." Birden sustu ama gözlerime devamını anlatacak gibi bakıyordu, sanki konuşup konuşmamakta kararsızdı.

Devam etmesi için işaret edince tedirgin bir tavırla, "Bu söylediklerime belki kızacaksın ama Ekin'e bencilliği konusunda izin veren sensin. Bencilliklerine ses etmediğin için hep daha fazlasını kendinde hak görüyor ve bunu artırarak devam ediyor. İnsanlar böyledir, sen müsaade ettiğin kadar seni üzebilir ya da kırabilirler. Bunun önüne geç artık. Ekin hep böyleydi, onu değiştiremezsin ama onu hayatından çıkararak daha fazla bencilliklerine ve seni değersiz hissettirmesine katlanmamış olursun," dedi.

Rüya yine haklıydı ama aramızda geçen bir yılı, bir anda silmek istemiyordum. Aslında ilişkimiz bitince partnerliğimizin bitmesinden ve o yarışmayı kazanamamaktan korkuyordum. "Haklısın," dedim ve başımı öne eğip parmaklarımla oynamaya başladım. "Özellikle bıçaklandığım o geceden sonra yalnız kaldığım gecelerde fark ettim ki Ekin'le hiç sevgili olamamışız. Evet, arkadaş olarak iyiyiz. Onunla dans etmeyi seviyorum ama söz konusu sevgili olmak olunca iyi olmayı başaramıyoruz. Birbirimize iyi gelmiyoruz. O da bunun farkında."

"Neden o zaman inatla devam ediyorsunuz?"

Rüya'nın sorusuyla eğdiğim başımı kaldırdım. "Dediğim gibi, bıçaklanana kadar sevgili olup olmadığımızın farkında bile değildim. Arkadaşlığımızı sevgililiğe taşıdığımızda aslında hiçbir şey değişmedi. Ben bunu

bıçaklandığım gece fark ettim. Ekin hâlâ arkadaşımmış ama sonra yarışmanın olacağını ve o mafyadan kurtulabilme umudum olduğunu öğrendim." Duraksadım ve omuzlarımı bir suçlu gibi düşürdüm. "Sanırım ben de bencilim. Yarışma için Ekin'le ilişkime devam ediyorum. Ayrıldığımızda ekibi terk etmesinden ve yarışmayı kazanmamaktan korkuyorum."

Rüya bana inanmadığını belli edercesine ellerini iki yana açtı. "Sen delirdin mi? Ekin'e asla muhtaç değilsin. Ekin dans etmesini bile bilmiyor."

Abartıyordu ve bunu kendi de biliyordu. Ben kaşlarımı kaldırınca geri vites yaptı. "Tamam, o kadar değil ama yine de bu kötü dans ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Asıl onunlayken yarışmayı kazanamama şansımız var. Bence onun yerine başka birini bulabiliriz."

Başımı ısrarla iki yana salladım. "Ekin, ekibe uyumlu dans ediyor. Hemen birini bulmak hem çok zor hem de adapte olmasını beklemeye zaman yok. Şu an için değil ama yarışmadan sonra Ekin'le ilişki durumumuzu konuşacağım."

Rüya beni ikna edemeyeceğini anlayınca bıkkınlıkla soludu ve birden değişen bir ruh haliyle elimden tutup beni ayağa kaldırdı. "Daha fazla Ekin'i konuşup da bu güzel günü bozmayalım. Benim bugünkü sınavım çok iyi geçti. Sen de işe alınmışsın, öyleyse bunu kutlayalım. Önce ikimize leziz bir makarna yapalım, sonra da dışarıda kutlamaya devam edelim."

Bir an kendi derdime düşüp Rüya'nın sınavını sormadığım için kendimi mahcup hissettim ve o mahcubiyetle gülümsemeye çalıştım. "Sınavın aklımdan tamamen uçup gitmiş, çok üzgünüm."

Rüya sahte bir kızgınlıkla omzuma vurup, "Saçmalama istersen," diyerek beni mutfağa çekiştirdi. "Ama makarnayı sen yaparsan seni affedebilirim."

Adımlarımı durdurdum ve çenemi hafifçe dikleştirerek muzip bir tavırla, "Hani saçmalama diyordun, son anda niye döndün?" diye sordum. Cevabını biliyordum. Mutfağı ve yemek yapmayı hiç sevmiyordu. Tıpkı benim gibi. Açlıktan ölmeyeceğimizi bilsek mutfağa adımımızı dahi atmazdık.

"Çünkü yemek yapmayı hiç sevmiyorum."

Rüya'nın bana da bulaştırdığı enerjisi karşısında gülümsedim ve mutfağa girer girmez makarna suyu koymak için tencere arayışına girdim. Bir yandan da dışarıdaki kutlamayı düşünüyordum. İlk maaşımı almadan kesinlikle dışarıdan yiyip içme olaylarına giremezdim. Rüya'ya yan bir bakış atıp, "Dışarıda kutlama yapalım derken?" diye sordum.

"Greendoor açılmış mı?"

Sorduğu soruyla kutlamadan kastını anlayınca burnumu kıvırdım. "Henüz açılmadı ama şu an için öyle bir kutlama yapamayız."

"O niye?"

Tencereyi alıp musluğun altına tuttum. "Çünkü paramız yok."

"Kim demiş?" dedi Rüya sinsi bir sırıtışla ve yanıma gelerek yanağımdan makas aldı. "Annem, babamdan gizli az da olsa harçlık gönderdi ve babam affedene dek ondan gizli göndermeye devam edecekmiş."

Enerjisinin sebebi belli olmuştu. Muhtemelen annesine telefonda ağlamış, annesi de ona kıyamamıştı. "Senin neden bu kadar neşeli olduğun belli oldu," dedim ama yine de isteğini kabul etmemekte kararlıydım. "Sen dışarıdaki kutlamayı unut, makarna neyimize yetmiyor."

Rüya'nın dudakları ısrarla büküldü. "Ben ısmarlayacağım."

Musluğu kapatıp ocağın altını yaktım ve bedenimi Rüya'ya çevirdim. "Zaten o yüzden olmaz ya. Maaşımı aldığımda gideriz."

"Metis, kızıyorum ama..." diyerek direkt karşı çıktı Rüya. "Geçirdiğimiz o kötü gecenin üzerine güzel şeyler olmaya başladı. Ufacık bir kaçamak yapmak istiyorum ve maddi açıdan beni zorlamayacak bir kaçamak olacak bu, ne var kabul etsen?"

Rüya bazen beni anlamamakta ısrar ediyordu ve şu an tam olarak o anlardan birini yaşıyorduk. "Bunu çok konuştuk, Rüya. Ne düşündüğümü..."

Rüya parmaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı ve konuşmamı engelledi. "Ne düşündüğünü biliyorum ama en sevdiğim insana bir içki ısmarlayamayacak mıyım? Bunun nesi yanlış? Maaşını aldığında da sen bana ısmarlarsın, olur biter." Parmaklarını dudaklarımın üzerinden çekip ellerimi tuttu ve yavru kedi bakışlarını takındı. "Lütfen Metis, kırma beni. Hem sen nereye istersen oraya gideriz. Alkol almak istemezsen sadece meyve kokteyli de alabiliriz. Kalkalım dediğin anda da döneriz."

Çok kısa bir müddet yalvaran gözlerine baktım. Benim acilen para kazanmaya ihtiyacım vardı. Kendimi yük oluyormuş gibi hissetmekten hem yorulmuş hem de bu yükün altında fazlasıyla ezilmiştim. Nasıl ki annem hastalığına rağmen çalışıp ne beni ne de kendini ezdirmişti, benim de aynı yoldan ilerlemem gerekiyordu.

Sıkıntıdan gerilen boynumu gevşetmek için başımı iki yana yatırdım ve soluğumu sesli bir şekilde dışarı verdim. Karşımdaki Rüya olmasa dışarı adımımı atmazdım ama bugünkü neşesini daha fazla baltalamamak adına olabildiğince kararlı bir tavırla, "Tek bir şartım var, maaşımı almaya başladıktan sonra uzun bir süre ısmarlayan taraf ben olacağım. Anlaştık mı?" dedim net bir dille.

Rüya itiraz edecek gibi olsa da kararlı tavrımı görünce başını salladı. "Tamam, kabul."

Rüya'ya karşı bu kadar ciddi görünmekten hoşlanmıyordum. Genelde bu maskeyi dışarıda kendimi korumak için kullanıyordum. Gülümseyerek yanaklarını sıktım ve parmaklarımı bırakmadan başını iki yana salladım. "O zaman yemekten sonra seni harika bir yere götüreceğim."

Rüya bakışlarımdaki muzip parıltıları fark edince yüzünü hızla ellerimden kurtarıp, "Bugün çalıştığın yere gideceğiz, değil mi?" diye heyecanla sordu.

"Evet, inan bana bayılacaksın oraya."

"Orayı çok merak ediyordum. Hadi, bir an önce yiyip gidelim."

Rüya'nın heyecanı karşısında bir kez daha yanaklarını sıktım, ardından makarnanın başına geri döndüm.

Yemekten sonra evden çıktığımızda kapının önünde Toros'umuzu görmeyi hiç beklemiyordum. En son yanlış yere park ettiğimizden dolayı çekilmişti ve polis korkumdan dolayı yerini bile sormamıştım. "Toros'umuzu nasıl geri aldın?"

Rüya göz kırparak, "Onu da annem halletti," dedi.

Gardımın düşmemesi için uğraşıyordum ama Rüya bu konuda beni epey zorluyordu. Sanırım ben de regl olmak üzereydim çünkü fazla duygusallaşmıştım. Burnumun akmaması için çaba göstererek Rüya'nın elinden anahtarı aldım. Tam arabanın kapısını açmıştım ki Ekin ile Yamaç apartmandan çıktı ve direkt bizi bakışlarının odaklarına aldı.

Ekin arabaya binmemem için işaret yapınca Rüya yüzünü buruşturup sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa yerleşti. "Bence sen de bin ve gazı kökle. Hemen kaçalım."

Rüya'ya gülümsemek istesem de Ekin'e karşı ciddi tavrımı korumak için gülümseme isteğimi bastırdım ve Ekin'in yanıma gelmesini bekledim.

Ekin yanıma gelir gelmez, "Konuşalım mı?" diye sorduğunda Yamaç da bizden uzaklaşarak Rüya'nın yanına gitti.

Kaşlarımı çatıp, "Sen benimle konuşur muydun? Ah, pardon!" dedim ve sahte bir şaşkınlıkla ağzımı kapattım. "Sen benimle konuşmazsın, unutmuşum. Sadece ben konuşurum ama onu da dinlemezsin."

Ekin pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Özür dilerim Metis, bir anlığına saçmaladım."

"Sadece bir anlığına mı sence?"

Ekin irkilerek, "Uzatma lütfen," dedi ama sesi ricadan ziyade emrivaki yapıyor tarzdaydı. "İleri gittim, farkındayım ama seni başka bir adamın yanında görünce kıskandım. Aşk böyle bir şey, üzgünüm."

Sinirden gülmeye başladım. Özrü kabahatinden büyüktü, farkında değildi. "Aşk böyle bir şey değil, Ekin. Aşk, sevdiğini dinlemekle başlar ve onu başkaları yanında küçük düşürmeye çalışmaz. Hem sen beni ilk defa bir adamın yanında görmüyorsun. Ayrıca hatırlatırım, o adam bana iki kez yardım etti."

Bu defa Ekin sinirle gülümsedi ve üste çıkmaya çalışan bir sesle, "Bana o adamı mı savunuyorsun?" diye çıkıştı.

Daha benim neyi kastettiğimi bile anlamıyordu. Kollarımı göğsümde bağlayarak üzerine basa basa, "Ekin sorun, Kartal ya da bir başkası değil. Sorun olan sensin. Benim yardıma ihtiyacım varken bunu bilmene rağmen yanımda olmayan sensin," dedim. Bir umut anlamasını, empati kurmasını bekledim. İstediğim çok zor bir şey değildi.

"Tamam, kiranızı bir süreliğine ben öderim. Sen de o adamla çalışma."

Ekin teklifiyle beni öyle bir dumura uğratmıştı ki şaşkınlıktan az daha kahkahayı basacaktım. Üç ay boyunca Rüya'ya para konularında yardımcı olamadığım için o yükün altında ezilirken ve Ekin bunun bilincinde olsa da bir kez bile böyle bir teklifte bulunmamışken -ki mecbur olmadığı gibi zaten kabul de etmezdim- şimdi sırf Kartal'dan dolayı böyle bir teklifle gelmesi midemi bulandırmıştı. Yani beni önemsediğinden değil, tamamen kendi bencilliğindendi. Kahkaha isteğimi yutkunarak bastırmaya çalıştım.

"Ekin, daha fazla konuşmayalım, olur mu? Yoksa kalbini kıracağım," dedim ve arabaya yerleştim.

Kapıyı çekmek için uzandığımda Ekin kapıyı tutarak engel oldu. "Nereye gidiyorsunuz?"

İroniye vurgu yapan bir sesle, "Bir sakıncası yoksa biraz kafa dağıtacağız," diyerek kapıyı çektim.

Ekin kapıyı çekmeme izin verse de ellerini kapının üzerinden çekmemişti ve camı açmam için tıklatıyordu.

Camı açmamla, "Nereye?" diye sorusunu yineledi.

Öğrenene kadar bırakmayacağını anlayınca NobleBar'a gideceğimizi söyledim ve daha fazla bir şey demesine izin vermeden arabayı çalıştırıp yanlarından uzaklaştım.

Ekin, aramızda yaşananlardan dolayı sinirliydi. Rüya da gayet memnun ve mutluydu. Bir tek Yamaç mutsuzdu. Ekin'le beni üzülerek izliyordu.

Benimse içim bomboştu. Kendimi tamamen hissizleşmiş gibi hissediyordum.

Bu defa arabayı çekilmeyecek bir yere park ettikten sonra Rüya ile beraber NobleBar'a girdik. İçerisi sabahkinden çok daha kalabalıktı ve oturabileceğimiz boş bir masa neredeyse yoktu.

Dikkatlice etrafta oturabileceğimiz bir yer aradık lakin tıklım tıklımdı. Kendi kendime, *başka bir yere mi gitsek* diye düşünürken gözüme boş tabureler çarpar gibi oldu. Pistin ortasındaki dans eden kalabalık gruptan dolayı barı göremesem de aradaki boşluklardan görebildiğim kadarıyla tezgâhın önündeki bar tabureleri boş görünüyordu.

Yüksek sesten dolayı Rüya beni duyamayacağı için bar taburelerini işaret ederek elinden tuttuğum gibi o yöne ilerledim. Kalabalık grubu aşmak zordu. İnsanlar duymasalar bile *pardon* diye diye ilerlemeye çalıştım. Bazıları umursamıyordu bile, bazılarıysa yüzümüze kötü kötü bakınmakla yetiniyordu.

Nihayet kalabalığı aştığımızda bar taburelerine oturabilmeyi başarmıştık. Barda aşağı yukarı yirmi beş yaşlarında uzun saçlı ve yüzünde birden fazla *piercing*'i olan bir adam müşterilere içki servisi ediyordu.

Sabahki sarışın adama göre eli daha çabuk ve daha profesyoneldi. Hiçbir müşteriyi bekletmiyor, herkes memnun ayrılıyordu.

Barmeni izlemeye devam ederken birkaç saat önce onun çalıştığı yerde olup şu an müşteri konumunda olmak yüzümde engelleyemediğim bir gülümsemeye sebep oldu.

Gözlerimi üzerinden ayırmadan gülümseyince barmen de bu gülümsemeyi kendi üzerine alınıp tıpkı benim gibi gülümseyerek, "Ne içerdiniz?" diye sordu.

Barmenin sorusuna benden önce Rüya cevap verdi ve bir bira söyledi. Tam ben de siparişimi veriyordum ki arka bankonun hemen yanı başındaki fazla içki şişelerinin bulunduğu odanın kapısı açıldı ve içeriden Kartal'la birlikte aşağı yukarı onunla aynı yaşlarda diyebileceğim uzun boylu bir kadın çıktı.

Kartal'ı burada görmeyi beklemememin verdiği şaşkınlıkla içimde nahoş bir sıcaklık oluşurken kadın Kartal'ın yanağına öpücük kondurup yanından ayrıldı.

Kadının gidişini izlemeyi istedim fakat bakışlarım Kartal'ın üstünde takılı kalmıştı. Üzerine lacivert bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Barın sürekli hareket eden renkli ışıkları, üzerine vurdukça esmer kemikli yüzünü iyice esrarengiz yapmıştı. Gözleriyse okyanusun karanlık diplerindeki titreşip parıldayan denizanaları gibi tehlikeli parıltılar saçıyordu.

Yüzüne vuran her ışıkta nedense yutkunma isteğiyle dolup taşıyordum ve gözlerimi asla ayıramıyordum, çivilenmiş gibi ona bakıyordum. Kartal da belki izlenmenin verdiği hisle belki de yanındaki kadın gittiği içindi, bilmiyorum ama birden başını bana doğru çevirdi.

Onun bana bakmasıyla birlikte kısa bir panik dalgası içime yayıldı ve o an ne yapacağımı bilmeyerek yapmamam gereken en çocukça hareketi yaptım. Bakışlarımı hızla ondan kaçırıp önüme döndüm.

Niye birden paniklediğime ve bakışlarımı kaçırdığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu yaptığıma çoktan pişman olmuştum.

Kendimi kurtaracak bir çözüm aradım ve işe yarayacak her ihtimali zihnimde hızlıca taradım. En sonunda da sanki başımı çevirirken onu son anda fark etmişim gibi bir hava takınmak için yeniden ona baktım.

O ise çoktan karşımda durmuş, aramızdaki aşağı yukarı yarım metre genişliğindeki tezgâhın gerisinden kıstığı gözleriyle bana bakıyordu.

Yanındaki barmen bana ithafen tekrardan, "Siz ne alırdınız?" diye sorunca Kartal gitmesi için ona başıyla işaret etti.

"Ben ilgilenirim." Yanındaki barmen mesajı alır almaz yanımızdan uzaklaşınca Kartal bir kez daha gözlerime odaklandı. "İyi misin?" Yine samimi görünüyordu ve sorusunun hedefi, Ekin'le olan tartışmamızdı.

"İyiyim." Üzerime yaptığı sıcak etkiden kurtulabilmek için, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedim.

Kartal, "Ben de," dediğinde Rüya gülümseyerek araya girdi.

"Kartal nasılsın?"

Kartal'ın dikkatli bakışları nihayet benden Rüya'ya döndü ve az önceki samimiyetinden yoksun bir gülümsemeyle, "Bıraktığın gibiyim. Görüşmeyeli çok olmadı," dedi. "Seni sormalı."

Rüya imayla, "Daha iyiyim, fazlalıklardan kurtulduğumda daha da iyi olacağım. Darısı Metis'in başına," diyerek Ekin'i kastedince dirseğimle Kartal'a belli etmeden onu dürtmeye çalıştım.

Rüya dürtülmenin etkisiyle -muhtemelen panikle biraz sert dürtmüştüm- öksürmeye başladığında Kartal'ın bakışları yine bana döndü ama bu defa Rüya'nın dediğini çözmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Doğal görünmeye çalışarak ilgiyi üzerimden atmak istedim. "Yoksa burada da mı çalışıyorsun?"

Kartal, "Greendoor mühürlendiğinden beri," dedi ve konuşmasının devamını, "Ne içmek istersiniz?" diye bitirdi.

Rüya öksürmeyi bırakıp, "Bira," deyince ben de, "Araba kullanacağım için alkolsüz meyve kokteyli," dedim.

Neden bilmiyorum ama Kartal'ın gözleri birden beni buldu ve orada niyetini çözemediğim bir parıltı beni delip geçti. İçimi görür gibi bana bakıyordu ve o bakışları yüzünden üzerimdeki sıcaklık, buz gibi bir ürpertiye döndü.

Bakışlarının kıskacı altında bu defa bile isteye gözlerimi ondan kaçırdım, bakışlarımı dans edenlere çevirdiğimde müziğin de durduğunu fark ettim. Sebebini anlamak için bakınırken Kartal'ı öpen kadının barın sağ tarafında kalan sahneye çıktığını gördüm. Elinde mikrofon vardı ve arkasındaki çalgı ekibine bir şeyler söylüyordu. Demek ki kadın şarkıcıydı ve burada çalışıyordu.

Belki de Kartal'ın kız arkadaşıydı...

Bu düşünce, güneşli bir havada havanın açık olmasına rağmen birden yağmaya başlayan yağmur gibi hem şaşırtıcıydı hem de rahatsızlık hissiyle beraber huzur verici bir hissin karışımıydı sanki.

Olumlu ya da olumsuz etkilenmemiştim. Her ikisini birden hissetmiştim ve garip bir şekilde bu hissin varlığından hoşlanmıştım çünkü çok uzun zamandır üzerime çöreklenen hissizliğe sızan ilk ışık gibiydi.

Sessizlik yüzünden bar tezgâhına bırakılan bardağın sesini duyunca sesin geldiği yöne baktım ve Kartal'ın, Rüya'nın birasını verdiğini gördüm.

Bakışlarım onlara döndüğünde bana yan bir bakış atıp meyve kokteylini hazırlamaya başladı.

Tam karşımda, ellerimi bıraktığım tezgâhın alt kısmındaki çalışma tezgâhında karışımı hazırlıyor, ara ara da bana bakıyordu ve yüzündeki ifadesinden onu izlememden dolayı hoşnut olduğu seziliyordu.

Ben de istediğini ona vererek onu izlemeye devam ettim. Çok geçmeden karışımı usta el hareketleriyle hazırlayıp bitirdiğinde, "Özel tarif," diyerek bardağı önüme itti.

Bardağı tutup içini görüş alanıma getirerek merakla baktım, ardından hafifçe yukarı kaldırıp içinde ne olduğunu anlayabilmek için kokladım ama ne olduğunu anlayamamıştım. Yeniden Kartal'a bakarak, "İçinde ne var?" diye sordum.

Kartal bardağı işaret edip, "İçmeden anlayamazsın," deyince başımı sallayıp bardağı dudaklarımla buluşturdum.

Kartal'ın meraklı bakışları dudaklarıma indi ve her hareketini takip etti. Ta ki üzerime çöken gölgeye kadar...

Gölgenin sahibini anlamak için bardağı dudaklarımdan uzaklaştırıp başımı yana çevirdiğimde Ekin'in yanıma geldiğini gördüm.

Başımı çevirmemle birlikte, "Sevgilim," dedi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerime iyice eğilerek dudaklarımı kavradı.

İlk birkaç saniye ne olduğunu anlayamadım. Dudaklarımdaki ıslaklık, çekiştirmeler, acı...

Dudaklarım bir lastikmiş gibi sadece sağa sola çekiştiriliyordu ve aşk adına hissettiğim tek bir haz yoktu.

Öpüşmek, normalde iki kişinin isteğiyle yapılan, insanda stresi azaltan ve güvende hissettiren bir eylem değil miydi?

Öyleyse neden şu an onurumun hiçe sayıldığını ve kişilik haklarıma saldırıldığını hissediyordum? Neden kendimi kullanılmış ve öfkelenmiş hissediyordum?

Ekin altdudağımı dişleyince acının da verdiği öfkeyle bir anda kanım çekildi ve avuç içlerimi göğüs kafesine yaslayarak onu tüm gücümle ittim. "Sen!" dedim hiddetle ve oturduğum yerden ayağa fırladım. Benim çıkışımla etrafımızdaki birkaç göz bize dönse de müzikten dolayı kimsenin büyük çapta dikkatini çekmemiştik. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Sanki ben onu hiç itmemişim, ona hiç çıkışmamışım gibi gayet doğal bir ortam varmışçasına başparmağıyla altdudağındaki ıslaklığı silip pişkin pişkin sırıtarak Kartal'a döndü. "Sevgilimin yumuşak dudaklarını çok özlemişim. Görünce dayanamayıp öptüm."

Daha ne kadar şaşırabilirim dediğim her an Ekin beni şaşırtmayı başarıyordu ama bu defaki bardağı taşıran son damla oldu. Onurumu hiçe sayıp kişilik haklarıma saldırdığı yetmiyormuş gibi bir de beni muhatabı

saymayıp sorduğum soruyu Kartal'a bakarak cevaplaması çok fazlaydı, çok ağırdı.

Hâlâ beni ne hale soktuğuyla ya da ne hissettiğimle ilgilenmiyordu. Beni asla görmüyordu. Tek derdi Kartal'a gövde gösterisi yapmaktı.

Sinirden yanaklarımın, güneşte kalmaktan iyice kırmızıya dönen domates gibi kızardığını kestirebiliyordum ve Ekin'e saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir anda sinirlerimin boşaldığını hissettim ve gülmeye başladım.

Ekin'in bakışları yine bana dönmemişti, umurunda değildim ama biraz sonra koparacağım fırtınayla nasıl radarına gireceğimi çok iyi biliyordum. Sinirle gülmeye devam ederken kolumda birinin varlığını hissettim. Bakışlarımı koluma çevirdiğimde Rüya'nın destek olmak istercesine kolumu tuttuğunu ve sakin kalmam için baktığını gördüm.

Ama sakin kalmam için çok geçti...

Az önce fırladığım bar taburesine geri döndüm ve o an Kartal'a bakma isteğiyle doldum. Nitekim isteğimi de geri çevirmedim ve direkt ona baktım.

Ellerini çalışma tezgâhına yaslamış, çatık kaşlarıyla meydan okurcasına Ekin'e bakıyordu. Muhtemelen onu, benim dövmek istediğim gibi dövmek istiyordu çünkü gövde gösterisinin kendine olduğunu biliyordu. Ayrıca gerilen kol kasları ve çenesi de benden daha beter benzeteceğini açıkça söylüyordu.

Bir anlığına bunu her şeyden çok istediğimi fark etsem de Ekin'e haddini bildirmenin benim hakkım olduğunu bildiğim için Kartal'ın bana hazırladığı meyve kokteylini alıp Kartal'a ithafen, "Hesabı eski sevgilime yazarsın," dedim ve Ekin'in bakışlarının bana dönmesiyle birlikte kokteyli başından aşağı döktüm.

Ekin şaşkınlıkla, "Metis," diyerek kokteylden kaçmaya çalışırken Rüya'nın sesli bir şekilde güldüğünü duydum, ardından bardağı tezgâha bırakarak çantamı aldım. O saniyeden itibaren de ne Kartal'a ne de Ekin'e baktım. Zira öfkem, bir kılıç kadar keskindi ve bir savaşçı gibi kılıcımı birine saplamayı şiddetle arzuluyordum. Ayrıca sinirden gözlerimin yaşarması da an meselesiydi. Biraz daha oyalanır ya da biriyle göz göze gelirsem gözyaşlarım akacaktı. Bu ıstıraptan bir an önce kurtulabilmem için ortamdan hızla uzaklaşmam gerekiyordu.

Arkama bile bakmadan çıkışa doğru yürümeye başladım. Arkamdan birinin gelip gelmediğini ya da seslenip seslenmediğini bilmiyordum çünkü çalan müzik ve kalabalık grup beni öfkemle baş başa bırakmış gibiydi.

Umurumda da değildi. Tek istediğim tek bir damla gözyaşı akıtmadan evime gidebilmekti.

Hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Hızlı adımlarımı durduransa kapıdan girmeye çalışan kadına çarpmam oldu.

Kadın çarpmamın etkisiyle geriye doğru giderken ben de öne doğru sendeledim. Neredeyse üzerine düşeceğim anda çarptığım kadının yanında duran kırk beş elli yaşlarındaki adam ellerini koluma sararak beni durdurdu.

Adam, "İyi misiniz?" diye sorduğunda Ekin, Yamaç ve Rüya da hemen yanımda yerlerini aldı.

Öyle öfkeliydim ki canımın yanıp yanmadığını bile bilmiyordum. "İyiyim," dedim hırslı bir şekilde ve adama teşekkür bile etmeden kadına baktım. "Özür dilerim, sizi görmedim, iyi misiniz?"

Kadın sadece bana baktı, baktı ve baktı... Çok geçmeden soluk yüzünü buruşturdu ve ayaklarının dibine kusmaya başladı.

Kadının değişen yüz ifadesiyle paniklesem de kusmuğunun ayaklarıma gelmemesi için hızlıca geri adımladım. Benim gibi çevresindeki insanlar da geriye kaçarken kalabalıktan gelen bir adam, kadının yanına geldi ve "Çok içti," diyerek onu lavaboya doğru sürüklemeye başladı.

Çok kısa bir süre kadının arkasından baktım, adımları bile çarpık çarpıktı. Adam tutmasa ayakta dahi duramayacaktı. Onları izlemeyi bırakıp bedenimi yeniden kapıya çevirdiğimde Ekin'in histeri sesini duydum. "Metis, sence de abartmıyor musun?"

Serinkanlılığımı korumaya çalışıyordum ama Ekin şansını çok fazla zorluyordu. Ekin'e döndüm ve tiksintiyle karışık bir öfkeyle, "Ben abartıyorum, öyle mi?" diye çıkıştım.

Ekin'in saçmalıklarına Rüya da daha fazla dayanamayarak gülmeye başladı. "Ekin kafan mı güzel senin, ne yapmaya çalışıyorsun?"

Ekin'in ters bakışları Rüya'ya döner dönmez Yamaç araya girerek, "Sen karışma, Rüya. Bu onların meselesi," deyince Rüya bu defa ona çıkıştı.

"Sen de bana karışma. Arkadaşımın aklıyla ve duygularıyla dalga geçilmeye çalışılıyor, nasıl sessiz kalayım?"

Yamaç, "Sen o küçük burnunu her yere sokmazsan daha iyi edersin," diye Rüya'ya karşılık verince her zamanki tartışmaları başlamış oldu.

Tuhaf olan onların tartışması değildi. Tuhaf olan Ekin'in beni bırakıp onları dinlemeye başlamasıydı. Bana karşı öylesine vurdumduymaz bir tavır sergiliyordu ki karşısında taş olsa çatlardı.

Ekin beni görmemesine rağmen yan profiline *ciddi olamazsın* bakışları attığımda, izlendiğim hissine kapılarak bakışlarımı o yöne çevirdim ve Kartal'ın gözünü bile kırpmadan beni izlediğini gördüm. Çatılı kaşları hâlâ düzelmemişti. Gizemli bakışlarıysa bu defa öfkeyle yanıyordu.

Derin bir nefes alarak mekândan çıktım ve doğruca arabayı park ettiğim yere ilerledim. Bu defa arkamdaki adım seslerini de Rüya ile Yamaç'ın devam eden tartışmalarını da duyuyordum.

Arabanın yanına gelir gelmez kilidini açmamla birlikte Ekin kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "Çocuk gibi davranmayı kes artık. Konuşmak istiyorum."

Sözlerini ve tavrını sindirmeye çalışarak kolumu elinden sertçe kurtardım. "Neyi konuşacağız, Ekin? Ya da ne önemi olacak, sen az önce ne yaptığının farkında mısın?"

Ekin kibirli bir şüpheyle gözlerini kısıp yüzümü süzdü. "Ben sevgilimi öptüm. Asıl sevgilinin öpmesinden sen neden bu kadar rahatsız oldun?"

Öyle bir ses tonuyla sormuştu ki sorusunu, ima ettiği şey beni öpmesinden daha da mide bulandırıcıydı.

Cehennem ateşi gibi deli bir öfke göğsümün tam orta yerinde belirdi ve dişlerimi sıkarak ona yaklaşıp işaretparmağımı sertçe göğüs kafesine bastırdım. Hatta sinirden buharlı bir trenin bacasından çıkan dumanlar gibi kulaklarımdan dumanların çıktığını hissediyordum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Ekin! Neyi ima ettiğine dikkat et ve bir daha sakın benimle bu şekilde konuşayım deme!"

Ekin tehdidimle alay eder gibi omzunu silkip küstah bir tavırla sırıttı. "Ben bir şey ima etmiyorum, sen neden durup dururken buna bozuldun ki?"

Hissettiğim öfkeden dolayı resmen göğüs kafesim sancılanıyordu. Nefes alış verişlerim bile değişmişti. Ekin'e saldırma arzusuyla yanıp tutuşuyordum ve bu arzu, bir tehdit gibi dizlerimi titretiyordu. Öfkem kulaklarımda gümbürderken Ekin'i sertçe geriye ittim. "Allah belanı versin, Ekin!" diyerek bir hışım arabama bindim.

Aynı şekilde Rüya da vakit kaybetmeden arabaya bindi ve Ekin'in yüzüne bakmadan arabayı çalıştırıp hızlıca uzaklaştım.

Dikiz aynasından Ekin'e baktığımda Yamaç'a dönerek kaygısızca omuzlarını silktiğini gördüm. Kızmam, alınmam ya da ayrılmam umurunda bile değildi.

Halbuki bu gece aramızdaki arkadaşlık da bitmişti.

6. BÖLÜM

ZEUS'UN KARISI

Hafiflik... Tuhaf bir mucizeydi. Sanki yüklerim omzumdan değil, ruhumdan kalkmıştı Ekin'den ayrıldığım gibi.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda yepyeni bir hayata gözlerimi açmış gibi hissediyordum. Bir yıllık sevgilimden ayrılmıştım ve korkularımın üzerine ayak basarak çalışma hayatına başlayacaktım.

Her ikisi de benim için bir dönüm noktasının tabularını yıkmak gibiydi. Kısacası Rus ruleti oyununun tek kurşununu yerleştirmiştim. Ya daha iyi olacak ya da ölecektim.

Yataktan çıkmadan önce saate bakmak için telefonu elime aldım. Kartal'a söz verdiğim saatte orada olmak için erkenden evden çıkmam gerekiyordu.

Saate bakıp telefonu geri bıraktım. Dün gece Ekin'le ayrıldığımızdan beri bir daha onu hiç görmemiş ya da telefondan herhangi bir bildirim almamıştım. Hâlâ da yoktu. Ne bir arama ne de bir mesaj.

Onunla ayrılığımızın bu kadar kolay olacağını hiç düşünememiştim. Garip bir şekilde omuzlarımın hafiflediğini hissediyordum.

Tek sıkıntım ekibi bırakmak isteme ihtimalinin olmasıydı. Dün geceki öfkeyle bu ihtimali ekarte etmiştim ama öfkem dinince o ihtimal karabasan gibi üzerime çökmüştü. Yine de kalbimde bir ferahlık vardı. İçimden bir ses ekibi bırakmayacağını söylüyordu ki Rüya'nın da benimle aynı görüşte olması içimdeki ferahlığı besliyordu.

Yanılıp yanılmadığımızı da akşamüzeri yapacağımız provada öğrenecektik. Ekin'in tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum ama bugünkü provaya ekibi bırakmak istemezse gelecek, isterse gelmeyecekti.

Düşüncelerimin eşliğinde yataktan çıkıp doğruca mutfağa girdim ve kahve yapabilmek için cezveyi elime aldım. Cezveye biraz su koymuştum

ki midemde hissettiğim kıpırtıyla beraber Rüya'yla kahvaltı yapmak istediğimi fark ettim. O andan itibaren de cezveyi bırakıp çaydanlığı elime aldım ve şarkılar söyleye söyleye kahvaltı hazırlamaya başladım.

Uzun zaman sonra kendimi ilk kez bu kadar neşeli ve hafiflemiş hissediyordum. Öyle ki söylediğim şarkılara garip garip dans hareketleri de ekleyip kendimce eğleniyordum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Rüya mutfağa girdiğinde elimde mikrofon niyetine kullandığım çatalı az daha yere düşürecektim. Söylediğim şarkıya kendimi öyle bir kaptırmıştım ki Rüya'nın mutfağa girdiğini bile duymamıştım.

Rüya beni görür görmez ışıl ışıl parlayan gözleriyle, "Bir insana ayrılık bu kadar mı yarar be," dedi ve her zamanki gibi yanağımdan sulu sulu öptü.

Kısa çaplı yaşadığım korkunun etkisiyle Rüya'ya ters bir bakış atıp, "Ayrılıkla ne alakası var?" diyerek aynı terslikle yanağımı sildim. "Ayrıca beni şöyle öpmekten vazgeç."

Rüya beni umursamadan masaya oturup dilimlediğim domatesi ağzına attı. "Çünkü çok uzun zaman sonra seni ilk kez kahvaltı hazırlarken görüyorum." Domatesini yutar yutmaz gözlerini kısıp yüzüme baktı. "Doğruyu söyle, kahve ve sigara içtin mi?"

İroni dolu sözleri karşısında kaygısızca iki bardağa çay doldurup karşısına oturdum. "Hayır, bu sabah canım içmek istemedi."

Sözlerimi tamamladığımda Rüya'nın gözleri az daha yuvalarından fırlıyordu. İfadesine gözlerimi devirdim. Cidden bazı şeyleri abartmayı çok seviyordu. "Halini gören de benim kahve ve sigara dışında başka hiçbir şey yiyip içmediğimi zannedecek."

"E ama öyle," diyerek savunmaya geçti. "Evet, normalde de kahve içiyordun ama o olaydan sonra sigaraya başladın, kahveyi de artırdın."

Rüya o geceyi anınca bıçaklandığım yerde bir sızı hissettim ve parmaklarım istemsizce bıçak izinin üzerine kapandı. "Biraz daha konuşursan kahvaltı yapamadan sigara yakacağım."

Rüya telaşla ellerini havaya kaldırdı. "Sakın, tamam sustum," diyerek kahvaltısına gömüldü.

Haline gülümseyip, "Masayı toplama ve bulaşıklar ellerinden öper, haberin olsun," dedim ve aynı şekilde kahvaltıya başladım.

Kahvaltıdan sonra doğruca Greendoor'a gittiğimde arabadan inmeden önce tedirginlikle bara bakmaya başladım. Kararlı olmasına kararlıydım ama korkumu da tam anlamıyla üzerimden atabilmiş değildim. Tecrübesizlik bir yandan, mafyanın ben göremesem bile üzerimde olan gözleri bir yandan nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Tedirginlikle bara bakmaya devam ederken birden arabanın kapısı açıldı ve Kartal yüzündeki dalgın ifadesiyle ön yolcu koltuğuna oturdu.

Onu beklemediğim için anlık şaşırsam da gözlerimi üzerinden alamadım. Bu defa siyah yerine beyaz bir tişört, altına da kalın bacaklarını saran siyah bir kot giymişti. Açıkçası onu ilk kez beyaz bir tişörtle görüyordum ve itiraf etmem gerekirse esmer tenine beyazı çok yakıştırmıştım.

Ayrıca onun arabaya binmesiyle beraber içimde gıdıklayıcı bir his oluşmuştu ve bu his, tabiri caizse kalbimi ayaklarıma kadar indirmişti. Bunun sebebi de arabanın içine dağılan kokusuydu. Tıpkı bakışları gibi kokusu da bana gizemli gelmişti çünkü ne olduğunu çözememiştim. Çözmekle de ilgilenmiyordum, tek ilgilendiğim harika kokmasıydı.

Kartal'ı incelemeye devam ederken Kartal da o gelmeden önce baktığım yere, yani Greendoor'a bakıyordu. Sakin bir sesle, "Tabelada bir eksik var, değil mi?" diye sordu.

Demek istediğini anlamayınca kaşlarım soru sorarcasına büküldü. "Anlamadım?"

Kartal'ın dudakları gülme isteğiyle kıvrılsa da dudaklarını hızlıca eski haline geri getirip bana bakmadan eliyle Greendoor'un tabelasını işaret etti. "Tabelayı diyorum, sence rengi değişmeli mi?"

Kartal'ın bana neden böyle sorular sorduğunu anlamıyordum ama başımı, onun işaret ettiği tabelaya çevirirken garip olduğunu belli eden tınıyı da sesime yansıtarak, "Şu anki renginde ne var ki?" diye sordum.

Sorduğum soruyla Kartal'ın bakışları nihayet bana döndü. Gözlerinde bu defa karanlık ve gizemli parıltılar yoktu. Bariz bir şekilde alay vardı. "Bilmem, geldiğinden beri oturduğun yerde kıpırdamadan tabelayı izleyen sensin."

Kartal'ın benimle alay ettiğini anlayınca homurdanmadan edemedim. Resmen benimle kafa buluyordu. Aptalca hissetmekle ve öfkelenmek arasında kaldım. En sonunda da kendime mâni olamayıp yumruk yaptığım elimle yavaşça Kartal'ın omzuna vurdum.

Canının yanmayacağını, hatta duymayacağını adım gibi biliyordum çünkü parmaklarımın altında kalan sertlik omzuna betondan kalkan yapmış gibiydi. "Benimle dalga geçmeyi kes. Sadece içeri gelebilmek için cesaret topluyordum."

Yine düşünmeden konuşmuştum ve Kartal'ın soru kıskacına girmekten kurtulamamıştım. "Seni bu kadar korkutan erkek arkadaşın mı yoksa polis baskınları mı?"

Sorunun sonuna doğru gözleri iyice koyulaşıp bakışları kısıldı ve dikkatle yüzümü taradı. Artık emindim, çekindiğim bir şey olduğunu ona belli etmiştim ve o, tepkilerimi ölçerek ağzımdan laf almaya çalışıyordu.

Büyük bir olasılıkla da beni azılı bir suçlu zannediyordu.

Sakladıklarım olduğu konusundaki gerginliğimi belli etmemek için sorusundan sıkıldığımı sesime yansıtarak, "Ekin'le her şey bitti. O artık bana karışamaz," dediğimde kısılan bakışları eski haline döndü. "Polis kısmına gelirsek de onlardan da korkmuyorum. Sonuçta yarışmamı etkileyecek bir durum olmayacak," diye yalan söyledim.

Sözlerimi bitirdiğimde bedenini tamamen bana doğru çevirdi. Şimdi arkasında kalan camdan dışarıyı görmek imkânsızdı ve arabanın içini garip bir sıcaklık sarmıştı. Dalga dalga artan sıcaklık, Kartal'ın aldığı her nefeste yüzüme çarpıyordu. Araba ibresi gibi benimki de hararetten yükselince kendi yanımda kalan camı açma isteğiyle doldum fakat gözlerime saplanan bakışları yüzünden hareket yetimi kaybetmiş gibi kıpırdayamadım.

Gözlerinde ateş barındıran sert bir ifade vardı. "Eski erkek arkadaşının," dediğinde eskiye yaptığı vurgu, sıcaklığın da etkisiyle kalp ritmimi değiştirdi. "Kendine güveni yok ve her şeyi mahvedecek kadar ahmak. Bir adam..." dedi ve yüzüme iyice yaklaşarak bakışlarını direkt dudaklarıma indirdi. "Başka bir erkeğin yanında sevgilisini öpmez." Sanki sihirli güçleri vardı ve bakışlarıyla dudaklarımı kurutuyordu. Bana bu kadar yakınken yutkunma isteğimi güçlükle bastırdım ama dudaklarımı hafifçe aralamamın önüne geçemedim. Ben dudaklarımı aralayınca dudaklarının kenarında yukarıya doğru bir çizgi belirdi ve bakışlarını ağır ağır yüzüme tırmandırdı. "Cevheri kendine saklar."

Nefesini dudaklarımın üzerine hafifçe üfleyince ibrem tamamen tavan yaptı ve yanaklarımla beraber kulaklarım da yanmaya başladı. Oysaki saat daha sabahın onuydu ve hava rüzgârlı olmasına rağmen bana bu kadar sıcak basması normal değildi.

Öyleyse Kartal bana ne yapıyordu? Cehennem sıcağından beter etkisi de neyin nesiydi?

Başımı geriye çekip güçlükle camın açma kolunu buldum ve çevirerek camı indirdim. Kartal'ın gülümsediğini hissedebiliyordum ve pürüzsüz dudaklarına bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kendime hâkim olabilmek için dikkatimi dağıtmak amacıyla, "Ekin'in amacı gövde gösterisiydi," dedim ama bu defa da sinirlenmemi sağlamıştım. Kartal'ın karşısında düşünme yetimi kaybedip tam bir aptal gibi hareket ediyordum.

Kaşlarımı olabildiğince çatıp yeniden Kartal'a döndüm. Belki sinirlenmiştim ama dudaklarına bakmamayı da başarmıştım. "Olmayan ilişkimizde kendince ilk defa yerini belli etmeye çalıştı ama onu da beceremedi."

"Olmayan ilişki?" Kartal'ın bakışları bir kez daha sorgularcasına kısıldı.

Onayla başımı salladım. "Aslında Ekin'le üniversitenin dans topluluğunda tanıştık ve kurduğumuz ekiple birlikte yıllarca sahne aldık. Arkadaş olarak iyiyiz, arkadaşlığımızı sevgililiğe taşıdığımızda hata yaptık ama bunu çok sonradan fark ettik. Ayrılık için birinin adım atması gerekiyordu, dün gece de o adımı atmış oldum."

Kartal sesindeki ani değişimle, "Aynı ekipte misiniz?" diye sordu.

Kartal'ın ses tonundaki değişikliğin sebebini anlamasam da sıkıntıyla soludum. "Maalesef evet, hatta dans partnerim. Tek sıkıntım, ekibi bırakması. Eğer bırakırsa asla o yarışmayı kazanıp da buralardan gidemem."

Kartal'ın yüzünü bu defa şaşkınlık kapladı ve şaşkınlığını ses tonuna da yansıtarak, "Ayrıldığınıza değil ama yarışmayı kazanamama ihtimaline mi üzülüyorsun?" dedi.

Dürüstçe, "Evet," dedim. Yabancı birine duygularımı anlatmak daha rahat hissettiriyordu ve yargılanma korkusu olmadan içimden geldiği gibi konuşuyor, kendimi durdurmaya zorlamıyordum. Kendime bile itiraf etmekte zorlandıklarımı, beni şaşkınlığa uğratacak bir netlikle karşımdakine itiraf ediyordum. "Ben Ekin'i arkadaştan öte sevemedim. Ona âşık olamadım. O yüzden üzülmüyorum."

Kartal bakışlarını gözlerimden ayırmadan uzun bir sessizlikle -ki bir süre sonra bu sessizlik ürkmeme sebep oldu- gözlerimin içine baktı. En sonunda da, "Anladım," diyerek elini arka cebine atıp cebinden çıkardığı kâğıdı bana uzattı. "Bunlar, işin için alman gerek evraklar. Hepsini bir günde toparlayamayabilirsin. Sorun değil. Ücrette de anlaştık sayılır. Bu

gece başlıyoruz. 21.00-05.00 arası çalışacaksın. Saat tam 21.00'de barda ol."

Başımı sallayıp uzattığı kâğıdı elinden aldım ama neden birden Ekin konusundan evraklara geçtiğini anlamamıştım. Alacağını aldıktan sonra konuyu değiştirmesi canımı sıkmıştı. Ayrıca benimle ilgili bir şeyleri öğrenmek için sorular sorduğunda benim de bülbül gibi şakımam sinirlerimi yeniden bozmuştu. Tam da az önce bu konuda kendimi iyi hissediyorken böyle yapması beni tamamen germişti.

Benim de onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye hakkım vardı, değil mi? Mesela dün gece barda gördüğüm kadın sevgilisi olabilir miydi?

Gelişigüzel bir hava takınarak, "Senin bir kız arkadaşın var mı ya da âşık mısın?" diye sordum sormasına ama sormamla da pişman olmam eşzamanlı oldu çünkü ses tonum, gerginliğin etkisiyle sert ve yüksek çıktı. Böylece gelişigüzel hava, üzerimde son derece yapmacık durmuş oldu.

İçimden bildiğim tüm küfürleri aptallığıma ederken Kartal da dünyanın en saçma sorusunu duyuyormuş gibi gülümseyip kapıyı açtı ve soruma cevap vermeden arabadan indi.

Tam kapıyı kapatıyordu ki bir elini arabanın üzerine yerleştirerek öne doğru hafifçe eğilip yüzüme baktı. "Birine âşık olacak kadar canıma susamadım."

Bana doğru karanlık bir ifadeyle göz kırptıktan sonra kapıyı kapattı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Kartal'ın istediği evrakların bir kısmını hallettikten sonra akşamüzeri Rüya'yla birlikte Baraka'da tedirginlikle etrafı inceliyordum. Gerginlikten ellerim buz gibiydi. Biraz sonra ekibin provası başlayacaktı ve Ekin'in gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Baraka'nın demir kapısı açılınca heyecanla kapıya baktım ama gelenler Eren, Nefes ve Cemre'ydi. Lodos ile Erva da onlardan önce gelmişti. Şu an için olmayanlar Yamaç, Gökhan ve Ekin'di.

Gerginliğimi belli etmemek için kendimi gülümsemeye zorlayarak ayağa kalkıp Eren ve Cemre'nin yanına ilerledim. Nefes ise telefonla konuşuyordu ve konuşmalarından anladığım kadarıyla girdiği final sınavı hakkında konuşuyordu. Açıkçası onunla selamlaşmamak işime gelmişti. Hiçbir şekilde onunla muhatap olmak istemiyordum.

Eren elindeki su şişesini yere bırakır bırakmaz, "Millet, kapışmanın yapılacağı yer belli olmuş. Sir Joe'da yapılacak," deyince, "Yine mi aynı yer?" diye araya girdi Rüya.

Sir Joe, Joe lakaplı bir para babasının yasadışı sokak yarışlarına yer temin ettiği mekânların adıydı, ayarladığı yerler ona ait olmamasına rağmen polislerden ve şehirden çok uzak bir noktada olduğu için o yer onun adıyla anılıyordu.

"Tabii ki yakalanmamak için, pıtırcık."

Rüya'nın sorusuna içeriye yeni giren Yamaç cevap verdi. Bakışlarımı hızlıca kapıya çevirdim. Yamaç önden girmişti, arkasında da Gökhan vardı.

Gözlerim Ekin'i aradı ama o yoktu. Omuzlarım hayal kırıklığıyla düşüyordu ki çok geçmeden Ekin içeriye girince sevinçten el çırpmamak için kendimi zor tuttum.

Evet, ona hem kırgın hem de kızgındım ama o mafyalardan kurtulmak yani sağ kalmak, hepsinden önemliydi.

Tabii ki bu, koşup boynuna sarılacağım anlamına da gelmiyordu. Bakışlarımı Ekin'in üzerinden hızlıca ayırıp konuşmaya başlayan Rüya'ya çevirdim. "Orası bize çok uzak, ayrıca geçen defa polisin haberi olduğunu, bilerek gelmediklerini söylüyorlar."

Yamaç alayla sırıttı. "Şehrin göbeğinde yapmayın da dışarıda ne bok yiyorsanız yiyin demişlerdir de ondan gelmemişlerdir."

Bir sorun çıkmadan provayı başlatabilmek için, "Biz dansımıza bakarız, yarış bizi ilgilendirmiyor. Dans kapışması sonrası döneriz, onlar ne yaparsa yapsın," diyerek ellerimi birbirine çarpıp Nefes'e yan bir bakış attım. Telefonla görüşmesi bitmişti. "Herkes geldiğine göre hemen başlayalım."

Ekip yerine geçerken Ekin de sessizliğini koruyarak yerine geçti. Açıkçası bu kadar sessiz olmasını beklemiyordum, ayrılığımızı çoktan kabullenmiş gibi görünüyordu.

Lodos müziği başlatır başlatmaz Ekin'in yanına geçtim. Ona bakmıyordum ama bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. Bakışlarına aldırmadan müzikle birlikte ekibin de dansını başlattım.

Yaklaşık bir buçuk saatlik provadan sonra hepimiz nefes nefeseydik. Kimimiz olduğu yere oturmuştu, kimimiz de ellerindeki su şişelerini başlarına dikmekle meşguldü.

Su şişesini dudaklarımdan uzaklaştırdığımda Ekin'in nefesini kulağımda hissettim ve irkilmeden edemedim. "Senden ayrılmak istemiyorum.

Kafan yerinde değil, düşünmen için sadece zaman tanıyorum. Boşuna heveslenme."

Bir hışım Ekin'e döndüm ama özellikle de Nefes'e malzeme vermemek için olabildiğince rahat bir tavırla, "O zamanı kıçına sok, Ekin," diye fısıldadım. "Ben daha fazla böylesine saçma bir ilişkiye katlanamayacağım. Hayatımda ilk kez kafam yerinde ve seninle daha fazla sevgili olmak istemiyorum."

Ekin söylediklerime ciddi manada hem bozuldu hem de ilk kez bana olan bakışları öfkeyle parladı. Yine de sakinliğini koruyarak beklediğimin çok dışında, "Ne pahasına olursa olsun seni yeniden geri kazanacağım," diyerek Yamaç'ın yanına ilerledi.

Ekin'in arkasından dumura uğramış halde bakakaldım. Kafamı allak bullak etme konusunda son derece başarılıydı. İki saat önce düşündüğümle şimdi düşündüğüm arasında dağlar kadar fark vardı ve bu durum iyice canımı sıkmaya başlamıştı. Bana âşık olmadığına emindim ama ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

Ekin'e daha fazla kafa yormayı bırakıp Rüya'nın yanına ilerledim. Bir yandan da ekibin toparlanmasını izliyordum. Baraka'yı kilitlemek için herkes çıktıktan sonra çıkacaktım. Bakışlarım saatime kaydı. Greendoor'a gitmek için de iki saatim kalmıştı.

Bakışlarımı yeniden ekibe çevirdiğimde Nefes'in bakışlarının ablukasına girdiğimi fark ettim. Ona bakmamla birlikte bana doğru yürüyüp, "Greendoor'da çalışmaya başlayacakmışsın," deyince hızla Ekin'e baktım.

Muhtemelen Ekin Eren'e, Eren de Nefes'e söylemişti. Yanılmadığımı da Ekin'in benden kaçırdığı bakışlarından anladım. Bu hayatta en gıcık olduğum kişiye sürekli malzeme vermesinden bıkmıştım.

Nefes'e cevap veremeden Cemre araya girdi. "Aaa, gerçekten orada mı çalışmaya başlıyorsun? Hiç böyle bir şeyden bahsetmemiştin."

Cemre sözlerini bitirdiğinde bu defa Erva araya girdi. "Ne zaman başlıyorsun?"

Üç kızın çemberi arasında kalmıştım ve arka arkaya sordukları sorularla bir an kendimi köşeye sıkışmış gibi hissetmiştim. Ekin'in kaçamak bakışları da üzerimdeydi. Benden öğrenemediği sorularının cevabını şimdi duymayı bekliyordu. Nefes'e bir şey söylemek istemesem de Cemre ile Erva'ya yalan söylemek istemiyordum. Ayrıca eninde sonunda beni orada

göreceklerdi. Bir çırpıda, "Bu gece," dediğimde Ekin'in sesli nefes aldığını duydum. Ona aldırış etmeden, "İki saat sonra mesaim başlayacak," dedim.

"Öyleyse bu akşam oradayız."

Erva'nın sevincine Cemre de dahil oldu ve onu başıyla onayladı. "Akşama alırım seni, birlikte geçeriz."

Rüya, "Beni de alın. Metis önden arabayla gidecek," deyince Yamaç, "Ben seni götürürüm," dedi ama Rüya onu anında reddetti.

"Kızlarla gitmeyi tercih ederim."

Yamaç umursamaz bir ifadeyle omzunu silkti. "İyilik de yaramıyor sana. Ne halin varsa gör."

Rüya hırsla, "Asıl sen gör," deyince Lodos bıkkınlıkla soludu.

"Bunlar yine başladı, ben kaçar."

Lodos'a gülümseyerek, "Yarın yine aynı saatte görüşürüz," dedim.

Lodos başını salladığında Nefes de Eren'in yanına ilerleyip, "Hadi gidelim, sevgilim," deyince şaşkınlıkla ona baktım. Greendoor hakkında bir şey dememiş ya da kızların peşine takılmamıştı.

Eren bana başıyla selam verip kapıdan çıktığında onlarla beraber Cemre ve Erva da çıkmıştı. Şimdi Baraka'da sürekli birlikte vakit geçirdiğimiz kişiler kalmıştı ama bu defa aramızda tuhaf bir sessizlik, hatta gerginlik vardı.

Gökhan yanıma gelip, "Yeni işin hayırlı olsun, lider. Akşama biz de gelmek isterdik ama bu gece işlerimiz var," deyince ona belli etmeden rahat bir nefes verdim. Dürüst olmam gerekirse Ekin'in gelmeyecek olması beni hem fazlasıyla rahatlatmış hem de sevindirmişti.

"Hiç önemli değil," dedim samimi bir gülümsemeyle. O sırada Yamaç da yanıma gelip tebrik ederken Ekin bir şey demeden Baraka'dan çıktı.

Hepimizin bakışları kapıya döndüğünde Yamaç, "Seni sevdiğinden yapıyor, ona biraz zaman tanı," deyince Rüya direkt karşı çıktı.

"Şimdi mi sevdiği aklına geldi? Sevgiymiş, güldürme beni."

"Allah Allah," diyerek kollarını göğsünde birleştirdi Yamaç. "Sizin sevgi tanımınız ne, Rüya Hanım? Andavallarla sevgili olmak mı?"

"Sana ne! Orası seni hiç ilgilendirmez, istediğim kişilerle sevgili olurum."

"Sonra omzumda ağlıyorsun ama."

Rüya afallamış bir ifadeyle Yamaç'a baktı. "Ben senin omzunda ne zaman ağladım? Atma. Senin omzunda ağlayacağıma yoldan geçen ayyaşın omzunda ağlarım, daha iyi."

"Sonra o da seni ağlatır," dedi Yamaç ardından başını sinirle sağa sola salladı. "Akşam akşam konuşturacak beni salak."

Kapıya doğru yürümeye başlayınca Rüya da arkasından seslendi. "Sensin salak."

Gökhan gülümseyerek, "Ateş hattında arada kaynamadan ben de gitsem iyi olacak, sonra görüşürüz, kızlar," dedi ve o da Baraka'dan çıktı.

Onlar Baraka'dan çıktığında Rüya hâlâ hırsla soluyordu ve Nefes'in öylece çekip gitmesi dikkatini henüz çekmemişti. Gözlerimi kapıdan ayırmadan, "Sence de Nefes fazla tepkisiz kalmadı mı?" diye tedirginlikle sordum çünkü onun sessizliği beni garip bir şekilde ürkütmüştü.

"Sahiden," deyince Rüya ona döndüm. O da yeni idrak etmiş, hatta biraz da şaşırmış gibi bakıyordu. "O niye seninle uğraşmadı?"

Zoraki gülümsedim. "Uğraşsa uğraşıyor diye kızıyoruz, uğraşmasa neden uğraşmadı diyoruz."

"Ama sen de biliyorsun ki uğraşmaması daha tehlikeli."

Sıkıntıyla soludum. Haklıydı, sessizliği daha tehlikeliydi.

"Yakında kokusu çıkar," diyerek saatime baktım. "Hadi bir an önce eve gidip bir şeyler yiyelim, sonra da Greendoor'a geçelim. Yalnız gitmek istemiyorum. Kızlarla değil, benimle birlikte gelirsin."

Rüya, "Olur," dedi ve birlikte Baraka'dan çıktık. Yarın sınavı yoktu ve ben, bütün gece onu yanımda tutmayı düşünüyordum çünkü biliyordum ki ilk gece benim için zor geçecekti ama onun varlığından alacağım destekle her zorluğu aşacağıma inanıyordum.

Saatler sonra Rüya'yla birlikte Greendoor'a geldiğimizde kendimi son derece gergin hissediyordum.

Greendoor tam da beklediğim gibi açılışa özel fazla kalabalık ve gürültülüydü. Ürkek bir ceylan gibi adımlarımı temkinle atarak kalabalığı aşmaya çalıştım. Rüya da hemen yanımda ilerliyor, bir yandan da bakışlarıyla Kartal'ı arıyordu.

"Kartal'ı hâlâ göremiyorum," deyince bakışlarımı bara çevirdim. Barda otuz beş yaşlarında bir adam vardı ve servisle ilgileniyordu.

Adamı işaret ediyordum ki dün gece Kartal'la gördüğüm ve kız arkadaşı olmasından şüphelendiğim şarkıcı kadınla Kartal'ın arka odadan

çıktıklarını gördüm. Kadın üzerini düzeltip Kartal'ı yanağından öperek yanından ayrıldı.

Yavaşça yutkundum. İki gecedir yanında olduğuna göre büyük ihtimalle kız arkadaşıydı ama o zaman neden âşık olmadığını söylemişti?

Rüya da benim gibi düşünüyor olmalı ki, "Kartal'ın kız arkadaşı mı varmış? Daha önce hiç görmemiştim," dedi.

Omuzlarımı silkerek, "Varmış," dediğimde Kartal'ın bakışları, uzakta olmama rağmen beni buldu ve bana doğru yürümeye başladı.

Onun yürümesiyle birlikte içimde oluşan minik kıpırtılar eşliğinde Rüya'yla beraber ona doğru ilerledim. Yanımıza gelir gelmez direkt benimle göz teması kurarak, "Ben de seni bekliyordum, gel benimle," dedi ve Rüya'ya döndü. "Hoş geldin."

Rüya sıcak bir gülümsemeyle, "Hoş buldum, arkadaşım sana emanet," dedi ve yanağımdan öperek boş bir masaya ilerledi.

Rüya'nın arkasından baksam da Kartal'ın gitmek için hareketlendiğini görünce peşinden ilerlemek istedim fakat beni durduran az önce Kartal'ın yanından ayrılan kadının sesi oldu. Bakışlarımı anında o yöne çevirdim.

Eline aldığı mikrofonla ona ayrılan sandalyeye oturmuştu ve şarkıya başlamadan önce kısa bir konuşma yapmaya çalışıyordu. Adının Eftalya olduğunu söyledikten sonra Sezen Aksu'nun, "Aşktan Ne Haber" şarkısına giriş yaptı.

Kadının sesinin güzelliğini dün gece duymuştum ama şarkıya girmesiyle Ekin'in yanıma gelip beni öpmesi hemen hemen aynı zamanlarda olmuştu ve ondan sonrasında bende film tamamen kopmuştu.

Kadının sesi öylesine güzeldi ki büyülenmemek mümkün değil gibiydi. Hayran olmuş gibi onu izlerken kadının, "*Aç kalbini, ben geldim. Sıkı sıkı tut, bırakma...*" dediği yerde bileğimin sımsıkı tutulduğunu hissettim. Bakışlarımı bileğime indirdiğimde Kartal'ın bileğimden tuttuğunu gördüm.

"Bir an önce üzerini değiştir, servise geçeceğiz," dedi ve benim bir şey dememe fırsat vermeden bileğimden tutarak ilerlemeye başladı.

Bileğimde garip bir sızı hissetsem de onun sayesinde kalabalıktan kolayca sıyrılabildiğim için bileğimi tutmasına izin vererek ilerledim.

Yaklaşık birkaç dakika sonra Kartal'ın az önce Eftalya ile birlikte çıktığı odaya girdik. Burası da NobleBar'daki gibi malzeme odasıydı ve istiflenmiş içki şişeleriyle doluydu fakat biraz daha büyüktü.

Kartal da bileğimi bırakmadan ilerlemeye devam ediyordu. Nereye götürdüğünü ilk etapta anlamasam da önümüze çıkan ilk kapıdan içeri girince polisten kaçtığımız gün girdiğimiz personel odasına geldiğimizi anladım. Demek ki malzeme odasından personel odasına açılan bir kapı daha vardı ve malzeme odasını koridor gibi kullanıyorlardı.

İçeri girer girmez bileğimi bırakıp bedenini bana çevirdi ve geçen gün içinden kıyafet aldığım dolabı işaret etti. "Bedenine uygun kıyafeti ve ayakkabıları alıp hazırlan." Bakışlarını kolundaki siyah saate indirdi. "Beş dakikamız kaldı, acele et."

Başımı sallayıp dolaba ilerledim. "Sen geç, ben hemen hazırlanıp geliyorum," dediğimde dolabın önüne gelmiştim. Hızlıca dolabı açıp içine baktım. Aslında evde kıyafet vardı ama onları yanımda getirmeyi unutmuştum.

Dolaptaki kıyafetleri görünce ufak çaplı bir şaşkınlık yaşadım. Kıyafetler tamamen değişmiş, beyaz gömlek ve siyah etekle kombin edilmişti. Boyun için de bu defa siyah fular eklenmişti.

Bedenime uygun kıyafeti bulmaya çalıştığımda Kartal'ın sesini duydum. "Seni yalnız bırakmayacağımı söylemiştim. Bara birlikte çıkacağız."

Kıyafetlere bakmayı bırakıp başımı ona çevirdim. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, her zamanki keskin bakışlarıyla benim her hareketimi inceliyordu. Onun üzerinde de simsiyah bir kot pantolonla bedenini tam saran beyaz bir gömlek vardı. Gömleğinin kollarını yine dirseklerine kadar kıvırmıştı. Bir bileğini saati süslerken diğer bileğini de siyah ince bir bileklik süslüyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda az önceki sözlerine karşılık sadece gülümsedim ve yeniden kıyafetlere döndüm. Bedenime uygun kıyafeti aldıktan sonra ayakkabıları da seçip kabine doğru ilerledim.

Kartal da beni izlemeye devam ediyordu. Tam kabine giriyordum ki, "Beklediğimden daha sakinsin," dedi tok sesiyle. Aslında değildim ama ona güveniyordum ve garip bir şekilde sakinliğimi korumayı başarabiliyordum. Başımı arkada kalan Kartal'a çevirdim.

"Çünkü sana güveniyorum."

Ona baktığımda bakışları kısıktı ama sözlerimi tamamladığımda kısılan bakışları eski halini aldı ve sessizce gözlerimin içine baktı. Ben de ona baktım. Bu anı yaklaşık on beş saniye gibi bir süre daha takip etti, ardından

bakışlarımı onun gözlerinden yere indirip başımı ağır ağır eski konumuna getirerek kabine girdim.

Kabine girmek saniyelerimi alsa da bir anda karıncalanan ayaklarım yüzünden bana bir asır sürmüş gibi geldi. Kalp atışlarımın ritmi, damarlarımın arasında bir yerde attı ve bir boşlukta süzülüyormuşum gibi hissettirdi. O boşluk kanımı ateşe verdi, içime sıcaklık bahşetti. Aynı zamanda damarlarımdaki kanı emerek ölü teninin soğukluğuna çevirdi. Çekildim, o boşlukla beraber hiç bilmediğim bir karanlığa doğru hızlıca çekildim.

Gözlerimi kapatıp yanaklarımı sıkıntıyla şişirdim. Düşünmem gereken karanlık değil, bu geceydi. Tüm enerjimi işime odaklamalıydım. Düşüncemi onaylarcasına başımı sallayıp gözlerimi araladım ve üzerimi değiştirerek kabinden dışarı çıktım, ardından Kartal'ın karşısına dikildim.

Bakışları çok kısa bir an üzerimde gezinse de gözleri açık saçlarımda takılı kaldı. Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve parmaklarını saçlarıma yaklaştırdı.

Dokunacağını zannettim ve o an kalbimin dörtnala koştuğunu hissettim. Neden kalbimin deli gibi bir tepki verdiğini anlamasam da Kartal saçlarıma yakın bir mesafede parmaklarını durdurup, "Saçlarını topla," dedi.

Kaşlarımı soru sorarcasına çatıp, "Neden?" diye sordum.

Sorduğum soruyla hızla geri adım atıp aramızdaki mesafeyi yeniden açtı. "Çalışırken rahatsız olursun," dedi ama asıl söyleyeceği şeyin bu olmadığı açıkça belliydi. Sonradan aklına gelmiş gibi bir tavırla söylemişti.

Sebebini anlamak için yeni bir soru sormaya hazırlanıyordum ki beni anında ekarte ederek, "Artık gitme vakti," dedi ve geldiğimiz kapıya doğru ilerledi.

Onun ilerlediğini görünce sorgulamayı bıraktım. Kabindeki çantamdan tokayı alıp saçlarımı topladım ve peşinden gittim. Odadan çıkar çıkmaz az önce barda gördüğüm adamın üzerindeki önlüğü çıkardığını gördüm. Kartal'a başını eğip bardan ayrıldı ve benim ilk mesaimi başlatmış oldu.

Gergin bir nefes üfleyip bar tezgâhına yaklaştım. Bar taburesinde oturan birkaç kişi dışında şu an için bir yoğunluk yoktu. O müşterilerden biri de Rüya'ydı ve varlığını hissettirmek için elinden geleni yapıyordu.

Rüya'ya minnetle bakıp Kartal'a dikkat kesildim. Müşterinin azlığını fırsat bilerek içkilerin üzerinden geçiyordu.

Dünkü gördüğüm içkilerin hepsi burada mevcuttu, hatta fazlası bile vardı. Gerginlikten tutulan boynumu rahatlatabilmek için başımı iki

yanıma yatırdım. Kartal'dan öğrendiklerimle istenilen içkiyi rahatlıkla servis edebilirdim etmesine ama kokteyl hazırlaması biraz zordu çünkü onu hazırlamak ayrı bir özen istiyordu.

Kokteyl hazırlığında kullanılan içkiler genellikle temel içki ve tamamlayıcı içki olarak ayrılıyordu. Yanında küp buz ya da kar buz ve taze meyve suları kullanılıyordu. Önemli olan, bu malzemeleri doğru ölçülerle ve doğru sırayla karıştırmak ya da çalkalamaktı çünkü küçük bir hata bile ortaya çıkan tadı bambaşka bir yöne sürükleyebilirdi.

Kartal'ın bakış açısına göre damakta istenen etkiyi yaratmak için tariflerdeki oranlara sadık kalmak şarttı. Aksi takdirde ortaya çıkan karışımla hedeflenen kokteylin tadına asla ulaşamazdım.

"Bir bira," diyen müşteriyle düşüncelerimden çıktım, bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde ağzım az daha açık kalacaktı. Az öncenin aksine müşteri dolmuştu ve arkaya doğru uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Panikle Kartal'a baktığımda yanıma geldiğini gördüm. Kulağıma yaklaşıp, "Yanındayım, sakin ol," deyince kulağımı dağlayan sıcak nefesi yüzünden bir anlığına birayı bilip bilmediğimden şüphe ettim.

Usulca nefesimi dışarıya üfledim fakat aramızdaki mesafe yüzünden bu defa benim sıcak nefesim onun dudaklarını dağladı. Ona çarpan nefesim yüzünden benim gibi gerilmesini bekledim ama yanılmam uzun sürmedi, dudaklarını hafifçe aralayarak nefesimin içine karışmasına izin verdi.

Belki bilinçli yapmıştı belki de farkında olmadan yapmıştı ama bu hareketi daha da paniklememe sebep olmuştu. Ondan uzaklaşıp, "Hemen birayı hazırlıyorum," diyerek arka bankoya ilerledim ve o an yepyeni bir gerçekle sarsıldım.

Beni sadece müşterilerin istekleri panikletmeyecekti. Kartal'ın bana yakınlaştığı her an, paniğin tüm aşamaları beni her zerremde ziyaret edecekti.

Düşüncelerimin eşliğinde birayı ve bardağı alıp müşterinin karşısına geçerek birasını hazırlamaya başladım. Kartal da diğer müşterilerle ilgilenmeye başlamıştı. Ben bir müşteriye içki servis edene dek o en az üç müşteriye servis yetiştirebiliyordu.

Benim acemiliğimden dolayı benim önümdeki kuyruk daha kısaydı ve Kartal'ın önü boşaldıkça sabırsız müşteriler o yöne geçiyordu. Rüya da bar tezgâhının önünde kalabalık yapmamak için yakınımdaki bir masaya geçmişti. Şimdi tamamen işimle baş başa kalmıştım ve gerginliğimi müşterilere yansıtmamak için keyif alıyormuşum gibi gülümsemeye çalışıyordum.

İlk on beş dakika acemi ve ağır olmama rağmen güzel geçmişti. Ta ki karşıma dikilen yeni müşterime kadar...

Onu görmenin şaşkınlığıyla gözlerim istemsizce açılırken Nefes kibirli bir sırıtışla uzun tırnaklarını tezgâh üzerinde ritim tutar gibi hareket ettirdi. "Selam Metis."

Şaşkınlığımı hızlıca üzerimden attım ve umursamaz görünmeye çalışarak, "Ne içmek istiyorsun?" diye sordum.

Sahte bir kızgınlıkla dudaklarını büktü ama ifadesinde daha çok eğlenir gibi bir tavır vardı. "Selam sabah yok mu?"

"Yoğunum, kaybedecek vaktim yok."

Nefes, Kartal'a doğru yan bir bakış atıp gülümsedi ve yeniden bana döndü. "Yoksa Zeus, sana yardımcı olmuyor mu?"

Gözlerimi kısıp şüpheyle ona baktım. "Zeus'u tanıyor musun?"

Nefes alayla güldü ama soruma cevap vermek yerine, "Bir tane *martini dry* istiyorum," deyince korkunun parmakları kalbime dolandı.

Martini; beyaz şaraba su, baharat, kokulu bitkiler ve karamel eklenerek hazırlanan bir kokteyldi ve ben ölçü miktarlarını kesinlikle bilmiyordum. Aksi gibi Nefes'in arkasında da gitgide uzun bir kuyruk oluşuyordu.

İstemsizce ellerimle oynayarak, "Neden sadece beyaz şarap içmiyorsun?" diye sordum. Amacım, bir umut onu vazgeçirmekti fakat düşünmeden hareket etmem bana pahalıya patladı.

Ellerime kayan bakışlarıyla dudaklarında sinsi bir gülüş oluşurken hızlıca parmaklarımı bıraktım ama artık çok geçti. Korkumu ona çoktan belli etmiştim.

Nefes keskin bir küçümsemeyle, "Yoksa *martini* hazırlamasını bilmiyor musun?" dedi ve arkasına döndü. "Greendoor çok acemi bir barmaidle açılışı yapmış, daha kokteyl hazırlamasını bile bilmiyor. Biz buraya eğlenmeye geldik ama anlaşılan acemi barmaid yüzünden vaktimiz sırada geçecek," deyince öfkeyle çıkıştım.

"Nefes, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Nefes yeniden bana döndüğünde yüzünde sahte olduğu açıkça belli olan bir hüzün vardı. "Tatlım, sana iyilik de yaramıyor. Amacım kuyruğu boşaltmak ve sana zaman kazandırmak."

"Bana daha çok işten kovulmam için uğraşıyormuşsun gibi geldi."

Nefes cevap veremeden arkadan uğultu gibi yüksek sesler gelmeye başladı. Nefes amacına ulaşmış, bekleyen sabırsız müşterilere gaz vermişti. Böylelikle de elimi ayağımı iyice birbirine dolandırmayı başarmıştı.

Öfkeyle gözlerimi kısıp, "Sen artık gitsene!" dedim fakat Nefes kollarını tezgâha yerleştirip, "*Martini*'mi almadan hiçbir yere gitmiyorum. Biraz daha oyalanırsan seni patronuna şikâyet ederim," dedi.

Nefes'e, nefesimi harcamak boş yere zaman tüketmekti. Dişlerimi sıkıp sadece başımı salladım ve arka bankodan beyaz şarapla *martini* bardağını aldım. Sırada yardımcı içkiler vardı ama hangisini önce ya da ne kadar koyacağım konusunda bilgim yoktu.

Kartal'a yan bir bakış attım. Hem çalan müzikten hem de yoğunluğundan dolayı Nefes'le olan kısa atışmamı ve Nefes'in gaza getirdiği müşterilerin homurtularını duymamıştı.

Bardağı ve şarabı çalışma tezgâhına bırakıp Kartal'dan yardım istemek için ona doğru yöneliyordum ki Nefes'in hemen arkasındaki bir erkek müşteri, "Hadisene be kadın, sabaha kadar seni mi bekleyeceğiz? Burada yetkili yok mu?" diye bağırdı.

Adamın bağırmasıyla birlikte Nefes gülümserken Kartal'ın gövdesi anında omzuma değdi ve sert sesiyle adama doğru, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sorun yanındaki kadının beceriksizliği. Bir saattir bekletiyor bizi. Böyle işe yaramayan müsveddeleri toplarsanız daha çok bekleriz."

Adam sözlerini tamamladığında Kartal'ın omzuma değen bedeni kaskatı kesildi ve ben daha ne olduğunu anlamadan önüme geçip ellerini bar tezgâhına yaslayarak öne doğru eğildi. "Senin hakaretini öyle bir sikerim ki üç gün hiçbir yere oturamazsın," diye gürleyince benim gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılırken adamın önündeki Nefes hemen sıradan çıkıp ortalıktan kayboldu.

Şimdi Kartal'ın öfkesi direkt karşısındaki adamaydı ve öfkesinde zerre azalma yoktu. "Sikik ağzını toplamayı bilmeyen dalyaraklara içki satışımız yoktur. Şimdi siktir git!"

Adam, Kartal'ın sert çıkışıyla sinmişti ama erkekliğine de yedirememişti. İşaretparmağını üzerimize doğrultup, "İkinizi de şikâyet edeceğim," diyerek neredeyse koşar adım Kartal'ın önünden uzaklaştı.

Hatta birkaç müşteri daha bu durumdan rahatsız olup sıradan çıkmıştı.

Hem korkmuş hem gerilmiş hem de Nefes yüzünden diğer müşterilere rezil olmuştum. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi daha ilk geceden Greendoor'un müşteri kaybetmesine de sebep olmuştum. Bir kez bile görmediğim, adını bile bilmediğim patronuma kendimi savunacak yüzüm dahi yoktu.

Ayrıca Kartal'ı da zor durumda bırakmıştım. Adam şikâyet ettiği takdirde onun da işsiz kalmasına vesile olacaktım.

Dudaklarım titreyince ağlamak üzere olduğumu anladım ve kendimi tutabilmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Burada kalmaya devam ettiğim sürece Kartal'ın da işi tehlikeye girecekti.

Adamın uzaklaşmasıyla bedenini bana çeviren Kartal'ın yüzüne gerginlik, korku ve hayal kırıklığıyla baktım. Öfkesi hâlâ yerindeydi ve burnundan soluyordu.

Yavaşça yutkundum. "Yapamayacağım," dedim titreyen sesime lanet ede ede. "Daha bir saat bile dolmadan her şeyi mahvettim. Sana demiştim, ben barmaidlik yapamam diye. Biliyorum, bir söz verdim ama..."

Cümlemin devamını getirmeme engel olan Kartal'ın dudaklarımın üzerine bastırdığı iki parmağı oldu. Dudaklarımın üzerinde çok hafif bir baskı vardı ama birbirine kenetlenmesine sebep olmuştu.

Bile isteye ikinci kez dokunuyordu bu gece bana. İlk dokunuşu sadece sızı yaratırken ikinci dokunuşu kalbime sıcaklık pompalamıştı sanki.

"Gidemezsin," dedi erkeksi bir sesle. "Hiçbir yere gidemezsin."

Sözümü tutmadığım için böyle söylediğini biliyordum ama benim yapamayacağımı neden görmediğini anlamıyordum.

Dudaklarımdaki baskısını iyice azalttı. Elini çekmemişti ama kuştüyündeki ağırlığı, kalbime onlarca yük taşıyor gibiydi. Başını yüzüme doğru eğince kalbimin gümbürdediğini duydum. Bakışları fazla derindi. Az önceki öfkesi silinmiş, derinliğinin yanına esrarengiz bir ifade yerleşmişti.

Bilinmezlik ve yakınlığının hissettirdiği sıcaklıkla arkama bile bakmadan çekip gitmeyi istedim ama bir yanım deli gibi yanında kalmayı, o esrarengiz bakışlarının girdabında kaybolmayı istedi. Öylesine güçlü bir istekti ki mantığıma galip gelerek ayaklarımı olduğum zemine sabitledi.

Yeniden konuşmak için dudaklarımı araladığımda parmaklarını çekeceğini zannederken çekmek yerine dudaklarımın üzerinde hafifçe oynatınca kalbimdeki sıcaklık dudaklarıma tırmandı ve bir zebaninin parmakları arasında ateşle ezer gibi kıvrandırdı.

Ateşin etkisinden kurtulabilmek için, "Kartal," diye fısıldayınca dudaklarımdaki baskısını yeniden artırdı.

"Verdiğin sözü tutmadan benden gidemezsin. O, mide bulandıracak kadar tatlı içkiyi senden almadan gitmene izin vermiyorum, küçük *barmaid*'im."

Kartal'ın boğuk sesi kulaklarıma ulaştığında ilk birkaç saniye ne demek istediğini anlamadım ve sessizce çözmeye çalıştım. Saniyeler uzadıkça çözebilmeyi umdum ama yine başarılı olamadım. Buna, üzerimde yarattığı etkinin sebep olduğunu düşünerek aramızda kapattığı mesafeyi bir adım geriye atarak açtım.

Parmakları dudaklarımın üzerinden ayrılmıştı lakin işe yaramamıştı. Ne etkisi geçmiş ne de ne dediğini çözebilmiştim. Hissettirdikleri ve gizemli sözleri, deli gibi esen bir rüzgârda saatlerce kalmışım gibi sersemletmişti. Kendime bunun sebebini sorarken aynı zamanda da Kartal'a, "O ne demek?" diye sordum.

Kartal hâlâ gözlerini üzerimden ayırmıyor, gözbebeklerimin en derinine bakıyordu ama bakışlarının ardında anlayabileceğimin çok daha ötesinde anlamlar barındırıyordu.

Bana doğru eğildiği için düşürdüğü omuzlarını yeniden dik konuma getirdi ve tavizden yoksun bir sesle, "Gitmeni istemiyorum demek," dedi.

Ne kendime sorduğum sorunun cevabını alabilmiştim ne de ona sorduğum sorunun cevabını... Başımı hafifçe iki yana sallayarak, "Zehirli içki ne demek?" diye ısrarla yeniden sordum. İma etmeye çalıştığı şeyin güçlü bir sebebi olduğu, alelade söylemediği ses tonundan açıkça belliydi.

"Yani sana içkileri, bu işi öğreteceğim demek."

Omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. Sözleri inandırıcı gelmemişti ama bakışlarının yarattığı etki öylece kabullenmeme sebep oldu. Biraz da daha fazlasını öğrenemeyeceğimi anlamamdan kaynaklanmıştı.

Dudağımı dişleyerek başka sorular sormamak için kendimi tuttum ve bakışlarımı Kartal'ın üzerinden ayırarak Rüya'yı aradım. Az önceki yaşananlara şahit olup olmadığını bilmiyordum ama ortalıkta görünmüyordu. Ayrıca sıradaki müşterilerin çoğu da dağılmıştı. Sıkıntıyla oflayıp, "Sayemde müşteri kaybettik," deyince Kartal'ın çehresi sertçe kasıldı.

"Müşteri saygısızdı. Burada kimse çalışanlar hakkında böyle konuşamaz, genel kuraldır bu."

"Kural mı?" Parmaklarımı gerginlikten kasılan enseme yerleştirip boynumu hafifçe yana eğerek avuç içime yasladım. "Patronun umurunda mı? Kulağına gittiğinde seni bile tehlikeye atmış olacağım."

Beklediğimin aksine Kartal sözlerime gülümseyerek tepki verdi lakin biraz küçümseyici bir gülüştü bu. "Patron sorun değil," diyerek arkada kalan tek tük müşterileri işaret etti. "Ama daha fazla bekletmesek iyi olur."

Müşterilere yan bir bakış attım. Kalanlar, ısrarla beklemeye devam ediyordu ve az önce olanlar umurlarında değildi ama benim umurumdaydı. Sinirlerim ve konsantrasyonum ciddi anlamda bozulmuştu. Kendime gelebilmem için sigara içmem gerekiyordu.

Kartal'a dönüp, "Sigara içmeden sakinleşemem. Beni beş dakika idare edebilir misin?" dedim umutla gözlerinin içine bakarak.

Kartal ise onu gördüğüm andan şu ana dek bana ilk kez afallayarak baktı. "Sigara mı içiyorsun?"

Bu kadar şaşırması tuhafıma gitmişti. "Evet, bir sakıncası mı var yoksa yasak mı?" diye sordum ama asıl söylemek istediğim yasak da olsa beni idare etmesiydi.

"Hayır," dedi Kartal ilk şaşkınlığını atarak. "Dansçı olduğun için beklememiştim sadece."

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda ve elim istemsizce bıçaklandığım yere kapandı. "Nerede içebilirim?"

"Malzeme odası," dedi Kartal ve arkasını döndü. "Beş dakika içinde burada ol."

"Tamam," dedim ve hızla malzeme odasına girdim. Adımlarımın hızını kesmeden personel odasına geçip çantamdan aldığım sigarayla malzeme odasına geri döndüm.

Oda istiflenmiş içkilerle doluydu ve içeride loş bir ışık hâkimdi. İnceler bakışlarımı etrafta gezdirirken üzerine oturabileceğim bir masa görüş alanıma girince demir masanın yanına gidip avuç içlerimden destek alarak üzerine çıktım, ardından sabırsız bir arzuyla sigaramı yaktım.

Çakmağı tutan parmaklarım titriyordu ve gerginliğimi üzerimden henüz atabilmiş değildim. Resmen Nefes bu gece beni kovdurmak için gelmiş, bile bile üzerime oynamıştı.

Sigaramın dumanını içime çekip ciğerlerimde minnetle karşıladıktan sonra sıkıntıyla dumanını geri üfledim. Maruz bırakıldığım çaresizlikten dolayı yedi ay boyunca doğru dürüst ne Ekin'e ne de Nefes'e bir şey

diyecektim. Ölüm ensemdeyken Ekin'in saçmalıklarına da Nefes'in zorbalıklarına da katlanacaktım.

Sinirle gülümseyip bundan üç ay önceki Metis'i düşündüm. O Metis, Ekin'i ekipten kovar, Nefes'in saçlarını yolar, ekibin yanından geçirmezdi. Nefes uğruna da Eren'e eyvallah etmezdi ama bugünkü Metis mafya korkusundan dolayı bir pısırık gibi tüm olanlara göz yummakla meşguldü.

"*Yedi ay,*" diye içimden geçirdim. Yedi ay sonra tüm bu saçmalıklardan kurtulup eski Metis'le kendime yepyeni bir hayat kuracaktım.

Sigaramdan bir nefes daha çektiğimde içime sızan zehirli dumanla beraber gözlerimi kapattım. Hayat çok garipti. Hiç beklemediğimiz bir anda olmam dediğimiz kişi olabilir, yapmam dediğimiz her şeyi yapabilirdik. Hayatın bize getirdiklerine ister hazırlıklı olalım ister olmayalım, ansızın gelen bir dalga gibi bizi okyanusun içine çektikten sonra onun kurallarına göre oynamaktan başka şansımız kalmıyordu. Ya kurallarına uyup yüzerek kıyıya çıkacaktık ya da içinde yok olup bu hayattan silinecektik.

Düşüncelerimden duyduğum ayak sesleriyle çıkıp gözlerimi hızlıca araladım ve her ihtimale karşı sigaramı bacak aramda saklamaya çalıştım ama yukarıya süzülen duman, saklambaç oynarken sadece başını saklayan çocuklar gibi kendini belli ediyordu.

Kartal'ın olması umuduyla kapıya doğru bakarken duyduğum topuklu ayakkabı sesinden aslında Kartal'ın gelmediğini de anlıyordum. Çok geçmeden sesin sahibi görüntüsüyle buluştu ve Eftalya tam karşımda belirdi. Kahverengi uzun dalgalı saçları, pürüzsüz dekoltesinin üzerine dökülmüştü. Kahve telvesi koyuluğunda göz rengi, dolgun dudakları vardı ve yüz hatları tartışmasız fazla seksiydi.

Beni görür görmez dolgun dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi ve dümdüz ilerlemeye devam etti. Muhtemelen personel odasına geçecekti ama onu durduran sigaramın yaydığı koku oldu.

Düşüncelerimi onaylarcasına, "Burası sigara kokuyor," dedi ve bakışlarını sigarayı görebilmek için üzerimde gezdirdi. "Sen mi sigara içiyordun?"

Bulunduğum yerde sigara içmenin yasak olup olmadığından emin olamasam da Kartal'dan aldığım onayla kadının karşısında dik duruş sergilemeden edemedim. Omuzlarımı dikleştirip iki parmağımın arasında tuttuğum sigaramı görüş alanına çıkardım. "Ben içiyorum."

Sesimde dalgalanan meydan okumaya kendim de şaşırsam da Eftalya -ya anladı ya da anlamazlıktan geldi- hevesle, "Fazladan sigaran var mı?"

diye sordu. "Sigarayı bırakmaya çalışıyorum ama bu koku..." dedi ve derin bir nefes çekti içine. "Çok cezbedici."

Eftalya'dan her türlü tepkiyi beklemiştim ama böyle bir tepkiyi asla beklememiştim. Şaşkın, bir o kadar da sessiz bir ifadeyle ona bakınca aramızdaki mesafeyi kapatarak sigaramın dibine geldi. "En azından bir fırt çekeyim. Her durumda irademe güçlüdür ama bu merete gelince yelkenler suya iniyor."

Ani bir hareketle sigarama yeltendiğini görünce hızla sigaramı geri çektim. "Kaç gündür içmiyorsun?"

Eftalya'nın gözleri sigaramın üzerindeydi ve bana asla bakmıyordu. "İki gündür."

"Daha çok yolun başındasın. Eğer şimdi içersen bırakmaya çalışmış olmayacaksın."

Sözlerim sigara dumanı gibi aramızda süzülünce Eftalya'nın gözleri nihayet bana döndü ama biraz sinirlenmiş gibiydi. "Babaannem gibi konuşuyorsun."

Sesi homurtu gibi çıkınca gülümsemeden edemedim. "Babaannen akıllı bir kadınmış."

Eltalya'nın tek kaşı ağır bir hareketle kavislendi ve itiraf etmem gerekirse hareketi fazla seksiydi. "Aslan burcu musun?"

Yüzümdeki tebessüm silinirken şaşkınlıkla Eftalya'ya bakakaldım. Haklıydı, gerçekten de aslan burcuydum. "Nereden anladın?"

Bu defa gülümseme sırası Eftalya'ya geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan elimdeki sigarayı çekti. "Tahmin etmesi zor olmadı," dedi ve sigaramdan derin bir nefes çekip dumanını havaya doğru üfledikten sonra sigaramı bana geri uzattı. "Sadece sorduğun soruya odaklanma. Gözlerini dört aç ve reflekslerinin kontrolünü sağla."

Çokbilmiş tavrına kaşlarımı çatıp sigaramı tam elinden almıştım ki Eftalya'nın arkasında birden Kartal belirdi. "Yine mi gizli gizli içiyorsun?" diye sorduğunda Eftalya boş bulunarak irkildi. Açıkçası Kartal'ın nereden, nasıl bir an da yanımıza geldiğini ben de anlamamıştım ve tok sesiyle Eftalya gibi irkilmiştim.

Eftalya hızla arkasına dönerek kızgınlıkla, "Bunu yapmaktan vazgeç," dedi. "Sürekli sessiz geliyorsun."

Kartal'ın yüzünde hiçbir mimik oynamıyordu ama konuştuğunda sesi sıkılmış gibiydi. "Kapıyı açık bırakmışsın."

Eftalya anında savunmaya geçip, "Telefonumu içeride unutmuşum, onu alıp çıkacaktım ama onun sigara içtiğini görünce dayanamadım," deyince ikisinin de bakışları bana döndü.

Bir anda karşılarında evdeki tüm suçu işleyen evin küçük kızı gibi kalakaldım ve ne diyeceğimi, nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim.

Benim tepkisizliğim uzayınca ismini bildiğimden habersiz olan Eftalya, "Bu arada ben Eftalya," diyerek elini uzattı. "Daha önce seni hiç görmemiştim, yeni mi işe başladın?"

"Bu gece ilk iş gecem," dedim ve masanın üzerinden inerek eline uzandım. "Metis ben de."

Eftalya gülümseyerek, "İsmin farklıymış, anlamı nedir?" diye sorunca direkt Kartal'a baktım. Yüzünde sinsi bir sırıtış vardı ama bu defa mitolojideki aşkı karıştırıp ona istediğini vermeyecektim.

Yeniden Eftalya'ya dönüp elimi geri çektim. "Yunan mitolojisindeki hikmet ve bilgelik tanrıçası."

Eftalya başını sallamakla yetinirken Kartal tekrardan eski ciddi haline bürünüp diktatör sesiyle aramızdaki tanışma faslına noktayı koydu. "Sigaran bittiyse müşteriler bekliyor."

Sigarama kısa bir bakış attım, içmekten değil, boş boş yanmaktan bitmişti. Tam Kartal'a *geliyorum* diyordum ki Eftalya, "Ooo... Kartal'la yan yana mı çalışıyorsun? İşin çok zor. Fazla disiplinlidir, çok karışır," dedi bunu deneyimlemiş gibi.

Nereden bildiğini merak ettim, bir anlığına merakıma yenik düşerek onun da barmaidlik yapıp yapmadığını soracaktım ama sevgilisi olma ihtimaliyle disiplinli olduğunu bilmesinin normal olduğunu düşünerek sessiz kaldım. Ayrıca dikkatimi çeken kısım, *çok karışma* kısmı olmuştu çünkü Kartal soru sormak dışında anlatacaklarını bitirdikten sonra konuşmazdı.

Zihnime dolan fikirle dudaklarımı istemsizce gerdim. Elbette sevgilisinin yanında benim yanımda olduğu gibi suspus değildi. Üzerime neden geldiğini kavrayamadığım yeni gerginlikle, "Henüz deneyimlemedim," diyerek sigaramı söndürmek için boş pakete uzandım ve paketin üzerinde söndürüp izmariti içine attım.

Yeniden önüme döndüğümde Kartal'ın ilerlediğini görünce Eftalya'ya hafifçe tebessüm ederek peşinden ilerledim. Zihnimde de az önceki düşüncelerime tezat yepyeni düşünceler yer ediniyordu. Sevgili olduklarını düşünsem de Kartal, Eftalya'ya sevgilisiymiş gibi davranmıyordu. En azından

Eftalya'nın yanından hiçbir şey söylemeden öylece çekip gitmesi sevgili davranışı değildi.

Muhtemelen sevgili değillerdi.

Düşüncelerimin eşliğinde bara döndüğümde kalabalığın dağıldığını gördüm. Anlaşılan Kartal hepsini halledebilmişti. Ona doğru manidar bir bakış attım. "Aslında bana pek de ihtiyacın yokmuş."

Kartal demek istediğimi anlayınca alayla sırıttı. "Kim demiş?" diyerek kirli bardakları işaret etti.

"Yine mi?" diye sordum umutsuzca ama gerçek şuydu ki yıkanıp kurulanmayı bekleyen bulaşıkları Kartal ve benden başka yıkayacak kimse yoktu.

Kartal başını sallayıp eline aldığı havluyla bardakların yanına ilerledi. "Yıkama işi senindir."

Huysuz bir homurdanmayla dudaklarımı büktüm. "Ben niye yıkıyorum?"

Kartal'ın bakışları direkt parmaklarıma indi. "Çok narin," dedi ve bakmaktan çekinmeyerek dikkatle parmaklarımı inceledi. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama yüz ifadesinde anlamlandıramadığım serseri bir tebessüm vardı ve o ifadesi içimi gıdıklamıştı.

İfadesini daha fazla görmemek için onun gibi bakışlarımı ellerine indirdim. Büyük ve kemikli elleri, ellerimiz arasındaki farkı bariz bir şekilde göz önüne seriyordu. "Ben yokken kim yıkıyordu?"

Soruma cevap verebilmek için parmaklarımı incelemeyi bırakıp muzip parıltılar doldurduğu bakışlarını gözlerime tırmandırdı ve rahat bir tavırla havluyu sağ omzuna attı. "Bardak yıkama makinesi."

Muhtemelen ağzım açılmıştı çünkü Kartal dudaklarıma bakarak gülümsemişti. Bakışlarını umursamadan, "Niye o zaman şimdi biz yıkıyoruz?" diye sorduğumda sesim de şaşkınlığımı belli ediyordu.

"Çünkü arızalı, tamiri yetişmedi. Bir iki güne gelir."

NobleBar'daki bulaşıkları da yıkadığım aklıma gelince şüpheyle gözlerimi kıstım. "Ya NobleBar?"

Kartal sadece gülümsedi, hatta ilk kez fazla samimi gülümsedi ve havluyu alıp bardakların yanına geçti.

Gülüşü bende sıcak bir etki yapsa da gülme sebebi kaşlarımı çatmama sebep oldu. Orada da makine vardı ve Kartal bana bilerek onca bulaşığı yıkatmıştı. Yanına gidip ona ters bir bakış attıktan sonra bulaşıkları

yıkamaya başladım. Ona bakmadan, "Orada da makine vardı ve sen bana bilerek yıkattın, değil mi?" diye sordum huysuz bir ses tonuyla.

"Evet," dedi dürüstçe ve dibime kadar sokulup yıkadığım bardakları kurulamaya başladı.

Öyle çok yakındı ki bana, kollarımız birbirine değiyordu ve bu temas yüzünden elim ayağım NobleBar'daki gibi birbirine karışıyordu. Ama Kartal benim aksime gayet normal hareket ediyordu. Hiçbir gerginliği yahut içinde herhangi bir ısı yükselmesine dair belirtisi yoktu. Kendi kendine etkilenip gelin güvey olan bendim. Sanki tenim benim kontrolüm dışında pervasızca bağ kurmaya çalışıyordu. İradesizliğimden dolayı içimden kendime küfürler ederken bir yandan da bardak kırmamak için Kartal'ın temaslarından uzak durmaya çalışıyordum. Sırf bu yüzden hafifçe kenara kaydım.

Şimdi sürekli bir temas yoktu ama ara ara tenlerimizin birbirine değmesi kaçınılmaz oluyordu. Gereksiz bağ kurmaya çalışan tenimdeki dikkatimi, "Neden?" diye sorarak Kartal'a verdim.

Kartal bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi bardakları kurulamayı bırakıp bedenini bana çevirdi. "Çünkü seni izlemek son günlerde keyif aldıklarımın listesinde en tepeye taşındı."

Kartal'ın sıcak ama kontrollü nefesi saçlarıma karıştığında bardak az daha elimden kayıyordu ki onu güçlükle tuttum ve hızlanan nabzımın yavaşlaması için küçük bir nefes verdim.

Nefesi ve sözleri, bacaklarımı titretmişti, her an ihanetlerine uğrayacakmışım gibi hissediyordum. Göğsümde de ayaklarımı yerden kesmeye hazır ritimler, kulaklarımı uğuldatmaya başlamıştı. Tüm bunlarla başa çıkabilmek için yüzüne bakmayı istedim ama ona döndüğüm anda yüzlerimizin birbirine değecek mesafede olacağını bildiğim için bunu yapmayı içimdeki isteğe rağmen reddettim. "Böyle davranmaktan vazgeç," dedim ona bakmadan. "Benimle uğraşmaktan zevk alıyorsun, farkındayım ama benimle uğraşma."

Gülümsediğini hissettim çünkü nefesi saçlarıma daha kuvvetli karıştı, hatta birkaç tutam saçın yüzüme dökülmesine sebep oldu. Garip bir şekilde nefesinin saçlarımı bu denli karıştırmasından zevk aldım ve aynı hissi bir daha yaşamak için ona deli gibi sokulmayı istedim. Saçma ama kuvvetli isteği içimde bastırmaya çalışırken tam da beklediğim gibi Kartal keyifli diyebileceğim bir fısıltıyla, "Seninle uğraşmıyorum," dedi. "Seni etkilemeye çalışıyorum."

Sonunda korktuğum oldu ve bardak elimden kayarak lavabonun içine düşüp kırıldı. Panikle, "Eyvah," dediğimde ellerim Kartal'ın ellerinin arasında kayboldu.

Önce kaybolan ellerime, ardından Kartal'a baktığımda kaşlarının endişeyle çatıldığını gördüm. Muhtemelen benimle eğlenmeye çalışırken onun yüzünden yaralanma ihtimalimin doğması suçlu hissettirmişti. "Elin kesildi mi?"

Ellerimin hâlâ avucunun içinde olması paniğime daha fazla panik katsa da kayıtsız görünmek için ellerimi usulca geri çektim. "Hayır, kesilmedi ama..." diyerek kırılan bardağa hüzünle bakıp kayıtsızlığımı sürdürdüm. "Patron beni bu gece kovmazsa başka hiçbir gece kovmaz."

Kartal söylediklerimi hafife alır gibi, "Ben istemediğim sürece kimse seni buradan kovamaz," diyerek lavabo içinden kırılan bardakları toplamaya başladığında Rüya'nın sesini duydum.

"Metis."

Başımı kaldırıp ona baktım. Hemen sağ çaprazımda bar tezgâhının arkasında duruyordu ve nefes nefeseydi. "N'oldu?" dedim tedirginlikle.

Benim tedirgin çıkan sesime Kartal da başını kaldırıp Rüya'ya baktı. "Nefes'in peşinden koştum ama yakalayamadım. O adam onun yüzünden sana bağırdı, değil mi?"

Hızlıca Kartal'a yan bir bakış attım. Bakışlarını kırılan bardağa indirmişti ama dikkatinin bizde olduğu belliydi.

"Sen neden Nefes'in peşinden koştun?" diyerek ona doğru adımladım. Kartal'ın yanından ancak bir iki adım uzaklaşabilmiştim. Bu yüzden kısık bir sesle, "Yarışmayı unutma," dedim.

Rüya da benim gibi kısık bir sesle, "Elbette haddini bildirmek için peşinden koştum ama ben onun parmağı olduğunu anlayana kadar o çoktan gitmiş oldu," dedi ve omuzlarını umursamaz bir ifadeyle silkti. "Ayrıca Nefes kolay kolay o yarışmadan vazgeçmez. Eminim ki Eren'le bile sırf o yarışma için birlikte. Yarışmayı kazanıp yurtdışına gittiğimizde ona tekmeyi basacak."

Şaşkınlıkla Rüya'ya baktım. Evet, Nefes'i sevmiyordu ama Eren'le ilişkisine de imrenerek bakıyordu. "Bakıyorum da fikrin değişmiş. Ekin'den ayrılmam için ideal çift olarak onları gösteriyordun."

"Yanılmışım," dedi Rüya bir kez daha omuzlarını silkerek. "Provalarda onları daha fazla izleme şansım oldu. Kabul, Eren körkütük âşık ama Nefes onu sadece kullanıyor."

"Her neyse, konumuz bu değil," dedim geçiştirmek istercesine çünkü birkaç müşteri yeniden sıraya girmişti ve Kartal onlarla ilgilenmeye başlamıştı. "Nefes'e şimdilik bir şey demeyeceğiz, ben ondan onun tarzıyla intikam almasını bilirim."

Rüya rahatlamış gibi gülümsedi. "Aklından neler geçiyor?"

"Bekle ve gör," diyerek müşterileri işaret ettim. "Benim müşterilerle ilgilenmem gerekiyor."

Rüya başını salladığında müşterilerin yanına ilerledim. Neyse ki müşteriler azdı ve bildiğim içkileri alıp gitmişlerdi.

Rüya da önümdeki tezgâhın arkasında oturuyordu ve sıkılmış görünüyordu. Kartal ise bardakların başına geçmişti. Ona yardım etmem gerekiyordu ama Rüya'nın daha fazla benim yüzümden tek başına vakit geçirmesine de izin vermek istemiyordum.

Yeniden karşısına dikilip, "Cemre ve Erva gelmeyecek sanırım, geç olmadan eve dönsen iyi olacak," dedim.

Rüya derin bir iç çekti. "Resmen ektiler beni," diyerek saatine baktı. "Bu saatten sonra da gelmezler ama seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Doğruyu söylemek gerekirse Rüya'nın varlığından alacağım desteğe hâlâ ihtiyacım vardı ama bencillik edip de onu sabaha kadar yanımda tutamazdım.

"Yalnız değilim," diyerek kaçamak bakışlarla Kartal'ı işaret ettiğimde Rüya'nın yüzünde ima dolu bir tebessüm belirdi.

"Fazla korumacıymış. Sana laf gelmesini kaldıramadı, aslan kesildi."

Kartal'ın duyacağı korkusuyla bir kez daha ona baktım. Neyse ki bardaklara bakmaya devam ediyordu, muhtemelen bizi duymamıştı.

Yeniden Rüya'ya dönüp sessiz ama sert bir fısıltıyla, "Seni duyacak," dedim ve daha yüksek sesle hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ettim. "Artık gitmelisin."

Rüya göz kırpıp çantasına uzandı. "Aldım mesajı," dedi muzip bir tavırla, ardından abartılı bir sesle, "Hemen taksi çağırıyorum, sen arabayla dönersin çünkü döneceğin saatte bizim mahalle pek tekin değil," dedi.

Rüya'nın neden bir anda abartılı bir tavırla bunu söylediğini anlamasam da hem söylediklerinin doğruluğunu bildiğim hem de taksiye verecek

param olmadığı için başımı sallıyordum ki Kartal yanımda bitti ve Rüya'ya, "Sen arabayla dön. Metis'i ben bırakırım," dedi.

Rüya'ya imkânlarımın kısıtlılığından dolayı itiraz edememiştim ama Kartal bunu bilmediği için rahat rahat edebilirdim. "Gerek yok," dedim ona dönerek. "Arabam var ve Rüya taksiyle gidebilir."

Fakat itirazıma ilk darbeyi ummadığım kişiden, yani Rüya'dan yedim. "Aslında Kartal'la gelmen daha mantıklı çünkü o saatte arabayı park edecek yer arayacaksın, sonra park edene kadar oyalanacaksın... Ya o sırada bir sarhoş seni gözüne kestirirse?"

Şok içinde Rüya'ya döndüm. Az önceki abartılı tavırlarını neden sergilediğini şimdi anlamıştım. Kartal'ın dikkatini çekebilmek için yapmıştı, amacına da ulaşmıştı. Rüya'ya ters bir bakış atıp, "Karşıma sarhoş falan çıkmayacak," dedim. "Ayrıca kendimi koruyabilirim, çantamda biber gazım var."

Kartal, "Biber gazı mı?" diye sorunca Rüya'ya olan sinirimden dolayı boş bulunarak cevap verdim.

"Evet, o geceden sonra yanımda taşıyorum."

Kartal'ın bakışları anında kısıldı. "Ne oldu ki?"

Kartal'ın sorusuyla söylediğimi idrak ederken Rüya beni kurtarma amacıyla araya girdi. Tabii ki de Kartal'ın beni eve bırakma ihtimalini güçlendirmek için yalan söyledi. "Geçen gece bizim evin önünde sarhoşun biri tarafından taciz edildi de onu diyor. Kâbus gibi bir gece yaşadı, çok korktu," dedi ve çıkardığı telefonunu çantasına geri koydu. "O yüzden Metisçiğim, Kartal ile gelsen senin için daha iyi olur, ben arabayla gidiyorum. Size kolay gelsin." Bar taburesinden inip bana cevap hakkı tanımadan çıkışa doğru yürümeye başladı.

Arkasından, "Rüya!" diye seslensem de bana dönmeden yürümeye devam etti. Biliyordum ki ağzı kulaklarındaydı.

İçimden, *ben sana bunun hesabını sorarım* diyerek Kartal'a döndüm. "Klasik Rüya işte, abartmayı sever. Teklifin için teşekkür ederim ama beni bırakmana gerek yok, taksiyle dönerim."

Kartal'ın dudağının kenarında yukarıya doğru kısa bir çizgi belirdi. Gülüp gülmediğini anlamamıştım ama yüz ifadesinden eğlendiği belliydi. Yüzüme doğru yavaşça eğildi hatta fazla eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Teklif etmiyorum, evine bırakacağımı söylüyorum."

Kartal'ın sıcak nefesi dudaklarımın arasından içime karışırken itiraz istemediğini belli eden sesi de itiraz etmemin boşuna olduğunu söylüyordu. Zaten param olmadığı ve o saatte eve yürüyerek gitmenin doğru olmadığını bildiğim için çaresizce, "Olur," dedim, ardından Kartal'ın yıkadığı bardakları kurulamak -daha doğrusu yakınlığının getirdiği ateş basmasından kaçmak- için bardakların başına geçtim.

O sırada Eftalya da arka odadan çıkıp bar tezgâhının etrafından dolanarak tam karşımda kalan tabureye oturdu. "Kartal bana her zamankinden verir misin?" diye Kartal'a seslendi ve bakışlarını üzerime sabitledi. Ona bakmıyordum ama bakışlarının ağırlığını net bir şekilde hissedebiliyordum.

"İlk iş günün..." Gülümsediğini duydum. "Daha doğrusu gecen, nasıl gidiyor?"

Sorduğu soruyla bakışlarımı yüzüne çevirdim. Nefes'in tahriki, adamın çıkışması ve Kartal'ın sıcak etkileri dışında iyi gidiyordu. "Alışmam için zamana ihtiyacım var."

Eftalya'nın gülümsediğini şimdi daha iyi görebiliyordum. "Kartal'la çalışmak zor olsa da kısa süre içinde işi öğreteceğinden eminim," deyince sevgili olup olmadıklarından emin olabilmek için deli gibi bir istek duydum. Neden bu durumla bu kadar ilgileniyordum, bilmiyordum ama öğrenmeyi her şeyden çok istiyordum.

Kartal'a doğru yan bir bakış attım. Eftalya'nın içkisini hazırlıyordu. "Siz onunla..." diyerek Eftalya'ya döndüm. "Uzun zamandan beri mi tanışıyorsunuz?"

"Evet," dedi Eftalya ağzı kulaklarında. "Kartal benim yakın arka..." dediğinde cümlesini tamamlayamadan Kartal aramızdaki tezgâha içkiyi bırakarak, "Kuzeniz," dedi.

Sevgili olma ihtimallerine öyle odaklanmıştım ki kuzen olmalarına ufak çaplı bir şok yaşadım, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü lakin tek şaşıran ben değildim.

Eftalya da şaşkınlıkla Kartal'a bakakalmıştı. "Ku-kuzen mi?" dedi bunu duyduğuna inanamıyormuş gibi ve Kartal'ın gözlerinin içine baktı.

Sanki bu bir sırmış da Kartal'ın söylememesi gerekiyormuş gibi bir hava takınmıştı. Kartal da ona bakıyordu ve sanki gözleriyle birbirlerine bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı.

Gözlerini ilk çeviren Eftalya oldu ve eline aldığı bardakla bana bakıp zoraki bir gülümsemeyle, "Evet, kuzeniz. Ablası sayılırım bu ufaklığın," deyince şaşkınlığımı üzerimden atıp gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kartal ve ufaklık kelimesini yan yana getirememiştim. Eftalya ile beni üst üste ekleseler bile bir Kartal edemezdik.

Kartal sertçe çattığı kaşlarıyla ters ters Eftalya'ya baktı. "Sadece bir yaş büyüksün."

"Sonuçta büyüğünüm," dedi Eftalya ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Ablanım."

Kartal tartışmaya girmenin anlamsız olduğunu belli edercesine burun kıvırıp gelen müşterinin yanına ilerledi.

Eftalya'nın inceler bakışlarıysa üzerimdeydi ve bana olan bakışları az öncekine göre biraz daha değişmişti. Bu, iyi anlamda mıydı yoksa değil miydi, işte orası tam bir muammaydı. "Kartal ile sen ne zamandan beri tanışıyorsun?"

"Yeni sayılır," diyerek bardakları kurulamaya devam ettim. "Daha önce burada Enis çalışıyordu, onun bacağı kırılınca yerine geçici olarak geldim."

"Geçici," dedi ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Asıl mesleğin nedir?"

"Dansçıyım," derken ağzım kulaklarımdaydı ve bu, Eftalya'yı da gülümsetmişti.

"Dansçı olduğun fiziğinden belli," deyince şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordum.

Eftalya daha da gülümsedi. "Bacakların ve popon çok güzel." Sağ ve sol işaretparmaklarıyla havada hayali bir çember çizdi. "Popon yusyuvarlak," diyerek bar taburesinden indi. "Sahneye çıkacağım, istediğin bir şarkı var mı?"

Eftalya'nın yaptığı iltifat hoşuma gitmişti ve sanırım ona ısınmıştım. Onun gibi gülümseyerek, "Teşekkür ederim ama şu an için yok," dedim.

Eftalya tam arkasına dönüyordu ki dönmekten vazgeçip tezgâha eğilerek işaretparmağıyla bana *gel* işareti yaptı. Ne söyleyeceğini merak ettiğim için hızlı ama temkinli bir şekilde ona yaklaştım. "Kartal'ın da sesi çok güzel. Bir ara sana şarkı söylemesini iste."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Eftalya göz kırpıp yanımdan uzaklaştı.

Kartal'ı şarkı söylerken düşünemiyordum bile. Bir an için onun hakkında daha fazla bilgiler edinmek istediğimi fark ettim. Merak duygusu içimde dört bir yana saçılmış gibiydi fakat karanlık bir yanı olduğu gerçeği

de uzak durmam gerektiğini söylüyordu. Çözemediğim bir gizemi vardı sanki. Tıpkı benim sakladığım bir şey olduğu gibi onun da sakladığı bir şey vardı. Kartlarını asla açık oynamıyordu.

Kartal'a baktığımda önündeki yoğunluğunun artığını fark ettim. Bardakları kurulamayı bırakıp ona yardım etmek için yanına ilerledim. Müşteriler ikiye ayrılıp bir kez daha önümüzde uzun kuyruklar oluştururken bu defa garip bir özgüven hissiyle dolup taştım. Nedenini bilmiyordum ama uzun zaman sonra ilk kez böyle hissediyordum. Yanlış yapmaktan da korkmuyordum. Kartal'dan aldığım cesaretle bildiğim içkilerin servisini daha rahat yapabiliyordum.

Değişen ruh halim ve özgüvenim Kartal'ın da dikkatini çekmişti. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ve ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir süre sonra neden kendimi engellediğimi sorguladım ve direkt yüzüne baktım. Ona baktığımdaysa göz kırpmasıyla birlikte kalbimin buna heyecanla tepki vermesi aynı anda oldu.

İşin en tuhaf yanıysa bu heyecanlı tepkiye sadece gülümsedim.

Her ne kadar özgüvenim ve ruh halim beni keyiflendirse de gecenin ilerleyen saatlerinde pertimin çıktığını hissediyordum. Ayakta durmaktan belim çatlamak üzereydi.

Bakışlarım saate kaydı. İşten çıkmama iki saat vardı ve yoğunluk yeni yeni azalmaya başlıyordu. Bakışlarımı saatin üzerinden çekip oturacak bir yer aramak için gezdirdiğimde Kartal bunu anlamış gibi yanıma geldi. "Yoruldun mu?"

"Dans ederken bile bu kadar yorulmuyorum. Şu an belimi hissetmiyorum," diye gülümsemiştim ki gülümsememi solduran Kartal'ın arkama geçişi oldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan parmaklarını belime sardı. Bedeni bana değmiyordu ama parmaklarının belimde yarattığı etki elektrik akımı gibiydi. Parmaklarını hareket ettirdiği anda çarpılacakmışım ve tamamen yanacakmışım gibi hissediyordum.

Hislerimde yanılmadığımı nefesini ensemde hissettiğimde anladım. Sıcak nefesi, ensemden aşağıya ateşini bıraktı ve boğuk bir fısıltıyla, "Dokunmama izin var mı?" diye sordu. "Seni bu gece daha fazla etkilemek istiyorum."

Neye izin verip vermeyeceğimi ya da etkilemesini isteyip istemeyeceğimi, benimle eğlendiğini anlamama rağmen bilmiyordum çünkü belime sabitlenen parmakları sadece bedenimi değil, beynimi de uyuşturmuş gibiydi. İri parmakları ateşte kızdırılmış bir demirdi sanki. Tek odak noktam, o parmakların tenimde dolaşmasını istememdi.

İçimde yabancısı olduğum yeni beliren arzuya kayıtsız kalamayarak başımı salladım. Ben başımı sallayınca Kartal derinden gelen bir gülümsemeyle tenimi ürperterek masajına başladı. Öyle hassas ama aynı zamanda varlığını tüm bedenime kazıyan dokunuşları vardı ki bir an o parmakların vücudumun her köşesinde gezindiğini hayal ettim ve istemsizce gözlerimi kapattım. Her dokunuşunda tenimi eritiyor, kasıklarıma sızı olarak geri dönüyordu.

Ne düşündüğümü idrak edince kaskatı kesilip gözlerimi hızlıca araladığımda Kartal, iri gövdesini omuzlarıma yasladı. Tıpkı benim bedenim gibi onun bedeni de ateş gibiydi ve küle dönmemiz an meselesiydi.

"Hoşuna gidiyor mu?" Kartal'ın boğuk fısıltısı kulaklarıma ulaşmadan önce aşina olduğum kokusu doldu ciğerlerime ve sigara gibi minnetle kabul etti en ücra köşelerine.

Sesini duyduğumdaysa omzumun üzerinden geriye dönerek ters bir bakış attım yüzüne.

Kartal da yüzümü daha rahat görebilmek için iyice üzerime eğildi ve dudaklarında beliren kurnaz bir gülümsemeyle, "Belin," diyerek bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Rahatlıyor mu?"

Dudaklarımda takılı kalan bakışları yüzünden daha da kasıldım lakin gerginlikten değil, arzudan kasılıyordum. Üzerimde yarattığı etkiyi fark etmemesi için, "Pek sayılmaz," dedim. "İşe yaramıyor."

Bakışlarını ağır ağır gözlerime tırmandırdı. Siyah gözleri hiç görmediğim kadar koyulaşmış, yıldızsız bir gecenin karanlığına karışmıştı sanki. "Farkındayım," dedi sesine de kattığı karanlık gizemiyle. "Gevşemek yerine kasılıyorsun." Cümlesinin sonunda dudakları bir kez daha kurnazlık barındıran o gülümsemeye ev sahipliği yaptı.

Biraz daha belime masaj yapmaya devam ederse değil, gevşemek ben diye bir şey ortada kalmayacağı için, "Bu kadar yeterli, teşekkür ederim," diyerek ondan uzaklaşıp parmaklarının bedenimden ayrılmasını sağladım.

Bedenim parmaklarından ayrılınca kurnaz gülümsemesini bozmadan parmaklarına baktı ve bana yan bir bakış attı. "Benim için bir zevkti. Her zaman yapmayı isterim."

Altdudağımı dişleme tehlikesiyle karşı karşıya kalsam da müşterinin sesini duyunca kendime hâkim olabilmeyi başardım.

Kartal da eski ciddi haline bürünerek çalışma tezgâhının altındaki tabureyi işaret etti. "Sen biraz dinlen, ben müşteriyle ilgilenirim."

Başımı sallayıp gösterdiği tabureyi aldım ve oturur oturmaz bacaklarımın da ağrıdığını hissettim. "*Bunu da Kartal'a söylesem mi?*" diye içimden geçirirken gülümsemeden edemedim. Çok geçmemişti ki yeniden Kartal'ın sesini duydum.

"Neye gülümsüyorsun öyle?"

Yakalansam da neye güldüğümü hiçbir zaman bilemeyeceği için, "Hiç," dedim. "İçimden gülümsemek geldi."

Kısa bir sessizlikle baktı gözlerimin içine, ardından, "Daha sık yapmalısın," diyerek müşterinin sipariş ettiği içkiyi arka bankodan almak için ilerledi.

Sözlerine kayıtsız kalamayarak genişçe gülümsedim. Buradayken daha sık gülümser miydim, bilmiyordum ama iş yoğunluğundan dolayı sigarayı azaltacak gibi duruyordum. Düşüncemi tasdiklercesine kendi kendime başımı salladım. Nefes olayı dışında saatlerdir sigaraya ihtiyaç duymamıştım.

Nedenini bilmediğim bir şekilde bunu Kartal'a söylemek istedim ve duyabileceği tonda, "Burası her gece bu kadar yoğun olursa muhtemelen sigarayı azaltırım," dediğimde Kartal müşterisine içkiyi verip yanıma geldi ve kalçasını bar tezgâhına yasladı.

"Aslında boş anların vardı, tiryakisi gibi durmuyorsun."

Kartal cümlesini tamamladığında gülümsemem anında soldu ve zihnimin karanlık köşesindeki o adam, ışıl ışıl gözleriyle bana el salladı. "Yeni başladım. Şimdi de kendimi ne zaman kötü hissetsem soluğu onda alıyorum."

Kendimi kötü hissetsem, kısmına yaptığım vurguyla Kartal'ın kaşları sorgularcasına çatıldı ve sigara içmeye gitmeden önceki o anı sordu. "Az önce ne oldu, neden o adam birden bağırdı?"

"Nefes yüzünden. Benden *martini* istedi, ben oyalanınca da arkadaki müşterileri gaza getirdi."

Kartal, "Nefes?" diye sorunca şaşkınlıkla ona baktım.

"Onu tanımıyor musun?"

"Hayır."

"Ama o seni tanıyor, lakabının Zeus olduğunu biliyor."

Kartal alayla gülümsedi ama pek bu muhabbetle eğleniyor gibi durmuyordu. "Zeus'u herkes bilir ama Kartal'ı..." dedikten sonra cümlenin devamını getirmedi.

Çok kısa bir an Kartal'ın söylediklerini düşündüm. Asıl adını herkesin bilmemesi bana tuhaf gelmişti çünkü tanıştığımız ilk gece bana adını söylemişti. Bunu ona sormayı düşünsem de o gece yaşananlardan sonra söylemek istemesi olası olduğu için vazgeçtim. "Nefes benim ekipten arkadaşım ya da düşmanım."

"Sen ekibin lideri değil miydin? Neden düşmanın ekipte?"

Sorduğu soru mantıklı olmasına rağmen dikkatimden kaçmayan ayrıntı, benimle ilgili bilgiyi unutmamasıydı. "Yarışmayı kazanabilmek için onun varlığına ihtiyacım var çünkü erkek arkadaşı da ekipte ve Nefes giderse o da gidecek. Benim bu yarışmayı her ne olursa olsun mutlaka kazanmam gerekiyor."

"Bu yarışmayı bu kadar önemli kılan ne?" Sorusunun cevabı çok basitti. Tek sebebi yaşamak istememdi. Hani hep derler ya, işin sonunda ölüm mü var; olsa da olur, olmasa da olur. Hayatımda ilk kez bu cümlenin gerçekliğini hissediyordum. Yarışmayı kazanamazsam işin sonunda ölüm vardı.

Kötü düşünceler yüzünden ensemdeki tüyler diken diken olsa da Kartal'a belli etmemek için rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attım. "Amerika'da eğitim hakkı kazanıp oraya yerleşeceğim, bir daha da buraya dönmeyi düşünmüyorum."

Kartal birden gerildi ve bunu belli eden bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Gitmeyi çok istiyorsun..." Gözlerini kısmayı bırakıp, "Ya ailen?" diye sorunca rahat tavrım silindi ve omuzlarım elimde olmadan çöktü.

"Ailem yok. Rüya dışında kimsem yok."

Kartal'ın gerilen yüz hatları yumuşadı ama tek laf etmeden başını sallayıp yeni gelen müşterinin yanına ilerledi.

İki saat sonra işten çıkma vakti geldiğinde üzerimi değiştirmek için personel odasına girdim. Uykusuzluk ve açlık içimde savaş halindeydi ama

açlık bu savaşı kazanacak gibi duruyordu. Bir şeyler yemeden yatmayı kesinlikle düşünmüyordum.

Kartal'ı bekletmemek için hızlıca üzerimi değiştirdim ve çantamı boynumdan geçirip bu saate kadar aklıma gelmeyen telefonumu çantamdan çıkararak arayan soran var mı diye kontrol ettim.

Bir tek mesaj vardı, o da Rüya'dandı.

Mesajında Kartal'a eve bıraktığı için teşekkür etmek anlamında içeri davet etmemi, evi toparladığını ve rahat takılabilmemiz için odasının kapısını kilitlendiğini yazıyordu. Mesajının sonuna da şeytan emojisi koymuştu.

Rüya'nın mesajına gülümseyerek başımı iki yana sallayıp telefonu tekrardan çantama koydum ve odadan çıkıp bara geçtim.

Kartal beni bekliyordu. Çıktığımı görür görmez, "Gidelim," dedi ve o önde, ben arkasında arka çıkışa doğru ilerledik.

Dışarı çıktığımızda ondan önce davranıp motosikletinin arkasına oturunca Kartal gülümsedi ve eline aldığı kaskla beraber yönünü bana çevirerek oturdu. Şu an ikimiz de motosikletin üzerinde oturuyorduk ve yüzlerimiz birbirine dönüktü.

Uykum çok geldiği zamanlarda sarhoş gibi olurdum ve şu an tam da o anlarımdan birini yaşıyordum. Sersemliğin etkisiyle gülümseyince Kartal, "Yine gülümsüyorsun," dedi.

"Bu sefer sebebini söyleyebilirim." Kartal'ın kaşları anlamadığını belli edercesine havalanınca işaretparmağımla onu ve kendimi göstererek konuşmaya devam ettim. "Bence komik görünüyoruz."

Bu defa Kartal da gülümsedi ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Kimin umurunda? Önemli olan bizim ne istediğimiz."

Kartal dudaklarıma öyle bir bakıyordu ki yakınlığının da etkisiyle az daha öpeceğini zannettim ve nefes almayı bıraktım. İçime hava girmeyince de ciğerlerim acıyla kıvrandı. Acıya son verebilmek için, "Biz ne istiyoruz ki?" diye aptalca bir soru sordum.

Sorduğum soruyla Kartal'ın dudakları iyice gerildi ve dudaklarımızın arasındaki mesafeyi sadece hava geçebilecek bir mesafeye indirip başını yana eğdi. "Seni bilmiyorum ama ben ne istediğimi biliyorum."

Dudaklarıma eziyet eden sıcak nefesi yüzünden ağır ağır yutkundum. Öpmek üzereydi... Öpmek üzereydim... Ne olduğunu tam bilmiyordum

ama ağırlaşan göz kapaklarım yüzünden gözlerim kapanmak üzereydi. Resmen bedenim kontrolüm dışında öpüşme pozisyonuna geçiyordu.

Cansız çıkan bir fısıltıyla, "Ne istiyorsun?" diye yeniden sormamla cevap vermek yerine başını diğer tarafa eğdi ve yakınlığını sürdürerek hiç kıpırdamadan yaklaşık on, on beş saniye öylece durdu. Tek yaptığı aldığı nefesini dudaklarımın üzerine vermek oldu. Dudaklarıma eziyet eden sıcak nefesiyse dudaklarımı eritmek üzereydi. Öpecek kadar yakın ve hevesli duruyordu ama asla yeltenmiyordu. Aksine öpmesi için beni yalvartacak kıvama getirmeye çalışıyordu. İşin kötü yanıysa biraz daha böyle durursa öpmesi için yalvaracaktım çünkü Ekin'i öperken alamadığım hazzı, Kartal'ın dudaklarıma çarpan sıcak nefesinden çoktan almıştım ve kasıklarımı sızlatan bu hazzın devamı için dakikalarca yalvarabileceğimi biliyordum. Mantığa dair her şeyi kaybetmiştim. Tek hissettiğim çekimdi.

Onu öpmekle öpmemek arasında savaşımı verirken -muhtemelen onun amacı da buydu- eziyetine belli belirsiz bir gülümsemeyle son vererek başını geriye çekti ve yüzündeki gülümsemesi silinmeden elindeki kaskı özenle başıma geçirdi, ardından motosikletten inip bana arkasını dönerek yeniden bindi.

Motosikleti çalıştırdığında üzerimde bıraktığı sıcak etkiyle beraber hiçbir yabancılık hissetmeden ve çekinmeden kollarımı beline sardım. Farklı olansa onun kasılan bedenini bu defa daha fazla hissetmem oldu. Bedeni ilk defa ona dokunduğumda bu denli güçlü bir tepki veriyordu.

Çok geçmeden evimin önüne geldiğimizde aklımda Rüya'nın mesajı vardı ve Kartal'ı eve davet edip etmeme konusunda kararsızdım. Normalde böyle bir düşünce aklımın ucunda yokken Rüya kafamı bulandırmayı başarmıştı.

Düşüncelerimin eşliğinde motosikletten inip kaskı başımdan çıkararak Kartal'a uzattım. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

Kartal, kaskı elimden alıp, "Sen içeri girene kadar burada olacağım," deyince birkaç sokak lambasının aydınlattığı karanlık sokağa baktım. Bizden başka kimse yoktu ve birazdan güneş doğacaktı.

Ufak bir çekimserlikle Kartal'a dönüp başparmağımla arkamda kalan evimi işaret ettim. "Gelmek ister misin? Açım ve güzel tost yaparım. Eğer sen de açsan..." dedim fakat utanmaktan cümlemin sonunu getiremedim çünkü Kartal'ın yüz ifadesi bunu beklemediğini açıkça göstermiş, ardından da yüzüne arsız bir tebessüm yerleşmişti.

Yüzüm tepeden tırnağa kızarırken Kartal kızaran yüzümü keyifle izleyip sözlerimi ikiletmeden kabul etti. "Seninle her türlü aktiviteye varım ben."

Yavaşça yutkundum. Resmen kabul etmişti. Oysaki ben teklifimi Rüya yüzünden nezaketen yapmıştım. Ayrıca her türlü aktivite derken tam olarak neyi kastetmişti? Zihnime sızmaya çalışan arsız düşünceleri durdurup zoraki bir gülümsemeyle önüme dönerek apartmana doğru ilerlemeye başladım. Kartal da peşimden geliyordu ve gülümsediğini hissediyordum.

Apartmanın önüne gelince çantamdan anahtarları çıkarıp kapıyı açtım ve iterek içeri girdiğimde Kartal'ın da girmesi için kapıyı tuttum. Kartal girdikten sonra da tam kapıyı kapatıyordum ki izlendiğim hissine kapılınca o yöne baktım. Ekin balkona çıkmış, çattığı kaşlarıyla bize bakıyordu ve bana olan bakışları ilk kez bu kadar düşmancaydı.

Bir an yanlış bir şey yaptığımı zannedip paniklesem de arkadaşımı eve davet etmemde bir sakınca görmediğim için içimde yayılmaya başlayan panik dalgasını durdurmaya çalıştım. Sonuçta Kartal arkadaşım değil, sevgilim dahi olsa Ekin'in bu saatten sonra bana karışmaya hakkı yoktu. Bizim ilişkimiz sevgisizlikten ve onun saçma sapan hareketleri yüzünden bitmişti.

Düşüncelerimin eşliğinde bakışlarımı Ekin'den ayırıp kapıyı kapattığımda zihnimden geçenlere rağmen içimdeki paniği durdurabilmiş değildim çünkü Ekin'i ilk kez bu kadar düşmanca bakarken görüyordum. Panik yüzüme de yansımış olacak ki Kartal'ın az önceki arsız ifadesi anında silindi. Çattığı kaşlarıyla yüzümü süzüp, "Sorun nedir?" diye sordu. Muhtemelen hortlak görmüş gibi yüzüne bakıyordum.

"Bir sorun yok," dedim ve gözlerimi ondan kaçırarak yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına kıstırdım. Genelde yalan söylediğimde bu hareketi yapardım ve sorun olmadığını söyleyerek yine yalan söylemiştim ama derinlerde bir yerlerde bir ses, doğruyu söylemem konusunda beni uyarıyordu. Ekin çıkıp gelebilirdi ya da Kartal evden çıktığında karşısına dikilebilirdi. En azından bizi gördüğünü bilmeye hakkı vardı. Korkularımsa... Bence Kartal için gereksiz bir ayrıntıydı. "Ekin'i gördüm sadece."

Kartal'a yeniden baktığımda çattığı kaşlarının neredeyse burnuna inecek kadar derinleştiğini gördüm fakat bakışlarımız birbirine değer değmez birden keyifli bir ifade yerleşti yüzüne. Belki sahte bir keyifti ama çatılı kaşlarından eser kalmamıştı. "Yakında alışır," diyerek nereye çıkacağını biliyormuş gibi merdivenlere yöneldi.

Neyi ima ettiğini tam olarak anlamamıştım. Daha doğrusu imalarının karşılığını kendi kafamda doğru ya da yanlış olarak kurmaktansa direkt ondan almak istiyordum. Kaşlarım soru sorarcasına büküldü. "Neye alışır?"

Lakin Kartal soruma cevap vermek yerine merdivenleri tırmanmaya devam edince ben de peşinden ilerledim.

Saniyeler saniyeleri kovaladı. Nefes seslerimiz içimize, adım seslerimiz apartmanın boşluğuna karıştı. Çok geçmeden dairemin olduğu kapının önünde durunca şaşkınlıkla, "Burada yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Tahmin," dedi Kartal umursamaz bir ifadeyle kapının yanındaki duvara yaslanarak ama umursamaz ifadesinin altındaki gülme isteğini zor bastırıyormuş gibi bir hali vardı.

Ona inanmadığımı belli edercesine sesime ince bir alay kattım. "Vay be, isabetli atış."

Kartal bu defa gülümsemesini çekinmeden gösterdi. "Benim atışlarım hep isabetlidir."

Söylediğine direkt yüzümü buruşturdum. "Burası testosteron koktu," diyerek anahtarı kapı deliğine yerleştirip kapıyı açtım.

İçeri girmeden önce söylediğime nasıl bir tepki verdiğini görebilmek için ona bakma cesareti gösterdim ama bu bana kalp çarpıntısı olarak geri dönünce kendime kızmadan edemedim ve hemen önüme döndüm çünkü serseri gülümsemesi oldukça davetkârdı.

Gülümsemesini düşünmemeye çalışarak birlikte içeri girdiğimizde kapının kapanmasıyla beraber bu defa evimde baş başa olduğumuz gerçeği, kalp çarpıntımı arşa çıkardı. Bu da demek oluyordu ki ellerim yine birbirine karışacak, basit bir tostu bile hazırlayamayıp yeniden rezil olacaktım.

Rezil olmak umurumda değildi ama saçma sapan heyecanlandığımı görmesini istemiyordum. Odayı işaret ederek, "Sen içeri geç, ben tostları hazırlayıp gelirim," dedim ama umduğumu bulamadım.

Kartal anında karşı çıktı. "Birlikte yaparız."

"Gerek yok," dedim yine geçiştirmek için fakat Kartal'ın kararlı bakışları beni dinlemeyeceğini açıkça gösteriyordu. Nitekim yanılmadım da.

"Fazlasıyla gerek var."

Daha fazla itiraz edecek halim yoktu. Sessiz kalıp mutfağa ilerledim. Tabii Kartal da hemen yanımda ilerliyordu. O an içime yeni bir huzursuzluk doldu. Genelde mutfağın penceresinin perdesi açık olurdu. Hava

henüz aydınlanmadığı için de ışığı yakmamla beraber Ekin eğer balkondaysa bizi görme ihtimali direkt yükseliyordu.

Mutfağa girer girmez pencereye baktım. Neyse ki perdesi kapalıydı. Rahatlayarak sessiz bir şekilde nefesimi verdim ve tezgâha ilerledim. Kartal da mutfağı inceliyordu.

Mutfak dolaplarına, buzdolabına, masaya tek tek baktı. Bakışlarındaki kısa gezintiyi durduran duvara yapıştırdığım yarışmanın broşürü oldu. "Yarışmaya az kalmış."

Derin bir iç çektim. "Hem iyi hem de kötü."

Söylediğim tuhaf gelmiş olmalıydı ki bakışları yüzüme çevrildi. "Neden?"

"İyi tarafı buradan gitmeme az kaldı, kötü tarafıysa henüz hazır değiliz. Ekipte ters giden bir şeyler var."

"Ne gibi?"

Ona karşı bir kez daha dökülmemek için kendimi zor tutarak, "Eski uyumumuz yok gibi. Birlikte sahneye çok çıktık ama olmayan bir şey var ve henüz çözemedim," dedim. Olmayan şey kesinlikle Nefes'ti. Uyumu bozan yalnızca oydu. "En azından ilk eleme turuna kadar eski uyumumuzu yakalayabilirsek finale çıkma şansımız yükselir."

"Kaç eleme var?"

"İki eleme var. Elemeleri geçen finale kalır," diyerek ekmeklere uzandım.

Kartal ekmekleri aldığımı görünce yanıma geldi ve tezgâha yaslanarak beni izlemeye başladı. Yüzüne bakmamak için kendimi sıktım çünkü biliyordum ki bakışlarından arsızlık akıyordu. Ve yine biliyordum ki bunu bile bile yapıyordu. Elimi ayağımı karıştıracağını bildiğinden bilerek üzerime oynuyordu.

Onu umursamamaya çalışarak ekmeği ortadan ikiye böldüm ve yarısını göstererek ona yan bir bakış attım. "Hepsini yiyebilir misin?" Gerçi cüssesine bakılırsa ekmeğin arasına beni de koyup yiyebilirdi ama açlık durumunu bilmediğim için sormadan edemedim.

Gülümsedi ama insanın içini yakacak türden bir gülümsemeyle gerildi dudakları. Cevap vermek yerine yiyebileceğini belli etmek için sadece başını salladı. Bakışları da tam tahmin ettiğim gibi beni delip geçecek gibiydi. Sakin kalabilmek için küçük bir nefes verip önüme döndüm.

Bu anı birkaç sessiz dakika daha takip etti. Ona bakmıyordum ama izlendiğimi bilmek bile elimi ayağımı birbirine karıştırmaya yetiyordu.

Garip bir enerjisi vardı ve o enerji, mıknatısmışım gibi beni anında kendine çekiyordu.

Dikkatimi dağıtıp sakin kalabilmek için, "Eftalya neden senin için arkadaşım dedi?" diye sordum. "Sen kuzen olduğunuzu söylemesen arkadaş olduğunuzu sanacaktım."

Sorduğum sorunun aramızdaki sessizliği kıracağını düşünmüştüm ama Kartal'ın sessizliği daha da uzadı. Bir süre daha Kartal'dan cevap gelmeyince bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki arsız gülümsemesi silinmiş, gözleri gizemli bir karanlığa bürünmüştü. Benim bakmamla beraber, "Beni kıskanır," dedi.

Söylediği bir anlığına o kadar ütopik gelmişti ki şaşkınlıkla, "Neden kıskanıyor ki? Ne alakası var?" diye yeniden sordum.

Soru sormak gibi bir hata yaptığımı, Kartal'ın gizemli hallerinin yerinde rüzgâr esmesiyle anladım. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi ve gözlerindeki parıltısına paydaş bir gülümsemeyle arkama geçti. Ne yapacağını bilmediğim için nefesimi tutup beklemeye başladım. Bana iyice yaklaştı. Yine bedeni değmiyordu ama nefesi çoktan saçlarıma karışmıştı.

Kollarını iki yanımdan uzatıp beni tezgâhla bedeni arasına hapsetti ardından elimdeki ekmeği ve bıçağı benden alarak ağır hareketlerle yarım ekmeği ortadan ikiye kesmeye başladı. "Yanımda gördüğü her güzel..." dediğinde çenesini de omzuma yaklaştırdı. Çenesindeki sakalları, tenime değmekle değmemek arasında gelip gidiyor, bedenime sıcak bir ürperti bırakıyordu. "Ve çekici kadının sevgilim olacağını zannediyor."

Sıcak nefesi kulağımı dağladığında sağlıklı düşünme yetimi de kaybetmiştim. Sadece kalbimin varlığını hissediyordum. Deli gibi çırpınışları, okyanusun kıyıya vuran dalgaları gibi kendinden geçmişti ve beni de kendimden geçirmişti. Sırf bu yüzden de ne demek istediğini hemen idrak edememiştim.

İdrak ettiğimdeyse gözlerim az daha yuvalarından fırlayacaktı. Tabii ki bunu Kartal'a belli etmemek için alaya kaçan bir sesle gülmeye başladım. "Sevgili mi? Çok saçma değil mi, böyle bir durumda görümcelik yapmak adına kuzen olduğunu söylemesi gerekmez mi?"

Kartal'ın gülümsediğini duydum ama tınısında asla alay yoktu. Daha çok sıcaklık doluydu. Bana fazlasıyla ateş bastıran bir sıcaklık... "Sen bu durumda gelin mi oluyorsun? Benim gelinim. Zeus'un karısı Metis..."

Eğer bir sıvı olsaydım şu an hissettiğim sıcaklıkla çoktan buharlaşıp yok olmuştum. Anında itiraza başvurdum. "Ben onu lafın gelişi söyledim." Bıçağı bıraktığını görünce parmaklarına temas etmeden bıraktığı yerden alıp diğer yarısından yiyebileceğim kadarını kesmeye başladım. Kartal'sa kılını kıpırdatmadan arkamda kalmaya devam ediyordu. Boğazıma hafif bir öksürükle temizledim. "Ayrıca Zeus çapkınlıklarıyla nam salmış ve korkusundan Metis'i yutmuş."

Şu an bunu neden Kartal'a söylediğimi bilmiyordum ama kendimi de durduramıyordum. Sanki elinde ipler vardı ve beni bir kukla gibi kullanarak istediği cevapları vermemi sağlıyordu. Kendimi durdurmayı umut ederek konuşmama son noktayı koydum. "Çapkın ve korkak adamlarla işim olmaz. Yani Zeus'un karısı Metis, ben değilim."

Kartal gülerek arkamdan çekilince rahat bir nefes verip ona bakmadan ekmekleri tost makinesine yerleştirdim, ardından buzdolabından aldığım domates ve peyniri tezgâhın üzerine bıraktım. Kartal benden önce davranıp peyniri dilimlemeye başlayınca domatesi yıkayıp yanına gittim.

Yaptığı işe konsantre olduğu için ona bakma cesareti bulabilmiştim, en azından yan profiline rahatlıkla bakabiliyordum. Yüzünde benimle eğlenmenin hazzı vardı ve onu izlediğimin bilincinde bunu belli etmekten asla çekinmiyordu.

Sessiz bir iç çekerek çekmeceden başka bir bıçak alıp domatesleri dilimlemeye başladığımda bir an dışarıdan nasıl göründüğümüzü düşündüm. İkimiz de yan yanaydık ve önümüzdekileri birbirimize bakmadan dilimliyorduk.

Beni düşüncelerimden sıyıran Kartal'ın eğlenen sesi oldu. "Demek çapkın ve korkak adamlarla işin olmaz," dedi az önceki sözlerime atıfta bulunarak. "Akıllıca."

Kartal yüzüme bakmadan sessizce dudaklarını hareket ettirerek bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlamamıştım. Peynirle işi bittikten sonra ekmekleri makineden almaya gittiğinde, "Ne söyledin?" diye sordum. Sanırım bu gece fazla soru sorma sırası bana geçmişti. Gitgide Kartal'a benzemeye başlamıştım.

Ekmekleri alıp yeniden yanıma geldi ve kendim için kestiğim ekmeğin içine domatesle peyniri yerleştirip bana uzattı. "Sendeki kriterler için kendime tik atıyorum."

Ne demek istediğini yine anlamamıştım. Tostumdan bir ısırık alıp, "Daha açıklayıcı konuşamaz mısın? Bu gece seni anlamıyorum," dedim.

Kartal'ın dudaklarına edepsiz bir gülüş yerleşti. "Çapkın ve korkak bir adam değilim. O kriterlerini kendimde eledim."

Isırdığım tost az daha boğazımda kalıyordu. Deli gibi hızlanan kalp atışlarımın eşliğinde küçük bir öksürükle boğazımdaki tosttan kurtulup, "Bu neden önemli ki?" diye sordum.

Neredeyse dişleri görünecek kadar edepsiz gülüşünü genişletti. "Tüm kriterlerini geçebilen tek adam olmak istiyorum."

Kalbimi yerinden oynatan sözleriyle içime anında sıcaklık yayıldı ve ağzımın içinde şaşkınlık nidası oluştu lakin sıcaklık boğazımı kurutmuş, sesim çıkmamıştı. Ayrıca sıcaklıkla beraber göğsümün ortasına nefesimi kesen bir kıskaç yerleşmişti. Aynı zamanda dizlerim de titriyordu ve bacaklarım bedenimi taşımayacak hale gelmişti.

Kartal'ın eğlenen ifadesiyse yerli yerinde duruyordu. Gözlerini bana kenetlemişti, ben şekilden şekle girerken o bununla sadece eğleniyordu. Beni nefessiz bırakmaya çalışan kıskacı yok sayarak kaşlarımı çattım. "Gerçekten neden benimle uğraşıyorsun? Bile bile yapıyorsun, farkındayım."

Kartal soruma hemen cevap vermek yerine elimdeki tosta eğilip ısırdığım yerden bir ısırık alarak bakışlarını gözlerimin içine çevirdi. "Çünkü teninden yayılan sıcaklığı hissetmek hoşuma gidiyor."

Utangaçlığıma ve heyecanlanmama yaptığı vurguyla beraber tam bana göz kırpmıştı ki kapı yerinden sökülmek istercesine yumruklanmaya başlayınca olduğum yerde korkuyla sıçradım.

Kartal'ın da anında kaşları çatılırken Ekin'in öfkeli sesi duyuldu. "Açın kapıyı! Ne yapıyorsunuz içeride?"

Ekin'in sesi aramızda yankılandığında Kartal'ın yüzü kapkara kesildi. "Lan ben bu lavuğun dilini götünden çıkarmazsam..." diyerek tüm heybetiyle kapıya doğru yürümeye başlayınca onu durdurmaya çalıştım.

"Kartal dur lütfen, ben hallederim." Ama hiçbir işe yaramamıştı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Onun derdi seninle değil, benimle," dedi. "Bu artık benim meselem!"

Çaresizce omuzlarımı düşürdüm ve Kartal'ın hızına yetişmeye çalışarak yanında yürüdüm. Ekin de kapıyı kırma gayretine devam ediyordu. Biraz daha böyle yumruklamaya devam ederse komşuları başımıza toplaması an meselesiydi.

Kartal kapıyı açar açmaz her şey çok hızlı gelişti. Ekin daha önce onda hiç görmediğim bir öfkeyle, "Senin benim sevgilimin evinde ne işin var, lan pezevenk," diyerek Kartal'a doğru yumruğunu savurdu.

Kartal da çevik bir hareketle Ekin'in yumruğunu havada yakalayıp kolunu sırtına doğru kıvırdığı gibi yüzünü de duvara çarptı. Ekin'in kolunu sırtına bastırmaya devam ederken diğer eliyle de başını duvara sabitlemişti. "Astarını siktiğimin yavşağı, sana mı soracağım nerede olacağımı?"

Ekin'in yüzü duvarda olduğu için boğuk çıkan sesiyle, "Bana soracaksın, ulan. Bu kızı sana yâr eder miyim sanıyorsun? Sik gibi kalacaksın ortada," diyerek Kartal'ın elinden kurtulmaya çalıştı.

Ama çırpınışları nafile bir çabadan ibaretti. Kartal cüssesinin avantajıyla Ekin'i duvara öyle çok bastırıyordu ki elinden kurtulması imkânsızdı. Yine de Ekin çabalamayı bırakmadı. Boğuk çıkan sesine rağmen bağıra çağıra elinden kurtulmaya çalışıyordu, panikle bir ona bir de kapıya baktım. Paniğimin sebebi Ekin'e bir şey olacağı için değildi çünkü Kartal onu dövmek istese şimdiye çoktan yere sermişti. Tek yaptığı duvara bastırmaktı. Belki kendi öfkesinin belki de Ekin'in öfkesinin dinmesini bekliyordu, bilmiyordum. Benim paniğimin tek sebebi, Ekin'in bağrışlarıydı çünkü biraz daha bağırmaya devam ederse komşular polise şikâyet edecekler, evime gelen polisler yüzünden mafyayla yani ölümle burun buruna gelecektim.

Ölümü anınca ağzımın içinde kan tadına benzer tuhaf bir tat belirdi ve sırtımdan aşağıya paniğin teri süzüldü. Hissettiğim paniğin dehşetiyle hızlıca yanlarına gidip titremeye başlayan parmaklarımı Kartal'ın koluna sardım. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, delirdiniz mi? Komşular gelecek şimdi. Kartal, lütfen Ekin'i bırak."

Sesim cümlenin sonuna doğru titrek çıkmış olmalıydı ki Kartal'ın öfkeli bakışları direkt bana indi ve o an gözlerinde tedirgin olduğunu belli eden bir ifade belirdi. Muhtemelen ya korktuğumu ya da Ekin'e zarar vereceğini düşündüğümü zannediyordu. "Lütfen," diye mırıldandım. "Şikâyetle uğraşamam."

Kartal, neyi kastettiğimi anlayınca Ekin'i bırakıp geriye doğru adımladığında Rüya da seslere uyanıp koşarak yanımıza geldi ve şoke olmuş bir halde bize bakmaya başladı. Eminim karşısında öfkeli Kartal'ı, paniklemiş beni ve üstü başı dağılmış Ekin'i görmeyi hiç beklemiyordu.

Rüya'yı es geçip bakışlarımı Ekin'in üzerine sabitledim. Bir yandan da gereksiz bir güç gösterisiyle Kartal'la arasına girmek için adımlar atıyordum. Olası bir saldırı anında Kartal'ın önünde bariyer kurmuş olacaktım.

Tabii Ekin istese beni çok rahat ekarte edebilirdi ama bana zarar vermeyeceğini bildiğim için onu durdurmuş olacaktım. Böylece kavga büyümeden olayı kapatacaktım.

Lakin umduğum gibi olmadı. Ekin, Kartal'a saldırmak yerine nefret dolu bakışlarını ona çevirerek sadece tehdit etti. "Ben sana bunun hesabını sormaz mıyım?"

Ekin'den beklediğim hamle Kartal'dan geldi. "Hadi şimdi sorsana..." diye üzerine yürüyünce avuç içimi gerginlikten kaskatı kesilmiş gövdesine bastırarak onu durdurdum.

"Ben hallederim." Kartal'ın nasıl tepki verdiğini göremiyordum çünkü elim gövdesinde olmasına rağmen bakışlarım Ekin'in üzerindeydi. "Ekin, sen ne yaptığını sanıyorsun? Dağ başı mı burası da evimi basabiliyorsun? Ne hakla?"

Ekin'in öfkeli bakışları elimle yüzüm arasında gezindi. "Bu herifin senin evinde ne işi var? Benden ayrılıp hemen onun kollarına mı koştun?"

Ekin'den bir tokat yesem sanırım daha az canım yanardı. Kartal ve benim hakkımda düşündüklerini bu defa ima etmemiş, açık bir şekilde hem de Kartal'ın yanında sormuştu.

Ekin'e saldırmak için güçlü bir istek duydum ama kendime güçlükle hâkim olup dişlerimi sıkarak, "Ekin siktir git!" diye haykırdım ve Kartal'ın gövdesinden elimi ayırıp işaretparmağımla kapıyı işaret ettim. "Evimden git ve bir daha sakın gelme!"

"Metis, bu adam senin aklını başından almış. Bu sen değilsin."

Kartal daha fazla dayanamayıp yeniden üzerine yürüyünce onu bileğinden yakaladım ve durması için parmaklarımı sımsıkı sardım. İşe yaramıştı da. Parmaklarımı sarmamla Kartal'ın durması aynı anda oldu.

Ekin'in gözleri de ellerimize inmişti ve cesareti olsa koşup ayıracak gibiydi. Bakışlarını es geçip, "Ekin hemen evimden gitmezsen polis çağıracağım," diyerek onu tehdit ettim. Polis falan çağırmayacaktım ama blöfün kimseye zararı yoktu.

Ekin başını tehditkâr bir ifadeyle sallayıp Kartal'a işaretparmağını salladı. "Bugünü sakın unutma. Yaz bir kenara. Benden çekeceğin var."

Kartal, "Siktir lan," dediğinde Ekin kapıyı çarparak evden çıktı. Tabii bu şekilde çıkması Kartal'ın onu dövme isteğini yeniden harladı. "Ben bunu gebertirim," diyerek kapıya yeltenince bu defa kolunu tuttum.

"Kartal lütfen, yeterince olay çıktı zaten."

Kartal burnundan soluyup bir bana bir de bizi hâlâ korkuyla izleyen Rüya'ya bakınca Rüya, "Kartal, hoş geldin diyeceğim ama pek hoş gelmiş gibi değilsin," dedi zoraki bir gülümsemeyle.

Rüya'ya içeri girmesi için başımla işaret ettim. Rüya da mesajı alır almaz, "Ben uyumaya devam etsem iyi olacak, sonra görüşürüz," diyerek odasına geri döndü.

Onun gözden kaybolmasıyla birlikte mahcup bir ifadeyle Kartal'a döndüm. "Ekin'i gerçekten anlamıyorum, asla böyle biri değildi, sanki içinden başka biri çıktı. Onun adına senden özür..." Cümlemi tamamlayamadan Kartal'ın parmakları dudaklarımın üzerine kapandı.

"Kimse için benden özür dileme, hele ki o çapsız için asla."

Tam itiraz etmek için başımı geriye çekip parmaklarının baskısından kurtulacaktım ki Kartal parmaklarını yüzüme düşen saçlarımın arasına karıştırdı. "Saçların," dediğinde gözlerindeki az önceki öfke silinmiş, yerine anlamlandıramadığım tuhaf bir ifade yerleşmişti. "Saçların," dedi tekrar ve parmaklarını ağır ağır indirerek saçlarımdan uzaklaştırdı.

Cümlesini devam ettirmek yerine susmayı tercih edince merakla, "Saçlarım ne?" diye sordum.

"Yüzünü örtüyordu." Bu söylediğine kendi de inanmıyormuş gibi garip bir tavır takınırken, "Ben artık gitsem iyi olacak, sen de biraz uyu," diyerek beni geçiştirdi.

Israr etsem de cevap alamayacağımı biliyordum ama asıl dikkatimi çeken gidecek olmasına içimde verilen tepkiydi. Gitmesini istemiyordum. Biraz daha kalabilmesi için umutsuzca, "Ama daha tostunu yemedin," dediğimde Kartal'ın kaşları az önceki gibi öfkeyle çatıldı. Aslında verdiği tepki, beklediğim tepkiydi. Her ikimizde de tost yiyecek hal kalmamıştı.

Kartal, "Belki başka zaman," diyerek kapıya yönelince sessizce peşinden kapıya ilerledim. Bir yanım gitmesini istemezken diğer yanım Ekin'in dışarıda Kartal'a pusu kurmasından dolayı endişeliydi.

"Ya Ekin dışarıdaysa ve yine sana vurmaya kalkarsa?" Endişemi Kartal'a da söylediğimde kapının önüne çıkmıştık.

Kartal gülümsedi ama bu pek keyifli bir gülümseme değildi. "O korkak bana hiçbir şey yapamaz," dedi sıkılmış gibi ve Ekin konusunu tamamen kapattı. "Akşam saat sekizde hazır ol, seni almaya geleceğim."

Rüya'nın sırf Kartal beni eve bıraksın diye söylediği yalanı, Kartal biraz ciddiye almamış mıydı? Hatta abartmamış mıydı? Yüzümü huysuz bir ifadeyle buruşturdum. "Çocuk değilim Kartal, kendim gelebilirim."

"Biliyorum," dedi ve arkasını döndü. "Saat tam sekizde aşağıda ol, bekletilmekten hoşlanmam."

Kapıyı kapatıp balkona çıkma ihtiyacı içinde arkamı döndüğümde Rüya'yı görünce ufak çaplı bir çığlık atıp elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Kızım deli misin? Ne işin vardı arkamda? Sessiz sessiz duruyorsun bir de."

Rüya ise korkuma aldırış etmeden gülümsedi. "Öpüştüğünüzü görürüm diye ümitlenmiştim," dedikten sonra yüzünü buruşturdu. "Ama avucumu yaladım."

Hayretler içinde Rüya'ya bakakaldım. "Ne öpüşmesi, ne saçmalıyorsun sen?"

"Ayy... Az önce saçlarına dokunup *saçların* dediğinde öpüşeceksiniz sanıp heyecanlanmıştım. Olmayınca belki uğurlarken öpüşürsünüz diye umut ettim ama yine olmadı. Beni hayal kırıklığına uğratmaya hakkınız yok." Rüya dudaklarını büke büke omuzlarını düşürünce şokum resmen ikiyle çarpıldı.

"Sen röntgenci misin? Bizi mi izliyorsun?"

"Tabii ki sizi izliyorum çünkü sevgili olmanızı çok istiyorum."

Bıkkınlıkla soluyup Rüya'yı es geçerek mutfağa girdim. Kartal'la Ekin'in yeniden karşı karşıya gelip gelmediğini merak ediyordum. Nedense Ekin'e güvenmiyordum. Yamaç'la değil ama Gökhan'la Kartal'ın karşısına dikilme ihtimali çok yüksekti. Hızlıca balkona çıkarak aşağıya baktım. Görünürlerde Kartal yoktu. Bakışlarımı Ekinlerin evine çevirdim. Ekin de görünürlerde yoktu ama odasının ışığı açıktı. Anlaşılan Ekin odasına kapanmış, Kartal da çoktan gitmişti.

Tam mutfağa girmiştim ki Rüya hortlak gibi yeniden karşıma dikilince kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Rüya, mafyanın yerine sen mi geçtin? Yoksa onların maşası mısın? Bıçakla zor olur diye kalpten götürmeye mi niyetin var?"

"Üff!" dedi Rüya gözlerini devirerek. "Ne alakası var? Ben olanları merak ediyorum."

"Asıl sana üff! Sessizce karşıma çıkmaktan vazgeç."

Rüya teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp, "Ayy tamam, uzatma da anlat olanları," diyerek tostları işaret etti. "Tost mu yiyordunuz? Ekin yüzünden yiyemediniz, değil mi?"

Rüya'nın düşüncesini haklı çıkarır gibi başımı sallayıp omuzlarımı düşürerek sandalyeye oturdum. "Evet, yiyemedik ama asıl sorun o değil, asıl sorun Ekin. Ne yapmaya çalışıyor böyle? Neden Kartal'ı bir anda bu kadar kıskanmaya başladı?"

Rüya bilmiş bir ifadeyle sırıtıp Kartal'ın hiç yiyemediği soğuyan tostundan kocaman bir ısırık aldı. Ağzındaki lokmasından dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Siz karşıdan nasıl görünüyorsunuz, haberin var mı?" diye sordu.

Rüya her zamanki yakıştırmalarına yine başlıyordu ama bu defa nedense dikkat kesilmiştim. "Nasıl görünüyormuşuz?"

Tostan bir ısırık daha alıp düşünür gibi yaparak bir süre ağzındaki lokmasını çiğnedi. "Nasıl desem? Dışarıya yaydığınız inanılmaz bir enerji var. Aranızdaki çekim neredeyse elle tutulacak."

Bunu duymak Ekin'e olan öfkemi bile bastırıp dudaklarımda belirsiz, silik bir tebessüme ev sahipliği yaptı. Öylesine silikti ki Rüya'nın görmesi mümkün değildi. Görmemeliydi de... Kartal'a karşı gerçekten ne hissettiğimden emin olmadan ona bir şey söyleyemezdim. Düşüncemi tasdiklercesine, "Saçmalama istersen," diyerek ayağa kalktım. Ayrıca gereksiz yere gelin güvey de olmaya gerek yoktu, sonuçta Kartal benimle yalnızca kafa buluyordu. "Biz onunla iş arkadaşıyız ve ikimiz de halimizden gayet memnunuz."

"O kadının sevgilisi olduğunu düşündüğün için böyle diyorsun, değil mi?"

Bahsettiği kişi Eftalya'ydı. Bu defa onun görebileceği şekilde gülümsedim ve kapıya doğru ilerledim. "Hayır, onlar kuzenmiş."

Rüya'nın yüz ifadesini göremiyordum ama ses tonundan şaşkınlığını rahatça anlayabilmiştim. "Kuzen mi?"

Kapıdan çıkmadan önce adımlarımı durdurup ona döndüm. "Evet, hatta ablası sayılırmış." Daha da gülümsediğimde ağzım neredeyse kulaklarımdaydı. Kartal'a *küçük* deyişi kulaklarımdan silinmiyordu. Yeniden olduğumuz ana dönüp ciddi bir hale büründüm. "Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, yedi ay sonra gireceğimiz bir yarışma, kazandığımızda değiştireceğimiz bir ülke var. Aşk meşk şu an için söz konusu değil."

"Metis." Rüya'nın keyifli ifadesi birden silindi ve elindeki tostu tezgâha bırakıp tam karşıma dikildi. "Ya o yarışmayı kazanamazsak?"

"Sakın," diyerek anında karşı çıktım. Yarışmayı kazanamamak en büyük kâbusumdu. Ekin'e de Nefes'e de katlanmamın, benliğimden ödün vermemin tek sebebi yarışmaydı. Ne yapıp edip o yarışmayı mutlaka kazanmalıydım. "Sakın o konuyla ilgili olumsuz bir şey söyleme. Her ne olursa olsun o yarışmayı kazanacağız. Aksi takdirde öldürülürüm."

Ölüm kelimesi ağzımda yine buruk bir tat bırakınca yüzümü ekşittim ve arkamı dönüp mutfaktan çıktım. Rüya da hemen peşimden geldi. "Neden öyle düşünüyorsun ki? Sen konuşmadığın sürece sana dokunmayacaklar bile."

Rüya resmen, son üç aydır yaşadıklarımı unutmuş gibi davranıyordu. "Sen ciddi misin?" diye sorarak bir hışım ona döndüm. "Buna hayat mı diyorsun? Sürekli onlardan biriyle karşılaşacağım diye korka korka sokakta doğru dürüst adım atamıyorken ya da basit bir polis çevirmesine denk geleceğim diye aklım çıkarken sen buna yaşamak mı diyorsun? Hem Greendoor'a baskın yapıldığı gece adamlar balkonumuzun altına kadar gelip gövde gösterisi yapmadı mı?"

Rüya'nın gözlerine anında pişmanlık çöktü ve pişmanlığını sesine de yansıtarak, "Özür dilerim, patavatsızlık yaptım. Ben sadece kazanamama ihtimalimiz olduğu gerçeğine de kendini hazırlaman için söylemiştim," dedi.

Başımı şiddetle iki yana sallayıp odama girdim. Kapımı yüzüne kapatmadan önce son söylediğim, "Öyle bir ihtimal yok," oldu.

Telefon alarmı çalmaya başladığında gözlerimi zar zor araladım ve susturmak için elimi telefonun üzerine attım. Uykumu henüz alabilmiş değildim. Güçlükle saate baktım. Saat 16.00'ya geliyordu ve dans provasına gitmek için bir saatim daha vardı.

Saati, yarım saat sonrasına kurmak için tuş kilidini açtığımda dans ekibimle kurduğumuz grubumuzda yazışmaların olduğunu gördüm. Normalde orada önemli bir durum olmadığı sürece konuşulmazdı. Hızlıca mesajları açıp konuşmaları başa alarak okumaya başladım. İlk mesaj Eren'dendi ve Nefes'le işlerinin olduğunu, bu yüzden provaya katılamayacaklarını yazıyordu. Sinirle gülümsedim. Demek ki akşamki mevzu yüzünden Nefes Hanım benimle karşılaşma cesareti bulamamıştı. Sinirimin geçmesini bekliyordu.

Konuşmaların biraz daha aşağısına indiğimde Erva ile Cemre'nin de provaya gelmeyeceklerini gördüm. Erva hasta olduğunu belirtirken Cemre de şehir dışında olacağını yazmıştı. Kaşlarım hayretle havalandı.

İkisinin de Nefes'le aynı anda provaya katılmamaları tesadüf müydü yoksa Nefes'in parmağı mı vardı?

Erva ile Cemre gelemediğinden Lodos ve Gökhan'ın da gelmesi anlamsızdı. Bu yüzden onlar da gelmeyeceklerini yazmıştı. Sadece Ekin, ben, Rüya ve Yamaç kaldığı için de bugünkü provayı yarına ertelemişlerdi.

İçime bir anda yayılan sinir dalgasına rağmen provasız bir günün yarışmayı çok etkilemeyeceğini bildiğimden sessiz kalıp telefonu komodinin üzerine geri bıraktım lakin hissettiğim sinirden dolayı uykum çoktan açılmıştı.

Gözlerimi kapatıp yeniden uyumaya çalıştım. Çok kısa bir süre hareketsiz kaldım, bir şey düşünmemeye çalıştım fakat Nefes yüzünden zihnime süzülen zehirli düşünceler öfkemi harlıyordu. İşin en kötü yanıysa hissettiğim öfke, sigara içme isteğimi gün yüzüne çıkarmıştı ama kahretsin ki ne sigaram ne de param vardı.

Gözlerimi açıp hırsla soluyarak ayağa kalktığımda telefonuma gelen mesajla bakışlarımı telefonuma çevirdim. Komodinin üzerine eğilip telefonu elime aldığımda Ekin'den mesaj geldiğini gördüm.

Mesajında prova olmayışını değerlendirmek ve buluşmak istediğini yazıyordu. Ekin'e ortaparmak emojisini gönderip odadan çıktım ve doğruca mutfağa girdim.

Rüya mutfak masasında finalleri için ders çalışıyordu. Beni görür görmez, "Günaydın, uyuyan güzel," dedi ama söylediğini beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Pek günaydınlık bir durum yok ama neyse."

"Rüya, yine çok boş yapıyorsun," diyerek buzdolabına yöneldim.

Sigara isteğimi köreltecek bir şeyler aramaya başladığımda Rüya huysuz ses tonuyla, "Sen de yine tersinden kalkmışsın," dedi.

Dolabın içine baktım ama karnım aç olmadığı için ağzıma göre bir şey bulamadım. Rüya'nın annesinin gönderdiği meyvelere uzanıp dolabın kapağını kapattım. "Nefes yüzünden dans provası iptal edilmiş. Nasıl sakin olabilirim ki?"

Ters bir şekilde elimdekileri masaya bırakınca Rüya önce masadakilere baktı, sonrasında bana. "Sadece Nefes değil, diğerlerinin de işi çıkmış.

Tesadüfün güzelliği. Sen buna inandın mı?" Sesim tahmin ettiğimden daha yüksek çıkmıştı.

Rüya da buna şaşırarak, "Tamam, sakin ol. Bir günden bir şey olmaz, hem benim de işime geldi, yarınki finalim çok önemli," dedi.

Rüya'nın sözlerini duyunca ileriye gittiğimin farkına varıp içime oturan suçlulukla Rüya'ya bakakaldım. Yarışmayı kazanmayı o kadar çok kafama takmıştım ki diğerlerinin başka hayatları olduğunu tamamen unutmuştum.

"Üzgünüm," dedim ve az önceki ses tonumun zıddı bir şekilde konuşmaya başladım. "Nefes dün gece canımı çok sıkınca, bir de onun yüzünden bir saat sonraki prova iptal olunca sinirlerime hâkim olamadım."

Rüya elime uzanıp hafifçe sıktı. "Nefes'e ben de kızgınım ve provanın iptalinde parmağının olduğunun farkındayım ama bir günden bir şey olmaz. Gerekirse bir başka gün daha fazla çalışır, telafi ederiz."

Haklıydı... İlk defa prova iptal edilmiyordu ve daha sonra telafisi yapılmıştı ama içimde bir sıkıntı vardı. Bu sıkıntının temeli de Nefes'in gruba dahil olduğu gün başlamıştı. Bunu Rüya'ya da söylemek istedim.

"Bence Nefes bir şeyler karıştırıyor. Amacı gerçekten yurtdışında eğitim görmek olsaydı yarışma için grubu kurduğumuz ilk gün dahil olurdu. Neden üç ay bekledi de Nur'un çıkmasına sebep oldu. Onun yüzünden gruptaki uyumu yeniden sağlamaya çalıştık. Bizi geriletti. Şimdi de provayı iptal ettirdi. Sanki yarışmayı kazanmamamız için uğraşıyor gibi bir hali var."

Rüya haklılığımı fark etmiş gibi gözlerini kırptı, akabinde oturduğu yerden ayağa fırladı. "Vay sinsi yılan, tabii ya, yarışmamızı baltalamaya çalışıyor," dedi ama sonrasında aklına gelen fikirle başını iki yana sallayıp geri yerine oturdu. "Kızım abartma istersen, iyice paranoyak oldun. Nefes yarışmayı kazanmamamızı istese Eren'i gruptan çıkartır. Biz zaten direkt elenmiş oluruz."

"Ya Eren yarışmaya katılmayı çok istiyorsa, Nefes onu vazgeçiremeyeceğini anlayıp böyle bir yola başvuruyorsa ya da onun yerine birini bulabileceğimize inanıyorsa?"

Rüya yeniden düşünür gibi gözlerini kıstı. "Evet, mantıklı ama Eren, Nefes'in ağzının içine bakıyor. Ne derse kabul eder, kendi istekleri ikinci planda."

"Belki de bundan da bir çıkarı vardır, kim bilir? Bunu anlamanın bir tek yolu var." Masaya doğru eğilip Rüya'ya *yaklaş* işareti yaptım. Rüya yaklaşınca da, "Nefes'i takip edeceğiz. Bir nevi dedektiflik oynayacağız," diye fısıldadım. Halbuki evde bizden başka kimse yoktu.

Rüya da heyecanlanmıştı ve hevesle ellerini birbirine sürtüp benim gibi fısıldadı. "Nasıl takip edeceğiz, aklından neler geçiyor?"

"Öncelikle finallerinin bitmesi gerekiyor," diyerek masanın üzerindeki çalışma notlarını gösterdim ve eğildiğim yerden doğruldum. "Sınavlarından sonra Nefes'i hem gece hem de gündüz takibe alacağız. Böylece ne karıştırdığını öğreneceğiz."

Rüya ise hâlâ masaya eğik duruyordu ve melül melül gözlerimin içine bakıyordu. "Geceleri sen çalışıyorsun ama."

"Elbet izinli olacağım geceler olacak." Tabii bir de mafya konusu vardı ama polis işin içine girmediği sürece bu duruma takılmazlar diye ümit ediyordum. Zaten Nefes bir iki gün içinde kendini ele verirdi.

Rüya yaslandığı yerden doğrulup, "Heyt be!" diyerek omzuma sahte bir yumruk attı. "Desene maceraya atılıyoruz."

"Maceracı, sen önce sınavlarını hallet," dedim ve notlarını üst üste koyarak ona uzattım. "Hadi şimdi odanda çalış, ben de burada bir şeyler atıştırayım yoksa ortalıkta deli gibi sigara diye dolanacağım."

Rüya, ağzı kulaklarındayken notlarını elimden alıp ayağa kalktı ve yanağıma eğilip sulu sulu öptü.

"İğrençsin Rüya." Rüya cevap vermek yerine öpücük atıp mutfaktan çıktı. Rüya'nın arkasından gülümseyerek baktığımda gülümsememi solduran bildirim sesi oldu. Bakışlarımı telefonuma çevirince mesajın yine Ekin'den geldiğini gördüm.

Birkaç saattir düşündüğünü, fazlasıyla ileri gittiğini ve bunun için özür dilemek istediğini yazıyordu. Beni sevgili olarak kaybettiğini kabullendiğini ama arkadaşlığımı kaybetmek istemediği için telafisine izin vermemi istiyordu.

Bir an ona ne diyeceğimi düşündüm. Son günlerde yaptıkları, bu sabahki ileri gidişi... Evet, ona hâlâ kızgındım ama dans partnerim olduğu sürece düşman gibi de olmak istemiyordum. Eski arkadaşlığımızın olması bu saatten sonra imkânsız olmasına rağmen dans provaları boyunca düşman olmamak ikimizin de işine gelirdi.

Ekin'e iki saat sonra buluşabileceğimizi söyleyip meyveleri yemeye başladım.

Yaklaşık iki saat sonra evden çıktığımda Ekin'i evin önünde Gökhan'ın arabasına yaslanmış bir halde beni beklerken gördüm. Üzerinde füme rengi bir tişörtle siyah bir kot pantolon vardı. Başına da üzerindeki tişörtün tonlarında kep takmıştı. Şapkanın ön kısmını arkaya gelecek şekilde ayarlamıştı.

Beni görünce yaslandığı yerden doğrulup gülümsedi ve arabanın kapısını açarak içerisini işaret etti. "Buyurun liderim."

Dürüst olmam gerekirse Ekin'in hali beni şaşırtmıştı. Tavrı tıpkı onunla sevgili olmadan önceki gibiydi. Doğal ve samimi.

Yüzümdeki şaşkınlığı zoraki bir gülümsemeyle gizlemeye çalışarak ona doğru adımlamaya başladım. Attığım her adımda samimi yüz ifadesini daha net görebiliyordum. Bu da daha da şaşırmama sebep oluyordu. İlerlemeye devam ettim. Yanına varır varmaz şaşkınlığımı ona belli etmeden, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Bana göz kırparak, "Senin en sevdiğin yere," dedi.

Anlaşılan gönlümü almakta kararlıydı. Beni, ne zaman keyfim kaçsa gittiğim deniz kenarına götürecekti. Aslında bunu ona ben söylememiştim. Rüya ile konuştuğumuz bir ana şahit olduğunda kendi öğrenmişti.

Bir şey demeden arabasına binince Ekin de kapımı kapatıp hızlı adımlarıyla sürücü koltuğuna yerleşti, ardından deniz kenarına doğru sürmeye başladı.

Çok kısa bir süre sessizce gittikten sonra bakışlarımı yan profiline çevirdim. Yüzünde eskisi gibi bir gülümseme vardı. Hafiflemiş gibiydi, rahattı, doğaldı ve tüm bunlar çok tuhaftı. Ekin'e bakmaktan vazgeçip saatime baktım. Oyalanmadan geri dönmek zorundaydım çünkü iki saat sonra Kartal beni almaya gelecekti.

Sıkıntılı bir nefes alarak bakışlarımı yola çevirdim.

Yarım saat sonra deniz kenarına geldiğimizde Ekin arabayı park etti ve arka koltuğa uzandı. Gelen seslerden poşetin içinde şişeler olduğunu anladım. Muhtemelen yanımıza alkol almıştı. Başımı geriye çevirdiğimde yanılmadığımı anladım.

Poşeti eline alıp içinden şişeleri aldı. "Bize bira aldım. Denize karşı içeriz diye düşündüm. Seversin sen."

Bir Ekin'e bir de elindeki bira şişelerine baktım ve başımı iki yana salladım. "İki saat sonra işe gideceğim, alkol almak istemiyorum."

"Bir biradan zarar gelmez," diyerek arabadan inip kaputun üzerine oturunca çok kısa bir süre Ekin'e baktım. Önce birasını açtı, sonrasında da sigara paketini kaputun üzerine bıraktı.

Sigarayı görünce onu içme arzusu cehennem alevi gibi beynimi sardığında tek yapabildiğim içimi çekmek oldu ve ayaklarım benim kontrolümün dışında hareket ediyor gibi arabadan çıkıp doğruca Ekin'in yanına ilerledi. Sigaraya bağımlıydım... Hayır, bağımlı değildim. Ben sadece öfkemi sigaramın dindirdiği düşüncesine bağımlıydım ve içmediğim her an öfkemin karanlık sularında boğulacak gibi oluyordum.

Ekin bunun bilincinde çarpık bir gülümsemeyle yanını işaret edince yanına oturdum ve uzattığı sigarayı sorgusuz kabul ettim. Gözlerim yaktığı çakmağın alevindeydi ve özlemle o alevin sigaramı yakmasını, içime çekeceğim dumanın başımı döndürmesini bekliyordum.

Nihayet çakmağın alevi sigaramla buluştu ve içime çektiğim baş döndürücü duman, öfkemi ağır ağır sis bulutuna bıraktı. Sigaranın sonunda sis bulutu dağılacak, ciğerlerim içindeki zehirle yeni öfke dalgasını bekleyecekti.

Sigaramdan bir nefes daha çektiğimde Ekin açtığı birayı bana uzattı. Sigaraya hayır diyemezdim ama alkol almamakta kararlıydım. Bir de midemde ufak ufak hissetmeye başladığım açlık krampları da alkolü şiddetle reddediyordu. Başımı yeniden olumsuz anlamda salladım. "Bir bira da olsa çarpıyor, sabaha kadar ayakta kalacağım. O yüzden içmek istemiyorum."

Ekin kendi birasını dudaklarıyla buluşturdu ve büyük bir yudum aldı. "Gerçekten orada çalışmayı istiyor musun? Sabaha kadar ayakta durmak çok mu cezbedici?"

Ekin'e doğru ters bir bakış attım. "Eğer beni buraya getirmekteki amacın vazgeçirmekse hemen geri dönelim, konuşacak bir şeyimiz yok çünkü!"

"Hayır Metis." Birasını bırakıp sigarasını yakmak için aramıza ufak bir sessizlik yerleştirdi. İçine güçlü bir nefes çektiğinde dumanını üflemeden önce, "Söylediklerimi kötü anlıyorsun ama ben senin iyiliğini düşünüyorum. Yorulmanı istemediğim için söylüyorum," diyerek dumanını kelimelerinin arasına karıştırdı.

Sesimin olabildiğince kararlı çıkmasına özen göstererek, "Benim paraya ihtiyacım var, Ekin. Çalışmak zorundayım," dedim sıkıntıyla. "Sürekli Rüya'dan geçinemem."

Ekin sesindeki tuhaf sahiplenici tınıyla, "Neden orası? Bence gündüz çalışabileceğin iş bulabilirdik," deyince şaşkınlıkla ona bakakaldım. Derdimi dinleme tenezzülü bile göstermemişken bir anda kıymetlisi olup üzerine bir de biz olmuştuk.

Sigaramdan bir nefes daha çekip alelacele söndürdüm. "Ben bunları daha fazla konuşmak istemiyorum," dedim ve avuç içlerimi kaputa yaslayıp arabanın üzerinden atladım.

Ekin de aynı şekilde arabadan atlayıp beni durdurmak için koluma uzandı ve gözlerimin içine samimiyetle baktı. "Tamam, özür dilerim. Söz, bir daha işin hakkında konuşmayacağım. Seni buraya getirmekteki tek amacım kendimi affettirmekti. Seninle düşman gibi olmak istemiyorum. Hayatımdan çıkmanı kaldıramam."

Bıkkınlıkla soluyup kolumu parmaklarının arasından kurtardım. "Ekin biz bir daha sevgili olmayız. Sen de biliyorsun ki biz aslında hiç sevgili olamadık. Arkadaşlığımızı sevince sevgili de olabileceğimizi sandık ama yanıldık, arkadaştan öte sevemedik birbirimizi."

Ekin'in gözlerinde bozulduğunu belli eden bir parıltı belirdi lakin o parıltıyı çok çabuk gözlerinden sildi. "Ben seni sevdim, Metis. Hâlâ da sevmeye devam ediyorum ama seni dönmen için zorlamayacağım. Seni ya da arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum. En büyük tutkumuzu yan yana gerçekleştirirken bana nefretle bakmanı istemiyorum. Eski günlerdeki gibi olalım istiyorum."

Ekin eskiye vurgu yapınca gülümsemeden edemedim. Onunla sevgili olmadan önceki günler, en huzur bulduğum zamanlardı. Ders aralarındaki kaçamak danslar, derslerden sonra aldığımız sahneler, sabahlara kadar süren kahkahalar ve daha nicesi... Tüm bunlar Ekin'le sevgili olduğumuz andan itibaren yavaş yavaş bozulmaya başlamış, bıçaklanmamla beraber ekip ruhundan tamamen uzaklaşırken Nefes'in gelmesiyle birlikte birbirimize zor katlanan kişilere dönmüştük.

Ben gülümseyince Ekin de gülümsedi. "Bu beni affediyorsun demek mi?"

Aslında tam anlamıyla affediyorum demek değildi çünkü kızgınlığım ve kırgınlığım geçmemişti. Geçmeyecekti... Dürüst olup bunu ona da

itiraf ettim. "Sen beni son zamanlarda çok şaşırttın, Ekin. Yaptıkların, söylediklerin benim tanıdığım Ekin değildi. Geçen geceki imaların, bu sabah evimi basman..." Yüzümü, tadı iğrenç olan bir şey yemişim gibi buruşturdum. "Bunlar çok kötüydü. Bu yüzden sana olan kırgınlığım ve kızgınlığım geçmedi, geçeceğini de düşünmüyorum ama katılacağımız bir yarışma var. Yarışmaya kadar her gün yüz yüze bakacağız, yan yana dans edeceğiz. Bu yüzden düşman kalamayız."

Ekin başını salladı ama yüzündeki ifadesi epey değişmişti. Canı sıkılmış, hatta üzülmüş gibi görünüyordu. Hafifçe öksürüp yeniden arabanın kaputuna oturdu. Bir süre boşluğa baktı, ardından yarım bıraktığı birasından bir yudum daha aldı ve gözleri denize daldı.

Yanına oturup aynı şekilde denizi izlemeye başladım. Dalga sesleri huzur vericiydi lakin eve dönüp hazırlanmam gerekiyordu. Ayrıca uyandığımda sinirden doğru dürüst bir şey yemediğim için midemdeki açlık krampları daha fazla aç durmamam gerektiğini söylüyordu.

Bakışlarımı Ekin'e çevirip, "Artık gidelim mi?" diye sordum.

Ekin yine sessizce başını sallayıp birasını başına dikti. Neredeyse nefes almadan sonuna kadar içti. Birasını bitirdiğindeyse, "Eskisi gibi olacağız," diyerek gülümsedi. "İki yakın arkadaş."

Yakınlık kısmı doğru olmasa da en azından yarışmaya kadar arkadaş kalmaya devam edecektik.

"Eskisi gibi arkadaş," dedim ve onun gibi gülümseyerek kaputtan inip arabanın içine girdim.

Çok geçmeden Ekin de yanıma gelip arabayı çalıştırdı fakat hemen hareket etmedi. Bir anlığına arabanın bozulduğunu düşünüp omurgamın kasıldığını hissettim ve panikle, "Bir sorun mu oldu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Ekin, hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmek istercesine. "Sadece sana bir soru daha sormak istiyorum ama konuya nasıl gireceğimi düşünüyorum. Yani seni kızdırmadan, arkadaşça bir teklif."

Üzerimdeki panik son sürat giden arabanın durması gibi sarsılarak midemi altüst ederken Ekin'in gizemi aramıza gerginlik inşa etmişti. "Ne sormak istiyorsun?"

Sesimdeki alevlenmeye hazır öfke Ekin'in çabuk konuşmasını sağladı. "Aç mısın, seni bir yere daha götürmek istiyorum."

Bir an, *teklifin gerçekten bu muydu* diye patlamak istedim ama dans için yeniden arkadaşlığın temelini attığımız şu dakikalarda bunu yapmayı

reddettim ve rahatlayarak nefesimi verdim. Tek dediğim, "Bir şey oldu sandım," oldu, acıktığım konusunda yalan söylemeden teklifini geri çevirdim. "Vaktim yok, eve gidip hazırlanmam gerekiyor."

"Ama ben çok acıktım ve biliyorsun ki yalnız yemeyi sevmiyorum. Bana ayırabileceğin bir yarım saatin de mi yok? Hem benim sana yemek borcum vardı."

Ekin'in borçtan kastettiği olayı anlamak için zihnimin derinliklerine daldım ve bıçaklanmadan birkaç gün önce ona ısmarladığım yemeği hatırladım. Olduğumuz ana ışık hızıyla geri dönerken belli belirsiz yüzümü buruşturdum. "Bana hiçbir borcun yok, Ekin."

"Lütfen Metis, beni kırma," dedi ve ellerini masumane bir tavırla kaldırdı. "Arkadaşın olarak sana yemek ısmarlamak istiyorum." Gülümseyip göz kırptı. "Biraz da yalnız yememek için ısmarlamak istiyorum. Yamaç ile Gökhan'ın işi var ve ben çok açım."

Ekin gözlerimin içine o kadar istekli bakıyordu ki geri çevirdiğim takdirde ağlayacakmış gibi bir tavır sergilemişti. Bakışlarımı sıkıntıyla telefonumdaki saatime çevirdim. Yolu da hesaba kattığımda Ekin'e ayırabileceğim en fazla yarım saatim vardı fakat yarım saat, bir yerlerde oturup bir şey yemek için yeterli değildi.

Yüzündeki ağlayacakmış gibi olan tavrı silmek için hafifçe güldüm ve olabildiğince tatlı bir sesle, "İnan ki vaktim yok. Çok koştur koştur olmak zorunda kalacağım," dedim. Umuyordum ki üstelemeden ya da üzülmeden vazgeçecekti.

Ekin omuzlarını düşürse de aklına yeni bir fikir gelmişçesine altdudağını dişleyerek gülümsedi. "Açsın ama değil mi? O zaman senin vaktini almadan sana yemek ısmarlayabilirim," dedi ve arabayı hareket ettirdi.

Ekin'in ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Merakla, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Geniş gülümsemesiyle, "Eve," dedi.

Verdiği cevap aklımdan geçenlerin cevabı değildi. Konuşmak için ağzımı açtım ama Ekin'in telefonu çalmaya başlayınca konuşamadan geri kapattım.

Ekin, "Gökhan arıyor," diyerek telefonu cevapladı ve Gökhan'la konuşmaya başladı.

Konuşmalarından anladığım kadarıyla Gökhan nerede olduğumuzu soruyor, arabasını istiyordu. Ekin de yolda olduğumuzu ve bizim evin

yakınlarındaki dürümcüde duracağımızı söyleyince vaktimi almadan bana nasıl yemek ısmarlayacağını anlamış oldum.

Telefonu kapatır kapatmaz, "Dürüm mü?" diye sorduğumda Ekin, "Hem de senin en sevdiğinden, tavuklu dürüm," deyince kabul etmekten başka şansım kalmadı.

"Kabul."

Yaklaşık yirmi dakika sonra evin yakınlarındaki dürümcüde durduğumuzda Ekin siparişlerimizi verdi ve birlikte Gökhan'ı beklemeye başladık. Bekleyişimizin üzerinden çok geçmemişti ki Gökhan yanımıza uğradı ve Ekin'den arabanın anahtarını alarak yanımızdan uzaklaştı.

Acelesine şaşırmıştım ve neredeyse yüzümüze bile bakmayışına içten içe bozulmuştum fakat içimdeki bozgunu, işinin önemli olmasına verip söndürmeye çalıştım. Genelde işi herkesten önce gelirdi.

Düşüncelerimin eşliğinde Ekin, "Burada mı yiyelim, paket yaptırıp evde mi yiyelim yoksa yolda giderken mi?" diye sorunca bana zaman kazandıracak tek seçeneği seçtim.

"Yolda yiyelim. Eve gidene kadar yemiş olurum, sonra da hazırlanır çıkarım."

Ekin başını sallayıp içeriye seslendi. Benim de bakışlarım saatime kaydı. Kartal'ın gelmesine yarım saatten az bir vakit vardı ve içimde engelleyemediğim tuhaf bir kıpırtı belirmişti. Bana yakınlığı, nefesimi ve ayaklarımı yerden kesmesi, tüm bunlardan keyif alması... Hem sinir bozucu hem de cehennem alevi gibi sonsuz bir ateşti.

İçimdeki kıpırtıyı kesik soluklarla bastırmaya çalıştığımda Ekin elindeki dürümün birini bana uzattı. "Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim ve onunla birlikte eve doğru ilerlemeye başladım.

Bir yandan dürümü yiyor, bir yandan da Ekin'in fotoğrafçılığı hakkında anlattıklarını dinliyordum ama aklım tamamen ne giyeceğimdeydi. Halbuki üzerimdeki kıyafetle işe gidebilirdim çünkü orada zaten üzerimi değiştirecek, barmaid kıyafetimi giyecektim. Bakışlarımı hızlıca üzerimdeki kıyafette gezdirdim. Garip bir şekilde daha özenli giyinmek istiyordum. Daha iyi, daha güzel... Kendimce inkâr etmeye çalışsam da aslında tüm bunları Kartal'ı etkilemek için istediğimi içten içe kabullenmeye başlıyordum.

Tam evin olduğu sokağa dönmüştük ki telefonum çalmaya başlayınca arka cebimden çıkardım ve Rüya olduğundan neredeyse emin olarak arayana baktım. Lakin yanılmıştım. Gördüğüm isimle az daha dürümü elimden düşürecektim. Arayan Kartal'dı.

Bir anda içimi gereksiz bir suçluluk duygusu sardı ve öylece telefona bakakaldım. Ekin'in de sesi kesilmişti. Muhtemelen kimin aradığını ve neden hâlâ açmadığımı merak ediyordu.

Telefonu açmaya yeltendiğim sırada telefon sesi kesilince bakışlarımı ekrandan kaldırdım ve işte o an Kartal'la göz göze geldim. Bizim evin önünde, motosikletinin üzerinden bana bakıyordu.

Onu görür görmez adımlarım istemsizce durdu ve bakışlarım üzerine sabitlendi. Bir elimde telefon bir elimde dürümle nefes almadan Kartal'a bakmaya başladım. Yanımda da elindeki dürümüyle Ekin yürüyordu. Tam da bu sabah benim için, bizim için kavga etmişken ve ben Ekin'i evden kovmuşken...

Açıklama yapmak zorunda mıydım? Elbette hayır ama neden kendimi suçlu hissediyor ve koşa koşa yanına gidip Ekin'i affetmediğimi, sadece yarışma için aradaki düşmanlığı kaldırmaya çalıştığımı söylemek istiyordum? Neden yanlış anlamasından korkuyordum?

Benim durduğumu gören Ekin de adımlarını durdurup bakışlarını baktığım yöne çevirdi ve ortama anında elle tutulur bir gerginlik çöktü. Doğal görünmeye çalışarak yeniden bacaklarımı hareket ettirdim. Bakışlarım da hâlâ Kartal'daydı. Ekin'i göremiyordum ama yanımda yürüdüğünü seçebiliyordum. Kartal'ın yanına vardığımızda Kartal gözlerinde parlayan simsiyah bir ışıkla bir bana bir de Ekin'e baktı, ardından elimizdekilere... Bakışları olduğumuz ana göre oldukça uzun diyebileceğim bir süre de ellerimizdeki dürümlerde oyalandı. Baktı, baktı, baktı...

Benim o bakışların arasında, zihnimde deli gibi sağa sola koşuşturan açıklamalara karşı tek diyebildiğim, "Erken gelmişsin," oldu. En azından onu on beş yirmi dakika daha geç bekliyordum.

Kartal cevap vermeden Ekin araya girip, "Sonra görüşürüz, Metis," dedi ve Kartal'a kaba diyebileceğim bir ifadeyle göz kırpıp yanımızdan uzaklaştı.

Ekin yanımızdan uzaklaşınca bozuk plak gibi tekrara bağlamışçasına aynı sorumu yineledim. "Neden erken geldin? Bir sorun mu var?"

Bedenimin karıncalanmasına sebep olacak kadar soğuk bir bakış attı bana. "Hayır," dedi ve motosikletini çalıştırdı. "Hazırsan gidelim."

Artık üzerimi değiştirmek istemiyordum ama elimdeki dürümden kurtulmak istiyordum. Ayrıca birlikte eve çıkarsak kendimi açıklayabilirim diye umuyordum çünkü kendimi ona açıklamak istiyordum. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor," diyerek evi işaret ettim. "Beni biraz bekler misin? Beraber çıkalım."

Kartal çalıştırdığı motosikletini kapatıp, "Burada bekliyorum," deyince omuzlarım hayal kırıklığıyla düştü. Eve gelmek istememişti.

Sadece başımı sallayıp sessizce eve doğru adımlaya başladım. Apartmana girer girmez hızlı hızlı merdivenleri tırmanıp eve girdim ve elimdeki dürümü mutfağa bırakıp doğruca odama geçtim. Rüya'yı görememiştim ama muhtemelen odasında ders çalışmaya devam ediyordu.

Dolabımdan çıkarmaya çalıştığım eşyaları giymeye çalıştığımda Rüya odama girip kapının kirişine yaslandı. "Çıkıyor musun?"

"Evet, Kartal aşağıda bekliyor."

"Ooo... Yakışıklı Zeus'umuz, Metis'ine de hiç kıyamazmış."

Şu an öyle karmaşık duygular içindeydim ki bütün duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyordum. "Of Rüya! Yine başlama, hiç havamda değilim," deyince Rüya yaslandığı yerden doğruldu.

"N'oldu?"

Aynanın karşısına geçip yüzüme baktım. Hissettiğim kaygıdan dolayı resmen yanaklarım kızarmıştı. "Kartal beni Ekin'le gördü. Yani sabah olanlardan sonra yan yana görünce sanki biraz ayıp oldu gibi."

"Hım..." dedi Rüya imalı imalı. "Sen ayıp olmasına mı takıldın yoksa sizi yanlış anlar diye mi korktun?"

Yüzüme bakmaktan vazgeçip saçıma elimle hızlıca şekil verdim ve kapıya doğru yürüyüp Rüya'nın yanağından makas aldım. "Sadece ayıp olmasına takıldım."

"Hı hı," dedi Rüya ve popoma şaplak indirdi. "Sen onu, benim külahıma anlat."

Yüzümü buruşturup, "Acıdı," diyerek popomu sıvazladım ve daha fazla oyalanmadan dış kapıya ilerledim. "Ama şaplağın acısını çıkarırım Rüya, haberin olsun." Hemen ardından neredeyse uçarcasına merdivenlerden inip dışarı çıktım.

Kartal beni görür görmez motosikletini çalıştırdı ve yanına gitmemle kaskını bana uzattı. Yüz ifadesindeyse zerre değişim yoktu.

Kartal'a o an açıklama yapmayı istesem de hevesli görünmeden gelişigüzel bir hava takınıp konuşmanın daha mantıklı olduğunu düşündüm ve süreyi biraz erteledim. Müşterilerin yoğun olmadığı bir anda söylemek daha doğru geliyordu. Kısa bir anlığına daha sessizliğimi korumaya karar vererek uzattığı kaskı alıp arkasına yerleştim.

Kollarımı beline sarmamla bedeninin kasılması bir oldu ve sonrası... Adeta tozu dumana katmaydı.

Onun motosikletine bindiğimden beri ilk kez bu kadar hızlı kullanıyordu. Evet, normalde de çok hızlı kullanıyordu ama bu defaki çok başkaydı. Çok daha hızlı, çok daha öfkeli, tekerleklerden acısını çıkarırcasına... Ona rağmen müthiş bir kontrolle motosikletine ve yola hâkimdi. Korku adına hissettiğim tek bir belirti yoktu ama midem ve başım için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Dakikalar sonra Greendoor'un önünde durduğumuzda midem fena halde bulanıyordu ve başım dönüyordu. Ne Kartal'ın belini bırakabilmiş ne de motosikletten inebilmiştim. Öylece kaldım arkasında. Bir süre Kartal da kıpırdamadan öyle durdu. İnmem için zaman tanıdı ama benden hiçbir tepki alamadı. Biraz daha tepki alamayınca, "Geldik," dedi.

Kollarımı güçlükle belinden ayırdım. Baş dönmem biraz olsun geçmişti ama midem hâlâ kötüydü. Motosikletten inip kaskı ona uzattım ve kaşlarımı çatarak, "Midemin içine ettiğin için sağ ol," dedim.

Kartal'ın yüz ifadesi onu gördüğümden beri ilk kez değişti ve yüzüne eklenen yeni ifadesiyle yani tedirginlikle, "İyi misin?" diye sordu.

"Sayende iyi değilim, bu kadar hızlı kullanmak zorunda mıydın?"

"Düşünemedim," dedi ve motosikletinden inip yanıma dikildiği gibi destek olmak istercesine parmaklarını koluma sardı. "Personel odasında biraz dinlen."

Kızgınlıkla, "Kendim yürüyebilirim, yardımına gerek yok," deyip kolumu parmakları arasından kurtarmaya çalıştım lakin buna izin vermedi ve benim de hareket etmemi sağlayarak yürümeye devam etti.

Arka kapıdan girip doğruca personel odasına geçtiğimizde beni yavaşça bankın üzerine oturttu. "Kola mide bulantısına iyi gelir. Hemen getiriyorum," dedi ve benim bir şey dememe fırsat vermeden odadan çıktı.

Onun çıkmasıyla birlikte ayaklarımı bankın üzerine çıkarıp dizlerimi karnıma doğru çektim ve başımı geriye yasladım, arka arkaya nefes aldım. Mide bulantım biraz olsun azalmıştı. Tam gözlerimi kapatıyordum ki kapı açıldı. Kartal'ın geldiğini sanıp başımı eski konumuna getirdim ve gelen kişiye baktım lakin gelen Eftalya'ydı.

Beni görünce şaşkınlıkla, "Aaa, senin burada ne işin var, saat dokuzda başlamıyor muydun?" diye sordu.

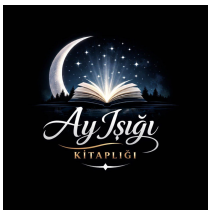
"Kartal yüzünden. Saat sekiz olmadan beni almaya geldi." Midemdeki kusma isteğini bastırmak için parmaklarımla midemin üzerine baskı yaptım. "Çok hızlı geldik, şimdi de bana kola getirmeye gitti."

Eftalya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi iyice belirginleşti. "Kartal burada mı?" dedi üzerine basa basa. "Eee, onun randevusu yok muydu?"

Bu defa şaşırma sırası bendeydi. "Ne randevusu?" diye sorduğumda kalbimde panik çırpınışları belirmişti.

Eftalya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesiyse yerini bir gizemi çözmeye çalışırmış gibi bir ifadeye bıraktı. "Kartal'ın gitmeyi sevdiği bir yer var. Oranın sahibi arkadaşıdır. Telefonda konuşurken duydum. Boş yer olup olmadığını, birazdan iki kişi olarak geleceklerini söyledi." Birden duraksadı ve bakışlarını boşluğa indirip o anı düşünüyormuş gibi gülümsedi. "Bana yakalanınca çok bozulmuştu." Gülümsemesi anında silinirken bakışlarını yeniden yüzüme dikti ama bu defa da canı sıkılmış gibi bakıyordu. "Kartal'ın ağzından kolay kolay laf alamazsın. Çok ısrar edince kim olduğunu söylememişti ama sabah yarım kalan bir işi tamamlayacağını söylemişti. Ne oldu ki acaba? Bir sorun mu oldu da gitmekten vazgeçti," diye mırıldanınca kalbimde keskin bir kıskaç hissettim.

Eftalya'nın bahsettiği kişi bendim. Muhtemelen sabah yarım kalan iş dediği de Ekin'in gelmesinden dolayı yiyemediğimiz tostlardı ve şimdi Ekin'le dürüm yediğimizi görünce Eftalya'nın dediği yere gitmekten vazgeçmişti.

7. BÖLÜM

BİR YUDUM AŞK

Hevesi kursağında kalmak ne demekti? Neden bunu ilk kez deneyimlemişim gibi canım bu kadar çok yanmıştı? Sanki bir lokma değil de bir umut yutulmadan boğazımda takılı kalmıştı.

Kalbimdeki keskin kıskacın darbeleri arasında, Kartal elinde kola şişesiyle yanımıza geri geldiğinde derin bir rüyanın tam ortasından uyanıyormuş gibi ona bakakaldım. Duygularım, düşüncelerim o kadar düzensiz bir şekilde her bir yere saçılmıştı ki tek sabit kalan kalp kırıklığı hissiydi ve bu his şakaklarıma keskin bir ağrı saplamış gibiydi.

Onun bakışlarında da memnuniyetsizlik oluşmuştu ama bu memnuniyetsizliğin sebebi ben değil, Eftalya'ydı.

Eftalya, "Kartal, neden..." dediğinde onu bakışlarıyla susturdu. Büyük bir ihtimalle Eftalya randevusunu soracaktı ama Kartal bunu duymamı istemiyormuş gibi ya da yeri, zamanı değilmişçesine tehditkâr bir tonda onu durdurdu.

"Ne neden?" Duraksadı ve bedenini tamamen ona çevirdi. "Sahneye çıkman gerekmiyor mu? Geç kalıyorsun."

Eftalya'nın yüzü, Kartal'ın gizli tehdidinin etkisine girmiş gibi sarsılırken randevusu olan kişinin ben olduğumu anladı ve kırdığı potun ağırlığı eşliğinde bakışlarını bana çevirdi. Pişmanlık, korku, panik... Ama her şeyin ötesinde yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Sessiz kalmamı, söylediklerini Kartal'ın duymamasını ister gibiydi.

Daha birkaç dakika önce Ekin konusunda kendimi açıklama derdindeyken şu an tek istediğim randevuyu sormaktı.

Ne randevusuydu ya da neden gitmekten vazgeçmişti?

Aslında sorularımın cevapları basitti. Elbette elimdeki dürümle beni yemeğe götürmeyecekti ama asıl soru, beni neden götürmek istediğiydi? Ya da o kişi gerçekten ben miydim?

Bu soruların cevabı Kartal'dayken Eftalya sessiz kalmamı istiyordu. Bir an ne yapacağımı bilemeyip belki de bencilce bir hisle kendi isteğime tutunmaya çalıştım lakin Eftalya'nın ifadesi, Kartal'dan çekindiğini fazlasıyla belli ediyordu ve beni sessiz kalmaya itiyordu.

Derin bir iç çekip konuşmayacağıma dair gözlerimi hızlıca kapatıp açtığımda Eftalya rahatlamış gibi gülümsedi ve rahatlığını sürdürerek -ki bunu Kartal anlamasın diye yapıyordu- beni işaret etti. "Neden kızı bu hale getirdin? Yoksa delice sürüş deneyimi mi yaşadı?"

Nihayet Kartal'ın bakışları bana döndü ve tıpkı az önceki gibi tedirginlikle yüzümü süzdü. "Miden hâlâ kötü mü?" Tedirginlikle kısılan gözleri pişmanlık parıltısıyla bezendi. "Kola iyi gelecek."

Gözlerimi ondan kaçırıp saçlarımı kulağımın arkasına kıstırarak, "Daha iyiyim," dedim ama iyi değildim, hem de hiç iyi değildim. Zihnimde dönüp duran, kalbimi kurcalayan onlarca soru varken iyi olmanın yakınından dahi geçemiyordum. Kartal'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Benim çekingenliğimle kafa bulduğunu sanıyorken şimdiki öfkesi ve ilgisi, ciğerlerime süzülen duman kadar zehirliydi.

Kalbimi kendisiyle zehirlemek üzereydi.

Onun yüzüne bakmadan uzattığı kolayı aldım ve midemi bastırması umuduyla dudaklarımla buluşturdum. Eftalya da kolundaki hayali saate bakarak, "Sana iyi dinlenmeler, benim sahneye çıkmam gerekiyor. Sonra görüşürüz," dedi ve odadan çıktı.

Onun odadan çıkmasıyla birlikte üzerimden garip bir ürperti geçti. Sanki Eftalya'nın elinde bir bomba vardı ve gitmeden önce o bombanın pimini çekip aramıza bırakmıştı. Saatin uzun ibresi ana geldiğinde patlayacaktı ve o an, bakışlarımızın buluşacağı an olacaktı.

Yanılmadım da... Yelkovan hareket etti. "Ben gerçekten düşünemedim," dedi. Bakışlarım yüzüne tırmandı, yelkovan ana vurdu. "Kola, bir dürümün yerini tutmaz ama iyi gelecek."

İtiraf etmem gerekirse Kartal'ın ilk cümlesindeki ses tonu, gözlerindeki ifadesi kadar pişmanlığını bağırıyordu ve bu durum, benim için fazlasıyla şaşılacak bir durumdu çünkü ben buna yalnızca gülüp geçmesini

beklemiştim ama şaşkınlığım, ikinci cümlesiyle benim pişmanlığıma, daha doğrusu suçlu hissetmeme direksiyon kırdı.

"Dürüm konusu..." dedim ama beni delip geçmeye hazırlanan bakışları ve çatılmaya başlayan kaşları yüzünden devamını getiremedim. Ne diyeceğimi bir anlığına unutturmuştu resmen. Devamını getirmek amacıyla bir çırpıda, "Ekin'le aramızı düzelttik," deyince kaşlarının çatılışı derinleşti. Muhtemelen beni yanlış anlamış, sevgili olarak barıştığımızı sanmıştı. Halbuki tek amacım konuya girmekti.

Kartal çatık kaşlarını bozmadan yine yanılmadığımı gösterdi bana. "Adınıza sevindim." Fakat bakışları pek de sevinmiş gibi durmuyordu.

Bunun iki sebebi olabilirdi. Ya aramızdaki sözde arkadaşlığı ileri taşımak istiyordu ya da kendine ayıp edildiğini düşünüyordu.

Hangi seçeneğin doğru olduğunu belki ikinci seçenekten dolayı ona hemen soramıyordum ama yanlış anlamasının önüne geçebilirdim. İtiraz edercesine, "Yani sevgili olarak değil, arkadaş olarak düzelttik," dedim aceleyle. "Eskisi gibi arkadaş olamayacak olsak da düşmanlığı kaldırdık."

Kartal hiçbir şey demedi ama çatılı kaşlarını bozmadan tamamını öğrenmek ister gibi bana bakmaya devam ediyordu. Ben de gördüğüne göre yargılaması yerine, tüm gerçeği öğrenmesini yeğlediğim için ona istediğini verdim. "Sen gittikten sonra bana mesaj attı. Çok düşündüğünü, yanlış yaptığını ve kendini affettirmek istediğini yazdı. Sevgili olmayacağımızı söyleyince arkadaşlığımızı kaybetmek istemediğini söyledi. Ben de kabul ettim. Sence de haksız değil miyim?" diyerek onun da ne düşündüğünü öğrenmeye çalıştım. "Yedi ay boyunca her gün yan yana dans edeceğiz. Düşmanken yan yana gelmemiz de uyumu yakalamamız da çok zor olmaz mı?"

Niye kendimi bu kadar aklama çabasına girmiştim, bilmiyordum ya da neden tüm gerçeği bilerek sabahki gibi bana yakın olmasını istiyordum, hiç bilmiyordum. Bir çekim tüm bunlara sebep olmamalıydı... Çünkü sonrası çok fena yakardı.

"Gerçekten benim fikrimi mi merak ediyorsun?" Kartal'ın sorusuyla öylece kalakaldım. Bu nasıl saçma bir soruydu böyle? Onca açıklama çabam, bu soru için miydi? Neden *haklısın, doğru olanı yapmışsın* dememişti? Zora sokmaktaki amacı neydi?

Üzerime yayılan kızgınlıkla tek kaşımı yavaşça kavislendirdim. "Şu an kapıyla konuşmadığıma göre demek ki senin fikrini merak ediyorum."

Ters çıkışımla Kartal'ın çatılı kaşları bir anda düzelince gülümseyeceğini düşündüm ama ötesi olmadı. Yüzünde gülümsemeye dair hiçbir iz yoktu. "Aklımdan geçenleri bilseydin, kapıyla konuşmayı tercih ederdin."

Anlaşılan zoru oynamakta ısrarcıydı. Öne doğru hafifçe eğilip meydan okurcasına ona baktım. "Söyle öyleyse, hangisini tercih edeceğime ben karar vereyim."

Ağır hareketlerle ellerini ceplerine yerleştirdi. Beklediğimin çok dışında, hedefinden saptırırcasına, "O çapsızla bir daha görüşmeni istemezsem onunla görüşmeyecek misin?" diye sordu.

Sorusu beni afallatsa da meydan okuyan ifademi bozmadım. "Bunu niye isteyesin ki?"

"O önümde engel ve ben engelleri hiç sevmem."

Tereddütsüz sesi ve vurgusu kalbimi tekletti ve meydan okuyuşumu sarstı. Ona rağmen direndim. "Neyin engeli?"

"Hayatındaki tek adam olmamı engelliyor."

Meydan okuyuşum buraya kadardı. Kalbimin atışları fütursuzca sağa sola savrulurken direnişim ancak bu kadardı. Dürüst müydü yoksa benimle kafa mı buluyordu, bir türlü emin olamıyordum ama içimde deliren kalp atışlarına da engel olamıyordum. Kafa bulmayı bitirmesini umarak sabahki sözlerine atıfta bulundum.

"Boşuna benimle uğraşma. Tenimden sıcaklık falan yükselmiyor ama mideme yaptığın etki devam ediyor," dedim ve parmaklarımı mideme bastırdım.

Kartal'ın ciddi ifadesi anında tuzla buz oldu. "Kola işe yaramadı mı?"

Dürümü tercih ederdim, diyerek onu kızdırmayı istesem de Ekin konusunu daha fazla uzatmak istemediğim için işe yaradığını belli edercesine başımı sallayıp hafifçe gülümsedim.

Başarmıştım da... Kartal'ın sessizliği, az önceki konuyu yani beni istediğini söyleyen imalarının devamını getirmeyeceğini gösteriyordu. Benimle kafa bulması bitmişti.

Bitirmesini kendim istememe rağmen içimde belirmeye çalışan kırgınlığı, "Burada sadece kola mı içiyoruz?" diye sorarak bastırmaya çalıştım.

Kartal'ın dudaklarına onu gördüğüm andan beri ilk kez tebessüm yerleşti ve yanıma oturdu. "Başka ne içmek istiyorsun?"

Düşünür gibi bakışlarımı boşluğa diktim ama düşünme yetimi geçici bir süreliğine kaybetmiştim çünkü Kartal'ın koluma değen kolu fazla sıcak

hissettirmişti. Gereğinden fazla sıcak... Beni tamamen etkisi altına alan ve yakan bir sıcaklık... "Ağzıma göre herhangi bir şey."

Kartal'ın gülümsediğini duyunca başımı ona çevirdim ve bana baktığını gördüm. Dudaklarında yeni bir serseri gülüş peydahlanmış, bakışları kalbimi zehirleyecek parıltılarla bulanmıştı. Ona bakmamla birlikte başını hafifçe yana yatırıp dudaklarını, dudaklarıma yaklaştırdı. "Ağzının tadını merak ettim."

Sıcak nefesi, heyecandan kurumuş dudaklarıma çarptığı anda beynimin karıncalandığını hissettim ve tüm kontrolümü kaybettim. Dudaklarıma olan tehlikeli yakınlığı, beynime tek bir komut veriyordu. Onu öpmemi söylüyordu. Davetkâr dudaklarını usulca emmemi istiyordu.

O güçlü komuta karşı koyabilir miydim, bilmiyordum ama onu öpmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Bir şeyler söyleme ihtiyacı içinde dudaklarımı araladım ama bu, daha çok öpüşmek için aralandığını söyleyen bir mesaj gibi durdu.

Ve Kartal da mesajı tam olarak öyle aldı. Genişçe gülümseyerek başını geriye çekip beni kısa eziyetinden kurtardı. "İstediğini içebilirsin. Sınır yok. Sana kendi ellerimle kokteyller hazırlayabilirim."

Koşmamıştım ama saatlerdir koşmuşum gibi kalp atışlarım hızlanmış, soluksuz kalmıştım. Bakışlarımı Kartal'ın dudaklarına kaydırdım. Bir an gerçekten de o dudakları öpecektim ve Kartal bunun bilincinde sırıtmaya devam ediyordu.

Utanmakla kendime gelmek arasındaki ince çizgide gidip geldim. Ne utanabiliyordum ne de tam anlamıyla kendime gelebiliyordum. Tek yaptığım gülümsemeye çalışmak oldu. Daha fazla saçmalamamak adına utanmayı sonraya erteledim ve kendime gelebilmek için başımı yeniden eski konumuna getirip kolayı dudaklarımla buluşturdum. Asidin boğazımı yakmasını ve beni silkelemesini istiyordum.

"Sarhoş olmamıza izin var yani?"

Kartal, "Mesainin bitmesine saniyeler kala," dediğinde kolamdan bir yudum daha aldım.

"Evin yolunu bulamam."

"Seni ben bırakırım."

Gülümsedim ve ona bakmamak için başımı arkamızda kalan duvara yasladım. O dudaklara şu an için mümkün değil bakamazdım. "İçerken bana eşlik etmeyecek misin? O zaman sen de evin yolunu bulamazsın."

Elbette Kartal'la içmeyecektim, sadece takılıyordum ama Kartal her zamanki gibi beni dumur etmeyi başardı. "O zaman otele gideriz."

Gözlerimi kıstım. Az önceki beni isteme imaları yüzünden konuyu değiştirme çabama rağmen yeniden açmıştı. Her konuşmanın sonunu bir şekilde oraya getirmeyi başarıyordu. Dürüst olmam gerekirse hoşuma da gidiyordu.

Ne diyeceğimi bulmak için çok kısa bir süre sessiz kaldım ama o an fark ettim ki bu defa utanıp lafı değiştirmek istemiyordum.

Oyununa oyunla karşılık vermek için sesime ince bir alay katıp dudaklarına bakmamaya özen göstererek ona yan bir bakış attım. "Seninle otele gitmem, hele ki sarhoşken hiç gitmem."

Tıpkı benim gibi Kartal da bana doğru yan bir bakış attı ama onun bakışı kalp tekleten cinstendi. "Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

Aslında heyecandan bayılmak üzereydim ama tam tersi bir görüntü verebilmek için omuzlarımı dikleştirip bedenimi tamamen ona çevirdim. Kola şişesinden de destek almak istercesine sıkı sıkıya tuttum. "Güvenmiyorum. Bana, beni yatağa atmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Sözlerim aramızda yankılandığında Kartal da bedenini bana çevirdi. Yüzünde alaycı bir ifade, serseri bir gülüş bekliyordum ama tam zıddı bir ifadeyle karşılaştım. Kendinden emin, ciddi bir ifade, dudaklarında insanı ürküten belli belirsiz karanlık bir gülüş. "İnkâr edemem."

Üzerime bir kova sıcak su boca edilse bu kadar kızaramazdım. Sanki tenimden yükselen buharlar, izini bırakarak benden uzaklaşıyordu. Baştan aşağı kıpkırmızı olmuştum.

Bedenimdeki renk değişimine inat tek kaşımı kaldırıp onun gibi karanlık bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştım lakin benimki karanlıktan ziyade ürkekçeydi. Beni anında ele vermişti. "İşte o yüzden seninle otele gitmeyeceğim."

Kartal bir süre gözünü kırpmadan gözlerimin içine baktı. Sanki puslu bir karanlığın arkasından bakıyormuş gibi duruyordu ve kirpiklerinin gölgesi dahi kıpırdamıyordu. Kızmış mıydı, yeni bir alaya mı hazırlanıyordu, savunmaya mı geçecekti? Ne düşündüğünü ya da bana bakarken ne gördüğünü bir türlü çözemiyordum. Gözlerinde hiçbir anlam yoktu. Hissettiği tüm duyguları gizlemiş, gün yüzüne çıkarmamakta direniyor gibiydi.

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken esrarengiz tavrına eş, boğuk bir sesle, "Atladığın bir yer var," dedi ve ayağa kalkıp gözlerimin içine

baktı. "Sen beni gerçekten istemeden ben sana dokunmam." Bakışlarını, gözlerimden boynuma indirip derin bir soluk çekti içine. "Koklamam." Boynumdaki bakışları ağır ağır dudaklarıma tırmandı. "Öpmem."

Kartal'ın sözlerini sindirmem saniyelerimi aldı. Normalde söyledikleri beni heyecanlandırmalıydı ama bu defa yanlış olan bir şey vardı ve ben ilk defa ateş hissetmiyordum. Kaşlarım yavaşça çatıldı. Resmen benimle kafa bulduğunu açıkça itiraf etmişti. Evet, ben de bu şekilde düşünüyor, bir türlü emin olamıyordum ama dürüst cevabını duymak mideme yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Bana karşı bir şey hissetmiyordu. Onca zaman bana yakınlaşıp ateş bastırdıktan sonra geri çekilmeleri benden ilk adımı beklediği içindi. Ben istediğim için öpecek ya da yatacak, sonra her şey bitecekti. Ötesi olmayacaktı.

Kartal elleri cebinde arkasını dönüp kapıya doğru yeltenince hırsla arkasından konuştum. "Bana dokunmanı ya da öpmeni hiçbir zaman istemeyeceğim."

Kartal'ın adımlarını durduran sözlerim oldu. Kısa bir müddet öylece durdu, ardından kapıyı açtı ve çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. "Otele gitmemizi ilk teklif eden kişi sen olacaksın ve ben senin sözünü asla ikiletmeyeceğim."

Kola şişesini kafasına fırlatmamak için kendimi zor tutup, "Küstah," diye söylendiğimde Kartal odadan çıkmıştı.

Kapıyı kapatır kapatmaz hırsla söylenmeye devam ettim. "Ben teklif edecekmişim, yok ya! Avucunu yalarsın, Kartal Efendi!"

Kolayı sinirle dudaklarımla buluşturup şişeyi dibine kadar diktim. Asidi müthiş bir hızla boğazımı yakmıştı. Yüzümü buruşturup şişeyi uzaklaştırdım. "Neymiş? Ben istersem benimle yatacakmış... Allah Allah, niye sen istiyorsun diye yatmıyoruz?"

Ne söylediğimi idrak edince yeniden yüzümü buruşturdum. "Ne diyorum ben ya?" Ayağa kalkıp bitmiş şişeyi çöpe attığımda çöpün içinde Kartal varmış gibi hafifçe ittim. "Hepsi senin yüzünden, aptal herif... Ayarlarımı bozdun benim."

Hırsımı alamamıştım ama daha fazla oyalanmamam gerektiğini biliyordum. Söylene söylene dolabıma yönelip aldığım kıyafetlerle kabine girdim.

Yaklaşık on dakika sonra odadan çıkmadan önce kendime çekidüzen vermek için derin bir nefes aldım. Bu kadar bozulduğumu Kartal'a tabii

ki de belli etmeyecektim. Belli ettiğim takdirde kıçını kaldırmış olurdum. Umurumda değilmiş gibi davranırsam da onu ben bozmuş gibi olurdum. Bunu yapabilmeyi umut ederek dışarı çıktım ve doğruca bara doğru adımlamaya başladım. Yaklaştıkça Eftalya'nın sesi daha yakından geliyordu. Gloria Gaynor'ın "*I Will Survive*" şarkısını söylüyordu ve sesi insanı inanılmaz mest ediyordu.

Eftalya'nın sesiyle yüzümde ufak bir tebessüm belirdi ve yüzümdeki tebessümle içki stoklarının bulunduğu odayı geçerek bara çıktım. Gözlerim direkt Kartal'ı aradı. Mesaimizin başlamasına az bir süre olmasına rağmen işinin başına geçmiş, diğer barmeni göndermişti.

Benim geldiğimi anlamış gibi başını bana çevirdi ve dudaklarına her zamanki serseri gülüşü eşlik etti, ardından iki adımda yanıma geldi. "Daha iyiysen..." Eliyle tezgâh altındaki boş bardakları işaret etti. "Bulaşıklar seni bekliyor."

Ona, *aman ne hoş* bakışı atıp bardaklara doğru ilerledim. "Bugün de mi makine yok?"

Kartal arkamda kaldığı için yüzünü göremiyordum ama ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum. "Bir iki gün daha yok."

"Patronun parası mı bitmiş? Neden makinenin yedeği yok?"

Bardakların yanına geldiğimde bakışlarımı Kartal'a döndürdüm. Yeni gelen müşterisine içki servisi yapıyordu. Müşterinin içkisini almak için arkamdan geçtiğinde, "Çalışanlar daima makinelerin yedekleridir," dedi.

Haklıydı ve bu bardaki bardak yıkama makinesinin yedeği ben oluyordum. Yeniden önüme döndüm ve kirli bardakları yıkamaya başladım. Bir yandan da sessizce Eftalya'nın şarkısına eşlik ediyordum. Müziğin ritmi de usulca beni kendine çekiyordu.

Dikkat çekecek kadar dans etmiyordum, yerimde ufak ufak hareket ediyordum ama Kartal'ın dikkatini çekmiştim. Bakışları sürekli bana kayıyordu.

Ona aldırış etmeden hareket etmeye devam etmiştim ki çok geçmeden Kartal'ın gövdesini sırtımda hissettim. "Ben yardımcı olayım."

Bir önümdeki biten bardaklara bir de sol tarafımda kalan, Kartal'ın uzun kuyruk oluşturan müşterilerine baktım. Muhtemelen elimin yavaşlığına vurgu yapmıştı ama yavaş hareket etmemiştim, hızlıca bardakları yıkamıştım.

Kaşlarımı hafifçe çatarak ona itiraz etmek için bedenimi ona doğru çevirdim fakat Kartal bana bakmıyordu. Gözlerinde oluşan kopkoyu bir öfkeyle sağ tarafımda kalan bir noktaya bakıyordu.

Bakışlarını takip edip baktığı yöne dönünce iki tane adamın bar taburesine oturduğunu ve bize baktığını gördüm. Benim dönmemle adamların bakışları üzerime indi.

Adamlardan biri bakışlarını benden ayırmadan, "İki viski..." deyince viskileri almak için hareketlendim lakin Kartal'ın kolu hesaplayamadığım bir hızla karnımı sardı ve beni, geriye doğru yani yanına çekti.

"Ben burayı hallederim, sen diğer müşterilerle ilgilen."

Kartal'ın ses tonu en az bakışları kadar öfke doluydu ve bunun sebebini anlamamıştım. İtiraz mı etsem yoksa dediğini mi yapsam ikileminde kalıp olduğum yerden kıpırdamayınca Kartal'ın öfkeli gözleri bana indi ve o bakışlardan nasibimi aldım. İtiraz duymayı istemiyormuş gibi, "Ben ilgilenirim," dedi ve beni adamların görüş alanından çıkarak önüme geçti.

Şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken, "Kırmızı şaraplarımız nerede kaldı?" diyen kadına baktım. Sabırsızca bana bakıyordu.

"Şimdi getiriyorum," diyerek şarapların olduğu kısma ilerledim.

Bakışlarım da Kartal'ın üzerindeydi, yüzünü göremiyordum ama gerilen kasları beyaz gömleğinin altında kendini fazlasıyla belli ediyordu.

Bir anda ne olmuştu böyle? O adamları tanıyor muydu yoksa benim görmediğim bir şey mi olmuştu? Düşüncelerim eşliğinde müşteriye içkisini uzattığımda Kartal da çoktan adamlara içkilerini verip postalamıştı. Ne olduğunu sormak istiyordum ama önümdeki kuyruğun çoğu Kartal'ın yanıma gelmesiyle birlikte onun önüne geçti ve konuşmamızı erteledi.

Huysuzca yanaklarımı şişirip önümdeki müşterilere döndüm.

Neredeyse bir saat süren müşteri yoğunluğundan sonra çektiğim tabureye kendimi zor bıraktım. Ayakta durmaktan belim ağrımaya başlamıştı.

Parmaklarımı belimin üzerine bastırdığımda bir anlığına Kartal'a belimin ağrıdığını söylemeyi düşündüm ve dün geceki gibi belime masaj yaptığını düşledim. Dudaklarım gülme isteğiyle kıvrılsa da Kartal'ın elinde bardakla bana doğru geldiğini görünce kendimi tuttum.

Yanıma gelir gelmez elindeki bardağı bana uzattı. "Senin için hazırladım, yorgunluğunu alacak."

Hazırladığı kokteyli alıp direkt kokladım. "Harika kokuyor, yine özel tarif mi?"

Kartal'ın yüzünde tembel bir gülümseme belirdi ve ellerini arka ceplerine yerleştirerek dudaklarıma baktı. "Sadece sana özel bir tarif. Tadını beğeneceğini umuyorum."

Sesindeki ton, hiç de güven verici değildi. Kokteyle bakıp yavaşça yutkundum. "Beni zilzurna sarhoş edip zorla *otele gidelim mi* dedirteceksin?"

Kartal sesli bir şekilde gülünce bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yüzü ve gülümsemesi resmen midemde kelebekler uçuşturmuştu. Öyle güzel bakıyordu ki bana, söylediğimden fazlasıyla etkilenmiş gibi duruyordu. "Sana özelden kastım, alkol oranını çok düşük tutmamdı. Merak etme, sarhoş olmayacaksın."

Kokteyle kısa bir bakış atıp dudaklarımla buluşturmadan önce, "Yine de bu gece taksiyle gitmeyi yeğlerim," dedim ve küçük bir yudum aldım. Taksiyle gitmeyecektim ama Kartal'ın maddi durumumu bilmemesi, kendimi koruma çabamda ekstra güven sağlıyordu.

Kokteylin tadı yumuşak, meyve aromalıydı ve inanılmaz lezzetliydi. Aynı tadı bir kez daha alabilmek için bardağı dudaklarımla buluşturmuştum ki Kartal, "Seni taksiyle eve göndermem," dedi.

Yeniden kokteylden bir yudum aldım, müthiş bir tattı. Gözlerimi kapatıp tadın keyfini çıkarmak istiyordum ama önce alayla gülmem gerekiyordu. "Neden, taksicilere güvenmiyor musun?"

Düşünmeden tereddütsüzce cevapladı sorumu. "Kendim dahil hiçbir erkeğe güvenmem."

Gülümsemem yüzümde solarken, "Çok güven vericisin," dedim.

Kartal da anında karşılık verdi. "Sadece dürüstüm."

Az önceki adamları öğrenebilme umuduyla, "Her konuda mı?" diye sordum ve kokteylden bir yudum daha aldım. "Az önceki adamlar kimdi? Neden o kadar gerildin?"

Kartal'ın kaşları hızla çatıldı ve sert bir nefes çekti içine. "Önemsiz bir konu," deyince Eftalya'nın sözleri geldi aklıma. *Kartal'ın ağzından kolay kolay laf alamazsın.* Sanırım haklıydı. Ne kadar sorsam da Kartal bana ne olduğunu söylemeyecek, ısrar etmem de anlamsız olacaktı.

Neredeyse bitmek üzere olan bardağımı görüş hizasına getirdim. "Bu şey her neyse harika ötesi olmuş."

Kartal'ın yüzünde memnuniyet ifadesi belirdi ama az önceki soruma takılmış gibi bir hali vardı. Daha doğrusu o adamlara...

Dikkatini dağıtabilmek için, "Yalnız birazdan bir tane daha isteyebilirim ve söz veriyorum, mesai bitimine kadar sarhoş olmam," deyince Kartal gülümseyerek, "Olur," dedi.

Kartal'ın gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vermek istedim lakin gülümsemesine rağmen canının sıkıldığı bariz bir şekilde belli oluyordu. Neden bilmiyorum ama onun bu halinden hoşlanmamıştım. Onu yeniden keyiflendirebilmek için etrafıma kısaca göz attım. *Ne yapabilirim* diye zihnimde onlarca fikri hızlıca tarttım ve aralarında en mantıklı gelen fikre sıkıca tutunarak müşteri gelip gelmediğine baktım.

Müşteri olmadığını görünce de ayağa kalkıp, "Ben de sana kokteyl hazırlamak istiyorum," diyerek elimdeki bardağı Kartal'ın parmaklarının arasına bıraktım. "Hem beğenirsen bundan sonra müşterilere de denerim."

Kartal'ın bir şey demesine fırsat vermeden içkilerin olduğu bölüme ilerledim. Bana anlattıklarıyla ilk kokteylimi deneyecektim.

İçime dolan garip bir özgüvenle bardağı alıp alkolleri karıştırdığımda Kartal yanıma geldi ve direkt yaptığıma baktı. Ona doğru yan bir bakış attım, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Yaptığımı beğenmediği açıkça belliydi. Ona belli etmeden gülümsedim ve son alkolü de karıştırdıktan sonra elimde bardakla Kartal'a döndüm.

"Hiç bana öyle bakma, emin ol beğeneceksin."

Kartal elimdeki bardağa kusacakmış gibi bakıyordu. Oysaki ben onun yaptığı kokteyli, en azından tadı konusunda tereddütsüzce içmiştim. Bir çocuk masumluğunda dudaklarımı büküp, "Eğer içmezsen kalbim çok kırılır," dedim.

Kartal bakışlarını bardaktan çekip gözlerime çevirdi ve bakışlarımız birbirine değdiği anda belli belirsiz bir iç çekip sessizce gözlerimi izlemeye başladı. Her bakışında derin bir kasvetin ardından kendine ördüğü bariyerleri yıkılıyormuş gibi bir ifade belirmişti. Aynı ifadesini sürdürerek sessizce izlemeye devam etti. Sessizliğini ise bardağı elimden aldıktan sonra bozdu.

"İçersem benden etkilenecek misin?"

Yine başlıyorduk ama bundan sonra utanıp sıkılmak yoktu. İstediğini vermemekte kararlıydım. Parmak uçlarımda yükselip kulağına uzanınca Kartal da bana doğru hafifçe eğildi. "Halbuki bardağı elimden aldığında etkilenmeye başlamıştım bile. Eminim etkilenme yolunda kalbimi kırmak istemezsin."

Geri çekilip yeniden yüzüne baktığımda kararsız ifadesini sürdürdüğünü gördüm. Altı üstü bir yudum alacaktı, neden bu kadar kararsız olduğunu anlamamıştım ve bana güvenmemesinin neden içime oturduğunu da çözememiştim.

Kartal nihayet dudaklarını bardağa yaklaştırıp içmeden önce kokladı, ardından büyük bir yudum aldı.

Yüz ifadesi dümdüzdü ve ağzının içindekini hemen yutmamıştı. O kadar mı kötüydü? Resmen yutup yutmama konusunda kendisiyle savaş veriyordu.

Tam omuzlarımı düşürüyordum ki Kartal ağzındakini yuttu ve yüzünü belli belirsiz buruşturdu. "Alkol oranı çok yüksek. Bir dublesi bile zilzurna sarhoş olmaya yeter. Alkol oranı bu kadar yüksek içkiler karıştırılmaz."

Anlaşılan zehir gibi bir içecek hazırlamıştım. Beceriksizliğime hem gülesim gelmiş hem de üzülmüştüm. Bardağı elinden usulca çektim. "Tamam, yeni bir tane daha deniyorum," demiştim ki müşteri seslenince Kartal, "Şu an için gerek yok," diyerek yanımdan uzaklaştı.

Yeni bir karışım fikri bile Kartal'ı irrite etmeyi başarmıştı. Nasıl bir tat elde ettiğime bakmak için Kartal'ın içkisini yudumladım ve yüzümü çok acı bir şey içiyormuşum gibi buruşturdum. Boğazımı yaka yaka mideme inmişti ama tadı kötü değildi.

Öyleyse neden yeni bir tane daha karışım hazırlamamı istememişti?

Yaptığım içkiden bir yudum daha aldığımda Eftalya mola vermek için sahneden indi ve bara doğru adımlamaya başladı. O adım attıkça dudaklarıma şeytani bir gülüş yerleşti. Ona kurbanmış gibi bakıyordum. Yeni deneğimi bulmuştum.

Eftalya'nın rotası, Kartal'a doğru olunca bana doğru gelmesi için elimi kaldırdım. Eftalya da mesajımı alır almaz karşıma gelerek bar tezgâhının gerisindeki tabureye oturdu. "Poposu güzel, buyur."

Sözlerine gülümsemeyle karşılık verip elimdeki bardağı tezgâh üzerine bıraktım. "Sence tadı nasıl?"

Eftalya'nın bakışları sorgularcasına kısıldı. "Bu ne?" diye sorarak bardağı incelemeye başlayınca gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Nedense bu gece ne Kartal'a ne de Eftalya'ya güven verebilmiştim.

"Kokteyl, ben hazırladım. İlk denemem."

Eftalya bardağı incelemeyi bırakıp kokteylden küçük bir yudum aldı. Önce yüzünü ekşitse de sonrasında gözleri parlayarak bardağa baktı. "Çok acı ama aynı zamanda çok güzel. Kartal'ın tahtını sallandıracaksın."

Eftalya'nın sözleriyle kafamda anında aydınlanma şimşekleri çaktı. Belki de Kartal kokteyli kıskandığı için beğenmediğini söylemişti. Zihnimdeki saçma sapan düşüncelere yüzümü buruşturdum. Beni kıskanacak olsa karışımları öğretmek için saatlerini vermezdi. Omuzlarımı düşürüp, "Kartal beğenmedi ki," dedim.

Eftalya bilmiş bir ifadeyle sırıtıp kokteylin tamamını içti. "İçmediği için beğenmemiştir. Olur da bir gün yeniden içki içmeye başlarsa ilk bu kokteylden içmesini iste."

Ben mi yanlış duyuyordum yoksa Eftalya başka Kartal'dan mı bahsediyordu? Dünyanın en absürt cümlesini duyuyormuş gibi Eftalya'nın yüzüne bakakaldım. Kartal bir barmenken, birbirinden güzel tarifler hazırlıyorken içki içmemesi imkânsızdı. Tadını bilmediği bir içeceği hazırlayamazdı. Her şeyden öte daha az önce gözümün önünde yaptığım kokteylden içmişti.

"İçki içmiyor mu?" dedim ona inanmadığımı belli edercesine ve bakışlarımı, az ilerideki şampanya şişesini usta bir el hareketiyle açan Kartal'a çevirdim. "Kartal mı içmiyor?"

Eftalya, "Evet," deyince yeniden ona döndüm. Onun da bakışları Kartal'daydı ve gözlerine çoktan hüzün perdeleri çekilmişti. "Kötü ve aynı zamanda Kartal'ın aşamadığı bir anı... O gün yemin etti, bir daha da ağzına sürmedi."

Eftalya yüzüme bir yumruk atsa bu kadar sarsılmazdım. Titremeye başlayan sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Ne anısı?" diye sordum ama kontrol edememiştim.

Eftalya da bunu fark etmiş gibi bakışlarını bana çevirdi ve samimiyetle gülümsedi. "Benim anlatmam doğru olmaz, zaten Kartal canımı okur." Söylediğine daha da gülümsedi. "Belki bir gün sana kendisi anlatır ama şu an hazırladığın karışımları içmediği için takılma. Seninle alakası yok. Onun derdi kendiyle. Kendine hükmünü yitirdiği zaman içmeye başlar."

Eftalya'nın sözleriyle omurgamdan yukarı rahatsızlık verecek şekilde pişmanlık hissi tırmandı. Az önce onu zorlamıştım ve şimdi bu yük, içime suçlulukla çöktü.

8. BÖLÜM

DANS KAPIŞMASI

Hayat, ansızın gelen sürprizlerle ya daha iyi ya da bir anda tepetaklak olur ama bazen tepetaklak olan hayat, bizi sandığımızdan çok daha iyisine götürür. Hayatın mizah anlayışı, bizim gördüğümüzden çok daha fazlasıdır.

Benim hayatımın mizah anlayışı da ince ama keskin bir bıçak gibiydi. Birkaç ay öncesine kadar bir muhasebeci yanında bilgisayar ekranının solgun ışığında saatlerimi geçirirken bir anda beni korkunun girdabına hapsetmişti. Sonra da o girdaptan çıkabilmek için canla başla bir yarışmaya tutunmama sebep olmuştu.

Ve o yarışma bana umudu, umut yeniden ayağa kalkabilmeyi getirmişken aniden etrafımı saran çaresizlik bana, Kartal ve Eftalya'yı getirmişti.

Hayatıma yeni giren Kartal'ın bana hissettirmeye başladıkları, kafamı allak bullak etmesi ve her şeyden öte beni kendine bağlayan o çekimi, hiç tatmadığım ama sanki yıllardır beklediğim bir duygu gibiydi.

Onu bir türlü çözemiyor, çözemedikçe daha fazla çekiliyor ve buna engel olamıyordum. Ne midemde uçuşan kelebeklere ne de her imasında fütursuzca sağa sola koşan nabızlarıma... Hele ki değersiz biriymişim gibi hissettirilen bir ilişkiden çıktıktan sonra Kartal'ın bana olan yaklaşımları ve sözleri, inkâr edemeyeceğim bir gerçeklikle yüreğimi ısıtıyordu.

Eftalya ise onu Kartal'ın yanında görmemle hayatıma dahil olmuş ve tanışma arifemizde bana yalan söylemeye çalışmıştı.

Bakışlarımı Eftalya'nın üzerinden ayırmadan Kartal'ın onun hakkında söylediklerini düşündüm. *Yanımda gördüğü her güzel ve çekici kadının sevgilim olacağını zannediyor*, demişti.

Öyleyse şu anda da yalan söyleme ihtimalinin olduğu göz ardı edilemezdi.

Belki Kartal ile aramda bir şeylerin olabileceğini düşünüyor, beni istemiyordu. İstemediği için de kendince beni küçük düşürecek planlar yapıyordu. Ben Kartal'a gidecek, benim için yeminini bozduğunu söyleyecektim ve sonuç olarak Kartal da bana kıçıyla gülecekti. Biraz düşününce gerçekten de ortada gülünecek bir durum vardı. Evet, Kartal'a içmesini ben söylemiştim. Küçücük bir ısrar da eklemiştim ama Kartal bana içmediğini söyleseydi ben zaten ısrar etmezdim. Böyle bir şey söylemediğine ve ben saatlerce ısrar etmediğime göre Kartal'ın direkt içmesi Eftalya'nın yalan söylediğini bariz bir şekilde ortaya koyuyordu.

Belki de Eftalya da Nefes gibi biriydi. Benden hoşlanmadığı için sürekli bir açığımı bulmakla uğraşacaktı.

Düşüncelerimin eşliğinde yan profiline bakıp gülümsemeye çalıştım. "Ona çok fazla değer veriyorsun. Gözlerinden belli," dedim az önceki söylediklerini umursamadığımı belli ederek. İstediği gibi Kartal'a gidip kendimi rezil etmeyecek, konuyu içki içme mevzusundan tamamen saptıracaktım.

Eftalya öyle bir iç çekti ki sanki içinde yıllardır biriktirdiği bir kederi vardı. "Kartal bambaşka biridir. Biz birlikte büyüdük sayılır. Ondan bir yaş büyük olmama rağmen bana sürekli küçük kız kardeşiymişim gibi muamele yapar." Duraksadı ve başını söylediklerine inanmıyormuşçasına iki yana salladı. "Ne zaman biri bana asılmaya kalksa Kartal onu anında yerle bir ederdi." Sonunda bana döndü ve tek solukta, "Onun yüzünden evde kaldım, kimse korkudan bana yaklaşamıyor," derken sesinde ince bir alay vardı ve ben bunu, hemen anlayamamıştım.

Anlayamadığım gibi duruma da şaşırmıştım çünkü Eftalya öylesine alımlı ve güzel bir kadındı ki onu bir anlığına yalnız düşünemedim. "Gerçekten hayatında kimse yok mu? Yani dürüst olmam gerekirse yüz hatların fazlasıyla seksi. Peşinde bir sürü adam vardır."

Söylediklerim hoşuna gitmiş olmalıydı ki Eftalya'nın ağzı neredeyse kulaklarına vardı. "Senin popon kadar olmasa da benim yüzüm de seksidir." Elini hafifçe tezgâh üzerine vurdu. "Hayatımda biri var." Tezgâh üzerindeki eli havaya kalktı ve işaretparmağını dudaklarının üzerine yasladı. "Aman diyeyim, Kartal'ın yanında bir şey deme. Yeni yeni alışmaya başladı, her an pürüz çıkaracak diye korkuyorum."

Kartal'ın kıskançlık krizlerine girdiği anı zihnimde resmedince sesli gülmeden edemedim. Çıkan sesimle Kartal'ın bakışları direkt dudaklarıma kaydı ve derin bir iç çekti. İç çektiğini görmemle kalbim aşağıya

doğru yuvarlanıyormuş gibi bir his, aynı anda kendini belli etti. Panikle Kartal'dan bakışlarımı kaçırdım ve yeniden Eftalya'ya baktım. "Gerçekten pürüz çıkarır mı?"

Eftalya, "Sen daha Kartal'ı tanımıyorsun. Kartal, pürüzün âlâsını çıkarır," dediğinde gülümsemesi kaygı doluydu. Az önce Kartal konusunda yalan söylemiş miydi, bilmiyordum ama şimdi söylemediği kesindi. Kartal'ın pürüz çıkarmasından dolayı gerçekten de endişeliymiş gibi duruyordu. Yüzünü ekşiterek, "Benim yeniden sahneye dönmem gerekiyor. Daha sonra gideceğim, bu gece kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

"Neyin var?"

"Sanırım üşütmüşüm." Oturduğu tabureden ayağa kalkınca olduğu yerde hafifçe sendeledi. "Ve galiba çakırkeyif oluyorum. Sigarayı bırakayım derken alkole sardım. Acilen bu huyumdan da vazgeçmeliyim."

Hazırladığım kokteylin alkol miktarı, Kartal'ın dediği kadar kuvvetliyse Eftalya'nın sendelemesi bu yüzdendi çünkü benim de hafif bir baş dönmem vardı. Belki Kartal'ın hazırladığı kokteyli içmeseydim kendi yaptığımdan bu kadar çabuk etkilenmezdim.

Eftalya daha fazla bir şey söylemeden yanımdan uzaklaşınca Kartal'a yardım etmek için yanına ilerledim. Aslında yardıma ihtiyacı olmadığının farkındaydım. Şu an için bir iki müşterisi vardı ve kendi halledebiliyordu. Tek amacım, fırsattan yararlanarak Eftalya'nın söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaktı. İçimdeki doğru olduğunu söyleyen sese karşı koyamıyordum.

Kendime bile yabancı gelen yumuşak bir sesle, "Eftalya çok kafa dengi birine benziyor," deyince Kartal'ın bakışları ona kaydı.

"Evet," dedi tok bir sesle. "Ama nadiren insanlara kanı ısınır, sen bunu başarmış gibi görünüyorsun."

Kartal'dan duymayı hiç beklemediğim sözlerle bir an için ne diyeceğimi bilemeden öylece Eftalya'nın ardından bakakaldım. Az önce Eftalya hakkındaki olumsuz düşüncelerim, Eftalya'nın yaklaşımı ve Kartal'ın söyledikleri... Her biri kafamın içinde o kadar absürt bir hal almıştı ki hangi düşünceye tutunacağımı şaşırmıştım. Bozuntuya vermeden, "Aranız nasıl?" diye sordum ve ona döndüm. "Birbirinize çok yakın duruyorsunuz."

Kartal müşterisine içkisini uzatıp bedenini bana çevirdi. Yüzünde de bizim baş başa kaldığımız anların dışındaki o sert ve ciddi ifadesi vardı.

"Eftalya benim kırmızı çizgimdir. Belki klişe bir laf olacak ama ona yapılan yanlış bana yapılmış demektir."

Kartal'ın neden birden bu kadar ciddileştiğini anlamamıştım. Eftalya'ya verdiği önemi ilk kez böylesine net göstermişti. İtiraf etmem gerekirse de ufacık bir miktar bu durumu kıskanmıştım. "Çok şanslı," diye mırıldandım. Kartal'ın anlamsızca bakan ifadesini görünce daha yüksek bir sesle, "Kız ya da erkek fark etmeksizin birbirine sahip çıkan kuzenim ya da kuzenlerimin olmasını isterdim," dedim.

"Senin kuzenlerinle aran nasıl?"

"Çok fazla tanımıyorum. Hayatımda birkaç kez görmüşümdür. O da bayramlarda annemle babamın memleketine gidince." Burukça gülümsedim. "Hemen buraya geri döndüğümüz için onlarla pek vakit geçiremezdim. Yıllardır da görüşmüyoruz."

Kartal'ın söylediklerimden bir şey anlamadığı yüz ifadesinden belliydi. Yavaşça tek kaşını kaldırdı. "Neden hemen geri dönüyordunuz?"

"Babam yüzünden," dedim ve ağzıma acı bir tat gelmiş gibi yüzümü buruşturdum. "Annemin tarafını sevmediği için onlarla görüşmezdi, kendi tarafının yanında da rahatça içemediğinden buraya içmeye koşardı. Annem ondan korktuğu için sesini çıkaramazdı, benim de söz söyleme hakkım yoktu."

Kartal'ın havalanan kaşı, bu defa dümdüz bir çizgi halini aldı. "Kötü bir çocukluk mu?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Babamı hiç sevmedim, bizi terk edince de bir daha onunla görüşmedim. Eminim bir yerlerde sızmakla meşguldür."

Kartal'ın gözlerinde bir anlığına şefkat parıltıları belirdi ve kısa bir süreliğine sessiz kalmayı tercih etti. Sessizliğine şefkat dolu bakışları da eşlik etti. Bir gecenin karanlığı kadar yoğun bakıyordu gözlerime. Daha sonra tek dediği samimi bir sesle, "Üzgünüm," oldu, ardından gelen müşteriye döndü.

Ne zaman annemi ansam boğazımda yutmayı beceremediğim bir hıçkırık belirirdi ve içimde isyan etmeyi bekleyen o öfke, katran gibi kalbimi kaplardı. Öfkeyle mücadele edebilmek için dudağımı ısırdım ve dikkatimi kendi üzerimden Kartal'ın üzerine çekmek istedim. "Ya senin ailen, çocukluğun nasıldı?"

Kartal soruma cevap vermek yerine önce müşterinin içkisini verdi, sonrasında bana dönerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Sıradan bir çocukluktu..." Duraksadı, kendince bir şeyler tartıp ölçtü. "Ailem buradan uzakta, yaşlılıklarının tadını çıkarıyorlar."

Nedense böyle bir şey söylemesini beklememiştim. Hayata o kadar olumsuz bakıyordum ki ailesini yıllar önce kaybettiğini düşünmüştüm. Yine de böyle bir acıyı tatmadığı için içten içe mutlu olarak gülümsedim. "Ne güzel."

Kartal'ın bakışları yeniden dudaklarıma kayınca istemsizce dudaklarımı ıslatıp hızlıca içkilerin yanına ilerledim. Alelacele, "Yeni bir kokteyl daha denemek istiyorum," dedim ve elime geçen ilk alkolü bardağa boşalttım.

Kartal'ın yardıma gelmesi için yanıma bekledim ama bu defa gelmemişti. Müşterisi olup olmadığına bakmak için arkamı döndüm lakin Kartal çoktan bardakları yıkamaya geçmişti.

Gerçekten içmiyor ve kaçıyor olabilir miydi?

Kartal ve kaçmak kelimesi yan yana o kadar saçma durmuştu ki tekrardan önüme döndüm ve yeni bir karışım elde ettim. Az öncekine göre daha çabuk hazırladığım bir kokteyl olmuştu. Kokteyle şüpheli bir bakış atıp Kartal'a götürmeden önce tadına baktım. Ne lezzetliydi ne de lezzetsiz... Pek bir şey anlamayınca bu sefer büyük bir yudum aldım ama boğazımı o kadar çok yakmıştı ki Kartal'ın yanına giderek kokteyli lavabonun içine döktüm. Mahcup bir ifadeyle, "Olmadı," dedim.

Kartal belli belirsiz gülümsese de tek kelime etmedi. Anlaşılan bu kokteyl konusunda beni yalnız bırakmaya niyetliydi. Onu orada bırakıp yeni bir tane daha denedim. Ama onun da tadı olmamıştı. Tekrardan Kartal'ın yanına gittim ve o karışımı da döktüm.

Kartal'ın sessizliği tercih ettiğini görünce yeni bir karışım daha denemek için yanından ayrıldım. Yeni bir tane daha, yeni bir tane daha derken en son kokteylde Kartal yanıma geldi ve elimdeki şişeyi aldı. "Bu kadar yeterli, döktüğün sekizinci bardak."

Diğer elimdeki kokteylden bir yudum aldığımda acısından yüzümü buruşturmuştum ki Kartal bardağı da parmaklarımın arasından aldı. "Ayrıca sarhoş olmana ramak kaldı."

Haklıydı, baş dönmem artmıştı ama çok hırslanmıştım, asla Kartal'ın hazırladığı gibi bir kokteyl hazırlayamamıştım. Omuzlarıma çöken yenilgiyle, "Niye olmuyor? Halbuki senin söylediklerini uyguluyorum," dedim.

Kartal bilmiş bir ifadeyle sırıttı. "Miktarlarını tutturamıyorsun, zamanla alışacaksın."

Gözlerimi kısıp ona kötü kötü baktım. "Hiçbirinin tadına bakmadın." Aslında karşıdan bakıldığında kötü kötü bakıyormuş gibi duruyordum ama heyecandan kalbim, neredeyse ağzımda atıyordu. Ortaya Eftalya'nın söyledikleri konusunda bir yem atmıştım.

Tabii ki Kartal yemi yutmadı ve hevesimi kursağımda bıraktı. "Tadı kötü olmasaydı onları dökmezdin. Bu durumda bakmama gerek yok."

Alkolün etkisiyle gözlerim bilinçsizce dudaklarına kaydı. "Belki ağızlarımızın tadı farklıdır."

Yaptığım hatanın farkına, başımı kaldırıp yeniden Kartal'ın gözlerine baktığımda vardım. Sanki gözlerinden ateş saçılıyordu ama bu öfkeden değil, yoğun bir arzudan parlıyormuş gibi duruyordu. Başını küçük bir açıyla ağzıma doğru eğdi. "Test edebiliriz."

Üzerime zamansız çöken sıcaklıkla anı bozmak istedim çünkü bu geceki kontrolümü yitirmek üzereydim. Aramızdaki mesafeyi hızla açarak tabureye ilerledim. "Alkol çarptı sanırım, başım dönüyor."

Açıkçası alkolden önce Kartal çarpmıştı ve tabureye oturduğumda Kartal bunun bilincinde sırıtıyordu.

Saatler sonra personel odasında üzerimi değiştirirken ciddi anlamda çakırkeyif olmuştum ve yaşadığım anı, belli belirsiz hissediyordum. Üzerimdeki eteği nasıl çıkardığımı hatırlamıyordum ama pantolonumu giydiğimi hatırlıyordum. Aynı şey üzerimdeki gömlekle yer değiştiren tişörtte de olmuştu. An, bir var bir yok gibiydi.

Üzerimi değiştirmeyi başardığımda Kartal beni barda bekliyordu. Beni görür görmez, "Çıkalım," dedi ama olduğum yerde durup gülümseyince, "Sorun nedir?" diye sordu.

Kısa bir anlığına soğuk bir espri yapmakla yapmamak arasında gidip geldim. Soğuk esprimi duyduğu an, Kartal'ın beni burada tek başıma bırakıp gitme ihtimalinin olmasından dolayı yapmamayı tercih ettim.

Bir yandan da dudaklarımda aptalca duran gülümsemeyi alkol yüzünden silemiyordum. Beynimi akışkan bir sıvı gibi hissediyordum. Kontrolü çok zordu.

Ben gülümsemeye devam edince Kartal da gülümsedi ve itiraf etmem gerekirse bu fazla tatlı bir gülümsemeydi. "Sarhoş değilsin ama ucundasın."

Başımı sallamak gibi büyük bir aptallık yaptım çünkü sallamamla başımın daha da dönmesi ve yerimde sendelememem aynı anda oldu. "Çok ucundayım, ben saçmalamadan gidelim."

Kartal yanıma gelerek kolunu belime sardı ve bedenine yaklaştırdı. "Saçmalamış halini duymak isterim, bekli benim hakkımda ağzından bir şeyler kaçırırsın."

Kartal yürümeme yardımcı olmak için beni sarmıştı ama bilmiyordu ki daha çok ayaklarımı birbirine dolandırmıştı. "Senin hakkında niye ağzımdan bir şey kaçırayım ki?"

Kartal boğazından çıkan boğuk bir hırıltıyla, "Çünkü normalde bana karşı dürüst değilsin," dedi ve benimle birlikte yürümeye başladı.

Ağzımın bir karış açık kalma tehdidini umursamadan öylece ona baktım. Onun hakkında düşündüklerimi biliyormuş gibi konuşmuştu. Adımlarımı durdurdum ve kendimi savunmaya geçer gibi, "Sen bana karşı hep mi dürüstsün?" diye sordum.

Kartal'ın da bakışları gözlerimi buldu ve uzunca bir an gözlerime baktıktan sonra kalbimdeki bir direnişi daha yıktı. "En başından beri sana söylediğim her sözde dürüsttüm."

Buna verebilecek hiçbir cevabım yoktu, sadece gözlerinin içine bakabiliyordum. Kartal beni bu durumdan kurtarmak istercesine yeniden hareket etmemizi sağladı.

Kafamın içinde sözleri uğuldarken ellerinden kurtulup kendim yürümeyi istiyordum ama ondan ayrılırsam da düşecekmişim gibi bir his benliğimi sardığı için itiraz etmeden adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum.

Dışarı çıktığımızda Kartal'ın adımları, motosikletinin zıddı yönünde oldu. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Merakıma yenik düşürerek geride kalan motosikletini işaret ettim. "Motosikletin arkada kaldı."

Kartal, beyaz bir Clio'nun önünde durdu ve arabanın kapısını açtı. "Motosikletle değil, arabayla gideceğiz."

Şaşkınlıkla, "Araban mı var?" diye sorduğumda Kartal beni çoktan koltuğa yerleştirmişti.

Emniyet kemerine uzanıp gövdesiyle bedenimi ezdikten sonra dudaklarımın üzerine, "Barın arabası," dedi. "Acil durumlarda kullanılır ve sen acil durumsun."

Alkol bir, Kartal'ın nefesinin sıcaklığı iki, beni çok başka dünyaya götürse de son açık kalan bilincimle, "Benim neyim acil?" dedim. "Neden acilim?"

Kartal dudaklarımdan uzaklaşmıştı ama yüzü, yüzüme hâlâ çok yakındı. "Bedeninin kontrolü yerinde değil ve motosikletteyken bana tutunamayıp düşme ihtimalin çok yüksek." Yeniden dudaklarıma yaklaştı. "Ve ben seni riske atmam."

Anlaşılan Kartal bu gece aklımı başımdan almakta kararlıydı. Sadece içimi çekebildim çünkü hissettirdiklerine daha fazla dayanamayıp ya boynuna sarılacak ya da öpecektim. Tehlikeli yakınlığıyla içimi eriten sözleri, kontrolden çıkmamı bekleyen bedenime ve zihnime lehinde mesajlar veriyordu.

Benim iç çekmemle Kartal gülümseyip benden uzaklaştı ve kapımı kapatıp kendisi de sürücü koltuğuna yerleşti, ardından arabayı hareket ettirdi.

Biraz ilerlemiştik ki onu biraz daha yakından tanıma umuduyla, "Sen nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

Kartal'ın dudaklarına biz baş başayken beliren edepsiz tebessüm yerleşti. "Bana mı gelmek istiyorsun?"

Sorusu karşısında büyük bir özgüvenle sırıttım. "Senin için yanıp tutuştuğumu sanıyorsun ama yanılıyorsun. Ben bana âşık olmayacak bir adam için yanıp tutuşmam. Sadece muhabbet açmak için sormuştum."

Kartal'ın dudaklarındaki tebessüm hızla silinirken başını direkt bana çevirdi. "Âşık olmayacağımı nereden çıkardın?"

Çok fazla tehlikeli sularda yüzdüğümün farkındaydım ama onu çözebilmek için tuhaf bir tutku barındırıyordum. "Sen söyledin. *Birine âşık olacak kadar canıma susamadım*, dedin."

Kartal'ın bakışlarında tüm endişelerimi silecek bir ifade belirdi ve yeniden yola dönüp derin, erkeksi bir sesle, "Belki de artık öyle düşünmüyorumdur. Fikrim değişmiştir," dedi.

Kalbimin teklemesini görmezlikten gelerek, "Yani birine âşık olma ihtimalin var, öyle mi?" diye sordum.

Sorduğum soru karşısında Kartal bu defa sessiz kalmayı tercih etti. Ne evet dedi ne de hayır. Ondan cevap alamayacağımı anlayınca ona bakmaktan vazgeçip başımı yola çevirdim.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde benimle birlikte Kartal da indi ve hızlı adımlarla yanıma gelerek kolunu yine belime sardı.

"Kartal, kendim yürüyebilirim." İtiraz etmiştim ama boşluğa basıyormuşum hissi, itiraz etmememi söylüyordu.

"Bunu inkâr etmiyorum zaten."

Her şeye cevabı olması bazen çok sinir bozucu oluyordu. "O zaman beni niye bırakmıyorsun?"

Önce genişçe gülerek benimle birlikte ilerledi. Sonra da, "Bu bahaneyle sana sarılmış oluyorum, niye bırakayım ki?" dedi.

O kadar edepsizdi ki... Kaşlarımı çatıp ters ters yüzüne baktım. "Edepsiz ve sinir bozucusun."

Kartal'ın gülümsemesi iyice belirginleşti. "Bana hayran olduğunu bu kadar belli etmemelisin."

"Hayran olmak hafif kalır, senin için ölüyorum, haberin yok."

"Bildiğim iyi oldu," dedi ve bana yardımcı olarak daireme kadar benimle yürüdü.

Kapının önüne gelince Kartal'dan ayrıldım ve çantamın içinde anahtarımı aramaya başladım ama yoktu. "Nerede bu?" diye söylenirken son anda bulduğum anahtarla rahatlayarak kapıyı açtım.

İçeriye girer girmez kapıyı kapatmadan önce ona dönüp, "Teşekkür ederim," dedim ve Rüya yüzünden şoförlüğümü daha fazla yapmasına engel olmak istedim. "Ama böyle sürekli beni alıp getirmene gerek yok, arabamla gider gelirim ben."

Beni geçiştirircesine, "Yolumun üzerindesin," diyerek arkasını döndü. "Yarın seni aynı saatte alırım." Yine itiraz etmeye niyetleniyordum ki Kartal birden adımlarını durdurup bana döndü ve aramıza sığ bir mesafe bırakana kadar yaklaştı. "Herhangi birine değil, sadece sana."

Beynim artık o kadar benimle değildi ki ne demek istediğini anlamamıştım ve öğrenebilmek için, "O ne demek?" diye sordum lakin Kartal gülümsedi ve cevap vermeden yanımdan uzaklaştı.

Telefonun alarmıyla gözlerimi araladığımda saat 16.00'ya geliyordu ve başımda inanılmaz keskin bir ağrı vardı. Resmen kokteyl hazırlama sevdasına kendimi sarhoş etmiştim. Başımdaki keskin ağrının sebebi de bu yüzdendi.

Ilık bir duşun iyi geleceğini düşünerek yataktan çıktım ve aldığım eşyalarla beraber banyoya doğru ilerledim. Rüya'nın da sesi çıkmıyordu. Muhtemelen yine odasına kapanmış, ders çalışıyordu.

Üzerimdekilerden hızlıca kurtulup duşa girdim ve kendimi ılık suyun altına bıraktım. Başımda ağrı olmasına rağmen aklım Kartal'daydı. Daha doğrusu birkaç saat öncesindeydi. Her ne kadar tam anlamıyla sarhoş olmasam da alkolün verdiği etkiyle yanında saçmalamış olmaktan korkuyordum.

Gözlerimi kapatıp dün geceyi düşünmeye başladım. Eftalya'nın Kartal hakkında söyledikleri, Kartal'ın onun hakkında söyledikleri ve sonrasında benim ardı ardına tadına baktığım kokteyller... Tüm bunlar yaşanırken Kartal'a tek kelime etmemiştim. Bir tek arabada onun hakkında konuşmuştum ve o da kaçamak cevaplar vererek sorularımı ekarte etmişti.

Yine de en son giderken söylediği cümle, fazlasıyla kafamı karıştırmıştı ama ne dediğini çözemeyecek kadar beynim uyuşmuştu.

Gözlerimi açıp ne söylediğini yeniden düşündüm. *Herhangi birine değil, sadece sana...* Bu ne demekti? Neyi kastetmişti? Arabada söylediğim âşık olma ihtimaline atıfta bulunmuş olabilir miydi?

Midemdeki kelebekler, uçuşa hazırlanınca onları durdurdum. Emin olmadığım bir imanın heyecanını boş yere yaşamak ya da olmayacak hayallere kapılmak istemiyordum.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip duşa devam ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlarken Rüya da mutfağa girdi. "Uykucu, günaydın."

Ona gülümseyerek, "Günaydın," deyince Rüya da gülümsedi.

"Bugün tersinden kalkmamışsın, anlaşılan gece güzel geçmiş."

"Nefes Hanım bara beni ziyarete gelmediği sürece gecelerim güzel geçiyor."

Rüya'nın yüzü anında düştü. "Bugün karşı karşıya gelince bir şey diyecek misin?"

"Hayır," dedim ve hazırladıklarımı masaya yerleştirmeye başladım. "Onunla aynı çatı altında olduğum sürece ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Zaten daha sonra onu takip edeceğim. İlla bir açığını bulup bu yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Şimdilik tadını çıkarsın."

Rüya, "Senden korkulur," dedi ve direkt masaya geçip hazırladıklarımı yemeye başladı. Yanına gidip canını acıtmayacak şekilde eline vurdum. "Sana değil, kendime hazırladım, kalk kendine başka yap."

"Ama," dedi Rüya dudaklarını bükerek. "Şimdi hiç uğraşasım yok."

"O zaman benimkilerden de uzak dur."

"Duramam," dedi Rüya ve tabağı önüne çekerek yemeye devam etti. "Yoksa bir yerlerim şişer."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve kendime bir şeyler yapmak için yeniden ocağa yöneldim.

Saat tam 17.00'de herkes Baraka'daydı ve bu durum beni inanılmaz şaşırtmıştı. Genelde kimse tam vaktinde gelmezdi. Muhtemelen dünden dolayı herkes vaktinde gelmek istemişti. Biraz da iki hafta sonra yapılacak olan dans kapışmasının etkisindendi çünkü kapışmayı biz aldığımız takdirde güzel bir para alacak, iki üç ay rahat edecektik. Kısacası yarışma öncesi hem maddi açıdan hem de moral açısından bize iyi gelecekti.

Düşüncelerimi tasdiklemek istercesine, "Herkes tam vaktinde burada, yoksa kapışma heyecanı mı?" diye sorduğumda Ekin sırıtarak yanıma geldi.

"Liderim harika haberlerimiz var," dedi ve Lodos'u işaret etti. "Sana söyleyecekleri var."

Kaşlarım merakla çatıldı ve direkt Lodos'a döndüm. Ben ve Rüya dışında herkes Lodos'un söyleyeceklerinden haberi varmış gibi bakıyordu. Her birinin bakışı fazla özgüven ve mutlulukla doluydu. "Ne oldu?"

Lodos'un yüz ifadesi o kadar kendinden emindi ki... Elleri ceplerinde sırıttı. "Kapışmada rakibimizin kim olduğunu öğrendim ve dün gece gizlice provalarını izledim."

Bakışlarını benden ayırıp diğerlerine baktı ve elini çene hizasına getirip vasat dercesine iki yana salladı. Onun hareketiyle diğerleri gülmeye başlayınca Lodos yeniden bana döndü. "Karşımızda asla şansları yok."

Büyük bir rahatlamayla nefesimi üfledim ve pişkin pişkin sırıttım. "Güzel."

"Ödül geçen seferden daha iyi," diyerek araya girdi Gökhan. "Bu kapışmadan alacağımız para hepimize iyi gelecek, ne yapıp edip kazanmamız lazım."

Yüzümdeki pişkin sırıtışımı bozmadan, "Benim aklımda bir fikir var, sizce nasıl olur?" diye sorunca hepsinin bakışları bana döndü. "Suyun üstünde dans etmek her zaman artı puan getirir ve karşı tarafı etkiler ama o gün yağmurun yağıp yağmayacağını bilemeyiz, işimizi de şansa bırakamayız."

Ekin mesajı almış gibi göz kırptı. "İşte benim liderim, ben şimdiden varım."

Ona kısa bir bakış atıp konuşmaya devam ettim. "Sir Joe'nun yerinde su bulup bulmayacağımız da muamma. O yüzden suyumuzu biz götüreceğiz ve dans etmeye başlamadan önce yerde bize yetecek kadar su birikintisi elde edeceğiz. Daha sonra o suyun içinde dans etmeye başlayacağız. Yere yatıp kalktıkça biz de ıslanmış olacağız zaten."

Nefes bana itiraz etmek istercesine yüzünü buruşturdu. "O kadar suyu nasıl oraya taşıyacağız?"

İlk olumsuz cevabın ondan geleceğini bildiğim için açıkçası hazırlıklıydım lakin ben cevap vermeden Rüya araya girdi. "Bizim Toros'a aldığı kadar koyarız," dediğinde Cemre de Gökhan'ı işaret etti.

"Gökhan'ın arabasına da koyarız."

Gökhan başını sallayınca Lodos destek vermek istercesine, "Ben de pederin arabasına talibim," dedi.

En son destek Yamaç'tan geldi. "Ben de bir arkadaşımdan araba ödünç alırım. Dört araba hem bize hem de sulara yeter de artar bile."

Nefes itiraz etmek için bir kez daha araya girdi. Benim fikirlerime göre hareket etmeyi bir türlü kabullenemiyordu. "Üzerimiz kirlenecek, çamur içinde kalacağız."

Rüya gözlerini devirdiğinde ellerimi iki yana açtım. "Bizler sokak dansçılarıyız, Nefes."

Nefes ağzının payını almışçasına susarken gülümsedim. Ekip hem fikri sevmiş hem de benimsemişti. Böyle anlarda oluşan ekip ruhunun karşısında karşımıza alamayacağımız hiçbir rakip yoktu.

İKİ HAFTA SONRA

"Neden bu kadar gerginsin?"

Kartal'ın sesiyle boş bulunarak az daha elimdeki bardağı yere düşürecektim. "Gergin değilim," dedim gözlerimi kaçırarak ama aslında fazlasıyla gergindim. Yarın gece dans kapışması vardı ve geçen hafta kullandığım izin günümle aynı gün değildi.

Burada izin işlerinin nasıl döndüğünü bilmiyordum ve patronun yarın için izin verip vermeyeceğinden emin değildim.

Aslında planım, izinlerimi aynı günlere getirmekti lakin geçen hafta Rüya mezun olmuştu ve biz o günün gecesi birlikte kutlama yapmıştık. Kısacası geçen haftaki iznimi Rüya'ya göre ayarlamıştım. Şimdi de ne yapacağımı bilmiyordum.

Tek umudum Kartal'dı. Patronla işe girdiğimden beri görüşmemiş olsam da Kartal onunla görüşüyordu. Bir şekilde yarın gece için ayarlama yapabilirdi.

Kartal bana inanmadığını belli edercesine kıstığı bakışlarıyla yüzümü süzmeye devam edince derin bir nefes aldım. "Yardımına ihtiyacım var."

Kartal anında ciddi bir ifadeye büründü ve elimden düşmeye gebe kalmış bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. Çattığı kaşlarıyla, "Dinliyorum," dedi.

"Sana daha önce bahsettiğim dans kapışması yarın gece olacak ve günlerdir ekibimle bu kapışmaya hazırlanıyoruz. Yarın gece orada olmam gerekiyor, benim için çok önemli. İznimi ayarlayabilir misin?"

Kartal sorduğum izin sorusundan ziyade kapışmanın olacağı yerle ilgilendi. "Nerede yapılacak?"

Niye birden bu kadar heyecanlanmıştım, bilmiyordum ama ellerimin terlediğini hissediyordum. Avuç içlerimi önlüğüme sürtüp, "Sir Joe'da yapılacak," dedim.

Kartal sorgularcasına, "Sir Joe?" deyince, "Şehrin çıkışında bir yerde. Önce biz dans edeceğiz, bizden sonra araba yarışları başlayacak. Fazla gürültülü, kalabalık ama çok eğlenceli bir gece olacak," dedim ve göz kırptım. Aslında heyecanımın sebebi, kabullenmesem de tam olarak buydu. Kartal'ı davet edecektim lakin olumsuz cevap almaktan korkuyordum. "Gelmek istersen sana konum atarım."

Kartal'a belli etmeden aldığım nefesimi tuttum. Eğer yarın izinli olursam Kartal da izinli olacaktı çünkü geçen hafta izinli olduğum gece, o da iznini o şekilde ayarlamıştı ve bundan sonraki tüm izinlerini de bana göre ayarlayacağını, beni barda yalnız bırakmayacağını söylemişti. Kısacası yarın gelmemesi için bir pürüz yoktu.

Kartal geçiştirircesine, "Duruma göre bakarım," deyince içimdeki hayal kırıklığının sesini neredeyse duydum. Günlerdir Kartal'ın gelip beni orada izleyeceği heyecanıyla yatıp kalkıyordum ve büyük bir umutla gelmesini istiyordum.

Sadece başımı sallayabildim ve konuyu onun üzerinden çekerek, "Patronla konuşup yarın için izin alabilir misin?" diye yeniden sordum.

Kartal'ın dudaklarına sebepsiz bir karanlık gülümseme yerleşti. "Kimseyle konuşmama gerek yok, senin izinlerini ayarlayan benim. Seni işe alan ben olduğum için seninle ilgili ben ne dersem o olur."

Belki Kartal'ın beni geçiştirmesine ciddi anlamda bozulmuştum ama yarın geceki izin işini halledebilmeme gerçekten de sevinmiştim. Hissettiğim sevinçten az daha boynuna atlayacaktım ama kendimi tutmayı başardım. Onun yerine kocaman bir gülümsemeyle yüzüne baktım. Ben ona öyle bakınca karanlık gülümsemesi de anında yok oldu.

"Teşekkür ederim," dedim gülümsememi bozmadan. "Yarınki kapışma, yarışma için de çok önemli. Eğer alırsak motivasyonumuz yerinde yarışmaya gireceğiz. Moral açısından bize çok iyi gelecek."

Kartal konuşmanın devamını merak edercesine bedenini tezgâha yasladı. İfadesi bir hayli ilgili görünüyordu. "Nasıl oluyor bu kapışmalar? Kazananı kim, neye göre belirliyor?"

"Kapışmalar, olacak yere ya da katılacak kişilere göre değişiyor. Raunt raunt oluyor. Her raunt bir meydan okuma gibi başlıyor. Önce bir ekip dans ediyor, sonra karşı ekip karşılık veriyor. Bu böyle, bir ekip pes edene kadar devam ediyor. Rauntlar çok fazla uzamıyor, genelde dört ya da beş rauntta bitiyor. Son rauntta tıpkı bir satranç hamlesi gibi karşı tarafın hareketlerini bitirebilecek şekilde dans edersen karşı ekip sessizce geri çekiliyor. Jüri de oluyor ama son sözü dans söylüyor. Hangi ekip, kalabalığı heyecanlandırırsa zafer ona gidiyor."

"İlginç," dedi Kartal ve başparmağını çenesindeki sakallarının arasına karıştırdı. "Hile olmuyor mu jüriyi etkileme açısından?"

"Dediğim gibi, son sözü dans söylediği için hile olsa bile pek sorun olmuyor. Sahnede en son kalan ekip kapışmayı alır."

Hissettiğim heyecandan ve anlatma hevesinden dolayı soluksuz konuşmuş olmalıydım ki nefes nefese kaldım. Kartal da heyecanıma belli belirsiz sırıttı. "İddialı mısın yarın gece için?"

"Hem de fazlasıyla," dedim ve onu yarın gece orada görme arzuma kayıtsız kalamayıp az önceki hayal kırıklığımı unuttum. "Görmek istersen konum atabilirim."

Kartal sessizce gözlerimin içine baktı, ardından yaslandığı yerden doğrulup yanıma doğru ilerledi. Cevap vermeden yanımdan geçeceğini

düşünsem de kolu, omzuma değdiğinde durdu. "Görmeyi çok isterim." Başını bana çevirdi ve başımın üzerine sıcak nefesini bıraktı. "Ama yalnızca seni..."

Yine ne demek istediğini anlamamıştım. Ya çok saftım ya da Kartal fazlasıyla gizemliydi. Başımı ona çevirdiğimde yüzlerimizin yakınlaşacağını bildiğim için çevirmek yerine ona yan bir bakış attım. "Bu ne demek?"

Kartal'ın sırıttığını duydum. "Konumu bekliyorum demek."

Ertesi gün, hissettiğim heyecandan dolayı çok hızlı geçti ve gecesi de bir o kadar yavaş ilerledi. Yarışma saati yaklaştıkça zaman, demir atmış gibi asla geçmedi.

Nihayet Sir Joe'ya geldiğimizde arabayı park edip tam karşımdaki kalabalığa yarı heyecan yarı gerginlikle baktım. Çok büyük bir atmosfer oluşturulmuştu. Her zamankinden daha fazla araba ve insan doluydu. Bakışlarımı kalabalıktan ayırmadan, "Bu kalabalığı ne yapıp edip coşturmalıyız," deyince Rüya sırıttı.

"Zaten coşmaya hazırlar, baksana şunlara."

Haklıydı, kalabalığın inanılmaz bir enerjisi vardı. Arabadan inmeden önce telefonumu cebimden çıkarıp Kartal'a konum attım ve gelmesini dileyip telefonumu torpido gözüne bırakmak için uzandım. Tam telefonumu bırakmış, elimi geri çekiyordum ki Rüya kolumu havada yakaladı ve hafifçe sarstı.

"Ooo! Kartal enişteni de mi çağırdın?"

Anlaşılan Kartal'a attığım mesajı görmüştü. Zaten ne zaman telefonumu elime alsam sürekli dikkat kesilirdi. Kolumu ondan kurtarıp, "Eniştе deyip durma şuna," dedim sahte bir kızgınlıkla. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Gelmek isteyip istemediğini sordum, o da *olabilir* deyince konum attım. Kendi bilir."

Rüya abartılı bir imayla, "İçimden bir ses, gelmezse çok bozulacağını söylüyor," deyince, "Saçmalama Rüya," diyerek arabadan indim ama biliyordum ki eğer gelmezse dediği gibi epey bozulacaktım.

Ben arabadan inince aracımın yanına park edilmiş vaziyette duran üç arabadan da bizimkiler indi.

Eren, "Hazır mısınız, millet?" derken heyecanı sesine yansıyordu.

"Hadi kim olduğumuzu onlara gösterelim," dedi Yamaç da coşkulu bir sesle ve önden ilerlemeye başladı.

Heyecanla içimi çekip ekiple birlikte ilerledim.

Dans edeceğimiz alan arabalarla çevrelenmişti ve araba farları, alanı gün gibi aydınlatıyordu. Direkt zemine baktım. Hafif engebeli yerler su birikintileri için idealdi. Şeytani bir ifadeyle sırıttım, son rauntta son kozumuz olarak suları zemine dökecek, karşı tarafı alt edecektik.

Biz alana yaklaştıkça kalabalıktan da tezahürat sesleri yükseliyordu ve o kalabalıktan adımızı duymak inanılmaz gurur ve özgüven veriyordu.

Ekip, kalabalığın arasına dağılınca bakışlarımı Kartal'ı arar gibi insanların içinde gezdirdim. Mesajı ona yeni atmama ve henüz gelemeyeceğini bilmeme rağmen ısrarla onu görmeyi arzuluyordum. Onu, her an her saniye görmek istiyordum.

Gereksiz bir arayışla Kartal'ı kalabalıkta aramaya devam ederken Ekin'in nefesini kulağımda hissettim. "Karşı ekip henüz gelmemiş, boşuna arıyorsun."

Ekin'in nefesiyle içimden buz gibi bir ürperti geçti. Bedenim, dans etme dışında kendini Ekin'e karşı resmen kapatmıştı ve yakınlığı, rahatsız edici hissettirmeye başlamıştı. Ona karşı zorla gülümsedim ve Rüya'nın yanına ilerledim.

Yaklaşık bir saat sonra karşı ekip gelmiş, biz de alanda yerlerimizi almıştık. İlk raunt onlarındı, onlar dans edecek, onlardan sonra biz karşılık verecektik.

Kartal ise hâlâ görünürlerde yoktu. Etrafıma hızlıca bir bakış attım. Henüz gelmemişti. Anlaşılan da gelmeyecekti.

Omuzlarımı hayal kırıklığıyla düşürüp önüme döndüm. Hislerimi bir kenara bırakıp karşı ekibe ve dansıma konsantre olmalıydım. Sonuçta Kartal'ın da gelme zorunluluğu yoktu. Belki de umduğum kadar bir Metis onda yoktu.

Silkelenmek için arka arkaya kısa nefesler alıp bıraktığımda kapışmanın müziği başlatıldı. Yeniden bir nefes alıp direkt karşı ekibe baktım ama onlardan önce gördüğüm Kartal oldu. Karşı ekibin hemen arkasındaki kalabalığın önünde dikiliyordu ve keskin bakışları, benim üzerimdeydi.

Onu görür görmez yüzümde engelleyemediğim kocaman bir gülümseme oluştu. Kartal gülümsememe göz kırparak karşılık verdi ve ellerini ceplerine yerleştirdi.

İçimde yeniden coşan enerjiyle ona bakmayı bırakıp karşı ekibe baktım. İlk atakları beklediğim gibi zayıftı, yine de kalabalığın sesini yükseltmeyi başarmışlardı.

Kalabalığın sesi yükseldikçe benim ekip de karşı ekibi psikolojik olarak etkilemek için kötü dans ettiklerini belirten hareketler yapmaya başlamıştı. Aslında bu, kapışmalarda yazılı olmayan bir kuraldı. Her iki taraf da iyi dans etsin ya da etmesin yıldırma politikasından nasiplerini mutlaka alırdı.

Dakikalar sonra onlar hareketlerini bitirince sıra bize geldi ve kızlarla öne çıktık. Bizden ilk raunt kızların olacaktı. Devam eden müzikle beraber karşı ekibin nefes almasına izin vermeden beş kız olarak dans etmeye başladık. Çok geçmemişti ki tıpkı bizimkilerin yaptığı gibi karşı ekip de bize el kol hareketleri yapmaya, kötü dans ettiğimizi ima etmeye başladı fakat şöyle bir gerçek vardı ki bizim dansımız, kalabalığın sesini daha çok artırmıştı.

Dans ederken bakışlarım Kartal'a kaydı. Gözünü kırpmadan beni izliyordu. Tek odak noktası yalnızca bendim. İç geçirmek istesem de dikkatimi dağıtmamak için bakışlarımı ondan çektim.

Kalabalık, bizimle coşmaya devam ederken dansımız bitince karşı ekip yeniden başladı. Aynı psikolojik baskı bu defa bizden geldi ve bu, sıra bizim erkeklere geldiğinde de onlar tarafından devam etti.

Ekin, Yamaç, Lodos, Eren ve Gökhan dansını tam bitirmişti ki karşı ekipten bizi şaşırtacak kadar güçlü bir atak geldi. Buna, en başından beri grup halinde dans etmeleri sebep olsa da bu defaki hareketleri hem farklı hem de tartışmasız çok iyiydi.

Yine de bu bizi yıldıramazdı çünkü bizi ekip olarak henüz görmemişlerdi. Ekibimle birbirimize imalı bakışlar atıp bu seferki raunda eşli çıktık. Ekin'le ben en önde yerimizi alırken diğerleri de hemen arkamızdaydı. İlk olarak bizim dans etmemizi bekliyorlardı, bizden biraz sonra onlar dahil olacaktı.

Ekin'in önüne geçip bedenimi ona döndürdüm ve tek hamlede kucağına zıplayarak bacaklarımı beline sardım. Ekin'in kolu, belimi sıkıca sardı ve diğer eliyle göğsüme uyguladığı hafif baskıyla beni geriye doğru yatırdı. Dünyam ters dönmesine rağmen Kartal'ın yerini bildiğim için direkt ona baktım. Az önceki keyifli ifadesi gitmiş, kaşları olabildiğince çatılmıştı ve dudakları, anlamsızca kıpırdanıyordu.

Ona bakmaya devam ederken Ekin beni hızlıca öne çekince Kartal da görüş alanımdan çıktı. Avuç içlerimi Ekin'in omuzlarına yaslayıp

kucağından indim ve bedenimi yeniden karşı ekibe, yani Kartal'a doğru çevirdim. Ona bakma cesaretim, sebebini bilmediğim şekilde kaybolmuştu. Ona bakmadan kollarımı havaya kaldırıp Ekin'in bedenine yaslı olarak aşağı kaydım. O sırada Eren ile Lodos da geriye takla atarak önümüze geçince Ekin, koltuk altlarımdan beni tutarak ayağa kaldırdı ve ekibin geri kalan üyelerinin dahil olmasıyla toplu dansımız başlamış oldu.

Kalabalık, her hareketimizde tahmin ettiğimden bile fazla coştu ve sesler çığlıklara dönüştü. Tabii bu, karşı ekibin moralini ciddi anlamda bozdu ve bize karşı uyguladıkları psikolojik baskıyı bile unutturdu. Sadece izlemeye başladılar. Onların modunun düşmesi rahatlamama sebep oldu. Muhtemelen karşılık bile veremeyecek, geri çekileceklerdi. Hatta yere su dökmemize bile gerek kalmayacağını düşündüm lakin yanıldım ve biz bitirir bitirmez anında karşılık verdiler.

Yine de düşmüş modları danslarına yansıdı ve bir önceki rauntta sergiledikleri dansın bile altında kaldılar. Bu durumu kalabalık da fark etti ve sesler daha az çıktı.

Fırsattan yararlanarak Ekin'e dönüp göz kırpınca Ekin, diğer erkeklerle birlikte suları almaya gitti.

Onların gitmesinin üzerinden biraz geçmişti ki karşı ekip dansını bitirip geri çekilince sahnenin boş kalmaması için kızlarla yeniden sahneye çıktık. İlk dansa Nefes başladı ve dürüst olmam gerekirse hayran kalacağım şekilde dans ediyordu. Kalabalığın az önce kısılan sesi yeniden artmıştı. İnsanların coşmasına sırıtırken Kartal'la bir kez daha göz göze geldim. Herkes Nefes'i izliyordu ama onun gözleri benim üzerimdeydi. Çatık kaşlarıysa zerre değişmemişti.

Kartal'dan bakışlarımı ayıran ayaklarıma dökülen sular oldu ve birden üzerimize doğru araba farları yanıp sönmeye başladı. Bu komutu veren Eren'di. Hem ambiyans yaratmak hem de zaman kazanmak istiyordu. İstediği gibi de oldu. Yanıp sönen araba farları ve kalabalığın çığlığı eşliğinde neredeyse küçük bir göl elde ettik ve zaferimizle sonuçlanacak dansımız akıllarda kalacak şekilde yer etti.

Dans ettikçe öyle çok ıslanıyordum ki kıyafetler üzerime yapışıyor, saçımdan yüzüme sürekli sular akıyordu ama suyun içinde dans etmekten inanılmaz zevk alıyordum. Bu dünyadan çıkmış, bambaşka bir dünyada en büyük tutkumla kendimden geçiyordum.

Saniyeler dakikalara, tezahüratlar çığlıklara karıştı ve biz dansımızı bitirdiğimizde karşı ekip bir daha sahneye çıkmadı.

Biz kazanmıştık, ağzım kulaklarımda Rüya'ya koştum, ona sıkıca sarıldığımda ekipten herkes birbirini tebrik ediyordu. Etraftan da sürekli bizim adımız yükseliyordu.

Rüya'dan ayrılır ayrılmaz o kalabalıkta Kartal'ı aradım. Kalabalığın arasında değildi. Kalabalık etrafımızı çoktan sarmıştı ama o yerinden dahi kıpırdamamıştı ve odak noktası benmişim gibi bakmaya devam ediyordu.

İçimde garip bir his belirdi. Bu gece başkaydı, bu geceki Kartal bambaşkaydı. Ona koşmayı isteyen yanım bulduğu ilk deliğe saklanmış, yanına gitmememi söylüyordu. O sese inat Rüya'ya döndüm. "Siz ödülü alın, ben Kartal'ın yanına gidiyorum."

Rüya gülümseyerek başını salladığında kalabalığı yararak Kartal'ın yanına ilerledim ve ağzım kulaklarımda yanına vardım. Gülümsüyordum ama kalbimde, içimdeki sese eş belirsizlik filizleri belirdi.

Kartal ise gülümsemiyordu ama çatılı kaşları düzelmişti.

Nefes nefese, "Kazandık," deyince Kartal nihayet gülümsedi.

"Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim," diyerek elimi koluma sürttüm. "Ve geldiğin için de."

Kartal'ın bakışları elime kaydı ve kaşlarının çatılışı kendini tekrarladı. İfadesi o kadar tuhaftı ki patlamaya yer arıyor gibiydi. "Üşüyor musun?"

Evet, sırılsıklamdım ve havada hafif bir rüzgâr vardı ama üşümüyordum, sadece tuhaf bir ürpertiyle -muhtemelen belirsizlikten kaynaklı- elimi koluma sürtmüştüm. "Üşümüyorum, hava sıcak."

Kartal üzerimi kısaca süzüp, "Bir an önce üzerini değiştirmelisin," dedi. Sesi biraz da emir verir gibiydi.

İşaretparmağımla arabamı işaret ederek, "Arabam şurada. Araba yarışlarına kalmadan gideceğim," deyince Kartal havadaki bileğime uzandı.

"Ben seni eve daha çabuk götürürüm."

Kartal'dan böyle bir hamle beklemediğim için irice açılan gözlerim eşliğinde şaşkınlıkla, "Nereye?" diye sorduğumda Kartal beni çoktan ilerletmeye başlamıştı.

"Motosikletim ileride."

Kartal'ın hızlı adımları sayesinde kalabalıktan saniyeler içinde uzaklaştık ve karanlık bir noktaya doğru ilerlemeye devam ettik. Kartal resmen beni kaçırır gibi hızlı hareket ediyordu. İtiraz etmeme, durmama, soluklanmama izin vermeden...

Daha fazla bilinmezliğe tahammül edemeyeceğim için adımlarımı durdurmaya zorlayarak, "Arabam olduğunu söylemiştim," deyince Kartal durdu ve bedenini direkt bana çevirdi.

Sinirli bir sesle, "Trafiğe takılırsın, ben seni daha çabuk götürmüş olurum. Hem..." dedi lakin cümlenin devamını getirmek yerine sert bir nefes üfleyip ilerlemeye devam etti.

Neden cümlesini yarıda kestiğini ya da bu kadar gerildiğini anlamamıştım. Aynı terslikte, "Kartal n'oluyoruz? Gerginliğinin sebebi ne?" diye sorduğumda motosikletinin yanına çoktan gelmiştik. Bileğimi, elinden kurtarır kurtarmaz Kartal bıkkınlıkla soludu.

"Gerginliğimin sebebi o çapsız!" Bulunduğumuz ortam fazlasıyla karanlıktı ve Kartal'ın yüzünü çok fazla ayırt edemiyordum ama ayın vuran ışığı sayesinde iyi kötü öfkeli yüzünü görebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. "Çok yakındınız, benim kaldıramayacağım kadar yakındınız. Bana ağır, anladın mı?"

Kartal'ın yüzüme çarpan sıcak nefesi, kalbimi kıvrandırdı. Sanki bedenimde sıcaklık hiç olmamış gibi, onun sıcaklığıyla can buluyormuşum gibi kıvrandırdı. "Kartal, Ekin'le dans..." dediğimde cümlemin devamını dudaklarıma kapanan parmakları yüzünden getiremedim.

"Adı, ağzına hiç yakışmıyor." Kartal parmaklarını, dudaklarımın üzerinde belli belirsiz hareket ettirince yavaşça yutkundum ve uğuldamaya başlayan kulaklarımın hengâmesinde sesini zorlukla duydum. "Bu gece buraya sizi yan yana görmemek için gelmek istemiyordum ama..." Burnunu yanağıma yaklaştırıp kokumu içine çeker gibi nefes aldı. "Sana yenildim."

Kısa bir süre orada bekleyip burnunun rotasını tenime değdirmeden ağır ağır kulağıma çevirdi. "En güzel yenilgi uğruna katlanabileceğimi düşündüm..." Sesi gitgide boğuklaştı. "Ama ağırlığı altında can çekiştim."

Hafif rüzgâr olmasına rağmen şiddetli bir rüzgâr esiyormuş gibi baştan aşağı titrediğimde Kartal'ın dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yaklaştı.

Dudaklarımın üzerindeki parmakları da direkt yüksek belli pantolonumun içine gizlediğim yara izine indi.

Hiç sekmeden, nerede olduğunu biliyormuşçasına parmağını karanlıkta yara izimin üzerine bastırdı. "Bu bıçak izini tenine kim bıraktı?"

Canım yanmamasına rağmen baskısından kurtulabilmek için istemsizce karnımı içime çektim. Üzerimde *crop* atlet vardı, karnım açıktaydı ama iz, pantolonumun düğmesinin hemen altındaydı ve onu daha önceden görmesi imkânsızdı.

Şu ana kadar Rüya dışında kimse izimi görmemiş, büyük bir özenle saklamayı başarmıştım.

Ama şimdi...

Öyle afallamış bir haldeydim ki resmen sesimi kaybetmiştim. Yine titriyordum ama bu defaki heyecandan değil, korkudandı. Bir şeyler söyleyebilmek için dudaklarımı araladım ama birbirine çarpan dişlerim yüzünden geri kapatmak zorunda kaldım.

Kartal da başını kulağımın dibinden çekerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Parmakları çoktan izimin üzerinden ayrılmıştı. O da konuşmuyordu, yüzünü tam olarak görmüyordum fakat cevap bekleyen bakışlarını yüzüme sabitlediğine emindim.

Lakin onun cevap beklemesi benim umurumda değildi. Asıl cevap bekleyen kişi bendim. Boğazımda belirmeye başlayan çığlığı yutkunup sesimi güçlükle bulabildim ve titremesini umursamadan, "Sen o izi nereden biliyorsun?" diye çıkıştım. "Yerini nasıl bilebilirsin?"

Yüksek çıkan ve hesap soran ses tonum, Kartal'ı şaşırtmış mıydı, bilmiyorum ama beklediğimin aksine tereddütsüzce cevapladı sorumu. "Dans ederken sürekli açıldı, böyle bir yarayı gözden kaçırmam mümkün değil. Hele ki konu sensen, hiç değil."

Tuttuğum nefesimi Kartal'a belli etmeden yavaşça geri üfledim. Öyle kötü ihtimaller geçmişti ki aklımdan... Bir tek dans ederken açılabileceği gelmemişti aklıma. Dudaklarım elimde olmadan gülümseme isteğiyle kıvrıldı. Kendimi en kötüsüne hazırlamışken gözden kaçırdığım küçük ayrıntı, geceyi aydınlatan güneş gibi doğmuştu içime. Elbette açılabilirdi. Özellikle de Ekin'in kucağına çıkıp indiğim için izin, gün yüzüne çıkma ihtimali fazlasıyla yüksekti. Rahatlamış bir halde sırıtmaya devam ettim ama Kartal'ın cevap beklediğini fark edince yüzümdeki gülümseme anında silindi ve içimi yepyeni bir korku sardı. Bu soruya verecek cevabım yoktu!

Zaman kazanabilmek için, "Bıçak izi olduğundan nasıl emin konuşabiliyorsun?" dedim ama Kartal yine net bir cevapla beni köşeye sıkıştırmayı başardı.

"Şu ana kadar barlarda onlarca kavgaya şahit oldum. Çoğu bıçaklanmayla bitiyor. Yara izlerini iyi bilirim," dedi ve parmaklarını çeneme yerleştirip yüzümü iyice kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Sana kim zarar verdi?"

O kadar sesli yutkundum ki muhtemelen Kartal yutkunma sesimi duydu. Kalbim ağzımda atıyordu. Panikle bir adım geriye atarak parmaklarından kurtuldum. "Hiç kimse," dedim ve aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Babam kasaptı ve zaman zaman bıçaklarını eve getirirdi. Annem onları iyice temizledikten sonra geri götürürdü. O gün götürmemiş ve annem de götürdüğünü zannettiği için bıçakların yerde olup olmadığına dikkat etmemiş. Ben oyun oynarken bıçağın üzerine düşmüşüm."

Hayatımda söylediğim en soluksuz yalan buydu sanırım. Babam kasap falan değildi. Kasap olan enişte mdi ve bıçaklara takılıp düşen kuzenimdi ama onun ayağındaki parmakların tendonu kopmuştu. Ben sadece babalarımızı ve sonucu değiştirmiştim. Kartal'ın inanıp inanmadığını bilmiyordum ama inanmasa bile söyleyecek daha fazla bir yalanım yoktu.

Aslında yaraya yakından baksa yalanım anında ortaya çıkardı çünkü benim izim çocukluktan kalamayacak kadar tazeydi.

"O çapsız sana hiç şiddet uyguladı mı?"

Düşüncelerimden Kartal'ın nefret dolu sesiyle sıyrıldım. Bana inanmasını beklemiyordum ama yara izini Ekin'e bağlamasına şaşırmıştım. "Ekin mi?" dedim ve başımı iki yana salladım. İşte bu soruya dürüstçe cevap verebilirdim. "Asla öyle biri değil o. Fiziksel anlamda kötü davranmadı hiç."

Kartal konuşmadı ama sert soluğunun sesi kulağıma kadar geldi. Bu defa onun duyamayacağı şekilde yutkundum. Ya yara iziyle ilgili ya da Ekin'le ilgili yeni bir şey diyecekti fakat onun konuşmasına fırsat kalmadan etrafı, korkumu en çıplak haliyle gün yüzüne çıkaracak siren sesleri sardı. Polis sireninin sesleri ve karanlıkta kendini açıkça belli eden kırmızı mavi ışıklar yüzünden neredeyse feryat eden bir sesle, "Kartal," dedim ve sertçe koluna yapıştım. "Polisler geldi." Sesim, cümlenin sonuna doğru kulak tırmalayacak kadar incelmişti.

Olmamalıydı. Özellikle de Kartal yara izimi sorgularken polis korkum yeniden gün yüzüne çıkmamalıydı. Belki araba yarışlarına gelmişlerdi ama benim polislerin ortamından olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerekiyordu. "Kartal, yarışmaya girmem çok riske girer." Söylediğim yalan boğazımda düğüm oluştursa da çaresizce çırpınmaya devam ettim. "Bütün hayatım biter. Bir şeyler yap."

Kartal sinirle, "Siktir! Bunlar da nereden çıktı şimdi?" diye gürlediğinde bir an için tüm korkumu unutarak şaşkınlıkla ona baktım. Çaresiz çırpınışlarım, belki de yara izimin sebebini öğrenememek Kartal'ı bu denli öfkelendirmişti. Öfkesinin nedenini maskelese de dışa vurumu, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu haykırıyordu.

"Ben böyle bir gecenin ta..." Bir anda kolumu kavradı ve beni doğruca motosikletine yönlendirdi. "Atla."

Sorgulamayı bir kenara bırakıp titreyen bacaklarıma güçlükle komut vererek motosiklete bindim ve üzerimdeki ıslaklığı umursamadan Kartal'a sıkıca sarılıp yanağımı sırtına yasladım. Kendimi güçsüz hissediyordum. Bunun sebebi saatlerce dans etmem değildi. Tek sebebi, hayatım boyunca bir korkak gibi en zamansız anlarda bile kaçacak olmam düşüncesiydi.

Kartal'ın bedeni gerginlikten o kadar kasılmıştı ki sarılmamla irkildi ve nefes dahi almıyormuş gibi kıpırdamadan öylece durdu. Sonra... Sonra derin bir nefes aldı. Yanağımla beraber kulağım da sırtına yaslı olduğundan derin nefesinin ardındaki hafifçe titreyen nefesi, bana ulaştı. Gözlerimi kapattım. Titreyen nefesi tenimi karıncalandırmıştı. Huzur mu vermişti yoksa acı mı? Anlayamadan Kartal, beni polislerden kaçırabilmek için gazı kökledi.

Kartal tozu dumana katarken benim tek yapabildiğim rüzgârda savrulan ıslak saçlarımın etkisinden kurtulabilmek için yüzümü tamamen onun sırtına gömmek oldu. O ortamdan biraz uzaklaşmıştık ki Kartal motosikletini sağa çekip durdu ve motosikletten inip eline ensesine attığı gibi üzerindeki tişörtü teninden sıyırarak karşımda yarı çıplak kaldı. Neden soyunmuştu, bilmiyordum ama motosiklet farının aydınlattığı kaslı bedeninden gözlerimi ayıramıyordum. Gözlerimi ayırmak istiyordum fakat nutkum tutulmuş gibi bakışlarımı asla kıpırdatamıyordum.

Bakışlarımı çıplak vücudundan ayıran, Kartal'ın başıma geçirdiği tişörtü oldu. "Evine geçtiğimizde beni daha rahat süzersin. Şimdi seni hasta etmeden ve yüz felci geçirtmeden götürmem lazım." Yüzüme doğru eğilip gözlerimizi aynı hizaya getirdi. "Göz ziyafetine kısa ara vereceğiz."

Kartal, dudaklarını kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvırıp kaska uzanınca jeton anca düşmüş gibi aydınlanma yaşayıp kaşlarımı çattım. "Ben seni süzmedim ki sadece neden soyunduğunu çözmeye çalışıyordum."

Rahat bir tavırla kaskı başımdan geçirip edepsizce sırıttı. "Sorabilirdin."

Ukalalığı, utanmama fırsat vermeyip zamansız öfkeyle doldurmuştu içimi. Tişörtünün kollarını sertçe kollarımdan geçirip savunmaya geçtim. "Her gün soyunan adam görmüyorum. Beklemediğim için boş bulundum."

Kartal kaskı çenemin altında bağlamak için kayışlarına uzandı. "Sen iste, ben sana her gün soyunurum."

Üşüdüğüm için mi yoksa Kartal'ın kayışlarımı bağlarken aynı zamanda çeneme uyguladığı hafif baskısından mı emin olamadığım ince bir sızı bedenimi yokladı. "Giyinik Kartal'ı tercih ederim."

Kartal benden uzaklaşsa da yüzündeki edepsiz ifadesi duruyordu. "Çok sıkıcı," dedi ve yeniden motosikletine bindi. "Bu dediğini unutma."

İçimde yükselmeye başlayan ısıya engel olmaya çalıştım ama bu nafile bir çabadan ibaretti çünkü Kartal'ın çıplak ve pürüzsüz sırtına sarılacak olmam tüm bedenimi saran bir alevle harlanmama sebep olmuştu. Amaçsızca başka yöne bakındım ve ellerimi kaldırıp sırtına yaklaştırdım ama olmuyordu. Bir türlü sarılacak cesareti bulamıyordum.

Zaman kazanabilmek için, "İyi de böyle motosiklet kullanamazsın. Eve varamadan polis çevirmesine takılırız," dediğimde yüzüm de yanmaya başlamıştı.

Nasıl sarılacaktım?

Kartal, "Bu saatte bizi kimse görmez," dedi ve benim arkadaki sarılıp sarılamama savaşıma son verdi.

Motosikletini öyle hızlı hareket ettirmişti ki sarılmak şöyle dursun, resmen tırnaklarımı derisine geçirmiştim. Kartal'ın bedeni buna yalnızca irkilerek tepki verdi. Alışmasıysa şaşırtacak derecede hızlıydı.

Yaklaşık yarım saat sonra evin önüne geldiğimizde motosikletten apar topar indim. Çıplak sırtıyla geçirdiğim yarım saat, şu ana kadar düşlemediğim bir dünyanın kapılarını aralamıştı ve o dünya hiç de masum değildi. Ayrıca üzerimdeki *crop* atletin ıslaklığı Kartal'ın tişörtünü de ıslatmıştı. Tişörtünü bu şekilde ona geri veremezdim.

Kartal'ın çıplak göğsüne bakmadan aceleyle apartmanı işaret edip, "Seni kimse görmeden eve çıkmalıyız. Tişörtünü kuruyunca vereceğim," dedim ve bir şey demesine fırsat tanımadan apartmana ilerledim.

Kartal'ın arkamdan geldiğini adım seslerinden anlayabiliyordum. Aslında yanında yürümeyi tercih ederdim lakin yanındayken bakışlarımın

çıplak bedenine kayacağını bildiğim için -hele ki o yarım saatten sonra- bundan itinayla kaçınmalıydım.

Hızlı hızlı merdivenleri tırmanıp kapının önüne gelince dünyam bir anda tepetaklak oldu ve başımdan aşağı bir kova kaynar su boca edildi. Evin anahtarları arabadaydı ve Rüya henüz eve gelmemişti. Avuç içimi alnıma çarparak Kartal'a döndüm. "Anahtar arabada kaldı."

Kartal'ın yüzünde herhangi bir canı sıkılmış ifade bekledim ya da yüzünü ekşitmesini... Fakat beklediğim gibi olmadı.

Ukala bir tavır takınarak, "Paspasınızın altında yedek anahtarınız yok mu yani?" diye sorunca bakışlarımı, olmayan paspasa indirdim.

Beton zemine yüzümü buruşturup yeniden Kartal'a döndüm. "O ancak filmlerde olur, gerçek dünyada hırsız gerçeği var."

Kartal'la atışmak belki keyifliydi ama ben ıslakken ve o çıplakken gecenin bir saati daha fazla kapı önünde bekleyemezdik. Sevimli görünmek istercesine başımı hafifçe yana eğdim ve yumuşak bir sesle, "Telefonum da arabada kaldı, sende Rüya'nın numarası var mı?" diye sordum, ardından başımı eski konumuna getirdim. "Yoksa da ben ezbere biliyorum."

Kartal sanki ondan cevap beklemiyormuşum gibi sessiz kaldı ama bakışlarıyla yüzümün her bir zerresini tek tek izledi. Tabii bu hareketi bana titreme olarak geri döndü ve direkt dudaklarıma vurdu. Dudaklarım titreyince Kartal'ın bakışları dudaklarıma kaydı.

Muhtemelen titremeyi yanlış anladı ve kaşları yavaşça çatıldı. "Üşüdün mü?"

Konuşmak yerine başımı olumsuzca salladım. Kartal da ciddi ifadesini bozmadan, "Kimseyi aramama gerek yok. Ben kapıyı açarım. Zaten emanet duruyor, üflesem açılacak," deyince şaşkınlıkla ona baktım.

"Kıracak mısın?" Ellerimi dehşete kapılmış gibi iki yana salladım. "Bütün apartmanı başımıza toplarsın, sakın."

Kartal'ın bedeni kapıyı kırmak için yeterince heybetliydi ve çok rahat kırabilirdi ama sorun saatin geç olmasıydı, aynı zamanda başımıza toplanacak olan komşulardı.

Kartal'ın iç çekişleri kulaklarımı doldurduğunda yüzünü inceledim. Söylediklerim hoşuna gittiği için miydi yoksa bıkkınlıktan mıydı, bilmiyorum ama Kartal merdivenlere doğru yöneldi. "Hemen geliyorum."

Anlaşılan ikisi de değildi. Daha mantıklı tepki beklediği içindi. Yanımdan uzaklaşınca kapıyı nasıl açacağını anlamış oldum. Büyük ihtimalle motosikletinden alet edevat getirecekti.

Nitekim yanılmadım da... Çok geçmeden Kartal elinde tamir aletleriyle geri döndü. Beni es geçerek kapı kilidinin önünde diz çöktü ve elindeki tornavidayı kilide soktu. "Avadanlıkta kapıyı açabilecek malzemelerim vardı."

Sesimi çıkarmayıp Kartal'ın kapıyı açmasını izlemeye başladım. Daha doğrusu o uğraştıkça sürekli gerilen kol kasını izledim. Bakışlarını kolundan ayıramazsam da işini, ehliymiş gibi yaptığı dikkatimden kaçmamıştı.

Uzun bir süre geçmeden Kartal kapıyı açınca hızına şaşırmak yerine, "Bardan vakit bulduğunda hırsızlık mı yaparsın?" diye sordum.

Kartal ayağa kalktı ve kapının önünden çekilerek geçmeme izin verdi. Yüzünde de büyük bir iş becermenin gururu vardı. "İçinde sahibi olmadığı evlere girmeyi tercih etmem."

"Aman ne büyük lütuf!"

Kartal gülümsemeye devam ederken içeriye girdim. Kartal da hemen peşimden içeri girmişti. Ona döndüm ve üzerimi işaret ettim. "Duşa girmem lazım."

Kartal'ın ağzı neredeyse kulaklarına varacak kadar genişledi. "O sırada benim ne yapmamı istersin?"

Yüzü ne kadar gülse de sesi arzuya kapılmışçasına boğuk çıkmıştı. Sözleri dalga geçer gibiydi ama tınısı tam tersiydi ve o tını, içimde sürekli gün yüzüne çıkmaya hazırlanan dürtülerimi yeniden harekete geçirmişti.

Hem onu hem de kendimi durdurmak istercesine, "Tişörtün kuruyana dek televizyon izle," dedim ve odama gitmek için arkamı döndüm.

Kartal'ın da arkamdan güldüğüne emindim.

Hızlıca odama girip kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. Kalp atışlarım delirmiş gibi atıyordu ve bu iyiye işaret değildi. Resmen Kartal'a kapılıyordum. Belki de çoktan kapılmıştım, sadece bunu görmemekte direniyordum.

Kapıdan ayrılıp dolabımdan eşyalarımı aldım ve yeniden çıktım. İçeri girdiğimde Kartal'ı koltuğa oturmuş, elinde kumandayla televizyon kanallarını gezerken gördüm.

Beni görür görmez, "Hâlâ girmemişsin," deyince sol tarafımda kalan banyoyu işaret ettim.

"Banyo orada, içeriden eşyalarımı aldım," dedim. Neden ayrıntılı açıklama yapıyordum, bilmiyordum.

Kartal da bana cevap vermek yerine bakışlarını televizyona çevirdi. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Televizyonda izlenecek hiçbir şey yok." Dudaklarına yeniden yerleştirdiği edepsiz gülüşle bana döndü. "Daha keyifli şeyler izlemek isterdim."

Yanında kalmamam ikimiz için de en iyisiydi ama yüzündeki edepsiz gülüşünü bozmadan yanından ayrılmak istemiyordum. Aynı edepsiz gülüşle, "Avucunu yalarsın," dedim ve adımlarımı banyoya çevirdim fakat Kartal bununla daha da eğlendi.

"Ben seni kastetmemiştim ama sen her seferinde seni kastetmişim gibi davranıyorsun."

Adımlarımı durdurdum ve ona döndüm. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Ben mi davranıyorum?"

Kartal, "Evet," dedi ve ayağa kalkarak yanıma gelmeye başladı. Tam karşımda durduğunda ilk tehlikeli sorusunu sordu. "Yalan mı?"

Yalan değildi ama buna sebep olan kendiydi. Gözlerimi kıstım. "Senin yüzünden olabilir mi acaba? Sürekli imalarda bulunuyorsun, benimle alay ediyorsun."

"Üzücü," dedi Kartal ikinci tehlikeli hamlesiyle. "Alay ettiğimi düşünmen..." Sanki yanımızda biri varmışçasına etrafı kontrol ettikten sonra karanlık gözlerini yüzüme çevirdi. "Halbuki hiç alay etmedim, ne hissediyorsam ya da ne istiyorsam onu direkt söyledim."

Yine aynısını yapıyordu. Yine kafamı karıştırıyordu ama ben dürüst mü, değil mi, hâlâ çözemiyordum. Belki de tüm imalardan sıyrılmış gerçek adımı bekliyordum.

Bu defa sessiz kalan taraf ben oldum ve sessizce arkamı dönüp banyoya girdim.

Hayatıma giren ilk erkek babamdı. Şiddet yanlısı, zorba bir adamdı. Babam dışında hayatıma, üniversiteye kadar hiç erkek girmemişti. Okula bile zorluklarla gidiyordum. Babam yüzünden biriyle ilişki yaşayacak cesaretim yoktu. Lisede bir iki girişimim olsa da evden çıkamamam ve

okuldayken de duyulup babamın kulağına gidecek korkusundan dolayı başlamadan bitmişti.

Bir kuş kafesinde gibiydim sanki. Neyse ki üniversiteye başlamadan hemen önce annemle bizi terk etmişti. Hayatımda ilk kez özgür kalmıştım. Babamdan gizli ettiğim danslarımı korkusuzca yapabiliyordum.

Üniversiteye başlar başlamaz da ilk işim dans kulübüne kayıt yaptırmak olmuştu. Ekin de o şekilde hayatıma girmişti ama onu asla sevgili gözüyle görmemiştim. Sadece dans tutkumu bir arada gerçekleştirmekten zevk aldığım kişiydi benim için.

Zaten onu tanımamın üzerinden çok geçmemişti ki annem hastalanıp ölmüştü ve dünyam bir anda başıma yıkılmıştı.

Kendimi toparlamam yıllarımı almıştı. Dans beni yeniden ayağa kaldırırken toparlanmaya çalıştığım sırada Ekin hayatıma sevgili olarak girmişti. Onun ilgisizliğini, kendimi değersiz hissettirmelerini bile belki de toparlanma aşamasında olduğum için anlamamıştım. Ekin beni hiç arzulamamış, beni savunmamış, ihtiyacım olduğunda asla yanımda olmamıştı. Elimi uzattığımda beni ayağa kaldırmamıştı. Bana kendimi güzel, önemli, değerli hissettirmemişti. Kadın olduğumu hissettirmemişti. Zamansız gülümsetmemişti. Ve ben tüm bunları Kartal hayatıma girinceye kadar anlamamıştım bile.

Hiç ummadığım bir anda hayatıma yeni giren bu adam, dünyamın merkezine yerleşerek en ihtiyacım olduğu anlarda yardım etmiş, kadın olduğumu hatırlatmış, güvende ve huzurlu hissettirerek zamansız gülümsetmişti. Ve ben şimdi, bu hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı, ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Bocalamaktan, hayal kırıklığına uğramaktan çok korkuyordum.

Düşüncelerimin eşliğinde üzerimdeki eşyalardan kurtulup duşa girdim. Kartal'ın tişörtünü de kuruması için bir kenara bıraktım. Aslında saç kurutma makinesiyle çok rahat kurutup geri verebilirdim ama biraz daha benimle kalması için o ayrıntıyı itinayla atladım.

Duştan oyalanmadan çıkıp hızlıca giyindim. Başıma sardığım havluyla banyodan çıktığımda Kartal'ı yeniden televizyon karşısında gördüm. Bu defa bakışları pürdikkatti ve bir filme takılmışa benziyordu.

Beni görmesiyle baştan aşağı süzmesi aynı anda oldu ve yüzümde kısa bir an oyalandıktan sonra ayağa kalktı. "Yüzün..." Yanıma gelip

parmaklarını çenemin altına yerleştirerek kendine doğru kaldırdı. "Makyajsızken fazla kırılgan duruyor."

Burukça tebessüm ettim. "İltifat etmeye mi çalışıyorsun?"

Kartal'ın dudaklarındaki tebessüm de yarım kaldı. "Yüzünü böyleyken daha çok sevdim."

Kartal, yoğun bakışlarını gözlerimden ayırmadan başını yana eğdiğinde içimi çekmeden duramadım. Beni öpecek miydi yoksa yeniden oyun mu oynayacaktı, bilmiyordum ama her ne yaparsa yaptığı şekilde karşılık verecektim. Destek almak istercesine parmaklarımı kollarına sardığımda Kartal da yüzünü bana iyice yakınlaştırdı ve o an her şey çok ani oldu. Kapı açıldı; Rüya önde, Ekin, Yamaç ve Gökhan arkasında içeriye girdi. Benimse tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak oldu.

Kartal'ın üstü çıplak, benimse başımda saç havlusu vardı ve bedenlerimiz birbirimizle öpüşecek kadar yakındı.

Resmen basılmıştık.

"Ups!" Rüya'nın sesiyle gözlerimi araladığımda dördünün de oldukları yerde durduklarını lakin Ekin'in, Yamaç'ın ve Gökhan'ın kaşlarının çatıldığını gördüm. Rüya da gülmekle gülmemek arasında gidip geliyordu.

Kendimizi aklama ihtiyacı içinde, "Kartal'ın tişörtü ıslaktı, kurumasını..." dedim fakat Kartal tok bir sesle araya girip aklama çabamı gereksiz bularak bitirdi. Bakışlarının odağı yalnızca Ekin'di.

"Sizi hemen beklemiyorduk."

Ekin sinirle gülümsedi. "Bir dahakine gelmeden önce haber veririz, ne dersin?"

"İsabet olur."

Ortam, bir anda elle tutulur bir şekilde gerilmişti ve benim acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ayrıca Ekin, Yamaç ve Gökhan da ıslaktı. Neden kendi evleri yerine benim evimdeydiler, onu da anlamış değildim. "Polise yakalanmadınız, değil mi?"

Rüya, "Hayır, kaçmayı başardık," dediğinde araya Ekin girdi.

Benimle konuşuyordu ama onun da bakışları Kartal'ın üzerindeydi. "Seni merak ettik, liderim. Malum, orada göremeyince iyi misin diye kontrole geldik."

Kartal'ın eli çevik bir hareketle belimi sardı ve beni kendine doğru çekti. "Benim yanımdaydı. Benim yanımdayken de hiçbir yerde olmadığı kadar güvende."

Kartal'ın eli belimdeyken küçük bir nefes verdim. Ekin'in de bakışları Kartal'ın eline inmişti.

Hissettiğim gerginlikten dolayı karman çorman olmuştum. Sıcak basıyor, heyecan basıyor, panik basıyor, her an patlayacak saatli bombanın yanındaymışım gibi nefesim daralıyordu.

Rüya hislerimi anlamışçasına erkeklere döndü. "Gördüğünüz gibi Metis iyi ve güvende. Siz de bir an önce duş alsanız iyi olacak çünkü her gün yapmak zorunda olduğumuz dans provaları var, kimsenin hasta olmasını istemeyiz."

Rüya o kadar yapmacık bir sesle konuşuyordu ki iyiliklerini istermiş gibi görünürken aslında onları evden kovduğu ortadaydı. Tabii bu tavrı sadece Ekin'e karşıydı. Gökhan'ı sever, Yamaç'a sinir olsa bile severdi ama Ekin'i en başından beri içi almadığı için onu kapı dışarı etmekten zevk aldığına emindim.

Ekin ve Gökhan mesajı almış gibi arkasını dönüp kapıya ilerlediğinde Yamaç, Rüya'ya dönüp, "Sen de daha fazla üzerin ıslak durma," dedi tuhaf bir ses tonuyla. "Hem sabah seninle ufak bir işim var. Seni almaya geleceğim."

Rüya merakla, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Yamaç, Kartal ile bana kısa bir bakış atıp yeniden Rüya'ya döndü. "Sabah öğrenirsin."

Rüya başını sallayınca Yamaç da kapıya ilerledi. Onlar odadan çıkar çıkmaz Rüya'dan daha sonra Yamaç'ın onu nereye götüreceğini öğreneceğim için merakımı ikinci plana atarak Kartal'a döndüm ve sinirle, "Bizi yanlış anladılar. Düzeltecektim, senin yüzünden düzeltemedim," diye çıkıştım.

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan, "Düzeltmene gerek yok, bundan sonra herkes yerini bilsin," dediğinde Rüya içeri girdi.

Resmen ağzı kulaklarındaydı, muhtemelen Kartal'la aramızda bir şeylerin başladığını düşünüyordu. "Hoş geldin, Kartal. Az önce diyemedim, kusura bakma," diyerek bana döndü. "Ben odama gidiyorum, siz keyfinize bakın."

Rüya'ya imalı bir batış atıp, "Kartal da tişörtü kuruyunca gidecekti," dedim ama Kartal, "Tişörtün kurumasına gerek yok. Sizin için yorucu bir geceydi. Rüya da rahat hareket etsin," deyince aslında Rüya'nın rahat rahat duşa girmesi için gitmek istediğini anlamıştım.

Haklıydı da... Rüya'yı öylece bekletmeye hakkımız yoktu. Kartal'ın sözlerinin üzerine söyleyebilecek lafım olmadığı için sessizce onu onaylayıp banyoya ilerledim.

Yeniden odaya döndüğümde Rüya'nın ortadan kaybolduğunu gördüm. Anlaşılan banyoya girmek için odasından eşyalarını almaya gitmişti.

Kartal'a tişörtünü uzatıp, "Teşekkür ederim," dedim elimde olmayan buruk bir sesle. Burukluğumun sebebi Kartal'ın giyinecek olmasıydı. Neye üzüldüğümü idrak edince alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum.

Kartal içimdeki kargaşadan habersiz tişörtünü alıp giyindiğinde göz ziyafetim de bitmiş oldu. "Yarın seni aynı saatte almaya gelirim."

"İtiraz etmem işe yarayacak mı?"

Kartal çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır." Kapıya doğru yürüdü. Kapının yanına geldiğimizde Kartal kapıyı tutup kısaca inceledikten sonra keyifsiz bir sesle, "Kapının en kısa zamanda değişmesi gerekiyor. Özellikle de iki kadının yaşadığı bir ev için asla güvenli değil," dedi.

"Biliyorum." Kapı eşiğine sırtımı yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ama ev sahibimiz ne yazık ki umursamıyor."

Kartal'ın kaşı soru sorarcasına kavislendi. "Neden?"

"Çünkü parası gidecek. Parayı çok seven bir adam. Biz de bizi evden çıkarmaması için bir şey demedik." Hafifçe omzumu silktim. "Kısacası insanlar, çaresizlikleri kullanmayı çok sever."

Kartal bir şey demedi, sadece söylediğimi doğru bulduğunu belli edercesine başını sallayıp saçlarımdaki havluyu işaret etti. "Hasta olmanı istemiyorum, bir an önce kurut."

Kartal'ın gözlerinde parlayan ışık tenime işlerken istemsizce alaya vurdum. "Barda tek başına çalışmaktan mı korkuyorsun?"

Sanki Kartal'ın çok işine yarıyormuşum gibi... Ağzıma vurmamak için göğsümde birleştirdiğim kollarımı sıktım.

Neden Kartal'ın karşısında bu kadar aptallaşıyordum? Neden asıl söylemek istediklerimi değil de en olmayacak şeyleri söyleyip duruyordum? Bir türlü anlamıyordum.

Kartal'a belli etmeden küçük bir nefes verdiğimde Kartal da alay eder gibi -ki oldukça yerindeydi- güldü ve kapıdan çıktı.

Kartal gözden kaybolunca içimi çekip kapıyı kapattım ve arkamı dönmeden önce arkamda Rüya'nın olabileceği ihtimaliyle kendimi korkmamaya hazırladım.

Nitekim tahmin ettiğim gibi Rüya arkamdaydı ve yüzü, şekeri alınmış çocuk gibiydi. "Yine öpüşmediniz."

Bıkkınlıkla soluyup içeri geçtim. "Rüya, biz neden Kartal'la öpüşelim?"

Rüya şaşkınlıkla, "E sevgili olmadınız mı?" diye sorunca direkt karşı çıktım.

"Elbette olmadık, olmak gibi bir niyetimiz yok."

"Ama biz içeri girdiğimizde neredeyse öpüşüyordunuz."

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Öyle çok yanıyorlardı ki beni ele vermeleri an meselesiydi. "Yok öyle bir şey," diyerek gözlerimi kaçırdım. "Konuşuyorduk, siz yanlış anladınız."

Rüya bana inanmadığını belli edercesine gülümsedi. "Yanlış mı anladık? Kartal yarı çıplaktı ve ağızlarınız neredeyse birbirine değmek üzereydi." Yüzünü birden zafer kazanmış gibi bir ifade kapladı. "Ama Ekin'e çok iyi oldu."

Ekin umurumda değildi, tek derdim kendimi aklamaktı. Bakışlarımı yeniden ona çevirip savunmaya geçtim. "Tişörtü benim yüzümden ıslandı. Kurumaya bıraktığımız için yarı çıplaktı. Boşuna hevesleniyorsun, Kartal benim arkadaşım. Siz geldiğinizde sohbet ediyorduk."

Rüya gözlerini kısarak, "Biz de Yamaç'la arkadaşız ama onunla konuşurken ağızlarımız hiç bu kadar yakınlaşmadı ya da Gökhan'la veya Eren'le..."

Küçük bir nefes verdim. Yamaç konusuyla Kartal mevzusunu geçiştirebilirdim. "Sahi, Yamaç seni nereye götürecekmiş, giderken bir şey dedi mi? Bana biraz tuhaf geldi."

Rüya merakla, "Ne gibi tuhaf?" diye sorunca rahatlayarak nefesimi üfledim. Konu benim üzerimden nihayet sapmıştı.

"Yamaç fazla yakın davranmıyor mu sana son günlerde?"

"Yoo," dedi Rüya ama yüzü söylediğimi içinden tartıyormuş gibi bir ifadeye büründü. Galiba Yamaç'ın yakın olup olmadığını düşünüyordu.

"Bana öyle geldi, fazla ilgili gibi."

Rüya'yı düşünceleriyle baş başa bırakıp kurutma makinesini almak için banyoya yöneldiğimde Rüya önümü kesti. "Nasıl fazla ilgili?"

Şeytani bir gülüş yerleşti dudaklarıma. İmalarda bulunmak, bulunulan kişi sen olmadığın sürece gayet güzeldi. "Bakıyorum bu durum senin de ilgini çekti."

"Evet, merak ettirdin çünkü."

Her ne kadar imalar zevk verse de uzatmaya niyetim yoktu. Yamaç konusunda aklımdan geçenleri bir çırpıda söyledim. "Bence Yamaç senden hoşlanıyor."

Rüya önce boş boş yüzüme baktı, sonra dünyanın en saçma cümlesini duyuyormuş gibi gülmeye başladı. "Yamaç mı? Onun tek derdi beni nasıl gıcık edebileceğini planlamak. Ötesi yok."

Omzumu silkip, "Sen öyle san," dedim ve banyodan kurutma makinesini aldığım gibi odama geçtim.

Bir an önce saçlarımı kurutup yatmak ve bu geceyi düşünmek istiyordum. Kartal'ın bu gece söylediği her cümleyi tek tek yeniden anımsamak istiyordum. Anımsadıkça dudaklarıma yerleşecek olan zamansız gülümsemeyle gözlerimi kapatmak istiyordum.

Ertesi gün telefon sesiyle gözlerimi araladığımda saat öğleni geçmişti.

Uyku sersemliğiyle arayana baktım ve arayanın ismini görünce yattığım yerden bir ok gibi fırladım.

Ev sahibimiz arıyordu. Ev kirasını istemek dışında bizi araması görülmüş şey değildi. Kesinlikle bir sorun vardı. Belki de evden çıkmamızı isteyecekti.

Panikle telefonu açıp, "Efendim," dediğimde ev sahibinin sesi duyuldu.

"Kızım evde misiniz? Kapı için ölçü almaya geleceğiz."

Uyku sersemliği ve panik beynimi o kadar uyuşturmuştu ki bir anlığına ne kapısından bahsettiğini anlamamıştım.

Ta ki aklıma Kartal gelene dek...

Her ne kadar ev sahibimin adını dahi bilmese de aylardır değişmeyen kapının, Kartal'la konuştuğumuz gecenin sabahına değişmesi pek tesadüf gibi durmuyordu.

Ev sahibine, "Evdeyiz," diyerek telefonu kapattım ve direkt Kartal'ı aradım.

Kartal telefonu açar açmaz, "Kartal, ev sahibimle mi görüştün?" diye çıkışınca Kartal'ın keyifli sesi kulaklarımı doldurdu.

"İşte günüm şimdi aydınlandı."

Kartal görmese de öfkeyle elimi savurdum. "Dalga geçmeyi bırak. Adam az önce aradı ve ölçü almak için geleceklerini söyledi. Tam da dün gece bunu konuşmuşken tesadüf olamayacak kadar absürt."

"Zeki yanına ayrıca hayranlık duyuyorum."

Bıkkınlıkla, "Kartal!" deyince Kartal gülümseyerek, "Ev sahibinle görüştüm," dedi.

Panikle, "Ona ne dedin, korkuttun mu yoksa?" diye sorunca Kartal iyice keyiflendi.

"Kapıyı yaptırmazsa evindeki en uygun kapıyı sökeceğimi ve sizin kapınızla yer değiştireceğimi söyledim."

O kadar rahat bir ifadeyle söylemişti ki bunu, gülmek istesem de kendimi tuttum. "Senin yüzünden evsiz kalabiliriz. O adam manyağın teki. Ben de tehdit etmesini bilirdim ama işin sonunda evsiz kalmak vardı."

"Merak etme, kalmayacaksınız. Onun da gönlü sizin güvensiz bir evde oturmanıza razı olmadı ve bana hak verdi." Sesindeki az önceki keyif gitmiş ve buz gibi bir ifade yerleşmişti.

Tuhaf bir şekilde ürperdiğimi hissettim. "Sen ev sahibimin kim olduğunu nasıl öğrendin?"

"Arkadaşlar sağ olsun. Bana bir tek onu ziyaret etmek düştü."

Anlaşılan daha fazla bilgi alamayacaktım. Telefonu kapatmadan önce teşekkür edip etmemek konusunda kararsız kalsam da sonunda, "Keşke önce bana söyleseydin. Akşama görüşürüz," diyerek telefonu kapattım ve yeniden yatağa uzandım.

Bana sormadan hareket etmesine hem bozulmuştum hem de güvenliğimle ilgilenmesi, garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

Akşamüzeri Kartal beni almaya geldiğinde koşarak merdivenleri indim.

Dans provası yüzünden zar zor yetişebilmiştim. Dans provası da aldığımız parayı paylaşma ve Rüya ile Yamaç'ın gecikmesinden dolayı geç başlamıştı.

Nerede olduklarını o an için öğrenemesem de prova bitiminde Yamaç'ın tekne kiraladığını ve akşama kadar teknede kaldıklarını, son olarak

da boğazda yemek yediklerini öğrenmiştim. Yamaç bunu yapma sebebini, Rüya'ya mezuniyet hediyesi olarak açıklamıştı.

Rüya tüm bunlar için heyecanlanmamış gibi görünse de aslında heyecanlandığını yüz ifadesinden açıkça anlamıştım.

Yamaç için Rüya'nın farklı olduğunu en başından beri hissediyordum ve bugünkü hediyesi, düşüncelerimi haklı çıkarmaya yetmişti.

Hissedemeyen Rüya'ydı ama bugünden sonra hissedeceğine emindim. Öyle ki bugünkü provadaki uyumları, diğerlerinin bile dikkatini çekecek kadar büyüleyiciydi.

Rüya ilk kez Yamaç'ın rüzgârına bırakmıştı kendini.

Düşüncelerimin eşliğinde aşağı indiğimde Kartal'ı yine siyahlar içinde buldum. Garip bir şekilde bu siyah görüntüsü eskisi kadar soğuk ve gizemli gelmiyordu. Gizemli yanını korumaya devam etse de artık sıcak ve alışılmış geliyordu.

"Keyifli duruyorsun." Kartal dudaklarıma baktığında gülümsediğimin farkında bile değildim.

Topu Rüya'ya atmak isteyerek, "Rüya'nın, Enis'i tamamen bitirmesine seviniyorum," dedim. "Evet, ayrılmışlardı ama bence bugün aklından da kalbinden de tamamen sildi."

"İnsan ayrılmış olsa bile aklından ve kalbinden silmemiş olabilir mi yani?" Kartal'ın ses tonundaki karamsarlık rahatsız hissetmeme sebep oldu. Kartal'a olan duygularımı, kendime itiraf etmem gerektiğinin farkındaydım. Kimseye hissetmediğim gibi hissediyordum ve bundan daha fazla kaçmam sadece kendimi kandırmaya girerdi.

Duygularımı kabullenişimin hissiyatıyla Ekin konusunda beni yanlış anlamasını istemediğim için, "Daha önce hiç deneyimlemedim. Bu soruna cevap verecek kişi ben değilim," dedim ellerimi iki yana açıp.

Cevabımın yeterli olmasını umarak gözlerinin içine baktım. Kartal'ın dudakları, küçük bir gülümsemeyle aydınlandı ve elindeki kaskı bana uzattı. "Bu gece her zamankinden kalabalık olacak, hazır mısın?"

Kaska uzanıp yavaşça başımdan geçirdim ama neden kalabalık olacağını kendimce çözebilmiş değildim. "Bu gecenin ne özelliği var?"

"Bir nevi denetleme gecesi."

Kartal'ın ne dediğini anlamıyordum ama irkilmemi fark ettiğini yüzünün ifadesinden anlamıştım.

Beni rahatlatmak istercesine, "Polis baskını değil," dedi ve cümlenin devamını, "Şimdilik," diyerek bitirdi.

Eninde sonunda bara baskın yapılacağını biliyordum. Tek dileğim Enis gelene kadar olmamasıydı. Enis geldikten sonra işten çıkacaktım ve... Düşüncelerimi keskin bir bıçak gibi kesen korku, aynı zamanda nefesimi de kesti.

Enis geldiğinde Kartal'la çalışamayacaktım ve onunla vakit geçirebilme sebebim olan tek yerden ayrılmak zorunda kalacaktım.

O işe girmemek için kendime türlü bahaneler sayarken şimdi geldiğim nokta, göğsüme kıskacını bırakacak kadar güçlüydü. Kartal'ın yanından ayrılmak istemiyordum.

İçimde beliren yepyeni korkuya bedenim, içime yayılan öfke dalgasıyla karşılık verdiğinde Kartal'ın şüpheci sesini duydum. "Ama olsa bile nasıl ki o gece, yarışmana etki etmediyse yine aynı şekilde etmeyecek."

İçimdeki öfke, zihnime kontrolüm dışında talimat verdi ve dudaklarım, "Etmeyecek, öyle mi? O yüzden mi o gece balkonumun önüne..." diye hareket etti.

Ağzımdan çıkanı kulaklarım duyduğundaysa dudaklarıma güçlükle hâkim olup daha fazla hareket etmemesi için birbirine bastırdım. Gözlerim de söylememem gereken bir şeyi söylemiş olmamın dehşetiyle kocaman açılmıştı.

Kartal'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı ve aynı şaşkınlıkla dudakları da hafifçe aralandı fakat şaşkınlığı çok uzun sürmedi. Kaşlarını olabildiğince çattığında o an gözlerinden simsiyah bir ışık geçtiğine yemin edebilirdim. "Balkonun önüne ne?"

Ne söyleyebilirdim ki? Derin bir nefes alarak kendime zaman tanıdım ve ardı ardına bir sürü yalan düşündüm lakin hiçbiri mantıklı bir yola çıkmıyordu.

Sonunda, "Bu biraz karışık bir mesele," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Belki bir gün anlatırım."

Kartal bu durumu daha önceden çözmüş olduğunu belli eden bir bakışla, "Polis korkunun altında çok başka bir şey var, değil mi? O yüzden dün gece diğerleri yakalanmayı hafife alırken sen alamadın. Delirmiş gibiydin," dedi ve haddinden fazla sıcak olan büyük elleri, ellerimi avucunun içine hapsetti. "Seni rahatsız eden bir şey ya da birileri mi var?"

Dünya mı tepetaklak oluyordu yoksa midem, gerçeğin etkisinden mi kusmak istiyordu, bilmiyordum ama ağzımdaki acı tat biraz sonra Kartal'ın ayaklarına doğru kusacağımı söylüyordu.

Ellerimi usulca ellerinin arasından kurtarıp motosikletine bindim. Sesime de olabildiğince alay katıp, "Çok fazla film izliyorsun," dedim. "Yok öyle bir şey."

Kartal'ın bakışlarının beni delip geçmesine izin verirken tek yaptığım sessiz kalmak oldu. Bana inanmadığını, daha fazlasını istediğini bariz bir şekilde görebiliyordum.

Tek gördüğüm o da değildi. Yeni yeni kabullendiğim hislerime aslında dur demem gerektiğini de görebiliyordum çünkü Kartal'la benim bir geleceğim olamazdı. Onu bile bile sonu olmayan cehennem ateşine atamazdım. Ekin'leyken böyle bir durumun farkında dahi değildim ama Kartal olmazdı. Tehlikelerle bezenmiş dünyama girmesine izin veremezdim.

Kartal zihnimi okuyormuşçasına yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kaskını takarak motosikletine binip doğruca bara sürdü.

Bara geldiğimizde aramıza garip bir sessizlik çökmüştü, konuşmadan personel odasına girdik.

Kartal da bu defa sessizliği bozmak için uğraşmıyordu ya da beni terleten yakınlıklarından uzak duruyordu. Hatta personel odasından bile bir şey söylemeden alelacele çıkmıştı.

Bu durum gece boyunca da devam etti. İş dışında konuşmadı desem yeriydi.

Yalnız dikkatimi çeken barda olağandışı takım elbiseli adamların olmasıydı. Kim olduklarını bilmiyordum ama Kartal'ın dediği denetim için burada olduklarını anlamıştım.

Dikkatimden kaçmayan diğer olaysa Kartal'ın adamlara olan tavırlarıydı. Rahatsız mıydı, değil miydi, emin olamıyordum ama doğru olmayan bir şeylerin olduğunu Kartal'ın gergin bedeninden yayılan sıcaklıkla ilikle-rime kadar hissedebiliyordum.

İşten çıkıp eve geldiğimizde Kartal kapıyı görebilmek için benimle birlikte yukarı geldi.

Bar boyunca gergin duran bedeni sanki dışarı çıktığımızda gevşemişti. En azından bedeninin, kollarımın arasındayken gevşediğini rahatça hissetmiştim.

Kartal kapıyı inceledikten sonra memnun bir şekilde sırıttı. "Güzel, artık güvenli."

"Bunun için sana teşekkür mü etmem gerekiyor?" Sorduğum soruyla Kartal'ın bedeni bana döndü ve o an, yaslandığım duvarla bedeni arasında sıkışıp kaldım.

Sıkışmanın, sıcak etkisini zihnimden silmek istercesine, "Bana ikinci iyiliğin," dedim. "Önce polislerden, şimdi de hırsızlardan korudun."

Polis konusuna değinmek istemesem de sıcaklığın etkisiyle ağzımdan kaçmıştı. Neyse ki Kartal üzerinde durmadı. Belki de durmaması gerektiğinin farkına vardığı için durmadı.

"Seni hırsızdan korudum ama kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Sesindeki garip boğukluğu umursamadan tedirginlikle gözlerimi kırpıştırdım. "Yoksa evine hırsız mı girdi?" Evine hırsız girmesi çok olasıydı, bütün gece barda olduğu için evi sabaha kadar boştu. "Bir şey çalmış mı?"

Kartal gülümsedi ve gülümsemesi, dehşet verecek kadar muazzam bir görüntü sergiledi. "Evet, girdi ve çaldı."

Sözlerinin korkunçluğuyla gözlerim kocaman açıldı ve açık kalan ağzımı parmaklarımla örttüm. "Polise gittin mi? Parmak izi falan alırlardı. Ne çalmış, çok mu değerli?"

Kartal sebebini bilmediğim bir şekilde hâlâ gülüyordu ve aramızdaki mesafeyi hava bile giremeyecek boyuta indirmişti. "Çok değerli."

Hem şaşırmış hem de üzülmüştüm ama Kartal'ın gülüyor olması kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. Paniğim, karanlığa gömülmüşçesine yok olurken huysuz bir sesle, "Komik olan ne? Anlaşılan hırsız seni de çarpmış," dedim.

Kartal gülümsemesini bozmadan başını salladı. "Fena çarptı hem de." Nefesini arzu dolu bir ses eşliğinde dudaklarımın üzerine bıraktı. "Çarpıldım."

Yakınlığının verdiği sıcaklıkla beynim de dahil tüm uzuvlarım erime noktasına gelse de dakikalardır gerçek hırsızdan bahsetmediğini son anda idrak ettim. Bedenim, başımı hafifçe yana eğerek tepki verdi. Bunu nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama resmen öpmesi için kıvranıyordum.

Zihnimin gerisinde sürekli cirit atan *Kartal'ı tehlikeye atamam* düşünceleri, onun yoğun bakışları ve sıcak nefesi karşısında beni geçici olarak terk etti. İstemsizce dudaklarımı ıslatıp, "Ondan mı adım atmıyorsun?" diye fısıldadım.

Böyle soru sorma cesaretimin nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama garip olan, bunun pişmanlığını yaşamıyor olmamdı.

Kartal da cesaretime şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı, sonra hayran olmuşçasına bakışlarını derinleştirdi. "Seni bekliyorum."

"Beni mi?" diye sorarken kalbimin ağzımdan fırlamasından korktum. "Sen ne istediğini bilmiyor musun?"

Kartal dudaklarıma biraz daha yaklaşıp ıslak dudaklarıma baktı. "Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum."

Titreyen dizlerimin bana ihanet edeceği ihtimaliyle terli avuç içlerimi arkamdaki duvara yasladım. Dudaklarımızın arasında o kadar küçük bir mesafe vardı ki değmesi an meselesiydi. Belki de ilk kez bu kadar iç içeydik.

Sesimin güçlü çıkmasını istememe rağmen dudaklarımı araladığımda sesim, bir kez daha fısıltı şeklinde çıktı. "Madem biliyorsun, seni durduran ne?"

Kartal dudaklarıma yakınlığını korusa da koyu gözleri tehlikeli bir arzuyla gözlerime tırmandı. "Sensin..." Onun da sesi fısıltı şeklindeydi ve boğuk tutkusu baş döndürücüydü. "Beni istediğinden emin olduğun an... Bunu hissettiğim an, beni hiç kimse durduramayacak. Sen bile..."

Gözlerimdeki bakışları, dudaklarıma indi ve gülümseyerek öpmesi için aralanan dudaklarıma baktı; ardından dudaklarını, dudağımla yanağımın birleştiği yere bastırdı.

Dudaklarının çoğunu yanağımda hissetsem de varlığı nefesimi kesti. Baskısı rahatsız edici ya da gerginlik verici değildi. Aksine, yaşadığım tüm o karmaşalardan, huzursuzluklardan kurtarıcı gibiydi. Sanki hep bana aitti, şimdi yerini bulmuştu.

Hızlıca gözlerimi kapattım. Hissettiğim heyecandan dolayı gözlerim dolmuştu ve nasıl tepki vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Arkamdaki duvardan destek almasam muhtemelen dizlerimin üzerine düşecektim de...

Duvardan destek almaya devam ederken tenimdeki sıcaklık, Kartal'ın dudaklarını ayırmasıyla birlikte uykunun ortasında, üzerinden örtünün

düşmesi gibi sıyrıldı ve yerini sızı şeklinde bir soğukluğa bıraktı. Aynı zamanda dudaklarımı da karıncalandırmıştı ve etkisi yavaş yavaş bedenimi esir alıyordu.

Gözlerimi yavaşça araladığımda Kartal'ın simsiyah gözleriyle karşılaştım. Bakışlarındaki derinlik bedenimdeki karıncalanmayı hızlandırdı ve kalbime yoğun bir sıcaklık bıraktı. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum ama hızlanan kalp atışlarımdan dolayı soluk soluğa kalmıştım. Nefesim, dudaklarına çarpıp bana geri dönüyordu.

Kartal, gözlerimdeki derin bakışlarını bir kez daha dudaklarıma çevirdi fakat bu defa öpmek için bir hamlede bulunmadı ya da edepsiz bir gülümseme bahşetmedi.

Tek yaptığı geri çekilerek benden uzaklaşmak oldu ve bir şey demeden arkasını dönüp gözden kayboldu.

Çok kısa bir müddet üzerimde bıraktığı etkiyle boşluğa baktım. Ekin'le de yakınlaşmıştım ama Kartal'ın dudak kenarımdaki varlığından hissettiğim heyecanın onda birini bile o an hissetmemiştim.

Dudaklarım, zamansız bir gülümsemeye eşlik ederken parmaklarımın, dudaklarımın üzerinde olduğunun farkında bile değildim. Yüzümdeki aptal âşık gülümsemesiyle beraber parmaklarımı Kartal'ın dudaklarının değdiği yerden ayırmayıp içeriye girdim ve doğruca odama adımlamaya başladım. Kendimi bir an önce yatağa atmak, ağzım kulaklarımda aynı sahneyi ve Kartal'ın sözlerini tekrar tekrar düşünmek istiyordum.

Odama birkaç adım kalmıştı ki Rüya odasından çıktı. Muhtemelen lavaboya gidecekti. Beni görür görmez adımlarını durdurdu. Sabahın ışıkları yavaş yavaş pencerelerden süzüldüğü için birbirimizi net bir şekilde görebiliyorduk.

Kıstığı gözleriyle kısa bir an yüzümü süzdü, ardından çığlığı bastı. "Ayy! Öpmüş, vallahi bu defa öpmüş, Kartal öpmüş."

Rüya'nın çığlığı kulaklarımı tırmalasa da bu defa itiraz etmeyecektim. Gülümsememi bozmadan başımı salladım. "Öptü."

Sesim fısıltıya yakın çıkmıştı ama Rüya beni duymuştu. Yeniden çığlık atıp yanıma koştu ve boşta kalan elimi canımı acıtacak kadar sıktı. "Ayy... Nasıldı?" Birden kaşlarını çatıp ters ters yüzüme baktı. "Karşılık verdin, değil mi? Kazulet gibi durmadın."

Canım yanınca girdiğim transtan çıktım ve elimi usulca geri çektim. "Öyle öpmedi, yani öpüşme gibi değildi. Sadece dudağımın kenarına öpücük kondurdu, o kadar."

Rüya duyduklarıyla hayal kırıklığına uğramışçasına koltuğu işaret etti. "Nasıl o kadar? Anlat bakalım şunu en baştan."

Rüya'ya itaat edercesine işaret ettiği koltuğa oturup en başından olayları anlatmaya başladım.

Anlatacaklarımı bitirince Rüya içini çekti. "Senden bir konuda bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Rüya'nın sorusuyla ağır ağır yutkundum. Ne soracağını biliyordum ve bu defa ondan kaçmamam gerektiğini de biliyordum. "Tamam, olacağım."

"Kartal'a karşı tam olarak ne hissettiğini bana ne zaman anlatacaksın?"

Beklediğim sorusu karşısında aynı şekilde içimi çektim. "Kafam çok karışık, Rüya," dedim dürüstçe. "Ekin'den sonra Kartal hayatıma resmen güneş gibi doğdu ve ben bunu, uzun bir süre ilgisizlikten dolayı yeni ilgiye âşık olma durumu diye düşündüm ama öyle değilmiş." Duraksadım ve bakışlarımı boşluğa çevirdim.

Kartal'ın yüzü gözlerimin önüne gelince gülümsesem de beni bıçaklayan adam gözlerimin önüne gelince ellerim istemsizce kollarımı sardı.

Yeniden Rüya'ya dönüp titreyen sesimle, "Çünkü Kartal için korkmaya başladım," dedim.

Rüya anlamadığını belli edercesine, "Korku?" deyince de anlatmaya devam ettim.

"O adamlar peşimde. Ya Kartal'a bir şey yaparlarsa? Ya susmam için ona zarar vermeye kalkarlarsa?"

Rüya önce anlayışla gülümsedi, ardından muzip bir ifadeyle sırıttı. "Kartal o bedenle hepsinin hakkından gelir."

Ne zaman duygusallaşmaya başlasam Rüya beni bu durumdan kurtarmak istercesine güldürmeye çalışırdı ve genelde etkili de olurdu ama bu defa olmadı. Muzip ifadesi karşısında yalnızca burukça tebessüm edebildim. "Her şey uzaktan bir kurşuna bakar. Bedeni istediği kadar güçlü olsun." Bu düşünce bile dizlerimin boşalmasına sebep olurken gerçeğini kaldıramazdım.

Rüya zihnimden geçenleri okumuş gibi, "Kötü şeyler düşünmesene sen!" diye birden karşı çıktı. "O adamlar konuşmadığın sürece kimseye

zarar vermeyecek. Verecek olsalar şimdiye kadar Ekin'e zarar verirlerdi. Evet, Ekin'i sevmemiştin ama onlar bunu bilmiyordu ya da en basitinden bana zarar verirlerdi. Ev arkadaşı olduğumuzu biliyorlar. Sürekli yan yanayız. Ben bu zamana kadar ne takip edildiğimi hissettim ne de biri çıktı karşıma. Boş yere kendini üzüyorsun."

Rüya'nın dedikleri doğru olsa da sanki bir saat vardı ve zamanı geldiğinde karanlık çökecekti. İçimdeki sese, yanaklarımı sıkıntıyla şişirerek karşılık verdim. "Bilmiyorum Rüya, tek bildiğim Kartal'ın çok farklı hissettirdiği."

Rüya destek olmak istercesine ellerime uzandı. "Kalbinin sesini dinle ve oluruna bırak. Bak, belki farkında değilsin ama Kartal hayatına girdiğinden beri sigara içmiyorsun."

"Çünkü param yoktu," diye itiraz ettiğimde aslında içten içe haklı olduğunun farkındaydım. Sigara içmeye bıçaklanmayla birlikte başlamıştım ve psikolojik olarak onunla rahatladığımı hissediyordum ama artık rahatlama kaynağım Kartal'dı. O yüzden sigarayı çok fazla aramıyordum.

Rüya düşüncesini savunmaya devam etti. "Dün geceden beri paran vardı. Kartal'dan önceki Metis olsa şimdiye kadar on kere sigara almıştı. Aldın mı yoksa?"

Neden yanaklarım ısınıyordu, bilmiyordum ama yanaklarımın ısısı eşliğinde başımı salladım. "Almadım, açıkçası aklıma almak gelmemişti."

"Bak, gördün mü?" dedi bilmiş bilmiş sırıtırken. "Kartal sana iyi geliyor ve iyi gelen bir adamdan gereksiz korkular yüzünden mahrum kalma." Ellerimi yavaşça sıktı. "Lütfen Metis, kötüyü hayatına çağırma ve Kartal'la her şeyi akışına bırak. Hazır duygularınız karşılıklıyken kendini geri çekme."

Rüya benim annemden sonra başıma gelebilecek en iyi şeydi. Ne zaman yorulsam bana elini uzatan tek kişi oluyordu ve her zaman olduğu gibi şu an da desteğini esirgemiyordu.

Daha fazla kötüyü konuşmak istemediğim için, "Karşılıklı değil mi?" diye sorduğumda yüzümde az önceki aptal gülümseme yeniden belirdi.

Rüya ellerimi bırakıp *seni seni* dercesine başını iki yana salladı. "Kartal'ı o barda çok gördüm. Sürekli ciddi, asık suratlı, gergin bir adam... Gece boyunca birçok kızla karşılaşıyordu ama biriyle bile flört ederken görmedim onu. Ayrıca Kartal tartışmasız çekici bir adam ve doğruyu söylemek

gerekirse onunla ilgilenen kızlar da oluyordu. Güzel, seksi, alımlı... Ama o kimseye yüz vermiyordu. İstese verebilirdi. Yani flörtöz bir adam değil."

Rüya konuştukça hem ufak bir kıskançlık kapımı çalmıştı hem de fazlasıyla mutlu olmuştum. Kartal'la ilk karşılaştığım günü hatırladım. Bana öldürecek gibi bakan bakışları tenimi ürpertse de sonraki Kartal tenimi alevlendirmişti.

Parmak uçlarım yeniden dudaklarıma kapanmak için sızlayınca oturduğum yerden ayağa kalktım. "Çok uykum var, daha fazla uykusuzluğa dayanamayacağım. Ben yatıyorum, iyi geceler."

Rüya gülümseyerek başını sallayınca doğruca odama geçtim ve parmak uçlarımı dudak çizgime bastırıp kendimi yatağa bıraktım.

Kartal beni öpmüştü.

Yarın her şey çok başka olacaktı.

Yarın hayatımın dönüm noktası olacaktı.

9. BÖLÜM

SİYAH GİYEN ADAMLAR

Kalbim, masum bir çocuğun elinde tuttuğu balonun ipinde asılıydı sanki. İlk rüzgârda uçacağını bilmeden çocuksu bir heyecanla ve coşkuyla sağa sola sallanıyordu. Her savruluşta kalbim biraz daha yükseliyor, biraz daha coşuyordu derinlerden.

Gözlerimi, telefonun bildirim sesleriyle araladığımda odanın içi öğleden sonra ışığıyla dolmuştu. Saat 14.00'e geliyordu. Uyuyana kadar Kartal'ı düşünmekten resmen telefonumu sessize almayı unutmuştum.

İçimden kendime küfredip telefonu sessize aldım ama gelen mesajların dans ekibiyle kurduğumuz gruptan geldiğini görünce mesajları açmadan edemedim.

Dikkatimi ilk çeken Nefes'in mesajlarıydı. Bugün provaya katılamayacağını, önemli bir işinin olduğunu söylüyordu. Anlamadığım kısımsa Cemre ile Erva'ydı. Garip bir şekilde Nefes'in işi olduğunda onların da işi oluyordu ve provayı yine ertelemek istiyorlardı.

Nefes'i görmezlikten gelerek Cemre ile Erva'ya neden gelemeyeceklerini sordum.

Erva atölyesinde sorun çıktığını, onu çözmesi gerektiğini söylerken Cemre de hasta olduğunu söylemişti.

Erva'ya yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Kendi halledebileceğini söyleyince de bugünkü provanın iptal olduğunu söyledim ve sıkıntıyla oflayıp telefonumu geri bıraktım.

İçimden bir ses Nefes'in sürekli provaların iptal olmasına sebep olacağını söylüyordu. Buna bir şekilde engel olmalıydım. Bunun tek yolu da Nefes'in ekipten ayrılmasıydı.

Nefes ekipten ayrıldığında yerine Nur gelebilirdi ama Eren gittiğinde yerine gelebilecek kimse yoktu. Çevremde erkek dansçı yok denilecek kadar azdı.

Sıkıntıyla oflamaya devam ederken bir anda aklıma Kartal'ın dün geceki hali gelince sıkıntımı unutup gülümsemeye başladım. Kartal dün gece beni öpmüştü.

Midemde hissettiğim kıpırtılarla yattığım yerden kalktım ve doğruca mutfağa ilerledim. Mutfağa girdiğimde Rüya'yı balkonda kahve içerken bulmayı hiç beklemiyordum.

Gerçekten balkonda kahve içen Rüya mı diye dikkatlice baktım çünkü Rüya'yı kahve içmek için balkona ben bile zor çıkarırdım.

Şüpheyle yanına gittim. Beni görür görmez paniklese de bozuntuya vermeden gülümsedi. "Erkencisin, bu saatte uyanmanı beklemiyordum."

"Ben de bu sıcakta balkonda kahve içmeni beklemiyordum."

Rüya savunmaya geçer gibi, "Değişiklik olsun istedim," diyerek konuyu kendi üzerinden saptırmak istedi. "Sahiden niye erkencisin?"

"Telefonun yanında değil mi? Gruptaki mesajları görmedin mi?" diye sorunca Rüya başını olumsuzca sallayıp kahvesinden bir yudum aldı ve karşı balkona kısa bir bakış attı.

Dudaklarım gülümseme isteğiyle gerildi. Derdi belli olmuştu. Yamaç için balkondaydı.

Karşısındaki sandalyeye oturup bakışlarımı Yamaçların balkonuna çevirdim. "Eee, Yamaç nasılmış yoksa balkona çıkmasını mı bekliyorsun?"

"Yamaç'ı niye bekleyeyim ki?" Rüya itiraz etmeye başlamıştı ki içtiği kahvesi boğazına kaçınca öksürmeye başladı.

Kahkaha atmak istiyordum lakin kedi fare oyunu oynamak daha zevkli geliyordu. Sahte bir umursamazlıkla omuz silktim. "Bilmem, belki dün aranızda bir şeyler olmuştur."

Rüya oturduğu yerden ayağa kalkıp mutfaktan su aldı ve yeniden yanıma geldi. "Ben burada boğuluyorum, sen hâlâ Yamaç derdindesin. İnsan bir bardak su getirir." Suyundan küçük bir yudum alarak karşıma oturdu. "Dün aramızda bir şey olmadı. Tüm gün tekneyle gezdik, sonrasında da yemek yiyip geri döndük. İki arkadaş gibi."

Gözlerimi kısıp keskin bir nefes aldım. Onu sıkıştırmak zevkli olsa da sabırlı bir insan değildim. Direkt sonuca odaklanmak istiyordum. "Rüya salak mısın, salak numarası mı yapıyorsun?"

Rüya, "Senin Kartal konusunda yaptığın gibi mi?" diye karşılık verince de onu görmezlikten gelip sonuç odaklı konuşmaya devam ettim.

"Yamaç'tan bahsediyoruz. Adam sana âşık. Hangi arkadaş mezuniyet hediyesi için önce tekne turuna, sonra da yemeğe götürür?"

Rüya, Yamaçların evine doğru kısa bir bakış atıp yeniden bana döndü ve ağzı kulaklarında, "Dün hayatımda gülmediğim kadar güldüm," diyerek iç çekti. "Yani Yamaç'ın komik yanını ilk kez gördüm. Genelde beni sinir etmekle meşgul olan adam, dün çok farklıydı."

"Nasıl farklıydı?"

"Doğaldı, doğal olmamı sağladı. Önce sakin bir koya gittik. Bizden başka kimse yoktu. Birlikte yüzdük, güneşlendik, eğlendik. Sonra da yemeğe gittik, her şey çok güzeldi."

Öne doğru eğildim ve yaklaşması için işaret ettim. Öpüşme sorusunun sırası bendeydi. "Öpüştünüz mü?"

Tabii Rüya benim gibi tepki vermedi. Kızarmak ya da kızmak yerine gülümsedi. "Hayır, aramızda öyle bir yakınlaşma olmadı. Belki yanlış anlamamdan çekindi, o yüzden yeltenmedi."

Rüya'nın neden hayal kırıklığına uğradığını şimdi anlamıştım. Hüzünle içimi çekerek doğruldum. "Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Akışına bırakacağım. Dünkü o güzelliği yaşadıktan sonra geri durmayı düşünmüyorum."

"İşte benim kızım," dedim ve keyifle arkama yaslandım. "O zaman Yamaç için balkondasın."

"Elbette onun için balkondayım. Az önce yalan söylememin sebebi sendin. Nasıl hissettirdiğini anlaman için." Genişçe gülümsedi. "Ama gerçekten boğuluyordum, yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış sözü doğruymuş."

Ters bir şekilde ona baktım. "Kötüsün, biliyorsun değil mi?"

Aynı terslikte Rüya da bana baktı. "En yakın arkadaşından duygularını saklayan sensin. O yüzden hiç bana ahkâm kesme."

"Çok karışıktım." Durumla başa çıkmaya çalışıyormuş gibi oturuşumu hafifçe değiştirdim. "Ama artık değilim."

Rüya'nın gözleri heyecanla parladı. "Yoksa sen de mi akışına bırakacaksın?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallarken. "Büyük adımı ben atacağım."

Rüya kahvesini sehpanın üzerine bırakıp sevinçle el çırptı. "Çığlık atardım ama balkondayız diye atamıyorum." Birden aklına yeni bir fikir gelmişçesine, "Ayy!" dedi hevesle. "En kısa zamanda yemek ayarlayalım. Sizin izinli olduğunuz bir gece dördümüz takılalım. Hem Yamaç'la Kartal da birbirlerini iyice tanır..." Cümlesinin sonuna doğru imkânsızlıktan dolayı yüzü düştü. "Gerçi Yamaç'ın, Kartal'la yemek yiyeceğini sanmıyorum çünkü arada Ekin var."

Olağan bir şekilde, "Yamaç, Ekin'e ihanet gibi algılar. Sen o yemeği unut," diyerek ayağa kalktım. "Aç mısın? Ben kendime kahvaltı hazırlayacağım."

"Hayır ama sana yardım ederim." Rüya da ayaklandı ve birlikte mutfağa girdik.

Rüya kahvaltılıkları çıkarmak için buzdolabına ilerlerken ben de çay için ocağa yöneldim. Tam çaydanlığa su doldurmuştum ki Rüya kıstığı bakışlarıyla bana döndü. "Sahi grupla ne mesajlaştınız?" diye sorarak mutfak tezgâhındaki telefonunun yanına ilerledi.

"Nefes sayesinde yeniden iptal olan provamızı konuştuk."

"Aaa," dedi Rüya hayal kırıklığına uğrayarak. "Ben bugün Yamaç'la dans edemeyecek miyim?"

Sırıttım. "Bakıyorum çabuk adapte oldun."

Rüya göz kırparak, "Her şey yarışma için," deyince yalanına birlikte gülmeye başladık.

İkimiz gülümsemeye devam ederken anı bozmak istemesem de karşı karşıya olduğumuz bir sorun vardı. "Yalnız bu gidişle Nefes Hanım sayesinde o yarışmaya hiç hazırlanamayacağız."

Rüya dudaklarını bükerek, "Keşke Nur çıkmasaydı," dedi ve kaşlarını çattı. "Nasıl korkuttuysa kızı, telefonlarımızı bile açmadı."

Rüya'nın da Nur konusunda benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum. Bir an kendime, *neden bunun için bir şeyler yapmadığımı* sordum. Aslında cevabı açıktı. Bıçaklandığım zamandan beri doğru düzgün düşünemiyordum ve önümdeki çıkış noktalarına kördüm ama şimdi, sanki gözlerimin önünden bir perde kalkmıştı.

"Niye açmasını bekliyoruz?" diye sorarken elimdeki çatalı masaya bıraktım. "Direkt evine gidelim. Nefes'in sebep olduğunu bildiğimizi söyleyelim. Belki Eren'in yerine geçebilecek arkadaşı vardır."

Rüya ağzı bir karış açık kalmış halde bana baktı. "Sen ciddi misin? Eren'i gözden çıkarabiliyor musun?"

"Hem evet hem de hayır," dedim ve çektiğim sandalyeye oturdum. "Eğer Nur'un arkadaşı Eren'den daha iyi dans eden biriyse ve Eren, Nefes'le kalmayı istiyorsa kendi tercihi olur, biz de yolumuza bakarız."

Rüya şaşkınlığını korurken yanıma oturdu. "Sen ciddisin, gerçekten gözden çıkarmışsın."

"Nefes benim sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramıyor. Daha fazla ona katlanmak istemiyorum. Ekipte Nefes'ten daha iyi dans eden Nur varken Eren için daha fazla yarışmayı tehlikeye atamam ama önce Eren kadar iyi dans edecek birini bulmam lazım."

"Vay be," dedi Rüya keyifle. "Kartal gerçekten sana iyi gelmeye başlamış, eski Metis geri dönüyor." İki elini çenesinin altında birleştirdi ve umutla gözlerimin içine baktı. "Hazır Eren için yerine birini bakmışken Ekin için de mi baksak?"

Yavaşça omzuna vurdum. "Eren için biri olup olmadığı bile meçhul, eğer Nur'un tanıdığı yoksa Nefes'e katlanmaya devam edeceğiz. Ayrıca Ekin artık sorun çıkarmıyor."

"İyi dans edemiyor."

"Son günlerde daha iyi."

Rüya yüzünü buruşturup çayı demlemek için ayağa kalktı. "Yine de Nur'a iki arkadaşının olup olmadığını soralım."

Olsaydı mutlaka haberim olurdu ama yine de bir umut Nur'a gidip iyi dans eden arkadaşlarının olup olmadığını soracaktım. "Bir şeyler yedikten sonra hemen gidelim."

"Hemen mi?"

"Niye daha fazla zaman kaybedelim ki?"

Rüya ağzı kulaklarında hevesle başını salladı.

Yaklaşık bir saat sonra Rüya ile birlikte evden çıktık ve Toros'umuza atladığımız gibi doğruca Nur'un evine doğru yol aldık. Evde olup olmadığını bilmiyorduk ama telefonlarımızı açmadığı için evine habersiz gitmekten başka çaremiz yoktu.

Tam tekinsiz bir yola sapmıştık ki Nefes'in bir taksiye bindiğini görünce arabayı sağ çekip Nefes'i işaret ettim. "Nefes'in burada ne işi var?"

Bu yol erkeklerin bile tek başına kullanmak istemeyeceği bir yolken Nefes'in tek başına bu sokakta olması son derece şaşırtıcıydı. Altımızda araba olmasa bu sokağın yakınından dahi geçmezdik.

Rüya da en az benim kadar şaşırmıştı ve şaşkınlıkla taksiye bakıyordu. "Hem de bu tekinsiz yolda, tek tük evlerin olduğu sokakta."

"Belki de bir tanıdığı burada oturuyordur," dedim ama dediğime kendim dahi inanmamıştım. Nefes'in böyle bir yerde tanıdığı olsa bile onunla görüşmez, ilişkisini keserdi.

"Bence başka bir iş var," dedi Rüya. "Bak bak, taksiye bir adam daha biniyor."

Rüya'nın dediği gibi genç bir adam taksiye biniyordu ve o adam Eren değildi. Bildiğim kadarıyla Nefes'in abisi de yoktu.

"Arkadaşıdır," dedim ama arkadaşı olacak bir tipe de benzemiyordu.

Taksi hareket edince Rüya bana döndü ve hevesle, "Takip edelim mi?" diye sordu.

"Ama Nur?"

Rüya elini gelişigüzel salladı ve taksiyi kaçırmamak için gözlerini yeniden taksiye çevirdi. "Hadi hadi, kökle gazı, Nur'a yarın da gidebiliriz. Bu fırsat kaçmaz, hem sen değil miydin *Nefes'i takip edeceğiz* diyen. Al işte, fırsat ayağına geldi."

Rüya'nın heyecanıyla hızlıca gazı kökledim ve taksinin peşine takıldım. Rüya doğru söylüyordu. Fırsat ayağıma gelmişti ve bu fırsatı geri tepmemeliydim ama takip ettiğimi Nefes'e belli etmemeliydim. Neyse ki aramızda birkaç araba vardı ve beni fark etmesi imkânsızdı.

Hızlanan kalp atışlarımın eşliğinde takibe devam ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra Nefes bir kafenin önünde inince biz de arabayı uygun bir yere park edip apar topar arabadan indik.

Nefeslerin kafeye gireceklerini tahmin etsek de umduğumuz gibi olmadı. Yol boyunca yürüyerek devam ettiler. Aynı şekilde biz de Rüya'yla onların dikkatini çekmeden peşlerinden yürüdük.

Ama bir sorun vardı. Güzergâhları, çalıştığım bara doğruydu ve oraya girerlerse açıkçası bu saatte orada ne yapacaklarını merak ediyordum.

"Sence Greendoor'a mı gidiyorlar?"

Rüya *bilmiyorum* anlamında dudaklarını kıvırdı. "Bilmiyorum ama eğer oraya gidiyorlarsa içimden bir ses, seninle ilgili olduğunu söylüyor."

"Benimle mi ilgili?"

Rüya tasdiklercesine başını salladı. "Yanındaki adam hiç tekin birine benzemiyor. Belki de çalıştığın yeri gösterecektir adama."

Rüya'nın aklından geçenleri tahmin edip, "O kadar da değil," diyerek gözlerimi devirdim. "Nefes benim kötülüğümü istiyor olabilir ama yanındaki adamla ben ne alaka?"

Rüya'nın dudakları bir kez daha kıvrıldı. "Nefes'ten her şey beklenir."

Absürt bir cümle duyuyormuşum gibi yüzümü buruşturdum. "Kiralık katil mi tuttu?"

Rüya birden adımlarını durdurdu ve hızlıca bana döndü. "Ayy, olabilir. Hemen eve dönelim, saklanman gerekiyor."

"Of!" diyerek Rüya'nın kolundan çekiştirip yürümesini sağladım. "İyice saçmaladın, farkında mısın? En fazla adamdan olay çıkarmasını ister."

"Sen yine de adama dikkat et. Adam bara gelmeye kalkarsa hemen Kartal'a söyle."

Kartal'ın ismini duyunca kalp atışlarım hızlansa da Rüya'ya gülmeden edemedim. "Sen, ben yokken akşamları fazla film izlemişsin."

Rüya yürümeye devam ederken, "Aslında film değil. Gerçek cinayetlerin işlendiği belgeselleri izlemeye başladım. Acayip ürkütücü," dedi.

"Bence sen bir süre televizyon izleme."

Rüya umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkerken Nefes birden barın arka sokağına doğru dönünce adımlarımızı hızlandırarak duvarın köşesine ilerledik. İnsanların tuhaf bakışlarını umursamadan köşeden başımı uzatıp onlara baktım.

Muhtemelen barın arka kapısından gireceklerdi.

"Bara mı giriyorlar yoksa düz mü devam ettiler?"

Nefes ve yanındaki garip adam bara girince Rüya'nın sorusunu cevapladım. "Bara girdiler."

"Hadi, biz de girelim."

Rüya tam duvarın dibinden ayrılıp yola dönüyordu ki Kartal motosikletiyle barın arka kapısının önüne gelince Rüya'nın görünmemesi için onu geri çektim.

Mesaimiz dokuzda başladığına göre onun bu saatte burada ne işi vardı?

Rüya tedirginlikle, "N'oldu?" diye sorunca, "Kartal geldi," dedim.

"Tamam, ne var? Sevgilinle görüşmüş olursun."

Bugün Rüya'nın her söylediğine gözlerimi devirmek istiyordum. "Saçmalama," diye karşı çıktım. "Nefes'in peşinde olduğumuzu mu görsün? Geçen geceki olay yüzünden çocukça hareket ettiğimi düşünür."

"Ama gerçek o. Nefes'e haddini bildirmek için ne işler çevirdiğini öğrenmeye çalışıyoruz." Rüya'ya cevap vermek için dudaklarımı aralıyordum ki güçlü motor sesleri kulağıma dolunca bakışlarımı yeniden Kartal'ın olduğu yere çevirdim.

Üç tane siyah araba Kartal'ın etrafını sardı ve arabaların içinden bir sürü siyah takım elbise giyen adam çıktı. Tıpkı peşimde olan adamlar gibi. Tıpkı beni bıçaklaması için o adama götüren adamlar gibi ve tıpkı balkonumun altına gelen adam gibi...

Korkum, en çıplak haliyle gün yüzüne çıkmaya hazırlanırken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Peşimdeki adamlar Kartal'ı öğrenmişti, benim yüzümden tehdit edeceklerdi.

Kesik nefeslerimin arasında yüzüm bembeyaz olunca Rüya korkuyla, "N'oldu?" diye sordu ve baktığım yere baktı. "O adamlar da kim?"

Sesimi bulabildiğimde titreyerek, "O adamlar..." diye kekeledim. "Peşimdeki adamlar Kartal'a zarar verecek."

Kartal'a yardım edebilmek amacıyla öne doğru atılınca Rüya kolumdan tutup gizlendiğim yerden çıkmamı engelledi. "Yalnız Kartal hiç de ona zarar verecekler diye korkuyor gibi durmuyor."

Rüya'nın sözlerinin neden olduğu bir ürpertiyle bakışlarımı dikkatlice Kartal'ın yüzünde gezdirdim. Kaşları çatık, yüz ifadesi olabildiğince kendinden emindi ve yüzünde korkunun esamesi okunmuyordu.

Kartal motosikletten indiğinde yanına gelen iki adama tiksintisini belli ederek motosikletini işaret etti. "Motosikletime dokunanın üzerinde kayarım."

İki adam itaatkâr biçimde başını sallayıp, "Sen nasıl istersen, abi," deyince az daha küçükdilimi yutacaktım.

O adamlardan korkmadığı gibi bir de onları tehdit etmişti.

Adamlardan biri az ilerideki arabayı işaret edip, "Sezgin Bey sizi bekliyor," deyince Kartal'ın dudakları keyifle kıvrıldı ve adama bir şey demeden işaret ettiği arabaya ilerledi.

Kartal yaklaşınca o arabanın şoför koltuğunda oturan, yine siyah takım elbise giymiş bir adam arabadan inip Kartal'a arka koltuğun kapısını açtı. "Buyurun efendim."

Kartal bir kez daha sessizliğini korurken tereddütsüzce arabaya bindi.

Kartal'ın arabaya binişini izlerken zaman donmuş gibiydi. Etrafımı saran tüm sesler birer birer kulaklarımdan silindi ve bana kalan yalnızca kalp atışlarımın sesini duymak oldu.

Korkunun sesini duyuyordum. Hayal kırıklığının, ihanetin sesini...

Birdenbire midem bulandı ve bedenim, gördüklerimin dehşetine titreyerek karşılık verdi. Kartal bir mafyanın arabasına biniyordu. Kartal bir mafyanın arabasına onlardan biriymişçesine rahatlıkla biniyordu.

İşte şimdi gerçek tüm çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi!

Kartal onlardan biriydi, onların adamıydı. Karanlığı, cesareti, rahatlığı... Onlardan aldığı özgüvenle birleşiyordu ve her şeyi bir adım ötesindeymiş gibi öngörebilen gizeminin sebebini ortaya çıkarıyordu.

Belki de... Belki de Kartal, beni izlemek için etrafımdaydı. Mafyanın görünmeyen gözleri, Kartal'ın gecenin zırhından bile koyu olan simsiyah gözleriydi.

İhanet, ağzımda kekremsi bir tat bıraktığında ağzıma safra geldiğini anladım. Kusmak üzereydim. Ama en çok kalbimi kusmak istiyordum.

Kartal'ın bana olan yaklaşımı, tutkusuyla ayaklarımı yerden kesmesi, bana âşıkmış gibi davranması... Tüm bunlar beni elinde tutmak için birer bahaneydi ve genç kız saçmalıklarına kapılan aptal bendim.

Kartal tam da bıçaklandıktan sonra hayatıma dahil olmuştu. Defalarca kez Greendoor'a gitmiş olmama rağmen Kartal'ı bir kez bile görmemişken bıçaklandıktan bir ay sonra orada işe başlamıştı.

Tesadüf müydü, yoksa görmediğim eller tarafından yönlendirilen evcil bir hayvan mıydım? Bana örülen duvarlar ve inşa edilen kafes arasında aşk adı altında yönlendiriliyor muydum?

Gözlerimi kapatıp bıçaklandığım geceyi anımsamaya çalıştım. Kartal hangisiydi? Beni bıçaklayan adamınki gibi koyu gözleri vardı ama sesi... Sesi ona ait değildi. Usta bir ses sanatçısı değilse sesini bu denli değiştirebilmesi mümkün değildi.

Öyleyse hangisiydi? Beni o cellada taşıyan kar maskeli adamlardan biri miydi? İrikıyım vücutlarını gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştım.

Bedenimi saran güçlü kollarını, çırpınışlarımı bir fırtına gibi içine hapseden gücünü... O adamlardan biri olma ihtimali çok yüksekti.

Zihnimde dehşet veren bir düşünce ışık yakınca gözlerimi hızla aralayıp Kartal'ın bindiği, güneş ışığının camlarını uğursuzca parlattığı arabaya baktım. Sezgin Bey dedikleri kişi beni bıçaklayan adam olmalıydı ve Kartal, görevini layıkıyla yerine getiren sağkoluydu.

Ben onun avıydım ve arabaya binerken dudaklarına takındığı keyifli gülümsemesi, avını tuzağa düşürmenin gururunu taşıyordu.

Gırtlağımdan taşmaya hazırlanan ve çevremdeki insanları, başıma üşüştürecek kadar kuvvetli olan çığlımı avuç içimi ağzıma bastırarak engellemeye çalıştım.

Oyuna getirilmiştim!

Ama kime kızacağım konusunda bir fikrim yoktu. Oyuna getiren Kartal'a mı yoksa oyuna gelen kalbime mi?

Gözlerimin önü puslandığında Rüya'nın parmaklarını, ağzımı kapatan elimin üzerinde gördüm. "Metis, kendine gel!"

Rüya aynı sözcükleri kaç kez kullanmıştı, bilmiyordum ama son duyduğum kelimesinin tınısını oldukça yüksek kullanmıştı. Muhtemelen girdiğim transtan çıkmamı sağlıyordu ki gözlerindeki endişe bunu açıkça gösteriyordu.

"Metis, sorun ne?"

Zayıflığıma yenik düştüğümün ilk belirtisi, gözümden usulca süzülen bir damla yaş oldu. Rüya kaşlarını çatarak bileğimden sıkıca tuttu ve yaslandığım duvardan ayırıp arabamıza doğru sürüklemeye başladı.

Sürüklemesine izin verdim çünkü beynim öylesine karman çorman olmuştu ki uzuvlarımın kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordum. Adım atacak enerjiyi dahi bulamıyordum.

Arabanın yanına geldiğimizde Rüya beni alelacele içine oturttu ve vakit kaybetmeden kendi de binip bedenini bana çevirdi. "Orada..." dedi parmağıyla geldiğimiz yönü işaret ederek. "Benim görmeyip de senin gördüğün ne var?" Dehşete kapılmış yüzümü gerginlikle süzüp ellerime uzandı. "Neler oluyor?"

"Kartal..." diye fısıldadım ama adını fısıldamak kalbimde müthiş bir tekleme bıraktı. Sanki onun tarafından oyuna getirilen o değilmiş gibi çarpmaya devam ediyordu. Derinde bir yerde gördüklerini kabul etmeyen sese ısrarla sarılmaya devam ediyordu. İhanet hissinin, içimde kök

salmasına asla izin vermiyordu. "O adamlardan biri." Ağzım, hissettiğim hayal kırıklığından dolayı yapış yapış olmuştu. "Oyuna getirilmişim."

Rüya'nın kocaman açılmaya başlayan gözlerini izlerken söylediklerimi sindirmesi için ona zaman tanıdım. Dudaklarını bir iki sefer açıp kapattı. Aklının karıştığı belliydi ve ne demesi gerektiği konusunda kendiyle çelişiyordu. Sonunda, "Adamları yüzünden mi tanıdın?" dedi hüzünlü ve bir o kadar da suçlu bir sesle. Elimin üzerindeki elleri kasılıyordu, muhtemelen Kartal'ı aklıma sokmanın suçluluğunu yaşıyordu.

Rüya'nın sorusuna cevap vermeden önce bir an duraksadım. Sürekli ağlama isteği, bir zehir gibi boğazımda dolanıyordu ve yarattığı etki hıçkırıklara boğmak üzereydi. Dudaklarımı araladığımda ağzımdan hıçkırığın firar edeceğini sansam da umduğum gibi olmadı. Titreyen nefesimin eşliğinde başımı iki yana salladım. "Hayır, yani o gece kimsenin yüzünü görmedim. Hepsinin yüzünde kar maskesi vardı." İnsanı bir korku filmindeymişçesine sarsacak görüntüleri vardı ve onları düşündükçe nefesimdeki titremenin bedenimi ele geçirmesine engel olamıyordum.

Rüya'nın yüzü tepkisizdi ama gözleri sorgulayan bakışlarla doluydu. Ellerimi bırakmadan, "O zaman onlar olduğundan nasıl emin oldun?" diye sordu. Mantıklı bir gerekçe aradığı her halinden belliydi.

"Onlar gibi siyah takım elbise giymişlerdi..." O geceyi anımsayınca bu defa küçük bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına engel olamadım ve ellerimdeki baskısından kurtulup parmaklarımı kollarıma doladım. "Tıpkı ona benzer siyah arabaları vardı."

Rüya'nın yüzündeki tepkisizliği yavaş yavaş şüpheli bir ifadeye büründü. "Başka?"

Başka? Soluk soluğa Rüya'nın şüpheli gözlerine baktım. Bu kadarı yeterli değil miydi? Daha fazlasına kafa yormak istemiyordum. O adamlar kötü adamlardı ve Kartal onların arabasına binmişti.

Fakat Rüya varmaya çalıştığım sonucu mantıklı bulmamış gibi duruyordu. Tıpkı düşüncelerimi destekler gibi, "Cidden mi Metis!" dedi ve şaşırmakla alay etmek arasında tuhaf bir ses çıkardı. "Kartal'ın onlardan olduğu çıkarımına, takım elbise ve arabalarından mı vardın?" Cevabını beklemeden kahkaha attı. "Sen başka gezegende mi yaşıyorsun?"

Rüya'nın alayı karşısında içimdeki duygusal fırtına yerini öfkeye bıraktı. "Ne saçmalıyorsun?" Sesim kızgınlığıma rağmen zayıf çıkmıştı.

"Asıl sen ne saçmalıyorsun? Her takım elbise giyen ve siyah arabaya binen adam mafya olacak diye bir kaide yok. İşadamı da olabilir." Sesindeki alay, kesik kesik aldığım nefeslerden dolayı yere düşen cam parçası gibi tuzla buz oldu ve daha güven veren bir sesle geri adım attı. "O adamlar mafya olsa bile seni bıçaklayan mafya olacak değil. Dünya üzerinde tek bir mafya yok."

Oturduğum yerde şaşkın şaşkın kıpırdandım. O görüntü, beynime öylesine dehşet dolu senaryolar yazmıştı ki o kişilerin aynı adamlar olmaması mümkün değilmiş gibiydi. Olmama ihtimali keskin bir bıçakla benden ayrılmıştı. O gece bir kâbus gibi hâlâ üzerimdeyken sağlıklı düşünme yetimi tamamen kaybetmiştim. O geceden sonraki tüm ihtimaller yalnızca o mafyaya çıkıyordu. Elimde değildi.

Daha fazla yanaklarımın ıslanmaması için bu teşvike ihtiyacım varmış gibi hıçkırıklarım durdu ve düşünceli bir şekilde parmaklarımla oynadım. Rüya'nın söyledikleri doğru olsa bile şüphelerimi göz ardı etmeye niyetim yoktu. "Yine de..." dedim temkinli konuşmaya başlayarak. "Aynı adamlar da olabilir."

Rüya iç çekip başını salladı. "Olabilir ama kesin hükümlü olmak yanlış. Hem ben Kartal'ı tanıyorum." Birden duraksayıp kötü bir anı zihninde belirmişçesine yüzünü ekşitti. "Enis'e onu çok sordum. İşe yeni girmesine rağmen onu yıllardır tanıdığını ve birçok farklı barda birlikte barmenlik yaptıklarını söylemişti." Kafa karışıklığım yüzüme yansımış olacak ki ifademi, az önceki hayal kırıklığından çıkarmış olmanın gururuyla süzdü. "Yani yıllardır barmen. Bir mafya üyesi olsa o barda çalışan değil, o patron olurdu."

Rüya'nın sesi kulaklarımda değil, sanki damarlarımın içinde dolaşıyordu ve kan akışımı gitgide hızlandırıyordu. Onun düşünceleri mi doğruydu yoksa benim düşüncelerim mi, bilmiyordum ama söyledikleri, içime kök salmaya çalışan ihanet hissini, bir duman misali dışarıya geri üflemişti.

İçimde yeni filizlenen umuda inat, "Belki Enis de mafyadır," deyince -ki bu söylediğime kendim de inanmamıştım- Rüya gözlerini devirip arabayı çalıştırdı.

"Enis bir mafya olsa bile en beceriksiz ve en korkak mafya olarak mafyalıktan çoktan men edilmiştir."

Dakikalar sonra ilk kez gülümsedim. Hatta gülümsemekle de kalmayıp ufak bir kahkaha attım. Resmen Kartal yüzünden birbirine tezat duygular içinde kulaç atıyor, çoklu kişilik bozukluğuna doğru yüzüyordum.

"Ne yapıyorsun?" Rüya'nın sorusuna cevap vermek yerine tırnağımı ısırarak kucağımdaki telefona bakmaya devam ettim.

Çöken sessizlik, Rüya için merak uyandırıcı, benim içinse gerginlik doluydu.

Tırnağımı ısırmaya devam edip olduğum yerde sallanmaya başlayınca Rüya endişeyle, "Metis..." diyerek yatağımın ucuna oturdu. "Yine n'oldu?"

Bakışlarımı ağır ağır telefonumun üzerinden ona çevirip oturduğum yerde dikleştim. "Kartal'a mesaj attım. Beni almaya gelmemesini, kendimin geleceğini söyledim."

Rüya bunu neden yaptığımı anladığını belli eden bir bakış attı. Her ne kadar Kartal'ın mafyadan olmadığına inansa da şüphelerime de hak veriyordu. "Ne dedi?"

Sesimdeki hayal kırıklığının tınısını örtbas etmeye çabalayarak yutkundum fakat boğazımdaki düğüm karşısında ağlamaklı bir ses çıkmasına engel olamadım. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? İtiraz etmedi mi?" Rüya da şaşırmış görünüyordu.

Göz ucuyla yeniden telefona baktım ve buruk bir tebessümle başımı iki yana salladım. "Mesajı göndereli bir saat oldu, o süre zarfında çevrimiçi de oldu ama hiçbir şey yazmadı."

Tam bir umutsuz vakaydım. Aklımı başımdan alan, ayaklarımı yerden kesen gizemli adamı korumak için aylardır kaçmaya çalıştığım adamların karşısına korkuma galip gelerek çıkacaktım ama şimdi Kartal'dan kaçmaya çalışıyordum. En kötü tarafıysa ondan kaçmama izin vermesini istemiyordum. Her bakışında yarattığı hisler içinde kaybolmak istiyordum. Yüzümü çaresizce avuçlarımın arasına aldım.

"Rüya, tüm bunlar çok karışık ve saçma." Ellerimi yüzümden çekip yenilmiş bir kahkaha attım. "Kartal'a âşık olmak çok karışık ve saçma."

Rüya anlayışla tebessüm etti. "Aşk her zaman karışıktır. Karışık olmasa insan bu denli aklını kaybedebilir mi?" Sesindeki anlayışlı tını duygularıma el uzatmışçasına beni etkisi altına aldı. "Ama Kartal'a âşık olmak saçma değil. Bu konuda kendine eziyet etmek yerine ona neler olduğunu sor, o adamların kim olduğunu ve onlarla ne işi olduğunu..." Yataktan kalkıp giyinmem için kapıya yöneldi. "Sen zeki birisin. Eminim Enis'in yalanını yakaladığın gibi Kartal sana bu konuda yalan söylerse onu da yakalarsın."

Rüya odadan çıktığında beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Enis'le hastanedeki konuşmalarıma atıfta bulunmuştu lakin söz konusu kendi duygularım olduğunda Kartal'ı tanıdıktan sonra bu kadar aptallaşabilen bir yanımla yeni tanışmış olduğumu bilmiyordu.

Keyifsizce yataktan çıkıp üzerimi değiştirmeye başladım.

Dakikalar sonra aşağı indiğimde gözlerim bir umut Kartal'ı aradı. Her duyduğum motosiklet sesine, *o mu geliyor* diye baksam da bir süre sonra umudumu tamamen kesip Toros'uma ilerledim. Hem gergin hem de heyecanlıydım. Kalbim resmen ağzımda atıyordu. Birazdan barda olacaktım ve Kartal'la yüzleşecektim. Nasıl olacağı konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Arabaya yerleştiğimde zihnimde neler söyleyebileceğimi tartmaya ve kendimi her olasılığa karşı hazırlamaya çalıştım. Tek yapmam gereken karşısında dik durmaktı. Mantıklı yanım başa çıkabileceğimi haykırıyordu. Kalbimse çoktan dizginlerini indirmişti.

Toros'umu durdurup Greendoor'un ışıl ışıl tabelasına baktım. Işığı ve heybetiyle insanları içeri çekmeye başlamıştı. Her çift ya da arkadaş grubu ağzı kulaklarında içeriye giriyor, şimdiden kendilerini eğlenceye hazırladıklarını belli ediyordu.

Sıkıntıyla soluyup kimseye görünmeden personel odasına nasıl gireceğimi düşünmeye çalıştım çünkü Kartal'a söyleyeceklerimi bir şiiri ezberlemiş gibi ezberlemiştim. Biriyle konuşursam tüm dikkatimin dağılacağından ve bildiklerimi unutacağımdan korkuyordum.

Bakışlarımı arka kapıya doğru giden yola çevirdim. Oradan kimseye görünmeden girebilecek olsam da tenimden geçen karıncalanma o yolu uzun bir süre kullanmamam gerektiğini söylüyordu.

Düşüncelerimin eşliğinde arabadan inip Greendoor'un ön kapısına doğru ilerlemeye başladım. İçimden de Kartal'a söyleyeceklerimi tekrarlamakla meşguldüm. Tam karşıdan karşıya geçmiştim ki kalın bir erkek sesi irkilmeme sebep oldu. "Selam."

Başımı sağa çevirdiğimde aşağı yukarı 1.80 boylarında soluk tenli bir adamın gülümsediğini gördüm. Koyu kahverengi saçlarını ensesinde topuz yapmış, yüzünün çevresini kirli sakalı süslemişti. Yapılı vücuduna göre yüzü zayıftı ve haddinden fazla keskindi.

Onu daha önce gördüğümü anımsasam da nerede gördüğüm konusunda fikrim yoktu. Yarım ağızla, "Selam," diyerek yürümeye devam ettim.

O da yanımda ilerlemeye...

"Beni tanımadın, değil mi?" Çatlamış bir ses tonu vardı ve bu biraz tuhaf hissettirmişti.

Dürüstçe, "Tanımadım," dedim. Şu an aklımda sadece Kartal'la konuşmak vardı, başka birine kafa yormak istemiyordum.

Keyifle gülümsediğini duydum. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi yüksekten ziyade kendi kendine mırıldanırcasına çıkmıştı. Başımı ona çevirdiğimde bakışlarının yerde, yüzünde de tahmin ettiğim gibi gülümsemesinin olduğunu gördüm.

Benim bakışlarımın ona döndüğünü görünce saçları rengindeki gözlerini yüzüme çevirdi. "Ferman ben. Gitaristim, Eftalya'nın arkasında çalıyorum."

İşte bunu beklemiyordum. Adımlarımı durdurduğumda gözlerimin açılmasını keyifle izledi ve o süre boyunca sesini hiç çıkarmadı.

Ufak çaplı şaşkınlığımdan çabucak toparlanıp, "Fark etmemiştim," diyerek yeniden yürümeye başladım. Garip bir şekilde bu konuşma zaman kaybı yaşıyormuşum gibi hissettirmişti. Bir an önce Kartal'a gitmek istiyordum. "Bar genelde çok yoğun oluyor ve müşterilerden başkasını görmüyorum." Daha doğrusu Kartal'dan başkasını doğru dürüst göremiyordum.

"Haklısın," dedi Ferman da ve aynı şekilde yürümeye başladı.

Birlikte içeri girdiğimizde bakışlarımın ilk odağı bar oldu. Gözlerimle barı baştan aşağı taradım ama Kartal görünürde yoktu. Ya gelmemişti ya da personel odasında hazırlanıyordu. Gerçi onu daha önce orada hazırlanırken görmemiş olsam da bir umut orada olma ihtimali vardı.

"Kolay gelsin, Metis."

Çatlamış ses bir kez daha kulaklarıma dolduğunda yanı başımda dikilmeye devam eden Ferman'a döndüm. "Adımı..." diye cümleye başladım ama elini ensesine götürerek sözümü kesti.

"Eftalya söylemişti." Yüzü kızarmış gibiydi ve dikkati dağılmışçasına bakışlarını alelacele üzerimden ayaklarına indirdi. "Sonra görüşürüz," diyerek yanımdan uzaklaştı.

Sahneye gidişini izledim. Garip birine benziyordu ama aynı zamanda utangaç biri gibi duruyordu. Sahneye çıktığında bakışlarının bana kaydığını gördüm. Onu izliyor izlenimi vermemek için doğruca personel odasına ilerledim.

Ferman sayesinde yavaşlayan kalp atışlarım personel odasına yaklaştıkça yeniden hızlandı. Her adımda artan ritmim, beni heyecanın derinine sürüklerken aynı zamanda kulaklarımı da uğuldatıyordu. Soluğumu tutup kapının kulpunu çevirdim ve kendimi içeri attım.

Personel odasına girdiğimdeyse tam bir hayal kırıklığı yaşadım. Kartal burada da yoktu. O adamların, ona zarar verme düşüncesinden dolayı bir anlığına endişe içimde kol gezinse de Kartal'ın arabaya bindiğindeki yüz ifadesi zarar görmeyeceğinin mührüydü.

Çevremdeki dünyayı görmek istemezcesine kabinin içine girip üzerimi değiştirdim. Mesaimizin başlamasına beş dakika vardı. Muhtemelen Kartal çoktan bara geçmişti.

Düşüncelerimin eşliğinde kabinden çıkmıştım ki personel odasının kapısı açıldı ve Kartal tüm heybetiyle kapının ardında göründü.

Beni görür görmez korku ve öfke karışımı bir ifadeyle yüzüme baktı ve hafızasına kazımak istercesine bakışlarını yüzümde oyalandırdı. Ta ki çenesi kasılana kadar...

Yüzü kasılmasına rağmen aynı zamanda rahatlamış da duruyordu ve dürüst olmam gerekirse rahatlamış ifadesi, aklımda kurduğum dehşet dolu senaryolara tezat olarak cesaret vericiydi.

Bana doğru bir adım attı. Derken bir adım daha... Yüz ifadesi yine değişmişti ve attığı her adımda duygularını bastırıyormuş gibiydi.

Ruhumu içimden söküp alacakmış gibi bana yaklaşmaya başlayınca cesaretim kırıldı ve istemsizce bankın arkasına doğru kaydım. Bir yanım Kartal'a güvense de mantığım, öğlenki görüntüleri inatla zihnimde cirit attırıyordu. O yüzden içgüdüsel olarak kendimi korumaya ihtiyaç duyuyordum.

Güvenliğim için sığındığım banka ironi dolu bir bakış attım. Boyu dizlerime geliyordu ve aramıza kurmaya çalıştığım güvenlik seti hiç de beni koruyacakmış gibi durmuyordu. Aksine gülünç görünüyordu.

Kartal'ın sesli iç çektiğini duyunca yeniden ona baktım ve bakışlarının sahte güvenlik setimizde olduğunu gördüm. Yaptığım saçmalığı anlamıştı! Koyu gözleri ağır ağır yüzüme çevrildi. "Metis, neler oluyor?" Sesinde ölüm sakinliği vardı lakin altında yatan öfkesi içimi ürpertmişti.

Sorusuna cevap vermeden önce gergin geçen birkaç saniye boyunca kıpırdamadan öyle bekledim. Tek hareket eden kesik kesik nefeslerimden dolayı inip kalkan göğüs kafesimdi. Ne diyeceğimi bilmeden kalmaya

devam ettim. Gün boyu şiirini ezberlemiş, sahneye çıktığında seyircilerin karşısında ezberini unutmuş çocuk gibi küçücük kalmıştım.

Kaderime boyun eğmeden önce simsiyah gözlerine daha dikkatli baktım. Gözlerinde tanıdık huzur yoktu. Öfkeyle parlayan bakışlarının ağırlığına daha fazla dayanamayacağımı anlayınca bakışlarında boğulmamak için gözlerimi kaçırdım. Cevap verebilmek için dudaklarımı araladım ama sesimin dışarı çıkmasını engelleyen görünmez ellerle sarılmış gibiydim. Gördüklerimi söylersem sanki kum fırtınası yaratacak, her ikimizin de o fırtınada boğulmasına sebep olacaktım.

Başımı iki yana salladım. Yapamazdım... Onun, o adamlardan biri olduğunu duyacak kadar cesaretli değildim. Geçiştirmek istercesine, "Bir şey olduğu yok," dedim ve beklenti dolu gözlerine baktım.

Öfkesi zerre geçmemiş, aksine geçiştirildiğini anlamış olmanın verdiği etkiyle gözleri alev almıştı. Bakışları karşısında yavaşça yutkundum. "Ben... Ben bugün biraz yorgun hissediyorum." Her ne kadar söylemek istediğim bu olmasa da zihnimdeki kargaşadan dolayı yorgun hissettiğim doğruydu.

"Yorgun gibi görünmüyorsun." Sesi rahatsız edici derecede iğneleyici çıkmıştı. "Benden kaçıyor gibi görünüyorsun. Nedir bu?"

Birden göğsüm sıkıştı ve içime yoğun bir kasvet doldu. Kartal yalan söyleyebileceğim ya da yalanlarımla oyalayabileceğim bir adam değildi ve ne olduğuyla yüzleşmeden karşımdan gidecek gibi durmuyordu.

Yüreğim ağzımda ne diyeceğimi düşünürken Kartal sabırsız bekleyişine son verdi ve farkında olmadan yeni bir yalan daha söylememi engelledi. "Seni..." Sesinde şefkatten eser yoktu. "Seni öptüğüm için mi benden kaçıyorsun?"

Ağzım bir karış açık halde yüzüne bakakaldım. Kaçma sebebimi tamamen yanlış anlamıştı.

Keyifsiz ama aynı zamanda zayıf bir gülümsemeyle başımı hafifçe iki yana salladım. "Beni öptüğün için mi kaçıyorum?" Kartal'ı öpmek son zamanlarda arzuladığım tek şeydi. "Ne hissettiğimden haberin bile yok."

Suçlayıcı sesim aramızda yankılandığında yaptığım itirafın farkında dahi değildim.

Ta ki aramıza ağır bir sessizlik yerleşene dek.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakarken onun, itirafımın ne anlama geldiğini çözmeye çalıştığını gördüm. Sertçe yutkunup dikkatini

itirafımdan uzaklaştırabilmek için panikle bankın arkasından çıkarak karşısına dikildim ama artık çok geçti... Koyu gözlerindeki alevler tüm bedenini ele geçirmiş gibi duruyor, dokunsam beni de içine çekecekmiş gibi bakıyordu.

"Kartal, ben..." diye fısıldadığımda parmak uçları yanağıma dokununca midem düğüm düğüm oldu. Bakışlarındaki tanıdık huzur geri gelmişti ve o huzur, zihnimdeki tüm şüpheleri silecek kadar güçlüydü.

Yanağımdaki parmak uçlarının belli belirsiz teması, dudaklarımın üzerine kaydı. "Ne zaman bana karşı tamamen dürüst olacaklar?" Boğuk sesinin muhatabı ben değil, bizzat dudaklarımdı. "Ne zaman bana her şeyi başlatacak nedeni verecekler?" Arzuyla parlayan gözleri, gözlerime tırmandı. "Nedeni ver artık."

Kalbimi tekleten sesine rağmen boğazıma dizilmiş olan itiraflarımı yutkunarak geri göndermeyi başardım. Şimdi olmazdı... O adamların kim olduğunu öğrenmeden ona kalbimi açamazdım. Gözpınarlarımdaki batma hissi, ağlamak üzere olduğumu haykırınca ondan bir adım uzaklaşarak elinin dudaklarımdan kaymasına sebep oldum.

Yaptığım geri kaçışla çenesindeki kas seğirdi ve ellerini ceplerine yerleştirerek yüzümü sertçe süzdü. "Neler oluyor?" Bakışlarını üzerimde tutarak sakinliğini korumaya çalıştı. "Oysaki her şeyin farkında olduğundan emindim."

Kartal'ın son cümlesi kulaklarımın içinde tekrar tekrar can buldu. *Her şeyin farkında olduğundan emindim!* Gözlerim, korkunç gerçek karşısında dehşetle açıldı. Biliyordu... İçimde bir kez daha kabaran panikle hızlı hızlı nefesler almaya başladım. O adamlarla olan bağlantısını fark ettiğimi biliyordu ve anlaşılan o ki bu defaki itiraf ondan gelecekti.

Gerçekle yüzleşmemek için az daha çığlık atacaktım. Belli ki bugün onları izlediğimi görmüştü ve itirafının sonunda da beni Sezgin denilen yaratığa götürecekti.

İçgüdüsel olarak ondan bir adım daha uzaklaştığımda parmaklarımın da bıçak izine kapandığını, Kartal'ın bakışları parmaklarıma indiğinde anladım lakin elimi geri çekme gereği duymadım. Zaten ne izi olduğunu ya da neden orada olduğunu biliyordu.

"Amacım seni izlemek değildi." Sesimin yüksek çıkmasını istesem de onun bile güçlükle duyabileceği bir fısıltıda çıktı. Kaşları sertçe çatıldı ve konuşmamın devamını getirmemi söyleyen bakışları gözbebeklerime

dikildi. Boğazımın içi bir çöl kadar kuruydu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkunduğumda çıkan sesi duyduğundan emindim. "Bugün o adamların arabasına bindiğini tesadüfen gördüm."

Yeni itirafım aramızda yankılanınca gözbebeklerimdeki bakışları zerre kıpırdamadı. Olduğumuz ana göre oldukça uzunca bir süre gözünü dahi kırpmadan gözlerimi izledi. Korkumu, hayal kırıklığımı, hüznümü, çaresizliğimi...

İzledikçe yüzü, izledikçe bedeni kasıldı. Bedeninin aksine gözlerine inatla ifade yerleştirmedi. Dümdüz baktı, baktı, baktı... Çok geçmeden aramızdaki ölüm sessizliğine nefeslerimiz de uyum sağladı. Aynı anda göğüs kafeslerimiz hareket etti ve sonra Kartal birden arkasını dönüp kapıya ilerledi.

Şaşkınlıktan kollarım iki yanıma düştü ve arkasından öylece bakakaldım. "Nereye?"

Kapı kolunu kavrayan kolunun kası gerildi ve bana dönmeden, "Mesaimiz başladı. Oyalanma!" diye emretti.

Kartal kapıdan çıktıktan sonra bir süre daha arkasından şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Ne olduğunu ya da ne yapmaya çalıştığını asla anlamamıştım ve anlamaya uğraşamayacak kadar beynimi yorgun hissediyordum.

Peşinden ilerleyip doğruca bara geçtim. Kartal da yerini almış, hatta bir müşterisine içki servisine başlamıştı. Geldiğimi anlayınca bana doğru yan bir bakış atıp içkiyi hazırlamaya devam etti.

Fazlasıyla rahatsız hissettirici bir bakıştı bu. Sanki kızmış gibiydi. Aslında kızmaktan ziyade daha soğuk gibiydi. Uzaktı, farklıydı, tuhaftı...

Sıkıntıyla soluyup yeni gelen müşteriyi karşılamak için tezgâha ilerledim.

Öylesine yoğun iki saat geçirmiştik ki bu süre zarfında neredeyse birbirimizle konuşamamıştık bile. Hoş, Kartal'ın da konuşmak için fırsat yaratmadığı gerçeği daha yoğun olduğumuz günlerde ikide bir soluğu yanımda almasından anlaşılıyordu.

Düşüncelerimin eşliğinde önümdeki sıranın bitmesini fırsat bilerek Kartal'a döndüm. Onun da önünde iki müşterisi vardı, birazdan boşa çıkacaktı. Yalnız kaldığımızda onunla ne konuşacağımı bilmediğim için kendime meşgale bulmak istedim ve kokteyl hazırlamak için doğruca içkilerin olduğu rafa ilerledim. Bu defa temkinliydim, hırsıma kurban gidip sarhoş olmak gibi bir niyetim yoktu. Hele ki böyle bir gecede asla sarhoş olmamalıydım.

Birkaç alkolü karıştırdıktan sonra içine meyve de katıp tadına baktım. Kokteylin tadı ilk olarak acımsı gelse de yuttuktan sonraki tadını beğendim ve ışıldayan gözlerle Kartal'a döndüm.

Önündeki sıraya birkaç kişi daha eklenmişti ve sıradaki tanıdık bir yüz bana bakıyordu.

Ferman'la gözlerimiz buluşunca sıradan çıkıp Kartal'ın karşı çaprazındaki tabureye oturdu ve gözlerini kıstı. "Yeniden selam."

Ferman'a cevap vermek yerine gülümsemekle yetinirken Kartal başını, hazırladığı içkiden kaldırıp önce Ferman'a, sonra da bana baktı. Bakışları çok kısa bir an dudaklarımdaki tebessümde oyalandı. Orada neden takıldığını ya da ne düşündüğünü merak etsem de üzerinde durmak istemedim çünkü dudaklarıma her zamanki tutku dolu bakışlarıyla bakmıyordu. Dehşet bir görüntüye bakıyormuş gibi huzursuz hissetmeme sebep olmuştu.

Kartal'ın dudaklarımdaki bakışlarını ve benim onun üzerinde olan gözlerimi Ferman'ın sesi ayırdı. "Ne yapıyorsun?" Bakışları, hazırladığım kokteylin üzerindeydi.

Olağan bir sesle, "Yeni bir tarif denemeye çalışıyorum," dediğimde Ferman gülümseyerek elimdeki bardağı işaret etti.

"O mu?"

Kartal'ın bakışlarının ağırlığı altında sadece başımı sallayabildim. Ona bakmasam bile bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum ve garip bir şekilde terliyordum.

"Ben de deneyebilir miyim?" Ferman'ın bakışlarıysa hâlâ elimde tuttuğum bardaktaydı ve Kartal'a bakmamak için verdiğim çabadan haberi yoktu.

Kartal'ın bakışlarından dolayı zihnim ağırlaşsa da Ferman'ın yeni tarifimi denemesinde bir sakınca görmedim. Tıpkı Eftalya gibi o da kurbanım olabilirdi. Ne kadar çok kişi kokteyllerimi beğenirse bu işte iyi olabileceğimi kendime kanıtlayabilirdim.

Tezgâhın yanına ilerledim ve bardağı Ferman'ın önüne bıraktım. Gözleri üzerimdeydi ve inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Neden böyle baktığına dair bir fikrim yoktu. İstediği elimdeki bardakken neden şimdi buna inanamıyormuş gibi duruyordu, hiçbir şekilde anlamamıştım.

Duruşumu dikleştirip tezgâhtan biraz uzaklaştım. Kelime oyunlarıyla uğraşacak vaktim olmadığı için dürüstçe, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Sorduğum soruyla saatler öncesindeki gibi yanakları kızardı ve bakışlarını bardağa indirdi. Parmak uçlarıysa çoktan bardağa temas etmişti. "İçtiğin bardağını paylaşmazsın diye düşündüm. Az önce içerken görmüştüm de... Yani dudaklarının değdiğini..."

Aptal aptal yüzüne baktım. Daha önceki kokteyllerimi Kartal ve Eftalya da denediği için böylesine tuhaf bir şey düşüneceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Benim için kokteyl hazırlamak öğrenme yolunda bir araçtı ve o bardaklara herhangi bir anlam yüklemiyordum.

Rahatsız olduğumu belli edercesine savunmacı bir ses tonuyla, "Kokteyl hazırlamayı öğrendiğim bardağa boş anlamlar yükleyeceğini bilseydim bardağı sana hiç vermezdim," diyerek bardağa uzandığımda Ferman pişmanlık dolu bakışlarını yüzüme çevirdi ve bardağı geri almama izin vermedi.

"Yanlış anladın. Öyle demek istemedim." Söylediğini desteklercesine başını iki yana salladı. "Sadece rahatsız olmamana sevinmiştim ama yanlış dile getirdim. Dediklerimi unutalım." Bardağı tamamen kavrayıp dudaklarına götürmek için bileğini kaldırdı.

İşte o an her şey çok ani oldu. Önce Ferman'ın elindeki bardak sökülürcesine parmaklarının arasından alındı, sonra da Ferman'la aramdaki tezgâhın üzerine sertçe bira şişesi bırakıldı. "Yerinde olsam..." dedi Kartal tehlikeli bir ses tonuyla. "Yeniden gitar çalabilmek için o parmaklara ihtiyacım olduğunu iyi bilirdim."

Kartal'dan öylesine güçlü bir öfke yayılıyordu ki koluma değen belli belirsiz temasıyla bile haddinden fazla sıcak olan bedeninden dolayı endişe dalgasına kapılmıştım. Hızla bakışlarımı Kartal'ın yüzüne çevirdim. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve Ferman'a öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Ferman ise Kartal'ın aksine bu güç gösterisi karşısında bir Kartal'a bir de bana bakıyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadığım bir sebeple Kartal'a bakarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kartal'ın yüzünde ne gördüğünü bilmiyordum ama gördüklerinden hoşlanmadığını anlayabilmiştim.

Ferman bakışlarını, çenesi kasılmış Kartal'dan ayırdığında Kartal bardağı aldığı gibi tezgâh altında bulunan lavabonun içine kırılması istercesine sert bir şekilde bıraktı. Başarmıştı da... İnce bardak, aldığı darbeyle anında paramparça oldu.

İtiraf etmem gerekirse kırılan bardağın çıkardığı tiz ses, kulaklarımın çınlamasına sebep oldu. Kulaklarımdaki çınlamayla yeniden Ferman'a döndüm. Yenilgiyi kabullenmişçesine içini çekip zoraki bir gülümsemeyle yüzüme bakarak Kartal'ın bıraktığı şişeyi aldı. "Sahneye dönmen gerekiyor, sonra görüşürüz."

Sadece soluk bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kartal'ın, bunu ikimizin arasında inkâr edemeyeceğim çekimin varlığından yaptığını bilsem de Ferman'ın şaşkınlığının sebebini anlamamıştım.

Düşüncelerimin arasında Kartal'ın taviz vermez sesini duydum. "Bir daha sakın..." Bakışlarımı ona çevirince kırdığı bardağa iğreniyormuş gibi baktığını gördüm. Kendine hâkim olamıyormuş gibi duruyor, bardaktan daha nasıl öfkesini çıkaracağını düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Simsiyah gözleri dudaklarıma çevrilince kararlı ifadesi karşısında nefesim kesildi. "Dudaklarının değdiği herhangi bir bardağı başka bir erkeğe verme." Dişlerini sertçe sıktı. "Tadını alabileceğini düşünmesine izin verme." Deli bir öfke tufanına kapılma sebebini şimdi daha iyi anlamıştım. Ferman'ın imasını o da kötüye yormuştu. İki adımda yanıma geldi ve güçlü fısıltısını dudaklarıma bıraktı. "Dudaklarının yangını yalnızca bana. Ve o yangında eriyip gidecek bir adam varsa o da benim."

Kartal'ın bakışları beni delip geçerken tek yapabildiğim karşısında umutsuzca iç çekmek oldu. Kalbimle mantığımın sesi arasında öylesine güçlü bir savaşa girmiştim ki ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kalbim Kartal'ın masum olduğunu, tümüyle ona tutunmamı söylüyordu. Mantığımsa bıçaklanmanın yara izi bile tazeyken temkinli olmamı söylüyordu.

Zihnimdeki savaşın galibi belirsiz oldu ve parmaklarım Kartal'ın elini sardı. "Kartal," diye fısıldadım. Fısıltım savaştan çıkmanın vermiş olduğu bitkinlikle doluydu. Söz konusu o adamlar olduğunda elim kolum bağlı gibiydi. Çaresizdim... Korkaktım. En çok da kalbimi onun ellerine verdiğimde onun avı olduğum gerçeğiyle yüzleşmekten, yaralanmaktan korkuyordum.

Göğsüme saplanan ağrının eşliğinde belirsizlikte kaybolmaktansa kum fırtınasında boğulmayı göze aldım. "O adamlar kimdi?"

Kartal'ın elini sardığımda sönen öfkesi, sorduğum soruyla yeniden alev aldı ve hayal kırıklığına uğramışçasına elini geri çekti. "Seni ilgilendirmez..." Sert bir solukla göğüs kafesini doldurdu. "Sana hiç kimse için açıklama yapmayacağım. Daha fazla şansını zorlama ve burnunu bilmediğin karanlıklara sokma." Bakışlarının derinlerde yatan manasını çözmek

zor olsa da emir veren sesinin tınısı, suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilmekle ikaz etmek arasında gidip geliyor gibiydi.

Gözlerindeki ifadesini anlamaya çalışmak yerine ters cevabının yarattığı şaşkınlıkla yüzüne baktım. Onlardan olduğunu söylemesini bile beklemiştim ama böylesine ters bir cevap vermesini hiç beklememiştim. "Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak bir adım geriledim.

Kartal aynı tersliğini sürdürerek, "Sadece gelen müşterilerle ilgilen," diye emretti ve arkasını dönüp yeniden kuyruk oluşturmaya başlayan müşterilere ilerledi.

Aklım karman çorman olmuş bir halde ona bakakaldım. Anlaşılan o ki bu gece Kartal'la birbirimizi hayal kırıklığına uğratmak konusunda karşılıklı görünmez bir rekabete girmiştik. Galip gelen taraf, payına düşen pişmanlıkla canı en çok yanan taraf olacaktı.

Yorgunluğuma rağmen hissettiğim gerginlik daha yoğundu ve ayakta kalmamı sağlıyordu. Mesai bitimine kadar Kartal'la resmen köşe kapmaca oynamış, konuşmamak için ondan kaçmıştım.

Sinirle içimi çektim. Kimi kandırıyordum ki! Kaçan ben değil, Kartal'dı. İtinayla yanıma gelmemiş, konuşabilmek için an yaratmamıştı.

Üzerimdeki kıyafetlerden hızlıca kurtulup çantamı kaptığım gibi kabinden çıkarak personel odasından ayrıldım ve kendimi barın arka kapısından dışarı attım.

Gerginliğimden dolayı ilk birkaç saniye her şey normaldi ama arka kapının açıldığı izbe yolun, fazlasıyla karanlık olduğu gerçeği, yüzüme tokat yemişçesine beni silkeledi.

Bu yolun böylesine karanlık olduğunu ilk kez fark ediyordum çünkü yanımda Kartal yoktu. O yanımdayken bu yol sokak lambalarının aydınlattığı diğer yollardan farksız ve bir o kadar da aydınlıktı ama şimdi karanlığın ürkütücü yalnızlığı kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Omzumdan sarkan çantamı sıkıca kavradım ve aceleci adımlarla arabamı park ettiğim ön kapının olduğu yola ilerledim. Çok geçmemişti ki çantamı sıkıca tutan elimde belirsiz titreme hissedince telefonumun çaldığını düşündüm ama telefonumun çalmayacağını biliyordum. Beynim, korkumun etkisi altında ellerimdeki titremeleri hayal ürünüymüşçesine objelere bağlıyordu.

Titremelerimi göz ardı etmeye çalışarak karanlık sokaktan çıkmayı başardım ve karşıdan karşıya geçerek arabamın yanına vardım. Varmamla tuttuğum nefesimi rahatlayarak vermem aynı anda oldu. Arabama dokunmak bile garip bir şekilde güven vermişti. Ancak rahatlayarak geri verdiğim nefesimi yeniden tutmam çok vaktimi almadı çünkü anahtarımı almak için açtığım çantamın içinde telefonum yoktu.

Çaresizce omuzlarımı düşürdüm. Telefonum önlüğümün cebinde kalmıştı.

Bir an onu orada bırakmayı düşünsem de herhangi bir güvenlik kilidi olmadığı için telefonum bir yabancının eline geçtiği takdirde, bir yerde her şeyim onun eline geçecekti. Bunu göze alamazdım. Ayrıca bu defa ön kapıyı kullanacaktım.

Arka sokakta yaşadığım korkuyu, kararlı bir ifadeyle başımı sallayarak geri kovdum ve tüm cesaretimi toplamış bir halde arkamı döndüm ama o an kalbim tekledi.

Greendoor dahil civardaki tüm işletmelerin ışıl ışıl aydınlattığı caddede, bir tane adamın arkamda durduğunu gördüm. Benden en az iki adam boyu uzaktaydı ve bakışları, kalbimi göğüs kafesimden fırlatacak kadar güçlüydü.

Benim dönmemle birlikte gülümseyerek elinde tuttuğu çakısının ucunu olağan bir şeymiş gibi bana döndürdü ve sanki karşısında söylediklerini anlamayacak bir aptal varmış gibi tane tane konuştu. "Vay, vay, vay, bu saatte bir kadın, tek başına, buralarda ne yapıyor olabilir ki?"

Elindeki çakıyı görür görmez bıçaklandığım yere tekme yemişim gibi bir acıyla hafifçe iki büklüm oldum ve elimi izimin üzerine bastırdım.

"Dur tahmin edeyim." Arkamda tok bir erkek sesi duyunca olduğum yerde korkuyla sıçradım ve ağzımdan istemsizce boğuk bir çığlık kaçtı. Hızla arkamı döndüm. Başka bir adam, arabamın diğer yanında kollarını arabama yaslamış bir halde bana bakıyordu ve bana diğer adamdan çok daha yakındı. Anlaşılan avını bulmuş vahşi bir yaratık gibi sessizce yaklaşmıştı. "Aradığı bir şeyler vardır."

Adamın sesi geceyi uğursuzca yararken az önce delirecekmiş gibi atan kalbim bu defa korkudan durmuş gibiydi ve ciğerlerim panikten dolayı havayı kabul etmiyordu. Tek hayat bulan uzvum bacaklarımdı sanki. Kaçmam için sığıriyordu ama ne arabama ne de Greendoor'a gidebilecek imkânım vardı. Her iki yolum da tekinsiz iki adam tarafından kesilmişti.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye aptalca bir soru sorduğumda dudaklarımın üzerine vurmamak için kendimi zor tuttum. Resmen panik yüzünden kontrolümü kaybediyordum ve dudaklarım, içimden geçenleri sesli olarak ortaya döküyordu çünkü biliyordum... O çakının tenimde bırakacağı acıyı, ruhumda bırakacağı hasarı kahretsin ki çok iyi biliyordum.

"Cevabı basit." Arabama yaslanan adam yaslandığı yerden doğrulunca geriye adım attım ve böylece arkamda kalan adama bir adım yaklaştım. "Ne sen bizi üz ne de biz seni. Derdimiz sen değil, paran. Cüzdanını ve telefonunu bize ver, yoluna bak."

Zorlukla yutkunarak başımı iki yanıma salladım. "Telefonum yanımda değil, ayrıca param da yok."

Her ne kadar doğruyu söylesem de iki adam aynı anda alay edercesine gülmeye başladı. Telefonum içeride kalmıştı ve param yok denilecek kadar azdı. Maaşımı almama birkaç gün vardı ve şu an cüzdanımda kimliğim ve ehliyetim dışında bir şey yoktu. Panikle etrafıma baktım. Saatin geç olmasından dolayı yoldan geçen birileri ya da arabalar da yoktu. Şu ana kadar yalnızca bir araba geçmişti ve o da durmaya tenezzül etmemişti. Muhtemelen adamların ellerindeki çakıları dahi fark etmemişti.

"Zorluk çıkaran kadınları sevmeyiz." Bu defaki sesin sahibi arkamda kalan adamdı ve yüzünde tuhaf bir ima parlıyordu.

İfadesini görünce buz kestiğimi hissettim ve korkuyla, "Lütfen," diye inledim. "Yemin ederim param yok, bırakın gideyim."

Yeni bir tiz kahkaha daha kulaklarımı doldururken Kartal'ın Greendoor'un ön kapısından çıktığını gördüm. Direkt bize baktı. Büyük ihtimalle arabamı park ettiğim yeri biliyordu ve gidip gitmediğimi öğrenebilmek için olduğumuz yere bakmıştı ama yüzünde aniden oluşan şaşkınlık, böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemediğini açıkça belli ediyordu.

Yüzündeki şaşkınlık yerini çok hızlı bir şekilde önce korkuya, akabinde öfkeye bıraktı ve gözünü karartan yırtıcı edasıyla hırçın ama aynı zamanda temkinli adımlarla bize doğru yürümeye başladı.

Ona arkası dönük olan adam onu görmese bile diğer adamın yüzü, ona dönük olduğu için çoktan görmüştü.

Kartal'a doğru, "Orada dur!" diye gürlediğinde diğer adam da ona döndü. Kartal'ın ürkütücü ifadesinden korkmuş olmalıydı ki elindeki çakıya rağmen bir adım geriledi.

Lakin Kartal adamın ikazına rağmen yürümeye devam etti. Ta ki yakın olan adamın aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp kolumu kavramasına ve çakıyı omzuma temas ettirmesine kadar.

Görünmez bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde sabit kaldı ve bakışları dolmaya başlayan gözlerime takıldı. Gözlerini ayırmadan, "Ellerini üzerinden çek!" dedi. Sesinde ürkütücü bir sakinlik vardı.

Diğer adam da Kartal'dan bakışlarını ayırmadan geri geri adımlayarak yanımıza geldi. Şimdi iki adamın arasındaydım ve biri kolumu koparmak istercesine sıkıyordu. "Bela istemiyoruz." Kolumu sıkan adamın titrek nefesi, yaptığının pişmanlığını yaşadığını açıkça gösteriyordu. "Tek derdimiz para. Bize cüzdanını ver, kızı geri al."

"Takas demek," dedi Kartal aynı ürkütücü sakinliğini sürdürürken. "Ama ben takas etmem, sadece seçim şansı tanırım."

İki adam da Kartal'ın dediklerine şaşırmıştı. "Ne?"

Kartal'ın bakışları anlık adamların yüzüne kaysa da yeniden gözlerimin içine odaklandı. Güven vermek istercesine bakıyordu. "Ya onu bana siz verirsiniz, ben de canlarınızı bağışlarım ya da onu sizin elinizden alırken canlarınızı da alırım."

Kolumu sıkan adam kahkaha attı, daha doğrusu atmaya çalıştı çünkü Kartal'ın bakışları yeniden üzerine döndüğünde kahkahası beceriksiz bir gülümsemeye dönerek canlılığını yitirdi. "İkiye karşı birsin ve elimizde çakılarımız var."

Kartal adamın sözlerine belli belirsiz bir sırıtışla karşılık verdi ve o sırıtış son derece küstah bir sırıtıştı. "Şimdi..." dedi ölümcül bir kararlılıkla ve boynunu kütletmek istercesine başını iki yanına yatırdı. "Beş saniyeniz var."

İki adam da öylesine gerilmişti ki yaydıkları enerji elle tutulacak kadar somuttu. Kolumu sıkan adamın titreyen elleri diğer elindeki çakıyı omzuma bastırmasına sebep oldu.

Bedenim, metalik soğukluğa kasılarak tepki verdi ve aldığım nefesimi tuttum. Saplamamıştı ama adamın eli böyle titremeye devam ederse çakının ucunun tenimde delik açması an meselesiydi.

"Bir!" Kartal'ın sesiyle çakının ucu tenime ufak bir delik açtı. Altdudağımı dişleyerek gözlerimi kapattım. Sanırım şoka giriyordum çünkü acıyı duymayacak kadar hissizleşmiştim.

"İki!" Çakının ucu, deliği genişletti ve sıcak kanın ilk damlası sırtıma doğru indi. Gözlerimi yavaşça araladım. Gitgide nefes alış verişlerim hızlanıyordu. Bu defa acıyı hissetmiştim fakat bedenim acıya tepki gösterircesine hareketsiz kaldı. Biliyordum ki ani bir hareketimle çakının tamamı açılan delikten içeri girecekti.

"Üç!" Çakının ucu bu defa sırtıma akan kanı takip etti ve tenimi keserek omzumdan yavaşça aşağı indi. Bu bilinçli bir darbeydi, adam resmen omzumda derin bir kesik bırakmayı amaçlayarak çakıyı indirmişti.

Acıyla karışık bir çığlık atmak için dudaklarımı aralamıştım ki kulakları sağır edecek şiddette iki el silah sesi, geceye karıştı ve adamlar sanki bu anı beklercesine beni öne doğru fırlatarak koşmaya başladı.

İtilmenin etkisiyle öne doğru düşecekken Kartal ani bir hareketle beni düşmeden tuttu ve benimle birlikte dizlerinin üzerine inerek kucağına hapsetti.

Silah sesinden kulaklarım çınlıyor, korkudan kalbim gümbürdüyor, omzumdaki acıdan bedenim titriyordu.

Kartal gitmemden korkarcasına sahiplenici bir tavırla beni göğsüne daha da bastırdı. "Metis," diye fısıldadı belli belirsiz bir rahatlamayla ve dudaklarını saçlarımın arasına karıştırarak başımın üzerinden öptü. "Seni yalnız bırakmamalıydım, yalnız çıkmana izin vermemeliydim." Sesinin tınısı, suçluluğun altında can çekişir gibiydi. Dudaklarını başımın üzerinden ayırmadan öpmeye devam etti.

Omzumdaki yaranın farkında değildi ve bastırdıkça daha çok canımı yaktığından haberi yoktu. Acıma rağmen dişimi sıktım çünkü kollarında korkum, kar misali eriyip gidiyor, güvenli bir sıcaklıkla sarmalanıyordum.

Başımın üzerinden bir kez daha öpüp bedenimi çevreleyen parmaklarını yüzüme tırmandırdı ve göğsünden ayırarak ona bakmamı sağladı. "İyi misin?"

Sıcacık mırıltısıyla bakışlarındaki korku ve suçluluk duygusuna gözlerimi kaçırarak karşılık verdim. İyi değildim. İkinci kez aynı travmayı yaşıyordum. İkinci kez metalik soğuklukla canımı yakmışlardı ve ikinci kez güçsüz kalmıştım.

Güçsüz ve korkak... Bağıra çağıra ağlamak istiyordum, yenilgime boyun eğen kendimden nefret ediyordum.

Bedenimdeki titremeler artık acının göstergesi değil, sinir krizinin eşiğinde olduğumun habercisiydi. Ama şimdi olmazdı. Kartal'ın yanındayken

olmazdı... Çıkış yolu bulabilecek tek bir sığınağım vardı, o da artık çok uzaktan gelen silah sesleriydi. "Silahı ateşleyen kim, bize kim yardım etti?"

"Güvenlik. Bizi fark etmiş olmaları lazım. Zaten burada böyle bir şeye cesaret etmek..." Kartal'ın dudaklarından sözcükler küfredercesine çıkmıştı.

Yüzüne bakmam için yanağımın üzerindeki parmaklarını çeneme indirdi ve çenemden nazikçe tutup kendine çevirdiğinde boşta kalan eliyle de omzumu tuttu. İşte o an, bedeni hissedilircesine kasıldı ve elini anında yaramın üzerinden çekip bulaşan kana baktı.

"Yaralanmışsın!" Endişeden delirmişçesine gürleyerek arka arkaya sert küfürler savurdu. Nefreti, küfürlerinde tekrar tekrar can buldu. Sonunda da küfürlerini, "O piçleri kendi ellerimle öldüreceğim, güvenlik yakaladığı an bizzat ben vereceğim cezalarını," diye tereddütsüz bir tehditle bitirdi.

Korkuyla baktım gözlerinin içine. Aynı cümleleri ikinci kez kullanıyordu. Bir insanı öldürmekten, basit bir şeyden bahsedermiş gibi konuşuyordu. En kötüsü de ses tonu ve bakışları bunu yapabilecek güçte olduğunu gösteriyordu.

Aklıma o adamlardan olabilme ihtimali gelince panikle kucağından inmeye çalıştım fakat beni yepyeni sıcak bir mırıltıyla durdurdu. "Yaran kötü görünüyor, hemen hastaneye gidiyoruz."

Beynim, korku ve panikten dolayı ağırlaşsa da son kalan kırıntılarıyla sözlerindeki detayı yakalamayı başardı. Hastaneye gitmeyi teklif ettiğine göre o adamlardan biri olmama ihtimali yüksekti. Mantığım, o adamların polisle karşı karşıya -hele ki benim için- gelmesini isteyemeyeceğini söylüyordu.

Rahatlamanın verdiği huzura yeni bir gerçek karışınca gözlerim korkuyla büyüdü. Hastaneye gittiğimiz anda polisle muhatap olmak zorunda kalacak olan bendim. İçimi amansız bir endişe kapladı. Kartal'ın kollarında daha da çırpındım. "Asla olmaz!" Sesim panikten tiz ve yüksek çıkmıştı. Kartal'ın şaşkınlığını fırsat bilerek kucağından ayağa kalktım. "Hastanelik bir durum yok, evde pansuman malzemeleri var. Temizlerim olur biter, çıtkırıldım kızlardan değilim."

Kartal şaşkınlığını üzerinden hızla atarak ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Yaran derin, iltihap kapma ihtimali var." Sesindeki sıcaklık devam etse de itirazı netti, beni hastaneye götürecekti.

Bir adım ötede pusu kuran sinir krizim Kartal'ın itirazıyla beni yeniden yokladı. Başımı delirmişçesine iki yana sallayıp, "Hastaneye gidemem. Beni oraya götürmene asla izin vermem!" diye karşı çıktım.

Kartal kaşlarını çattı. Gözlerini yine endişe bürümüş, çenesi kasılmıştı ama olduğu yerde sabit kalarak herhangi bir adım atmadı. Belki de ona dökülmemi bekliyordu. "Neden?"

İnanamayan gözlerle ona baktım ve sinirle karışık alaycı bir kahkaha attım. Tamamen delirmiştim. "Neden mi? Kartal biz hastaneye gittiğimizde polis gelmeyecek mi?"

Alaycı kahkahama dökülmemi hızlandıracak bir serinkanlılıkla karşılık vermeyi denedi. "Gelsin, bu yarışma..."

Başarılı olmuştu da...

"Yeter!" Elimi havaya kaldırarak Kartal'ın sözünü sertçe kestim. "Beni polis konusunda daha fazla sıkıştırmaktan ve bana sorular sormaktan vazgeç!" İki elimi boğazımın üzerine götürdüm. Gözyaşlarım çoktan yolunu bulmuş, yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Boğulurcasına, "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama açığımı arama, arama artık!" diye bağırdım. Bağırmama rağmen sesimden bitkinlik akıyordu, tam olarak acınası bir haldeydim.

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan müdahale etmek yerine delirmiş halimi büyük bir sessizlik içinde izlemeye devam etti. Benim de durmaya hiç niyetim yoktu. Bu patlamaya ihtiyacım varmışçasına kesik soluklarımın ve gözyaşlarımın arasında bağırmaya devam ettim. "Yapma Kartal... Yapma bunu bana, polisleri sorma! Sürekli saçma sapan sorularla ağzımdan laf almaya çalışma... Bak bana!" Çığlığa yakın bir sesle işaretparmağımı sertçe göğüs kafesime bastırdım. "Bak... Karşında azılı bir katil mi var sanıyorsun, ne görüyorsun bana baktıkça? Hırsız mı, kaçakçı mı, dolandırıcı mı?"

Sorduğum soruya cevap vermesini beklemeden parmaklarımı çaresizce saçlarımın arasından geçirdim. "Anla artık, korkumu anla ama sorma!"

Kartal kıpkırmızı gözlerim ve çırpınışlarım karşısında nefesi değişmesine rağmen sadece içini çekti ama gözlerinde bir daha polislerle ilgili soru sormayacağının yemini vardı. Bunu açıkça görebilmiştim. Sormayacaktı... Ben anlatana kadar bir daha asla sormayacaktı.

Sessizliğinden cesaret alıp, "Aklımı karıştırmaktan da vazgeç," diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. Patlatmanın verdiği rahatlamayla gözyaşlarım durmuş, kesik kesik iç çekişlere dönmüştü. "Beni korkutmaktan vazgeç."

Fısıltım geceye karıştığında Kartal'ın sessizliğinin bağları çözüldü ve belirsizlikten derinleşen bir sesle, "Neyden bahsediyorsun?" diye sordu.

Tüm korkularımı, gerçeği duyma cesaretsizliğimi yok sayarak gözlerimdeki karmaşayı daha net görebilmesi için ona iyice yaklaştım ve bakışlarımı gözlerine diktim. Daha fazla tereddütle yaşamak istemiyordum. Hayatımda ilk kez aklımı başımdan alan adamı her şeyden sıyrılmış en çıplak haliyle tanımak istiyordum.

"Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Seni o adamların arabasına binerken gördüm..." İşaretparmağımı kaldırıp adamların kaçtığı yöne doğrulttum. "Az önceki adamların canını alacağını söylerken bunu yapabilecek gibi bakıyordun onlara." Zorlukla yutkundum ve sesimin titrek çıkmasını umursamadan fısıldadım. "Kimsin sen?"

Anlamlandıramadığım bir ifadeyle uzun uzun baktı gözlerimin içine. Kırmızı gözlerime, ıslak kirpiklerime, titreyen dudaklarıma baktıkça hayal kırıklığımı da korkularımı da kendime yaptığım eziyeti de... Hepsini gördü. Gördükçe yüzü kasıldı, aldığı sert nefesler saçlarımın arasına karışarak saçlarımı hafifçe uçurdu.

En sonunda da kolumu kavrayarak arabamın arkasına çekiştirdiği gibi bedenimi, arabayla kendi bedeni arasında sıkıştırdı. "Bugün gördüğün adamlar..." Greendoor'a kısa bir bakış atıp tekrardan bana döndü. "Buranın sahiplerinden, daha doğrusu sorumlusu ve onu yıllardır tanıyorum. Kısacası burada işe başlamama sebep olan adam." Birden gözlerini sımsıkı kapatıp burun kemerini sıktı. Tüm bunları anlatmaktan hoşlanmadığı açıkça belliydi. Yeniden gözlerini araladığında ifadesinde sürekli takındığı gizemden arınmış bir içtenlik vardı.

"Sana dürüst olacağım. Buranın sahipleri sıradan işadamları gibi görünse de aslında değiller. Çalışanların bilmek dahi istemeyeceği karanlık yüzleri var. O yüzden hiçbir çalışan o yüzleriyle ilgilenmez, işine ve alacağı paraya bakar. Sadece burası ya da buranın patronları için değil, genel olarak tüm bar tarzı işletmelerin arka yüzü karanlıktır. Çoğu baskının sebebi de bundandır." Sinirle karışık derin bir nefes alarak yüzümü büyük avuç içlerinin arasına aldı.

"Onları sorduğunda seni durdurdum çünkü onların mekânında onlar hakkında konuşmazsın. Anında duyarlar. Hiç istemesem de seni terslemek zorundaydım, terslediğimde bir daha sormayacağını biliyordum." Umutsuzca iç çekti. "Seni duymalarını istemiyorum, Metis. Bilmek dahi istemeyeceğin o karanlık cehennemle karşı karşıya gelmeni istemiyorum."

Duyduklarım karşısında dehşete düşmüş gibi gözlerim büyüdü. Az daha çığlık atacaktım. Ya beni bıçaklayanlardı ya da en az onlar kadar kötü adamlardı. "O zaman neden burada çalışıyoruz? Sezgin Bey denilen adam kötüyse niye kötüye hizmet ediyoruz? Ya o adam bana zarar verirse?"

Kartal, çırpınışlarımı başkasının görmemesini istercesine kollarımı yeniden tuttu ve başını kararlılıkla iki yana salladı. "Hayır, Sezgin Bey kötü bir adam değil, karanlık bir yanı var ama güven bana kötü biri değil ve sana zarar vermeyecek. Sana kimse zarar veremeyecek, ben varken kimse sana zarar veremez, bunu aklından çıkarma." Bakışlarındaki ciddiyet ve sesindeki kararlılık çırpınışlarımı anında durdurdu.

Çırpınışlarım durunca ellerinin güçlü tutuşu gevşedi ve yüzümü dikkatlice süzdü. Yeniden çırpınmayacağımdan emin olunca da konuşmaya devam etti. Kartal'ı ilk kez böyle görüyordum. İlk kez bana derinlemesine açıklama yapıyordu. "Onların adını anmadığın sürece karşında onları bulmazsın. Sadece işini yapman önemli... İşimizi yapmamız önemli. Onlara değil, insanlara hizmet ediyoruz. Burada çalışıyorum, Sezgin Bey'in bana ihtiyacı var. Burada çalışıyorsun, benim sana ihtiyacım var. Ayrıca çalışanlarına zarar vermek yerine onları korurlar. Tıpkı güvenliğin az önce bizi koruduğu gibi."

Söylediklerini sindirmemi istercesine sessiz kalıp kollarımı tamamen bıraktı ve başparmaklarıyla yanaklarımdan yeniden süzülen gözyaşlarımı yavaşça silmeye başladı. Dokunuşları öylesine hassastı ki sevgiye aç ruhum, dokunuşlarını derinlemesine hissetmek istiyordu. Huzur istiyordu, güven istiyordu. İçimdeki isteğe daha fazla kayıtsız kalamayarak ona teslim olmayı seçtim ve alnımı göğüs kafesine yaslayıp çaresizce, "Korkuyorum," diye fısıldadım. "Ama sana güvenmek istiyorum."

Bir saniye bile beklemeden kollarını sırtımın etrafından dolayarak sımsıkı sarıldı. "Sana hiç yalan söylemedim, söylemeyi aklımdan bile geçirmedim çünkü gözlerindeki parıltılar öylesine hayat vericiydi ki suçluluk duymadan doyasıya bakmak istedim." Sesinde buruk ama aynı zamanda samimi bir teslimiyet vardı. "Bakmaya devam etmek istiyorum ve ne pahasına olursa olsun o parıltıları bir an için bile söndürmeden bakmaya devam edeceğim."

Bir yeminmiş gibi çıkan sesinin boğukluğu karşısında dizlerimin bağı çözülürken beni gövdesinden ayırıp bakışlarını omzumdaki yaraya çevirdi ve başıyla Greendoor'u işaret etti. "Ama senin de bana yardım etmen lazım, o yüzden bana daha fazla direnme ve senin için bir şeyler yapmama

izin ver. İçeride pansuman malzemeleri var, yaran iltihap kapmadan temizlemeliyiz."

Cevap vermemi beklemeden elimden tuttuğu gibi beni Greendoor'a doğru götürmeye başladı. Saniyeler sonra barın içindeydik. Adımlarının rotası içkilerin istiflendiği odaydı. Oradan personel odasına gireceğimizi düşünsem de umduğum gibi olmadı. Beni içki paletlerinin arasında bırakarak ecza dolabından gerekli birkaç malzemeyi alıp yanıma geri döndü ve yere oturmamızı sağladı.

Çatık kaşları hâlâ düzelmemişti ve yarama baktıkça çenesi seğiriyordu. Elini kaldırdı ve parmaklarının arasında tuttuğu ıslatılmış gazlı bezle nazikçe yaramın üzerini temizlemeye başladı. Dudakları da belli belirsiz hareket ediyordu, muhtemelen küfrediyordu.

Adamları öldürme iması aklıma gelince, "O adamlara blöf mü yaptın?" diye sordum.

Başını yüzüme doğru çevirdi ve bakışlarımın yaramın üzerinde olduğunu görünce kimlerden bahsettiğimi anladı. "Gerçekten öldürmek istedim..." Sesi duygu yoğunluğundan çatlamış gibiydi. "Ve sana zarar verselerdi bunu denerdim de."

Bakışlarımı yaramdan gözlerinin içine çevirdim. Yüzüme o kadar çok eğilmişti ki burunlarımız birbirine değmek üzereydi. Beklenti içinde içimi çektim. Sıcak nefesi, gece boyu yaşadığım tüm kâbusun üzerine aydınlık gibi doğuyordu. Her kötü anımı unutturuyordu. Bunu reddedemezdim, onu ne kadar istediğimi daha fazla göz ardı edemezdim ama ondan öğrenmem gereken son bir şey vardı.

Kartal yaramı kapatırken, "Bir süre seni idare eder," deyince başımı sallayıp titrek bir nefes aldım ve az önceki patron-çalışan konuşmasına atıfta bulundum. "Sen de beni, sadece çalışan olduğum için mi o adamlardan korudun?"

Kartal düşünmeden, "Hayır," dedi ve tekrardan yaraya döndü.

"Neden peki?" Sorduğum soruyla kalbim öylesine çok gümbürdedi ki Kartal'ın kalp atışlarımın sesini duyduğundan neredeyse emindim.

Çığırından çıkan kalbim, vereceği cevapla ya hayal kırıklığına uğrayacak ya da sonsuz bir huzura erecekti. Nefesimi tutup sabırsızlıkla vereceği cevabı bekledim.

Onunsa omzumun üzerinde son dokunuşunu yapan parmakları durdu ve bakışları ağır ağır gözlerime tırmandı. "Çünkü sana âşığım."

Kartal'ın boğuk sesinden dökülen sözleri, güçlü bir fırtınanın ardından dağılan küçük teknenin parçaları gibi her bir yana savrulmama sebep olsa da zihnimdeki tüm şüpheleri yok etmeye yetmişti. Beynimin günlerdir sorgulayan, yiyip bitiren yanı sesini kesip bir kenara çekildi ve cennetin en güzel perdesini aralayarak yepyeni huzur bahşetti.

İçime yeni yerleşen, daha önce böylesini tatmadığım huzur, yeni doğan bebeğin ciğerlerine aniden dolan nefesin ağırlığı gibi bir ağırlık yapınca dudaklarım ağırlığa tepki olarak şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

Sesim öylesine yüksek ve tiz çıkmıştı ki Kartal, kulağının çınladığını belli edercesine yüzünü buruşturdu ama duruşunu hiç bozmadan söylediğini onaylarcasına başını salladı. "Seni gördüm." Omzumdaki eli yanağımın üzerine tırmandı ve parmak uçlarını, ardında alevini bırakırcasına yanağıma sürttü. "Sana yardım etmek için delice bir istek duydum." Tenimi yaktığından habersiz parmaklarını yanağımın üzerine mühürleyerek belli belirsiz tebessüm etti.

"Çünkü karşı konulmaz bir çekimin var, aklımı başımdan alıyorsun. En başından beri..." Cümlenin sonuna yaptığı vurguyla yüzündeki tebessümünün yerini öfke aldı ve kaşlarını çatıp parmağını yanağımdan indirdi. Ardından hızla ayağa kalktı. "Ama sevgilin vardı." *Sevgilin* kelimesini tükürürcesine söylemişti. "Sonra ayrıldınız ve ben bir şansım olacağını düşündüm. O saatten sonra sana duygularımı açık açık belli ettim. Anlarsın sanmıştım." Olanlara inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ya anlamadın ya da beni istemedin."

Kartal'ın sözleriyle sevinçten kalbim ve beynim pelteleşse de onu istemediğimi düşünmesi tekrardan kendimi toparlamama sebep oldu ve ayağa kalkıp pürüzlü çıkan bir sesle, "Seni hep istedim," diyerek içimdeki duygu fırtınasının onu da esir almasına izin verdim. "Sadece senden emin olamıyordum ama kendimden, sana hissettiklerimden hep emindim." Aramızdaki mesafeyi olabildiğince azaltıp dudaklarının üzerine fısıldadım. "Senin yanındayken kalbim, kimsede çarpmadığı gibi çok başka çarpıyor. Bu hem güzel hem de korkutucu."

Dudaklarımın arasından dökülen her itirafla, Kartal'ın büyüyen gözlerine kaşları da eşlik ederek havaya kalktığında hızlanan nabzının etkisiyle kesik kesik dudaklarıma çarpan sıcak nefesine odaklandım. Onu öpmek için karşı konulmaz bir arzu duymama rağmen ısrarla karanlık bir köşede saklıyordum ama artık saklamam gerekmiyordu. Geri durmam gerekmiyordu. Benden her şeyi başlatacak nedeni istediğini söylemişti. Öyleyse,

ona âşıkken ve o da bana âşıkken ona her şeyi başlatacak nedeni artık vermeliydim.

Kartal'ın hızını hesap edemeyeceği bir sürede parmaklarımı ensesine sarıp dudaklarımı, dudaklarının üzerine bastırdım.

Kartal ise altdudağını kavramamla birlikte sanki bu anı yıllardır bekliyormuşçasına büyük bir açlıkla dudaklarımı kavrayıp dizginleri ele aldı ve göğsümde kıvılcımlar saça saça sahiplenerek öpmeye başladı.

Bir eliyle de belimi kavrayıp üzerime yaslanarak geriye doğru adımlamamı sağladı. İkimizin de adımları kontrolsüz ve aceleciydi. Belki bir adım sonrası düşecektik ama birbirimize kenetlenmiş dudaklarımızdan başka düşüncemiz yokmuşçasına öpüşerek yürümeye devam ettik. Ta ki sırtım içki paletine dayanana dek.

Sırtım dayanır dayanmaz Kartal öpüşünü derinleştirdi. Susamış gibi öpüyordu, açıktan ölmek üzereymiş gibi, nefes alması yaptığı dudak darbelerine bağlıymış gibi...

Paletten bir içki, darbelerinin yarattığı etkiye daha fazla dayanamadı ve diğer şişeleri sarsarak yere düştü. Çıkan sesten ve ayaklarımızı ıslatan içkiden dolayı dudaklarından ayrılmak istesem de Kartal izin vermedi ve öpmeye devam etti. Derken bir şişe daha düşüp paramparça oldu. Aynı şekilde üçüncü şişe de yerde tuzla buz olurken kırılan içki şişelerinin Kartal'ın hesabına yazıldığı aklıma geldi ve avuç içlerimi omuzlarına yaslayarak dudaklarından ayrıldım. Nefes nefese, "Kartal şişeler kırılıyor!" dedim panikle.

Ama kırılan şişeler Kartal'ın umurunda değilmiş gibi bakıyordu. Arzudan gözleri alev almış, siyahlarında kızıllıklar dans ediyordu. "Kimin umurunda?" Sesinin tınısı, arzu dolu gözleriyle tamamen eşti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni tek hamlede kucağına alarak bacaklarımı beline sarmamı sağladı, ardından sırtımı yeniden palete yasladı. "Umurumda olan bacaklarına cam sıçramaması..." Alev almış gözlerini dudaklarıma indirdi. "Bir de seni bitirene kadar öpmek."

Yarattığı etkiden dolayı sözlerine odaklanmam biraz vaktimi alsa da sonunda sıcak nefesimi ıslak dudaklarına bırakarak, "Bitirmeni istemiyorum," dedim ve altdudağımı dişleyerek cüretkâr bir arzuyla karşılık verdim. Sanırım bu da Kartal'ın bir etkisiydi. "Eğer bitirirsen dakikalardır yarattığın güzelliği bir daha tadamam. O yüzden bitirmeni değil, her defasında tekrar tekrar öpmeni istiyorum."

Kartal'ın dudakları aralanıp keskin bir iç çekişle çenemi kavradı ve parmaklarının tutuşunu sıklaştırıp dudaklarımın büzülerek öne çıkmasını sağladı. İlk darbesi, dişleri arasında canımı acıtmayacak şekilde ezmek oldu. "Sanırım seni yiyeceğim." Gülümsemek istedim ama parmaklarının baskısı dudaklarımın gerilmesine izin vermedi. İkincisi darbesi gecikmeden geldi ve dudaklarımın üzerine dakikalar önce öpüldüğümü unutturacak kadar güçlü bir öpücük bıraktı. "Sonra tekrar öpeceğim." Yeniden dudaklarımı ısırdı. "Yine yiyeceğim." Tekrardan öptü. "Ve öpeceğim."

Dudaklarımla birlikte ruhum da tükenirken bu eziyete hevesle kucak açtım. "Hayır diyeceğimi hiç sanmıyorum," dediğimde baştan çıkarıcı bir gülümseme Kartal'ın dudaklarına ev sahipliği yaptı.

"Dedirteceğimi hiç sanmıyorum."

İçimi çekmeme bile izin vermeden dudaklarımı bir kez daha ele geçirdi. Öpüşü öylesine tutkuluydu ki her dudak baskısında kasıklarıma tekme yiyormuşum gibi kasılıyordum ve aynı derinlikle karşılık vermeye çalışıyordum.

Çok geçmeden göğüs kafesimizin hareketlerini uyumlu hale getirip nerede nefesim bittiğini keşfetmiş, her defasında nefes almama fırsat yaratarak dakikalarca öpüşmemize vesile olmuştu.

İlk geri çekilen Kartal oldu. Muhtemelen ciğerlerimin patlamak üzere olduğunu anladı ve usulca başını geri çekti.

Kartal dudaklarımı bıraktığında dudaklarımın şiştiğine ve kıpkırmızı olduğuna emindim ki Kartal'ın arzuluyla yanan bakışları da bunu gösteriyordu. "Buradan biraz daha gitmezsek..." Derin bir solukla doldurdu ciğerlerini. "Dudakların tamamen aşınacak ve bir süre yemek yiyemeyeceksin." Başını iki yana salladı. "Buna izin vermem. Seninle kendi aramda bir seçim yapmak zorunda kalırsam kazanan hep sen olursun."

Kartal'a gülümsediğimde beni kucağından indirdi ve parmaklarını, parmaklarımın arasından geçirip kapıya yönlendirdi. Telefonum aklıma gelince onu durdurdum. "Telefonumu önlüğümün cebinde unutmuşum."

Kartal elimi bırakmak yerine elinin tutuşunu daha da güçlendirerek benimle birlikte personel odasına geldi, ardından telefonumu alarak birlikte Greendoor'dan dışarı çıktık.

Kartal'ın adımlarının motosikletine doğru olduğunu görünce arabamı işaret ettim. "Arabam n'olacak?"

Kartal adımlarını durdurup bedenini bana çevirdi ve boşta kalan elini başımın arkasına yerleştirerek parmak uçlarını saçlarımın arasına karıştırdı. "Gün aydınlanınca güvenliğe bıraktırırım." Yüzünü, yüzüme yaklaştırıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Bu gece daha fazla konuşmasan mı? Çünkü sesini duydukça sesinin dudaklarına çarpışını düşünüyorum, daha sonra da dudaklarının tadını aklıma geliyor ve..." Elimi bırakıp boşa çıkan elini belime sararak bedenimi bedenine yasladı.

"Dudaklarını öpmek istiyorum." Altdudağımı çekiştirip yavaşça öptü ve usulca geri çekilerek dudaklarıma hayranlıkla baktı. "Tanrı aşkına kadın, bu nasıl bir tat? Bu haksızlık..." Sesi resmen eziyet çeker gibiydi. "Dudaklarının bana dayanamamasından şimdiden çok korkuyorum."

Belli belirsiz gülümseyip avuç içlerimi yanaklarına yasladım ve bu defa ben onun altdudağını usulca öptüm. Utanmak istiyordum ama sıcak nefesi, boğuk sesi tüm tabularımı yıkmıştı. İçimden geldiği gibi hareket etmek istiyordum. Sonunu düşünmeden anın tadını çıkararak... Bolca sevgi vererek... "O zaman sana alışmalarını sağla çünkü ben sürekli öpülmek istiyorum."

Kartal mesajı alırcasına gülümsedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayaklarımı yerden kesti.

Kartal'ın beni eve bırakacağını düşünürken iki katlı lüks bir evin önünde durunca şaşkınlıkla ona baktım. Neden burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu, ayrıca daha önce Kartal'ın maddi durumunu hiç sorgulamamıştım ama bardan aldığı parayla böyle bir evde yaşayamayacağının bilincindeydim.

"Burası neresi?" diye sorduğumda Kartal, "Bir arkadaşımın evi," dedi ve inmemi beklercesine motosiklette kıpırdamadı.

İstediğini yapıp motosikletten indim. "Neden buradayız?"

Kartal da motosikletten inip bakışlarıyla omzumu işaret etti. Yüz ifadesi değişmiş, âşık görüntüsünün yerine öfkeli Kartal geri gelmişti. "Yaran için," dedi kızgın bir sesle. "Kanı durdurduğumu sanmıştım ama motosiklete binerken yeniden başladı. Elimden daha fazlası gelmiyor. O piç bıçağı derin saplamış." Ses tonu, o adamları eline geçirdiğinde acımayacağını açıkça gösteriyordu. "Arkadaşım doktor. Madem hastaneye gitmiyorsun, o zaman arkadaşım seni görür."

Gözlerimin kocaman açıldığına emindim ki Kartal da gözünü kırpmadan gözlerimin açılışını izledi. "Kartal doktora gerek yok, evde pansuman yapabilirim."

Kartal'ın parmakları, yüzüme düşen saç perçemlerine karıştığında yüzündeki kızgın ifadesi de silindi ve sıcacık bir sesle, "Gerçekten, bir doktor yaranı görmeden seni bırakabileceğimi mi sandın?" diyerek saçlarımdaki parmaklarını elime indirdi. "Belki biz daha yolun çok başındayız ve sen, benim gözümdeki seni bilmiyorsun ama bendeki değerin..." Elimi kaldırıp avuç içimi, göğüs kafesine yerleştirdi. "Çok daha derinlerde."

Kartal'a cevap vermeden boynuna atladım ve ona sımsıkı sarıldım. Daha önce kimseye sarılmamışçasına sımsıkı sarmalamaya çalıştım bedenini. Bir yandan da dolan gözlerimi saklamaya çalışıyordum. Hayatım boyunca sevildiğimi duyduğum ve hissettiren nadir insanlardan biriydi Kartal. Bir annem, bir de Rüya'dan duymuştum. Şimdi de ondan duyuyordum ve bu, en farklı hissettireniydi.

Kartal da bunu daha fazla hissetmemi istercesine sımsıkı sarıldı ve başımın üzerinden öptü. Kartal'ın sıkı sarılışı karşısında yüzümü buruşturmadan edemedim çünkü omzumu acıtmıştı ama yine de sesimi çıkarmaya niyetim yoktu. Kollarındaki sıcaklıkla ömür boyu kalmak için gerekirse sonsuza kadar sesimi çıkarmazdım.

Lakin Kartal benimle aynı fikirde değildi. Canımı yaktığını anlamış gibi kollarını hızlıca çözdü. "Canını acıttım mı?"

"Biraz," desem de Kartal'ın keyfi yine de kaçmıştı. Derin bir nefes alıp elimden tuttuğu gibi evin kapısına ilerledi ve alacaklı gibi kapıyı yumruklamaya başladı.

Panikle etrafıma baktım. Kartal'ın çıkardığı seslerden diğer evlerdeki insanların başımıza üşüşmesi an meselesiydi ama Kartal bunu pek umursamıyor gibiydi.

"Kartal insanları uyandıracaksın."

Kartal bana doğru kısa bir bakış atıp bilmiş bir ifadeyle, "Buradakiler kolay kolay uyanmaz, merak etme," dedi ve kapıyı çalmaya devam etti.

Neyse ki çok geçmeden kapı açıldı ve Kartal'ın kapıyı yumruklaması son buldu.

Kapıyı ince, uzun boylu bir adam açtı. Yüzünde canlılık, bedeninde de *boxer* dışında hiçbir kıyafet yoktu. Adam karşımızda uyku mahmuru haliyle neredeyse çıplak dikilince başımı hızlıca öne eğdim.

Kartal da ani bir hareketle önüme geçerek adamı görüş alanımdan tamamen çıkardı. Kızgın bir sesle, "Lan böyle kapı mı açılır?" diye çıkışınca adamın uykulu sesini duydum.

"Oğlum, savaş çıktı sandım. Asıl böyle kapı mı yumruklanır, delirdin mi sen?"

"Git üzerine bir şeyler giy!" Kartal muhtemelen adamı geriye itmişti ki kapının önündeki engelin gitmesiyle içeriye doğru bir adım attı ve bedenini bana çevirdi. Elini uzatarak, "Gel benimle," dese de içeri girip girmemek konusunda temkinliydim çünkü çıplak adamın hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum.

Kartal aklımdan geçenleri okumuşçasına çatık kaşlarıyla, "Odasına gitti. Çıplak olabileceğini düşünemedim, kusura bakma," deyince belli belirsiz başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım.

"Sorun değil ama özrünü ondan dilemelisin, adamı yatağından kaldıran biziz. Böyle karşımıza çıkması çok normaldi."

Kartal söylediklerime derin bir nefesle karşılık verdi ve beni büyük bir salona yönlendirdi. "Hemen geliyorum," diyerek yanımdan ayrıldı. Büyük ihtimalle adamın odasına gidecek ve neden burada olduğumuzu söyleyecekti.

Bakışlarımı kapıdan omzuma çevirdim. Acım dakikalar geçtikçe artıyor gibiydi ve içimden bir ses, birazdan nefesimin kesileceğini söylüyordu. Ağlamaklı bir ifadeyle iç çekip yanımdaki koltuğa oturdum.

Dakikalar sonra tahmin ettiğim gibi arkadaşı elinde tıbbi malzemelerle ve Kartal'la birlikte salona girince direkt ayağa kalktım. Adamın bakışlarında muzip parıltılar vardı ve dürüst olmak gerekirse bakışları yanaklarımın ısınmasına sebep olmuştu.

"Hoş geldin, kusura bakma, az önce bu ayıboğan yüzünden seni doğru dürüst karşılayamadım. Ben Gürkan."

Ayıboğan lafını duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum. Tıpkı Gürkan da Kartal'ı ilk gördüğümde onu betimlediğim şekilde tanımlamıştı. Demek ki aklın yolu gerçekten de birdi.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp Gürkan'a odaklandım. Şimdi sadece bakışlarında değil, tüm yüzünü kaplayan muzip ifadesiyle yüzüme bakıyordu. Anlamıştı... En azından ayıboğan lafına gülmemek için kendimi zor tuttuğumu fark etmişti. "Metis ben de," dediğimde bakışlarım Kartal'a

kaydı. Tanışma faslımızın bir an önce bitmesini istercesine keyifsizce bize bakıyordu.

"Metis mi? Ne değişik ismin varmış. Yanlış bilmiyorsam Yunan mitolojisinden bir kelime olmalı."

Kartal bıkkın bir solukla araya girdi. "Onomastikçiliği* bir kenara bırakıp yarayla mı ilgilensen?"

Gürkan serseri bir gülüşle Kartal'a baktı. "Hem merdiven altı doktorluğu yaptırtıyorsun hem de huysuzsun, miniğim. Huysuz olması gereken kişi benim."

Miniğim lafına sesli bir şekilde gülmek istesem de Gürkan'ın sözleriyle tokat yemişçesine silkelendim ve yaptığımız olayın ehemmiyetini idrak ettim. Mahcup bir tavırla, "Biz aslında evde de halledebiliriz. Gerçekten önemli bir yara değil, gitsek iyi olur," diye savunmaya geçip adımlarımı kapıya yönlendirince Kartal dirseğimi kavradı ve gitmemi engelledi.

"Gürkan, gevezelik zamanı değil!" dedikten sonra daha sakin bir sesle bana döndü. "Sen onu ciddiye alma, boş konuşmayı çok sever."

Kartal'a itiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki Gürkan konuşmamı engelledi. "Metis, sen hiç üzerine alınma. Ben her zaman yardıma açığım, sadece adamımı kızdıracak bir koz elime geçti ve bu bir ilk. Bırak da onu sonuna kadar kullanayım."

"Gürkan!" diye sertçe çıkıştı Kartal. "Şu yaraya bak artık! İltihap kapacak."

"Tamam, tamam." Gürkan pes edercesine az önce kalktığım koltuğu işaret etti. "Şuraya oturur musun?"

Başımı sallayıp dediğini yapınca yanıma gelerek bakışlarını omzuma çevirdi. Bir yandan da eline eldivenlerini giyiyordu. Eldivenlerini giydikten sonra yaramı açtı ve kısa incelemesini bitirip Kartal'a döndü. "Evet, dediğin gibi dikiş atılması gerekiyor. İki santimetre genişliğinde kesik var. Dikiş atabilmem için lokal anesteziyle uyuşturmam lazım ama öncesinde nöbetçi eczane bulmamız gerekiyor."

Kartal, "Ben giderim, ne gerekiyorsa alır gelirim," deyince hayal kırıklığına uğramışçasına büyük bir yenilgi içinde onu durdurdum.

"Benim lokal anestezi maddelere karşı alerjim var. Küçükken bunun yüzünden ölümden dönmüştüm. Dikişe dayanabilirim," diyerek Gürkan'a baktım.

* Dilbilimin özel isimleri inceleyen dalıdır. (e.n.)

Hissettiğim korkudan dolayı resmen ağzımın içi kurumuştu. Acı çeker gibi, "Kaç dikiş atacaksın?" diye sorunca Gürkan duyduklarından hoşlanmadığını belli edercesine, "Üç dikiş," dedi. Geldiğimizden beri yüzünü ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. Muzip tavırlarından eser kalmamıştı.

Çaresizce başımı salladığımda Kartal tedirginlikle araya girdi. "Dikiş atılmasa ne olur?"

"Dikiş atılmazsa yara enfeksiyon kapabilir ve mikroplar kana, böylelikle tüm bedene kolayca yayılabilir. Bu ihtimal, her zaman risktir."

Kartal kesik bir soluk verip burun kemiğini sıktı. Patlamaya hazır bir volkan gibi görünüyordu. Eline uzanıp bana bakmasını sağladım ve korktuğumu anlamamasını istercesine gülümsedim. "Benim için sıkıntı yok."

Kartal düşünceli bir ifadeyle elimi hafifçe sıktığında Gürkan, "Bu biraz canını yakabilir ama elimi çabuk tutacağım," dedi ve yaramın üzerine adını bilmediğim bir sıvı döktü.

Beklediğim gibi bedenim acıya kasılarak tepki verdiğinde sesimin çıkmaması için tüm gücümle dişlerimi sıktım.

Kartal da hemen yanı başımdaydı ve bedenimin verdiği tepkiyi tıpkı benim gibi dişlerini sıkarak izliyordu. Arada bir de dudakları kımıldıyordu. Artık emindim ki o adamlar karşısına çıkar çıkmaz onları öfkesinde boğacaktı.

Gürkan tenimden iğneyi geçirdiğinde -ki bu defaki çığlık atma isteği uyandırmıştı- Kartal'ın çatlamış sesini duydum. "Canını çok yakma."

"Elimden geleni yapıyorum."

Kartal daha fazla bir şey yapamayacağını anlayınca karşıma dikilip önümde diz çöktü ve acıdan titretmeye başlayan ellerimi iki avucunun arasına hapsetti. "Dayanabilecek misin?"

Şu an bağırmak, ağlamak, hatta kaçmak istiyordum lakin tek yapabildiğim dolu gözlerle Kartal'a bakmak oldu.

Dayanabilecek miydim, bilmiyordum ama gözlerimin kararmakta olduğunu hissediyordum. Yine de onu telaşlandırmamak adına dayanabileceğimi söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki ses yerine sadece nefesim dışarıya çıktı. Şok içinde kalakaldım. Acı resmen sesimi kesmişti. Bu defa gözlerimle sorusunu cevaplamak istedim ve dayanabileceğimi belirtircesine gözlerimi kapatıp açtım ama bu defa da dolu gözlerimden bir damla yaşın kaçmasına engel olamadım.

Kartal gözümden süzülen damlayı takip etti ve acı çektiğini belli eden bir iç çekti. Ardından dizlerinin üzerinde doğrularak yüzüme yaklaşıp gözyaşımın üzerinden öptü ve keskin bir fısıltıyla, "Sana yemin ediyorum, bu gözyaşının hesabını soracağım," dedi.

Bunu istemediğimi söylemek istesem de sesim çıkmadığı için sadece belli belirsiz başımı salladım ve tenimi yeniden dağlayan acıyla gözlerimi sımsıkı kapattım.

Benim gözlerimi kapatmam Kartal'ın sesinin daha da yoğun çıkmasına sebep oldu. "Bitmedi mi hâlâ?"

Gürkan, "Şimdi bitti," derken muhtemelen yaranın üzerini kapatıyordu. Ellerinin baskısını belli belirsiz hissediyordum. Ya da acıdan uyuşmaya başlamıştım.

Gözlerimi yavaşça araladım. Kartal'ın yüzündeki ifadesi değişmemesine rağmen gözlerimiz buluştuğunda sıcacık gülümsemeye çalıştı ve yeniden yanağımın üzerinden öptü. "İyi misin?"

İçime titrek bir nefes çektiğimde sesimi de nihayet bulabilmiştim. "Daha iyi hissettiğim olmuştu."

Kartal, gecemi çevreleyen kâbusu ılık fısıltısında aydınlığa çevirmeye çalıştı. "Bu geceyi unutman için elimden geleni yapacağım."

Dikkatli bir şekilde Kartal'ın yüzüne baktım. Sesini sakin tutmaya çalışsa da bana gülümsese de aslında gerginlikten kaybolduğunu görebiliyordum. Bedeni gerginlikten kaskatıydı ve benim istediğim bu değildi. Hele ki ilişkimizin yeni başladığı bu geceyi kötü anımsamak ya da unutmak istemiyordum. Başımı kararlı bir ifadeyle iki yana sallayıp koltuğun ucuna doğru kayarak ona iyice yaklaştım.

"Bu gece hayatımın dönüm noktası. Geriye dönüp baktığımda birbirimize yaptığımız itirafları ve..." Dakikalarca süren öpüşmemizden bahsedecekken Gürkan'ın da yanı başımızda olduğunu hatırlayıp kendimi son anda durdurdum ve ona doğru kısa bir bakış atıp yeniden Kartal'a döndüm. "Bu geceyi unutmak istemiyorum."

Öpüşmemizden bahsettiğimi Kartal'ın anladığına emindim çünkü gözlerinden geçen arzu dolu parıltılar, aynı sahneleri yeniden yaşamak istediğini açıkça belli ediyordu. Bakışlarındaki arzu, ayna görevi görerek anında bana yansıdı fakat olduğumuz konumdan dolayı yutkunarak arzumu bastırmayı başardım.

Kartal yutkunma sesimi duyunca bir bana bir de Gürkan'a baktı. Muhtemelen dudaklarımı kavramakla kavramamak arasında kendince bir çatışmaya girmişti. Bir an için Kartal'ın, Ekin için söylediği, *bir adam başka bir erkeğin yanında sevgilisini öpmez. Cevheri kendine saklar*, sözleri aklıma geldi. Bu düşüncede olduğuna göre kendi iç dünyasındaki çatışmasında galip gelecek yanı belliydi.

Umduğum gibi de oldu, bir şey demeden ayağa kalkıp Gürkan'a ithafen, "Ağrı kesici alabilir, değil mi?" diye sordu. "Daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

"Almanız gereken ilaçları yazacağım. Birkaç gün sonra yeniden görmem gerekiyor. Daha sonra da iz kalmaması için ilaç önereceğim."

"Sorun değil," diyerek oturduğum yerden ayağa kalktım. "Bedensel güzellikleri pek umursamıyorum, iz kalsa da olur."

Kartal'ın yüzünden tuhaf bir gülümseme geçti. Ne hissettiğini pek anlamasam da duyduklarından hoşlanmış gibi duruyordu.

"Vay," dedi Gürkan da ve Kartal'a yan bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. "Nadiren duyduğum bir cümle olsa da birkaç gün sonra yaranı tekrardan görmem lazım. Alman gereken ilaçları, alerjini göz önünde bulundurarak yazdım."

Kartal, Gürkan'ın elindeki kâğıdı aldı ve kâğıda baktıktan sonra cebine koydu. Onlara belli etmeden keyifsizce yüzümü buruşturdum. Şu an param yoktu ve o ilaçları yarından önce almam mümkün değildi. Anlaşılan o ki önümde beni bekleyen zor birkaç saat vardı.

Düşüncelerimin eşliğinde yüzümü daha da buruşturdum. Kartal'dan kâğıdı istemeyi düşünsem de Kartal'ın olası itirazından dolayı, Gürkan'ın evinden çıktıktan sonra almamın daha mantıklı olacağını düşündüğüm için bundan vazgeçip sessiz kalmayı tercih ettim.

Kartal, "Artık gidelim," deyince başımı sallayıp Gürkan'a döndüm.

"Teşekkür ederim, ayrıca bu saatte seni uğraştırdığım için kusura bakma."

Gürkan samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Zamansız heyecanları oldum olası severim. Bu adam boşuna mı arkadaşım?" diyerek elini Kartal'ın omzuna attı. "Ne teşekkür et ne de özür dile, sadece yazdığım ilaçlar ağrını almazsa bilgim olsun yeter."

Gürkan'a baktıkça yeni tanışmış olmamıza rağmen yüzünde samimiyetten ve sevecenlikten başka bir şey göremiyordum. Ayrıca Kartal'a olan

bakışlarından aralarındaki bağın kuvvetini de anlayabilmiştim ve dürüst olmam gerekirse bu arkadaşlığa Kartal adına sevinmiştim. Kartal'ın da Rüya gibi bir dosta sahip olması beni oldukça mutlu etmişti.

Mutluluğumu gölgeleyen kıpırtılar yeniden ayyuka çıkınca adımlarımı kapıya doğru yönlendirdim. Daha fazla ayakta kalmak istemiyordum. Midemde ufak bir bulantı hissi vardı. Muhtemelen acıdan kusmak üzereydim ve bunu onların yanında yapma niyetinde değildim. Şu an için tek yapmak istediğim bir an önce eve gidip bedenimdeki ağrı sökülene kadar uyumaktı. Hoş, ağrıdan nasıl uyuyacağım konusunda bir fikrim de yoktu.

Canımı sıkan diğer ayrıntıysa omzumdaki hareket yetisinin kısıtlanmasıydı. En az bir hafta omzumu hareket ettirirken zorlanacak gibi duruyordum ve bu da dans etmemi zorlayacak demekti.

Dans ederken omzumu nasıl idame edeceğimi düşünürken dışarıya çıkmıştık. Kartal da Gürkan'la konuşuyordu. Kısa konuşmasını bitirip yanıma geldi ve kaskı başımın üzerinden geçirmeden önce saçlarımın üzerinden öptü. "Biraz daha iyi misin?"

Kartal'ın endişesi, sesinde gizleyemeyecek noktaya gelmişti ve ben daha fazla endişelenmesini istemiyordum. "Daha iyiyim, biraz sızlıyor, o kadar."

Kartal bana inanmadığını belli eden bir bakış atsa da beni zorlamadı. "Yarın çalışmanı istemiyorum, dinlenmem gerekiyor. Hatta kendini iyi hissedene kadar çalışmanı istemiyorum."

"Olmaz Kartal," diyerek karşı çıktım. "Çalışabilirim, öyle günlerce yatıp dinlenecek biri değilim."

Kartal, "Yine de dinlenmen gerekiyor," diyerek başımdan kaskı geçirdi. "En azından yarın."

Huysuz bir ses tonuyla, "Ya sen?" diye sordum. Beni barda yalnız bırakmayacağını bilsem de sanırım biraz şımartılmak istiyordum. "O zaman sen de çalışmayacaksın, değil mi?"

"Dinlendiğinden emin olmam gereken biri var, o yüzden çalışmayacağım."

İstediğim cevabı almıştım. Dudaklarımı sahte bir şaşkınlıkla büküp, "Nasıl emin olacaksın dinlendiğinden? Ziyaretine mi gideceksin?" diye sordum.

Kartal'ın dudaklarına serseri bir gülüş yerleşti ve başını salladı. "Gitmem gerekiyor."

"Ben olsam..." diyerek Kartal'a göz kırptım. "Sen gelene kadar ayakta dururdum. Böylece gelmen daha hızlı olurdu."

Kartal gülüşünü bozmadan elini, belime sararak beni kendine çekti. "Beni istediğin sürece şartlar ne olursa olsun ben sana hep gelirim ve senden hiç gitmem." Avuç içini deli gibi çarpan kalbimin üzerine bastırdı. "Yeter ki beni buranla iste."

"Sana kötü bir haberim var," dedim ve omzumdaki acıya inat hevesle gülümsedim. "Uzun bir süre bana katlanmak zorunda kalacaksın."

Kartal cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki Gürkan'ın sesi aramızda yankılandı. "Evimin önünde cilveleşmek yerine kendi evinize gitseniz bence daha mantıklı olur."

Kartal'ın tek kaşı anında havalandı ve başını geriye çevirdi. "Sen hâlâ orada mısın?"

"Bedava romantik film izliyorum, fena mı?"

Kartal benden ayrılıp ona yönelince Gürkan hızla içeriye girerek kapıyı kapattı. Kartal da sabır çekercesine başını iki yana sallayıp yeniden bana döndü. "Seni sonsuza dek öpmek ve sana sarılmak istiyorum ama bu gece değil. Daha fazla acı çekmeni istemiyorum, bir an önce dinlenmen lazım," diyerek motosikletine bindi.

Artmaya başlayan bulantımdan dolayı sözlerine mağlubiyetle hak verip sessiz kaldım ve motosikletine bindim.

Yaklaşık on beş dakika sonra eczanenin önünde durunca gözlerim korkuyla büyüdü. İlaçları şu an alamazdım ve Kartal'ın almasını da istemiyordum.

Panikle, "İlaçları yarın alırım. Şu an omzum uyuşmuş halde ve gider gitmez uyuyacağım, ilacın bir faydası olmayacak," diye itiraz etsem de Kartal'ı durduramayacağımın bilincindeydim.

"O acıyla uyuman da benim, senin daha fazla acı çekmene izin vermem de mümkün değil."

Son bir umutla, "Kartal," deyince Kartal, "Sevgilim," diyerek sözümü kesti ve itirazlarımın geçersizliğini bir kelimeyle mühürledi.

Kartal'ın ağzından çıkan tek kelime nefesimi kesmeye yetmişti. Daha birkaç saat önce dakikalarca öpüşmüş ya da birbirimize sarılmış olmamıza

rağmen ağzından çıkan tek kelime, genç bir kızın masumluğundaki kalbimi tekletmeyi başarmıştı.

Hipnotize olmuş gibi başımı salladım ve motosikletten indim. Kartal da motosikletten indiği gibi elimden tuttu, birlikte eczaneye girdik.

Eczanede işimiz bitince vakit kaybetmeden yeniden yola çıktık. Uykusuzluk ve acı, tüm direncimi kırmak üzereydi. Daha fazla ayakta kalacak dermanım yokmuş, bacaklarım beni taşımayacakmış gibi hissediyordum.

Gün aydınlanırken evin önüne geldiğimizde Kartal da benimle birlikte yukarı çıktı. İçeri gireceğini sansam da umduğum gibi olmadı.

Kapıdan içeri girmeden beni durdurup kendine çevirdi ve üzerime eğilerek dudağımın üzerine ufak bir öpücük kondurdu. "Daha fazla oylanmadan ilaçlarını alıp hemen yat, olur mu?"

İçeriye gireceği düşüncesine kendimi öyle kaptırmıştım ki -sevgili olmadığımızda bile eve gelmek için can atan birinin şu an gelmemesini yadırgamıştım- şaşkınlıkla, "Sen gelmeyecek misin?" diye sordum.

Sesindeki sıcaklık ve yumuşaklık anında gitti ve yerine, insanın kanını donduracak buz gibi bir soğuklukla, "Görmem gereken bir hesap var," dedi. Sesindeki kararlılık en az soğukluğu kadar keskindi.

"Kartal, eğer o adamlarsa..." Sözümü kesen bu defa dudaklarımın üzerine kapanan dudakları oldu ve beni yavaşça öptü.

Geri çekildiğinde, "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi.

Ondan böyle bir cümle duymayı beklemediğim için yepyeni bir şaşkınlıkla, "Ne sözü?" diye sordum.

Parmakları saçlarımın arasına karıştığında başparmakları da gözlerimin altındaydı. "Ben hayatım boyunca hep güçlü bir adam oldum. Bunun için savaştım. Dimdik durdum ve kimseye boyun eğmedim." Parmaklarını gözlerimin altında yavaşça hareket ettirdi. "Ta ki bu geceye kadar..." Keyifsiz bir soluk çekti içine. "Bu gece anladım ki benim gücümü kıran, dimdik duruşumu yerle bir eden, boynumu büken bir zaafım varmış." Bu defa solgun bir gülümseme yerleşti dudaklarına.

"Gözyaşın..." Sesinin acı çeken tınısı, kalp atışımı hızlandırdığında yeniden yüzüme yaklaştı ve alnını alnıma yaslayarak boğuk bir sesle fısıldadı. "Ve yine anladım ki bir damla gözyaşın, bana her şeyi yakıp yıktırabilecek tek nedenmiş."

"Kartal..."

Dudaklarını gözlerimin üzerine bastırdı. "Bir daha bu geceki kadar gözyaşı dökmeyeceğine söz ver. Ver ki senden başka kimse şahit olmasın zaafıma. Kimse seni benden almaya kalkmasın ve eğer illa gözyaşı dökeceksen de sadece mutluluktan olsun. Anca o zaman durdurulabilir olurum."

Kartal'ın gizemli sözleri kafamı karıştırsa da aynı zamanda yeniden gözlerimin dolmasına sebep oldu. Dolu gözlerimi görmemesi için yüzümü göğsüne gömüp kollarımı beline sardım. Kartal da omzuma dikkat ederek sarılıp başımın üzerinden öptü.

"Senden ayrılmayı hiç istemiyorum ama artık gerçekten dinlenmen gerekiyor." Cevap vermek yerine göğsünde huysuzca homurdanınca gülümseyen sesini duydum. "Böyle yapmaya devam edersen gidemem."

Başımı göğsünden kaldırıp hevesle yüzüne baktım. "Gitmesen?"

Yüzümdeki saçlarımı geriye itip, "Gitmek zorundayım yoksa sen hiç dinlenemezsin," deyince ısrar etmek yerine başımı salladım ve dudaklarının üzerine son bir defa daha öpücük kondurup içeriye girdim.

Hissettiğim heyecandan ayaklarım resmen yere basmıyor gibiydi ama omzumdaki acı beni ısrarla olduğum ana geri çekiyor, bir an önce ilaç almam gerektiğini hatırlatıyordu.

Doğruca mutfağa girip Gürkan'ın verdiği ilaçları içtim ve odama geçerek kapıyı kapattığım gibi kapıma yaslanıp gözlerimi kapattım.

Âşık olduğum adam aşkıma karşılık vermiş, dünya bir anda tozpembe hale bürünmüştü ve biliyordum ki bizim için tozpembe kalmaya devam edecekti.

Kâbuslarım nihayet bitmişti.

Ağzım kulaklarımda gözlerimi aralayıp üzerimi değiştirmek için dolabıma ilerledim.

10. BÖLÜM

FIRTINA ÖNCESİ AŞK

Kendimi bildim bileli hayat ruhuma hep kışı getirmişti. Benim için günler çetin kıştan ibaretti. Baharı hiç görmemiş, hiç bilmemiştim. Bugünse ruhuma baharını getiren aşkın ta kendisiydi. Sanki yıllardır kapalı kalan bir pencere açılmış, içeriye güneş doğmuştu.

Ve dünya ilk kez böylesine güzeldi.

Gözlerimi yeniden araladığımda saat öğleden sonra üçe geliyordu. Elimi kaldırıp parmak uçlarımla yavaşça yaramın üzerine dokundum. Ağrım yüzünden ilaçlar etki edene kadar gözüme uyku girmemiş, acıdan yatağın içinde kıvranmıştım. Nihayet ilaçlar etkisini gösterdiğinde de uykuya yenik düşmüştüm.

Bedenimi yeniden yoklayan acıyla yüzümü buruşturdum. Omzumdaki acı hâlâ tazeliğini koruyarak yeniden ilaç almamı söylese de Kartal'la gece olanlar ışık hızıyla aklıma doldu, omzumu unutup yüzüme yastığımı bastırdım ve boğuk, ufak bir çığlık attım.

Çığlığımın arasında telefonum aklıma gelince hemen telefonuma baktım ve umduğum gibi Kartal'ın mesajını gördüm. Yattığım yerden doğrulup ağzım kulaklarımda mesajını açtım. Uyanır uyanmaz sesimi duymak istediğini yazmıştı. Cıvıldama sesine benzeyen bir sesle, "Ayy," dedim ve içimde havai fişek gibi patlayan heyecan kıvılcımlarıyla ayağa kalktım.

Hoplamak, zıplamak, dans etmek, ellerimi çırpmak, bağıra bağıra şarkı söylemek istiyordum. Pencereye çıkıp sokaktan geçen herkese selam vermek, delirmiş gibi kahkaha atmak istiyordum çünkü içim içime sığmıyordu. Mutluluktan, heyecandan havada uçuyordum.

Lakin tüm bunları yapmak yerine derin bir nefes alarak heyecanımı bastırdım ve Kartal'ı aramak için adının üzerine geldim. Tam arama tuşuna

basacaktım ki henüz uyanıp uyanmadığını bilmediğimden aramak yerine mesaj atmayı tercih ettim. Uyanıksa arayacak, uyanmadıysa da uyandığında mesajımı görüp arayacaktı.

Kendi kendime gülümsedim. Sevgilime kıyamamıştım.

İçimdeki heyecanın eşliğinde telefonumu elime alıp odadan çıktım ve ilaçlarımı içmek için mutfağa girdim. Aç karınla almam gereken ilacı içtiğimde Rüya içeri girdi ve gözleri direkt omzumdaki bandajda takılı kaldı. Ufak bir şaşkınlığın ardından kendini çabuk toparlayıp tabiri caizse uçarak yanıma geldi. Korkuyla, "Metis n'oldu?" diye sorunca korkusunu almak istercesine gülümsedim.

Olabildiğince sakin bir tavırla, "Önemli bir şey değil, dün gece yine bıçaklandım ve üç dikiş atıldı." Cümlenin sonuna doğru Kartal'la birlikte Gürkan'ın evine gittiğimiz ve evinden çıktığımızda Kartal'ın *sevgilim* diye hitap etmesi aklıma gelince daha da gülümsedim.

Fakat gülümsemem Rüya'nın iyice korkmasına sebep oldu. "Güzelim," dedi tedirginlikle ve titremeye başlayan elleriyle ellerime uzandı. "İnan ki parayı halledebilirim. Babam, seni de kızı gibi görüyor. Ben şimdi hemen bir randevu ayarlıyorum ve psikolog, psikiyatri ne gerekiyorsa hepsine gidiyoruz, tamam mı? İyi olacaksın, söz veriyorum iyi olacaksın."

Biliyorum, kahkaha atmamam gerekiyordu ama kendime mâni olamadım ve Rüya'nın korkuyla büyüyen bakışları ablukasında kahkaha atmaya başladım. Öyle çok gülüyordum ki gözümden yaş geliyordu ve garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. Günlerin acısı, korkusu, kederi gidiyordu. Yeniden doğuyormuşum gibi sıcacık bir his, sarmaşık gibi her zerremi çerçeveliyordu.

"Metis!" dedi Rüya yeniden daha yüksek sesle. Muhtemelen bana ulaşmayı ve girdiğimi sandığı krizimi durdurmayı istiyordu. "Kendine gel!"

"Ben kendimdeyim zaten," diyerek gözümden akan yaşları sildim. "Hem de hiç olmadığı kadar kendimdeyim. Dün gece Kartal bana aşkını itiraf etti, ben de ona."

"Ne?" Rüya'dan öylesine güçlü ve cırtlak bir ses çıkmıştı ki Kartal'ın, benim aynı tondaki sesimi duyduğunda neden yüzünü buruşturduğunu şimdi daha iyi anlayabilmiştim.

Rüya'nın cırtlak sesine gülümseyerek başımı salladım. "Biz artık sevgiliyiz."

Rüya'nın yüzündeki şaşkınlığı, hızla kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve birden boynuma atlayıp sımsıkı sarıldı. Aceleyle hareket eden kolları direkt yaramın üzerinde baskı uyguladı ve acıyla inlememe sebep oldu. Rüya hızlıca benden uzaklaşıp pişmanlık dolu bir sesle, "Özür dilerim, bir anlığına heyecanlandım," dedi. Bakışlarıyla da pişmanlığını telafi edecek bir şeyler arıyordu.

"Önemli değil," diyerek sandalyeyi işaret ettim. Rüya da dediğimi yapıp sandalyeye oturduğunda tam karşısına oturdum. Her şeyi, en ince detayıyla bekleyen bakışlarına gülümsemeden edemedim ve dün gece bara gittiğim andan itibaren yaşananları anlatmaya başladım. Kartal'la arama kurduğum komik güvenlik setinden, Ferman'dan kıskanışından, bıçaklayan adamlardan, sonrasında yaşadığım patlamadan, Kartal'ın itirafından ve Gürkan'ın evinde yaşananlardan...

Ağzımdan çıkan her kelimeyle Rüya bazen ağzı kulaklarında bana bakıyor bazen de dehşete düşmüş gibi gözleri kocaman açılıyordu.

Anlatacaklarımı bitirdiğimdeyse bilmiş bilmiş sırıttı. "Ben zaten sevgili olmanızı bekliyordum. Aranızdaki çekim daha önce de dediğim gibi elle tutulacak kıvamda. Bence geç bile kaldınız."

Aklımdaki emin olamadığım ya da adını koymak istemediğim ihtimalleri ona açıkça itiraf ettim. "Kartal, nasıl desem... biraz karmaşık biri. Nerede ciddi, nerede değil, tam emin olamıyordum. Belki de hayatımda ilk defa seçim şansı bana bırakıldığı için afallamıştım ve ondan emin olamamıştım."

Rüya söylemek istediğimi anlamadığını belli edercesine, "Nasıl yani?" diye sordu.

Sesime yerleştirdiğim derin bir hayranlıkla, "Şöyle ki Kartal bana bir adım atıyordu ama hep bir sınırı vardı," dedim. "Yani sanki aramıza görünmez bir çizgi çizmişti ve o çizgiyi asla aşmıyordu ama kendi, o çizginin dibindeydi. Bana sadece oradan ellerini uzatıyordu. Ben uzattığı ellerini tutarsam o çizgiyi kaldıracaktı, tutmazsam orada kalmaya devam edecekti." Gülümsedim. "Ben de uzattığı ellerini tuttum."

"Kartal da o çizgiyi kaldırdı demek."

Kartal'ın nefesimi kestiği anlar aklıma gelince elimde olmadan içimi çektim. "Hem de ne kaldırmak? Resmen o çizgiyi parçalayarak kaldırdı."

"Ooo..." Rüya sesli bir şekilde güldü ve gülümsemesinin sonunda imalı bir şekilde göz kırptı. "Fazlasıyla hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Gitmez mi?" diyerek dürüstçe kabul ettim. "Âşık olduğum adam aşkıma karşılık verdi, kimin gitmez?"

Rüya onaylarcasına başını salladı. "Orası öyle..." Duraksayıp bakışlarıyla omzumu işaret etti. "Gecen Kartal açısından iyi bitmiş ama o adamlar seni öldürebilirmiş de. Ucuz atlatmışsın." Ses tonunda az önceki keyfinin tezatlığı vardı.

Rüya'nın keyifsizliği anında bana geçti ama keyifsizliğimin sebebi ölüm değil, yaşanan olayın garipliğiydi. Sanki olayın arka yüzünü kapatan bir sis vardı ve o sisi dağıtmadan gerçeği göremeyecektim. "Bana o adamlarla karşılaşmak biraz tuhaf geldi. Yani evet, gecenin bir vakti ıssızlaşan bir yerde gaspçılara denk gelmek, hele ki bu şehirde çok normal ama tam da Nefes bir adamla Greendoor'a gelmişken o adamlarla karşılaşmak sence de tuhaf değil mi?"

Rüya öne doğru hafifçe eğilip, "Ben de tam bunu düşünüyordum," dedi düşüncelerimi destekleyerek. "Ya tesadüf ya da Nefes'in bu işte bir parmağı var ve eğer parmağı varsa Nefes artık ciddi anlamda ürkütücü olmaya başladı."

Tenimdeki ürpertiyi yok sayarak, "Umarım tesadüftür," dedim. "Bugün provada anlarız."

"Ne provası?" diye çıkıştı Rüya ve cevabını beklemeden konuşmaya devam etti. "Eğer o omzunla dans edeceğini sanıyorsan buna izin vermem. Unut o işi."

"Sen de Kartal gibi başlama, Rüya," diyerek ayağa kalktım ve buzdolabına yöneldim. "Kartal da bu gece izin verdi, çalışmamı istemiyor. Tamam, barda çalışmamayı kabul edebilirim ama dans etmemeyi asla."

"Ama bu şekilde iyileşme sürecini yavaşlatırsın."

Tost yapabileceğim malzemeleri elime alıp dolabın kapağını kapattım ve bedenimi Rüya'ya çevirdim. "Ben olmazsam ekip dans etmez ama bizim yarışmaya kadar bu işi boşlamamamız gerekiyor. Omzuma dikkat ederim, zorlarsa da ben dans etmem, sadece direktif veririm."

"Yarışma," dedi Rüya ve sandalyesine iyice yaslanarak düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yarışmayı kazanırsak Kartal ne olacak?"

Rüya'nın sözleri tost makinesine giden adımlarımı görünmez bir duvara çarpmışım gibi durdurdu. Kartal karşıma çıkana kadar yarışma hayatımın en önemli noktasındaydı ama şimdi Kartal da dünyamın merkezine

yerleşmeyi başarmıştı. Rahatsız edici bir his beni yoklarken Kartal ve yarışmayı yan yana getirmeye çalıştım.

Özgürlüğüm için o yarışmaya ihtiyacım vardı. O yarışma benim kurtuluşumdu, yeniden yaşama sebebimdi. Ya Kartal?

Zihnimde çalan şüphe çanları, yeni filizlenen umudu görünce sesini kesti ve yepyeni bir rahatlamayla beni baş başa bıraktı. Bedenim sabitken başımı Rüya'ya çevirdim. "O da benimle yurtdışına gelir. Sonuçta orada da barmenlik yapabilir."

"Sence gelmek isteyecek midir?"

"Bilmiyorum ama bunları konuşmak için henüz çok erken. Hem bir yarışmaya hazırlandığımı biliyor, bunu bile bile benimle birlikte."

Rüya, "Doğru," dese de yüzüne benim az önce beynimi kemiren şüphe ifadesi yerleşmişti. "İşin ucunda o adamlardan kurtulmak var. O adamlardan ona bahsetmedin, değil mi?"

"Henüz değil." Bu defa tost makinesinin başına kaygıyla yürüdüm. "Belki de peşinde mafya olan bir sevgilisi olduğunu bilmemeli."

"Bu biraz bencillik olmaz mı?"

Hissettiğim kaygıya inat sağlam omzumu umursamazca silkmeye çalıştım. "Haklısın ama en azından birkaç gün boyunca hiçbir şey düşünmeden sadece Kartal'ı yaşamak istiyorum. Özellikle de bu gece."

Sözlerim ağzımdan çıktığında ben daha ne olduğunu anlamadan Rüya oturduğu yerden ayağa fırladı. "Bu gece mi? Yoksa Kartal buraya mı gelecek ya da sen mi gideceksin?"

Gülümseyerek, "O gelecek," deyince Rüya direkt telefonuna sarıldı.

"O zaman bu gece Cemrelerde kalsam iyi olacak."

Şaşkınlıkla, "Ne alakası var?" diye sorarak onu durdurmaya çalıştım.

"İlk buluşmanız. Benim evde ne işim var?"

"Saçmalama, Rüya. Hep birlikte otururuz, bir şeyler yeriz, film falan izleriz."

"Ay Metis," diyerek hoşnutsuzca süzdü beni. "Gerçek bir odun olarak tarihe geçmene arkadaşın olarak izin vermeyeceğim. Sevgilinle ne yapacaksanız ikiniz baş başa yapın." Sonra telefonunu kulağına götürdü ve mutfaktan çıktı.

Omzumun görünmemesi için üzerime omzumu örtecek bir bluz geçirdikten sonra kapının önünde bekleyen Rüya'nın yanına ilerledim.

Beni görür görmez, "Kartal, omzun bu haldeyken dans etmene razı geldi mi?" diye sordu.

Hissettiğim suçlulukla başımı iki yana salladım. "Söylemedim, söylemeye yeltendim ama dinlenmem konusunda o kadar ısrarcıydı ki söylediğim anda itiraz edecekti."

"Öğrendiğinde ne olacak?"

Gülümseyerek, "Dans provası çoktan bitmiş olacak," dedim ve Rüya'nın bir şey demesini beklemeden evden çıktım.

Aşağı indiğimizde Yamaç ile Ekin'in bizi beklediğini gördüm. Yamaç'ın yüzüne, Rüya'yı görünce sevimli diyebileceğim bir gülümseme yayıldı. Rüya'nın da Yamaç'tan kalır yanı yoktu. Aynı gülümsemeyle yüzüne bakıyordu.

Benim bakışlarım ikisi arasında gezinirken Ekin'in yanıma sokulduğunun farkında dahi değildim. "Bence artık oldular," deyince olduğum yerde refleks olarak sıçradım fakat o sıçramamı görmezlikten gelerek, "Aslında güzel bir dörtlü olabilirdik. Onlar ve biz," dedi.

Sesindeki özlem, tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Kaşlarımı çatıp Ekin'le aramıza bir adımlık mesafe açtım. "Biz diye bir şey bir daha asla olmayacak Ekin, bunu konuşmuştuk."

Ekin masum olduğunu belli edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, kızma hemen, kötü bir şey demiyorum." Sesinde garip bir sakinlik vardı ya da gerçek hislerini gizleyen bir maske gibi sakinliğini kullanıyordu. "Seni ve ilişkimizi bir anda unutmak kolay değil, bana da hak ver."

Hemen cevap vermek yerine sakinliğini çözmeye çalıştım. En son ilişkimiz hakkında konuştuğumuzda benden uzak durmayı kabul etmişti ve günlerdir imasında bulunmamıştı ama bugün başkaydı. Arkadaş kalmaya karar vermiş olsak da Ekin o kararı bozacak gibi duruyordu. Bir anlığına Kartal'la başlayan ilişkimizden bahsetmeyi düşündüm ama hızlıca fikrimden vazgeçtim ve bir şey demeden Baraka'ya doğru ilerlemeye başladım.

Baraka'ya geldiğimizde diğerlerinin bizden önce geldiklerini ve kapının önünde bizi beklediklerini gördüm. Nefes'le göz göze gelir gelmez belli belirsiz sırıtıp bakışlarını direkt omzumun üzerine sabitledi. İfadesinde

keskin bir alay vardı ve altdudağını dişleyerek gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

İfadesini fark edince tenimden güçlü bir karıncalanma geçti. Muhtemelen Nefes'in benimle sorunu, tahmin ettiğimden çok daha fazlaydı ve dün geceki olayda parmağı olma ihtimali artık daha yüksekti.

Onun bakışlarını umursamamaya çalışarak Baraka'nın kapısını açtım ve içeriye çöken boğucu sıcaklığı tenimde misafir ederek içeriye girdim. Diğerleri de peşimden içeriye girdi. Rüya, Yamaç ile sohbet etmekten, daha doğrusu ona şapşal şapşal gülümsemekten Nefes'in o ifadesini fark edememişti.

Herkes yavaş yavaş yerlerini aldığında Nefes'le yeniden göz göze geldik. Üzerime diktiği alaycı bakışlarını bir an bile olsun ayırmıyordu.

Zihnime süzülen tedirginlik seslerini derin bir nefes alarak susturdum. Nefes'e, ondan korkmadığımın mesajını vermek istercesine göz kırpıp müziği açtım ve ekibin başına geçerek provayı başlattım.

Yaklaşık bir saat sonra prova bittiğinde omzumu çok hareket ettirmememe ve eşli dans yapmamamıza rağmen yoğun bir acı bedenimi çoktan sarmıştı.

Banka oturup suyumdan bir yudum içtiğimde Nefes soluk soluğa, "Metisçiğim, hasta mısın yoksa?" diye sordu. Benimle ilgiliymiş gibi görünen görüntüsünün ardındaki alayı açıkça görebiliyordum. "Solgun görünüyorsun, dans ederken de dikkatimi çekti ve sanki kendini pek veremedin. Hastaysan birkaç gün evde dinlenebilirsin, ben burayı idare edebilirim."

"Hasta değilim." Sesim tedirginlik ve öfkenin etkisiyle tarazlı çıkınca genzimi ufak bir öksürükle temizleyip Nefes'e gülümsedim. Madem o benimle kedi fare oyunu oynuyordu, öyleyse kedi olma sırası bana geçmişti. "Nefesçiğim," diyerek bacak bacak üstüne attım. "Dün de sen benim dikkatimi çektin. Taşlık yolunda arkadaşların olduğunu bilmiyordum. Orada takılacağın hiç aklıma gelmezdi." Başımı inanmıyormuşçasına iki yana salladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evinden çıktığın adam kimdi?" Sahte bir sevimlilikle göz kırptım. "Hani şu birlikte Greendoor'a gittiğin adam..."

Dün, Nefes'i görmeyi hiç ummadığımız o tekinsiz yolda gördüğümü itiraf etmem Nefes'in yüz ifadesinin değişmesine, Baraka'nın da bir anda sessizleşmesine sebep oldu.

Tüm gözler anında üzerimize dönerken Eren şaşkınlıkla, "Nefes, Metis ne diyor?" diye sordu.

Nefes bir an ne diyeceğini bilemeyip ağzını açıp kapattı. Sonunda da, "Yalan söylüyor," dedi. Dudakları titremişti. "Ben dün kimsenin evinden çıkmadım."

"Yoo... Ben de gördüm," dedi Rüya ve yüzündeki sinsi ifadesiyle yanıma gelip başucumda dikildi. "Önce bir taksiye bindiniz, daha sonra da Greendoor'a geçtiniz. Hatta taksinin plakasını da aldım. İsterseniz söyleyebilirim. Taksi şoförüyle de konuşabiliriz."

Nefes bir hışım bize döndü ve üzerimize yürüdü. "Siz beni takip mi ettiniz?"

Yamaç anında aramızda bariyer kurarken Rüya yeniden konuştu. "Sen karşımıza çıktın."

Nefes tam bir şey söyleyecekti ki Eren araya girdi lakin bu defaki ses tonu az öncekine göre daha yüksekti. "Nefes o adam kimdi? Bana niye bir şey söylemedin?"

"Eren sandığın gibi değil, ben sadece..." dedi ve cümlesinin devamını getiremeyince sustu.

"Sen sadece ne?"

Eren'in sorusuyla bu defa Nefes kaşlarını çattı. "Sen bana bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun? Demek ki bir işim varmış ki buluşmuşum. Sana ne? Kimseye hesap vermem!"

Eren'den ayırdığı kızgın bakışlarını Rüya ile bana çevirdiğinde gözlerinde tehditkâr bir ifade parlıyordu ve mesajı çok açıktı. Bunun altında kalmayacaktı.

Düşüncelerimi desteklercesine belli belirsiz başını sallayıp arkasını döndüğü gibi Baraka'dan çıktı.

Eren ise, "Nefes!" diyerek peşinden koştu.

"Ooo," dedi Lodos ve ellerini birbirine sürttü. "Fena kavga edecekler."

Erva elindeki su şişesini Lodos'un üzerine atıp, "Sevinmişe benziyorsun," dedi.

Lodos şişeyi havada yakaladı. "Oldum olası her türlü kapışmayı severim."

Erva gözlerini devirirken Gökhan da, "Ben Eren'in yerinde olsam böyle bir muhabbetten sonra önce adamı dövmüş, sonra da ayrılmıştım," dedi.

"Buna yargısız infaz denir," diyerek Ekin de araya girdi. "Belki çok başka işi vardı." Bakışlarını bana çevirdi ve neden bunu yaptığımı sorgularcasına yüzüme dik dik baktı. Bu adamı anlamıyordum. Şartlar ne olursa olsun Nefes'i savunmasını asla anlamıyordum.

Rüya, Ekin'e doğru yüzünü buruşturup, "Hadi gidelim. Buranın havası gereksiz boğucu olmaya başladı," dedi ve kapıya yöneldi.

Ekin mesajı alsa da cevap vermedi ve diğerleriyle birlikte dışarı çıktı. Keyifsiz bir solukla ciğerlerimi doldurup sessizce onları takip ettim.

Dışarıya çıktığımızda Cemre, Rüya'ya dönerek, "Kaç gibi geleceksin?" diye sordu.

Rüya, "Bir saat sonra," demişti ki Yamaç araya girdi.

"Cemrelere mi gidiyorsun?"

Rüya'dan önce Cemre cevap verdi. "Kız kıza pijama partisi yapacağız."

Hiç sesimi çıkarmadan Baraka'nın kapısını kilitledim. Bir yandan da yanaklarım feci şekilde ısınmaya başlamıştı. Kimsenin görmemesi için başımı öne eğdim.

Diğerleri bizden ayrıldığında Rüya, Ekin ve Yamaç ile birlikte eve doğru ilerlemeye başladım. Kartal'ın gelmesi de an meselesiydi. Nefes muhabbeti yüzünden oyalanmıştım ve biraz daha hızlı hareket etmezsem kapıda karşılaşacaktım.

Evin yakınlarındaki dürümcüye geldiğimizde Rüya, "Ben çok acıktım," diyerek dürümcüde durunca Yamaç da onunla birlikte durdu.

Ekin de bana dönüp, "Biz de yiyelim mi?" diye sordu. Düşünmeden başımı iki yana salladım. Birazdan Kartal'la evde yemek yiyeceğim için bir an önce eve gitmek istiyordum.

"Hayır, size afiyet olsun," diyerek adımlarımı yeniden hızlandırdım.

Çok geçmemişti ki Ekin'in arkamdan koştuğunu duydum. "Bekle, eve kadar birlikte yürüyelim, ben de aç değilim."

Ekin'e cevap vermek yerine sessizce yürümeye devam ettim.

Bizim evin olduğu sokağa dönmüştük ki tam da tahmin ettiğim gibi Kartal'ın geldiğini ve başından kaskını çıkardığını gördüm.

Anlaşılan o ki çok geç kalmıştım.

Ekin'in adımları durduğunda benim de kalp atışlarım yakalanmanın verdiği etkiyle gümbürdüyordu ve adımlarım yavaşlamıştı.

Kartal kasktan kurtulur kurtulmaz gözleri direkt beni buldu. Benim yüzümde çok kısa bir an oyalandıktan sonra Ekin'e döndü ve gözleri üzerine sabitlendi.

Ekin'e bakma isteğiyle dolsam da Kartal'la koşma arzum daha ağır bastı ve yavaşlayan adımlarımı hızlandırıp koşar adımlarla Kartal'ın yanına ilerledim.

Kartal da motosikletten inip kaskı elinden bıraktı ve bana doğru birkaç adım attı.

Bakışlarında birden fazla ifade vardı ama en ağır basanı, beni ayakta görmenin vermiş olduğu rahatsızlıktı.

Yanına varmamla birlikte elleri belimi sardı ve beni kendine doğru çekerek hoşuna gitmediğini belli eden bir sesle, "Sakın bana dans ettiğini söyleme," dedi.

Suçlu suçlu gözlerine bakıp, "Yalan söylemem sana kendini iyi hissettirecek mi?" diye sorarak kendimce bir çıkış yolu aradım.

Kartal tam ağzını açmıştı ki Ekin'in alaya kaçan kahkahasını duydum ve başımı hızlıca geriye çevirdim.

"Vay vay vay, çifte kumrulara da bakın hele. İlişkiniz ne zaman başladı? Durun tahmin edeyim..." Ekin düşünür gibi yapıp çenesini sıvazladı. "Benimle sevgiliyken öyle değil mi? Sonra birlikte bir plan yaptınız ve benden nasıl kurtulabileceğinize dair cevaplar aradınız. Sonunda da çok saçma bir bahaneyle Metis Hanım bana tekmeyi bastı."

Kartal'ın kollarının arasından çıkıp bedenimi tamamen Ekin'e doğru çevirdim ve ona doğru bir adım attım. Bakışlarım gerginlikten kısılmıştı. "Ekin, seninle bu konuyu daha kaç kez konuşmam lazım? Ya da senin anlaman için benim hangi dilde anlatmam lazım?" Dişlerimi sıktım ve üzerine basa basa, "Bizim aramızda aşk olmadığı için biz ayrıldık. Bunun ne Kartal'la ne de başka biriyle alakası var!" diye çıkıştım.

Benim aksime Ekin sinir bozucu derecede sakindi. "Bizim aramızda aşk yok muydu?" Aramızdaki mesafeyi azaltıp elini yavaşça kaldırdı. "Birlikte geçirdiğimiz onca ge..."

Ekin'in parmakları, saçlarıma yaklaştığında Kartal beni hızlıca yanına çekerek hem Ekin'in cümlesinin yarım kalmasına hem de elinin havada kalmasına sebep oldu. "Ona dokunmayı aklından bile geçirme!" Sesinde sınırını koruyan bir tehdit vardı ve sınırı geçildiği takdirde vahşileşeceği aşikârdı.

Başımı hızla Kartal'a çevirdim. Ekin'i öldürmek istermiş gibi yüzüne bakıyor, burnundan soluyordu.

Ekin de tam tersi, ona sakin ve dikkatli bir şekilde bakıyordu. Kısa bir süre daha baktıktan sonra yüzünde sinsi gülümsemesi belirdi. "Ona dokunmayayım, öyle mi? Dans ederken onun nerelerine doku..."

Ekin'in bu defa sözlerini kesen Kartal'ın boğazına doladığı parmakları oldu. "Oldum olası çok konuşan adamları sevmem." Ekin'in boğazını biraz daha sıkmış olmalı ki Ekin'in gözleri belli olurcasına büyüdü. "Ve sen çok konuşuyorsun. Çok ve bomboş..." Ekin'in topukları belli belirsiz yerden kalksa da parmak uçları hâlâ yere değiyordu.

"Senin üzerinden geçmiyorsam sevdiğim kadına saygımdandır çünkü her gün yan yana olmak zorundasınız. Onun zor durumda kalmasını istemiyorum. Ama..." dediğinde Ekin'in ayaklarının yerle bağlantısı tamamen kesildi. "Biraz daha şansını zorlarsan öyle bir üzerinden geçerim ki kendi ayaklarınla mezara girmek için can atarsın." Kartal'ın parmaklarının baskısıyla Ekin'in yüzü öylesine kırmızı kesilmişti ki artık nefes alamadığından emindim. "Sakın bir daha sevgilimle kendini aynı cümlede kullanma ve ona dans dışında dokunma cüreti göstereyim deme yoksa önce dilini, sonra da dokunduğun her parmağını tek tek sikerim!"

Ekin'e bir şey olmasından, daha doğrusu Kartal'ın başının belaya girmesinden korktuğum için yanına gidip ellerimi Ekin'in boğazını tuttuğu kollarına sardım. "Kartal lütfen, bir şey olacak şimdi."

Sesim korkudan titreyerek çıkmış olmalı ki Kartal'ın parmakları anında çözüldü ve direkt bana baktı. Yüz ifademi görür görmez Ekin'i tamamen bıraktığında Ekin ellerini dizlerinin üzerine yaslayarak öksürüklere boğuldu.

Öksürüklerinin arasında da Kartal'ı tehdit etmeyi ihmal etmedi. "Güzel, çok güzel... Beyimiz kıskanç bir âşık." Öksürükleri azaldığında eğildiği yerden doğruldu. "Bugünü unutma. Laflarını yutacağın günü unutma."

"Şimdi ben senin direkt ruhunu sikmez miyim?" Kartal, Ekin'e doğru bir hamle yapınca Kartal'ın önüne geçtim ve ellerimi gerginlikten kaskatı kesilmiş göğüs kafesine yasladım.

"Kartal lütfen, ben hallederim."

Kartal'ın cevap vermesini beklemeden bedenimi yeniden Ekin'e döndürdüm. "Eskisi gibi arkadaş olabileceğimizi söylemiştin ve ben de aptal

gibi sana inandım. Sen beni neyle itham ettiğinin farkında mısın?" Derin bir nefes alıp tıpkı onun benim canımı yaktığı gibi canını yakmak istedim. "Evet, sana hiçbir zaman âşık olmadım." Ekin'in yüzü sinirle gerilse de umursamadan konuşmaya devam ettim. "Ama seni aldatmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Bunu bana nasıl yakıştırabilirsin? Arkadaşlığımızın da mı hatırı yok?"

"Metis bak, ben sizi öyle görünce..."

"Öyle görünce ne, Ekin? Bizim ilişkimiz bitti. Bu saatten sonra diğerinin hayatı ikimizi de ilgilendirmez. Katılacağımız yarışmadan dolayı ve geçmişteki arkadaşlığımızın hatırına bugüne kadarki bütün saçmalıklarını sineye çektim ama az önceki ithamın -daha önce sana bunun olmadığını söylememe rağmen- bardağı taşıran son damla oldu. Artık aramızdaki arkadaşlığımız da bitti. Şimdi daha fazla olay çıkmadan git buradan!"

İşaretparmağımla evini gösterdiğimde Ekin sinirle gülmeye başladı. "Bu it aklını bulandırıyor senin, resmen gözünü boyuyor, şerefsiz."

"Onun hakkında doğru konuş!" Ekin'e doğru resmen hırlar gibi konuşunca Ekin'in gülümsemesi anında silindi ve gözleri şokla açıldı. Benden böyle bir tepki beklemediği açıkça belliydi. İşaretparmağımı hızla üzerine çevirdim. "Yoksa yarışma dinlemem, ekibi tamamen dağıtırım!"

Ekin'in şokla açılan gözlerine bu defa ağzı da eşlik etti ve afallamışçasına yüzüme bakmaya başladı. Sonrasında da beni şaşırtacak hamleyi yaptı. Hiçbir şey demeden arkasına bile bakmadan yanımızdan uzaklaştı.

Kartal'a yeniden döndüğümde yüzündeki bütün öfkesinin uçtuğunu, Ekin'in aksine bana hayranlıkla baktığını gördüm. Büyülenmişçesine, "Tanrıçam," dedi ve ellerini belime yerleştirerek beni tekrardan kendine çekti. "Amacınız beni kendinize daha fazla âşık etmekse biliniz ki bunu fazlasıyla başarıyorsunuz."

Kartal'ın hararetli sesi, Ekin'i anında unutmama ve sözlerinin gizemine odaklanmama sebep oldu. "Tanrıçam?"

"Zeus'un tanrıçası. Benim tanrıçam. Emrinize amadeyim, dileyin benden ne dilerseniz."

Düşünür gibi yapıp bakışlarımı önce dudaklarına, sonra da gözlerine diktim. "Bir an önce eve çıkmak ve uyandığımdan beri hasret kaldığım öpüşünü yeniden tatmak istiyorum."

Kartal'ın gözlerinden nefesimi kesecek kadar arzu dolu kopkoyu bir ışık geçti ve elimden tuttuğu gibi apartmana doğru yürümemi sağladı. Daha doğrusu uçuruyordu çünkü şu an için Kartal yürürken uçmayı icat etmiş gibi bir görüntü sergiliyordu.

Kartal'ın sabırsız adımlarına eşlik etmeye çalışsam da tek yaptığım tökezlemek oluyordu. Neyse ki düşmeden apartmandan içeri girebilmeyi başardım. Sırtım soğuk duvara yaslanmadan önce nefes alabilecek bir saniyelik vaktim oldu ama nefesimi geri veremeden Kartal tutkuyla dudaklarımı kavradı. Zaman kaybetmeden tutkusuna karşılık verdim ve gözlerimi kapatıp dudaklarında özlem giderdim. Kartal yine dünkü gibi nefeslerimi takip ederek birbirimizin göğüs kafeslerini uyumlu hale getirdi ve bir süre sonra nefesimin bittiği yeri keşfedip benden ayrıldı.

Soluk soluğa alnını, alnıma yaslayıp sıcak nefesini ıslak dudaklarıma bıraktı. "Çok özlemişim."

Kartal'ın dudaklarımda kalan tadını alabilmek için altdudağımı emdiğimde Kartal boğuk sesiyle, "Böyle yaparsan hiç gidemeyiz, soluğu odanda alırız," deyince bakışlarımı gözlerine çevirdim. Simsiyah gözleri, sözlerinin altını çiziyordu.

Yavaşça yutkunup dudağımı geri bıraktım ve ısınan yanaklarımın eşliğinde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. .

Kartal'ın bakışları yanaklarıma kaydı ve az önceki hipnoz halinden çıkmışçasına gülümsedi. "Utangaç tanrıçam," diyerek ıslak dudaklarını yanağıma sürttü. "Her haliniz beni cezbediyor... Söylesene kadın, ben bununla nasıl başa çıkacağım?"

Kartal'ın sıcak nefesi tüylerimi diken diken etmeye yetmiş, kasıklarıma tekme yemişim hissi yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

"Şey..." Tutunmak için parmaklarımı kollarına sardım. Sanırım dizlerim titriyordu ya da yer sallanıyordu, bilmiyordum ama Kartal biraz daha yanağım ve kulağım arasında mekik dokumaya devam ederse yere yığılmam an meselesi olacaktı. Dürüstçe, "Başa çıksan iyi olur çünkü dizlerime güvenmiyorum, her an düşebilirim," deyince Kartal gururla gülümseyip benden ayrıldı.

"Alışacaksın... Alıştıracağım," dedi ve elimden tuttu. "Hadi yemek yemeye gidelim."

Kartal benden uzaklaşınca rahat bir nefes verip üzerime doğru kısa bir bakış attım. Altımda siyah bir eşofman, üzerimde de kısa kollu bir bluz vardı. "Sence üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?"

Kartal'ın da bakışları üzerimde gezindi. "Seni soymama ve çıplak teninde dudaklarımı gezdirmeme izin vereceksen değiştirmen gerekebilir ama izin yoksa böyle gayet iyisin."

Yanaklarım bir kez daha ısınırken ona utandığımı belli etmemek için yüzüne ters ters bakmaya çalıştım. "O zaman hemen gidelim."

Ters bakışlarımda başarılı olmuş muydum, bilmiyordum ama Kartal elinden şekeri alınmış çocuk gibi boynunu büktü. "İzin vermeni tercih ederdim."

Gözlerimi kısıp, "Sen aç değil miydin?" diye sorunca Kartal içimi titretecek bir arzuyla gülümsedi.

"Kesinlikle sana açım."

Kadınlık gururum okşansa da şu an için bunu Kartal'a belli etmeye niyetim yoktu. Gülmekle gülmemek arasında bir sesle, "Serseri," deyince Kartal gülümsemesini bozmadan kapıyı açtı ve beni motosikletine doğru yönlendirdi.

Yaklaşık bir saat sonra samimi ve zarif diye tabir edebileceğim bir restorana geldiğimizde az daha ağzım açık kalıyordu. Bakışlarımı hızlıca etrafımda gezdirdim. Burası daha önce adını çokça duyduğum ama bir türlü gelemediğim bir mekândı.

Hevesle bakışlarımı etrafımda gezdirdiğimde bir çift gözün üzerime sabitlendiğini fark edince bakışlarımı o yöne çevirdim. Aşağı yukarı kırk beş elli yaşlarındaki bir adam dikkatlice bana bakıyordu. Bir yerden tanıdıklık hissi beni yoklarken üzerinde durmadan başımı Kartal'a çevirdim. O da keyifle benim hevesli bakışlarımı izliyordu.

"Sevdin mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Adını çok duymuştum, duyduğum kadar varmış."

Kartal, başımın üzerinden öperek, "Beğendiysen hep geliriz. Beğendiğin her ne varsa elimden geldiğince gerçekleştirmek istiyorum, bana söylemen yeterli," dedi ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi.

Sessiz kalıp Kartal'ın elini bırakmadan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Birkaç dakikanın ardından boş bir alanın içinden geçip iki yana açılan cam kapıdan terasa geçtik.

Terası çevreleyen demirler yemyeşil sarmaşık ve rengârenk çiçeklerle süslenmişti. Var olan birkaç masa ve sandalye beyaz ahşaplardan yapılmış, sandalyelerin üzerine koyu mavi minderler bırakılmıştı. Manzarasıysa yeşili ve maviyi bir arada barındıran bir gölete bakıyordu.

Bu defa çeneme hâkim olamadım ve ağzım bir karış açık halde manzaraya bakakaldım. "Kartal burası gerçekten harika."

Kartal oturmam için sandalyemi tuttuğunda, "Sizi memnun edebildiysem ne mutlu bana, tanrıçam. Hâlâ kriterlerinizi geçmek için uğraşıyorum," deyince gülümsemeden edemedim. Kartal evime ilk kez geldiğinde bana söylediği, *tüm kriterlerini geçebilen tek adam olmak istiyorum* sözlerine atıfta bulunmuştu.

Tuttuğu sandalyeye yavaşça oturdum. Terasta bizden başka kimse yoktu ve içimden bir ses Kartal'ın özellikle yalnız kalmamız için burayı seçtiğini söylüyordu.

Kartal tam karşıma oturunca bakışlarımı gölet manzarasından çekip asıl manzarama, sevdiğim adamın simsiyah gözlerine çevirdim. İçten bir sesle, "Garip ama çok kısa bir zamanda tüm kriterlerimi geçebilen tek adam oldun, olmaya da devam edeceksin."

Sözlerimin Kartal'ı sevindireceğini düşünsem de yanılmam çok sürmedi ve Kartal buruk bir tebessümle, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi.

Neden birden keyfinin kaçtığını anlamamıştım. Merakla yüzüne bakıp, "Sorun ne?" diye sordum.

Kartal yüzüme kısa bir an baktıktan sonra kollarını masanın üzerine yaslayıp yavaşça öne eğildi. "Az önce o ite blöf mü yaptın?"

Kartal'ın neden keyfinin kaçtığı şimdi belli olmuştu. Gözlerinin içine biraz daha dikkatli bakınca aslında keyifsizliğinin yeni olmadığını da anlamıştım. Aklı, bir saat önce kavga ettiği adamda kalmıştı.

Oturduğum yerde dikleşip düşünmeden, "Hayır," dedim ve titrek bir nefes aldım. "O yarışma benim için gerçekten çok önemli." Kartal'ın masanın üzerinde duran eline uzandım ve elini avuçlarımın arasına hapsettim. "Ama sen de önemlisin. Hem de fazlasıyla." Kartal cevap vermeden yüzüme bakmaya devam edince konuşmamı sürdürdüm.

"Ekin son zamanlarda tuhaf davranıyor ve kantarın topuzunu kaçırıyor. En son bana bir söz vermişti. Bir daha sevgili olaylarını açmayacağına ve eskisi gibi arkadaş kalacağımıza dair." Kartal'ın eli hissedilircesine kasılınca avuçlarımın tutuşunu güçlendirdim. "Ama verdiği sözü tutmadı. Onunla arkadaş olmadan da dans edebilirim ama seni incitmesine izin veremem ve bir seçim yapmam gerekirse şartlar ne olursa olsun onu değil, seni seçerim."

Kartal'ın koyu bakışları beni delip geçtiğinde cesaretle yüzüne bakmaya devam ettim. Kartal da masaya yasladığı kollarını geriye çekip avuçlarımın arasındaki elini kurtardı. "O it beni incitemez. Beni hiç kimse incitemez." Masada kalan ellerimi bu defa o avuçlarının arasına hapsetti. "Sen hariç... Beni incitebilecek tek kişi sensin."

Kartal'ın yüzündeki ifade kollarımı sarılma isteğiyle sızlatınca başımı şiddetle iki yana salladım. "Seni incitmeyeceğim, söz veriyorum, seni asla incitmeyeceğim."

Kartal bir kez daha burukça gülümsediğinde garson siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Ne yiyeceğimizi söyledikten sonra bakışlarım Kartal'la az önce içinden geçtiğimiz boş odaya kaydı. Garsonun arkasından giden adam aşağıda bakışlarını yakaladığım adamın ta kendisiydi.

Zihnimi hızlıca yoklamaya, daha önce nerede gördüğümü anımsamaya çalıştım. Çalıştıkça Ekin geldi gözlerimin önüne. Ekin ve ona duyduğum öfke. Kendimi biraz daha zorladığımda adamı nereden tanıdığımı buldum. Ekin'in, Kartal'a gövde gösterisi yapmak için beni öptüğü gece sinirle bardan çıkarken bu adamla karşılaşmıştım. Sarhoş kadınla çarpıştığımda yanımda bitmiş, onun sayesinde düşmekten kurtulmuştum.

"Bir sorun mu var?"

Düşüncelerimden Kartal'ın sesiyle çıktım. Başımı ona çevirdiğimde bakışlarının boş odada olduğunu ve neye baktığımı çözmeye çalıştığını gördüm.

"Bir sorun yok, daha önce gördüğüm birini gördüm de o yüzden bakıyorum."

Kartal'ın bakışları yeniden bana döndü. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır, önemsiz," dediğimde tenimi şüphe yokladı. Bu adamın da Nefes'le bir bağlantısı olabilir miydi?

Yüz ifadem değişmiş olmalı ki Kartal endişeli bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek Kartal'ın yüzüne dalgın gözlerle baktım. Ona söylediğimde şüphelerimi yersiz bulup saçma bir olayı büyüttüğüm için benimle alay edebilirdi ama saçma bulduğum olay, haddinden fazla büyüyüp geri dönüşü olmayacak bir şekilde sarpa da sarabilirdi.

Mantığım susmamı, içimden bir ses ona her şeyi olduğu gibi anlatmamı söylüyordu. İçimdeki ses galip geldi ve kararımın değişmesini istemezcesine bir çırpıda, "Vazgeçtim, bilmen gereken başka bir şey var," dedim.

Kartal'ın yüz ifadesi anında ciddi bir hale büründü ve bakışlarındaki endişesi keskinleşti. "Nedir?"

Derin bir soluk çektim içime. Benimle dalga geçsin ya da geçmesin, artık geri adım atamazdım. "Dün geceki adamlar..." dediğimde omzumda ufak bir sızı hissettim ve yüzümü buruşturmadan edemedim. "Güvenlik onları yakalamış mı?"

Kartal'ın kaşları anında çatılıp çenesi kasıldı ve az önceki âşık hallerinin üzerinde yeller esti. Arkasına yaslanıp buz bir sesle, "Hesapları görüldü," deyince kuşkuyla ona baktım.

"Yaşıyorlar değil mi?"

Kartal *ciddi misin* bakışları atsa da ısrarcı ifademi görünce dürüstçe, "En azından hâlâ nefes alıyorlar," dedi.

Kartal'ın sıfır şaka barındıran sesi, tenimi ürpertmesine rağmen ürpertiyi görmezlikten gelmeyi başardım. "Gerçekten gaspçılar mıymış yoksa biri için mi çalışıyorlarmış?"

Kartal'ın kaşı sorgulanırcasına kavislendi. "O ne demek?"

"Kartal..." Sanki bir yerden Nefes çıkacakmış gibi bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Nefes'in ya da tutabileceği herhangi bir adamın olmadığından emin olunca mahcup bir sesle, "Belki sana kuruntu yapıyorum gibi gelecek ama ben Nefes'ten şüpheleniyorum," dedim.

"Şu bara gelen kız mı?"

"Bara gelen ve olay çıkmasına sebep olan kız," diye onayladım onu. "Benimle ne derdi var, bilmiyorum ama tanıştığımız ilk günden beri benden hoşlanmıyor, sürekli bir yarış halinde. Eskiden sadece benimle söz dalaşına girerdi ama o gece barda yaptığı, söz dalaşının ötesine geçmek istediğini açıkça belli etmişti." Sır vermek ister gibi masaya eğilip daha alçak bir sesle, "Yarışma uğruna yaptığına sessiz kalmıştım ama dün onu

taşlık diye tabir ettiğimiz tekinsiz bir sokakta gördüm," dedim ve sesimi biraz daha alçalttım.

"Orada yaşayan insanlar belalı tipler. Suçsuz kimse yok ve dün Nefes oradaki evlerin birinden çıktı. Hem de belalı bir tiple birlikte. Normalde Nefes'in orada işi olmaz. Öyle tiplerle takılmaz, insanlara tepeden bakan biridir. O sokağın yakınından dahi geçmez ama dün oradan bir adamla birlikte Greendoor'a gitti." Başımı belli belirsiz iki yana salladım, yüzüm de hissettiğim utançtan dolayı ağlamaklı bir ifadeye bürünmüştü. "Ona güvenmediğim için onu takip ettim, seni de takım elbiseli adamlarla o zaman gördüm. Nefes o adamla birlikte arka kapıdan girince ben de girecektim ama o sırada sen geldin, sonra da o adamlar..."

Soluk soluğa konuşmamı bitirdiğimde Kartal'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı ve bir süre sessizce yüzüme baktı. Belki de söylediklerimi mantıklı bir çerçeveye oturtmaya çalışıyordu ya da en kötüsü alay etmeye hazırlanıyordu.

Sabırsız bekleyişim Kartal'ın keyifli sesiyle son buldu. "Vay be, dedektif bir sevgilim varmış," deyince kaşlarımı çattım.

"Kartal, ben çok ciddiyim."

"Ben de çok ciddiyim, şu an sana bir kez daha âşık oldum. Cesaretin ve inandığını sonuna kadar götürme çaban, hayranlığımı iki kat büyüttü."

Belki şu an utanmam gerekiyordu ama övüldüğümü duymak, utanmak yerine özgüvenimi artırdı. Ta ki Kartal'ın sorusuna kadar...

"Bu ihtimali araştıracağım. Adam nasıl biriydi?"

Özgüvenim uçurumun kenarından aşağı itildi ve iki dakikalık sevincim kursağımda kaldı. Adama doğru dürüst dikkat etmemiştim. "Tekinsiz," dedim ama Kartal'ın daha fazlasını duymak istediğine emindim. "Uzun boylu bir adamdı." Başımı umutsuzca iki yana salladım. Zihnimde adamla ilgili başka bir ayrıntı yoktu. "Bilmiyorum Kartal, adama çok dikkat etmedim." Nefes'in ması aklıma gelince başımı panikle ellerimin arasına alıp dirseklerimi masanın üzerine yasladım. "Neden dikkat etmedim ki? Neden bu kadar aptalım?"

Kartal sandalyesini geriye iteleyerek ayağa kalktı ve hızlıca yanıma gelip başımı ellerimin arasından kurtararak ona bakmamı sağladı. "Sakin ol," dedi ve bedenimi tamamen kendine çevirip önümde diz çöktü. "Adama dikkat etmemen önemli bir sorun değil. Neden bu kadar gerginsin? Sana birinin daha yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Gerekirse

oradaki tüm evleri kapı kapı dolaşır, o adamı bu dünyadan silerim. Kimse bir daha canını yakamaz."

Kartal'ın ellerinin sıcaklığını hissedince gerginlikten ellerimin buz kestiğini anladım. Kartal da güven vermek istercesine ellerimi sıkıyordu. Gözlerinde oluşan tedirginliği görünce daha fazla korkutmamak için, "Bugün Nefes sanki bıçaklandığımı biliyor gibi konuştu. Solgun göründüğümü, hasta olup olmadığımı sordu. Nefes benim iyi olup olmadığımla ilgilenmez," dedim ve sıkıntıyla soludum. "Ya kafayı yiyorum ya da tuhaf bir garipliğin içine hapsedildim."

Kartal avucunu yanağımın üzerine yaslayıp başparmağıyla yüzümü okşadı. "Merak etme, ben bu olayı çözeceğim."

"Nasıl?"

Kartal, "O işi bana bırak," dedi ve dizlerinin üzerinde doğrularak dudaklarını alnıma bastırdı. "Ve kimseden korkma, bir daha sana hiç kimse zarar veremeyecek."

Sadece başımı sallayabildim çünkü garson siparişlerimizi getirmişti. Kartal da karşıma geçmek yerine yanımda kalmayı tercih etti ve yemek boyunca aynı paniği bir daha yaşamamam için olabildiğince ortamı yumuşatıp beni rahatlatmaya çalıştı.

Yemekten sonra eve geldiğimizde Kartal'la birlikte tam apartmandan içeri girmiştik ki Kartal dirseğimden kavrayarak gitmemi engelledi ve beni duvara yasladı. Dudağını dudağıma sürtüp, "Yukarı gelmesem daha iyi," dedi ve altdudağımı yavaşça dişledi.

Dişlerinin baskısından kurtulup şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü yukarı gelirsem seni bırakamamaktan korkuyorum."

Cilveli bir şekilde gülümseyip bu defa ben onun altdudağını ısırdım. "Bırakmanı isteyen kim?" Dudağını bırakıp parmak uçlarımda iyice yükselerek kulağına yaklaştım. "Rüya bu gece eve gelmeyecek ve benim sabaha kadar dinlendiğimi kontrol etmesi gereken birine ihtiyacım var."

Dişlerimi Kartal'ın kulağına sürtüyordum ki Kartal'ın parmakları çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çekmeden önce, "Benim tehlikeli sularımdasın ve henüz o sularda yüzmeyi tam olarak bilmiyorsun," diyerek dudaklarımı dudaklarının tam karşısına getirdi. "Ama hayran kaldığım

cesaretin, ilk kulacı atmamızı söylüyor." Arzuyla gülümsedi. "Ve ben o kulacı atman için seve seve yardımcı olacağım."

Bir şey dememe fırsat kalmadan Kartal önce dudaklarımı kavradı, ardından beni tek hamlede kucaklayıp bacaklarımı beline sarmamı sağladı. Tutkulu, derin öpüşüne karşılık verdiğimde de merdivenlere doğru yönelip yukarı çıkmaya başladı.

Yapmaya çalıştığını idrak edince dudaklarından güçlükle ayrıldım. "Kartal son katta oturuyorum ve merdivenler çok dik. Oraya kadar beni taşıyamazsın, hele ki öpüşürken."

Kartal edepsizce sırıttı. "Söz konusu sensen fantezilerimin sınırı asla yoktur." Sözlerini tamamlamasıyla dudaklarımı kavraması aynı anda oldu. Bana düşense öpülmenin keyfini doyasıya çıkarmaktı.

Kapının önüne geldiğimizde Kartal'dan dudaklarımı ayırmakta o kadar güçlük çektim ki az daha gözlerimden yaşlar akacaktı. Akacaktı çünkü Kartal'la öpüşmek, tutkunun da ötesindeydi benim için. Sevgiydi, aşktı, ihtiyaçtı... Sevgiye aç kalbim, tıpkı ruhum gibi çoktan ona mühürlenmişti. İstemiyordum, ondan ayrılmak istemiyordum. Dudaklarından ayrılmak kalbimin ait olduğu yerden zorla sökülmesiydi. Acıydı, ıstıraptı, kederdi...

Yeniden karanlığa gömülmekti.

İstemiyordum.

Tek istediğim bencilce onu kendime hapsetmekti.

Gözlerimden geçen bencilce duyguları görmesini istemediğim için ona bakmadan, "Kapıyı açmam lazım," dedim ve kucağından inerek kapıya döndüm.

Ondan ayrılmanın yarattığı boşlukla hareketsiz kalıp dalgın bir ifadeyle kapıya baktım. Kalbim yokluğuyla delirmiş gibi uğulduyordu. Ağlamamak için yüzümü buruşturup bir hışım ona döndüm ve öfkeyle, "Beni aptal ettin!" dedim. Bağırmamıştım ama dişlerimin arasından çıkan sesim, hissettiğim öfkenin dışa vurumuydu. İşaretparmağımı sertçe göğüs kafesine bastırdım. "Beni bir aptal gibi kendine körkütük âşık ettin. Manyak bir bağımlıya döndürdün." Olanlara inanamıyormuşum gibi başımı iki yana salladım. "Sana dokunmadan duramıyorum bile. Dokunmadığım her an kalbim acıyor. Şaka mı bu?"

Kartal konuşmadı ama bakışları yangın yeriydi. Biliyordum, konuşmasa bile biliyordum. O da benim gibi hissediyordu. Bunu, her öpüşünde dudaklarıma kazıdığı arzusunda fark etmiştim. İlmek ilmek kazımıştı

arzusunu, bağımlılığını... Süzülmüştü usulca kalbime, kalbine. Bir deniz yaratmıştık içimizde. Girsek boğulacak, çıksak ölecektik.

Kemikli büyük elleri bir anda yüzümü sardı ve dudaklarını aralayıp ağzımı dudaklarının içine hapsetti. Tüm hareket yetimi almış gibi kontrolü ele geçirdi. Öpüşüne karşılık vermek istiyordum ama dudaklarımı kıpırdatamıyordum bile. Tek yaptığım, dudaklarımı ezmesine izin vermekti. Bir süre sonra sıcak dilinin içime girmesini sağlayacak kadar dudaklarımı aralamamı sağladı ve dili, zihnimde yepyeni bir arzu uyandıracak şekilde ağzımın içini talan etti.

Parmaklarımı ensesine sararak bir yılan gibi üzerine tırmandım ve bacaklarımı beline sararak ona sıkıca tutundum. Kartal da avuç içini başıma yaslayıp ileriye doğru bir adım atarak sırtımın duvarla buluşmasına sebep oldu.

Başımdaki elinden dolayı başım duvara değmiyor, canım acımıyordu. Eli, duvarla aramda güvenli bir köprü kurmuştu ama onun canının yandığına emindim çünkü her darbesinde yaptığı baskıda eli eziliyordu.

Daha fazla canının yanmasını istemediğim için kendi kalp acımı görmezlikten gelerek dudaklarından ayrıldım. Soluk soluğa, "Hepsi senin suçun," dedim. "Sensizlik beni delirtiyor."

Gözlerimi ona mühürlediğimde Kartal derin bir iç çekti ve bakışlarındaki yangınla kalbimi ateşe verdi. "*İnsan zamanı durdurmak istediği yere aittir*", derlerdi de inanmazdım ve ben, şu ana dek hiç kimsenin yanında zamanı durdurmak istemedim." Başımın arkasındaki elini duvardan ayırıp yüzümün yarısını örten saçlarımı geriye çekerek yüzümü ortaya çıkardı.

"Su misali öyle bir aktın ki kalbime, yüzüne bakarken zamanı durdurmak istediğim tek kişi oldun. Sen, dört duvar arasında ve ötesinde zamanı durdurmak istediğim tek kişisin. Ait olmak istediğim tek yersin. Kalbini, ruhunu, bedenini istiyorum. Her zerrenle bana ait olmanı istiyorum ve tüm bunlar için korkutucu bir istek duyuyorum, karşı koyamıyorum. Seni seviyorum. İmkânsız bulduğun her ne varsa hepsinin üstünde çok seviyorum."

Kartal'ın sözleri nefessiz kalan ciğerlerime yepyeni bir hayat bahşettiğinde kalbim yangınında simsiyah kül oldu. Kül oldukça küllerinden yeniden doğup sözlerinde tekrar tekrar can buldu. Can buldukça dilim lal

* 1937 yılında Pasifik Okyanusu'nu aşarak dünyayı turlamaya çıkan ve daha sonra kayıplara karışan efsanevi Amerikalı pilot Amelia Earhart'ın hayatını anlatan Amelie filminden bir alıntıdır. (y.n.)

oldu, gözlerimiz sessiz bir anlaşma yaptı. Ben ona teslim oldum, o bana ait oldu.

Kucağından inmeye hazır olmamama rağmen zoraki bir gülümsemeyle sesimi buldum. "Biraz daha böyle konuşmaya devam edersen bütün geceyi apartman arasında geçireceğiz. Bence öpüşmemize içeride devam edelim," dedim ve Kartal'ın onaylamayan bakışları ablukasında kucağından inip kapıya döndüm.

Göğüs kafesimi derin bir solukla doldurup kapıyı açtım ve içeri girerek Kartal'ın da içeri geçmesi için kapının önünden çekildim.

Fakat Kartal içeri girmek yerine boyunun verdiği avantajla rahat bir şekilde kapı eşiğine kolunu yasladı ve öne doğru hafifçe eğildi. "Beni içeri almak istediğine emin misin?" diye sordu bakışlarındaki dinmeyen yangınla. Ateşler arasında kalmış gibi bakıyordu gözlerimin içine. "Sadece teninin bile bana neler yaptığına dair en ufak bir fikrin yok."

Derinden gelen boğuk sesi tenimde yankılanırken cesur görünmeye çalıştım. "Kendine güvenmiyor musun? Bence bana istemediğim hiçbir şeyi yapmazsın."

Tereddütsüzce, "Yapmam," dedi, ardından yüzüne uğursuz bir gülümseme yayıldı. "Ama baştan çıkarırım. Aramızdaki çekimi inkâr edemezsin."

Sözleri içimde aniden bir sızı uyandırsa da beynim sözlerine karşı çıkmamı söylüyordu. "Kendime hâkim olabilecek iradem var." Özgüvenli çıkan sesim, cümlemin sonuna doğru hafifçe yalpalandı. Elbette güçlü bir iradeye sahiptim ama söz konusu Kartal olduğunda bedenimin verdiği tepkiyi görmezlikten gelmekte güçlük çekiyordum. "Aramızdaki çekime rağmen..."

Kartal, "Güzel," dedi başını sallayarak ve ağır adımlarla içeriye girdi. "Bu gece o iradene ihtiyacım var."

Kafamdaki arsız düşünceleri bir kenara iterek kapıyı kapattım ve peşinden odaya girdim. Üzerime garip bir utangaçlık sinmişti. Sanki az önce Kartal'ın üzerine bir ağaçmış gibi tırmanan ben değilmişim gibi utanıyordum. Ayrıca eve çıkmadan yemeğe gidip duş almadığım için kendimi kötü hissediyordum.

Kartal'a koltuğu işaret edip, "Benim duş almam gerekiyor, duştan sonra kahve içeriz. Biraz bensiz takıl," dedim buruk bir gülümsemeyle. Bir saniye bile olsun onu yalnız bırakmak istemiyor, her saniyemi bir daha onu göremeyecekmişim gibi birlikte geçirmek istiyordum.

Kartal dudaklarını huysuz bir ifadeyle yana doğru kıvırdı. "Sensiz takılmak yerine banyoda beraber takılsak olmaz mı?"

Az önce güçlü bir irademe olduğunu söylemiştim, değil mi? Kasıklarımdaki sızlama benimle alay edercesine bacak arama yayıldı ve beynime tek bir mesaj iletti.

Onu banyoda istiyordum!

Ona dokunmadan utangaçlığımı atamayacağımı anlayınca yanına ilerledim ve parmaklarımı kollarına sararak parmak uçlarımda yükseldim. Kartal da başını öne eğince altdudağını ısırıp yavaşça çekiştirdim.

Onun dudaklarındayken daha rahat, daha özgürdüm. Kendimdim. Hiç ulaşmadığım, varlığını bilmediğim Metis'tim. Dudaklarıyla ateşin üzerinde yürüyordum. Canımı yakmadan alev almama sebep olan bir ateşti onunki. Onunla harlanıyor, onunla yanıyordum.

Az önceki utangaçlığım ateşinde kül olup hiçliğe karıştı ve beni en ilkel dürtülerimle baş başa bıraktı. "Beni yıkamak mı istiyorsun?"

Kartal'ın bir eli belimi kavradığında diğer eli de kalçamın üzerine yerleşti ve sertçe sıktı. Elinin baskısı, canımı acıtmamasına rağmen ahlaksız bir sıcaklıkla nefesimi kesti. Kartal da nefesimi kesmenin bilincinde erkeksi bir tavırla sırıttı. "Sana yapmak istediklerimin arasında yıkamak, en sonlarda yer alsa da yıkamayı ve seni rahatlatmayı istiyorum," dedi pürüzlü çıkan sesiyle ve kalçamı bir kez daha sıktı. "Gerginsin ve bir kulun olarak gerginliğini almak boynumun borcu, tanrıçam."

Kalçamın üzerindeki elinde sanki ipler vardı ve bedenime doladığı ipleri çekiştirerek itaatkâr bir şekilde başımı sallamama sebep oldu. "Ama bir şartım var," dedim soluk soluğa. Neredeyse kalçamın yarısını kavrayan avuç içini biraz daha kalçamdan çekmezse soluksuz kalmaya devam edecektim. "Tamamen soyunmayacağım."

Kartal'ın kalçamdaki parmakları zehirli bir yılan gibi kıskıvrak yukarı tırmandı ve bluzumun altından geçerek belimdeki gamzelerin üzerine zehrini bıraktı. "Soyunmadan da her zerrene dokunabilirim ama izin verdiğin kadarıyla bunu yapabilirim." Gözlerinde omurgamı titretecek bir parıltı vardı. "Seni keşfetmek istiyorum. Üzerindeki bez parçalarını aşıp günahında ıslanmak istiyorum." Gamzelerimin üzerine ortaparmaklarını sabitledi ve başparmaklarını kasığımın üzerine bastırıp uçlarındaki zehri, sızıya dönüştürerek bacak arama akıttı. "İzin veriyor musun?" Kartal'ın

yalvarır tonda çıkan boğuk sesiyle kulaklarım uğuldamaya başlayınca yanan nöronlarım sinir sistemimi çökerterek ilkel dürtüme boyun eğdirdi.

Bedenim beklentiyle kasıldı ve sesim beklentiye yenik düşerek, "İzin veriyorum," dedim ihtiyaç içinde. "Dokunmana, keşfetmene ya da her ne yapmak istiyorsan hepsine izin veriyorum."

Genizden gelen bir gülümseme doldurdu kulaklarımı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Kartal beni kucağına aldı. Adımlarının yönü banyoydu. İki adımda odayı aşıp banyonun önüne geldi ve kapıyı açtığı gibi beni yere indirdi.

Hava mı çok sıcaktı yoksa ben mi alev almıştım, bilmiyordum ama tenimden buharların yükseldiğini hissediyordum ya da Kartal'ın arzu dolu bakışları karşısında eriyordum. Her türlü hissi ağırlıyordum ama o hisleri adlandıramayacak kadar puslanmıştım.

Kartal kapıyı kapattığında küveti doldurmak için tam suya uzanmıştım ki Kartal kolumu kavrayarak beni durdurdu. "Küveti doldurma."

Boş gözlerle Kartal'a baktım. Küveti doldurmamı neden istemediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kartal anlamadığımı görünce gözlerindeki tehlikeli parıltılarla, "Tadın suya karışırsa tadını rahatça alamam. O yüzden kuru kalman lazım," dediğinde boş gözlerle yüzüne bakmaya devam ettim.

"Tat?"

Kartal'ın kolumu tutan parmakları çözüldü ve yavaşça aşağı inip bileğimdeki nabzımda gezindi, ardından bileğimi sıkıca sarıp elimi kadınlığıma yerleştirdi. "Daha önce kendi tadına baktın mı?" Kendi zihnindeki fantezilerini, boş gözlerime yüklediğinde gözümün önündeki görüntülerle nefesimi tutarak ona baktım.

Kartal da kadınlığımdaki elimi ağzına götürdü ve üç parmağımı yavaşça emdi. "Ben bu gece en sek haliyle bakacağım."

Kartal gözlerimin içine öylesine derin bir karanlıkla bakıyordu ki tek yapabildiğim aldığım nefesle göğsümü kaldırıp indirmek oldu. Kalkan göğsüme, içinde delirmişçesine çarpan kalbimin sesini duymuş gibi Kartal'ın bakışları değdi ve bakışlarını göğüslerimin üzerinden ayırmadan parmaklarımı emmeyi bırakıp dudaklarını yaladı.

Kendimi istemsiz bir şekilde dudaklarımı yalarken buldum. Her şeyi olduğu gibi göstermeye hazır bir ayna gibiydim. Ne yaptığımı idrak edince dudaklarımı yalamayı bırakıp bakışlarımı yere indirdim.

"Bakmadım... yani ben daha önce hiç..." Yeniden Kartal'a baktığımda onun da dudaklarını yalamayı bıraktığını ve yüzüme baktığını gördüm. Gecenin siyahı tamamen gözlerine sinmişti. O karanlığın bu gece ikimizi de yutacağı aşikârdı. Sadece anı bekliyordu. Bakışlarındaki derin arzudan destek alarak dürüstçe, "Hiç orgazm olmadım," dedim.

Kartal'ın karanlığı bu defa anın geldiğini belli edercesine alev aldı. Parmaklarını yavaşça hareket ettirip bluzumun etek uçlarına sabitledi ve geri dönüşün olmadığını idrak etmemi istercesine, "Sana dokunmama izin veriyor musun?" diye yineledi sorusunu. "Bu bez parçasını çıkardıktan sonra bir daha asla duramam."

Kartal'ın dudaklarından kelimeler aramıza dilenir gibi güçlükle döküldü ama bir etki yaratmadı. Her kelimesi cam olup yere düşerek tuzla buz oldu ve sadece yansıması kaldı kulaklarımızda. Cevap vermek yerine izin verdiğimi göstermek istercesine kollarımı havaya kaldırdım ve Kartal tarafından haşin bir gülüşle ödüllendirildim.

Kartal gülüşünü bozmadan bluzumu yukarı sıyırıp saniyeler içinde beni karşısında siyah bir sutyenle bıraktı. Ne yapacağını bilmediğim için kıpırdamadan öylece durdum. O ise nefes almayı bile beklemeden bunu anı beklermişçesine direkt göğüslerime baktı ve dudaklarının arasından ıslıkla yumuşak bir inilti arasında sıkışmış bir nefes çıkardı.

Onun nefesi, benim içime süzüldü ve ciğerlerimi es geçerek bir yağmur damlası gibi kadınlığıma düştü. Beni ıslattığından habersiz parmaklarını ağır ağır koluma sürtüp tenimi ürperterek bandajsız omzumun üzerine geldi. Omzumu iki eşit parçaya bölmüş gibi duran sutyen askımın etrafında küçük dairler çizdi. Yeni bir daire daha çizmeye başlamıştı ki daireyi tamamlamadan yarıda keserek askımı yukarı çekip bıraktı.

Yaptığı bu hareket canımı acıtmasına rağmen garip bir şekilde seksi gelmişti ve ikinci yağmur damlasını kadınlığıma düşürmüştü.

"Hoşuna mı gitti, sevgilim?" Kartal bunu anlamış gibi sırıtarak askımı yeniden çekip bıraktı.

Cevabını sözlerimden değil ama istemsizce ağzımdan kaçan kısık inilitiden alarak benim yerime cevap verdi. "Hoşuna gitti..." dedi ve omzumdaki elini birden kalçama indirerek sertçe sıktı. "Benim hoşuma ne gitti biliyor musun?" Dudaklarıma doğru bakarak elinin baskısını artırdı. "Benim için inlemen."

Beklemediğim bir anda kalçamı sıkmasıyla beraber nefesimi tutunca dudaklarımı kavradı ve nefesimi ağzının içine bırakmamı sağladı.

Nefesimi bırakmamla dudaklarımdan ayrılıp dişlerini çeneme sürtmesi aynı anda oldu. "İlk orgazmın parmaklarımdan olacak." Dişlerini sürtmek yerine bu defa çenemi ısırdı ve elini, boynuma kaydırarak dişleri için yeni bir yuva açtı. "Ve aklına kazınması için parmaklarım tüm gücüyle küçük inini tekrar tekrar okşayacak." Başımı yana yatırıp dişlerini boynuma geçirdi ve genizden gelen hırıltılı bir inlemenin dudaklarımın arasından kaçmasına sebep oldu.

İnlemem banyoyu doldurduğunda, "Sert seviyorsun," dedi ve kışkırtıcı bir arzuyla dudaklarını yalayıp sırıtmaya başladı. "Tıpkı benim gibi. En az benim kadar açsın."

Daha fazla ayakta duracak halim yoktu. Kartal farkında olmadan yağmur bulutu olup kadınlığıma yağarken bana kalan son dirayet kırıntıları da yok olup gitti. Tırnaklarımı tutunmak istercesine beline geçirdim. Üzerindeki tişörte rağmen kaya gibi sert bedeni irkildi ve parmaklarını boğazıma sardı.

Boğazımdaki parmakları sıkmak yerine başımı geriye düşürmem için destekti.

Başım geriye düşer düşmez cehennem çukuru kadar sıcak avuç içini boğazımdan göbek deliğime kadar sürterek aşağıya indirdi, ardından sıcak dilini göğüs çatalıma bastırıp çenemin altına kadar boylu boyunca yaladı.

Yeni bir inleme tehlikesi içinde, "Kartal," diye fısıldadım ve tenime bıraktığı alevlerin arasında başımı kaldırıp arzusuyla bütünlenmiş gözlerinin içine baktım. "Bana ne yapıyorsun bilmiyorum ama daha fazla ayakta duramayacağım."

O da biliyordu daha fazla ayakta kalamayacağımı. Bilmese bile gözlerimin içine bakınca arzusuna yenik düştüğümü görmüştü. Islak dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırıp, "Seni yaşıyorum," dedi derinden gelen boğuk bir sesle. "Seni ve bedenini yaşıyorum."

Cevabımı beklemeden dudaklarımı usulca öpüp nefesim bittiğinde benden ayrıldı ve beni boşluğa bırakır gibi ellerini üzerimden çekerek önümde diz çöktü. Bakışlarıysa hâlâ gözlerimin içindeydi. "Şimdi de küçük inine beni yaşatacağım."

Hırıltılı sesi çıplak karnımın üzerinde yankılandığında parmaklarını eşofmanımın lastiklerine geçirip aşağıya çekti ve tenimde kalan boşluk hissini, bacaklarıma avuçlarını sararak giderdi.

Nefesimi tutup hipnoz olmuş gibi Kartal'a baktım. Az önce beni terk eden utanma hissi bu defa daha yüklü olarak bedenimi çevreledi ve baştan ayağı kıpkırmızı olmama sebep oldu. Şu an karşısında sadece sutyen ve külotlaydım.

Kartal'ın bakışları da gözlerimde olmasına rağmen sıcak nefesi, artık karnımı değil, şimdiden sırılsıklam olmuş kadınlığımı dağlıyordu.

İçgüdüsel olarak kollarımla bedenimi kapatmaya çalışınca Kartal'ın engeline takıldım. "Benden utanma." Sesi o kadar boğuktu ki resmen tonu değişmiş, omurgamı sarsmıştı.

Düşünmeden, "Ama utanıyorum," dediğimde Kartal, "Seni rahatlatacağım," dedi ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kendiyle savaş verir gibi bir haldeydi. Zor dayandığı ok gibi gerilen bedeninde ses olup kulaklarımı uğuldatıyordu.

Yeniden gözlerini açtığında bakışlarını kadınlığıma çevirdi. Hayır, kadınlığıma bakmıyordu, çatılan kaşları göbeğimin altındaki taze yara izine baktığını gösteriyordu ama sormayacaktı. En azından bu gecelik hiçbir şey sormayacaktı.

Bakışlarını, yara izinden ayırıp kadınlığıma çevirdi ve dudaklarını külotumun üzerine bastırarak hızlıca ayağa kalktı. Muhtemelen daha fazla orada oyalanmak istememişti. Ayağa kalkar kalkmaz tek hamleyle üzerindeki tişörtü çıkarıp yere attı. Tişörtün yerle buluşan sesi, yalnızca banyoyu değil, benim içimi de doldurmuştu.

Elimden tutup benimle birlikte küvete yönelince eşofmanımın içinden çıkarak sabırsız adımlarına ayak uydurdum.

Tam küvetin dibine gelmiştik ki Kartal küvete girmek yerine bakışlarını etrafta gezdirdi. Lavaboya, dolaplara tek tek baktı. Ne aradığını anlamayınca titrek çıkan sesimle, "Ne arıyorsun?" diye sordum.

Kartal sızlanır gibi, "Bana tamamen teslim olmanı sağlayacak herhangi bir şey," deyince kocaman açılan gözbebeklerimle geriye doğru bir adım attım.

"Bana ne yapacaksın ki?"

Sorunun cevabından korkuyor muydum yoksa her ne istiyorsa büyük bir açlıkla yapmayı mı bekliyordum, bilmiyordum ama tedirginlikle heyecan arasında kalmış bir ifadeyle ona baktım.

Muhtemelen baskın gelen ifadem tedirginlik oldu ve Kartal arzusundan sıyrılarak heyecandan buz kesilmiş ellerime uzandı. Şefkatli bir ifadeyle dudaklarını alnıma bastırıp, "Bana güven," diye fısıldadı. "Seni üzecek ya da incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Canını yakmayacağım." Başını yavaşça iki yana salladı. "Hiçbir zaman." Alnımdaki dudaklarını, dudaklarımın üzerine indirip usulca öperek geri çekildi. "Sadece bu geceyi olabildiğince özel ve güzel kılmaya çalışıyorum."

Şartlar ne olursa olsun Kartal'ın canımı acıtacak herhangi bir şey yapmayacağını biliyordum. Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Ben bu güveni sözlerinde değil, gözlerinde bulmuştum.

Ben bu gece ona sadece kalbimi değil, ruhumu da bedenimi de korkusuzca teslim edecektim.

Kartal'a sıcacık gülümseyince Kartal yeniden dudaklarımın üzerine öpücük kondurdu ve gözlerinden saniyeler önce silinen arzu, en yoğun haliyle geri gelip bakışları yere attığı tişörte kaydı. Birkaç saniye tişörtüne baktı, ardından yerden alıp bakışlarındaki koyu kıvılcımlarla arkama geçti.

Parmak uçlarını, omuzlarıma yerleştirip yavaşça kaydırarak bileklerime kadar indirdi ve bileklerimi tutmadan önce beklemediğim bir anda dudaklarını omzuma bastırıp algılarımı şaşırttı. "Teninin kokusu o kadar baştan çıkarıcı ki..." Omzumu yavaşça emdi, emdi... "Hem ihtiyaç duyduğum her dürtünün bütünü hem de doyumsuzluğumun başlangıcı."

Gözlerimi kapatıp omzundaki varlığının tadını çıkarırken yeniden algılarımla oynadı ve sinsice bileklerimi kavrayıp belime doğru yavaşça çekerek tişörtüyle arkamda bağladı. "Omzun acıdı mı?"

Gözlerimi hızlıca geri aralayıp kurumaya yüz tutan dudaklarımı ıslatarak, "Hayır ama ne yapıyorsun?" diye sorduğumda Kartal tişörtünü iyice sıkıp kulakmememi hafifçe ısırdı.

"Fantezi."

Karşı koymadım. Karşı koymayı bile denemedim. Tek yaptığım ağzımdan yeni bir inlemenin kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak oldu çünkü bu gece sadece Kartal beni keşfetmiyordu, bu gece ben de kendimi keşfediyordum. Kartal bana her dokunduğunda ya da

fantezilerini zihnime sıraladığında bedenim beni şaşırtacak derecede beklenti içinde kıvranıyordu.

Teslim olmanın verdiği heyecandan dolayı kalbim öylesine güçlü gümbürdedi ki artık banyoya üç ses eşlik ediyordu. Kartal ile benim nefes seslerimiz ve kalbimin sesi.

Kulaklarımın içindeki hengâmede Kartal'ın sesini güçlükle duydum. "Sana dokunurken bana müdahale etmeni istemiyorum. Kendini benim kontrolüme bırak."

Bir girdap gibi beni içine çeken hırıltılı sesi, kulaklarımı es geçip yoğun bir sızıyla bacak aramda nabız gibi atınca sertçe yutkundum. "Ya o esnada ben de sana dokunmak istersem?" Sesim soru gibi çıkmıştı ama benimkisi soru değil, ihtiyaçtı. Onun bana dokunduğu gibi ona dokunmak istiyordum. "Ben de senin bedenini yaşamak istiyorsam?"

Kartal hemen cevap vermedi ama soluklarının seyri değişmişti. Dakikalardır benden uzak tuttuğu çıplak bedenini bilinçli bir şekilde sırtıma yasladı ve kaya gibi sert bedeninin ne denli yandığını anlamamı sağladı. Yanıyordu... Bedeninde büyük bir yangın başlamıştı ve ateşle oynadığım takdirde o yangında kavrulacağımızı her zerremde hissettirmişti. "O zaman küçük ininde parmaklarım değil, sikim dolaşır."

Kartal'ın sıcak fısıltısıyla tutuşunca ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bedenime çöl sıcağı gibi bir sıcaklık yayıldı. Sıcaklık yayıldıkça önce bacak aramadaki nabız hissi yok oldu, ardından yerine yoğun bir zonklama yerleşti. Omurgam titriyordu. İstemsizce omuzlarımı öne çektim. Sözleriyle bile bana dokunmayı başarıyor, beni kışkırtıyor, kendine hazır hale getiriyordu.

Başımı hızlıca Kartal'a çevirdiğimde arsızca sırıttığını gördüm. Arsız ifadesini bozmadan göz kırpıp, "Ellerini kurtarmaya çalış," dedi.

Kartal'ın sesiyle bulanık zihnimi onun için zonklayan bacak aramdan uzak tutmaya çabalayarak dediğini yapmaya çalıştım. Bileklerimi öylesine güzel kenetlemişti ki kurtulmak imkânsızdı. "Kıpırdatamıyorum."

"Canını yakıyor mu?"

"Hayır," deyince Kartal bileklerimi bırakıp küvete girdi ve sırtını yaslayıp kucağını işaret etti. "Tahtına gel, tanrıçam."

Bakışlarımı Kartal'ın kucağına indirdiğimde az daha gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Bacak arasındaki şişkinliğe yutkunarak baktım. Şişkinlik öyle büyük görünüyordu ki önündeki kotu parçalaması an meselesiydi.

Kartal bakışlarımdaki şaşkınlığa gülümsedi ve alaya kaçan sesiyle, "Merak etme, dışarı salmayacağım," dedi. Böyle demesini beklemediğim için yüzüm anında kendini belli ederek kızarırken Kartal boğuk bir kahkaha attı. Resmen benimle eğleniyordu. "Daha ilk seferden seni korkutmasını istemem."

Üzerime yayılan sinir dalgasıyla kaşlarımı çatıp hızlıca küvetin içine girdim ve sertçe kucağına oturdum.

"Siktir." Kartal'ın dudaklarından boğuk bir inilti koptuğunda benim de şoke olmam eşzamanlı oldu, çelik gibi sertlik oturduğum yerde beni ele geçirdi. Böylesini beklemiyordum, bu kadar sertlik beklemiyordum.

Pişmanlığın etkisinde kucağından bacak arasındaki boşluğa kayınca Kartal'dan daha kuvvetli bir inleme geldi ve yalvarırcasına çıkan bir sesle, "Daha fazla kıpırdama," dedi. "Zaten içine gömülmemek için kendimi zor tutuyorum."

Gözlerim yepyeni bir açılma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında donmuş gibi nefesimi tutarak olduğum yerde sabit kaldım ama ellerim kasıklarındaki şişkinlikte kalmıştı. Panikle, "Ellerim," dedim. "Ellerim orada."

Kartal bu defa daha kontrollü bir sesle, "Sen sakın kıpırdama, ben çekerim," dedi ve önce dizlerini kendine doğru kırarak benim konumumu ayarladı, daha sonra da ellerimi karnıyla sırtım arasında sabitledi. "Böyle daha iyi. Rahat mısın?"

Şu an o kadar bilmediğim bir dünyanın içindeydim ki rahat olup olmadığımın farkında bile değildim. Tek farkındalığım kasıklarımdaki sızıydı. Kasıklarımdaki sızının beklenti içinde kadınlığıma baskı yapmasıydı.

Sadece başımı sallayabildim.

Kartal derin bir nefes alıp parmaklarını elimden yavaşça boynuma çıkardı ve çenemin altından yaptığı baskıyla başımı omzuna yaslamama sebep oldu. "O zaman kendini bana bırak ve anın tadını çıkar."

Sözlerini tamamlar tamamlamaz önce dilini boynuma sürttü, ardından dilini gezdirdiği yerlere dişlerini bastırdı. Canımı acıtmayacak şekilde dişleyip hafifçe çekiştirdi. Boynumdaki her santime izini bırakıyordu. Her çekiştirdiğinde boşluktan aşağı düşüyormuşum gibi bir his içimi okşuyor, bileklerimi bağlı olduğu tişörtten kurtarmaya çalışıyordum.

Nafile çabalarımı durduran Kartal'ın puslu sesi oldu. Kulağımı dişlerinin arasına alıp, "Tadını öyle çok merak ediyorum ki..." dedi ve

kulakmememi usulca emdi. "Daha önce hiçbir şeyi bu kadar arzuladığımı hatırlamıyorum."

Puslu sesinin yarattığı etkiyle gözlerimi kapatıp kulağımı daha rahat emebilmesi için ihtiyaç içinde başımı yana çevirdim. Kesik bir nefesle, "Seni öyle çok merak ediyorum ki," dedim ve az önce uzak durmam için ima ettiği tehlikeli ateşin ilk kıvılcımını yaktım. "Daha önce hiçbir şeyi bu kadar arzuladığımı hatırlamıyorum."

Kulaklarım, kendini mantığa kapatmış bedenimdeki arzunun sesini duymuştu. Kartal'ı istiyordum. Ona dokunmak, onun beni keşfettiği gibi keşfetmek istiyordum. Varlığına deli gibi ihtiyaç duyuyordum.

Gözlerimi aralayıp tehlikeli ateşi harlamak için kendimi ona doğru bastırınca Kartal kışkırtılmış bir hiddette çenemi kavrayıp dudaklarımı, dudaklarının üzerine getirdi. "Yapma... Ateşle oynama." Aniden dudaklarımı kavradı ve delirmiş gibi öpmeye başladı. Darbeleri kıyıya çarpan sert dalgalar kadar haşindi. Dudakları, dili, dişleri... Bir bütünle öpüyor gibiydi. Daha fazla kayıtsız kalamadım ve ağzına doğru ardı ardına inledim. Hissettiğim aşk, arzu ve heyecan dudaklarımdan Kartal'ın ağzının içine oluk oluk akıyordu ve bu onu daha da kışkırtmış gibi öpüşlerini derinleştiriyordu.

Ciğerlerim patlamak üzereyken Kartal dudaklarımdan koptu ve yeniden, "Yapma," dedi hırlarcasına. "Sonu olmaz. İçinden çıkamam... Çıkmam!"

Kartal'ın sözlerindeki ciddiyet beni durdurmak yerine harekete geçirdi ve bedenimi yukarı çekip aşağıya doğru kaydırdım. "Ben de içimden çıkarmam."

Kartal, "Yaramaz tanrıçam," dediğinde sesi tehdit eder gibi çıkmıştı. Elini karnıma sararak durmamı sağladı. "Bu gece değil." Hızlı solukları eşliğinde belimdeki elini külotumun üzerine getirip aşağı yukarı sürttü. "Bu gece senin gecen."

Kartal'ın temasıyla omurgam titredi ve kendimi bu defa parmağına bastırırken buldum. Beni delip geçmesini istercesine kendimi ona bastırdım. Bastırdıkça Kartal da istediğimi verdi ve parmağını iyice bastırarak aramızdaki bez parçasına rağmen ıslaklığıma ulaştı. "İnin tehlikeli bir lav gibi sıcak ve sırılsıklam olmuş."

Genizden çıkan erkeksi sesiyle yanaklarım kıpkırmızı oldu ve aniden hissettiğim utançtan bacaklarımı kapatmaya çalıştım fakat Kartal anında engel olarak bacaklarımı tuttu. "İzin ver, içinde eriyip gideyim."

Kartal'ın parmakları bu defa bacaklarımın kasığımla birleştiği noktada sabitlendi ve her iki noktada da yavaş bir masaja başladı. "Gevşe." Masajını gitgide derinleştirip bacaklarımı iyice iki yana açtı ve parmaklarını usulca külotumun kenarına kaydırdı.

Külotumu aralayıp parmaklarını kadınlığımla buluşturmasını beklerken bir kez daha algılarımla oynayarak beni gafil avladı. Parmaklarını külot kenarına sabitleyip hiç beklemediğim anda boşa çıkardığı elini sutyenimin altından geçirerek göğüs ucumu kavradı ve belimin havalanmasına sebep oldu. "Bunlar da benim için kabarmış." İnlemeyle karışık bir sesle göğüs kafesini güçlü bir solukla doldurdu. "Diri ve sıcacık."

Göğüs ucumu sertçe sıktığında yoğun bir zevk dalgasıyla sarsıldım ve belimi yeniden yukarıya kaldırmak için hamlede bulundum fakat Kartal'ın diğer eli karnımın üzerine baskı uyguladı, kalkmasına izin vermedi.

Belimi tekrar bastırmasıyla birlikte karnımın üzerindeki parmakları yavaşça hareket etti ve bir kez daha külotumun üzerine geri gelerek sürtmeye başladı. Bir yandan da göğüs ucumu sıkmaya devam ediyordu. Ayrıca büyük avucu, göğsümün altını tamamen içine hapsetmişti. Sutyenim, Kartal'ın elinin üzerinde can çekişiyordu, kopması an meselesiydi.

Ritim tutmuş parmakları, külotumun üzerinde sürtmeye ve göğüs ucumu sıkmaya devam ederken bedenim bir deniz gibi alçalıp yükselmeye başladı. Coşuyordum, köpürüyordum ve kıyıya çarptıkça yepyeni bir hazla tekrar geri çekilip daha hızlı kıyıya çarpıyordum.

Gelgitlerim artınca bedenim birden sarsıldı. Kartal da ateşe dokunmuş gibi hızla parmaklarını geri çekip omzunun üzerinde külçelenmiş gibi duran başımı çenemden tutarak yeniden dik konuma getirdi. Sek arzu kokan nefesinin rotası dudaklarımdı. "Henüz değil, parmaklarıma geleceksin."

"Hayır," diye inledim ve başımı iki yana salladım. "İstiyorum."

Neyi istediğim konusunda tam olarak bir fikrim yoktu. Daha doğrusu hislerimin adı yoktu. Sanki yüksek bir tepeye ulaşmak üzereyken o tepe benden uzaklaştırılmış gibi hissediyordum. Daha fazla tırmanmaya gücüm yokmuş gibi bir an önce son bulmasını istiyordum.

Kartal arsız bir sırıtışla dudaklarımı kavradı ve gardiyan gibi nöbet tutan parmakları nihayet eziyetine son vererek külotumun içine girdi. Girer girmez dudaklarımı bırakıp, "Sırılsıklam," dedi boğuk bir inlemeyle. "Sırılsıklam, aşırı kaygan ve yumuşacık."

Nefes bile almama izin vermeden kadınlığımın üzerinde hareketlere başlayınca içime yıldırım düştü ve tüm uzuvlarım işlevini yitirerek her bir yana saçıldı. Dişlerimin arasından içime titrek bir nefes çekerek, "Ah!" diye inledim.

Ben inleyince Kartal iki parmağının arasına kadınlığımın dudaklarını kıstırdı ve ortaparmağına kaygan bir yol inşa etti. Gelgitlerinin hızını kesmeden o yolu aşındırdı, ezdi, parçalara böldü. Tekrar tekrar aşındırdı, ezdi, parçalara böldü.

Böldükçe içimde kıvılcımlar patladı, kanım müthiş bir hızda damarlarımda dolanıp kalbime aktı. Ciğerlerime sadece burnumdan nefes almak yetmiyordu. Ağzım da devreye girdi. Ağzımdan aldığım nefesler boğazımı çöl kadar kuruttu ve çatlamış bir sesle soluk soluğa, "Kartal... Ah!" diye çaresizce inledim.

En az benim kadar Kartal'ın da sesi çatlamıştı ve o sesi bile gelmem için yeterliydi. "Tanrıçam," dedi tıpkı benim gibi soluk soluğa. "Sesiniz kulağa çok seksi geliyor. Daha fazlasını duymak istiyorum."

Kartal'ın tam olarak neden bahsettiğini anlamayınca, "Ne?" diye sordum fakat Kartal tam tepeme parmağını bastırınca ağlamaklı bir sesle, "Ah!" diyerek bedenimi hafifçe yükselttim.

Sinsi bir gülüş doldurdu kulaklarımı. "Güzel," dedikten sonra gelgitlerine devam ederek, "En büyük tutkun ne?" diye sordu.

Başımı sertçe Kartal'ın omzuna geri yatırdım. Beynim ne dediğini anlamayacak kadar ağırlaşmıştı. "Tutku?"

"Evet, tutku. Tutkunu anlat bana."

Kartal bu defa tepeme iki parmağıyla baskı uygulayınca başımı hızlıca kaldırdım ve "Dans!" diye bağırdım. "Dans etmek en büyük tutkum."

"Dans mı?" Kartal sorduğu soruya eşzamanlı olarak parmağını biraz daha aşağıya kaydırdı ve aklımı başımdan alacak bir darbeyle bulduğu noktayı ezdi.

"Evet... Ah!" diye haykırdım. "Dans etmek..." Ağzımdan sesli bir nefes çektim içime. Sanki nefes değil, ateş çekiyordum. Çektikçe yanıyor, çektikçe kaynıyordum. "Tutkum." Niyetim sorduğu soruya sadece başımı sallayarak cevap vermekti ama ağlamaklı bir sesle inledikçe, bağırdıkça, dişlerimin arasından nefes çektikçe Kartal daha da zevke gelmiş gibi içimden geçmeye devam ediyordu.

"Benim için de bana özel olarak dans edecek misin?"

Bu zamana kadar Kartal'a dans etmeyi hiç düşünmemiş olsam da şu an gözümün önünden ikimizi de yoldan çıkaracak danslar geçiyordu. Halatlar, kelepçeler, seksi kıyafetler... Bacaklarımı kapatmaya çalışıp soluk soluğa, "Edeceğim," dediğimde sesim inleme gibi çıkmıştı. "Sana..." dedim ve kıvranarak, "Öyle bir dans edeceğim ki..." Duraksadım. Yükselen bedenimin eşliğinde, "Ah, evet. Kahretsin evet!" diye yeniden haykırdım. "Aklını... Ah! Aklını..." Sesim banyonun fayanslarında yankılandı. "Aklını başından alacağım!"

Kartal parmaklarının hızını kesmeden, "Şu an o kadar çok aklımı başımdan alıyorsun ki içinde gidip gelmişim gibi ter içinde kaldım," diye itiraf edince, "Çöz beni!" diye bağırdım. "Sana dokunmadan boşalmak istemiyorum."

Zirveye o kadar yaklaşmıştım ki patlamam an meselesiydi. Nefes nefese, "Diğer elinle çöz ve parmaklarını sakın sana bahşettiğim inden çekeyim deme!" dedim ve kendimi iyice parmaklarına bastırdım. "Yoksa seni keserim."

Kartal boğuk bir gülümsemeyle çenemi kavrayıp, "Vahşi tanrıçam, isteğiniz benim için bir emirdir," dedi ve dudaklarımı ağzının içine hapsederek parmaklarının hızını artırdı.

Kartal'ın parmaklarının hızı artıkça benim de dudaklarındaki darbelerim arttı ve daha fazlasını istercesine büyük bir açlıkla öpmeye başladım.

Muhtemelen Kartal parmak hareketlerine karşılık öyle bir açlıkla öpmemi beklemiyordu çünkü öpüşlerinin arasındaki afallamayı saklamayı başaramadı ve saniyelik dudak hareketlerini durdurdu. Benim devam ettiğimi görünce de parmaklarının hızını daha da artırdı ve çenemi saran elini bırakarak bileklerimi bağladığı tişörtüne götürdü. Kısa bir çabanın sonunda tişörtünü çözüp bileklerimi özgür bıraktı.

Bedenim bu anı bekliyormuşçasına yılan gibi üzerinde kıvrılıp göğüs kafeslerimizi birleştirdi ve tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Kartal da emre itaat edip parmaklarının hızının kesilmesine izin vermeden hareketlerine devam etti. Hatta avuç içi tamamen kadınlığımı kaplamış, parmak uçları tehlikeli noktada dans etmeye başlamıştı. İçime girmesi an meselesiydi ama Kartal profesyonelce yalnızca etrafında hareket ediyordu.

Bedenim tekrar yepyeni bir sarsıntıyla sarsılmaya başladı. Kartal'ın her hareketinde ve tutkulu öpüşünde zirve bana basamaklar açtı, kolayca tırmandım. Tırmandım, tırmandım ve tırmandım... Tırmandıkça tırnaklarını Kartal'ın omuzlarına daha sert geçirdim. Tırmandıkça dudaklarına

asıldım, dilini çekiştirdim. Güçlü iniltiler kopardım. Kalbim patlamak, ciğerlerim boğulmak üzereydi. Damarlarımdaki kan her yana saçılmak üzereydi. Alev almıştım, lavlara bölünmek üzereydim. Paramparça oluyordum.

Kartal'ın yaptığı vurucu darbeyle ruhum ilk kez kadınlığıma aktı ve ağzının içine boğuk bir çığlık atarak kendimi bıraktım. Vücudum öyle çok titriyordu ki Kartal belimi sararak bedenimi tamamen bedenine yasladı ve sakinleşmem için kendine hapsetti. Diğer elini ıslaklığımdan çekmemişti ama hareketlerini durdurmuştu.

Ağzımı dudaklarının üzerinden kaldırınca Kartal haz dolu bir gülümsemeyle soluk soluğa, "Bu çok güzeldi," dedi ve başını geriye, küvete yasladı. "Tanrı aşkına kadın, bu harikaydı."

Kartal'ın sesi, kulağa inanamıyormuş gibi geliyordu. Haklıydı da... Çünkü gördüklerime ben de inanamıyordum. Kartal'ın omuzlarında, tırnaklarımı batırdığım yerlerde kanlar vardı. Tırnaklarımla açtığım minik çukurlara doluşan kanlar...

"Kartal!" dedim şokla ve kucağından kalkmaya çalıştım fakat beni olduğum yere sabitleyip başını kaldırdı ve omuzlarına baktı. Benim gibi şok olmak yerine omuzlarına gururla bakıyordu.

"Hayatımda ilk defa kanadığım için boşalacaktım."

Sevinsem mi, üzülsem mi, utansam mı bilemeyip Kartal'ın omuzlarına şokla bakmaya devam ettim. "Özür dilerim."

Kartal gülümsemeyi bırakıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Dileme. En az senin kadar zevk aldım," dedi ve elini kadınlığımın üzerinden çekip gözlerimin içine baka baka parmaklarını ağzının içine alarak emmeye başladı. Emdikçe gözleri de usulca kapandı ve oldukça zevk alıyormuş gibi bir ifadeye büründü yüzü.

Birden, "Siktir," dedi ve aynı saniyeler içinde gözlerini aralayıp parmaklarını ağzının içinden çıkardı. "Tadın inanılmaz güzel."

Hissettiğim utançla yüzümü göğsüne bastırdım. Vücudumdaki artçı sarsıntılar da ufak ufak devam ediyordu. Aynı şekilde Kartal da beni bedenine hapsetmeye devam ediyordu. "Utanılacak bir şey değil," dedi ama sesi hâlâ son birkaç dakikadır yaşadıklarına inanamıyormuş gibiydi. Bu konuda yalnız değildi, ben de yaptıklarıma ve yaşadığım inanılmaz deneyime inanamıyordum.

İlk toparlanan Kartal oldu ve gülümseyerek yüzümü havasızlıktan kurtardı. "Her saniyesi muhteşemdi." Dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürtüp öptü. "Artık benden kurtuluşun yok. Bundan sonra her dakika tekrarını isterim."

Kartal kadınlık gururumu okşamayı başarmış, kalbimi hayranlıkla sarmalamıştı. İçimdeki mutluluğa tezat sahte bir kızgınlıkla kaşlarımı çatıp omuzlarını işaret ettim. "Bunlara rağmen mi?"

Boğuk bir sesle, "Bence onları hatırlatma," dedi ve ellerini çıplak tenimden çekti. "Ben patlamadan seni yıkayalım."

Kartal karnımın altındaki sertliğini kastedince hızlıca üzerinden kalktım. Kartal da küvetin içinden çıkıp benim çıkmama izin vermeden suyu açtı ve küveti doldurmaya başladı.

Kartal'ın yüzüne dikkatlice baktığımda en az benim kadar terlediğini ıslak saç diplerinden görebiliyordum. "Sen duş almayacak mısın?"

Başını sallayarak, "Sen olmadan alacağım," dedi ve kasıklarındaki şişkinliği işaret etti. "Bütün gece ağrısını çekmek istemiyorum."

Kartal'ın acı çeker tonda konuşmasına dayanamayıp gülmeye başladım. Ben gülünce Kartal da gülümsedi ve üzerime eğilip başımın üzerinden öptü.

Yaptığım kahveleri tam fincanlara dolduruyordum ki Kartal içeri girdi ve bana doğru adımlamaya başladı. Arkam dönüktü, onu göremiyordum ama adım seslerinden ve yaklaştıkça burnuma dolan kokusundan yakınlığını hesaplayabiliyordum.

Yanıma gelir gelmez arkamdan sarılıp boynuma burnunu bastırarak derince soludu. "Bütün gece böyle mi dolaşacaksın?" Belimi saran eli çözüldü ve neredeyse popomun altında biten şortumun içinden elini sokarak popomu sertçe sıktı. "Eğer dolaşacaksan banyoyu ya da yatağını mesken belirleyelim, boşuna vakit kaybetmeliyim çünkü ben duramam." Diğer eli de belimden yukarı tırmanıp tişörtümün içinden sağ göğsüme ulaştı. "Siktir! İçine sutyen giymedin mi?"

Kartal, süresini hesaplayamadığım bir hızda beni kendine çevirdi ve arzuya bulanmış bakışlarını gözlerimin içine dikti. "Anlaşılan bu gece aklımı başımdan almaya yemin etmişsin."

Yeniden alev alan tenimin eşliğinde parmak uçlarımda uzanıp kollarımı boynuna doladım. "Evde sutyen kullanmıyorum." Dudaklarını öpmek yerine dişlerimin arasında yavaşça ezdim. "Uzun süre takınca rahatsız ediyor, evde onlara özgürlük tanıyorum."

Kartal belimden tuttuğu gibi beni mutfak tezgâhının üzerine oturttu ve bacaklarımı açarak arasına girdi. "Birlikte eve mi çıksak?" Boynumu geriye yatırıp dilini omzuma bastırdı ve yarattığı minik morluklar üzerinde dilini gezdirdi. "Birbirimize tüm çıplaklığımızla özgürlükler tanırız."

Kartal'ın tenimde yarattığı baskı ve boğuk çıkan sözlerinin etkisiyle derinlerime kök salmış arzu yeniden kalbimi yokladı. Simsiyah gözlerindeki tehlikeli parıltılar zifiri karanlık bir gecede yolumu aydınlatan tek ışık gibiydi. Arkama bile bakmadan gidebileceğim tek ışıktı.

Elimi, kolundan aşağıya doğru kaydırarak başımı yeniden dik konuma getirdim. Bu defa ben parmak uçlarımı tişörtünün içinden geçirerek karın kaslarının üzerine bastırdım. Kartal'ın irkilmesiyle birlikte arsızca sırıttım. "Sana taşınmamı ister misin? İstersen yarından itibaren evine yerleşebilirim."

Rüya'yı yarı yolda bırakacak değildim ama dürüst olmam gerekirse bu soruyu Kartal'ın ağzını aramak için sormuştum. Vereceği cevabı oldukça merak ediyordum.

Umduğumun aksine Kartal'ın kaşları beklenmedik şekilde çatıldı ve çenesi bir anda kasıldı. Dikkatli bakışlarımı fark edince de kendini çabuk toparlayıp yanımızda duran kahvelerden birini bana uzattı. "Yaşadığım evi sevebileceğini zannetmiyorum." Diğer kahve fincanını da parmaklarının altına kenetledi. "Ama yarından itibaren birlikte yaşayacağımız bir ev ayarlarım. Nerede istersen. Sen seç, gerisini bana bırak."

Benimle birlikte yaşama konusundaki ciddiyeti hoşuma gitse de yerine oturmayan bazı taşlar vardı. Bakışlarımı şüpheyle kısıp, "Yaşadığın evi neden sevmeyeyim?" diye sordum.

Kartal kahvesinden bir yudum alıp, "Şehrin dışında," dedi kayıtsızca. "Gözlerden uzak ve sıkıcı."

"Neden orada yaşıyorsun o zaman?"

"Sıkıcı olan her şeye ayrı bir düşkünlüğüm vardır."

Elimde olmadan sırıttım. "Ben sıkıcı mıyım yani?"

Kartal düşünmeden tereddütsüzce, "Sen kurallarımı bozduğum tek istisnasın," dedi ve kahvesini bırakıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ayrıca bozmaya devam edeceğim de tek kişisin."

Kartal'ın yüzümü dağlayan sıcak nefesiyle derin bir iç çektim. Çektikçe huzur dolu bir hayat çekiyormuşum gibi bir hisle doluyordum. Ona ait bir parçayla yeniden doğuyordum ama bana hayat veren adamdan hayatımı gizlemek korkunç bir ihanet sancısıyla kalbimi eziyordu.

Düşünceler içinde puslanan zihnim, derinlerime gizlemeye çalıştığım o adamın acımasız sesini kulaklarıma doldurunca dudaklarım kontrolümün dışında hareket etti. "Ya ben zarar görmene sebep olacak kişi olursam, yine de bozmayacak mısın?"

İçimi saran yoğun kasvet, en büyük korkuma dilimde can verince az daha elimdeki bardağı kucağıma bırakıyordum. Böylesine aptalca bir soru sormayı beklemiyordum. Mafyaları, onu korkutarak dile getirmeyi asla düşünmüyordum.

Kartal beklediğim gibi tek kaşını kaldırıp ellerini yüzümden çekti ve şüpheyle yüzümü süzdü. "O ne demek?"

İçimde delirmiş gibi kol gezinen bir endişeyle umutsuzca, "Lafın gelişi sordum, hani ilişkilerde bazen olaylar düzgün gitmez ya... O açıdan yani," diyerek bakışlarımı hızlıca kaçırdım. Kartal'a yalan söylemekten nefret ediyordum.

Yalan söylediğim belli olsa da Kartal beni bozmadı ve eliminden kahveyi alıp beni kendine çekti. "Hayatıma girdiğin gün... Garip bir şekilde kalbime de süzülmeyi başardın ve o saatten itibaren benim zarar görmem ikinci plana düştü. Önemli olan senin zarar görmemen, seni kaybedememdi." Aşkla gölgelenen bakışları bir anda öfkesinin ateşinde kıvılcımlar saçtı. "Nedensizce seni herkesten korumak, sakınmak istedim. Yanında dolaştırdığın o itten bile..."

Kartal cümlesini tamamlamasa bile Ekin'den bahsettiğini anlamıştım ama Ekin'in bana zarar vermediğini ona daha önce söylemiştim. Anlaşılan bana inanmamıştı. "Fiziksel zararı olmadığını anlatmıştım."

Kartal kaşlarını çatıp, "Sana dürüst olmak istiyorum," dedi ve konuşmamı beklemeden, "Zarar vermediğinden emin olmak için onunla karşılaştığım gece sizi takip ettim," deyince anlamsız gözlerle yüzüne baktım. "Hangi gece?"

Soru sormaktaki amacım onu anlamamak değil, bahsettiği geceden emin olamamaktı. Beynim, duyduklarına inanmayı reddediyordu.

Kartal'ın da kaşlarının çatılışı derinleşirken, "Enis'in hastaneye kaldırıldığı gece..." dedi ve dişlerinin arasından sert bir nefes verdi. "O itin seni almaya geldiği ve bileğinden zorla tutup kaba kuvvetle kontrol altına almaya çalışarak hesap sorduğu gece." Sesi, cümlenin sonuna doğru avını parçalamaya hazır bir yaratığın sesi kadar ürkütücü çıkmıştı.

Kartal'ın itirafı, şüphelerimi doğru çıkarınca gözlerim şokla açıldı. Kartal, ilk kez tanıştığımız geceden bahsediyordu. Ekin'in daha önce görmediğim yüzüyle tanıştığım geceden...

Bakışlarımı boşluğa tutundurup Kartal'ın öfkeyle andığı o geceyi anımsamaya çalıştım.

"Neler oluyor, en baştan anlatsan mı diyorum?" Ekin abartılı bir hareketle bileğimi tutup ona bakmamı sağlayınca Yamaç'taki bakışlarımı bileğime çevirmek zorunda kaldım. Böylesine korku ve endişe içinde geçen gecenin sonunda Ekin'in ilk kez karşılaştığım tavrı karşısında nasıl hissetmem ya da nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum ama içimin bir anda buz kestiğini de rahatlıkla hissedebiliyordum. Hafifçe geriye çekilip bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Çok yorgunum, daha fazla ayakta dikilmeye halim yok," diyerek Gökhan'ın arabasını işaret ettim. "Yolda anlatırım."

Fakat Ekin'in, gerçekleri bilmeden bileğimi bırakacak gibi bir hali yoktu. Geri çekmeme rağmen bileğimi ısrarla sıkı tutuyordu. Bileğimi yepyeni bir hamleyle kurtarmaya çalıştığımda birinin varlığını hissettim. Daha doğrusu adım seslerini duyuyordum.

Bakışlarımı sese çevirdiğimde Kartal'ın hastane kapısından çıktığını gördüm. Dakikalardır konuştuklarımızı duyup duymadığından emin değildim ama bileğimi Ekin'in elinden kurtarmaya çalıştığımı gördüğünden emindim çünkü karanlık bakışlarının direkt odağı bileğimdi.

Ekin'in de bakışları baktığım yöne çevrildi ve Kartal'ı görür görmez aramızda açtığım mesafeyi yeniden kapattı. Artık bileğimi zorla tuttuğu görünmüyor, sarmaş dolaş mutlu bir çift gibi duruyorduk.

Kartal adımlarının hızını kesmeden yürümeye devam etti. Muhtemelen motosikletine gidiyordu ama bakışları bu defa bileğimde değil, yüzümdeydi. Yanımdan geçmesine bir adım kala gözlerimin içine bakarak, "İyi geceler,"

deyince gözlerindeki ifadeyi ilk kez anladım. Yardım isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle Ekin'i, sevgilisine zorbalık yapıp şiddet uygulayan erkeklerden zannetmişti ve bana yardım edebilmek için herhangi bir işaretimi bekliyordu fakat Ekin öyle bir sevgili değildi. Yapmamıştı, yapmazdı da... Sadece bu gece biraz tuhaftı ve ben sebebini hâlâ anlayabilmiş değildim.

Zoraki bir tebessümle başımı sallayınca Kartal yanımızdan uzaklaşıp motosikletine doğru yürüdü. Saniyeler içinde kaskı başına takıp hastanenin bahçesini güçlü motor sesiyle doldurdu ve hastaneden çıktı.

"Konuşmalarınızı duydum."

Düşüncelerimden Kartal'ın sesiyle çıktım. Öfkesi, elle tutulacak kıvama gelmiş, bakışlarındaki ürkütücü ifadesi can almaya hazırlanan bir caninin nefretine dönüşmüş gibiydi. "Sürekli kim olduğumu soruyordu ve senden tatmin olacağı cevabı alamadıkça hırsını senden çıkaracak hareketlerde bulunuyordu." Kana susamış gibi hırıltılı bir nefes aldı. "Orada nefesini kesmeyi çok istesem de seni daha fazla zor durumda bırakmamak için kendime güçlükle hâkim oldum. Daha sonra da senden her ne kadar yardım etmemi isteyen bir mesaj almamış olsam da o ite güvenmediğim için peşinize takıldım."

Kartal'ın peşimize takıldığını duyunca o gecenin devamında neler olduğunu anımsamaya çalıştım ve aklıma gelen anıyla yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

Kapının önünde durunca apartman kapısından içeri girmeden önce ona dönüp, "Yarınki dans provasında görüşürüz," dedim.

Ekin ise beni onaylamak yerine kollarını yeniden belime dolayıp beni kendine çekti. Alkol kokusunun sindiği nefesi dudaklarımı dağlıyordu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sorup dudaklarını dudaklarımın üzerine sürttü.

Alkol kokusundan dolayı midemde bulantı hissedince başımı hafifçe geriye çekip, "Sarhoşsun," dedim. "Eve gidip uyusan iyi olur."

Parmaklarını, canımı yakmayacak bir şekilde saçlarımın arasından geçirip, "Kahve yaparsın, ayılırım, sonra da birlikte uyuruz," dedi ve başımı sabitleyerek dudaklarını yeniden sürttü.

Belki ilk kez birlikte kahve içmeyecektik ama şu an özellikle de çakırkeyifken nedense güven vermiyordu. Yepyeni bir çabayla dudaklarımı kurtarıp başımı geride tutmayı başardım. "Sabah sen de duydun, kahve bitti ve dönüşte

de almayı unuttuk." Bakışlarım bize doğru gelen Gökhan'a kaydı. Onun da çakırkeyif olup olmadığını bilmiyordum ama araba kullanabildiğine göre Ekin'e göre bir tık daha iyiydi. Sanki Ekin dakikalar geçtikçe daha sarhoş oluyor gibi tuhaf bir hale bürünüyordu.

Yardım istercesine Gökhan'ın gözlerine bakmaya başlayınca mesajı almış gibi başını hareket ettirdi ve yanımıza gelir gelmez, "Hadi koca bebek, ben sana kahvelerin en güzelini yapacağım," diyerek Ekin'i benden uzaklaştırmaya çalıştı.

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana sallamamak için kendimi zor tuttum. Ekin o gece beni zorla öpmeye çalışmış, ben de ondan kurtulmaya çalışmıştım. Neyse ki imdadıma Gökhan koşup beni Ekin'den kurtarmıştı.

Kartal, "Eğer o piç evinin önünde seni zorlasaydı ve yanınızdaki adam müdahale etmeseydi muhtemelen bugün hâlâ hastanede yatıyor olurdu," dediğinde bakışlarım yumruk yaptığı ellerine kaydı. Yumruklarını öyle kuvvetli sıkıyordu ki canının yandığına emindim.

Müdahale etme ihtiyacı içinde ellerine uzandım. "Sarhoştu," dedim ve yumruklarını açmasını sağlayıp parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Geçti, gitti o günler."

Kartal'ın gerginliğini almak için ona gülümsemeye çalışıyordum ki o gecenin devamında olanlar domino taşlarının düşme hızında zihnime üşüşünce az daha kalp krizi geçirecektim. Çünkü o gece mafya tarafından izlendiğim ilk kez gösterilmişti. Sertçe yutkundum ve dehşete düşmüş gibi Kartal'ın yüzüne bakakaldım.

Sokak lambaların aydınlattığı sokakta birkaç kedi dışında hiç kimse yoktu. Havayı da ölüm sessizliği kaplamış, neredeyse kedilerin adım sesleri dahi duyulacak hale gelmişti.

Görünürlerde Rüya ya da Yamaç yoktu. Yamaç'ı aramak için içeri girecegim sırada ağaçların gerisinde karaltı fark edince gözlerimi kısıp o yöne doğru dikkatle bakmaya başladım. İlk önce karaltıyı ağaçların gölgesi zannetsem de dikkatli baktıkça aslında onun ağaç gölgesi olmadığını, siyah bir araç olduğunu anladım.

Tıpkı o geceki gibi siyah bir araç orada duruyordu.

Kendimi, normal bir aracın oraya park edildiğine ikna etmeye çalıştım fakat yanılmam uzun sürmedi ve ön koltuktan inen siyahlara bürünmüş biri benim ona baktığımı anlamış gibi sokak lambasının altına kadar gelerek

bana baktı. Elleri ceplerinde, omuzları dikti. Ayrıca uzak olmasına rağmen yüzündeki sinsi gülüşü rahatlıkla görebiliyordum.

Bana gülümsediğini idrak edince beynimde anında panik ampulleri yanıp söndü ve sırtımdan aşağıya terin döküldüğünü hissettim. Onlar tarafından izlendiğimi biliyordum ama ilk kez izlendiğim gösterilmişti çünkü o geceden sonra ilk kez polisle karşı karşıya gelmiştim.

O gece zihnime üşüştükçe çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. O adamı görmüş olabilir miydi? Ama daha önce balkonumun altına gelen adamı ağzımdan kaçıracakken Kartal söylemek istediğimi anlamamış gibi davranmıştı. Yine de emin olabilmek için aptal ayağına yatıp zoraki bir gülümsemeyle, "O gece Rüya'nın gelip gelmediğini kontrol etmek için balkona çıkmıştım ama seni göremedim, iyi gizlenmişsin," dedim.

Kartal tereddüt etmeden, "Gizlenmedim çünkü orada yoktum. O it, arkadaşıyla beraber yeniden arabaya binip başka bir eve gittiler. Onları takip etmekle meşguldüm," deyince bedenimden sızı şeklinde titreme geçti. Sersemlemiş gibi soluğumu verdim. Rahatlama hissi yavaş yavaş kaskatı kesilen bedenimi gevşetse de hâlâ korkuyla atan kalp atışlarımı dindirebilecek tek kişi Kartal'dı. Onun dudaklarıydı.

Ama Kartal'ın *orada olmaması* dışında kalan kelimelerinin anlamını yeni idrak edince onu öpmeyi erteledim. "Başka bir ev?"

Kartal onaylarcasına başını salladı. "Buraya yakın, iki sokak arkanızdaki bir eve gittiler." Tiksinircesine yüzünü buruşturdu. "Evlerinizin karşılıklı olduğunu daha sonra senden öğrenmiştim."

Kartal'ın bahsettiği ev, Lodosların eviydi. Muhtemelen Gökhan, Ekin'i benden uzak tutabilmek için onu Lodoslara götürmüştü.

Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan Kartal'ın takibe devam etmesiydi.

Benim içeri girmeme rağmen onları takip etmeye devam etmesi gerçeği karşısında açık kalan ağzımı zar zor toparlayıp, "Sen ciddi misin?" diye sordum fakat sorumun cevabını Kartal'ın bakışlarından anlamıştım. Onun cevap vermesini beklemeden, "Sen ciddisin," diyerek başımı salladım. "Ama neden? Tüm bunları, saatler önce tanıdığın bir kız için neden yaptın?"

Kartal fısıltıya yakın bir sesle, "Sen, seni tamamen yanlış anladığım bir gecede girdin hayatıma," derken bakışlarında samimi bir hayranlık vardı. "Aslında bambaşka biri olduğunu sandığım kişiyken o olmadığın gerçeğini

görünce çaresizliğine kayıtsız kalamadım. İtiraf etmem gerekirse senin yerinde kim olsaydı yardım ederdim."

Parmaklarını saçlarımın arasından kaydırarak avuç içini yanağıma yasladı. "Ama sonra daha fazla gözümün önünde olmanı istedim. Daha fazla yardım etmek, daha fazla korumak ve..." Boğulur gibi nefes alıp gülümsemeye çalıştı. "Ve tüm bunların ötesinde seni olduğun gibi tanımak istedim. Sen de tam da böyle bir anda bana sokuldun. Başını göğsüme yaslayıp *mucize* diye mırıldandın. O an, mucizen olmayı her şeyden çok istedim." Göğsüne keskin bir ağrı saplanmışçasına yüzünü ekşitti. "Olamama ihtimalim aklımı yitirtecek kadar güçlüydü." Yaşadıklarına inanmıyormuş gibi başını iki yana sallayıp diğer elini de yanağımla buluşturdu ve dudaklarını, dudaklarımın üzerine yerleştirdi. "Bunların hiçbirini saatler öncesinde tanıdığım bir kız için yapmadım. Bunları, geleceğimi birlikte geçirmek istediğim kız için yaptım."

Kartal son sözünü söylediğinde dudaklarımı bir kez daha tutkusuna esir etti.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

11. BÖLÜM

MAHŞERE KALAN DÜŞLER

Suyun üzerinde hareketsiz bir şekilde sırtüstü uzanıyor, keyifle yaz güneşinin tenimi yakmasının tadını çıkarıyordum. Avuç içlerimi sıcaklık okşarken elimin tersini de suyun kadifemsi yumuşaklığı okşuyordu.

Gülümsedim ama gülümsememin asıl sebebi sevdiğim adamın gözlerinin benim üzerimde olduğunu bildiğimdendi. Ona bakmasam bile dakikalardır soluksuz çarpan kalbimden beni izlediğini anlayabiliyordum. Onu artık gözlerim değil, kalbim görüyordu.

Başımı hafifçe yana çevirdim. Soluksuz çarpan kalbim, onun keskin bakışlarıyla buluşunca okyanusu köpürten can alıcı tayfun gibi delirmişçesine çarpmaya devam etti. Çarptıkça göğüs kafesimi zorladı, zorladıkça hızını artırdı ama dışarı çıkamadı. Kaldı ona ayrılan küçücük kuytusunda, kemiklerin gerisinde...

Göğüs kafesim, kalbim için bir hapishane, Kartal ise özgürlüğüydü. Demir parmaklıklar misali sımsıkı sarıldı etrafını saran sıcak kemiklere ve kırmak istercesine direndi önündeki engele. Koşmak istedi özgürlüğüne, sevdiğine...

Birden etrafımı sis sarınca bakışlarımı üzerime çöken sise çevirdim. Tanıdık bir koku doluyordu ciğerlerime. Sis bulutundan üzerime süzülen dumanı usulca ciğerlerime çektiğimde anladım onun sigara kokusu olduğunu. Gittikçe koyulaştı sigarının dumanı ve yoğun dumanlı sis bombası gibi kararttı etrafımı, felç etti bedenimi. Ta ki kalbim atmayı bırakana dek. Kalbim yalnızca Kartal için atıyordu, Kartal yoksa kalbim de atmıyordu.

Uzandığım suyun üzerinde panikle doğrulmaya çalışınca suyun içine battım. Çıkmaya çalıştıkça daha çok battım. Garip bir şekilde ağzıma, burnuma, kulaklarıma su dolmuyor; aksine hayatsız kalan kalbime su doluyordu. Kalbim sudan patlamak üzereydi, acıdan ölmek üzereydim.

Güçlükle kendimi suyun üzerine çıkardım ve Kartal'ın uzandığı şezlonga baktım. Gözleri yine bana bakıyordu ama donuktu, boştu, bomboştu.

Korkuyla, "Kartal," diye fısıldadığımda yaz sıcaklığının yerini dondurucu soğuk aldı ve denizin gerisinde spiral biçimde bir hortum oluştu. Öyle hızlı ilerliyordu ki biraz daha suyun içinde kalmaya devam edersem beni de içine çekecek, sonsuz boşluğuna hapsedecekti.

Hızla suyun içinden çıktım ve Kartal'a doğru koşmaya başladım. Bedenimin ıslaklığı soğuğu emiyor, morarmaya başlıyordu. Umursamadım ve koşmaya devam ettim. Morarmam ya da bana ne olacağı umurumda değildi ama adımlarımı engelliyordu. Kartal'a hızlıca gitmeye çalışan adımlarım, hareket kısıtlılığından gitgide yavaşlıyordu.

Moraran bedenime ve yavaşlayan adımlarıma inat ağır ağır da olsa koştum. Koştukça, ona yaklaştıkça ayaklarımın altı ısındı. Onun sayesindeydi bu, ona yaklaştıkça ısınıyordum. Can bulan ayaklarıma bakmak için adımlarımı durdurup başımı hevesle öne eğdim. Eğmemle midemin ayaklarıma kadar inmesi aynı anda oldu. Isınmamın sebebi Kartal değil, kopkoyu kana basıyor olmamdı.

Ağzımdan ıslık sesine benzer acı bir inleme döküldü. Tedirginlikle kanı takip ettim, ettim, ettim ve... Kan, Kartal'ın başından süzülüyordu!

Yeniden koşmaya başladım. Beni tüketen acıya rağmen, son gücüm elimden alınana dek, ciğerlerimdeki tüm can çekilene kadar koştum ve yolun sonunda onu gördüm. En derin korkularımın sahibini, beni her seferinde çaresiz bırakan yaratığı gördüm.

Beni bıçaklayan adam Kartal'ın tepesinde dikiliyor, simsiyah gözleri ölümün soğuk yüzüyle güneş gibi parlıyordu.

Gözlerimiz buluşur buluşmaz dudakları vahşetin zevkini ağırlayıp yukarı doğru kıvrıldı ve Kartal'ın başına sapladığı bıçağı daha da derine itti.

"Kartal!"

Kartal'ın adını haykırırken aynı anda bedenimi saran güçlü kollara direnmeye çalıştım fakat kıpırdayamıyordum bile. O adam bir mengene gibi kollarımı avuçlarına hapsetmişti. Tüm gücümle kurtulmaya çalıştıkça daha sıkı sarıldım ve çığlıklarımın arasında yüksek çıkan bir ses duydum. "Buradayım."

Gözlerimin önünden gitmeyen puslu görüntü yüzünden Kartal'ın cansız bedeni bir görünüyor bir kayboluyordu. Ona ulaşabilme umuduyla haykırırcasına, "Kartal!" diye bağırdım. "Ölme sakın, beni bırakma."

Gözyaşlarımın eşliğinde yeni bir çığlık atınca kollarımı hapseden el beni hızlıca göğsüne çekti ve sımsıkı bastırdı kendine. "Rüyaydı sevgilim, geçti. Benim... Güvendeyim, güvendesin. Korkma."

Bedenimi saran güçlü kolların sahibinin Kartal olduğunu anlamamla rahatlamam aynı anda oldu ve bedenim, direnmeyi bırakarak üzerimden yoğun bir titremenin geçmesine izin verdi. Başımı sığındığım sıcak bedene gömdüm ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Öyle çok ağlıyordum ki kontrolümü kaybetmiştim. Kartal'ın öldürüldüğünü görmek korkularımın en derin ama aynı zamanda en tepe haliyle yüzleşmeme sebep olmuş, sinirlerimi boşaltmıştı.

Kartal'ın eli de beni rahatlatmak istercesine saçlarımın arasında geziniyordu. Elinin hareketini kesmeden başımın üzerinden öptü. "Yanındayım ve bütün korkularına kalkan olmak için yanında var olmaya devam edeceğim."

Cevap veremedim. Aklım hâlâ gördüklerimin dehşetiyle çalkalanıyordu. Kartal da müdahale etmedi. Hıçkırıklarım bitene kadar güven verircesine bedenimi sarmaya, saçlarımı nazikçe okşamaya devam etti.

Biraz olsun kendimi iyi hissedince başımı gömdüğüm yerden kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım. Cama vuran sokak lambalarının ışıkları yüzünü rahatlıkla ayırt etmemi sağlıyordu. Yaşlı gözlerle yüzünü süzüp parmak uçlarımı yanağının üzerinde gezdirdim. Çatlamış sesimle, "Buradasın," dedim ve kucağına tırmanıp kollarımı boynuna doladım. "Yaşıyorsun."

"Gözyaşlarını görene kadar yaşıyordum ama..." Parmakları ıslak yanağıma yapışan saçlarıma ulaştı ve eşsiz bir parçayı ayırır gibi itinayla geri çekti. "Gördükten sonra yaşadığım pek söylenemez."

Titreyen nefesimle gözlerimi kapattığımda iki gözümden aynı anda yaşlar süzüldü. "Öldürül..." Bir an cümlenin devamını getiremeyeceğimi anlayınca, daha doğrusu rüyamı anlatamayacağım için boğazıma iğne batmışçasına öksürdüm. "Öldüğünü gördüm. Bir kaza olmu..." Cümlenin sonuna doğru söylediğim yalanın ağırlığı altında ezildim ve sesim idam hükmü verilen suçlunun giyotininde yok oldu. "Sensiz kalmıştım."

Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki Kartal'ın duyup duymadığından emin bile değildim ama emin olduğum bir şey varsa o da yalan söylememe sebep olan adamdan da kendimden de nefret ediyor olmamdı.

Kartal'ın sıkıntılı diyebileceğim bir iç çektiğini duydum. Sanki rüyamı kabul edercesine sessiz ve tepkisiz kalmıştı. Gözlerimi aralayıp hissettiğim

suçlulukla yüzüne bakmadan kucağında huzursuzca kıpırdanınca, "Sadece bir rüya," diye yineledi sözlerini ve çenemden tutup gözlerimizin yeniden buluşmasını sağladı. "Seni bırakmaya hiç niyetim yok, ölsem bile..." Yavaşça gülümsedi ama gülümseme sesi içimi yakacak kadar hüzün taşıyordu. "*Ghost** diye bir film vardı. Adam öldüğünde bile sevdiği kadın için geliyordu." Burnumun ucundan öptü. "Ben de gelirdim. Bir yolunu bulur, sana gelirdim."

Ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturup daha fazla konuşmaması için dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. "Lütfen böyle şeyler söyleme, Kartal çünkü..." Sertçe yutkundum ve alnımı çenesine yaslayıp en büyük korkumu fısıldadım. "Ölümden çok korkuyorum."

"Ben yanındayken ölümden korkma demeyi çok istesem de ölümü engelleyecek bir gücüm olmadığı için bunu diyemem ama ölürken bile elini bırakmayacağımın sözünü verebilirim. Ellerini hiç bırakmayacağım." Kartal'ın boğulur gibi çıkan sesine gözlerimi yumarak tepki verdim ve kollarımı tekrar boynuna sardım. Güçlüydü, sıcaktı, güven vericiydi.

Bulduğum sıcacık güvene daha da sokuldum. "Beni hiç bırakma, olur mu çünkü ben seni hiç bırakmayacağım."

Kartal'ın sığınmaya çalıştığım bedeni üzerinde yük varmışçasına kasıldı. "Seni gördüğüm ilk andan beri seni bırakamıyorum ki... Haberin olmamasına rağmen ruh gibi peşindeydim, peşinde olmaya da devam edeceğim."

Kartal mutfaktaki sözlerine atıfta bulunduğunda endişelerim de yanan bir kibrit çöpü gibi küçüldü. "Hiç bırakma," diyerek gizlendiğim boynundan çıkıp dudaklarının üzerine ufak bir öpücük kondurdum.

Kartal'ı daha fazla gereksiz kuruntularımla uykusuz bırakmak istemiyordum. "Arada böyle kâbuslar görürüm, birazdan etkisi geçer."

Kartal sözlerimi hiç duymamışçasına birden konuyu değiştirip, "Ayrı eve çıkma konusunda çok ciddiyim. Sabah birlikte ev bakalım," deyince şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü," dedi ve beni yatağa geri yatırıp ağırlığını kollarına vererek üzerime uzandı. "Her kâbusundan çığlıkla uyandığında yanı başında olmak ve seni sakinleştirmek istiyorum. Benim delirmemi istemiyorsan buna mecbursun."

"Delirmek?"

* 1990 Amerika Birleşik Devletleri yapımı dram filmidir. (e.n.)

Kartal başını sallayıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Yoksa her gece aklım sende kalacak. Yine kâbusla mı uyandı, ağlıyor mu, sarılmama ihtiyacı var mı? Bunlar delirmem için yeterli sebepler."

Sokak lambasının yüzüne vuran ışığında güzel yüzünü iç çekerek süzdüm. "Rüya'ya bunu yapamam. Yıllardır birlikte yaşıyoruz. En kötü anlarımda hep o yanımda oldu, onu yüzüstü bırakamam."

"Ama eninde sonunda ayrılacaksınız. İkinizin de farklı hayatları olacak. Senin benim yanımda yeni bir hayatın olacak."

Kartal'ın kararlı ve kendinden emin sesiyle içime sıcacık bir huzur düşünce umutla, "Rüya ile Yamaç flört etmeye başladı. Tam olarak ilişkileri başlamamış olsa da başlaması an meselesi. Olur da birlikte ayrı eve çıkmaya karar verirlerse biz de o zaman birlikte yaşamaya başlarız," dediğimde Kartal keyifsizce soludu.

"O da senin gibi düşünüyor olabilir ve sevgilisini tıpkı senin gibi reddedebilir."

Kartal'ın huysuz çıkan sesine gülümsemeden edemedim. "Üzgünüm ama bu elimde olan bir şey değil."

"Delirmemek de benim elimde değil." Dişlerini çenemden boynuma doğru yavaşça sürttü ve dudaklarını boynuma bastırıp içine çekti. "Hem her kâbus sonrası sana rahatlama bahşediyorum. Bence bir kez daha düşünmelisin."

"Hım," dedim ve boynumu rahatça talan etmesi için başımı yana çevirdim. "Teklifini yeniden düşüneceğim."

Kahvaltıdan sonra Kartal omzumu işaret ederek, "Dans edecek misin bugün?" diye kaygıyla sordu. Sorusunu sadece omzum için değil, Ekin yüzünden endişelendiği için de sormuştu.

Üzerime dikilen simsiyah gözler karşısında yavaşça sandalyeme yaslandım. "İlaçlar etkisini epey gösterdi." Kartal'ın gülümsemesi için kendimi gülümsemeye zorlayarak, "Hele ki dün geceden sonra kendimi arınmış ve hafiflemiş hissediyorum," dedim ama umduğum gibi olmadı. Ciddi duruşu ve ifadesinin keskinliği gülümsemeyeceğini açıkça belli ediyordu.

"Provanı izlemek istiyorum."

Kartal ile Ekin'in yan yana gelmesi provanın başlamadan bitmesi demekti. Sandalyeden kalkıp yanına adımladım ve kucağına oturarak soğuk ellerine uzandım. "Üzerini değiştireceğini söylememiş miydin?"

Bana inanmıyormuş gibi nefesini verdi. "Metis, orada olacağım."

Anlaşılan Kartal'ı fikrinden vazgeçirebilmek çok zor olacaktı. Ona doğru huzursuz bir bakış atıp, "Endişeni anlıyorum ama o bana zarar vermez, hele ki kalabalık bir gruplayken cesaret edemez. En başta Yamaç ve Gökhan izin vermez fakat sen orada olursan aranızdaki gerilimden dolayı prova yapamayız," deyince ellerimi bırakıp yüzünü sertçe sıvazladı.

"Bu yarışmaya daha ne kadar var? Bu it ne zaman tamamen hayatından çıkacak?"

Cılız çıkan bir sesle, "Altı ay," dedim.

Kartal bıkkınlıkla yanaklarını şişirdi ve nefesini dışarı üflerken mırıldanırcasına, "Altı ay nasıl katlanacağım?" diye yakındı, ardından elleri koruyucu bir tavırla belimi sardı. "Seni gözümün önünden ayırmak, o itle yalnız bırakmak istemiyorum."

Kartal'ın gözlerinin içine dikkatlice bakınca orada gerçekten de benden ayrılacağı ve beni ona bırakacağı için acı çeken ifadesinin var olduğunu gördüm. İfadesi göğsümde sancılandı. "Ben de senden ayrılmayı istemiyorum ama ayrılığımız sadece iki saat sürecek ve o iki saat boyunca güvende olacağım. Ayrıca Ekin ona söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu gördü. O da yarışmayı kazanmayı her şeyden çok istiyor. Grubu dağıtmamı göze alamaz. Emin ol benimle konuşmayacak bile."

Söylediklerimin gerçek olmasını her şeyden çok istesem de son günlerde Ekin'e çok fazla güvenmiyordum. Dün takındığı tavrı bardağı taşıran son damla olmuştu. Gerçek anlamda ilk kez yerine başka birini bakmayı düşündürmüştü ve ben bu isteğime kayıtsız kalamayacaktım. En kısa zamanda yerine başka birini bulacaktım.

Kartal dudaklarını başımın üzerine bastırdığında sıkıntılı nefesi saçlarımı dağladı. "En ufacık ters bir hareketinde ya da sözünde hemen beni arıyorsun, ben de onu hastanelik ediyorum, anlaştık mı?"

Gülümsemek istedim fakat Kartal'ın ciddiyeti gülümsememem gerektiğini söylüyordu. Sadece başımı salladım.

Kartal da bir kez daha başımın üzerinden öptü ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Senden bir isteğim daha olacak."

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Nedir?"

Kartal'ın parmakları saçlarımın arasında gezinmeye devam ederken, "Saçlarına ayrı bir zaafım var," dedi ve parmak uçlarını tek tek tellerin arasından geçirdi. "Benden başka kimsenin dokunmasını istemiyorum. Tahammül edemem. Hele ki o itin dokunma ihtimali aklıma geldikçe..." Dişlerini kıracak kadar sert sıktı. "Saçlarını toplamanı istiyorum, topla ki dokunabilme ihtimali azalsın."

Sessizce gözlerinin içine baktım, öylesine dipsiz bir kuyu kadar derin bakıyordu ki gözlerimin içine, ifadesinin karşısında içimin titremesine engel olamadım. Güçsüz bir sesle, "Toplayacağım," dedim.

Kartal'ın dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Saçların çok güzel, tıpkı yüzün gibi. Dokundukça tüm yorgunluğumu alacak kadar, kötü olan her ne varsa hepsini unutturacak kadar güzel." Eline aldığı bir tutam saçımı şefkatle öptü. "Kıyılmayacak kadar özel."

"Niye daha önce karşıma çıkmadın benim? Nerelerdeydin?" diye sorarken sesim tıkanmıştı. Kollarımı sıkıca boynuna doladığımda aynı sıcaklıkla Kartal da karşılık verdi.

"Bundan sonra hep yanında olacağım."

Parmaklarımı yanaklarına sarıp ağzımı ağzına yaklaştırdım. "Öp beni."

Kartal'ın bakışları, dudaklarımı mahrem bir arzuyla talan etti ve aynı cümleyi yeniden söylememe gerek kalmadan dudaklarımı ağzının içine hapsetti.

Her darbesi sıcak ve arzu doluydu. Alev alevdi. Hareket ettikçe bedenimi kavuran çıra gibiydi. Tekrarını defalarca kez istetecek kadar sahipleniciydi. Huzurdu, sabırdı, başlangıcımdı, sonumdu, sonsuzluğumdu.

Kartal kapının yanına gelince gözlerinde anlaşılması zor bir ifadeyle yüzümü süzdü. "Dediklerimi unutma, en ufak bir şeyde beni arıyorsun."

Omuzlarıma çöken bir ağırlıkla, "Arayacağım," dedim ve kapıyı açtım.

Kapıyı açmamla Rüya ile burun buruna gelmem aynı anda oldu. Rüya ilk etapta irkilse de kendini çabuk toparladı ve bakışlarını Kartal'a dikti. "Çıkıyor muydun?"

Kartal önce gülümsedi, sonra da başını salladı. "Evet," dedi ve çıkmadan önce üzerime eğilerek yanağımdan öptü. "İki saat sonra görüşürüz."

Kartal'a sıcacık gülümsemeyle karşılık verdim. "Görüşürüz."

Rüya, Kartal'ın geçmesi için kapının önünden çekilince Kartal dışarı çıktı ve Rüya'ya dönerek, "Dün gece için teşekkür ederim," dedi.

Rüya da muzip bir tavırla, "Ne zaman istersen ben yine evden kaybolurum," deyince sahte bir kızgınlıkla, "Rüya," dedim.

Rüya ise beni umursamayarak içeri girdi.

Kartal arsızca göz kırpıp merdivenlerden aşağıya inmeye başlayınca ağzım kulaklarımda kapıyı kapattım ve benimle aynı yüz ifadesine sahip Rüya'ya baktım. Anında koluma girerek beni içeri sürükledi. "Nasıl geçti geceniz, neler yaptınız?"

Kartal'la gece boyu yaşadıklarımız aklıma gelince yanaklarımın kızarmasının önüne geçemedim. Umursamaz görünmeye çalışarak, "Hiç," dedim. "Önce dışarıda yemek yedik, sonra evde kahve içtik, sohbet edip uyuduk."

Rüya yüzünü buruşturarak kolumdan çıktı ve hemen yanı başımızdaki koltuğa oturdu. "Hepsi bu mu? Hiç mi öpüşüp koklaşıp birbirinize dokunmadınız?"

"Rüya," diyerek gözlerimi ondan kaçırdım ve beni geren konuya bir an önce girebilmek için, "Dün gece Kartal'la ne yaptığımız önemli değil. Asıl önemli olan Ekin," dedim kaygıyla. "Ekin dün Kartal'la sevgili olduğumuzu öğrendi."

Rüya'nın gözleri kocaman açıldı. "Bir şey dedi mi?"

Gergin bir gülümsemeyle, "Sence?" diye sorarak karşısına oturdum. "Az daha Kartal'ın elinde kalıyordu." Sesli bir şekilde oflayıp başımı geriye, koltuğa yasladım. "Ekin niye böyle yapıyor anlamıyorum. Beni hiçbir zaman sevmedi. Neden şimdi vazgeçmiyor benden?"

"O sana hep elinin altında gözüyle baktı. Ondan ayrılmanı ve onsuz mutlu olmanı beklemedi. Şimdi bunu hazmedemiyor."

"Bu böyle nereye kadar sürecek bilmiyorum ama eninde sonunda dansımızı etkileyeceğini çok iyi biliyorum. Önümüzdeki altı ay çok uzun bir süre."

Rüya bakışlarını düşünceyle kısıp, "Ne yapıp edip Ekin'i ekipten çıkarmalıyız, yerine illaki biri bulunur," deyince Rüya'yı şaşırtacak bir kararlıkla başımı salladım.

"Bence yarın Nur'a gidelim ve Ekin'in yerine birini bulup bulamayacağını soralım."

Rüya ışıldayan gözlerle yüzüme baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet," diyerek ayağa kalktım. "Bana saygısı olmayan birinin daha fazla yanımda durmasını istemiyorum. O yarışma hakkını kendi elleriyle kaybetti." Sesim eski Metis kadar özgüvenli ve kendinden emin çıkmıştı.

Adımlarımı kapıya yönlendirince Rüya da ayaklanıp peşimden gelmeye başladı. "İşte benim kızım. İşte sevdiğim Metis. Ağzını burnunu yediğim, bunun için geç bile kaldın ama zararın neresinden dönersen kârdır."

Odamın kapısının önüne gelince Rüya'ya haklı olduğunu belli eden bir bakış attım. "Ayrıca sen haklıydın." Odamın kapısını açtım ve içeriye girerek ona göz kırptım. "Ekin asla iyi dans edemiyor."

Rüya ile birlikte bir saat sonra Baraka'ya geldiğimizde ekibin yavaş yavaş kapının önünde toplandığını gördüm. Ekin de oradaydı ve başı öne eğikti. Yanlarına gittiğimizde herkes selam verirken Ekin yere bakmaya devam etti. Hiçbir şekilde ne benimle ne de diğerleriyle muhatap oldu ve kapıyı açmamla birlikte içeri girip diğerlerinden soyutlanarak telefonuna gömüldü.

Ekin'in bu tavrı tuhafıma gitse de işime geldi ve hevesle Rüya'ya döndüm. Onun da bakışları Ekin'in üzerindeydi. Göz göze gelir gelmez başparmağını bana doğru kaldırdı ve göz kırpıp Yamaç'ın yanına ilerledi.

Ekin gibi diğer sessiz olan kişiyse Nefes'ti. Eren'le de aralarında kavgalı olduklarını belli eden uzak bir mesafe vardı. Açıkçası Ekin'in değil ama Nefes'in sessiz olması hiç hayra alamet değildi. Ona baktığımı anlayınca başını bana çevirdi. Gözlerindeki tehditkâr parıltılar da yanılmadığımın göstergesiydi.

Ne olursa olsun ondan korkmuyordum. Korkmadığımı belli edercesine bakışlarına karşılık verdim. Ben karşılık verince aramızda sessiz bir savaş çıktı. Sanki ilk kim bakışlarını kaçırırsa yenilen o olacak gibi dik dik birbirimize baktık.

Saçma bir şekilde biraz daha bakışmıştık ki galip gelen taraf olmadan Lodos müziği açtı ve ikimizin de bakışlarının aynı anda sese çevrilmesine sebep oldu.

Lodos, "Bugünkü provayı biraz erken bitirelim, işlerim var," deyince başımı salladım ve ellerimi birbirine çarptım.

"Hemen başlayalım."

Tüm ekip yerini alırken Ekin de sessizce yanıma geldi ve yüzüme bile bakmadan dansa başladı.

Yaklaşık kırk beş dakika sonrada prova bittiğinde herkes dağılırken Baraka'da yalnızca Rüya, Yamaç, Ekin ve ben kalmıştık.

Ekin'in ısrarla konuşmama orucu dörtlü kaldığımızda son buldu ve yanıma gelerek, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Sıkıldığımı belli edercesine yüzümü buruşturdum. "Ekin, biz çok konuştuk, şimdi konuşacak bir şeyimiz yok." Daha fazla ona taviz vermek istemiyordum ve bunu artık anlamasını umuyordum.

Ben ne kadar beni anlamasını istesem de Ekin ısrarla anlamamaya devam ederek, "Bu önemli ama," diye ısrar etti. "Bundan sonra ikimize ne olacağını belirleyen bir konuşma olacak."

Ekin'in ne demek istediğini anlamayınca boş boş yüzüne baktım. "Ne?"

"Kader konuşması diyelim."

Konuşmanın tuhaf bir yere gittiğini hissedince gergin bir ifadeyle, "Ekin, konuşacak bir şeyimiz yok, dedim sana!" dedim ve kapı çıkışına doğru ilerledim.

Ekin ise arkamdan hızlıca hareket ederek önümü kesti. "Son kez."

Bakışlarım Rüya'yı buldu. *Hayır* anlamında başını sallıyordu.

Yeniden Ekin'e dönüp, "İşe geç kalıyorum, konuşacak vaktim yok," diyerek geçiştirmeye çalışsam da Ekin ısrarından vazgeçmedi.

"Sadece bir iki dakikanı alacağım."

Sıkıntılı bir nefes alıp pes edercesine, "Konuş hadi, dinliyorum," deyince Ekin'in bakışları Rüya ile Yamaç'ı buldu.

"Baş başa."

Rüya itiraz etmeye yeltenince Yamaç kolunu omzuna attı. "Merak etme pıtırcık, ne konuşacaklarını biliyorum. Kapının önünde sana da anlatırım."

Rüya yine de gitmek istemedi ve Yamaç'ın onu ilerletmesine izin vermeyerek bakışlarını bana çevirdi.

Sorun yok anlamında başımı sallayınca Ekin'e doğru imalı bir bakış atıp, "Kapının önünde bekliyorum," diyerek Yamaç'la birlikte kapıdan çıktı.

Ekin'in bakışlarının odağı Rüya ile Yamaç'ın ayaklarıydı. Sanki adımlarının hesabını yapıyor gibi bir havaya bürünmüştü yüzü. Bakışlarının üzerimde olmamasını fırsat bilerek aramıza bir adam boyu mesafe açtım.

Benim geriye adımlamamla başını hızlıca bana çevirdi ve aramızdaki mesafeye küçümseyici bir bakış attı. Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Gözleri yeniden yüzümü bulduğunda küçümseyen ifadesi gitmişti. "Metis biliyorum, istediğin gibi bir sevgili olmadım," diyerek söze başladı. "Seni umursamıyor gibi görünsem de aslında hep umursuyordum, sadece sevgimi gösterme konusunda yeterli bir adam değildim ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyordu."

İtiraz etmeyi istesem de muhabbetin bir an önce bitmesini istediğim için sessiz kalmayı tercih edip kollarımı göğsümde bağladım.

Ekin bir cevap bekliyor gibi ifademi süzdü. Sessiz kaldığımı görünce de gerildiğini çekinmeden belli ederek dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. "Ayrıldığımızda seni sevdiğimi daha fazla anladım ve günlerimi sensiz geçirmek zorunda kalmak ıstırap gibi gelmeye başladı. Buna daha fazla dayanamıyorum." Yüzü acı çeker gibi bir hale büründü. "Sensiz daha fazla yapamam. Sesini, gülüşünü duymadan duramam. Gecem gündüzüm senin olsun, seninle olsun istiyorum," dedi ve birden elini eşofmanının cebine götürerek fermuarını aşağı indirdi.

Saniyeler içinde cebinden bir yüzük çıkarıp şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerimin karşısında önümde diz çöktü. "Evlen benimle, Metis. Sensizlikten çektiğim şu acılara bir son ver."

Konuşmak için ağzımı açtım ama şaşkınlıktan dilim tutulmuştu, hiçbir şey diyemedim. Aniden gülme isteğiyle doldum. Muhtemelen sinirlerim boşalacaktı. Delirmiş gibi kahkaha atmak, gözümden yaş gelene kadar çığlık çığlığa gülmek istiyordum.

Ama yapamadım...

Gülmemi güçlükle bastırıp, "Ekin, benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sertçe çıkıştım. "Sana âşık olmadığımı söyledim. Ayrıca şu an hayatımda âşık olduğum bir adam var ve sen bunu bile bile bana evlenme teklifi mi ediyorsun?"

Ekin'in yüzü öylesine sert kasıldı ki itiraf etmem gerekirse o ifadesinden anlık ürpererek ufak bir adım geriye adımladım.

Ekin de bir hışım ayağa kalktı ve yüzüğü avucunun içinde yok etmek istercesine sıktı. "O herife âşık değilsin. Benim ilgisizliğimden dolayı boşluktaydın, o da o boşluğu doldurdu, o kadar... Ama bitti. Ben artık ilgimi

göstereceğim, sen de gerçekten sevdiğin adama..." İşaretparmağını göğüs kafesine sertçe bastırdı. "Yani bana döneceksin!"

Yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve kendimi daha fazla tutamayıp gülmeye başladım. "Sen gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ben hayatımda ilk kez âşık oldum ve bunun senin ilgin ya da ilgisizliğinle uzaktan yakından alakası yok. Üzgünüm ama sana karşı hiç böyle hissetmedim."

Bu defa Ekin de güldü ama onunki sinirden çok uzak, fazlasıyla tehdit doluydu. Hatta nefret dolu bir ifadeyle bakıyordu gözlerimin içine. "Bana böyle hiç hissetmemişmiş... Hadi ya! Bana aranızdaki aşkı tanımlasana, neymiş ilk kez olan?"

Ekin'in saçmalıklarına daha fazla katlanamayacaktım. Yüzümü buruşturup, "Ekin yeter! Seninle daha fazla muhatap olmak istemiyorum. Seni istemiyorum," diye bağırdım. "Hayatımdan defol git!"

Ekin buz gibi soğuk bir sesle, "Öyle mi?" dedi ve aramızdaki mesafeyi kapatarak neredeyse burunlarımız değecek kadar yüzüme yaklaştı. Dişlerinin arasından tıslayarak, "Sen kaybettin, Metis Manas. Ben sana tatlı dille yapacağımı yaptım!" diyerek hızlıca Baraka'dan çıktı.

Tehdit mi etmişti yoksa benden tamamen vazgeçtiğini mi söylemek istemişti, tam anlamasam da Baraka'dan çıkması rahat nefes almamı sağladı.

Söylediklerine takılmamaya çalışarak Baraka'dan çıkıp kapıyı kilitledim.

Rüya ile Yamaç da kapının önünde beni bekliyordu. Görünürlerde Ekin yoktu, anlaşılan çoktan gözden kaybolmuştu.

Bakışlarım Rüya'yı buldu, tedirginlikle bana bakıyordu. "Sorun yok," diyerek yanına ilerledim.

Rüya, Yamaç'a doğru kısa bir bakış attıktan sonra, "Gerçekten evlenme teklifi mi etti?" diye sorunca başımı salladım.

"Etmesini beklemiyordum."

"Ne dedin?"

İnanamayan gözlerle Rüya'ya baktım. "Sence böyle bir teklifi kabul etmez miyim? En büyük hayalim gerçek oldu, yarın nikâh günü almaya gidiyoruz."

Yamaç gülmeye başlayınca ikimizin de bakışları Yamaç'a döndü. Yamaç bakışlarımızı görür görmez *suçsuzum* dercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ben, ona bunu yapmamasını, kabul etmeyeceğini söylemiştim."

Yamaç'ın sözleriyle zihnimde yepyeni bir ışık yandı. "Sahiden Yamaç," diyerek bedenimi tamamen ona çevirdim. "Ekin'in bana olan aşkı neden bir anda parladı? Beni Kartal'ın yanında görünce mi aklı başına geldi?"

Yamaç *bilmiyorum* anlamında omuz silkti. "Biz erkekler, siz kızlar gibi her şeyi, özellikle de aşk hayatımızı birbirimize anlatmayız. Hayatlarımızda biri varsa o kıza yenge gözüyle bakarız, gerisiyle de ilgilenmeyiz ama..." dedi ve düşünür gibi yapıp çenesini sıvazladı. "Benim fikrimi soruyorsan tam da dediğin gibi bir durum söz konusu. Kaybedince kıymetini bildi."

"O tren çoktan kaçtı," dedi Rüya araya girerek. "Vaktinde kıymet bilecekti, şimdi efendi olup kaçan trenin arkasından el sallamasını bilmeli."

Yamaç, "Yani diyorsun ki..." dedi ve kolunu Rüya'nın omzuna attı. "Bazı şeylere geç kalınmamalı."

Yamaç'ın sözleriyle Rüya'nın sinirli halleri anında değişti ve yerine süt dökmüş kedi misali bir ifade geldi. Kıkırtısının arasında, "Evet, ne olacaksa hemen olmalı," dedi.

Kendimi yanlarında fazlalık hissedince gülümseyip, "Birazdan Kartal gelecek. Benim gitmem gerekiyor," diyerek uzaklaştım.

Bence Yamaç mesajı kesinlikle almıştı ve bu gece Rüya'nın beklediği ilk adımı atacaktı.

Dakikalar sonra aşağı indiğimde Kartal'ın motosikletiyle beni beklediğini gördüm. Her zamanki gibi baştan aşağı siyahlara bürünmüş, tüm çekiciliğiyle nefesimi kesmeyi başarmıştı. İki metreye yakın boyu, yanık teni, sıkı ve heybetli bedeniyle lakabının hakkını veren tam bir Zeus'tu. Gerçekten de Yunan mitolojisinden fırlamış gibi duruyordu.

Beni görür görmez yaslandığı motosikletinden doğrulup yanıma adımladı. "Tanrıçam." Boğuk sesi kulaklarıma ulaştığında parmakları da çoktan belimi sarmış, beni kendine çekmişti. "Ben sana çok fena alışmışım, hele ki dün geceden sonra... İki saat zor sabrettim."

Cilveli cilveli, "Çok mu özledin beni?" diye sorunca Kartal özlem dolu derin bir iç çekti.

"Çok kelimesi hissettiklerimin yanında zayıf kalır."

"Neyse ki bütün gece birlikteyiz ve özlem giderebileceğiz."

Kartal başını salladığında bakışlarının gerisindeki ifade aklının başka bir yerde olduğunu haykırıyordu. Yanılmadım da... Gergin, bir o kadar da sabırsız bir sesle, "O it canını sıkacak bir şey yaptı mı?" diye sordu.

Kanım buz keserken serinkanlı görünmeye çalıştım. Her ne kadar kabullenmek istemesem de Kartal'a bir süre yalan söylemeye devam edecektim. En azından Ekin'i tamamen hayatımdan çıkarana dek aralarındaki kavgayı önlemek için buna mecbur olduğumu biliyordum.

Söylediğim yalanlara kendimce kılıflar uydurmayı bir kenara bırakıp Kartal'ın cevap bekleyen bakışlarına odaklandım çünkü sessizliğim bile bedeninin Ekin'in evine doğru dönmesine sebep olmuştu. Sesimin inandırıcı çıkmasını umarak, "Hayır," dedim ve yalanımı desteklemesini istercesine zoraki bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. "Dans boyunca yüzüme bile bakmadı desem yeridir. İçimden bir ses benden tamamen ümidini kestiğini söylüyor."

Kartal'ın diş gıcırdatması kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesliydi. "İsterse kesmesin!"

Ekin konusunda kendimi ele vermekten çekindiğim için umursamaz görünmeye çalışarak elinden tuttuğum gibi motosikletine doğru ilerledim. Biraz daha durursam sözlerime sorgulamadan inandığı için karşısında ağlayacak, her şeyi itiraf edecektim. Gırtlağımdaki hıçkırığı yutup, "Çok açım ve sana yemek ısmarlamak istiyorum," derken sesim bana bile yabancı gelmişti.

Kartal adımlarını durdurup, "Yemek?" deyince motosikletindeki kaskına uzandım.

"Sucuk sever misin? Yolumuzun üzerinde harika sucuk ekmek yapan bir yer var."

"Senin sevdiğin her şeyi severim ama sucuk yedim diye öpüşmekten kaçmak yok. Kıstırdığım her yerde öperim."

Kartal'ın sözleri karşısında daha fazla huzursuz görünmemek için genişçe gülümseyip göz kırptım ve kendimi akımına bıraktım. "Sürekli kıstırabileceğin ortamlar yaratacağımdan emin olabilirsin."

Kartal boğuk bir iç çekip motosikletine bindi. "Bir an önce yiyip Greendoor'a geçelim."

Kartal'ın öpme arzusuna kayıtsız kalamayıp hızlıca motosiklete atladım.

Yaklaşık on beş dakika sonra elimizdeki ekmeklerle Kartal'ın motosikletine oturduk ve yüzlerimiz birbirine dönük bir halde sessizce sucuk ekmeklerimizi yemeye başladık.

Kartal her ne kadar sucuk ekmeklerin parasını ödemek için ısrar etmiş olsa da bir daha öptürmeyeceğimi söyleyince geri adım atmış, ödememe

izin vermişti. Sonuçta dün gece maaşım yatmıştı ve ilk maaşımla sevgilime bir şeyler ısmarlamak en doğal hakkımdı.

Kartal'ın yüzüne umutla baktım. "Nasıl, beğendin mi?"

Kartal ağzındaki lokmasını çiğnerken sadece başını salladı, ardından yutkunup, "Beğendim," dedi.

Elimdeki ayranı işaret ettim. "Neden içecek istemedin?"

"Canım istemedi."

Kartal'a şüpheli gözlerle bakıp, "İçeceklerle aran nasıl?" diye sordum. Eftalya'nın içkilerle ilgili söyledikleri hâlâ zihnimin bir köşesindeydi ama ayran, söylediklerinin dışında olmalıydı.

Kartal soruma soruyla karşılık verme fırsatını her zamanki gibi kaçırmayıp, "Nasıl olmalı?" diye sordu.

Ağzından laf almaya çalışmak yerine direkt, "Eftalya bir sebepten dolayı alkol almadığını söylemişti," dedim merakla. "Doğru mu?"

Kartal'ın yüz ifadesi anında bozuldu ve garip bir sessizliğe büründü. Yüz ifadesinden ne olduğunu anlayamıyordum. Üzülmüş müydü, sinirlenmiş miydi? Belli değildi. Sanki yüzüne bir maske takmıştı ve tüm duygularını gizlemesini istercesine hissettiklerinin gün yüzüne çıkmasına izin vermiyordu.

Sessizliği uzayınca üzerine gitmek istemedim ve az önceki soruyu hiç sormamışım gibi hızlıca konuyu değiştirdim. "Yarın seni götürmek istediğim bir yer daha var. Öyle güzel nohutlu pilav yapıyorlar ki eminim bayılacaksın. Gideriz, değil mi?"

Kartal soruma cevap vermek yerine bu defa daha dikkatlice yüzüme bakmaya başladı. Öylesine dikkatli bakıyordu ki bir anlığına yanlış bir şey söylediğimi düşünüp tedirgin oldum. Kartal ise tedirginliğimi sezer sezmez kendimi suçlu hissetmemi engellemek istercesine, "Alkol yüzünden kardeşim bellediğim iki adamı aynı anda kaybettim," dedi ve duygularını gizlediği maskesini indirdi. Hüznü ve acısı o kadar gözlerine sinmişti ki siyahlıkları bulanıklaşmıştı sanki.

"Üçümüz de alkol almıştık." Sesi, hissettiklerinin yoğunluğundan kısık çıkarak, "Taksi çağırmalıydık. Onları dinlememeliydim. Ona anahtarı vermemeliydim," dediğinde sesindeki pişmanlık o anı şu an yaşıyormuş gibi canlıydı. Benim bile canımı acıtmıştı.

Titremeye başlayan dudaklarımı birbirine bastırdığımda Kartal'ın yüzündeki kasları gözle görülürcesine kasıldı. "O geceyle ilgili çok bir şey

hatırlamıyorum. Hayatımda ilk kez kendimi o kadar kaybettim." Başını kararlılıkla salladı. "İlk ve son... Tek hatırladığım arka koltukta sızdığım. Gözlerimi yeniden açtığımda hastanedeydim ama o ikisi daha olay yerinde..." dedi ve cümlenin devamını getirmek yerine susmayı tercih etti.

Alkol almamasının altında böyle bir anı yattığı aklımın ucundan bile geçmemişti. Elimdekileri motosikletin arkamda kalan kısmına bıraktım ve acısını almak istercesine kollarımı boynuna dolayıp ona sımsıkı sarıldım. Teselli edecek sözlerim yoktu, böyle anlarda teselli edecek cümleler bulamazdım.

Tek yapabildiğim sarılmak oldu ve o da kaybetmekten korkarcasına sımsıkı tutundu bana. "Onların ne kadar içeceklerini bilmeme rağmen kendimi kaybedecek kadar içmemeliydim, arabayı ben kullanmalıydım."

Kartal kendini suçlar tarzda konuşunca ondan ayrıldım. Gözlerinin içine bakarak, "Böyle olacağını bilemezdin," dedim. "Bunun için kendini suçlama."

Kartal itiraz edercesine başını salladı. "Kontrolü kaybetmemeliydim, onları dinlememeliydim," dedi yeniden pişmanlık dolu sesle ve büyük avuçları yanaklarımı içine hapsetti. "NobleBar'a gittiğimiz ilk gün. Çıkışta motosikletimi kullanmak istediğinde izin vermeme sebebim buydu. Bir kez daha kontrolü benden başkasına verip sevdiğimi kaybetmeyi göze alamazdım."

Kartal'ın bir an ne demek istediğini anlamayınca o gün aramızda geçenleri anımsamaya çalıştım.

Yorgunluğun da etkisiyle risk alıp elindeki kaskı sertçe çektim. "Bardak yıkamasını zaten biliyordum," diyerek ondan önce motosiklete bindim ve iki saat önce onun takındığı tavırla arkamı işaret ettim. "Atla."

Kartal'ın kaşları bunu beklemediğini belli edercesine havalandı. "Ehliyetin var mı?"

Umursamaz bir ifadeyle omuzlarımı silkip ona meydan okurcasına motosikletini çalıştırdım. "Kimin umurunda? Önemli olan polislerin görmemesi... Polis görürsek kaçarız..."

Gözlerindeki şaşkınlık, sözlerimi tamamladığımda yerini hoşnut bir ifadeye bıraktı ve o ifadeyi sürdürerek bakışlarını, bacaklarımın arasında kalan siyah motosikletinin üzerinde gezdirdi. "Kendi agresifliğini üzerindeki insanlara da yansıttığını söylerlerdi, inanmazdım," dedi ve arkama geçip elini belime dolayarak beni birden arkaya çekti.

Bu hareketiyle karnımda tuhaf bir hareketlenme hissetsem de yaptığını idrak etmemle kaşlarımı çatmam aynı anda oldu. "Ne yapıyorsun?"

Ses tonumdaki şaşkınlık, dudaklarında esrarengiz bir tebessüme ev sahipliği yaptırdı. "Benim olduğum yerde kontrol daima bendedir, unutmamanı öneririm."

Hayatımda duyduğum en saçma cümleyi duyuyormuş gibi yüzümü buruşturdum. "Kontrol manyaklarından mısın?"

Dudaklarındaki tebessüm hızlıca silindi ve onu tanıdığım ilk gündeki gibi ciddi bir ifadeye bürünerek motosikletine bindi. "Motosikletimi benden başkası kullanamaz."

Bu son sözleri oldu ve çalışır haldeki motosikletini direkt harekete geçirdi.

O gün Kartal'a söylediklerim aklıma düşünce pişmanlık dolu bir ifadeyle yüzüne baktım. Tek pişmanlığım o da değildi. Benim yüzümden kendine verdiği sözden dönmesinin pişmanlığını da yaşıyordum. "Özür dilerim," dedim mahcup bir ifadeyle. "Ben bilmiyordum. NobleBar çıkışında söylediklerim ve o gün içmeni istediğim için... Eğer söyleseydin ısrar etmezdim, çok üzgünüm, Kartal."

Kartal ellerini yüzümden çekmeden alnımdan öptü. "Özür dilenecek bir durum yok ortada. O gece o kadar hevesliydin ki hevesini kırmak istemedim. Hepsi bu. Sana kıyamadım."

"Benim yüzümden kendine verdiğin sözünden döndün."

Kartal'ın parmak uçları usulca yanağımı okşadı. "Bakışlarına kıyamadığım tanrıçam. Anla artık..." Sesinin sıcaklığında alevlerin arasından geçmişim gibi eridim. Simsiyah gözleri, karanlığına inat aydınlık vaat ediyordu. Aydınlığını biraz daha gözlerime yaklaştırdı. "Söz konusu sensen, kendimle ilgili olan her şey ikinci planda. Anla bendeki yerini. Anla ki içindeki olumsuz tüm ihtimallerin tükensin."

Dudaklarımı hüzünle bükünce Kartal alnımı alnına yasladı ve dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Dudaklarını öpmek istiyorum. Bir an önce Greendoor'a gidelim."

İçimi çekip hevesle başımı salladım.

Yaklaşık yarım saat sonra sırtım duvarda, bacaklarım Kartal'ın belinde, ağzım Kartal'ın ağzının içindeydi ve onun da bir eli göğsümün üzerindeyken birbirimizi talan etmekle meşguldük.

Ta ki içeri Eftalya girene dek. Eftalya bizi görür görmez, "Oha!" diye haykırdığında Kartal'ın kucağından nasıl inceğimi bilemedim ve Kartal'ın bedeninin arkasında üzerimi toparlamaya çalıştım.

Öyle kötü basılmıştık ki hissettiğim utançtan dolayı baştan ayağı kıpkırmızı kesilirken benim aksime Kartal olabildiğince ters bir ifadeyle, "Senin burada ne işin var?" diye çıkıştı.

Eftalya ise onun çıkışına aldırmayıp muzipçe sırıttı. "Personel odası olduğu için olabilir mi?" Kartal'ın cevap vermesini beklemeyip işaretparmağını üzerimize doğrultarak, "Siz var ya siz, çok fenasınız. Kaşla göz arasında işi pişirmişsiniz ama helal olsun," deyince Kartal sert bir ses tonuyla, "Eftalya!" dedi.

"Ne var, yalan mı?" diye bu defa Eftalya çıkıştı, ardından genişçe gülümsedi. "Ama çok yakışmışsınız. Ben beğendim ikinizi yan yana. Ay, sizin ne güzel çocuklarınız olur." Üzerimi toparlayıp Kartal'ın arkasından çıkmamla muzip bakışlarının bedenimi süzmesi aynı anda oldu. "Az önce gördüğüm ateşli manzaradan sonra tavşan gibi pıtı pıtı ürersiniz siz."

Kartal ile aynı anda, "Eftalya yeter!" deyince Eftalya kahkaha atarak banka ilerledi.

"Tamam, tamam, sustum."

Kartal sabır çeker gibi başını yukarı kaldırıp yeniden bana döndü. "Mesai başlamak üzere. Sen üzerini değiştir, içeride seni bekliyor olacağım," diyerek başımın üzerinden öptü, ardından kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmadan önce bakışlarının hedefi Eftalya'ydı. "Sakın Metis'le uğraşayım deme!"

"Metis'le değil ama seninle çok uğraşacağım. Çok fena elime düştün, Kartal Efendi."

Kartal, Eftalya'nın ne yapacağını anlamış gibi, "Aklından bile geçirme!" diyerek sinirle odadan çıktı.

Kartal dışarı çıkınca Eftalya ile baş başa kalmanın verdiği gerginlikle dolabıma doğru ilerledim. Birkaç adım atmıştım ki Eftalya'nın az önceki eğlenen ifadesine inat kırgınlık dolu sesini duydum. "Aşk olsun, Metis. Kartal'a olan ilgini neden bana söylemedin, arkadaşız sanmıştım."

Panikle, "Öyleyiz," diyerek ona döndüm. "Ama Kartal'la her şey çok ani oldu. Benim duygularımı kabullenmem, onun ilgisi..." Hissettiklerimin yoğunluğuna kayıtsız kalamayıp gülümsedim. "Yani Kartal çok farklı, kendimi bir anda onun akımına kapılırken buldum."

Eftalya beni onaylarcasına, "Kartal farklıdır," diyerek başını salladı ve oturduğu yerden kalkıp yanıma adımladı. "Farklıdır farklı olmasına ama başının belaya girmesine sebep olma, olur mu?" Tam karşımda durup olabildiğince ciddi bir tavırla gözlerimin içine baktı. "Olacağını anladığın anda da çık hayatından."

Eftalya'dan böylesine keskin bir tepki beklemediğim için afallayarak yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Eftalya soğuk görüntüsüne tezat bir sıcaklıkla gülümsemeye çalıştı. "Beni yanlış anlama, seni gördüğüm ilk andan beri sana kanım ısındı. Ayrıca Kartal'ın mutlu olmasını her şeyden çok isterim. Eğer mutlu edecek kişi sensen ilişkinizi sonuna kadar desteklerim."

Eftalya'nın söylediklerini duymuyor gibiydim. Tek takıldığım konu bela olma konusuydu. O uğursuz kelimeyi öylesine vurgulamıştı ki mafya olayını bilme ihtimali tüm kanımın çekilmesine sebep olmuştu. Tek kaşım sorgularcasına kavislendi. "Bela derken? Kartal'ın başının belaya girmesine ben nasıl sebep olabilirim ki?"

Eftalya tereddütsüz bir sesle, "Kartal sevdiyse fazla değer verir, hem de tahmin edemeyeceğin kadar fazla," dedi ve kendi söylediklerini destekler cesine başını salladı. "Eğer sana kalbini teslim ediyorsa canı pahasına seni korur. Lafın gelişi söylemiyorum bunu, gerçekten uğrunda ölür." Ürpermiş gibi parmaklarını kollarına sardı. "Çalıştığınız ortam belli, burada sana asılan, kavga çıkaran çok olur. Kartal da bunlara gelemez. Beladan kastım bu." Birden kolumu dostane bir tavırla sıktı. "Sen bana aldırma, kuzenimi kimselerle paylaşasım gelmiyor." Gülümseyerek elini geri çekti. "Canım çok sıkkın, nişanlımla kavga etim. Sigaran var mı?"

Eftalya kafamı o kadar çok allak bullak etmişti ki boş gözlerle yüzüne bakakaldım. Sorduğu soruyu idrak edince de başımı olumsuz anlamda salladım. Eftalya başımı salladığımı görünce yüzünü keyifsizce buruşturup başka bir şey demeden odadan çıktı ve düşüncelerimin eşliğinde beni denizin ortasında tek başıma kalmışım gibi bıraktı.

Canı sıkkın olduğu için mi yoksa gerçekten Kartal'ı kıskandığı için mi öyle konuşmuştu, hiçbir şey anlamamıştım ama söyledikleri tüm tadımı kaçırmaya yetmişti. Hayal kırıklığı içerisinde dolabıma ilerleyip eşyalarımı aldım ve soyunma kabinine yöneldim.

Giyindikten sonra personel odasından çıkıp içkilerin istiflendiği odaya yürümüştüm ki kapının önüne geldiğimde Kartal'ın kızgın sesini duydum. "Sen bu işe karışma!"

Karşısındaki kişinin kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. Aynı kızgınlıkla Eftalya da, "Bu büyük bir hata, aklını başına topla!" diye çıkıştı.

Kartal, "Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin," derken sesi tıslar gibi çıkmıştı. "Daha fazla canımı sıkmadan sahnene git!"

Kısa bir sessizlik oldu. İnsanı irrite edecek kadar rahatsız edici bir sessizlik... O sessizliğin ardından bir daha Eftalya'nın sesini duymadım ama topuklularından çıkan ses, yere ne kadar sert bastığını anlamama yetiyordu.

Eftalya'nın topuklularından çıkan ses iyice uzaklaştığında bir an içeriye girmekle personel odasına geri dönmek arasında kalmıştım ki kapı aniden açıldı ve tam karşımda Kartal belirdi.

Onları dinlediğimi anlamaması için panikle, "Ben de yanına geliyordum," dedim.

Kartal o kadar çok öfkeliydi ki paniğimi anlayıp anlamadığından emin olamadım. Sert bir sesle, "Eftalya canını sıkacak bir şey söyledi mi?" diye sorunca ifadesi karşısında iyice gerildim ve başımı iki yana sallayarak yalanlarıma bir yenisini daha ekledim.

"Söylemedi."

Yalan söylemeye mecburdum çünkü fazla sinirliydi ve Eftalya'nın kalbini ciddi anlamda kırabilirdi.

Kartal üzerine basa basa, "Eğer söylerse haberim olsun," dedi ve elimden tutarak bara doğru ilerledi.

Kartal'a doğru yan bir bakış attım. Öfkesi, bedenini bir yay gibi germişti. "Sen niye bu kadar gerginsin? Eftalya ilişkimize sıcak bakmadı, değil mi?"

"Birilerinin ilişkim hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Umurumda olan tek şey, senin canını sıkmamaları. İlgilendiğim tek şey bu. Eğer canını sıkarlarsa ben de onların canını fena halde sıkarım."

Kartal'ı sakinleştirebilmek için küçük, beyaz yalanıma devam ederek, "Canımı sıkmadı," dedim. Amacım daha fazla üzülmesine engel olmaktı. "Kimse canımı sıkmıyor ama sen biraz daha gergin durursan o zaman canım sıkılır."

Kartal birden adımlarını durdurdu ve afallamışçasına yüzüme baktı. Şaşkınlığını fırsat bilip kollarımı beline doladım. "Ben keyfi yerinde, sürekli benimle uğraşan, bulduğu her fırsatı beni sıkıştırmak için kullanan Kartal'ımı istiyorum."

Sesim çocuk gibi çıkmıştı ama Kartal'ın kasılan bedeninin gevşemesini de sağlamıştı. Öfkesini bastırmak ister gibi derin bir nefes aldı ve kollarını sırtıma doladı. "Kimsenin canını sıkmasını, seni üzmesini istemiyorum." Beni bedeninden ayırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Ben her saniye seni nasıl mutlu edebilirim, yüzünü güldürebilirim diye düşünürken başkası gözlerine hüzün değdirsin istemiyorum."

Son on dakikadır yaşadıklarımın üzerine Kartal'ın sözleri, ruhuma ilaç gibi şifa verdi ve gözlerim elimde olmadan doldu. "Benim gözlerime ancak sen beni sevmekten vazgeçtiğin zaman hüzün değer."

Kartal'ın dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Öyle bir an yok." Boğuk sesi, ılık bir meltem gibi yüzümü dağlarken elimi kalbinin üzerine yerleştirdi. "Farkında olmadan öyle bir girdin ki kalbime, hayatımın öznesi oldun. Eğer hayatımda olmazsan ben bu saatten sonra bir cümle edemem." Bir anda sevdiğim muzip ifadesi geri geldi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "O yüzden güzel sevgilim, bundan sonra varınla yoğunla her şeyinle benimsin, benimlesin. Seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Dudaklarımı dudaklarına sürterek mırıldandım. "Beni bırakmana izin vermeye hiç niyetim yok."

Kartal dudaklarımı içine çekti ve usulca öptü, ardından geri çekilip elimden tuttuğu gibi bara ilerledi. Bara geçtiğimizde şaşkınlıkla oluşan kuyruğa baktım. Gece yeni başlamasına rağmen şimdiden bar dolmuştu. Kartal kuyruğa doğru ilerlediğinde ben de yanına ilerledim ki kuyruğun bir kısmı bana doğru kayabilsin diye. Umduğum gibi de oldu, benim önümde de en az Kartal'ınki kadar uzun bir kuyruk oluştu.

Yaklaşık bir saat sonra benim önümdeki sıra bitmiş, Kartal'ınkiyse devam ediyordu. Boşluktan istifade edip içki rafının yanına ilerledim. Amacım yeniden kokteyl hazırlamaktı. Çok geçmeden izlendiğim hissine kapılınca bakışlarımı o yöne çevirdim ve Ferman'ın beni izlediğini gördüm. Bakışlarım ona değer değmez önce huzursuzca kıpırdandı, sonra da yanına gelmemi istercesine elini salladı.

Doğruca Kartal'a baktım. Hâlâ müşterilerle ilgileniyordu ve arka çaprazında kalan Ferman'ı henüz fark etmemişti.

Olası bir olayın önüne geçebilmek için hızlı, bir o kadar da gergin bir ifadeyle Ferman'ın yanına gittim. Aramızda bar tezgâhı olmasına rağmen onun gerginliği de bana temas ediyormuş gibi içime işleyerek kendi gerginliğimle beraber omuzlarıma ağırlık çöktürdü.

Lafı dolandırman, "Metis, geçen gece olanlar için özür dilemek istiyorum. Tamamen yanlış anlaşılma oldu," deyince Kartal'a doğru kaçamak bir bakış attım.

"Önemli değil Ferman, bence artık bu olayı unutalım."

Tıpkı benim gibi Ferman'ın da bakışları Kartal'a kaydı. "Unutacağımdan emin olabilirsin. Kartal abim bu konuyla bizzat ilgilendi."

"Nasıl yani?"

Ferman zoraki bir gülümsemeyle, "Sen artık dokunulmazsın, Metis," dedi ve bar tezgâhından uzaklaşarak sahneye doğru ilerledi.

Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Ne demek istediğini asla anlamamıştım. Kartal'ın kıskançlığından mı bahsetmişti yoksa başka bir şey mi vardı, çözememiştim. Çözdüğüm tek bir şey varsa o da bugün herkesin garip davrandığıydı. Düşüncelerimden çalan telefonumla çıktım. Telefonumu elime aldığımda Ekin'in aradığını görünce bedenim yepyeni bir şok dalgasıyla sarsıldı. Ekin'i meşgule atıp telefonumu hızlıca önlüğümün cebine geri koydum.

Anlaşılan o ki bu gece kötü başlamıştı ve kötü devam edecekti.

12. BÖLÜM

KARANLIK MASKELER

Hayat çoğu zaman kâbuslardan bile daha acımasızdı. En azından kâbuslar uyanınca biterdi ama hayat, uyanıkken düğüm atardı yarınlara. Sinsice, sessizce... Acıması yoktu, sadece zamanını bekliyordu.

Gecemin kötü geçmesini istercesine telefonumdan mesaj sesi duyulunca önce uzağımda kalan Kartal'a baktım, ardından telefonumu cebimden çıkarıp Ekin'in attığı mesaja baktım.

İlk attığı mesaj, göbek kısmı tamamen transparan olan bir gelinlik modeliydi. Altında da *sana çok yakışacak* yazıyordu.

Mesajına ortaparmak emojisi göndermek istesem de isminin olduğu yerde *yazıyor...* yazısını görünce emoji atmaktan vazgeçip gerginlikle ne yazacağını beklemeye başladım.

Gelen mesajını görür görmezse az daha olduğum yere düşecektim. Bir anda etrafımı sis bulutu sarmış gibi çevremdeki herkes silindi, bir tek ben ve telefonumdaki mesaj kaldı.

Dolan gözlerim ve titremeye başlayan ellerim yüzünden yazdığı mesajı güçlükle tekrar tekrar okudum.

"Gerçi bu gelinlik karnındaki bıçak izini saklar mı emin olamadım. O yüzden önce üzerinde görmem lazım. Malum, sen o izi bunca zaman benden bile sakladığına göre demek ki kimselerin görmesini istemeyeceğin kadar önemli ve korkutucu bir iz. Ama sana kötü bir haberim var, kimselere gösteremediğin izi, dans ederken saklamayı beceremedin. Ne yalan söyleyeyim, bana söylemeni çok bekledim ve sana zaman tanıdım ama anlatmadın. Söylesene liderim, şu ana kadar olmayan bir iz, nasıl bir anda oldu ve neden o iz olduktan sonra eve kapandın?"

Çığlık atmamak için avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırdım. Dünyam tepetaklak olmuş gibi başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Sakin kalabilmek için ardı ardına nefesler aldım ve hipnotize olmuş gibi parmaklarım Ekin'in adının üzerine gitti. Aramak için adına bastığımda önümdeki sisleri yararak arka odaya ilerledim. Kartal'ın beni görüp görmediğini bile bilmiyordum. Beynim tamamen kontrolünü kaybetmiş, çaresizce çıkış yolu arıyordu.

Telefon daha ilk çalınışında açılırken Ekin'in alay eden sesini duydum. "Liderim."

Bir damla gözyaşının yanağımdan süzülmesine izin verirken, "Ne saçmalıyorsun sen!" diye çıkıştım ama sesim titremekten olabildiğince cılız çıkmıştı.

Ekin, "Önemli bir şey değil, liderim. Sadece büyük sırrından bahsediyordum. Hani şu, Rüya karakola götürüldüğünde her şeyin önüne koyduğun arkadaşını almaya bile gidemediğin, korkudan arkadaşını sattığın sırrından," diyerek polis korkumu anladığını açıkça göstermişti.

Dünya korkunç bir gerçekle üzerime yıkılıp beni de altında parçalarına ayırırken dizlerimin bağı tamamen çözüldü. Destek almak için yanımdaki içki paletine sıkı sıkı tutundum. "Benim bir sırrım yok."

Ekin'in az önceki eğlenen sesi gitti, yerine öfkeli bir ses yerleşti. "Bana aptalı oynama, Metis ve karşında da bir aptal olmadığını anla artık. Tavırların bir anda değişince ve kendini eve kapatınca neler olduğunu anlamak için seni izlemeye başladım. Bir süre sonra karnındaki izi gördüm. O iz yeni bir iz. Seni tanıyorum. Bedenini biliyorum. O izin bir sebebi var. Ne yaptın, bilmiyorum ama yaptığın şey, ize mal olmuş." Yeniden benimle eğlendiğini belli edercesine gülmeye başladı.

"Artık korkmana izin vermeyeceğim, liderim. Ben yanındayken kimseden korkma. Sen sahipsiz değilsin. Birlikte polise gideceğiz ve karnındaki izin hesabını birlikte soracağız. Soracağız, değil mi?"

Hissettiğim panikle palete öyle bir yüklendim ki birkaç şişe anında yere düştü ama çıkan ses, korkudan çarpan kalbimin sesini bastırmakta yetersiz kaldı. Düşmeye devam eden şişeleri görmezlikten gelerek başımı korkuyla iki yana salladım ve korkudan külçeleşen beynimle aklıma gelen ilk saçma yalanı fısıldadım. "Ekin, ne polisi? Ben bir şey yapmadım. O iz kazayla oldu."

Ekin'in alay eden kahkahası kulaklarımı çınlatırken polis korkumu da kullanacağını açıkça haykırdı. "Sana yalan söylemek hiç yakışmıyor, liderim. Bir insan kazayla bıçaklanır mı hiç? Kim seni bu kadar korkuttu? Korkma liderim, seni kimselere yedirmem. Sen benimle polise gelmezsen ben polisle kapına gelirim, yine de kimselere yedirmem. O yanındaki pezevenge de yâr etmem." Asıl tehdidiyle Kartal için kurduğum düşlerimi mahşere kilitledi. "Ama sen illa polise gitme dersen, sus dersen kabul ederim. Tek bir şartla. Şartım belli. Yarından itibaren nikâh tarihi bakacağız."

Ekin'in sözlerinin yarattığı dehşetle gözlerimi sıkıca kapattım. Kendi iç dünyamda, Kartal'ın içinde olduğu pembe bir düş kurmuştum. O düşümde onunla hep yana yana, el ele olacaktım. Onunlayken kendimi olduğumdan daha fazla keşfedecek, daha fazla gülecektim. Bolca kahkaha ve aşk dolu anılar biriktirecektim ama şimdi, Ekin'in tehdidiyle pembe düşüm karanlık bir kâbusa dönecekti. Geleceğimde Kartal olmayacaktı.

Hayır... Geleceğimde yalnızca Kartal olacaktı.

Ne Ekin ne de mafya... hiç kimse benden Kartal'ı alamayacaktı. Hayatımda ilk kez tattığım aşk, korkularımın enkazında ezilmeyecekti.

İçime çektiğim kararlı nefesle gözlerimi tekrardan araladım ve az önceki korkak, cılız sesime tezat keskin bir kılıç sesi kadar güçlü çıkan bir sesle, "Ekin, sen kendinde misin?" diye çıkıştım. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Ekin lafı dolandırmadan, "Seni elde etmeye çalışıyorum," dedi. "Yine birlikte olmayı istiyorum. Seni o pezevenkle görmeye dayanamıyorum."

Kartal hakkında sarf ettiği her kötü sözde kanımı harlayan öfke, bu defa bedenimin ok gibi gerilmesine sebep oldu. "Ekin!" diye bağırdığımda işaretparmağım Kartal'ı göstermek istercesine kapıya doğru doğruldu. "Kartal benim âşık olduğum adam, o dilini eline vermemi istemiyorsan onun hakkında düzgün konuş!"

Benim bile beklemediğim şekilde ağzımdan dökülen tehdit, Ekin'i de şaşırtmış olmalı ki aramıza sessizlik yerleşti. Belki on belki de yirmi saniye kadar süren sessizliğin sonunda Ekin garip bir sakinlikle güldü. "Gerçekten şu an bile onu mu savunuyorsun?" Sakinliği birden kızgınlığa döndü ve telefonumun hoparlörünü patlamak ister gibi gürledi. "Sen benim ne kadar ciddi olduğumun farkında değil misin?"

Yüksek çıkan sesiyle yeniden panikleyeceğimi düşünsem de şaşırtıcı bir şekilde paniklemek yerine içimdeki korkusuzluğumu besledim. "Ekin,

sen beyinsiz misin? Kafan mı basmıyor? Hâlâ mı anlamıyorsun ona olan aşkımı? Onu sevdiğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor sana ya da seni sevmediğimi? Ekin, niye anlamıyorsun? Seni sevmiyorum ve istemiyorum. Gerçekten seni sevmeyen birini tehdit ederek evleneceğini mi düşündün? Bu kadar mı alçaldın?"

Ekin bu defa daha kısık çıkan sesiyle, "Seninle yeniden birlikte olabilmek için her şeyi yaparım. Sen de bunu anla," deyince sıkıntılı bir nefes aldım. Ona telefonda derdimi anlatamayacağım açıkça belliydi.

"Bu konuyu yüz yüze konuşacağız!" dedim ve Ekin'in cevap vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapattım.

İçimdeki korku, panik, öfke ve nefret hepsi birbirine karışmış, bedenimi yoğun bir titremeye tutsak etmişti. Titreyen bacaklarım bedenimi taşıyamayacak hale gelmişti. Ağır ağır dizlerimin üzerine çöktüm ve içimde kabaran ağlama isteğini geri çeviremedim.

Yine canım yanıyordu. Sevdiğim bir bölümde, sevdiğim insanlarla tutkumu özgürce gerçekleştirirken annem öldüğünde yandığı gibi... Tam hayatımı yoluna koydum, toparlandım derken bıçaklanıp eve kapandığım gibi... Hayat bir şekilde mutluluğu yakaladığım her anda beni bambaşka bir kâbusun içine hapsetmeyi başarıyordu. En acı kısmıysa tüm bunların karşısında gücümü alarak âciz, kimsesiz bırakıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken kırılan şişelerden yayılan içkiler de dizlerimi ıslatıyordu ama o ıslaklığı görmeme rağmen hissedemiyor gibiydim. Duygusal bir fırtına içinde sağa sola savruluyordum. Tek hissettiğim, Kartal'ı kaybettiğimde içime büyük bir yıkımın geleceğiydi ve bu da kalbimi daha şimdiden paramparça ediyordu.

Duygu fırtınamı dindiren Kartal'ın tedirgin sesini duymam oldu. "Metis neler oluyor, iyi misin?"

Kartal'ın üzerime doğru endişeyle koştuğunu görünce panikle gözyaşlarımı sildim ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Kartal da yanıma gelir gelmez nazikçe kolumdan tutup yüzümü ve bedenimi rahatça görebileceği bir konuma getirdi. "Bir yerin kesildi mi, iyi misin?"

Muhtemelen şişelerden yaralandığımı ve o yüzden ağladığımı düşünüyordu. Yüzündeki endişesi karşısında içime büyük bir suçluluk duygusu, canımı acıtacak şekilde kök saldı. Ona yalan söylemeyi hiç istemesem de buna mecbur olduğumu biliyordum. Yanan gözpınarlarımın eşliğinde

başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır iyiyim, bir şey olmadı. Sadece şişeleri kırınca panikledim, hepsi bu." Söylediğim yalan ağzımda kekremsi bir tat bıraktı ve gözlerine bakacak yüzüm olmadığı için bakışlarımı yerdeki şişelere çevirdim.

Kartal paniğimi almak istercesine bedenimi güçlü kollarının arasına hapsetti. "Önemli olan bir yerinin kesilmemesi, şişelerin bir önemi yok."

Sığındığım limana büyük bir ihtiyaçla sıkıca tutundum. Tutundukça varlığına ne kadar aç olduğumu bir kez daha anladım, daha da tutundum. "Ama şişeler..." dedim tek derdim onlarmışçasına. "Patrona ne diyeceğiz?"

Kartal sıkıntılı bir nefes aldı. "Kimseye bir şey demeyeceğiz, ben halledeceğim burayı."

Kollarının arasından çıkıp başımı şiddetle iki yana salladım. "Olmaz, benim yüzümden maaşından kesilmesini istemiyorum. Benim kesilsin, benim adımı ver."

Kartal, "Sevgilim," dedi vurguyla ve dikkatimi üzerine çekerek itirazımın önüne geçti. "Seni hayatımın hiçbir döneminde kimsenin önüne koymayacağım. Söz konusu sen olduğunda önünde herkese karşı ben varım. Buna kendim de dahilim."

Sözleri, içime kök salan suçluluğa yağmur yağdırdı ve köklerini büyüterek her bir zerreme ulaştırdı. İçimdeki kıyıma kayıtsız kalamayıp hüzünle başımı yana eğince Kartal kısa bir müddet şüpheyle gözlerimi süzdü, ardından kurumaya yüz tutan yüzümü avuçları arasına aldı. "Yüzünün bu kadar bembeyaz olmasının sebebi kırılan şişeler mi?"

Bir anlığına *önünde herkese karşı ben varım* sözlerinden cesaret alarak ona peşimdeki mafyaları itiraf etmek istedim ve konuya nasıl başlayacağımı bulabilmek için sessiz kaldım. Zihnimdeki nehirden balık yakalar gibi doğru cümlelere oltamı attım. Oltama gelen her cümle, ihtimaller karşısında alevlerin arasında kalmış gibi küle döndü, oltamı boşa çıkardı. Tekrar tekrar attım oltamı fakat her seferinde ihtimallerin gücü karşısında boşa çıktı.

İki keskin ihtimal en büyük kâbusumla birleşip kördüğüm oldu. İki ihtimal vardı. Kartal, mafyaları öğrenir öğrenmez ya onlara kafa tutacak ve ölecekti ya da korktuğu için haklı olarak beni terk edecekti ama ben Kartal'ı kaybetmeye hazır değildim. Derin bir nefes bencilce alarak yeni yalanıma sarıldım.

"Rüya aradı. Sesi çok kötü geliyordu, ağlıyordu. Muhtemelen Yamaç'la ilgili bir durum oldu. Ağlarken duyunca panikledim, o panikle de palete yüklendim ve şişler kırılınca daha da panikledim."

Kartal gözlerimin içine bakmaya devam edince yeniden gözlerimi kaçırdım. Büyük bir ihtimalle bana inanmakla inanmamak arasında gidip geliyordu.

Kısık bir iç çektiğini duydum. "Rüya'nın yanına gitmek ister misin?"

Ekin'le hemen konuşabilme fırsatı doğunca heyecanla ona döndüm. Kanımdaki öfke zehrini boşaltana kadar Ekin'e bağırmak, onu zehirlemek istiyordum. "Gerçekten mi?" Aklıma bar gelince içimdeki heyecan, kaygan bir zemine basıp düşmüşçesine yerle bir oldu ve yüzümü ekşitmeme sebep oldu. "Ama bar ne olacak?"

"Ben idare ederim," dedi Kartal ve yüzümdeki elini, parmaklarıma indirdi. "Hadi, hemen çıkalım."

Şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. "Sen nereye?"

"Seni yalnız göndereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ama sen de yokken bara kim bakacak?"

"Ben gelene kadar idare edecek birini bulurum."

Kartal yürümeye başlayınca onu durdurdum. İçime kök salan suçluluk neredeyse içimden dışarıya taşacak kadar büyümüştü. Beni, kendi elleriyle nefret ettiği adamın evine götürmesini istemiyordum. Çığlık atmama ramak kala delirmişçesine başımı iki yana sallayıp itiraz ettim.

"Kartal, taksi çağırırım. Lütfen, biri bir şey der. Senin gelmene gerek yok." Kartal'ın ifademe tuhafça baktığını görünce de toparlanıp, "Sana kıyamıyorum," dedim cılız çıkan sesimle.

"Eğer bana kıyamıyorsan seninle gelmeme izin ver. Bir tek o şekilde bu geceyi rahat geçirebilirim."

Daha fazla dayanamayıp gözlerimden yaşların süzülmesine yeniden izin verdim ve parmak uçlarımda uzanıp titreyen dudaklarımı Kartal'ın dudaklarının üzerine bastırdım. "Seni seviyorum. Her şeyden, herkesten fazla seviyorum. Çok seviyorum sevgilim, bunu bil, olur mu?"

Kartal yavaşça gülümsedi. "Biliyorum." Altdudağımı usulca öpüp benden ayrıldı ve başparmaklarını gözyaşlarımın üzerine bastırdı. "Ama gözyaşlarının canımı yaktığını da sen bil. Lütfen, daha fazla ıslatma güzel yüzünü çünkü bendeki sevgin, bir damla gözyaşınla bile beni mahvedecek kadar büyük. Böyle vurgunken sana, koyma kalbimi mezara."

Kartal'ın motosikletinden inip kaskı başımdan çıkardım ve ona uzattım. "Teşekkür ederim."

Kartal'ın bakışlarıysa dairemdeydi. "Yukarı gelmemi istemediğine emin misin? Belki Rüya'nın bir ihtiyacı vardır."

Başımı masum bir ifadeyle yana eğdim. "Kız kıza halletsek daha iyi olur."

Kartal'ın gözleri yeniden beni bulduğunda, "Sen nasıl istersen," dedi ve bakışlarıyla kapıyı işaret etti. "Sen içeri girene kadar burada bekliyorum. Bir şey olursa da hemen beni ara. Anında yanına uçuyorum." Birden işaretparmağını olanları sezmiş gibi üzerime doğrulttu. Sert bir sesle, "Ve sakın patrondan izin alamaz, benim yüzümden zor durumda kalır diye düşünme. Bir tek sana yardım edemezsem zor durumda kalırım. Sakın aklından çıkarma," dedi.

Suçlu suçlu başımı sallayınca sert ifadesini yumuşattı ve kollarını açtı. "Gel."

Burnumu çekip açılan yuvaya sığındım. "Bir şey olursa arayacağım."

Kartal başımın üzerinden öpünce ondan ayrıldım ve koşarak apartmana girdim. Hıçkıra hıçkıra ağlamak, içimdeki suçluluktan arınana kadar Kartal'dan özür dilemek istiyordum.

Dudaklarımın arasından firar eden hıçkırığın sesini kesebilmek için avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırdım ve gözyaşlarımın rahatça akmasına izin verdim. Akan her gözyaşı, elimin yaptığı engele takılıyor, elimin sırılsıklam olmasını sağlıyordu. Kartal'ın bir damlasına kıyamadığı gözyaşım, ona söylediğim yalanların pişmanlığında sicim gibi yağıyordu.

Kartal'ın motosikletinin güçlü sesi kulaklarımı doldurunca çöktüğüm yerden ayağa kalktım ve alelacele gözyaşlarımı silip motosikletinin uzaklaşan sesini dinledim. Ses tamamen yok olunca da kapıdan başımı uzattım.

Görünürlerde kimse yoktu. Kendimi dışarı atıp koşarak karşı apartmana ilerledim. Kapının şifresini bildiğim için hızlıca şifreyi girip kapıyı araladığım gibi koşar adımlarla merdivenleri tırmandım. Kanımdaki öfke şaha kalkmıştı ve avını zehirlemek için sabırsız bir arzuyla yanıyordu.

Soluklanmadan hem kapının zilini çaldım hem de arka arkaya kapıyı yumruklamaya başladım. Çok geçmemişti ki kapıda Gökhan belirdi. Panikle, "Metis n'oluyor?" diye sordu.

Sesimin yüksek çıkmasını umursamadan sorusuna soruyla karşılık verdim. "Ekin nerede?"

"Odasında."

Başımı sallayıp ok gibi içeri fırladım. İçimdeki öfke beni, rüzgârı ayaklarıma veriyormuşçasına doğruca Ekin'in odasına itti. Kapıyı çalmak bile aklıma gelmeden açtığımda Ekin'i yatağının üzerinde uzanmış halde buldum, sadece siyah bir şort giymişti ve kulağında da kulaklık vardı. Elindeki telefondan ya müzik dinliyor ya da bir şeyler izliyordu. Gecemi mahvettiğini umursamadan burada keyif yapıyordu.

Beni görmeyi beklemediği bakışlarından belli olurken kulaklığını çıkarıp yatağının üzerinde doğruldu. "Senin burada ne işin var?"

Kızgın bir sesle, "Konuşmamız lazım!" dedim ve bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ama önce üzerini giy."

Ekin üzerindeki şaşkınlığı atmış olmalı ki kulaklarımı serseri bir gülüşle doldurdu. Ardından, "Beni çıplak görmek istemiyor musun?" diye sordu.

Sinirden, tren bacasından çıkan dumanlar gibi kulaklarımdan dumanlar çıktığını hissediyordum. Bir hışım ona döndüğümde elindeki tişörtü başından geçiriyordu. Birbirine kenetlenen dişlerimin arasından sertçe, "Ekin, ben değil senin yüzünü görmek, sesini bile duymak istemiyorum artık!" dedim.

"Metis," dedi Ekin de bıkkınlıkla. "Artık kendine gelir misin, sence de fazla uzamadı mı bu iş?"

Ya Ekin'in üzerine atlayıp saçını başını yolacaktım ya da sinirden gülecektim. İlki bulunduğumuz ortama göre biraz risk taşıdığı için ikinci seçeneği seçtim ve sinirden gülmeye başladım.

Ekin gülmeme bozulunca iki adımda yanıma geldi. "Komik olan ne?"

Gülmemi güçlükle bastırdım. "Biz niye sürekli başa dönüyoruz, nesini anlamak istemiyorsun?" derken ufak bir sinir krizinin hemen eşiğindeydim.

Ekin beni onaylarcasına başını salladı. "Başa dönmek demişken... Bence de en başa dönelim," dedi ve parmaklarını bıçak izime uzattı. "Mesela bu iz nasıl oldu?"

Refleks olarak karnımı içime çektim ve tek kaşımı kavislendirdim. Hemen yanı başımda nöbet tutan krizim, beni yavaşça yokluyordu. "Sana ne, Ekin! Seni ne ilgilendirir!"

"Aşk olsun liderim, müstakbel eşinden mi saklıyorsun?"

"Müstakbel eşim," dedim mırıldanırcasına ve belli belirsiz sırıttım, artık sabrımın son demlerindeydim. "Dünyada tek erkek sen kalsan da yine seninle evlenmeyeceğim, Ekin. Bunu, o küçük beynine sokarsan iyi edersin." Kollarımı göğsümde birleştirdim ve duruşumu dikleştirdim. "Sırf seni istemiyorum diye gerçekten polise mi gideceksin ya da az önce dediğin gibi polisle kapıma mı dayanacaksın? Sonra ne olacak peki, kollarına koşacağımı mı sanıyorsun?"

"Yani bir sırrın olduğunu kabul ediyorsun."

Bir anda yüzünde beliren alay dolu ifadesini görünce daha fazla dayanamayıp parmaklarımı tişörtünün iki yakasına sardım. "Varsa da var! Ne yapacaksın? Polise giderim tehdidiyle seninle evlenmemi sağlayacaksın, öyle mi? Bu kadar mı şerefsiz oldun sen?" Ekin'in elleri, yakasındaki bileklerimi sarınca ters bir hareketle ellerinden kurtulmaya çalışıp, "Bırak beni!" diye bağırdım.

Ekin bileklerimi bırakınca da kendimi göstermek istercesine parmaklarımla yakamı çekiştirdim. "Beni mi ispiyonlayacaksın!" diye haykırdım. "Hadi git öyleyse, durma, hemen git polise! Bu kızın bir sırrı var, saklıyor, bulun de!"

Ekin omuzlarını düşürerek, "Metis, bir sakin olur musun?" deyince hiddetim kesilmeden isyan eder gibi avuç içlerimi aşağı yukarı salladım.

"Sakin falan olamam. Allah seni kahretsin, Ekin, senin yüzünden sakin olamam!" Parmaklarımı hırsla saçlarımın arasından geçirdim. "Ne biçim adamsın sen ya, ne biçim adamsın? Ne ara, hayatımdan çıkmayı bile beceremeyip tehditlerle elde edeceğini sanan pisliğin teki oldun? Niye bir anda bu kadar kötü biri oldun?" Yaşadığım öfke nöbetinden dolayı sesim kahretsin ki ağlamaklı çıkmıştı.

"Metis, seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Ne yapıyorsam bundan dolayı yapıyorum, anla artık."

"Beni seviyormuş," dedim dişlerimin arasından ve yeniden yakasına yapışıp onu sarstım. "Madem beni bu kadar çok seviyordun, neden o zaman kendimi eve kapatınca bir kez olsun *iyi misin* diye sormadın! Madem iyi olmadığımı anladın da neden yanımda değildin? Neredeydin, Ekin?" Tüm gücümle onu geriye itip avazım çıktığı kadar bağırdım. "Söylesene, neredeydin! Benim ihtiyacım varken o büyük aşkın neredeydi, neden benimle değildi de şimdi kalkmış bana hesap sorabiliyorsun? Tüm bunları bir de utanmadan sevdiğin için yaptığını söyleyebiliyorsun!"

O kadar yüksek sesle bağırmıştım ki Gökhan birden kapının önünde belirdi ve delirmiş halime bakarak gözlerini üzerimden ayırmadan, "Arkadaşlar n'oluyor?" diye sordu.

Ekin ters bir ifadeyle, "Gökhan bizi yalnız bırak," deyince Gökhan bir şey demeden ortalıktan kayboldu.

Gökhan'ın gittiğini gören Ekin koluma uzanınca kolumu anında geri çektim. "Sakın bana dokunma!" Nefes nefeseydim ve burnumdan çıkan güçlü soluklar, yüzüme düşen saçlarımı havaya uçuruyordu. "Bana bir daha dokunmayı aklından bile geçirme!"

O ana kadar sakinliğini koruyan Ekin de yanındaki sandalyeyi eline aldığı gibi duvara çarptı. "Ben bu hallere düşecek adam mıydım?" Birden, "Ah!" diye bağırdı ve elindeki sandalyeyi yere fırlatıp avuç içini arka arkaya duvara vurdu. "Kahretsin! Sana soramadım çünkü anlatmanı bekledim. Üzerine gitmek, sıkmak istemedim. *Vakti gelince anlatır* dedim ama sonra benden ayrıldın ve koşa koşa o adama gittin!"

Hâlâ *koşa koşa ona gittin* diyebiliyordu. Ekin'le konuşmak demek boşa zaman kaybetmek demekti. Beni asla anlamıyordu, anlamayacaktı...

Yaşadıklarıma inanmıyormuş gibi başımı iki yana salladım. "Senden nefret ediyorum, Ekin, senden iğreniyorum. Keşke seni hiç tanımasaydım." Ekin'in bakışları beni bulduğunda bedenimi kapıya çevirdim ve odasından çıkmadan önce omzumun üzerinden ona baktım. "Seni hayatımda da dans ekibimde de istemiyorum. Sakın bir daha karşıma çıkma."

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki Ekin'in hareketlendiğini duydum ve eşzamanlı kolumdan tutulduğum gibi ona çevrildim. Yüzünü gördüğümdeyse ağzım bir karış açık kaldı ve öfkem buhar olup uçtu.

Ağlıyordu!

"Sakın Metis," dedi titreyen sesine gözyaşları da eşlik ederken. "Sakın hayallerimi de alma. Zaten sensizliğe mahkûm olmuşken bir de Amerika hayallerimi benden alma. Tüm varımı, yoğumu, umutlarımı bu yarışmaya bağladım. Yepyeni bir hayat kurma umudum bu. Bunu benden alma." Ekin'in ağlamasını beklemediğim için -muhtemelen sinirleri boşalmıştı- şaşkınlığın esir aldığı bir sessizlikle yüzüne bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. O kadar donmuştum ki kolumu kurtaracak hareketre bile bulanamıyordum.

Benim sessizliğim uzayınca Ekin, "Özür dilerim," dedi burnunu çekerek. "Saçmaladığım, tehdit ettiğim ve ileri gittiğim için özür dilerim.

Lütfen yarışmayı elimden alma. Söz veriyorum, bir daha dans dışında karşına çıkmayacağım ve yarışma sonunda hayatından tamamen çıkacağım. Bu geceyi unutalım."

Ekin'in kolumu bırakmasıyla birlikte beynim kendime gelmemi istercesine dilime komut verdi ve dudaklarım beklemediğim bir hızda açılıp kapandı. "Bana verdiğin kaçıncı söz, ben sana bir daha nasıl güvenebilirim?"

"Son bir şans ver bana. En ufak bir yanlışımda beni ekipten atarsın." Birden önümde diz çöktü ve ağlamaklı ifadesini bozmadan, "Yalvarırım, son bir şans ver bana," diye inledi.

Ne yapacağımı bilemeyerek ona baktım. Öfkem, şaşkınlığım kafamın içinde birbirine dolanmış ipler gibi beynimi esir almıştı. Şu an için neyin doğru ya da neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim yanlış bir kararda duyacağım vicdan azabıydı. *Son kez* diye içimden geçirdim. Sonra da hayatımdan tamamen gidecek, Ekin defteri sonsuza dek kapanacaktı.

"Bir şartla," deyince Ekin dikkatlice bana baktı. "Benimle muhatap olmanı, bundan sonra bana dokunmanı istemiyorum. Partner değişikliği yapacağız." Grupta Eren'den sonra en iyi dans eden Lodos olduğu için, "Ben Lodos'la, sen de Erva ile partner olacaksın," dediğimde Ekin omuzlarını düşürdü.

Erva ile birbirlerini sevdikleri pek söylenemezdi. Ayrıca Erva da Ekin'le partner olduğunu öğrenince sorun çıkarabilirdi ama bir şekilde onu ikna edebilirdim. "Kabul edersen bizimle devam edersin, etmezsen de senin için yapabileceğim başka hiçbir şey yok."

Ekin yeniden ayağa kalkıp ağır ağır yatağının ucuna çöktü ve düşüncelere dalar gibi bakışlarını boşluğa tutundurdu. Bir süre sonra bana dönerek, "Kabul ediyorum," dedi.

Sessizce yüzüne baktım. O kadar pişman görünüyordu ki hayatımda ilk kez onu böylesine yenilmiş görüyordum. Sığ bir nefes alarak, "Erva ve Lodos'la ben konuşurum," dedim ve Ekin'in daha fazla bir şey demesine izin vermeden odasından çıktım.

Eve girdiğimde saat gece yarısına geliyordu. Tahmin ettiğim gibi de Yamaç bizdeydi. Onlara görünmeden odama geçmeyi istesem de oturdukları odadan odama geçildiği için mecburen yanlarına gittim.

Rüya beni karşısında görünce şaşkınlıkla, "Bu saatte neden geldin?" diye sordu, ardından yüzündeki şaşkınlığı korkuya dönerek ayağa fırladı. "Bir şey mi oldu?"

Sakinleşmesini istercesine elimi kaldırdım ve bakışlarımı Yamaç'a tutundurarak, "Ekin'le konuşmam gerekti, o yüzden erken çıkmak zorunda kaldım," deyince Yamaç oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Yine n'aptı?"

"Onunla evlenmem için beni tehdit etti."

Bu defa ayağa fırlama sırası Yamaç'taydı. "Tehdit mi etti?"

Yamaç'ın cevap bekleyen bakışlarının karşısına dikildim. "Ekin'in yanından geliyorum. Ona son bir şans verdim ama eğer bu şansı da geri teperse onu ekipten çıkaracağım. Daha fazla saçmalıklarına katlanmak istemiyorum. Amerika hayalleri bir yere kadar umurumda olur. Tekrarı olursa hayal falan dinlemem, bu defa Kartal işin içine girer. Kartal'dan bir daha Ekin'in saçmalıklarını saklamam. Lütfen, onunla konuş yoksa işler gerçekten de çığırından çıkacak."

Yamaç onaylarcasına başını salladı. "Tamam, konuşacağım, merak etme ama Ekin'e de çok kızma, olur mu? Biliyorum, hatalı ama birden boşluğa düştü ve ne yaptığını bilmiyor."

Yamaç'a benden önce Rüya tepki verdi. "O andaval arkadaşının yaptığı tek şey, can sıkmak. Başlarım onun boşluğuna!"

Yamaç teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Yaptıklarını savunmuyorum, hatalı ama kötü biri olmadığını da biliyorum."

"Ben artık Ekin'i tanıyamıyorum," diyerek yanımdaki koltuğa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Benim tanıdığım, bildiğim Ekin'den çok farklı davranıyor. Keşke onunla ilişkiye başlamasaydım, evet demeseydim." Başımı ellerimin arasından kurtarıp yeniden Yamaç'a döndüm. "Ekin'in, Kartal'la arama girmesine izin veremem ve tüm bunları Kartal'a anlatırsam hiç iyi şeyler olmaz." Kartal'ın, geçen gün Ekin'in boğazına yapıştığı an gözlerimin önüne gelince ürpermeden edemedim. "İnan bana, Kartal onu hastanelik etmeden bırakmaz. Bunların yaşanmasını istemiyorum."

Yamaç sözlerime bozulduğunu belli edercesine kaşlarını çatsa da olumsuz bir şey demeden başını salladı. "Anladım," dedi ve Rüya'ya döndü. "Ben artık gitsem iyi olacak."

Bu defa Rüya'dan önce ben araya girip ayağa kalktım. "Siz filminizi izlemeye devam edin. Zor bir gece geçirdim. Başım ağrıdan çatlamak üzere, odama geçip yatacağım."

Rüya'nın *emin misin* bakışlarına başımı sessizce sallayarak yanıt verdim ve yanlarından ayrılıp odama geçtim.

Üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum. Kıyafetlerimi çıkarmadan doğruca yatağıma uzandım. Hem Ekin'in tehdidini bertaraf ettiğim için mutluydum hem de Kartal'a yalan söylediğim için mutsuzdum. Hatta mutsuzluğum, mutluluğumu öyle bir gölgeliyordu ki içimden sadece ağlamak geliyordu. Saatlerce bağıra bağıra ağlamak istiyordum.

Gözlerimden yaşlar süzüldüğünde içeri Rüya girdi ve dudaklarını hüzünle bükerek yatağımın kenarına oturdu. "Yamaç'ı gönderdim, böyleyken seni yalnız bırakamazdım. Neler oldu, anlat hadi. Önce içini boşalt, sonra da yatarsın."

Yattığım yerden doğrulup sırtımı yatak başlığa yasladım ve yastığımı kucağıma alarak sıkıca sarıldım. "Ekin karnımdaki bıçak izini fark etmiş, aynı zamanda polis korkumu da anlamış. Eğer onunla evlenmezsem polise gideceğini söyledi."

Rüya gözleri kocaman açılmış bir halde, "Vay şerefsiz," diyerek sesini yükseltti. "Tam da ona yakışır bir şerefsizlik!"

Son birkaç saatte yaşadıklarım kâbus gibi geliyordu. Yaşananlar karşısında dik duruş sergilemeye çalışsam da duygusal anlamda tamamen hırpalanmış, çökmüştüm. Tortop haline gelircesine daha sıkı sarıldım yastığa. "Ekin'in söylediklerini duyunca dünyam tepetaklak oldu zannettim..." dedim ve aramızda geçen her konuşmayı, yaşadığım küçük çaplı sinir krizini, partner değişikliğini ve Kartal'a söylemek zorunda kaldığım yalanları tek tek anlattım.

Anlatacaklarımı bitirince Rüya, "Yalan, yalanı doğurmaya devam edecek, bu şekilde devam edemezsin. Eninde sonunda Kartal'a doğruyu söylemek zorunda kalacaksın ama bu defa da geç kalmış olacaksın. Bence bu gece olanları ona anlat," dediğinde burnumu çekerek başımı iki yana salladım.

"Ekin'i hastanelik eder. Hadi Ekin'i geçtim, peşimdeki mafyayı ona nasıl anlatırım? Ya korkup beni terk ederse?"

Rüya sözlerime alay edercesine güldü. "Kartal mı korkacak? Bence senin ayıboğan, hiçbir şeyden korkmaz. Onları karşısına alacak kadar cesur biri o."

Alayına kaşlarımı çatarak tepki verdim. "Bu daha kötü ya. Bu sefer de direkt öldürülecek. Sen söyle, Yamaç'ın öldürülmesini göze alabilir misin?" Rüya bakışlarını kaçırınca konuşmaya devam ettim. "Bu sıradan, basit bir sır değil ki. Bildiğin Rus ruleti. Mafyaya kafa tutarsa kafasına sıkmış olacak, korkup terk ederse de benim kafama sıkılmış olacak. Her iki durumda da ölen ben olacağım. İstersen bencil de ama onsuzluğu göze alamam."

Kararlı ifadem karşısında Rüya keyifsiz bir iç çekti. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, tek bildiğim Kartal'ı yanımda istediğim." Boynumu yavaşça yana eğdim. "Özellikle bu gece Kartal'a çok ihtiyacım var. Söylediğim yalanların altında ilk kez böylesine ezildim, yüzüne bakarken içim gitti. Ona sarılmak istiyorum. Bar çıkışı buraya gelebilir mi? Söz veriyorum, odadan dışarı çıkmayız. Varlığını bile hissetmezsin."

Rüya sahte bir kızgınlıkla bacağıma vurdu. "Tabii ki gelebilir, sorman hata. Burası senin de evin. Ayrıca Kartal'ı evin içinde dolaşırken görsem de rahatsız olmam. İsterse burada yaşasın, hiç sorun olmaz."

Kucağımdaki yastığı kenara bırakıp dizlerimin üzerinde yanına giderek Rüya'ya sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim."

Rüya benden ayrılıp, "Teşekkür etmene gerek yok. Hem Yamaç'a kahvaltı sözüm vardı. Yarın sabah onunlayım. Siz de rahat rahat takılırsınız," dedi ve ayağa kalktı. "Sen şimdi biraz dinlen."

Rüya'ya minnetle başımı sallayınca Rüya odadan çıktı. Hemen telefonuma sarılarak Kartal'a, müsait olduğunda beni aramasını istediğime dair mesaj attım. Üzerinden saniyeler geçmişti ki telefonum çalmaya başladı.

Telefonumu açar açmaz Kartal'ın gergin sesini duydum. "İyi misin?"

"Seni özlediğimi saymazsak iyiyim."

Kartal iyi olduğumu duyunca rahatlamış gibi nefes verdi. "Sensiz tadım yok."

"İşte bu yüzden seni aradım. Benim de tadım yok. Bar çıkışı bana gelir misin? Uykuma kollarında devam etmek istiyorum."

Ufak bir sessizliğin ardından Kartal boğuk bir sesle, "Hemen gelmemi ister misin?" diye sordu.

Böyle bir soru beklemediğim için şaşkınlıkla, "Hemen mi... ama bar?" diye geveledim.

"Sen beni yanında istediğin sürece önümde hiçbir şey engel olamaz."

Burukça gülümsedim. "Kovulacağız."

Kartal, "Bir saate kollarımda olacaksın," dedi ve telefonu kapattı.

Yüzümdeki buruk tebessümle telefona bakmaya devam ettim. İçimden bir ses, Kartal'a gerçeği söylememekte direttiğim takdirde bugünleri mumla arayacağımı söylüyordu.

Yenilgiyle omuzlarımı düşürüp hem Rüya'ya Kartal'ın geleceğini haber vermek hem de yüzümü yıkamak için odadan çıktım.

Gözlerimi korkuyla aralayıp yattığım yerden tavana bakındım. Yine zaman ve mekân algısını kaybetmiş gibiydim. Kâbusum, karabasan gibi üzerime çökmüş, kendime gelmemem için tüm algılarımı uyuşturmuştu.

Halbuki Kartal gelene kadar gözlerimi dinlendirmek için beş dakikalığına kapatmıştım. Şimdiyse zaman ve mekânı kavramak için kendimle büyük bir savaş veriyordum.

Yatağımda olduğumu idrak edince yattığım yerden doğrulup elimi korkudan deli gibi çırpınan kalbimin üzerine bastırdım. Yine Kartal'ın, mafya tarafından öldürüldüğünü görmüştüm. Muhtemelen onu kaybetme korkusundan dolayı kafayı yemek üzereydim. Gözümün önündeki dehşet verici senaryodan kurtulmak için komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp saate baktım. Kartal'ın gelmesine yarım saat kalmıştı.

Kâbusun getirisi terden kurtulmak için yataktan çıktım ve kendimi duşa attım.

Yaklaşık yarım saat sonra Kartal geldiğinde gördüğüm kâbusu, zihnimin karanlık köşelerine atmayı başarabilmiştim. Sevdiğim adamın yorgun yüzüne rağmen gülen yüzünü görmek baharın gelişi gibi ruhumu cıvıl cıvıl yapmıştı. Kollarımı sımsıkı boynuna doladım.

"Hoş geldin, Zeus'um."

Kartal'ın sımsıkı sarılışını hissederken aynı zamanda şaşkın sesini de duydum. "Bana ilk kez Zeus diyorsun."

"Madem ben tanrıçanım, o zaman sen de benim Zeus'umsun. Tanrıların kralı Zeus..." Kartal'dan ayrılıp ağzım kulaklarımda yüzüne baktım. "Aslında Zeus'a çok uyuyorsun. Mitolojide, Zeus'un simgesi kartal."

Kartal bilmiş bilmiş sırıttı. "Neden bardaki lakabımı Zeus seçtim sanıyorsun?"

Gülümsemem yüzümde daha da büyürken parmaklarımı tişörtünün açık bıraktığı çıplak kol kasına sürttüm. "Demek mitolojiye ilgin vardı."

Kartal'ın bedeni dokunuşum karşısında irkilerek tepki verdi. "Vardı. Şimdi de tanrıçamı buldum," dedi ve beni tek hamlede kucağına alarak dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Yorgunum ve kokunda yorgunluğumu atmak istiyorum."

Saatlerdir bastırmaya çalıştığım suçluluk, Kartal'ın sözleriyle zincirlerinden kurtuldu. "Barda yalnız mıydın yoksa?"

Kartal, "Sayılır," deyince içimi çektim.

"Benim yüzümden yalnız kaldın."

"Yorgunluğumun sebebi yalnız kalmamdan değil, özleminden. Beni yoran tek şey, burnumda tüten özlemin. Bir bağımlı gibi her saniye gözümün önünde olmanı istiyorum."

Gülümseyerek, "Bu imkânsız," dediğimde Kartal başını sağa sola salladı.

"İmkânsızlık sınırını nereye çektiğine bağlı. Benim sınırlarımda sensizlik yok."

Sözlerinin anlamına duyduğum hayranlığın üzerine, yalanlarım bulut gibi çökünce gülümsemem yüzümde soldu. Söylediğim onca yalanın karşısında beni yine böyle sever miydi, işte orasını hiç bilmiyordum.

Yüzüm düşünce Kartal anında anlayarak, "Neden güzel yüzün soldu?" diye sordu.

Usulca kucağından indim. Kartal'ın meraklı bakışları da üzerimdeydi. Dürüstçe, "Her şey çok güzel gidiyor ve bu beni korkutuyor. Bir anda bozulacak, sensiz kalacağım diye korkuyorum," deyince Kartal ellerimi tuttu. Ellerinin yarattığı sıcak ve güven verici etki, baş döndürücüydü.

"Ellerimi bırakmadığın sürece böyle bir şey olmayacak."

Zihnimde uğultu koparan yalanların, gözlerime yansımaması için gülümsemeye zorladım kendimi ve boğazımdaki hıçkırığı yutkunup elini öptüm. "Ellerine kalbimi bıraktım, ellerini bıraktığım gün kendimden vazgeçtiğim gün olacaktır. O yüzden bırakamam."

Kartal gülümsedi ama keyiften yoksun bir gülümsemeyle gözlerimi süzdü. "Senin kendinden vazgeçtiğin günde de benim ömrümün bitişidir." Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu sezmiş gibi bakıyordu gözlerime

ama ısrarla sormuyordu. Muhtemelen ilk adımı benden bekliyordu. Belki de ilişkimizin başladığı o gece yaşadığım patlamadan dolayı o patlamayı yeniden yaşamamam için sormaktan çekiniyordu.

Bu gece için bu kadar kasvet ve yalan dolan yeterliydi. Ortamın havasını değiştirmek için birkaç gün sonra olacağım reglime sığındım. "Sen bana bakma, bir iki gün sonra âdet olacağım. Âdet öncesi duygusallığı yaşıyorum."

Kartal nihayet şüpheci bakışlarını üzerimden aldı ve içten bir samimiyetle gülümsedi. "Her halini, her duygu geçişlerini ezbere bilmek istiyorum ve tüm bunlar için delice bir istek duyuyorum."

"Ben de kollarında sızmak için delice istek duyuyorum," dedim ve Kartal'ın elini bırakmadan odama ilerledim. Odaya girdiğimizde ben yatağımın ucuna otururken Kartal da üzerindeki tişörtünü tek harekette üzerinden sıyırdı ve yanıma ilerlemeye başladı.

Hayran bakışlarımı çıplak göğsünde gezdirip yavaşça pantolonuna indirdim. "Neredeyse her gece burada kalmaya başladın, bence yatarken giyecek kıyafet getirmelisin. Pantolonla yatmak zor olmalı."

"Pantolonla yatmak değil ama sen öyle bakarken pantolonla kalmak çok zor." Kartal'ın iniltiye benzer sesiyle bakışlarımı, pantolonundan, daha doğrusu kasıklarından yüzüne çevirdim.

Gözlerine arzu dolu parıltılar yerleşmiş, kalın dudakları hafifçe aralanmıştı. İfadesi karşısında yavaşça yutkundum. "Nasıl bakarken?"

"Pantolonumu indirmemi ister gibi."

Yanaklarımın kızarmasına rağmen bakışlarımı yüzünden kaçırmamak için direndim çünkü yanımda neden soyunmadığını merak ediyordum. Bana dokunmuştu ama tamamen çıplak görmek istememişti. Ayrıca yanımda ısrarla, sadece üstünü çıplak bırakmıştı. "Neden pantolonunu çıkarmıyorsun? Hava sıcak, çamaşırınla yatabilirsin."

Dudağının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldığında önce dizini, ardından öne doğru uzanarak avuç içlerini yatağa bastırdı. Yüzlerimiz birbirine değmek üzereydi. Sıcak dilini yavaşça dudaklarımın üzerine sürttü. "Çünkü pantolonum, aramızdaki tek kalkan. Onu çıkarırsam devamı gelir ve nefesini kesmekten büyük zevk alırım."

Tehlikeli sularda yüzdüğümü bilmeme rağmen risk aldım. Altdudağını dişlerimin arasında hafifçe ezdim. "Kendine mi güvenmiyorsun?"

"Teninin ateşi, direkt erkekliğimde harlanırken mi?" Başını iki yana salladı. "Güvenmiyorum."

Dudaklarım arzuyla gerildi. "Beni çıplak görmek istememenin sebebi de bu mu?"

Kartal öne doğru iyice eğilince sırtımı yatakla buluşturdum. Kartal da artık tamamen üzerimdeydi. Dişlerini, dudaklarımın üzerine sürtüp başını geriye çekti, akabinde göğsümün üzerine gelip tişörtümün üzerinden göğüs ucumu dişledi.

Bedenim refleks olarak yukarı kalkınca Kartal ısırmayı bıraktı. "İnan bana, benim için kabaran bu tomurcukları çıplakken görüp koklamayı ve emmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama..." Yeniden dudaklarımın üzerine geldi ve altdudağımı dişlerinin arasında çekiştirip geri bıraktı. "Beni tutan tek şey aramızdaki bez parçaları. O bez parçaları sıyrıldığında, hele ki geçen gece sert sevdiğini anladıktan sonra sıcak ininde durdurulamaz olacağım."

Parmaklarını şortumun içine itip külotumun ortasını avucunun içinde sıkıca tuttu. "Tahtında bir yangın başlatacağım. O yangında ikimizi de seve seve yakacağım." Avucunun içindeki külotumu bırakmadan yukarı doğru sertçe çekerek kadınlığımın arasında bez parçasının izini bıraktı. "Ve sen tanrıçam, erkekliğimle küle döndüğünde ben seni küllerinden yeniden yaratacağım."

Yeniden gözlerimi araladığımda saat öğlene geliyordu. Bakışlarımı kolları arasında hapsolduğum adama çevirdim. Oldukça derin uykuda görünüyordu. Dün gece erken gelmesine rağmen bütün gece beni yeniden keşfetmesine izin verdiğim için yalnızca birkaç saat önce uykuya dalabilmiştik.

Sıcak kolları arasında yatmaya devam etmek istesem de kasıklarımdaki baskı acilen lavaboya gitmemi söylüyordu.

Onu uyandırmamaya özen göstererek sıcak kollarının arasından çıkmayı başardım ve yavaşça yataktan kalktım. Adımlarımı atmadan önce uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için başımı Kartal'a çevirdim. Muhtemelen sıcaklığımın gitmiş olmasından dolayı kaşları çatılmıştı ama uyumaya devam ediyordu.

Parmak uçlarımda kapıya yürüdüm ve kapıyı sessizce aralayıp dışarı çıktım. Tam lavabonun önüne gelmiştim ki içeriden Rüya çıktı. Beni

görünce muzip bir ifadeyle yüzümü süzüp, "Hemen uyanmazsın sanıyordum," dedi. "Akşam geç saatlere kadar sesiniz geliyordu."

Rüya'yı uyuyor sanmıştım ama anlaşılan yanılmıştım. Gözlerim kocaman aralanırken utangaçlığımı örtbas etmesi için, "Sen bizi mi dinledin?" diye üste çıkmaya çalıştım.

Rüya muzipliğini sürdürerek, "Evet ama tam olarak söylediklerinizi anlayamadım, keşke yanıma bardak alsaydım," deyince gözlerimi kıstım.

"Bardakla uğraşma hiç, bir dahaki sefere kamera yerleştirelim, sen direkt izle."

Rüya'nın dudakları eğlenir ifadeyle aralandı. "Hımm, röntgencilik. En sevdiğim."

Rüya'ya eleştiren gözlerle bakıp omzuna çarparak yanından geçtim. "Seninle uğraşırdım ama dua et çok sıkıştım."

"Sen benimle değil, içerideki mitolojiden fırlamış gibi duran Zeus'unla uğraş." Lavabonun kapısını kapatmadan önce bedenimi Rüya'ya çevirdiğimde onun da bana döndüğünü gördüm. "Hatta rahat rahat uğraş, Yamaç'la kahvaltıya gidiyorum."

Dümdüz yüzüne baktım. "Kartal uyuyor."

Rüya göz kırparak, "Uyandırmak senin elinde," dedi ve muzip tavrını sürdürerek yanımdan ayrıldı.

Rüya'nın tavırlarına gülümseyerek başımı iki yana salladım ve lavaboya girdim.

Yeniden odaya girdiğimde Kartal uyumaya devam ediyordu. Tıpkı az önceki gibi parmak uçlarımda yatağa yürüyüp yavaşça yanına sokuldum ve bedenimi ona çevirip güzel bulduğum yüzünü izlemeye başladım. Esmer teni, keskin yüz hatları, kömür karası kaşları ve uzun kirpikleri profesyonel bir ressamın elinden çıkmış gibiydi, muazzam duruyordu. Sessizce içimi çekip izlemeye devam ettim.

Onu biraz daha izlemiştim ki Kartal usulca gözlerini araladı. İzlediğimi görünce de gülümsedi. "Beni mi izliyordun?"

Şaşkınlık ve yakalanma arasındaki panikle Kartal'a bakakaldım. Nefes alış verişlerim bile o kadar sessizdi ki uyanmasını hiç beklememiştim. Kendimi toparladığımda, "Ben mi uyandırdım?" diye sordum. "Ses çıkarmadığımı sanıyordum."

Kartal'ın gülümsemesi genişledi ve beni üzerine çekti. "Ses çıkardığın için uyanmadım. İzlendiğim hissi uyandırdı."

Yepyeni bir şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Uykun o kadar hafif mi?" Daha önce Kartal'dan sonra uyandığım için uykusunun hafif olup olmadığını görmemiştim.

Kartal, "Temkinliyim diyelim," dedi ve burnumun ucundan öptü.

"Neden?"

Kartal gözlerimi kısa bir sessizlik içinde süzdükten sonra, "Alışkanlık. Yalnız yaşadığım için bir nevi kendimi koruma içgüdüsü," deyince gözlerimi şüpheyle kıstım.

"Sezgin Bey denilen adam yüzünden, değil mi? Sen her ne kadar, *kötü bir adam değil*, desen de eminim düşmanı çoktur. Onunla yüz yüze geldiğin sürece düşmanı senin de düşmanın oluyordur."

Kartal söylediklerimi ne onayladı ne de onaylayacak herhangi bir harekette bulundu. Gözlerindeki ifadeyi öyle bir profesyonellikle sakladı ki bomboş gözlerle baktı yüzüme. Sanki o adamlardan ya da tehlikelerinden bahsetmemişim gibi sessiz kaldı.

Üzerinde huzursuzca kıpırdanıp, "Neden birden ifaden değişti, sessizleştin?" diye sordum.

Kartal sıkıntılı bir nefes aldı. "Sana o gün de söyledim. Bilmek istemeyeceğin karanlık yüzleri var. O yüzden onları konuşmak istemiyorum. Daha fazla anma onları."

"Onlardan korkuyor musun?"

Kartal böyle bir soru beklemediğini belli edercesine afallayarak bana baktı, ardından parmaklarını nazikçe saçlarımın arasına karıştırdı. "Bu hayattaki tek korkum seni kaybetmek. Bunun dışında beni korkutabilecek hiçbir güç yok."

Kartal, belki de yıllardır barmenlik yapmış olmasının getirisi olarak barların arka yüzündeki kirli dünyalarını kabullenmiş görünüyordu. Ya da kabullenmese bile parasına ihtiyaç duyduğu için kabullenmiş duruyordu. Ne kadar para aldığını bilmesem de bindiği motosikleti ve üzerindeki kıyafetleri ciddi anlamda iyi para kazandığını gösteriyordu.

Daha fazla canının sıkılmasını istemediğim için o adamları konuşmayı sonraya erteledim ve saçlarımın arasındaki nazik dokunuşlarının keyfine odaklanarak üzerine uzandığım bedenini işaret ettim. "Ağır mıyım?"

Soruma çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sence bana ağır gelebilir misin?"

"Hım," diyerek bakışlarımı çenemi yasladığım, üzerinde küçücük kaldığım çıplak göğsüne çevirdim ve dudaklarımı ıslatıp göğsünün üzerine bastırdım.

Bastırmamla birlikte altımdaki sıcak bedeni kasıldı ve parmakları çenemi kavrayıp dudaklarımı çıplak teninden ayırdı. "Sen değil ama dudaklarının teması fazla ağır." İnler gibi nefes alıp ciddi bir sesle, "Kokunla bile tahrik olabiliyorken bence durmalısın," dedi. "Dün gece kendime güvenmediğimi söyledim."

Sesinin kısık tınısıyla huysuzca homurdanıp dün geceyi hiç konuşmamışız gibi yüzümü buruşturdum. "Neden sen bana dokunabiliyorsun da ben sana dokunamıyorum? Sadece kalbine değil, bedenine de sahip olmak istiyorum."

"Zaten sahipsin." Parmakları, avını yemek isteyen yılan gibi belime sıkıca dolandı ve beni biraz daha yukarı çekerek dudaklarımızı temas edebilecek konuma getirdi. "Ama dokunuşların beni yoldan çıkaracak kadar, kontrolümü kaybettirecek kadar tehlikeli ve o kontrolümü, şu an kaybetmeye hiç niyetim yok." Belimdeki eli kalçamın üzerine indi ve sertçe sıktı. "İçine gömülmemek için zor duruyorum."

Dudaklarımı yakan sıcak nefesi karşısında dürüst olmam gerekirse hem kadınlık gururum okşanmış hem de onun yanında bir kez daha rahat hissetmeme sebep olmuştu ama bir şeyi bekliyormuş gibi konuşması da kafamı karıştırmıştı. Kuşkuyla gözlerimi kısıp, "Özel bir sebebi var mı?" diye sordum.

Kartal onaylarcasına başını salladı ama gözlerinin gerisindeki ifade biraz keyfinin kaçtığını gösteriyordu. Tam nedenini soracaktım ki kapının zili çalmaya başlayınca Kartal'ın üzerinde tedirginlikle doğrulup yana kaydım.

"Rüya'nın anahtarı vardı ama evde unuttu sanırım."

Kartal da yattığı yerden doğrulup çıplak sırtını yatak başlığına yasladı. "Beklediğin biri var mıydı?"

Tedirginliğimi Kartal'a belli etmeden, "Hayır, muhtemelen Rüya'dır," dedim ve ayaklarımı zeminle buluşturup yataktan kalktım. "Birazdan geliyorum."

Kartal başını salladığında gerginlikle kapıya doğru yöneldim. Bir yanım Rüya'nın olmasından dolayı rahatken diğer yanım Ekin olması ihtimaliyle

son derece huzursuzdu. Kapıdan çıkmadan önce kendimi garantiye alabilmek adına omzumun üzerinden Kartal'a baktım. "Odadan çıkma."

Kartal'ın cevap vermesini beklemeden odadan çıkıp kapıyı kapattım. Yaz sıcağına rağmen korkudan tenim resmen ürpermiş, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Zihnimi talan eden korkunç senaryodan zilin sesini yeniden duymamla irkilerek çıktım ve adımlarımı hızlandırıp kapının önüne saat kasasındaki saniye gibi aktım. Biliyordum ki eğer gelen Ekin'se Kartal onu bu defa kesinlikle hastanelik edecekti ve benim, durumu toparlayacak daha fazla kelimelerim olmadığı için izlemekten başka hiçbir şansım olmayacaktı.

Ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturup titrek bir nefes alarak kapı deliğine yaklaştım ve kapının ardındaki kişiye baktım. Babamı görmemle soğuk bir rüzgâr, ensemden aşağı süzülerek bedenimi yaladı ve ciğerlerim görünmez ellerle sıkılarak nefesimi kesti.

Bedenimi esir alan titremeyle bir adım gerileyip boş boş kapıya baktım. Baktıkça projektörle yansıtılmış gibi kapının üzerinde geçmişim akmaya başladı. Aktıkça gözümden de bir damla gözyaşı süzüldü ve buz tutmuş kalbimi tekletti.

Kapı bir kez daha çalınca gözümden akan yaşı sildim ve titreyen parmaklarımı kapının kulpuyla buluşturdum. Kapıyı açmamla babamın o soğuk, insanı suçluymuş gibi hissettiren gözleri yüzümle buluştu.

Beni görür görmez yüzümü hoşnutsuzca süzüp, "Babanı kapıda beklettmeye utanmıyor musun?" diye çıkıştı.

Kelimeler ağzından tükürürcesine çıkmıştı ve gözlerindeki nefret yanında olduğum günlerdeki kadar canlıydı. Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak, "Beni nasıl buldun?" diye sordum. Sordum çünkü bizi terk ettiğinden beri nerede olduğumla ya da nasıl yaşadığımla hiç ilgilenmemişti.

Bilmiş bilmiş sırıttı. "Zor olmadı. Bir anda aklıma geldin, özlediğimi hissettim ve seni görmeye geldim." Yalan söylediği o kadar belliydi ki yüzünde sahte duran bir hüzün bile yoktu. Muhtemelen borç batağına batmış, benden ne koparabilirim diye bakmaya gelmişti.

Beni, çok rahatlıkla yıkıp geçebileceğini bilmeme rağmen içeri girmemesi için kapının önünde bariyer gibi durmaya çalıştım. "Ne istiyorsun?"

"Aaa amaaa," dedi uzatarak ve başparmağını çenesine sürttü. "Onca yol geldim, senin için..." Çenesindeki eli ağır ağır karnının üzerine indi. "Ayrıca çok açım, beni içeri almayacak mısın? Kan şekerim düşmek üzere."

İçimden keskin bir öfke geçince elimde olmadan hırlar gibi bir ses çıkardım. En son yüzünü gördüğümde bana bakamayacağını söyleyen kendi değilmiş gibi şimdi *beni içeri almayacak mısın* diye soruyordu. Öfkeden aldığım cesaretle duygusuz bir sesle, "Gitsen iyi olur, buraya hiç gelmemeliydin," dedim.

Kapıyı kapatmak için yeltenmiştim ki elini kapının üzerine yerleştirdi ve kapatmamı engelledi. Dişlerinin arasından tıslar gibi, "Nereye, ne zaman geleceğime ben karar veririm. Senin üzerimde söz hakkın yok," diyerek içeriye adımladı ve omzuma acıtacak kadar sert çarparak bedenimi aştı.

Bir elim anında omzumun üzerine kapanırken sesimin yüksek çıkmasını umursamadan işaretparmağımı kapıya doğrulttum. "Seni evimde istemiyorum. Defol git buradan!"

Babamın bakışları anında işaretparmağıma çevrildi ve parmakları zehirli bir ok gibi bileğime saplandı. "Elini kırmamı istemiyorsan..." Kolumu kıracak kadar ters bir açıyla büktü. "İndir o elini!"

Kolumda yarattığı etkiyle dudaklarımın arasından çığlığa yakın acı dolu bir nida koptu. Babamınsa kolumu bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Şimdi beni iyi dinle. Buraya..."

"Metis!" Babamın sözlerini yarıda kesen odamdan çıkan Kartal'ın sesi oldu. İkimizin de gözleri anında Kartal'ı bulurken Kartal, babamın elini görür görmez yüzünü vahşi diye tabir edebileceğim bir ifadeye bürüdü ve tek kelime etmeden babamı öldürmek istercesine üzerimize doğru koşar adımlarla yürümeye başladı.

Babam da Kartal'ı fark eder etmez yüzü kapkara olmuş bir halde bana döndü. "Seni boş bırakınca yoldan mı çıktın?" dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan yanağıma sertçe vurdu.

Yanağıma yediğim tokadın sesi kulaklarımı dolduğunda önce babamın elinden sökülürcesine alındım, ardından kırılmaya benzer iç gıcıklayıcı bir ses, hemen arkasından da babamın acı dolu haykırışını duydum.

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde babamın emekler pozisyonda yerde olduğunu, Kartal'ın da babamın bana vuran elini, ters açıyla tuttuğunu gördüm. Babamın haykırışı kesilmeden Kartal onu tuttuğu gibi yerden kaldırıp duvara çarptı ve ellerini yakasına sarıp duvara sertçe bastırdı. "Öldürürüm lan seni, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Babasıyım ben, sana mı soracağım ne yapacağımı, göt herif? İster vururum ister severim. Hem vurmayayım da ne yapayım? Şu haline bak!"

Babamın acı dolu iniltilerine karışan nefretiyle Kartal kısa bir anlığına afallasa da çabuk toparladı ve emin olmak için bakışlarını bana çevirdi.

Babam olduğunu anlamasını istercesine hüzünle başımı sallayınca onun hakkında söylediklerimi hatırlamış olmalı ki kaşlarını derinlemesine çattı ve yeniden babama dönerek sırtını bir kez daha duvara çarptı. "Ne biçim babasın sen? Yediririm sana o lafları, doğru konuş! Siktirme babalığını!"

Kartal, babamı duvara öyle sert bastırıyordu ki babamın izinin duvarda çıkması fazlasıyla olasıydı. Babam da canının yanmasına rağmen pes etmek yerine benim de canımı yakmak istercesine gözlerini bana dikip zehirli oklarını hem bana hem de Kartal'a sapladı. "Yoksa bu pezevenge mi dayadın sırtını?" Alayla güldü. "Senin gibi bir sürtüğe yakışan da buydu."

Her şey çok ani oldu. Kartal babamın yakasındaki ellerini bırakıp çenesini kavradı ve sırtını duvardan ayırarak çenesini bırakmadan bu defa kafasını sertçe duvara çarptı.

Babam çarpılmanın etkisiyle sersemleyerek dizlerinin üzerine düştüğünde Kartal onu yeniden ayağa kaldırarak parmaklarını boğazına sardı. Tehditkâr bir sesle, "Yürek mi yedin lan sen? Canını alayım diye mi uğraşıyorsun?" diye gürledi. Kartal'ın gürlemesiyle olduğum yerde korkuyla sıçrayıp yan profiline bakakaldım. Öfkeden alev almış gibi duruyordu ve öfkesi sadece babamı değil, evi de yakacak kadar harlanmıştı.

Beni harekete geçiren babamın morarmaya başlayan yüzü oldu. Panikle yanlarına fırlayıp, "Kartal bırak, değmez," dedim.

Ama Kartal beni duymuyor gibiydi. Kartal'ın parmak boğumları gitgide beyazlıyor, babamın gözleri de kaymaya başlıyordu.

Dehşete düşmüş bir halde, "Kartal, lütfen bırak!" diye haykırdım ve elini çekmesi için koluna asıldım. "Ölecek şimdi."

Kartal'ın inler gibi nefes aldığını işittim, ardından parmaklarını geri çekerek ona yeniden nefes bahşetti. "Ölmez, merak etme. Ölüm sınırını biliyorum. Aklını başına toplaması için bir uyarıydı sadece." Kartal tükürürcesine ona doğru konuştuğunda babam da arka arkaya öksürüklerini sıralıyordu.

Kartal'ın gözleri yüzüme çevrildi ve babamın vurduğu yeri tutup kora dönmüş harelerinin gerisinden yanağıma baktı. "İyi misin?"

O adamın karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ağzımı açarsam sesime hıçkırıklarımın karışacağını bildiğim için sadece başımı sallamakla yetindim. O sırada babamın sesi aramızda yankılandı.

"İkinize de bunun hesabını sormazsam!" Bakışlarımız ona dönünce onun da nefret dolu bakışları beni buldu. "Ölüm olacağım başına! Kork ulan benden! Bundan sonra attığın her adımda gölge gibi peşinde olacağım, hayatı sana dar edeceğim!"

Kartal, "Sen hâlâ dersini almadın mı, lan?" diyerek üzerine yürüyünce onu durdurdum ve babama kapıyı işaret ettim.

"Defol buradan, yüzünü bile görmek istemiyorum!"

Babam alayla güldü. "Bu daha başlangıç. Çok karşılaşacağız seninle," deyince Kartal, "Ben nefesini kesmezsem çıkarsın karşısına!" dedi.

Babam bu defa cevap vermedi fakat alayla gülümsemeye devam ederek evden çıktı.

Onun evden çıkmasıyla birlikte rahat bir nefes aldım ve kendimi Kartal'ın güvenli kolları arasında buldum. Titreyen bedenimi sıkıca kollarının arasına hapsedip çatlamış sesiyle, "Sakın korkma, yanına yaklaşmasına izin vermem," dedi.

Kartal'ın sıcak nefesi saçlarımın arasına karıştığında iyice sokuldum ona. "Ondan eskisi gibi korkmuyorum, sadece canım yanıyor. Bir baba, kızından nasıl böyle nefret edebilir, aklım almıyor. Bu da daha çok canımı yakıyor."

Kartal'ın kollarının tutuşu güçlendi ve başımın üzerinden öptü. "Söz veriyorum, derinlerdeki tüm kırgınlıklarını öperek gidereceğim. Onun açtığı tüm yaraları saracağım."

"Açtığı yaralarla yaşamayı öğrendim," diyerek kollarından çıktım. "Kendimi bildim bileli babam böyle. Hep nefret etti. Beni ve annemi hiç sevmedi. Narsist biri. Kendinden başka kimseyi sevemedi."

Kartal'ın bakışları gözlerimden babamın vurduğu yere indi ve ifadesi yeniden sertleşti. "Acıyor mu?"

Yaşadığım adrenalin acımı dahi unutturmuştu. "Hayır."

Kartal keskin bir fısıltıyla, "Kimse bana ait olana elini süremez," diyerek parmaklarını yanağımda yavaşça gezdirmeye başladı. Çok geçmeden parmaklarının yerini dudakları aldı ve usulca öptü. "Bunun hesabı henüz bitmedi."

Kartal'ın çelikten soğuk çıkan sesiyle başımı geriye çekip yüzüne baktım. Gözlerindeki kararlılık tenimi ürpertecek kadar keskindi. Panikle başımı iki yana salladım. "Kartal, inan ki değmez. Burada barınacak parası bile yok. En geç yarın geldiği yere geri dönecektir. O huzur kaçırmayı sever. Hep böyleydi."

Bana, konuştuğumuz konuya göre uzun diyebileceğim bir sessizlikte baktı. "Keşke seni bu şehirden, geçmişinden kaçırabilsem..." Duraksadı. "Eğer gireceğin bir yarışma olmasaydı seni buradan çoktan kaçırmıştım."

Dakikalar sonra ilk kez gülümsedim. "Nereye?"

Benim gülümsememe rağmen Kartal'ın ciddi ifadesi aynı kararlılıkta duruyordu. "Etrafındaki çakal sürülerinin seni bulamayacağı herhangi bir yere."

Kastettiği kişilerin babam ve Ekin olduğu belliydi. Bir de polis korkumun sebebini bilmese de bir şeyler karıştırdığımı biliyordu. Sadece o geceki patlamamdan dolayı yeminli gibi bir daha sebebini sormuyordu. Sormayacağını da iyi biliyordum. Ben cesaret bulup anlatana kadar sabırla bekleyecekti.

Ellerimi göğsünden yukarı kaydırdım ve boynuna sardım. "O zaman yarışmadan sonra kaçırırsın." Aklıma yarışmayı kazanma ihtimalim gelince bakışlarımı dikkatlice gözlerine diktim. Benimle Amerika'ya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Başımı hafifçe yana eğip, "Eğer yarışmayı kazanırsam birlikte Amerika'ya gideriz. Orada, buradan daha fazla bar var. Elbet birinde iş bulabiliriz. Yine birlikte çalışırız, olmaz mı?" diye sordum.

Kartal soruma cevap vermek yerine göğüs kafesini sıkıntılı bir nefesle doldurdu ve yine sessiz kaldı. Onun sessizliği bu defa yüzümdeki gülümsemeyi, içimdeki hevesi soldurdu ve kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Ondan ayrılıp hayal kırıklığının sesime yansımasını umursamadan, "Gelmez misin?" dedim.

Kartal çatılan kaşlarımı görünce sert ifadesi gülümsemeyle yumuşadı ve kaşlarımın üzerinden öptü. "Seninle dünyanın dört bir yanına gelirim ama buradaki patronları ikna etmek biraz zor olabilir."

"Nasıl yani, işten ayrılmana Sezgin Bey izin vermez mi?"

Kartal belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Onun gibi bir şey."

"Ama..." Sözlerimi kesen Rüya'nın mahcubiyet dolu sesi oldu.

"Müsait misiniz, girebilir miyim?"

Bakışlarımı sese çevirdiğimde Rüya'nın açık kapının girişinde olduğunu ve bize mahcupça baktığını gördüm. Bakışlarımız ona dönünce elindeki poşetleri yukarı kaldırıp, "Yamaç'ın son dakika işi çıktı, kahvaltıya gidemedik. Ben de birlikte yaparız diye gelirken bir şeyler aldım," deyince Kartal başını olumsuz anlamda salladı.

"Siz yapın, benim halletmem gereken işler var."

Kartal'ın itirazı karşısında korkuyla irkildim. Öfkesi hâlâ geçmemişti ve bu öfkeyle babamın peşinden gitmesini istemiyordum. *Tokat* meselesinin daha fazla büyümesini istemiyordum. "Kartal lütfen, bırak gitsin, zaten aldı dersini."

Kartal buz gibi bir sesle, "Merak etme, bir şey yapmayacağım," dedi, ardından mırıldanırcasına, "Şimdilik," diyerek benim başka bir şey dememe fırsat vermeden bedenini aceleyle odama çevirdi. Muhtemelen telefonunu ve anahtarını alacaktı.

Kartal yanımızdan ayrılır ayrılmaz Rüya tedirginlikle, "Neler oluyor?" diye sorunca sıkıntıyla yüzümü sıvazladım.

"Babam buraya geldi, Kartal'la bana hakaretler yağdırıp gitti."

Rüya'nın duymayı beklemediği sözlerim karşısında gözleri şokla aralandı. "Neden gelmiş?"

"Bilmiyorum. Kartal'ı evde görünce kıyamet koptu zaten."

Rüya *tahmin edebiliyorum* anlamında başını sallayıp, "Birazdan mutfakta konuşuruz," diyerek yanımdan ayrıldığında Kartal da geri dönmüştü.

"Akşam seni aynı saatte alırım."

Dudaklarımı hüzünle büktüm. "Keşke kahvaltıdan sonra gitseydin. İşlerin her neyse, kahvaltıdan sonra da halledebilirdin."

Kartal çenemi kavradı ve bükülen dudaklarımı öptü. İşlerine değinmek yerine, "Yarın yaparız," dedi ve konuşmamızı noktaladı.

Öyle acelesi varmış gibi davranıyordu ki itiraz etmemin sadece can sıkacağını biliyordum. Kabullendiğimi, başımı sallayarak gösterdim. Kartal da gülümseyip evden çıktı.

Kartal'ın evden çıkmasıyla birlikte mutsuzca içimi çekip adımlarımı doğruca mutfağa çevirdim. Babamın yıllar sonra neden ortaya çıktığını anlamasam da sözlerindeki tehditlerinde ciddi olduğunu biliyordum. Kartal'ı durdurmak için blöf yaptığını kastetsem de aslında gerçek bambaşka boyuttaydı. Ayrıca Kartal'ın da bir anda işinin çıkma sebebinin babamla

ilgisi olduğunun farkındaydım. Söylemek istemese bile babamı uzak tutmak için bir şeyler yapacağını biliyordum.

Düşüncelerim eşliğinde mutfağa girdiğimde Rüya da masayı hazırlamıştı. Oturmam için sandalyeyi çekip kendi de tam karşıma oturdu. "En başından anlat hadi," deyince ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruşturup çektiği sandalyeye çöktüm ve olanları anlatmaya başladım.

Anlatacaklarım bitince de Rüya kızgınlıkla, "Eli kırılsın diyecektim ama Kartal zaten o işi yapmış, helal olsun," dedi.

Kalbim o kadar kırılmıştı ki Rüya gibi sinirlenemiyordum bile. Parmaklarımı sarılma ihtiyacı içinde kollarıma sardım. "Kartal'ın kim olduğunu dahi sormadı. Sıradan bir arkadaşım olabilirdi ama direkt saldırıya geçti ve eminim, Kartal elinden almasaydı kırılmadık kemiğim kalmazdı." Zihnimin karanlık köşelerine ittiğim bir anı, uzaktan bana el sallayınca bakışlarımı boşluğa tutundurdum ve o anı hatırlamaya çalıştım.

Anı gözlerimin önüne düştükçe dudaklarımdaki acı dolu tebessümün önüne geçemeyip Rüya'ya döndüm. "Lisedeyken okul kapısının önünde sınıf arkadaşıma defterimi vermiştim. O da bunu görmüştü ve beni herkesin içinde iki gözüm morarana dek dövmüştü. Sırf o arkadaşım erkek diye. Bizi sevgili sanmıştı."

Acı dolu tebessümüme karşılık Rüya'nın yüz ifadesi ağlamaklı bir ifadeye büründü. "O günler geçti. Baban sana eskisi gibi davranamaz. Hem artık Kartal var. Eminim baban, ondan korkmuştur."

Keyifsizce, "Bilmiyorum," dedim ve arkama yaslandım. "Bugünkü dans provasını erkene alsak, içimdeki öfkeyi dansla atmak istiyorum."

Rüya'nın yüzü bir kez daha düştü. "Lodos şehir dışındaymış, provaya yetişemem diye gruba mesaj yazmış. O yazdıktan sonra da Eren ve Nefes de gelemeyeceğini söylemiş. Lodos yok diye Erva da gelmez. Anlayacağın prova iptal."

Sıkıntıyla ofladım. "Ama ben bugün Erva ve Lodos'la konuşup partner değişikliği isteyecektim."

"Yarına kaldı."

Şimdiden başıma ağrı saplanmıştı. Parmak uçlarımı alnıma bastırıp, "Bugün berbat bir gün, umarım böyle devam etmez," diye inledim. "Anlaşılan bugün Baraka'da yalnız dans edeceğim."

"Maalesef yalnız da dans edemeyeceksin ama merak etme, ben sana neyin iyi geleceğini ve öfkeni nasıl atacağını çok iyi biliyorum." Rüya'nın sesi birden heyecanlı çıkınca merakla yüzüne baktım.

"Neymiş o?"

Rüya dişlerini göstererek sırıttı ve keyifli diyebileceğim bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Temizlik. Evi bok götürüyor, acilen temizlememiz lazım."

Heyecanına gözlerimi devirip yüzümü keyifsizce buruşturdum. "Dans etmeyi tercih ederim."

"Ama temizlik zorunlu, hazır prova yokken halledelim. Sonra kaldıkça kalıyor. Hem inan bana, elektrikli süpürgeyle babana olan hıncını çok rahat alacaksın."

Rüya'nın şaka yaptığını düşünsem de kararlı duruşu hiç de şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Akşamüzeri aşağı indiğimde Kartal her zamanki gibi motosikletine yaslanmış bir halde beni bekliyordu. Ona doğru koşar adımlarla gidip kollarımı boynuna sardım. "Çok beklettim mi? Rüya canımı okumakla meşgul olduğu için kendimi zor duşa atıp hazırlanabildim."

Kartal benden ayrılıp çattığı kaşlarıyla, "Ne yaptı ki?" diye sorunca söylediklerimi ciddiye aldığını anladım. Demek ki öfkesi hâlâ geçmemişti.

"Kötü anlamda değil, temizlik yaptırdı."

Kartal'ın çatılan kaşları düzeldi ve elindeki kaskı düz bir ifadeyle bana uzattı. "Daha fazla gecikmeden gidelim." Duruşunda ve ses tonunda tuhaflık sezsem de üzerinde durmadan kaskı alıp motosiklete bindim. Kartal da sessizliğe bürünerek motosikletini çalıştırdı ve birden tozu dumana kattı.

Dakikalar sonra bara geldiğimizde doğruca personel odasına girdik.

Normal şartlarda fırsat bulduğu her anı beni öpmeye çalışarak geçiren Kartal bu defa sessizce boşluğa bakıyordu. Sanki bedeni buradaydı ama aklı başka yerdeydi. Bir sorun olduğu çok belliydi. Bacaklarımı ovma bahanesiyle banka oturdum ve tuhaf halini izlemeye başladım.

İzlendiğini anında anladı ve son vermemi istercesine bakışlarını bana çevirdi.

Yakalanmanın yarattığı paniği görmezlikten gelip laf oyunları yapmak yerine, "Bir sorun mu var? Biraz garip duruyorsun," dedim.

Kartal konuşmadan önce kelimelerini itinayla tartıp, "Nasıl garip duruyorum?" diyerek soruma soruya karşılık verdi.

Anlaşılan laf oyunları yapmak isteyen Kartal'dı ama bilinmezliğin, içimi öfke dalgasıyla sardığını hissediyordum. Berbat geçirdiğim günün sonunda, *olan her neyse* tüm çıplaklığıyla öğrenmek istiyordum.

Oturduğum yerden ayağa kalkıp tam karşısına geçtim. Sakinliğimi koruyarak bulunduğumuz odayı işaret ettim. "Şu an odada baş başayız ve sen beni öpmek yerine sessizce boşluğu izliyorsun."

Az önceki garipliğinden sıyrılarak samimi bir tebessümle dudaklarını gerdi. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Beni öpmesini her şeyden çok sevsem de şu an için istediğim bu değildi. Tek istediğim bana dürüstçe ne sıkıntısı olduğunu anlatmasıydı. Bu konuda adil davranmamama rağmen benden bir şey saklamasını istemiyordum.

Kartal'ın öpmek için hareketlendiğini görünce bir adım geri atarak onu şaşırtmayı başardım. Anlık afallasa da serinkanlılığını korudu ve ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Bu ne demek oluyor?" diye sorarken ses tonunda karanlık bir kızgınlık vardı.

"Mesajımın açık olduğunu düşünüyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Garipliğin sebebini anlatmadan beni öpemezsin demek."

Ses tonundaki kızgınlık yüzüne geçiş yaptı ve çenesi gerginlikle kasıldı. Yine de beklediğimin aksine sakin bir tavırla beni cevapladı. "İşle ilgili ufak bir sorun oldu, onu çözmeye çalışıyorum. Hepsi bu."

Bu kadar küçük bir sorun Kartal'ı böylesine meşgul etmezdi. Başımı, ona inanmıyormuşçasına iki yana salladım. "Hepsi bu mu?"

Kartal bedenini kapıya çevirmeden önce, "Daha fazla oyalanmadan üzerini değiştirirsen iyi edersin, bara geç kalıyorsun," diyerek kapıya doğru yürüyünce arkasından hayretle bakakaldım. Resmen beni geçiştiriyordu.

Yüksek bir sesle, "Ne yani, benden kaçıyor musun?" diye çıkıştım.

Kartal'ın kapıya giden adımları durdu ve sırtı gözle görülür şekilde yay gibi gerildi. Birkaç saniye öylece bekledi, ardından bedenini bana döndürüp keskin bir sesle üzerine basa basa, "Saçma bir konuyu uzatmak istemiyorum," dedi. "Sen sakinleşince konuşuruz."

Sinirle karışık bir kahkaha attım. "Sabahtan beri işim var diyerek beni geçiştiriyorsun ve o iş canını sıkmasına rağmen bana anlatmıyorsun. Sence nasıl sakin kalabilirim?" Kartal bana aynı sessizlikle karşılık verince keyifsiz

bir gülüşle arkamı döndüm. "Tamam, konuşmayalım. Ne senin işini ne de benim partner değişikliğimi... Bu gece hiçbir şey konuşmayalım."

Kartal'la kavga etmek ya da onunla küs kalmak istemiyordum ama ben sakinleşene kadar aramıza daha fazla sessizlik yerleşmesini de istemiyordum. Tek istediğim, bir gece önceki halimizdeki gibi olmaktı. Sırf bu yüzden de Ekin'le partner değişikliği yaptığımızı söylemek istedim. Böylece Kartal bu habere sevinecek ve aramızda örülmeye başlayan buzdan duvar anında eriyecekti.

Kartal hızını hesap edemediğim bir atiklikle önümde belirdi. "Partner değişikliği mi?"

Bir anda önümde belirmesine irkilerek tepki verdim ve kesik bir nefesle başımı salladım. "Ekin'le konuştum. Artık onunla partner olmak istemediğimi söyledim. O da kabul etti, partner değişikliği yapacağız. Bundan sonra Lodos'la dans edeceğim," deyince Kartal'ın çatılan kaşları anında düzeldi ve beklediğim gibi yüzüne bahar gelmiş gibi aydınlandı ama baharı uzun sürmedi.

Sebebini anlamadığım bir şekilde sanki kıyamet kopmuşçasına kaşları, az önceki halinden daha fazla çatıldı. Hatta yüzü ürkütücü diyebileceğim bir ifadeye büründü. "O it sana bir şey mi yaptı?"

Kartal'ın yüksek çıkan sesi karşısında tedirginlikle, "Hayır," dedim. "Böyle bir şeyi de nereden çıkardın?"

"Aranızda onca tartışma yaşandı ama hiçbir zaman partnerliğiniz son bulmadı. Şimdi gerçekten büyük bir şey olmuş olmalı ki partnerliğiniz bitmiş olsun."

Gözlerim korkuyla büyüdü. Aramızdaki buzların eriyeceğini düşünürken büyük bir gaflete düşmüş, resmen kendimi ele vermiştim. İçimdeki öfke paniğe geçiş yapsa da daha fazla kendimi ele vermemek için rahat görünmeye çalışarak, "Hayır," dedim. "Sadece onunla dans etmek doğru gelmiyordu. Yaşanan onca tartışmanın birikimi gibi düşün."

Bana inanmadığını belli eden bir gülümsemeyle kömür karası gözlerini, gözlerimin içine dikti. "Metis, bana doğruyu söyle! O it sana bir şey mi yaptı?"

Sessizce Kartal'ın gözlerinin içine baktım. Öfkesinin yaratacağı dehşet, gözlerinin karanlığında dans ediyor gibiydi. Yavaşça yutkundum. Ekin'i söylediğim an, ölüm fermanını da imzalamış olacağım aşikârdı. Kısık bir sesle, "Yapmadı," derken sesim bana bile yabancı gelmişti. "Bir şey olmadı."

Burun kemerini sıkarak benden uzaklaştı. Bu durumdan nefret ettiği her halinden belli oluyordu. "Sakın... Sana dokunursa ya da seni üzecek herhangi bir şey yaparsa sakın onu korumaya çalışma ve ne olursa olsun bana söyle, anlaştık mı?"

Doğruları öğrendiğinde Kartal'ın gözünde biteceğimden artık emindim. Bunun bilinciyle dolan gözlerimi saklamak için bakışlarımı kaçırdığımda aramızdaki sessizliği çalan telefonum bozdu. Kurtarıcı sese minnetle döndüm ve çantamdan telefonumu almak için banka ilerledim. Kartal da gerginlikle personel odasının içinde volta atmaya başlamıştı.

Çantamdaki telefonu elime aldım ve arayana baktım. Arayan yabancı bir numaraydı. Ekin'in olma ihtimalinden dolayı içimi yepyeni bir tedirginlik sardı ve ne yapacağımı bilmeyerek telefona bakakaldım.

Benim donmuş halim Kartal'ı meraklandırdı ve volta atmayı bırakıp, "Bir sorun mu var?" diyerek yanıma geldi.

"Yabancı bir numara arıyor."

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan, "Açmayacak mısın?" diye sordu.

Açmazsam yanlış anlayabileceğini düşünerek sorusuna cevap vermeden telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Efendim," dediğimde karşı tarafın tok sesini duydum.

"Emniyetten arıyorum. Metis Manas'la mı görüşüyorum?"

Emniyet adını duyunca korkudan az daha olduğum yere yığılıyordum. Kartal'dan destek almak istercesine koluna sıkıca tutundum ve "Evet benim," diyerek karşı tarafın sesini duymayı bekledim.

Duyduklarımsa nefesimi kesecek kadar kuvvetliydi. Kalbimde büyük bir boşluk yarattı ve o boşluğa zehrini akıttı. Kalbim, o zehri vücuduma öyle hızlı pompaladı ki telefon elimden kayıp yere düştüğünde bedenim de sersemlemenin etkisiyle Kartal'ın kollarının arasına yığıldı. Felç geçirmiş gibiydim. Kalbimde fokurdayan zehir yüzünden büyük bir uğultunun içine hapsolmuştum sanki. Gerçekle sanrı arasında kaybolmuştum.

Kendimi bulmaya çalışırken o hengâmede Kartal'ın endişeli sesini zar zor duydum. "Sevgilim, iyi misin?"

Titremeye başlayan çeneme güçlükle hâkim olup fısıltıyla, "Babam," diyebildim ve midem kusma isteğiyle kasıldı. "Babamın kurşun yağdırılmış cesedini bulmuşlar."

Ağzımda kekremsi bir tat bırakan sözlerimin ağırlığıyla aramıza kısa bir sessizlik yayıldı. Kartal'ın yüzünü göremiyordum ama aramızdaki

sessizlikten hızlanan soluklarının sesini rahatça duyabiliyordum. Birden titreyen ayaklarımın yerle bağlantısı kesildi ve kendimi Kartal'ın kucağında buldum. Kulaklarımdaysa rüzgârın uğultusu vardı sanki. Polisin sözlerini acımadan taşıyordu.

Beynime kazınan zehirli sözlerini tüm şiddetiyle taşıyordu.

Gerçeğe gözlerimi sımsıkı kapattım ve bir boşlukta sallanıyormuş gibi duran başıma hâkim olmak istercesine Kartal'ın kaskatı göğüs kafesine yaslandım.

Kartal da ağır adımlarla bankın yanına ilerleyip beni yavaşça bankın üzerine bıraktı ve destek olma gayesinde yanıma oturarak ona yaslanmamı sağladı, ardından cebinden telefonunu çıkardı.

Kimi aradığını bilemesem de saniyeler içinde karşı tarafa, "Neredesin?" diye soru yöneltti. Çok geçmeden de, "Hemen personel odasına su getir," diyerek telefonu kapattı.

Telefonu kapatmasıyla birlikte sağır edici sessizlik, yaralı kalbimi yokladı. Kalbim yoklandıkça bedenimdeki küçük titremelerin şiddeti, sessizliğin yancısı olarak bana geri döndü fakat yaralı kalbimi sarmaya gücü yetmedi, buruk bıraktı. Babasızlığın tortusu boğazıma çöktü.

Evet, babam hiçbir zaman kahramanım olmamıştı. Aramızın iyi olduğu tek bir gün bile yoktu. İçindeki nefreti yüzünden annemle bana en çetin kışını yaşatmıştı ama... Yediğim onca dayak, kan kustuğum günler, ölmesini dilediğim geceler şimdi boğazımda kocaman bir düğümdü. Her şeye rağmen böyle bir ölümü hak etmiyordu.

Düşüncelerimden Kartal'ın kucağına çekilmemle sıyrıldım. Titremelerimi almak istercesine bedenimi, bedenine sıkıca bastırınca gözyaşlarım yanağımdan film şeridi gibi akmaya başladı. Yüzümü omzuna gömerek kendimi bıraktım. Ağlıyordum ama babamın ölümüne değil, baba sevgisizliğiyle büyüdüğüm günlerin kalbimde bıraktığı yaraya ağlıyordum. Gidişiyle bir daha kapanmayacağını idrak ettiğim kanayan yarama...

İçimde ukde kalan hayata...

Kartal, ağzımdan kopan hıçkırıklara kayıtsız kalamayıp parmak uçlarını saçlarımın arasına karıştırarak sessizce okşamaya başladı fakat tepki vermiyordu. Belki de ağlamamı, rahatlamamı bekliyordu ama o tepki vermese bile, her hıçkırığımda bedeni kasılarak tepki veriyordu. Ağlamamdan hoşlanmamasına rağmen rahatlamam için göz yumuyordu.

Hıçkırıklarımın arasından kapının açılma sesi geldi. Kimin geldiğini anlamam uzun sürmedi ve içeriye giren Eftalya'nın sesini duydum. "N'oldu?"

Hıçkırıklarım dursa da başımı Kartal'ın omzundan kaldıracak, Eftalya'ya cevap verecek halim yoktu. Kartal'sa onu sessizlikle cevapladı. Odaya hazan gibi çöken kısa sessizliğin ardından, "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" dedi.

Eftalya da, "Suyu buraya bırakıyorum," dedikten sonra odadan çıktı.

Eftalya odadan çıkar çıkmaz Kartal, "Su içmek ister misin?" diye sordu kaygılı bir ses tonuyla. "İyi gelir."

İstemiyorum anlamında başımı salladım ve Kartal'ın kucağına iyice sığındım. Konuşabileceğimi umut ederek, "Kendimi suçlu hissediyorum," dediğimde boğazımda çözülmeye hazırlanan yeni düğüm dudaklarımın kapanmasına sebep oldu, cümlemin devamını getiremedim.

Kartal düşünceli bir sesle, "Böyle hissetmen için hiçbir sebebin yok," dedi.

Boğazımdaki düğümü yutkunup nefesimi toparlamaya çalıştım. "Ölmesini dilemiştim. Anneme ya da bana her vuruşunda ölmesini çok dilemiştim. Ama bu şekilde değildi. Böyle olmasını hiç istememiştim." Burnumu çekip başımı gizlendiğim boynundan çıkararak Kartal'ın yüzüne baktım. Kartal'ın dişlerini sıktığını yanağındaki hareketlilikten anlamıştım. Sakin gibi görünse de patlamaya hazır bir volkanın vücut bulmuş hali gibiydi.

"Polis, babamın cesedini gölün içinde bulduklarını söyledi," diye inledim. "Kurşunlandıktan sonra göle atılmış." Yeniden yaşla dolmaya hazırlanan gözlerimi yerdeki telefonuma çevirdim. "Başka bir şeyler de söylüyordu ama telefon elimden düşünce hepsini duyamadım."

Kartal'ın parmakları usulca çenemi kavradı ve yüzüne bakmamı sağladı. "Senin bir suçun yok." Birden duraksadı ve aceleci bir fısıltıyla, "Ben de yapmadım. İnan ki ben hiçbir şey yapmadım," deyince gözlerimdeki yaşlar dondu ve şaşkınlıkla Kartal'a bakakaldım. Şu an ondan şüphelendiğimi, onu da suçladığımı düşünüyordu.

Şaşkınlığımı ses tonuma yansıtmaktan çekinmeyerek, "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" dedim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Senden asla şüphelenmedim. Senin yapabileceğin aklımın ucundan bile geçmedi. Evet, babama olan nefretini gözlerinde gördüm ama bir can alacak kadar cani

olamazsın. Hele ki sırf bu sabah yaşananlar için." Söylediklerimi destekler-cesine başımı salladım. "Babam iyi biri değildi, kimse onu sevmezdi. İçmekten başka bir işe yaramazdı. İçecek para bulamayınca tefecilerden para alırdı, sonra onlara para bulabilmek için sağdan soldan çarpardı. Muhtemelen bu sabah bana gelme sebebi de para alabilmek içindi. Demek ki o kadar çok sıkışmış ki benden medet ummuş. Kısacası su testisi su yolunda kırıldı."

Kartal'ın üzerindeki suçluluğu almak için o kadar hızlı konuşmuştum ki ciğerlerim bana itaatsizlik ederek beni soluk soluğa bıraktı. Nefesimdeki düzensizliği umursamadan elini kalbimin üzerine bastırdım. "Sana yakıştıramadığım ürkütücü ve acımasız düşünceleri seninle aynı cümlede kullanmak bile kalbime ağır geliyorken bir daha sen de senden şüphelendiğimi düşünme."

Kartal bana cevap vermek yerine dudaklarımı kavradı ve bir şiirin mısralarında kaybolmuşçasına usulca öptü. Öptükçe her darbesinde kulağıma fısıldanan aşk şiirleri gibi ruhuma ılık bir huzur üflendi. Üflendikçe varlığına duyduğum ihtiyaç arttı. Arttıkça parmaklarımı sımsıkı sardım sevdiğim adama. Bir bütünün eksik parçaları tamamlanmıştı sanki. Bir bütündüm onunla. Kalbim göğe baktı. Yavaşça çıktım aydınlığa. Tüm olumsuzlukları unuttum. Bir tek ben ve o kaldı.

Ta ki Kartal dudaklarımı bırakana dek...

Kartal dudaklarımı bırakınca bulunduğum gerçek, polisin omuzlarıma yığdığı yük kalbime buzdan bir bıçak sapladı. Telefonumu düşürmeden hemen önce babamın cesedini otopsiden sonra alabileceğimi söylemişti. Ama almak istemiyordum. Onun annemi almayıp cenazesine gelmediği gibi ben de ona sahip çıkmak istemiyordum.

Düşüncelerimin eşliğinde başımı belli belirsiz iki yana salladığımda Kartal, "Hadi seni eve götüreyim, bu gece çalışmanı istemiyorum," deyince anında itiraz ettim.

"Hayır, buradan gitmek istemiyorum."

"Eğer korkuyorsan korkmana gerek yok. Evinin önüne koruma yığacağım, güvende olacaksın."

Kartal'dan duymayı beklediğim son kelime bile *koruma* kelimesi olamazdı. Kafa karışıklığımın sesime yansımasına izin vererek, "Koruma mı?" diye sordum.

Kartal onaylarcasına başını salladı. "Babanı kim, neden öldürdü, bilmiyorum ama bir kızı olduğunu biliyor olabilirler. Seni tehlikeye atamam, buranın korumalarını evinin önüne alacağım."

Gözlerim tedirginlikle büyüdü. "Olmaz Kartal, patrona ne deriz sonra?"

Kartal bu cümleden bıktığını belli edercesine sıkıntılı bir nefes aldı. "Sevgilim," dedi yine itirazlarımı bastırmak için aynı baskın vurgusuyla. "Bu konu hakkında son kez konuşuyorum. Patron hiçbir zaman hiçbir şey demeyecek, anlaşıldı mı?"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü biliyorum," dedi ve kalkmak için yeltendi. "Hadi şimdi seni evine götüreyim."

Bu gece Kartal'dan ayrılmak istemiyordum. Dört duvar arasında kendimle baş başa kalıp olanları düşünerek kafayı yemek istemiyordum. Kucağına daha da sığındım. "Olmaz, yanından ayrılmak istemiyorum. Daha sonra da güvenli kollarının arasında uyumak istiyorum."

"Çalışmanı istemiyorum."

Kartal'ın keskin sesini duyunca kararlı bir duruş sergilemem gerektiğini anladım ve bunun bilincinde duruşumu dikleştirdim. "Yanından ayrılmayacağım, Kartal."

Kartal kararlı ifademi görünce pes edip, "Yine de çalışmayacaksın, bütün gece yanımda oturacaksın," dedi.

"Olmaz Kartal," desem de bu defa kararlı duruş sergileyen Kartal'dı. Bakışları geri adım atmayacağını söylüyordu. Onunla tartışacak halim olmadığı için başımı salladım ve kucağından inerek düşürdüğüm telefonumun yanına ilerledim. "Babamın cesedini almak istemiyorum. Kendimi hazır hissedince amcamı arayacağım. Onlar alıp memlekete götürür."

Telefonu almak için eğildiğimde Kartal da yanıma geldi. "İstersen senin adına ben alabilirim. Birlikte götürürüz."

Burukça gülümsedim. "Bizimkiler hoş karşılamaz. Zaten ben de gitmeyeceğim. Gitmek istemiyorum. Babamı affetmek içimden gelmiyor."

Kartal *anlıyorum* anlamında başını sallayıp elime uzandı. "Hadi bara geçelim."

Elini sımsıkı tutup onunla birlikte bara geçtim. Bar beklediğim gibi çoktan dolmuş, uzun kuyruklar oluşmuştu.

Kartal kuyruğa doğru gitmek yerine bar tezgâhın altından çıkardığı tabureyi bana uzattı. "Buradan kalkmayacaksın, bu gece çalışmanı kesinlikle istemiyorum."

Kartal'ı sessizce onaylayıp tabureye oturdum ve onu izlemeye başladım. Müşterilerden dolayı kaşlarını çatmasa bile bedeninden yayılan enerji, fazlasıyla gergin olduğunu gösteriyordu. Sıkıntıyla nefes aldım. Bugünün kâbus olmasını her şeyden çok dilerdim.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere karıştı ama ne Kartal'ın üzerindeki yoğunluk gitti ne de benim omuzlarımdaki gerçeğin yükü hafifledi. O yük, gecenin bir yarısı okyanusun ortasında tek başına kalmak gibiydi. Hem korku vardı hem de karanlık. Başımı çevirdiğim her yerde karanlık beni daha da içine çekiyor gibiydi. En kötü yanıysa o karanlıkta ciğerlerime tanıdık bir koku doluyordu ve o koku, içimdeki isteği kamçılıyordu.

İçimdeki isteğe kayıtsız kalmaya çalışsam da mıknatıs gibi sigaraya çekiliyordum. Bıraktığımı sandığım sigaraya bu gece yeniden başlamak, omuzlarımdaki yükü sigara dumanıyla hafifletmek istiyordum. İçimdeki arzuyu daha fazla geri çeviremeyeceğimi anlayıp ayağa kalktığımda Kartal'ın gözleri beni buldu ve direkt yanıma geldi.

"Bir sorun mu var?"

"Sigara içmek istiyorum, belki amcamı aramak için cesaret gelir."

Kartal önce bu duruma şaşırsa da şaşkınlığını üzerinden çabuk atıp kaşlarını yavaşça çattı. "Sigarayla mı cesaret bulacaksın?"

Mantığa değil, sigaraya ihtiyacım vardı. Sorusunu duymazlıktan geldim. "İçmek istiyorum, kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum."

Kartal sıkıntıyla karışık derin bir nefes alıp, "Sigaran var mı?" diye sordu.

"Hayır ama hemen alıp gelirim."

Kartal başıyla arkamızda kalan son müşteriyi işaret edip, "Birasını vereyim, hangisini istiyorsan alıp gelirim," dediğinde itiraz etme isteğiyle doldum fakat biliyordum ki özellikle bu gece Kartal'ı bu konularda ikna edemeyecektim.

İçtiğim sigaranın markasını söyleyip yeniden yerime oturdum. Kartal da müşteriyi gönderdikten sonra gözden kayboldu.

Bulunduğum ortam kalabalık ve güvenli olmasına rağmen Kartal'ın çıkmasıyla birlikte kendimi oldukça yalnız ve güvensiz hissettim. Etrafa tedirginlik dolu bakışlar attığım sırada birden Eftalya ile göz göze geldim. Muhtemelen sahneye doğru ilerliyordu ama beni yalnız görünce adımlarını bana çevirip bar tezgâhının hemen önünde durdu.

"Biraz daha iyi misin?"

Normal şartlarda yanına gidecekken oturduğum yerde sabit kaldım. Aramızda geçen son konuşmadan sonra ona karşı uzaklık hissediyordum. "Kötü bir haber aldım. Ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim."

"Konuşmak ister misin?"

Ben Eftalya'ya karşı ne kadar soğukluk hissetsem de onun ses tonu ve bakışları benim için gerçekten endişelendiğini gösteriyordu. Yine de bana olan o tavrını hemen sindiremezdim. Burukça tebessüm ettim. "Belki daha sonra, şu an tek ihtiyacım olan sigara."

"Sigaran var mı? Yoksa getirebilirim." Mahcup bir ifadeyle dudaklarını gererek elmacıkkemiklerini öne çıkardı. "En sonunda kendime yenik düşüp paket aldım da."

Başımı iki yana sallayarak, "Kartal almaya gitti," demiştim ki Kartal elindeki sigara paketiyle yanıma geri döndü. Bakışlarındaki hoşnutsuzluğa rağmen sesini çıkarmadan paketi uzattı.

Eftalya ise bana el sallayıp sahneye ilerledi.

Kartal'ın bakışlarından etkilenmemeye çalışarak elinden paketi minnetle alıp, "Teşekkür ederim," dedim ve bir an önce ciğerlerimin ihtiyaç duyduğu dumanı içime çekebilmek için içki paletlerinin olduğu odaya ilerledim. Kartal da hemen peşimden geldi.

Odaya girer girmez çakmağım olmadığı aklıma gelince alnıma yavaşça vurup bedenimi geri çevirdim ve o an Kartal'la neredeyse burun buruna geldim. Elinde tutuğu çakmağı ateşleyip dümdüz bir sesle, "Ben yakarım," deyince dikkatlice yüzüne baktım. Şu an yaptığından hoşlanmıyormuş ama mecburmuş gibi duruyordu. Hatta tereddütlüydü, her an elimden paketi alıp çöpe atacakmış gibi...

Bakışlarımı Kartal'ın yüzünden ayırmadan paketi açtım ve içinden aldığım sigarayı dudaklarımla buluşturdum. Tütün kokusu çoktan burnuma dolmaya başlamış, aşinası olduğum koku içimi minik bir heyecanla sarmıştı.

Benim heyecanıma tezat Kartal'ın yüzü, sigaranın dudaklarımla buluşmasıyla birlikte kasılınca, "Bana öyle bakmaktan vazgeç," diye uyardım.

Kartal tereddütsüzce, "Kendini zehirlemenden hoşlanmıyorum," dedi ve boşta kalan parmaklarıyla burun kemerini sıktı. "Ve şu an kendini zehirlenmene izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum."

Kartal'ın sesindeki zayıflık, yaptığımın doğrululuğunu sorgulamama sebep oldu ama yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum. En azından böylesine zor geçen bir gecede neyin doğru neyin yanlış olduğunu çözecek kadar zihnim ayık değildi. Fırtınada solmuş bir çiçek gibi hissediyordum ve fırtınaya dayanabilecek bir güç arıyordum. Sigarayı dudaklarımın arasından alıp çakmağın alevini üfledim.

"Devamlı içen biri değilim. Şu an bir tane içmemin çok fazla zarar vereceğini de sanıyorum ama içmezsem cesaret bulabileceğimi zannetmiyorum. Sadece bir tane. Sonra da amcamı arayacağım."

Kartal sessizlikle yüzümü süzdü. Bir şey demedi ama aslında sessizliği çok anlam ifade ediyordu. Çakmağı yeniden ateşleyince gözlerinin karasında dans eden kızıl aleve tereddütle baktım. İçimi çekip sigarayı tekrardan dudaklarımın arasına aldım ve beni çağıran aleve boyun eğdim.

Sigaranın ucu kızıla boyandığında ciğerlerim bu anı beklemişçesine kasıldı ve içime çektiğim dumanla için için yandı. Gözlerimi ağır ağır kapattım. Sigara, yaşanan hiçbir olayın önüne geçmese de omzumdaki yükü hafifletmese de çok kısa bir anlığına kaçış gibi geliyordu ama ciğerlerimdeki duman dışarı çıktığında kendimi kandırdığım gerçeği tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Kartal'ın da dediği gibi sigara, kendimi zehirlemekten başka hiçbir işe yaramıyordu.

Gözlerimi yeniden araladığımda Kartal'ın kaşlarının derinlemesine çatıldığını gördüm. Sigara içmeme daha fazla şahit olmasını istemediğim için, "Sen bara geç, ben amcamla konuşup geliyorum," dedim.

"Amcanla konuşurken yanında olmamı ister misin?"

Belli belirsiz yüzümü buruşturdum. "Yalnız kalsam daha iyi."

Kartal onaylarcasına başını salladıktan sonra, "Ters bir şey söylerse muhatap olmadan kapat telefonu. Bu gece daha fazla canını sıkan bir şeyin olmasını istemiyorum," dedi ve aramızdaki mesafeyi kapatıp sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. "Bu gece seni bir geceliğine de olsa her şeyden kaçıracağım ve kafanı dağıtmak için elimden geleni yapacağım."

Merakla yüzüne baktım. "Nereye gideceğiz?"

Kartal bir kez daha alnımdan öpüp, "Benim için özel bir yere," dedi ve benden uzaklaşarak kapıya ilerledi.

Kartal'ın nereye götüreceğini merak etsem de omuzlarımdaki yükten bir an evvel kurtulabilmek için telefonu cebimden çıkarıp amcamın adının üzerine geldim. Sigaramdan bir nefes daha içime çekip dumanı telefonumun üzerine üfledim. Amcamla en son annemin cenazesinde konuşmuştum. Onca yıl sonra onunla nasıl konuşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de artık bu numarayı bile kullanmıyordu.

Sigaramdan bir nefes daha çekip adının üzerine tıkladım ve telefonu kulağıma götürerek içimdeki dumanı dışarı verdim. Maalesef telefon çalmaya başladı. Her çalınışında kalp ritmim hızlandı, telefonu kapatmak için karşı konulmaz bir arzu duydum.

Bu defa da şans benden yana gibiydi. Amcam telefonunu açmıyordu. İçimden, *son bir kez daha* diyerek çalmasını bekledim. Eğer açmazsa aramayı bırakıp mesaj atacaktım. En azından konuşma külfetinden kurtulacaktım.

Telefon bir kez daha çalmıştı ki telefonun gerisinden amcamın tok sesini duydum ve bununla beraber zihnim beni annemin öldüğü güne itince sigara anında parmaklarımın arasından ayak uçlarıma düştü. Bedenim de o günün içimde yarattığı kasvetle kamburlaştı. Bakışlarım tutunabileceğim bir yer aradı. Bir kez daha paletlere tutunup da içki şişelerini kırmak istemediğim için dizlerimin üzerine çöktüğümde amcamın sesini yeniden duydum.

"Metis ne istiyorsun?" Ses tonundaki rahatsızlık aramamdan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu.

Ama onun sesindeki rahatsızlık umurumda bile değildi. Anneme duyduğum özlem her bir zerremi acıyla sarmışken onun rahatsızlığı bana işlemiyordu. Boğazımdaki sitemi zoraki bir şekilde yutup, "Babam öldürülmüş," dedim ve olanları hızlıca özet geçip söylediklerimi sindirmesini bekledim.

Önce tuhaf diyebileceğim bir sesle derin bir nefes aldı, akabinde gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yapmıyorum. Seni aradım çünkü cenazesini almayacağım."

"Hemen gelemem, burada işlerim var."

Amcamın da babamı pek sevdiği söylenemezdi ama kardeşine benden daha fazla sahip çıkacağı aşikârdı. "Zaten öncesinde otopsi işlemleri

olacakmış ama ne kadar çabuk gelirsen o kadar iyi." Yere düşen sigarama uzanıp kızıllığını zeminle buluşturdum. "Benim şimdi işe dönmem gerekiyor. Babam yüzünden epey vakit kaybettim. Kapatmak zorundayım..." Amcamın itiraz seslerini duyunca, "Başın sağ olsun," diyerek telefonumu kapattım.

Yeniden arama ihtimaline karşı da tamamen kapattım. Artık onlarla aramda hiçbir bağın kalmasını istemiyordum. Babam yüzünden anneme yaptıkları eziyetleri ne unutacak ne de affedecektim.

Dizlerimin üzerine çökerken annem için duyduğum acı, güze giden yoldu sanki. Şimdi ayağa kalktığımdaysa güzden dönen yola yeniden girmiştim. İçimdeki özlem hiç bitmeyecek, acısı en yalın haliyle yüreğimin ortasında ev sahipliği yaparak beni perişan edecek olsa da acısıyla yaşamayı kabullenmiştim.

Dağılan saçlarımı toplamak için tokamı saçımdan çıkarıp tepede atkuyruğu yaptıktan sonra üzerime çekidüzen verdim, ardından odadan çıkıp Kartal'ın yanına ilerledim.

Çıkma saatinden birkaç saat önce bardan çıktığımızda Kartal motosikletinin yanına gitmek yerine koyu füme renginde Audi marka bir arabanın önünde durdu ve ön kapıyı açıp, "Açsın değil mi?" diye sordu.

Sorduğu soruya odaklanmak yerine şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Bu araba kimin?"

"Eftalya'nın. Bu gece arabasını bize ödünç verdi."

Şaşkınlığım arşa çıkarken, "Bu mükemmel araba gerçekten Eftalya'nın mı?" diye sorduğumda Kartal zoraki tebessüm etti.

"Evet, onun."

Kısık bir ıslık çalıp arabaya bindim. "Gerçekten iyi kazanıyor."

Kartal içini çekerek kapımı kapattı ve kendi de sürücü koltuğuna yerleşti. "Muhtemelen açsın," deyince başımı salladım.

"Evet."

"Tantuni sever misin?"

"Tavukluysa evet."

Kartal'ın dudakları hafifçe aralandı ama konuşmaktan vazgeçip başını sallamakla yetindi. Bakışları ve ifadesi fazlasıyla ciddileşmişti. Nedenini anlamamıştım. Belki de zihni, Ekin'le tavuk dürüm yediğim güne gitmişti.

Sorgulamak istemedim, içimden bir ses sorgularsam zararlı çıkacağımı söylüyordu. Aynı şekilde sessiz kalıp yolu izlemeye başladım.

Dakikalar sonra tantuni yiyeceğimiz yere geldiğimizde ben yemeğimin yanına ayran söylerken Kartal yine içecek istemedi. Üzerinde durmak yerine, "Beni nereye götüreceksin?" diye sorarak dikkatini keyifli bir noktaya çekmeye çalıştım.

Kartal ağzındaki lokmasını yutmasına rağmen boğazı tıkalı bir sesle, "Hayatımın hiçbir döneminde kolay kolay derdini anlatan bir adam olmadım. Ne yaşadığımı ya da ne hissettiğimi kimse bilmez ama bazen bu yalnızlıkla başa çıkmak zor oluyor. Böyle anlarda yıldızlara yakın olmak isterim. O zaman yalnız olmadığımı anlıyorum, iyi hissettiriyor," dedi ve keyifsizce içini çekti. "Bu gece zor bir gece geçiriyorsun ve ben, olanları seyretmekten başka hiçbir şey yapamıyorum. Belki yıldızlar sana da iyi gelir düşüncesiyle seni yıldızlara yakın bir yere kaçıracağım."

Kartal'ın sözleri karşısında içimin kıyıldığını hissettim. Bakışlarından ve sesinden hüzün, çaresizlik akıyordu. Elimdeki tantuniyi bırakıp Kartal'ın boşta kalan eline uzandım. "Senin bir şey yapmanı beklemiyorum ve bunun yüzünden kendini kötü hissetmeni istemiyorum." Söylediklerimden tereddüt etmesini istemediğim için olabildiğince dürüst bir gülümsemeyle yüzüne baktım.

"Sen benim yanımdayken bütün acılarım önce küçük parçalara bölünüyor, sonra gülüşünü görüyorum. Parçalara ayrılan her acım, duman misali süzülerek yok oluyor." Bakışlarım, Kartal'ın gülümsemesiyle kıvrılmaya başlayan dudaklarına indi. Sesli bir şekilde iç çekip dudaklarını işaret ettim. "Ve dudaklarında takılı kalan bu gülümsemeye öyle bir dalıyorum ki en sonunda aşk sarhoşu olup çıkıyorum. Hiç ayılmak istemiyorum."

Kartal'ın gülümsemesi iyice genişledi ve elimi dudaklarına götürüp öptü. "Senden tek bir şey istiyorum. Sadece bana güven, olur mu? Söz veriyorum, aşk sarhoşluğundan ayılamayacağımız günler gelecek."

Kartal'ın hem sözleri hem de gülümsemesine rağmen bakışlarının gerisindeki ifadesi yine kafamı bulandırmayı başarmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaşadığın sıkıntılardan bahsediyorum. Eninde sonunda hepsi bitecek."

Gülümseyerek, "Bitecek," dedim ve yeniden tantunimi yemeye başladım.

Tantuniler bittikten sonra gitmek için ayaklandık ve elimdeki ayran şişesiyle tam kapıya doğru yönelmiştim ki garsonun sesiyle durmak zorunda kaldım. "Hanımefendi, şişe depozitolu. Şişe bizde kalıyor."

Garsonun sözleriyle elimdeki yarım kalan ayrana baktım. "Tamam," diyerek masaya geri bıraktım fakat ödeme yapmaktan gelen Kartal bizi duydu ve hemen müdahale etti. "Sen ayranı al. Ben şişenin parasını ödeyip geliyorum."

Kartal bir şey dememe fırsat vermeden gidince bıraktığım şişeyi geri aldım ve pipeti dudaklarımla buluşturarak kapıya ilerledim.

Kartal da adımlarını hızlandırarak bana yetişti ve birlikte dışarı çıktık. Dışarı çıkar çıkmaz elimdeki şişeyi işaret ettim. "Kalabilirdi, sorun değildi."

"Seninle ilgili hiçbir şeyin yarım kalmasını istemiyorum. Şişeyi daha sonra geri dönüşüme atarım," diyerek başımın üzerinden öptü, ardından arabanın kapısını açtı.

Yeniden yola çıktığımızda direkt bahsettiği yere gideceğimizi zannetsem de yanıldığımı anlamam uzun sürmedi ve Kartal önümüze çıkan ilk benzinliğe girdi.

Benzin almak yerine arabayı marketin önünde bırakıp, "Atıştırmalık bir şeyler alacağım, istediğin bir şey var mı ya da sen de gelmek ister misin?" diye sorunca başımı iki yana salladım.

Kartal da bir şey demeden arabadan inip markete girdi. Kartal'ın inmesiyle birlikte telefonumu çantamdan alıp Rüya'ya mesaj atmak için geri açtım. Amcamın ya da polislerin yeniden arayıp aramadığını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Ben babamı çoktan gömmüştüm. Bu geceyse fiziksel olarak tamamen bitmişti. Tek merak ettiğim neden ve kimler tarafından öldürüldüğüydü. Gerçi babamı düşündükten sonra bir tefecinin öldürdüğü bariz bir şekilde belliydi fakat farklı bir neden duyma ihtimali merakımı kamçılıyordu.

Rüya'ya eve gelmeyeceğimi yazıp gönderdikten sonra yeniden telefonumu kapattım. Saniyeler içinde Kartal da elindeki poşetlerle marketten çıkıp aldıklarını arabanın arka koltuğuna bıraktı.

Başımı geriye çevirip şaşkınlıkla poşetlere baktım. Poşetler ağzına kadar doluydu ve hepsini ikimizin yemesi imkânsızdı. Kartal yeniden sürücü koltuğuna oturunca poşetleri işaret ettim. "Bunları bizim için almadın değil mi? Burada bir orduya yetecek kadar yiyecek var."

Kartal başını iki yana salladı. "Bizim için değil, senin için aldım." Başını geriye çevirip poşetlere kısa bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Çikolata, bisküvi, bir de adını bilmediğim tatlılar var." Bakışları karnıma indi ve yüzündeki ifadesi garip bir şekilde yumuşadı. "Yakında âdet olacağını söylemiştin. Bildiğim kadarıyla bu dönemlerde tatlı krizleriniz çok tutarmış." Yüz ifadesini bozmadan bakışları gözlerime tırmandı ve gözlerinin koyuluğundaki parıltı ruhumu okşadı. "Hangisini sevdiğini bilmediğim için ben de hepsinden aldım."

Kartal'ın sözleri kalbime öyle bir sıcaklıkla işlemişti ki hissettiklerim az daha gözyaşı olup gözümden akacaktı. Hayatım boyunca annemden ve Rüya'dan başka hiç kimse tarafından bu şekilde sevildiğimi hatırlamıyordum. Gözyaşlarıma güçlükle hâkim olup kollarımı boynuna doladım. "Ben bu zamana kadar yaşamanın sadece nefes alıp vermekle olduğunu sanırdım. Şimdi anlıyorum ki yaşamak aslında seninle nefes alıp vermekmiş. İyi ki çıkmışsın karşıma."

Kartal'ın da kolları bedenimi sımsıkı sarıp beni kucağına çekti. "Seni gördüğüm günden beri dilimdeki tek dua, dünyaya gelmek için yeniden bir şansım olsun. Olsun ki seni çok daha önce bulayım, daha uzun sevme, sevdiğimi hissettirme fırsatım olsun. Daha fazla yüzünü güldürebileyim, saçlarını okşayabileyim. Yalnızca bana kal. Her kötü anına kalkan olayım, canın hiç yanmasın. Kimse yakamasın." Bedenimi saran parmakları yanağımın üzerine tırmandı ve nazikçe okşamaya başladı. "Böyle bir şansım olsaydı eğer yalnızca seni seçer, seni arar, sana gelirdim."

Gözyaşlarımı tutmak istesem de Kartal'ın sözleri karşısında gözyaşlarımın fermanı çoktan verilmişti. Dudaklarımın arasından hıçkırık kopacağı sırada Kartal anlamış gibi önüne geçmek istercesine dudaklarımı kavradı ve usulca öpmeye başladı. Karşılık vermeye güç bulamasam da darbelerinin tadını çıkarmak bile hıçkırığımı bastırmaya yetmişti.

Ama keyfim kısa sürdü, Kartal kendini durdurup geri çekildi. "Güneş doğmadan önce yıldızları görmeni istiyorum. Öpmeye dalarsam senden hiç çıkamam."

Ben gülümseyince Kartal da gülümsedi ve kucağından inmemle birlikte arabayı hareket ettirdi. Bense arkadaki poşetlere uzanıp aldığı çikolataları iştahla yemeye başladım.

Kartal şehirden epeyce uzaklaştıktan sonra oldukça yüksek bir tepeye doğru arabayı sürmeye devam etti.

Dürüst olmam gerekirse ilk kez yaptığımız bu uzun yolculuktan ilk başlarda keyif alıyordum lakin etrafımızı gür, aynı zamanda şehrin ışıklarından yoksun kalmış ağaçlar sarınca keyfim bulduğu ilk deliğe saklandı ve etrafımızın ürperticiliği, temmuz sıcağına rağmen ellerimi, kollarıma sarmama sebep oldu.

Neyse ki ağaçların arasından çok gitmeden Kartal arabayı, ormanlık alana gizlenmiş beyaz bir karavanın yanına farları açık bir halde bırakarak park etti.

Şaşkınlıkla karavana bakakalınca Kartal halime tebessüm edip arabadan indi ve benim tarafıma geçerek kapımı açtı. Elini uzatıp, "Gel hadi," dedi.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp arabadan indim ve doğruca karavana adımladım. "Yoksa burada mı yaşıyorsun?" Yaşama ihtimali çok yüksekti çünkü tam da geçen gün dediği gibi gözlerden oldukça uzak bir yerdeydi.

Kartal, "Devamlı değil, canım sıkıldıkça," dedi ve cebinden çıkardığı anahtarla kapısını araladı. "Güneş doğmadan önce yıldızları izlemeni istiyorum, hemen geliyorum."

Kartal içeri girince başımı gökyüzüne kaldırdım. Gecenin karanlığını örümcek ağı gibi saran yıldızlar neredeyse birbirine geçmek üzereydi. Daha önce şehrin ışıklarından dolayı yıldızları hiç bu kadar sık ve parlak görmemiştim.

Saniyeler içinde Kartal elindeki uyku tulumuyla dışarı çıkıp karavanın merdivenine yöneldi. Karavanın tepesine çıktıktan sonra da uyku tulumunu serip bana döndü. Komutunu alınca doğruca merdivene yönelerek yukarı tırmandım ve Kartal'ın uzattığı elini tutup beni yanına çekmesine izin verdim.

Serdiği uyku tulumu ikimizin de rahatça sığabileceği büyüklükteydi. Kartal'la birlikte tuluma uzanıp ona iyice sokulduktan sonra kolunu yastık niyetine kullanarak muazzam fazlalıktaki yıldızlara baktım. Sanki simsiyah okyanusu aydınlatan milyonlarca fenerbalığı dans ediyordu. "Kartal burası mükemmel bir yer, yıldızlar harika görünüyor."

"Ben de öyle sanırdım." Kartal kolunu başımın altından çekmeden başını hafifçe kaldırıp yüzüme yaklaştı. "Seni görene kadar... Benim karanlık gökyüzümü süsleyen asıl yıldızım senmişsin. Gecemi aydınlatan tek ışığımmışsın."

Kartal dudaklarımın üzerine dudaklarını bastırıp yumuşacık öptü. Öyle hassas öyle yumuşaktı ki darbeleri gözlerimi kapatarak nazik darbelerinin tadını çıkarmaya başladım. Her darbesinde içim bir hoş oldu ve

daha fazlasını istercesine onu dudaklarıma iyice bastırdım. Bir süre sonra Kartal benden ayrılınca dudaklarımda kalan tadını emdim. Emdikçe içime huzurunu da hapsedip gülümsedim.

Kartal, "Neden gülümsüyorsun?" diye sorunca ellerimi yanaklarının üzerine yerleştirdim.

"Seninleyken bulduğum huzuru daha önce hiç tatmadım. Huzurun mutluluk getiriyor."

"Seni mutlu edebilmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi merakla kısıp sorunun cevabını bilmeme rağmen, "Gerçekten her şeyi yapar mısın?" diye sordum.

Kartal tereddütsüzce, "Yaparım," deyince muzipçe sırıttım.

"Kanıtla o zaman."

Kartal'ın kaşları merakla kalktı. "Nasıl?"

Gülümsemem iyice genişledi. Eftalya, Kartal'ın sesinin çok güzel olduğunu ve ona şarkı söyletmemi istemişti. Bunu yaptırabileceğim bir an varsa o da şimdiydi. Parmaklarımı yanağında işgüzar bir ifadeyle gezdirip, "En sevdiğin şarkı ne?" diye sordum.

"Şarkı mı?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Evet, şarkı."

Bu defa Kartal gözlerini kısıp, "Eftalya bir şey mi dedi?" deyince anında savunmaya geçtim.

"Şu an bana şarkı söylersen öyle çok mutlu olurum ki..."

Kulaklarımı Kartal'ın bozguna uğramış sesi tırmaladı. "Şimdi mi?"

"Şimdi." Dudaklarımı sahte bir hüzünle büktüm. "Yoksa söylemez misin? Halbuki az önce dedin ki..."

Kartal sabır çeker gibi nefes aldı ve mırıldanırcasına, "Ben sana bunun hesabını sormaz mıyım, Eftalya?" dedi.

Gülümsememi güçlükle bastırıp, "Söylemeyi en sevdiğin şarkı hangisi?" diye yeniden sordum. Ne de olsa Kartal'ı ikna etmeyi başarmıştım.

Kartal benden uzaklaşarak başını tekrardan geriye yatırdı. "Son zamanlarda Grup Seksendört'ün 'Ölürüm Hasretinle' şarkısı."

Son zamanlarda demesini hiç beklemediğim için başımı ona çevirip yattığım yerden doğruldum. "Neden son zamanlarda?"

Ben doğrulunca Kartal da oturur pozisyona geldi ve parmaklarını yanağıma sürttü. Yüz ifadesi beklemediğim şekilde yine ciddiyete bürünmüş, hatta öfkelenmişti. Yüzüme çarpan keskin soluğunu içime çektiğimde, "Hayatıma girdiğin andan beri yanındaki iti kıskanıyorum," deyince

babamın haberi gelmeden hemen önce Ekin yüzünden tartıştığımız aklıma geldi. Tartışma sebebimizi, yani Ekin'le neden partner değişikliği yaptığımızı sorma ihtimaliyle nefesimi tuttum.

Bir kez daha sormasını istemiyordum çünkü daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Umutla gözlerinin içine baktım.

Kartal'sa dişlerinin arasından, "O itin sana bakmasından, dokunmasından, yan yana olmanızdan nefret ediyorum. Yarışmaya kadar kafayı yemeden nasıl duracağım konusunda hiçbir fikrim yok," dedi ve tartışmamızı hatırlayarak umuduma kar yağdırdı. Yanağımdaki parmakları çeneme indi ve çenemden tutarak başımı hafifçe yukarı kaldırdı. "Neden partner değişikliği yaptın, o şerefsiz sana ne yaptı?"

Yavaşça yutkunsam bile yutkunma sesimin duyulduğuna emindim ama ne demem gerektiğinden emin değildim. Ekin'in bıçak yarasını öğrendiğini ve bunun üzerine tartıştığımızı söylesem bıçak iziyle ilgili daha önce Kartal'a yalan söylediğim için toparlayamazdım. Evlenme teklifi ettiğini söylersem de Ekin'i hastanelik edeceğini adım gibi biliyordum.

Zihnimde, düştüğüm bataklıktan beni çıkaracak yeni yalanlar aradım ama bu defa kalbimin sesi ağır basıyordu. Söyleyeceğim her yalan, yasak elmam olacaktı ama bu defa da Kartal'ın cennetinden kovulacaktım. Yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. "Tartıştık. Yani ben, ne kadar arkadaş kalmaya çalışsam da Ekin..."

Cümlemi yarıda kesen Kartal'ın keskin çıkışı oldu. "Adını anma. O itin adını senin sesinle duymayı kaldıramıyorum. Dudaklarının arasından çıksın istemiyorum."

Kabullenircesine başımı sallayıp adını söylemek yerine, "O, arkadaş kalmayı beceremiyor. Bir gün arkadaş gibi olsa ertesi gün kantarın topuzunu kaçırıyor," dememle Kartal'ın oturduğu yerden ayağa kalkması aynı anda oldu.

"Ecdadını siktiğimin iti, sana dokundu, değil mi?"

Kartal ayağa kalkınca başımı yukarı kaldırıp iri cüssesine baktım. Ünlem işaretinin tepesindeki çubuğa bakan nokta gibi kalmıştım. Elinden tutup yeniden oturması için aşağı çekiştirdim. "Hayır, sandığın gibi değil. Dokunmadı, dokunamaz da... İzin vermem. Onun her şeyi lafta. Lütfen sakin ol, yemin ediyorum dokunmadı."

"Yan yana olmanızı, yarışma için dans etmenizi bir yere kadar kaldırabilirim ama sana elini sürmesini kaldıramam. Anlıyor musun?" Kartal

dişlerini öyle çok sıkıyordu ki görmesem bile resmen sesini duyuyordum. Kırılması an meselesiydi. "Öyle bir şey olursa her şeyi ama her şeyi yakıp küle çeviririm ve buna hiçbir güç mâni olamaz!"

"Öyle bir şey olmayacak." Diğer eline de uzanıp ellerini sıkıca tuttum. Başımla olduğumuz yeri işaret ederek, "Böyle bir yerde bu gecemizi onu anarak mahvetmek istemiyorum," dedim kararlı bir ifadeyle. "O dersini aldı. Gruptan çıkmayı göze alamaz. Amerika hayali her şeyin önünde. Bir daha benimle muhatap bile olmayacaktır ve söz veriyorum, olmaya kalkarsa sana söyleyeceğim ama olmayacak, merak etme. Daha fazla onu konuşmayalım. Lütfen, gerilmek istemiyorum. Yıldızların altında seninle mutlu olmak istiyorum."

Kartal pes edercesine derin bir nefes alıp yeniden karşıma oturdu. "Söz verdin, olursa..."

Direkt sözünü kestim. "Olmayacak ama söz veriyorum." Konunun değişmesi için ellerimi çenemin altında birleştirdim ve yavru kedi misali gözlerinin içine baktım. "Hadi bana şarkı söyle."

Resmen sinirleriyle oynuyordum. Böyle sinirliyken şarkı söylemenin zor olacağını bilmeme rağmen dikkatini Ekin'den başka bir yöne çekmek istiyordum.

Kartal'ın da kendiyle savaş verdiği yüz ifadesinden açıkça belliydi. Muhtemelen benden başka hiç kimse böyle bir durumdayken ona şarkı söyletemezdi. Benim bile söyleteceğim meçhuldü.

Yüzünü sertçe sıvazlayıp sesli bir nefes verdi. "Ben seninle ne yapacağım? Tüm dengemi altüst ediyorsun."

Onu zor duruma soktuğumdan mahcupça gülümsedim. "Aslında çok bir şey yapmana gerek yok. Sadece fazla seveceksin, bolca mutlu edeceksin... Ha bir de bulduğun her fırsatı beni öperek geçireceksin... Bence çok bir şey istemiyorum."

"Bence de," dedi Kartal ve az önceki sinirli hallerine tezat şekilde yüzüne garip bir ifade yerleşti. "Ama eksik söyledin. Bir şey daha olacak."

Böyle demesini beklemediğim için şaşkınlıkla, "Nedir o?" diye sorunca Kartal sırıtmaya başladı.

"Fazla seveceğim -ki seviyorum- bolca mutlu edeceğim, bolca öpeceğim ve bir de bolca seni..."

Kartal cümlesini tamamlamak yerine anlamamı istercesine sustu lakin ben Ekin gerginliğinin üzerine ne demek istediğini anlamamıştım. "Bolca beni ne yapacaksın?"

Sorduğum soruyla eşzamanlı Kartal arsızca gülünce köşeli jetonum anca düştü ve hissettiğim utançla ellerimi yüzüme kapattım. "Kartal çok arsızsın."

Kartal'ın sesli güldüğünü duydum. "Yoo değilim, ben sadece olacakları söyledim. Bulduğum her fırsatı değerlendireceğime emin olabilirsin. Yatağımdan kolay kolay çıkacağını zannetmiyorum," dedi ve beni kucağına çekti. Ellerimi yüzümden çekmemle dudağımdan öpüp daha fazla utandırmamak için konuyu değiştirdi. "Şarkı söylerken bana bakmanı istemiyorum, zaten normalde şarkı söyleyen biri değilim. Seni kırmak istemediğim için kısacık mırıldanacağım."

Birden beni kucağında döndürdü ve sırtımı gövdesine bastırdı. Kollarıysa bedenimi sıkıca sarmıştı. Anın tadını çıkarmak istercesine başımı omzuna bastırıp yavaşça kaybolan yıldızlara baktığımda Kartal da şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Kaderimde bu da mı vardı?

Sevdiğimi başkalarıyla göreceksem eğer, kör olsun bu gözler,

Görmeyeyim bir daha..."

Kartal'ın sesi beklediğimden çok çok daha iyiydi. Araya girip iltifat etmek istesem de şarkıyı kısa tutacağını bildiğim için anın tadını çıkarmaya devam ettim.

Beklediğim gibi de çok geçmeden Kartal mırıldanmayı bıraktı.

Bir daha söylemesini istiyordum ama bu gece için onu daha fazla zorlamak istemiyordum. Başımı yasladığım yerden kaldırıp yüzümü ona çevirdim. "Sesin gerçekten çok mu güzel yoksa sana âşık olduğum için bana mı güzel geliyor?"

Kartal alnımdan öpüp yavaşça gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Ne için? İltifat ettiğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Kartal'ın, muzipliğim karşısında daha da gülümseyeceğini düşündüm ama beklediğimin aksine gülümsemesi yüzünde soldu. "Sesim için değil..." Duraksadı ve simsiyah gözlerini şefkatli bir ifadeyle gözbebeklerime kilitledi. "Bana inandığın için."

Babamın konusu yeniden açılınca kucağında huzursuzca kıpırdandım. "Sana inandığım için değil." Elini alıp kalbimin üzerine bastırdım. "Tüm

kalbimle yapmayacağını bildiğim için. Ayrıca sen, hiçbir zaman lafını esirgemedin benden. Bana yalan söylemezsin. Bir şey neyse olduğu gibi gevelemeden söylersin. Hep söyledin, söylemeye devam edeceğini de biliyorum." Sırıttım. "Benim Zeus'um, tanrıçasından hiçbir şey saklamaz."

Yine gülümseyeceğini ve beni onaylayacağını ummuştum ama Kartal'ın yüzü, acı çekiyormuş gibi bir ifadeye büründü ve kalbimin üzerindeki elini iyice bastırdı. "Seni üzmek, isteyeceğim son şey bile değil. Ne yapıyorsam seni üzmemek için olduğunu buranla bil," dedikten sonra kucağından kalkmamı salladı. "Hava aydınlandı. Biraz uyusak iyi olacak. Kokunla uyumaya her şeyden çok ihtiyacım var."

Kartal ayaklanıp elimden tuttu ve benimle birlikte karavanın merdivenlerine yöneldi.

Gözlerimi yeniden araladığımda saat öğleden sonra üçe geliyordu. İlk etapta nerede olduğumu idrak edemesem de karavanda olduğumu anlayınca sevdiğim adamı görebilmek için başımı yana çevirdim fakat Kartal yanımda yoktu. Yattığım yerden doğrulup karavanın içine göz gezdirdim ama görünürlerde de yoktu.

Yataktan çıktığımda üzerimde elbise gibi duran Kartal'ın lacivert tişörtüne baktım. Dolabında, arada kullandığı bir yer için epey eşyası vardı ve yatağa girerken benim için oldukça kurtarıcı olmuştu.

Çıplak ayaklarımı karavanın kapısına yönlendirdim. Dışarıya kısaca göz attıktan sonra Kartal'ın biraz ileride, bir eli pantolonun cebinde telefonla konuşurken gördüm. Hem konuşuyor hem de ileri geri hareket ediyordu. Sinirli olduğu söylenemezdi ama sakin bir duruşu da yoktu.

Beni görünce adımlarını durdurdu ve sabit bir ifadeyle yüzüme baktı, ardından bakışlarını yavaşça üzerimdeki tişörtüne indirdi.

Bakışları, tişörtünde oyalanmadan tişörtünün açık bıraktığı baldırlarıma inince bu defa orada kaldı ve kıpırdamadan öylece bacaklarıma bakmaya başladı. Telefonunu da kapatmamıştı ama dudakları da kıpırdamıyordu, muhtemelen karşı tarafı dinliyordu.

Derin bir nefes aldığını kalkan göğüs kafesinden anladığımda telefonunu kapattı ve bana doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bakışlarıysa hâlâ bacaklarımdaydı ve dürüst olmam gerekirse avını yemeye hazırlanan yırtıcı arzusuyla bakıyordu.

Sertçe yutkunup olduğum yerde kıpırdamadan yanıma gelmesini bekledim. Attığı her adımda kalbimde, kartalın pençesine düşmüş küçük bir kuşun nafile çırpınışları belirdi. Anlamıştım ki önce canımı almadan beni küçük parçalarıma ayırmaya başlayacak, sonra da can çekişimi ziyafetiyle taçlandıracaktı. Dediğim gibi de oldu... Ziyafetine bir adım kala tek koluyla belimi sertçe sarıp beni dudaklarına doğru öyle bir çekti ki yere temas eden sadece ayak parmaklarımın ucu oldu.

Dudaklarımdaki ezici baskısıysa nefesimi kesecek kadar kuvvetliydi. "Sana açım, kadın." Dudaklarımın üzerinde boğuk bir nefes aldı. "Doymak nedir bilmeyecek kadar çok açım." Kolunun altındaki belimi iyice kendine bastırdı. "Teninin her köşesi, aklımı başımdan alıyor." Dudaklarımı içine almak ister gibi ağzının içine yeniden hapsedip sertçe geri bıraktı. "Sana olan arzum, tehlikeli bir doyumsuzlukla dolu. Bu beni hem ürpertiyor hem de sana karşı daha da delirtiyor."

Kartal beni bıraktığında az daha yere düşecektim. Resmen neye uğradığımı şaşırtmış, sersemletmişti. Koluna tutunarak, "Asıl aklımı başımdan alan sensin. Nefesimi kestin," deyince Kartal arsız bir sırıtışla bu defa ayaklarımı tamamen yerden kesti.

"Isınma turları diyelim. Nefesini henüz kesmedim, tanrıçam." Adımlarının rotası yatağıydı. "Bir şeyler atıştıralım, sonra buradan gidelim yoksa ben kendimi direkt içinde bulacağım ve ne sen yataktan çıkabileceksin ne de ben içinden."

Kartal'ın gözlerine baktım. Gözlerindeki parıltılar sözlerinin kararlı izini taşıyordu. Sadece başımı salladığımda Kartal beni yatağa bıraktı ve yatağın tam karşısındaki küçük mutfak tezgâhına ilerledi.

Tezgâh üzerinde iki poşet duruyordu ve o poşetler dün benzinlikten aldığımız poşetler değildi.

Sormak yerine Kartal'ı izlemeyi tercih ettim. Poşetten çıkardığı simitleri eşit parçalara bölüp iki ayrı tabağa yerleştirdi. Yine poşetten çıkardığı üçgen peynirleri ve siyah zeytinleri de tabağa yerleştirdikten sonra diğer poşetten iki tane kahve bardağı çıkardı. Ardından tabakları ve bardakları alıp yanıma geldi.

Şaşkınlıkla önüme bıraktığı tabağa ve bardağa baktım. "Bunlar da nereden çıktı?"

"Az önce Gürkan getirdi. Bu taraflarda işi vardı, ben de gelirken boş gelmesini istemedim. Omzunu da görmek istedi ama uyuyordun. En kısa zamanda uğramamız gerekiyor."

Uykuya öylesine düşkündüm ki yanımda top patlasa duymazdım. Muhtemelen Gürkan'ı duymama sebebim de bu yüzdendi.

Omzumun iyi olduğunu göstermek istercesine hareket ettirip, "Olur, uğrarız," dedim ve simitten yemeye başladım.

@ayisigikitap

13. BÖLÜM

OYUNBAZ

Aşk gerçekten de koşulsuz sadakatten mi ibaretti? Yoksa birini yedekte tutmak aşkın görünmeyen algoritmasında mı gizliydi?

Bu sorular Kartal beni eve bıraktığında zihnimde yankılanıyordu. Daha fazla geç kalmamak için koşar adımlarla eve çıktım. Prova başlamış, Rüya da çoktan Baraka'ya gitmişti.

Kartal'ın dudak darbelerinin karşısında kayıtsız kalmak o kadar imkânsızdı ki kahvaltıdan çok birbirimizi yediğimiz için provaya geç kalmıştım.

Rahat hareket edebileceğim kıyafetleri apar topar üzerime geçirip evden çıktım. Neyse ki Baraka eve çok yakındı ve ekibi çok bekletmeden yetişebilmiştim.

Kapının önünde Nefes ve Eren'i görünce adımlarımı yavaşlattım. Eren biraz ileride telefonla konuşuyordu. Nefes'in düşmanca bakışlarıysa benim üzerimdeydi. Dikkatlice gelişimi izliyordu. En kötü yanıysa benim gelmemi bekliyormuş gibi duruyordu. Sırf bu yüzden kapıda olduğuna yemin bile edebilirdim.

Kapıya yaklaşınca yaslandığı duvardan doğrulup adımlarını bana doğru attı. Onu es geçerek içeri girmeyi düşünsem de karşıma geçince adımlarımı durdurmak zorunda kaldım.

Yüzümü alayla süzüp ellerini şortunun arka ceplerine yerleştirdi. "Kartal'ın yanından mı geliyorsun, o yüzden mi geç kaldın?"

Bıkkınlıkla nefes alıp yanından geçmeye çalıştım. "Seni ilgilendirmez." Bir adım atmıştım ki yeniden önüme geçti.

Duruşumu dikleştirip, "Ne istiyorsun Nefes, sana hesap vereceğimi düşünüyorsan avucunu yalarsın," deyince elini başıma uzattı. Anında geri adımlayarak bana dokunmasını engelledim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Nefes histerik bir kahkaha attı. "Korkma benden, canını yakmayacağım. Sadece boynuzlarına bakacaktım, çıkmış mı çıkmamış mı diye?"

Nefes'in garip hareketi sinirlerimi zıplatsa da sözleri sakin kalmama, hatta gülümsememe sebep oldu. "Ne boynuzu, ne saçmalıyorsun? Çocuk musun sen?"

Nefes sesli bir şekilde dilini şaklattı. "Sevgilin seni aldatıyor diyorum. Dün öğleden sonra Greendoor'daydım ve bil bakalım başka kimler vardı?" Yüz ifademi alayla süzüp benimle eğlendiğini her hareketine yansıtarak, "Senin Kartal bir kızla sarmaş dolaştı. Lobide biraz oturduktan sonra el ele mekândan çıktılar," dedi.

Elbette Nefes'in sözlerine inanmamıştım ama Kartal'ın başka bir kızla sarmaş dolaş olma fikri istemsizce kalbimin ortasına bıçak saplanmışçasına acı bırakmıştı. Kalbimdeki acıdan kurtulmak istercesine başımı iki yana salladım. "Yalanlarına karnım tok, Nefes. Git kendine eğlenecek başka bir oyuncak bul."

Ağzını yaya yaya, "Yalan söylemiyorum ki..." dedi ve ellerini iki yana açtı. "Greendoor'da çalışan sensin. Bana inanmıyorsan güvenlik kameralarına bak."

Bu defa alayla gülme sırası bendeydi. Resmen benimle oyun oynuyordu. Bana güvenlik kameralarını açtıracak, Kartal başta olmak üzere herkese rezil olmama sebep olacaktı ama ona istediğini vermeyecektim. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama sevgilime güveniyorum." Sözlerimi tamamladıktan sonra Nefes'i orada bırakıp kapıya yürüdüm.

Nefes ise sesindeki alay eden tınısını daha da keskinleştirerek, "Hayal kırıklığına uğrayan sen olacaksın," dedi ve yeniden histerik bir kahkaha attı. "Sevgilin sana neden Zeus lakabını aldığını söylemedi mi? Ya da başka biri ona neden Zeus dediklerini anlatmadı mı? Arkadaşın olarak ben söyleyeyim sana. Zeus, yani ölümlü ölümsüz herkese âşık olabilen tanrıların tanrısı, çapkınlığın simgesidir. Yani Olympos'un en çapkın tanrısıdır. Senin Kartal'ına Zeus denme sebebi de bu. Açıkçası böyle bir adama hemen kapılacağını hiç düşünmemiştim." Bana inanmıyormuş gibi cık cıkladı. "Zeus'un yoldan çıkardığı kadınlar kategorisine girmen ne kadar kolay oldu öyle."

Bedenimi, Nefes'e geri döndürmeden önce Kartal'ın neden Zeus lakabı aldığını söylediği sözlerini anımsamaya çalıştım.

Kartal'ın sımsıkı sarılışını hissederken aynı zamanda şaşkın sesini de duydum. "Bana ilk kez Zeus diyorsun."

"Madem ben tanrıçanım, o zaman sen de benim Zeus'umsun. Tanrıların kralı Zeus..." Kartal'dan ayrılıp ağzım kulaklarımda yüzüne baktım. "Aslında Zeus'a çok uyuyorsun. Mitolojide, Zeus'un simgesi kartal."

Kartal bilmiş bilmiş sırıttı. "Neden bardaki lakabımı Zeus seçtim sanıyorsun?"

Gülümsemem yüzümde daha da büyürken parmaklarımı tişörtünün açık bıraktığı çıplak kol kasına sürttüm. "Demek mitolojiye ilgin vardı."

Kartal'ın bedeni dokunuşum karşısında irkilerek tepki verdi. "Vardı. Şimdi de tanrıçamı buldum."

Kartal'ın sözlerini anımsadıkça Nefes'in yalan söylediğinden iyice emin oldum ama canımı sıkmak için oynadığı oyunlarından çok sıkılmıştım ve buna biraz daha dur demezsem önünü alamayacaktım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve içimde Nefes'e biriktirdiğim öfkemi somut bir halde avucumun içinde hissettim.

Yeniden gözlerimi araladığımda Nefes'e olan sabrımın son demlerindeydim ama ona döndüğümde yüzündeki alaycı bir o kadar da kibirli yüz ifadesini görünce sabrımın karabulutları birbirine çarptı ve yıldırım misali üzerine akmama sebep oldu.

O yüz ifadesinden nefret ediyordum!

Nefes daha ne olduğunu anlayamadan sertçe çenesini kavrayıp, "Senin dilin çok uzadı ama ben o dilini kesmesini bilirim!" diyerek sıkmaya başladım.

Öyle çok sıkıyordum ki Nefes'in dudakları bükülerek öne doğru çıktı ve bükülmenin etkisinden dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Çek elini!" dediğinde Eren'in, "Metis dur!" diye bağırdığını duydum. Yaklaşan ayak seslerinden de koşarak geldiğini anlamıştım.

Ama hiç kimse umurumda değildi... Tek umurumda olan o kibirli sırıtışını yok etmekti.

Nefes'in çenesini bırakmadan yüzümü, yüzüne doğru yaklaştırıp zehirli bir yılan gibi tısladım. "Çekmezsem n'aparsın? Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Çenesini biraz daha sıkıp parmaklarımın izini tenine kazıdım. "Korktuğumu sandığın için mi bu kadar sesin çıkıyor senin? İstesem kökten sesini keserim, farkında değil misin?"

Nefes'in elleri yüzüme yaklaşınca onu sertçe geriye ittim. İtmenin etkisiyle tökezleyip geriye düştüğünde Eren bağırarak, "Siz n'aptığınızı sanıyorsunuz?" dedi ve Nefes'i yerden kaldırmak için ona doğru eğildi.

Eren'in bağrışlarına Baraka'nın kapısı açıldı ve diğerleri de depodan dışarı çıktı. Arkamda kaldıkları için yüzlerini göremiyordum ama şaşkın olduklarını anlayabiliyordum. Çıkan seslerden dolayı bir kavga görmeyi bekledikleri doğruydu ama kavga edenin benimle Nefes olduğunu görmek beklemedikleri bir durumdu ya da aslında herkesin beklediği bir durumdu.

Nefes'in de kısa bir anlığına bakışları arkamdaki gruba kaydı. Muhtemelen onların bakışlarından dolayı utanmıştı ve kendini küçük düşürülmüş hissediyordu. Dişlerinin arasından hırsla, "Boynuzlandığın için mi bu kadar öfkelisin yoksa Kartal'ın ucuz kadınlarından biri olmak mı canını yaktı?" dedi ve Eren'in ellerinden ters bir hareketle kurtulup ok gibi fırlayarak üzerime atladı.

Bakışlarından dolayı böyle bir hamle beklediğim için hızlıca yana kaydım. Ben yana kayınca Nefes'i yüzüstü yere düşmekten kurtaran birbirine çarpan omuzlarımız oldu. Bu Nefes için iyi olsa da çarptığı omzum, bıçaklanan omzum olduğu için canım fazlasıyla yandı ama bunu belli edecek değildim.

Nefes bana yeniden saldırmadan önce çarpışmanın etkisiyle tökezlemesini fırsat bilip arkasından saçlarını yakaladığım gibi sertçe kendime doğru çektim. "Ben sana o laflarını yedirmez miyim?"

Nefes'in saçına o kadar sert asıldım ki Nefes keskin bir çığlık attı ve saçını parmaklarımın arasından kurtarmaya çalıştı ama çabası nafile bir uğraştan ibaretti. Arkasında olduğum için ne bana zarar verebiliyordu ne de saçlarını kurtarabiliyordu.

Boşta kalan elimi sıkıp yumruk yaptığımda imdadına yetişen Eren oldu ve Nefes'in saçlarını bırakmam için bileğimi sıkıca kavradı. "Metis, dur artık!"

Eren'in sesiyle kendimi kontrolsüz bir rüyadan çıkmış gibi hissettim. Sanki her şey hayalden ibaretti. Nefes'ten, imalarından, akrep gibi sürekli sokmasından nefret ediyordum ve her seferinde yüzünü dağıtmak için karşı konulmaz bir arzu duyuyordum ama eyleme geçirme niyetinde değildim. Eğer Eren araya girmese yumruklarımı ardı ardına yüzüne geçirecektim.

Bakışlarım hızlıca bizi izleyen gruba kaydı. Herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu, bir kişi hariç... Rüya yüzündeki geniş gülümsemesiyle ve gözlerindeki gurur ifadesiyle beni izliyordu.

Alelacele parmaklarımı gevşettim ve Nefes'in saçlarını kurtarmasına izin verdim. Nefes kurtulur kurtulmaz hırsla bana döndü ve yeniden üzerime saldırdı. Onu durduransa önüme geçen Ekin oldu. "Kızlar, durun artık, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Öldüreceğim bu sürtüğü? Bana saldırdı."

Sürekli tahrik eden kendi değilmiş gibi bir de kendini haklı göstermeye çalışıyordu. Yüksek çıkan sesimle, "Yiyorsa gelip öldürsene!" dedim ve bu defa içimdeki arzuyu eyleme geçirme niyetiyle Ekin'i aşmaya çalışarak öne çıkmaya çabaladım fakat Ekin izin vermedi.

Eren de Nefes'i sımsıkı tutup, "Buradan hemen gidiyoruz!" diyerek onu çekiştirmeye başladı.

"Onu yolmadan hiçbir yere gitmiyorum!"

Eren, ondan beklemediğim kadar sert bir sesle, "Nefes yeter!" diye bağrınca Nefes kolları arasında çırpınmayı bıraktı. Eren'in sert çıkışıyla şaşırmışa benziyordu. Büyük bir ihtimalle Eren'in onu durdurmasını değil, benim üzerime yürümesini bekliyordu.

Başını şaşkınlıkla Eren'e çevirdiğinde Eren ciddiyetini bozmadan, "Prova iptal, buradan hemen gidiyoruz," dedi.

Eren'in, *prova iptal* demesi kulaklarımdan ağzıma aktı ve ağzımın içinde safra tadı gibi bir tat bıraktı. Dans benim için her şeyin önündeydi. O yarışma benim kurtuluşum, özgürlüğüm demekti ve birileri, özgürlüğümü elimden almak için emeklerimi her fırsatta düşünmeden yok saymaya çalışıyordu.

Aylardır çaresizlikten dolayı göz yumduğum gibi yine göz yummam bekleniyordu.

Ama birkaç ay önce bıçaklanan, tüm hayallerini yarışmaya bağladığı için sesini çıkaramayan Metis değildim artık. Hâlâ tüm umudum yarışmaya bağlıydı. Hâlâ o mafyalardan, öldürülmekten korkuyordum fakat eskisi kadar sağlıksız düşünmüyordum.

Nefes'e ve saçmalıklarına boyun eğdiğim yeterdi. Nefes'in yerine dans edecek Nur vardı ve eğer Eren, Nefes yok diye gidecekse bu kendi kararı olacaktı. Nefes ya da bir başkası uğruna sınırlarımın taciz edilmesine

daha fazla müsamaha gösteremezdim. Gerekirse kapı kapı dolaşacak, erkek dansçı bulacak ama yine de bir daha asla kimseye boyun eğmeyecektim.

Ekin'in ellerinden kurtulup bir adım öne çıktım. Ekin hariç tüm grubu karşıma alarak, "Prova iptal edilmedi," diye duyurdum kararlı sesimle. "Bundan sonra sağlık dışında şartlar ne olursa olsun provalar iptal edilmeyecek. Kimsenin bahanesi kabul edilmeyecek. Herkes tam vaktinde Baraka'da olacak."

Kendimden emin ve bir o kadar da hırs bürümüş bakışlarım Nefes'i buldu. "Sen hariç. Ekipten kovuldun! Bundan sonra Baraka'ya adımını dahi atamazsın!"

Nefes'in gözleri bunu duymayı beklemediğini belli edercesine kocaman açıldı. "Bunu yapamazsın. Bize ihtiyacın var, ben çıkarsam Eren de çıkar ve dört çiftle o yarışmaya katılamazsın."

Tek ve etkili kozu karşısında serinkanlılıkla gülümsedim. Duygusuz bir sesle, "Öyle mi? Bu ekibi ben kurdum, lideri benim ve ne istersem onu yaparım," diyerek Eren'e döndüm.

Eren'e karşı duygusuz olmak istemiyordum ama kararlılığımı göstermek için buna mecbur olduğumu biliyordum. Ayrıca Eren'in tehditlerinden dolayı Nefes'e katlanmak zorunda kalmıştım. Biraz da olsa duygusuzluğumu hak ediyordu. "Yarından itibaren Nefes'in yerine yeniden Nur başlayacak. Senle ya da sensiz... Eğer Amerika hayallerinden vazgeçiyorsan da kendin bilirsin. Yerine başkasını bulurum."

Keskin sözlerim havaya karıştığında ortamda bir anda buz gibi bir hava esti. Hiç kimse böyle cümle kurmamı beklemiyordu. Buna Rüya da dahildi. Ama buna mecburdum. İnsanlar, yüz verdikçe astarını istemekten çekinmiyordu. İyi niyetimin suiistimal edilmesinden bıkmış ve de yorulmuştum.

Ne Eren ne Nefes ne de diğerleri... Kimseden ses çıkmıyordu. Herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu, hatta ortam öylesine gerilmişti ki elle tutulacak kıvama gelmişti. Dik duruşumu bozmadan genzimi temizledim ve daha sert bir sesle, "Bundan sonra hiç kimseye müsamaha göstermeyeceğim. Bu yarışma sadece benim için değil, hepimiz için önemli," dedim ve Erva ile Lodos'a baktım. Partner değişikliğini bildirmeye niyetlenmek biraz olsun bakışlarımdaki sertliği kesmişti. "Bugünden itibaren Lodos, sen benim partnerim olacaksın. Erva sen de Ekin'in."

Erva yarı şaşkınlık yarı bozulmuşlukla, "Ama neden?" diye itiraz edince anında itirazının önüne geçtim.

"Ben öyle uygun gördüm."

Erva onaylar gibi başını öne eğince derin bir nefes alıp bakışlarımı tek tek yüzlerinde gezdirdim. "Yarışmayı o kadar boşladık ki rakiplerimiz çoktan önümüze geçmişlerdir bile. Bu yarışma benim için her şeyin ötesinde ve ben bu yarışmayı kazanmak istiyorum." Kimseden ses çıkmayınca ellerimi yavaşça birbirine çarptım. "Provamız başlıyor. Benimle olanlar Baraka'ya. İtirazı olan varsa da kapı dışında kalsın."

Kimsenin yüzüne bakmadan kararlı ve dik duruşumla Baraka'ya doğru adımlamaya başladım. Hâlâ kimseden çıt çıkmıyordu. Yarışmanın onlar için de önemli olduğunu, beni bırakmayacaklarını biliyordum. Ayrılanlar yalnızca Eren ile Nefes olacaktı.

Belki bir de Erva... Erva, Ekin'le dans etmeyi istemezse ekibi bırakacaktı.

Ekibin yanından geçerken Rüya anında peşime takılarak benimle birlikte içeri girdi. Ona bakmayı istesem de o an için cesaret bulamadım. Bakışlarında, yaptığıma dair en ufak bir tereddüt görürsem cesaretimin kırılacağını bildiğim için bakamadım ve adımlarımın hızını kesmeden banka doğru ilerleyip bedenimi benimle birlikte olanları görebilmek için kapıya çevirdim.

Rüya'nın arkasından Yamaç da içeri girmişti. Gökhan ile Cemre de kapıdan girmek üzereydiler. Onlar içeri girince Lodos'un da girdiğini gördüm ve dudaklarımda kontrol edemediğim belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

Şimdi dışarıda kalanlar Ekin, Erva, Eren ve Nefes'ti. Ekin'in gireceğini biliyordum. Beklediğim gibi de Lodos'un hemen arkasından Ekin içeri girdi ancak kapıyı kapatmadı. Bu da demek oluyordu ki arkasından gelecek vardı.

Yanılmadım da... Erva içeri girip Baraka'nın kapısını kapattı.

Artık Baraka'da sekiz kişiydik. Yarından itibaren Nur'u da getirecektim. Eren ise muammaydı ve büyük ihtimalle Nefes uğruna Amerika hayallerine veda edecekti.

Yaklaşık iki saat sonra Kartal beni almaya geldiğinde Nefes'le yaşadığım tartışmanın etkileri üzerimden gitmemişti. Kartal'ın beni aldattığına bir

an bile inanmamıştım ama o anki yaşadığım gerginlik üzerime yorgunluk çökmesine sebep olmuştu.

Kartal yorgun yüzümü görünce kaşlarını çatıp, "Bir şey olmuş," dedi.

Cevap vermek yerine direkt kollarına atladım ve sıkıca sarıldım. Aradığım huzur, güven kollarındaydı. Yalnızlığımı unutturacak, yorgunluğumu alacak olan yalnızca onun kollarıydı.

Kartal sarılışıma anında karşılık verip, "Kim canını sıktı yoksa o it mi?" deyince kollarından çıktım.

"Hayır, o değil. Nefes canımı sıktı ama şimdi ayaküstü konuşmak istemiyorum. Barda konuşuruz, olur mu?"

Kartal yüzümü dikkatlice süzdü. Sakinliğini korumaya çalışsa da bakışlarının gerisinde çoktan gerildiğini görebiliyordum. Ağzımdan çıkan her kelimeyi öfkesinde sentezleyecek, duruma göre harekete geçecekti. Bara gitmek için sabırsızlandığımı görünce sessizce onaylayıp kaskı bana uzatarak motosikletine bindi.

Kaskı elinden alıp motosikletine bindim. Kartal da saniyeler içinde motosikletini çalıştırdı ve neredeyse tutunmaya fırsat bulamayacağım bir sürede motosikletini hareket ettirdi. Anlaşılan benim sabırsızlığım ona geçmişti.

Tenimi esir alan rüzgâra, bedenine sımsıkı sarılarak karşılık verdim. Dokunuşumla Kartal'ın bedeni garip bir şekilde irkilerek tepki verdi. Halbuki bedeni, motosikletteyken dokunuşlarıma alışmış, irkilerek tepki vermeyi bırakalı çok olmuştu.

Altında bir sebep aramak yerine daha da sıkı sarıldım sevdiğim adama.

Dakikalar sonra bara geldiğimizde Kartal yanımda yürümek yerine arkamda kalıp, "Sen geç, hemen geliyorum," diyerek telefonuna sarıldı.

Onaylarcasına başımı sallayıp içeriye girdim. Birkaç adım atmıştım ki Ferman'ın karşıdan geldiğini gördüm. Beni görünce samimi bir gülümsemeyle, "Hoş geldin," dedi.

Aynı şekilde tebessüm ettim. "Hoş buldum."

"Yalnız mı geldin?"

Başparmağımı omzumun üzerinden arkamda kalan kapıya doğrultum. "Hayır, Kartal'la birlikte geldim. O kapıda telefonla konuşuyor," deyince Ferman'ın yüzündeki tebessüm hızlıca silindi.

Soluk tenine eş bir panikle, "Anladım. Benim şimdi sahneyi hazırlamam gerekiyor. Sonra görüşürüz," diyerek yanımdan kaçarcasına uzaklaştı.

Verdiği tepkiye şaşırsam mı, üzülsem mi, gülsem mi bilemedim ama Kartal'ın gazabından fazlasıyla çekindiğini anlayabilmiştim. Sessizce içimi çekip personel odasına doğru ilerledim.

Çantamı tam bankın üzerine bırakmıştım ki Kartal içeri girdi ve doğruca yanıma gelip belimden tuttuğu gibi beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma yasladı. "Çok özledim."

Avuç içlerimi yanaklarına bastırdım. "Sadece birkaç saattir görüşmüyoruz."

Kartal sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "O kadar kısa mı? Bana günlerdir görüşmüyormuşuz, haftalardır dudaklarına hasret kalmışım gibi gelmişti."

Yorgun bir gülümsemeyle karşılık verince Kartal benden ayrıldı ve elimden tutarak banka ilerledi. "Anlat hadi, neler oldu?"

Kısa bir anlığına durup konuya nereden başlamam gerektiğini düşündüm. Nefes'in sözlerine elbette inanmamıştım ve şu an Kartal'a bunu söyleyip kendini, bana açıklama yapmak zorunda bıraktırmak istemiyordum.

Kartal'ın bana olan aşkını gözlerinde görmüştüm ve kendi gözlerimle beni aldattığını görmeden onun hakkında duyduğum hiçbir teoriye inanmayacaktım. Ayrıca Kartal'ın, onun yüzünden Nefes'le kavga ettiğimi öğrendiğinde üzüleceğini bildiğim için gereksiz iftirayı öğrenmesini gerekli bulmuyordum.

Güçlü bir solukla ciğerlerimi doldurup, "Daha önce Nefes'ten sana bahsetmiştim. Bir türlü anlaşamıyoruz. Birbirimize bakarken bile sürekli meydan okuma halindeyiz. Ayrıca Nefes, yarışmayı kazanmayı ne kadar çok istediğimi ve ekipten herhangi biri çıkarsa yarışmaya katılmamız riske girebileceğini bildiği için üzerime oynamaktan çekinmiyordu," dedim ve alnıma ağrı girmiş gibi parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım.

"Ama ben artık ona katlanamıyorum, katlanmak istemiyorum. Bugün onu ekipten kovdum." Son cümlemin gerçekliği karşısında dudaklarımı ağlamaklı bir ifadeyle büktüm. "Ama Nefes'in gitmesi demek Eren'in gitmesi demek ve Eren de gidecek. Nefes'in yerine biri var ama Eren yerine yok. Kartal, ben şimdi ne yapacağım?"

Kartal bir an ne diyeceğini bilemeyerek boş boş yüzüme baktı. Anlattıklarım belki kulağa çok ciddi bir sorun gibi gelmiyordu ama benim için önemliydi. Derdimi anlatıp içimi boşaltmaya ihtiyacım vardı.

Sonunda Kartal'ın dudaklarına hafif bir gülümseme ev sahipliği yaptı ve başını yana eğip bükülen dudaklarımın üzerinden öptü. "Sen dansçısın, eminim bir sürü dansçı arkadaşın vardır. Yarışmaya katılmak isteyen olmaz mı aralarında?"

Sesli bir şekilde iç çekip, "Of, bilmiyorum," diye inledim. "Kadın dansçı bulmak kolay ama erkek dansçı bulmak zor. Var olanların da pek de iyi dans ettiği söylenemez. Tek umudum Nur. Nur'la konuştum, bir iki arkadaşı var ama onların danslarını görmeden ekibe alamam. Ayrıca uyum yakalaması çok zor." Birden gırtlağım sitemle sızladı. Of Eren of! Sen neden gidersin ki..."

Aslında sorumun cevabı açıkça belliydi. Tabii ki de tercihi sevgilisinden yana olacaktı.

Zihnimin gerisinden aniden bana el sallayan düşünceyle aydınlandığımı hissettim ve bakışlarımı Kartal'ın düşünceli yüzüne çevirip umutla gözlerinin içine baktım. "Senin dansla aran nasıl? Dans edebilir misin?"

Kartal öyle çok afalladı ki yüz ifadesi karşısında bütün derdimi unutup kahkaha atma isteğiyle dolup taştım.

Bunu duymayı beklemediği açıkça belliydi. Şaşkınlığını üzerinden hızlıca atıp, "Kıçımı sallarken kendimi düşünemiyorum," diyerek aramızdaki mesafeyi sanki onu zorla dans ettirecekmişim gibi biraz açtı.

Verdiği cevaba, yüzümü hoşnutsuzca buruşturarak karşılık verdim. "Sanata olan bakış açın gözlerimi yaşarttı."

"Sanata ve sanatçıya saygım var ama ben sanatçı olamam," dedi ve pis pis sırıttı. "Ama sanatçımı büyük bir zevkle izlerim." Aramıza açtığı mesafeyi yeniden kapatarak beklemediğim bir hamleyle beni kucağına çekti. "Hele ki kucağımda kucak dansı yaparsa çok zevke gelirim."

Kalçamın altında hissetmeye başladığım sertlik yüzünden gözlerim kocaman açıldı. Yine de gülümsemeden edemedim ve şaşkınlığıma karışan gülümsememle başımı iki yana salladım. "Sen arsızlığın vücut bulmuş halisin."

Kartal, "Hım," dedi ve parmaklarını başımın arkasından geçirip yüzüme yaklaştı. "Sadece sana karşı olan bu arsızlığımdan çok memnunum ve seni de memnun edeceğimden şüphen olmasın."

Memnun kelimesine yaptığı vurguyu görmezlikten gelip dudaklarımı kavramaya çalışan dudaklarına odaklandım ve temasıyla altdudağını

yavaşça ısırıp ondan ayrılarak kucağından kalktım. "Yeniden Eftalya'ya basılmak istemiyorum."

Bu defa yüzünü hoşnutsuzca buruşturan Kartal oldu. "Ben seni öpmeden duramam. Bu bana, soluk alma demekle aynı şey."

Yüz ifadesi karşısında içim kıyılınca üzerine uzanıp dudağına uzun bir öpücük kondurdum. "Bu gece bende telafi ederiz. Zaten hemen uyumama izin vermiyorsun."

Ben gülümsesem de Kartal gülümsemedi, yüzünü ciddi bir ifadeye büründürerek karşıma dikildi. Huzursuz bakışları, hoşlanmayacağım şeyleri söyleyeceğini açıkça haykırıyordu. "Bu gece sende kalmayacağım çünkü şehir dışına çıkmam gerekiyor. Birtakım işlerim var. Ayrıca yarın gece de çalışmayacağım. Ben çalışmayacağım için sen de izinlisin."

Üzerimden garip bir ürperti geçti. "Ne işin var?"

Kartal'ın bakışları personel odasının içinde gezindi ve ellerini pantolonun ceplerine yerleştirerek bakışlarını kapıya tutundurdu. "Buranın sevkiyat işleri, genelde başında ben olurum."

"Ne sevkiyatı bu?"

Kartal dümdüz bir sesle, "Alkol," dedi ve yeniden bakışlarını bana çevirdi. İfadesizliğini korumaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Hadi üzerini değiştir, bara geçelim."

Kartal'ın konuşurken hem benimle göz teması kurmaktan kaçınması hem de son dakika işinin çıktığını söylemesi içime sinir dalgasının yayılmasına sebep oldu. Tek kaşımı havalandırıp kollarımı göğsümde bağladım. "Planlı bir iş miydi yoksa son dakika mı çıktı?" İçkilerin istiflendiği mahzen göz önüne alındığında yeni bir sevkiyata ihtiyaç yok gibiydi. "Mahzen alkolle dolu."

Kartal'ın gözlerinde duyduklarından hoşlandığını belli eden ifade geçse de hoşnutluğunu diline yansıtmadı. "Burası tek yer değil. Türkiye'nin dört bir yanında şubesi var. Sadece ana kaynağı burası. Biz merkezdeyiz. Genelde planlı olur ama arada bazı aksaklıklardan dolayı gecikmeler ya da öne alınmalar yaşanır. Tıpkı bu gece olduğu gibi. Benim de az önce haberim oldu."

Kartal'ın, kulağa mantıklı gelen sözlerini duyunca bir an için kendimden nefret ettim. Her ne kadar Nefes'in dediklerine inanmasam da içimde bir yere şüphe tohumu ektiğini şimdi anlamıştım.

Sıkıntıyla nefes alıp kollarımı çözerek omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. "Senden bir gün boyunca ayrı kalmak fikrinden hoşlanmadım," deyince Kartal'ın kolları bedenimi sardı.

"İnan ki bu fikirden ben de nefret ettim ama gitmek zorundayım. Telafi edeceğim." Başımın üzerinden öptü. "Ayrıca çevrem oldukça genişsin. Birkaç kişiye haber salacağım ve ekibin için dansçı bulmaya çalışacağım ama çok heveslendirmek istemiyorum. Sadece elimden geleni yapacağımı bil."

Kartal'ın bu gece ve yarın gece yanımda olmayacağına öyle çok sıkılmıştım ki son söylediklerini sindirmem birkaç saniyemi aldı. Sonra birden kollarından çıkıp, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Senin için her şeyi yaparım. Gerekirse kıçımı bile sallarım."

"Kartal." Yüzümü buruşturarak gülmeye başlayınca Kartal gülüşümden öptü.

"Yeter ki hep böyle gül."

"Daha önce hiç dans etmedin mi?"

"Hayır ve benimle dans edersen o yarışmadan kesin elenirsin. O yüzden birini bulmaya çalışacağım."

Minnetle yüzüne baktım. "Belki gerek kalmaz, Nur halleder."

Kartal başını sallayıp, "Hadi üzerini değiştir, seni barda bekliyorum," dedi ve dudaklarımın üzerine tüy gibi bir öpücük kondurup odadan dışarı çıktı.

Bara geçtiğimde Kartal'ın çoktan önünde oluşan kuyruğa servise başladığını gördüm. Yanına geçmemle birlikte bana göz kırparken önündeki kuyruğun bir kısmı benim önüme geçti ve saatlerce sürecek olan yoğunluğum böylelikle başlamış oldu.

Hâlâ barmaidlikte iyi olduğum söylenemezdi. Kokteyller istediğim gibi olmuyordu ya da müşteri beğenmiyordu. Neyse ki yanımda Kartal vardı ve her hatamı bir şekilde telafi ediyor, önümdeki yoğunluğumu alabilmek için olduğundan daha hızlı önündeki müşterileri bitirmeye çalışıyordu.

Onun yükünü almam için beni işe almıştı ama girdiğim günden beri daha fazla çalıştığı ve yorulduğu aşikârdı.

Saatler sonra önümde tek kalan müşteriye dikkatlice baktığımda bu defa adamı hemen tanıdım. Bu adamı üçüncü görüşümdü. Daha önce çarpıştığım kız yüzünden beni düşmekten kurtaran ve Kartal'la gittiğimiz restoranda karşılaştığım adamdı.

Nefes'i tekinsiz bir adamla gördüğüm gün karşıma çıkınca Nefes'in bu adamı tutmuş olabileceğini düşünmüştüm ve tam da bugün Nefes'i ekipten kovmuşken yeniden karşıma çıkması tesadüf müydü?

Tenimden buz gibi ürperti geçerken konuşmak yerine kaşlarımı çatarak adama baktım. Adamsa tehlikeden uzak bir gülümsemeyle, "Bir bira alabilir miyim?" diye ricada bulundu.

Adama doğru temkinli bir bakış atıp başımı salladım ve ona arkamı dönerek birasını almaya gittim. Yeniden adama döndüğümde aynı gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

Birasını verince teşekkür ederek ayrılmak yerine yan tarafındaki bar taburesine oturdu ve bir kolunu bar tezgâhına yaslayarak pistte dans edenleri izlemeye başladı.

Adamın varlığından rahatsız olsam da yeni bir müşteri gelince ona odaklandım. Müşterinin siparişini alıp tam arkamı dönmüştüm ki adamın sesini duydum. "Burada çalışmaya yeni başladınız sanırım, sizi daha önce hiç görmemiştim."

Başımı yavaşça ona çevirdim. Yüz ifadesi oldukça ilgili görünüyordu. "Evet," dedim ve müşterinin içkisini hazırlamaya başladım.

Lakin adamın soruları bitecek gibi durmuyordu. "Yaşın tutuyor mu, küçük görünüyorsun?"

Adama doğru ters bir bakış attım. "Yirmi bir yaşımdayım, yeterli mi?"

Müşterinin içkisini verdiğimde adamın güldüğünü duydum. "Kızma hemen, sadece seninle muhabbet etmeye çalışıyorum."

Bu adamın son sözleri oldu. Kartal öfkeli bir tufan misali, yanı başımda gürleyerek esti ve adamı yakalarından tuttuğu gibi bar tezgâhının üzerinden kendi yüzüne doğru çekti.

Kartal'ın gücüne mi, sert tepkisine mi şaşırsam bilemeden Kartal dişlerinin arasından, "Benim seninle kendi şartlarımda muhabbet etmemi istemiyorsan bas git buradan!" deyince az ilerideki sahneden Eftalya'nın tedirginlikle bize baktığını gördüm. Sadece o da değil, birçok müşterinin bakışları bize dönmüştü.

Kalbimden aşağı korku dolu bir his yayıldı ve tüm bedenimi saran minik titremelerle, "Kartal lütfen," dediğimde adam da, "Sakin ol delikanlı, art niyetim yoktu," dedi.

Kartal burnundan soluyup sıktığı dişlerini birbirinden ayırmadan tiksinti dolu bir sesle meydan okudu. "Sınırımdan uzak dur!"

Adamın yakalarını bırakınca adam üzerini düzeltip devrilen birasına baktı ve başka bir şey demeden bizden uzaklaşmaya başladı.

Adamın uzaklaşmasıyla birlikte rahat bir nefes verdiğimde Kartal bana döndü. Koyu gözleri tüketici bir öfkeye bürünmüştü. "Biri sana seni tanımaya yönelik sorular sorduğunda onlara kişisel cevaplar verme."

Derin bakışları beni delip geçerken devrilen bardakla yanımdan ayrılınca şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Adamın amacının bu olduğunu anlamamıştım bile. Sorularının, beni tanımaya yönelik bir köprü olabileceği zihnimin hiçbir köşesinde yer edinmemişti. Öyleyse kimdi bu adam? İçime, adamın karşıma bilinçli bir şekilde çıktığına dair tedirgin edici bir şüphe oturdu.

"Bu adamı daha önce de görmüştüm."

Kartal bir hışım karşıma dikildi ve bıçak keskinliğinde bir sesle, "Nerede ve ne zaman?" diye sordu.

Kartal'ın düz ifadesi, duygularını gizleyen bir maske görevi görse de bakışlarının gerisindeki tedirginliği beni çoktan etkisi altına almayı başarmıştı. Panikle, "Ekin'in beni öptüğü geceyi hatırlıyo..." dedim ama düz ifadesinin, alev almış gibi kasıldığını görünce ne söylediğimi idrak ettim ve lafı nasıl yutacağımı bilemedim.

Kartal sakin kalmak istercesine gözlerini kapattı ve açmadan birkaç saniye öylece bekledi. Muhtemelen patlamamak için kendine telkinler veriyordu ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. Yumruk yaptığı ellerinin boğumları çoktan beyaza dönmüştü.

Gözlerini yeniden açtığında zemheriler kadar soğuk bir parıltıyla bakıyordu. "Sabrımı test etmeye mi çalışıyorsun? Eğer amacın buysa bil ki o gece, o itin yarattığı cehennemde hem öldüm hem de onu öldürmeyi her şeyden çok istedim." Sesi kana susamış zebani gibiydi. Kanında yuva edinen nefret alevi, hiç sönmeyecekti. Yüzüme vuran keskin solukları içindeki yangını haykırırken, "Sana tavsiyem, o iti bu gece öldürmemi istemiyorsan bana o geceyi hatırlatıp neden verme," dedi ve yüzüme aramızda boşluk bırakmayacak kadar yaklaştı. "Daha fazla canımı yakma!"

Cümlenin sonuna doğru Kartal'ın çatallı çıkan sesiyle içime öyle bir ağırlık oturdu ki altında ezilip adeta parçalarıma ayrıldım. Fısıltıya yakın bir sesle, "Özür dilerim, amacım canını yakmak değildi, ben sadece bir an panikle düşünmeden konuştum," deyince Kartal benden uzaklaştı ve hızlıca konuyu değiştirdi.

"O adam o gece sana bir şey dedi mi?"

Uzun uzun Kartal'ın yüzüne baktım. Benim sorunuma odaklanabilmek için kendi öfkesini ve acısını bastırmaya çalışıyordu. Pişmanlık dolu bir sesle, "Hayır, o gece bir kıza çarpmıştım ve beni düşmekten kurtarmıştı. Geçen gün de seninle gölet manzarası olan restorana gittiğimizde karşılaşmıştık ama konuşmamıştı hiç," dedim.

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan başını salladı ve tişörtünün yakasını boğulmaktan kurtulmak istercesine çekiştirdi. "Yüzümü yıkamam gerekiyor, hemen geliyorum," diyerek yanımdan ayrıldı.

Yaklaşık bir saat sonra telefonumu yanıma alma bahanesiyle Kartal'ın yanından ayrıldım ve personel odasına geçmek için içki odasının içine girdim.

Kartal'ın ne öfkesi ne de can sıkıntısı geçmişti ve benden garip bir şekilde uzak duruyordu. Onun bu haliyse kendime düşman olmamı sağlıyordu. Düşüncelerimin eşliğinde içki paletlerinin arasında biraz ilerlemiştim ki Eftalya'nın kısık sesle konuştuğunu duydum. Bir an için beni gördüğünü, bana konuştuğunu düşünsem de çok geçmeden telefonla konuştuğunu anladım.

Onu dinlediğimi düşünüp yanlış anlamaması için geri dönmüştüm ki Kartal'ın adını duyunca olduğum yerde kaldım ve merakıma yenik düşerek beni görmemesi için yanı başımdaki içki paletinin arkasına gizlendim. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum ancak Kartal hakkında konuşması, ayaklarımı zemine zincirlemişti sanki.

"Kartal için endişelenmekten vazgeç artık, o iyi. Bir daha eskisi gibi olmayacak."

Eftalya'nın sesini net duyuyordum ama ne demek istediğini anlamıyordum. Kartal hasta mıydı yoksa başka bir şey mi vardı?

Zihnimi talan eden soruların arasından bu defa Eftalya'nın telaşlı çıkan sesini duydum. "Rahat ol lütfen. Biri var, bir kız girdi hayatına. Adı Metis, onunla oyalanıyor. Müge'yi çoktan unuttu, güven bana. Ona dönmeyecek."

Eftalya'nın sözlerini duymamla başımdan aşağı kaynar suların dökülmesi aynı anda oldu. Müge de kimdi? Eftalya kime, neler söylüyordu? Ayrıca Kartal benimle oyalanıyor muydu?

Bir anda dört yanımı saran keder, zehirli bir sarmaşık gibi gırtlağıma ulaştı ve gırtlağımda acı dolu bir hıçkırık belirdi. Belirsizlik, soruların cevapları kadar can yakıcıydı. Avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırıp hıçkırığın geçmesini diledim.

Eftalya, "Dayıcığım, bana güvenmiyor musun?" deyince konuştuğu kişinin Kartal'ın babası olma ihtimaliyle iyice sarsıldım.

İçimde yarattığı yıkımdan habersiz, "Müge'nin yurtdışından dönmüş olması bir şeyi değiştirmeyecek. Tamam, Müge'yi çok sevdi. Ayrıldıklarında perişan da oldu ama Müge uğruna bir daha hastanelik olmayacak, o kötü günler bitti. Kartal o günleri atlattı, ona bakmaz artık. Diyorum ya, hayatında bir kız var. O iyi bir kız," diyerek kısa bir an duraksadı. Onun duraksamasıyla olduğum yere iyice sindim. Yakalanmaktan çok korkuyordum.

Daha kısık bir sesle, "Kartal, Müge'yi tam anlamıyla unutmadıysa bile dediğim kız unutturacaktır, için rahat olsun," dedi bir yemini fısıldar gibi. "Gözüm Kartal'ın üzerinde olacak. Olur da Müge yanına gelirse müdahale edeceğim ve sana haber vereceğim."

Birden etrafı yoğun bir sessizlik sardı. Muhtemelen Eftalya telefonu kapatmıştı ama söyledikleri sadece kulaklarımda değil, kalbimde de çınlıyordu. Etrafın yoğun sessizliğine rağmen içim mahşer yerine dönmüştü. Müge, Kartal'ın eski sevgilisiydi ve anlaşılan Kartal onu çok sevmişti. Şimdi de Müge denilen kız her neredeyse geri dönmüştü ve Kartal'ın babası da geçmişte ne yaşandıysa aynısının yaşanmasından korktuğu için Eftalya'yı arıyordu.

Kalbimdeki çınlama, içimi darmadağın etti ve gözlerime vurdu ama ağlamam çok saçmaydı. Sonuçta Kartal'ın geçmişte ne yaşadığı, kimi sevdiği beni ilgilendirmezdi. Yine de kulaklarımla duymak canımı fazlasıyla yakmıştı.

Gözyaşlarımın akmaması için avuç içlerimi gözlerime bastırdığımda Eftalya'nın ayak seslerini duydum. Ellerimi hızla gözlerimden çekip saklandığım yerde nefesimi tuttum. Onu dinlediğimi görürse büyük ihtimalle kıyameti koparacaktı ve benim ona ne cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sessizliği yaran ayak sesleri, ömrümden çalan bir yıla eşdeğerdi.

Neyse ki korktuğum olmadı ve Eftalya bara dönmek yerine personel odasına girdi. Tuttuğum nefesi yavaşça geri verdim. Eftalya'ya yakalanmamıştım ama kafamı toparlamak için girdiğim odada tamamen kafam karışmış bir halde kalakalmıştım. Üstelik ilk defa Kartal'ın, Ekin'in adını duyduğunda ne hissettiğini anlamıştım.

Yanımda gördüğündeyse ne hissettiğini bilmek dahi istemiyordum.

Kartal'ın beni merak edip arayacağını bildiğim için odadan çıktım ve doğruca yanına ilerledim ama üzerime ölü toprağı atılmış gibi hissediyordum.

Kartal da önündeki müşterisine içki servisi yapıyordu. Beni görünce müşterisini gönderip yanıma geldi. "Biraz daha gelmeseydin seni aramaya çıkıyordum."

Ekin'den dolayı bana olan kızgınlığı biraz geçmişe benziyordu. Burukça gülümsedim. "Tahmin etmiştim."

Kartal yüzümü keyifsizce süzüp, "İçeride bir şey mi oldu? Yüzün bembeyaz duruyor," deyince bir an için panikle yüzüne baktım.

Ona ne diyebilirdim ki? Eski kız arkadaşın dönmüş, baban korkudan Eftalya'yı aradı, ben de o anlara şahit oldum mu?

Kendi sorularıma yanıt vermek istercesine başımı iki yana salladım. "Bir şey olmadı, yorulmuşum. Üzerime ağırlık çöktü."

Kartal doğruca taburenin yanına gitti ve eline aldığı tabureyle yanıma geldiğinde tabureyi arkama bıraktı. "Sen dinlen, ben burayı idare ederim."

Kartal'ın yüzüne baktım. Gözlerinde, benim için endişelendiği açıkça okunuyordu ama Eftalya'nın, *onunla oyalanıyor* sözleri gözlerime perde indiriyordu.

Bir şeyler öğrenebilme umuduyla bakışlarımı yüzünden ayırmadan bıraktığı tabureye oturdum ve sahte bir gülümsemeyle, "Sevgilisine de hiç kıyamazmış," dedim.

"İnsan bir tek sevdiğine kıyamazmış."

Cevabı, beni mutlu etmek yerine içimdeki yıkımın üzerinden geçti. "Ya benden önce?"

Kartal'ın kaşları, bunu duymayı beklemediğini belli edercesine havalandı. "Benden önce derken?"

"Âşık olduğun kadınlar mesela."

Kartal'ın şaşkınlığı bu defa sesine de eşlik etti. "Âşık olduğum kadınlar?"

Onaylarcasına başımı salladım ama kalbim bunu duymayı kaldırmayacağını çığlık çığlığa haykırıyordu. "Sadece merak ettim."

Kartal cevap vermek yerine tezgâhın yanına gitti ve bulduğu bir kâğıda yazılar yazmaya başladı. Şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" diye sorunca başını kâğıttan kaldırmadan sadece bakışlarını bana çevirdi.

"Âşık olduğum kadınların listesini yazıyorum."

Şaşkınlığım kızgınlığa geçiş yaptı ve sinirle kaşlarımı çattım. "Ne?"

Kartal'ınsa dudakları kıvrıldı ve kâğıda geri döndü. Yazdıklarını bitirip kâğıdı katladığında müşterisi gelince, "Hemen geliyorum," diyerek yanıma geldi ve kâğıdı elime bıraktıktan sonra müşterisine döndü.

Kâğıdı hemen açmak istesem de Müge'nin adını göreceğimi bildiğim için açacak cesareti bulamadım. Birkaç dakika boş boş katlanmış kâğıda baktım. Neden kendime acı çektirdiğime dair bir fikrim yoktu ama Kartal'ın geçmişinden bir ize rastlamak karşı konulmaz bir merakla dolmamı sağlamıştı.

Derin bir nefes alıp kâğıdı açtım ve Müge'nin ismini aradım ama yoktu. Hiç kimsenin adı yoktu.

Sadece büyük harflerle, kusursuz bir elyazısıyla Metis Manas yazıyordu.

Başımı kâğıttan kaldırıp Kartal'a baktığımda müşterisini gönderdiğini, tezgâha yaslanmış bir halde bana baktığını gördüm. Bakışlarımız buluşur buluşmaz, "Senden başka hiç kimseye âşık olmadım," dedi lafı dolandırmadan. "Tek âşık olduğum kadın sensin."

İçimdeki mahşere Kartal'ın sözleriyle cennet üflendi ve korkudan çarpan kalbim, aşktan çırpınmaya başladı ama aklıma Müge gelince çırpınışlarım can çekişerek son nefesini verdi. Eftalya, Müge'yi bana direkt söyleseydi ona inanmazdım ama telefondaki konuşmasına bizzat şahit olan bendim. Muhtemelen Kartal da beni üzmemek için yalan söylüyordu ve ilk kez bir yalanını yakalıyordum.

Ne bekliyordum ki? Elbette Kartal bana geçmişini anlatmayacaktı. Yalana zemin hazırlayan, geçmişi sorgulayan aptal bendim.

Müşteri gelince Kartal ona döndü. Bense başıma saplanan keskin ağrıyla baş başa kaldım.

Kartal'ın motosikletinden indiğimde kendimi oldukça mutsuz hissediyordum. Tek mutsuz olan ben de değildim. Kartal'ın duruşu sakin olsa da gözlerindeki hüznü açıkça görebiliyordum.

Avuç içini yanağıma yaslayıp parmağını elmacıkkemiğime sürttü. "Sana zaafım olduğunu biliyorsun, tanrıçam. Bana yardımcı ol ve asma güzel yüzünü. Söz veriyorum, şu işlerimi bir halledeyim, bir daha seni yanımdan ayırmayacağım. Kimse seni benden alamayacak."

Biraz daha mutsuzca Kartal'a bakarsam gitmeyeceğinden emindim. İşine engel olmamak için gülümsemeye zorladım kendimi. "Ama sürekli arayacaksın, en azından sesinden mahrum kalmak istemiyorum."

Kartal yorgun bir gülümsemeyle başımın üzerinden öptü. "Artık gitmem gerekiyor, bulduğum her fırsatta seni arayacağım."

Başımı sallayıp koşar adımlarla eve doğru ilerledim. Kapıdan içeri girmeden son defa Kartal'a baktım, içeri girmemi bekliyordu. Zoraki gülümseyip içeri girdim.

Apartmandan içeri girmemle birlikte omuzlarım yenilgiyle çöktü. Kalbimin ortasında büyük bir boşluk oluşmuştu. Eftalya'nın söyledikleri, Nefes'in söyledikleri, Kartal'ın bana olan bakışları ve yaşadıklarımız...

Kartal'a olan inancım ve güvenim sonsuzdu. Nefes elbette yalan söylüyordu ama Eftalya'nın söyledikleri... Geçmişte kalsa bile canımı yakmayı başarmıştı.

Kartal, Müge'yi yeniden görse benden ayrılmak ister miydi? İşte asıl canımı yakansa bu soruya ihtimal vermekti.

Düşüncelerimin arasında merdivenleri tırmanıp eve girdim. Birazdan güneş doğacaktı. Güneş ışınları çoktan evin duvarlarında dans etmeye başlamıştı. Daha fazla gecikmeden yatmam gerekiyordu yoksa gövde gösterisi yaptığım ekibin dans provasına geç kalacak olan bendim.

Doğruca odama girip kendimi yatağın üzerine bıraktım. Yorgunluktan ölüyordum, bir an önce uyumak istiyordum ama zihnime sürekli sızan sorulardan dolayı uyuyabilecek gibi durmuyordum. Ilık bir duşun sinirlerimi yatıştıracağını düşünerek yatağımdan kalktım.

Yeniden gözlerimi araladığımda saat öğleden sonra dörde geliyordu. Duştan sonra uyumaya çalışsam da kafamda dönüp duran sorular yüzünden neredeyse öğlene yakın uyuyabilmiştim.

Telefonumu elime alıp Kartal'dan herhangi bir mesaj olup olmadığına baktım. Mesajını görünce hafifçe gülümsedim. Uyandığımda yazmamı istiyordu. Hemen aramak istesem de uyuyabileceğini ya da işinin başında olabileceğini düşünerek dediği gibi uyandığımı yazıp aramasını beklemeye başladım ama bekleyişim boşa çıktı.

Bir saat sonra prova başlayacağı için yataktan kalkıp doğruca lavaboya gittim.

Mutfağa girdiğimdeyse Rüya'nın yiyecek bir şeyler hazırladığını gördüm. Beni görür görmez, "Provaya aç gitmemen için bir şeyler hazırladım," deyince minnetle gözlerine baktım.

"Teşekkür ederim," diyerek sıkıca sarıldım.

Rüya kollarımın arasında huysuzca kıpırdandı. "Nefes'in dediklerine takıldın, değil mi?"

"Hayır, o değil," diyerek kollarının arasından çıkıp sandalyeye oturdum. "Eftalya'nın söyledikleri canımı sıktı."

Rüya çayımı doldurup tam karşıma oturdu. "O geçen gece de senin canını sıkmıştı, değil mi?"

İçimi çekip, "Evet ama bu defaki öyle değil," dedim ve şahit olduğum konuşmayı ona da anlattım.

Anlatacaklarımı bitirince Rüya'nın yüzü bozuldu. "Nefes'in dediği kız Müge olmasın?"

Böyle bir ihtimali aklıma bile getirmemiştim, daha doğrusu getirmek istememiştim. Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Saçmalama, tamam, geçmişte Kartal'ın kız arkadaşı olmuş olabilir ama beni aldatmaz."

Rüya düşüncelere dalmış gibi bir süre sessiz kalsa da sonunda, "Özür dilerim, amacım aklını daha fazla karıştırmak değil. Enis olayından sonra erkeklere güvenim fazlasıyla azaldı. Ama..." dedi ve sessizliğinin sebebini fısıldadı. "Enis konusunda Nefes'in doğruyu söylediğini ikimiz de biliyoruz."

Aldığım soluk ciğerlerime ulaşamadan kesildi. "Hayır," dedim tıslar gibi. "Kartal o kız uğruna beni terk edebilir ama beni aldatmaz." Rüya'nın bana acıyormuş gibi bakan ifadesinden hoşlanmayıp oturduğum yerden ayağa kalktım. "Bugün iştahım yok, üzerimizi değiştirip bir an önce dans provasına gidelim. Zaten Eren'den dolayı eksiğiz."

Rüya da aceleyle ayaklanıp, "Kartal kesin aldatıyor demedim, yanlış anlama beni ve lütfen bir şeyler atıştır," deyince az önceki ifadesine tezat pişmanlıkla bezenmiş gözlerinin içine baktım.

"Bu gece Kartal'ın işi var, bara gitmeyeceğim. Dans provasından sonra eve pizza söyleriz, film gecesi yaparız."

Rüya üzgün üzgün başını salladı ve hazırladıklarını toplamaya başladı.

Cebimden telefonu çıkarıp herhangi bir mesajın olup olmadığına baktım. Kartal'dan hâlâ ses yoktu. Sıkıntıyla nefes alıp odama geçtim.

Yarım saat sonra Baraka'ya geldiğimizde ekip, bir çift eksikliğiyle beni bekliyordu. Onları bir arada görmek dakikalar sonra yüzümü güldürse de

ekibin arkasında Nur'u görünce gülümsemem genişledi ve koşar adımlarla yanına gidip kollarımı boynuna sardım. "Seni yeniden aramızda görmek çok güzel."

"Ben de burada olduğum için mutluyum."

Nur'la birbirimizden ayrıldığımızda Yamaç kolunu Rüya'nın omzuna attı. "Yine eskisi gibiyiz."

Nur, Yamaçla Rüya'yı kısaca süzüp, "Pek eskisi gibi olduğu söylenemez, sizin düşman olmanız gerekmiyor mu?" deyince Rüya, Yamaç'ın kolundan kurtulup Nur'a sarıldı.

"Bazı şeyler eskisi gibi değil. Artık Yamaç'a gıcık olmuyorum."

Nur gülümseyerek, "Ooo," dediğinde Baraka'nın kapısını açıp içeriye girdim. Ekip de hemen arkamdan içeri girip kapıyı kapattı.

Onlar içeri girince bakışlarım Lodos'u buldu. Uzun bir süreden sonra onunla ilk kez dans edecektim. Birbirimize uyum konusunda sıkıntı yaşayacağımızı sanmıyordum çünkü Ekin'le ilişkiye başlamadan önce genelde Lodos'la dans ederdim ve Ekin'le olduğumuzdan çok daha uyumlu olduğumuz sugötürmez bir gerçekti.

Lodos izlendiğini anlamış gibi bana bakınca ona göz kırpıp bedenimi Nur'a çevirdim. Yeni birini bulana kadar tek başına dans edeceği için ona hareketlerimizden bahsedecektim ki Baraka'nın kapısı açıldı. Gelen kişiye bakınca gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Gelen Eren'di.

Mahcup bir ifadeyle yüzüme bakıp, "Provaya geç kaldım mı?" dediğinde bir an sesimi bulamadım.

Sesimi bulduğumdaysa şaşkınlıkla, "Yani bizimle misin?" diye sordum.

"Evet, ekipten ayrılmayı düşünmüyorum."

"Ya Nefes?"

Eren ciddi bir tavırla, "Nefes olgun bir kız, anlayışla karşıladı," dedi.

Eren'in sözlerine ilk tepki Rüya'dan geldi. Mırıldanırcasına, "Olgun kız görmesek," deyince Yamaç dirseğiyle karnını dürttü.

Eren'in de bakışları Rüya'ya dönmüştü ve ters ters yüzüne bakıyordu.

Yeni bir sorun çıkmaması için araya girdim. "Bizimle olmana çok sevindim, hadi hemen provaya başlayalım," dedim ve ekibin yerini almasını sağlayıp hüznümü dakikalarca sürecek dansın içine bıraktım.

Prova bittikten sonra ilk işim telefonuma bakmak oldu. Kartal'ın aradığını görünce gülümsedim. Yaklaşık on beş dakika önce aramıştı. Hemen

telefonuma sarılıp Kartal'ı aradım ve heyecanla açmasını beklemeye başladım. O sırada ekip de Baraka'dan ayrılıyordu, bir tek Rüya yanımda kalmıştı.

Çok geçmeden heyecanlı bekleyişim hazanla son buldu. Kartal açmamıştı. Dudaklarımı hüzünle büküp telefonumu kapattığında Rüya, "Açmadı mı?" diye sordu.

"Müsait değil sanırım, bir türlü denk gelemedik."

Rüya, "Birazdan arar, merak etme," dedi ve hevesle kendi telefonuna sarıldı. "Ben şimdiden pizza siparişlerini veriyorum, biz eve gidene kadar anca yola çıkar. Çok açım."

Rüya'nın hevesli hallerine gülümseyip telefonumu arka cebime koydum ve Rüya ile birlikte Baraka'dan çıktım.

İçimde garip bir sıkıntı vardı. Buna, Kartal'la gün boyu konuşamamış olmamın sebep olduğunu bilsem de bir yanım başka bir sorun olduğunu söylüyordu ama belirsizlik, önümde dipsiz bir kuyu kadar karanlık görünüyordu. Sorunu görmezlikten gelerek sıkıntımı Kartal'la konuşmamış olmama mühürleyip Rüya'nın, Yamaç'la yaşadıkları anılara kendimi vermeye çalıştım.

Dakikalar sonra eve girdiğimde kendimi terden dolayı yapış yapış hissediyordum. Telefonumu da yanıma alarak doğruca banyoya girdim. Üzerimdeki kıyafetlerden hızlıca kurtulup suyu açtım ve suyun altına girmeden önce son bir kez telefonuma baktım. Sesi açıktı, çaldığında duyacağımı bilmeme rağmen baktım ama Kartal aramamıştı. Kötü bir şey olmadığına dair kendime telkinler vererek suyun altına girdim.

Duştan çıktığımda pizzalar çoktan gelmişti. Doğruca mutfağa geçip telefonumun ekranını rahatça görebileceğim yere bıraktım ve Rüya ile birlikte masayı hazırlamaya başladım. Bakışlarım da ara ara telefonuma kayıyordu ama Kartal'dan hâlâ ses çıkmamıştı.

Rüya bakışlarımı fark edip, "Neden yeniden aramıyorsun?" diye sorunca sanki bu anı bekliyormuşum gibi telefonumu kulağıma götürdüm ama bu defa da tamamen kapanmıştı.

İçimi saran yoğun sıkıntıdan dolayı elimi göğüs kafesime götürdüm ve üzerinde ağır ağır ileri geri hareket ettirdim. "Kapalı."

"Şarjı bitmiştir belki."

Kötüyü düşünmemek için, "Muhtemelen," diyerek sandalyeye oturdum ve pizza kutusunu açtım. "Soğutmadan yiyelim."

Rüya da başını sallayıp karşıma oturdu ve pizzasını yemeye başladı. Bir yandan da telefonundan izleyebileceğimiz filmlere bakıyordu. Her baktığı filmin konusunu yüksek sesle okuyor, beğenip beğenmediğimi soruyordu ama benim aklım Kartal'daydı. Sadece bedenim Rüya'yla birlikteydi.

Yemekten sonra izleyeceğimiz filme karar versek de Kartal'ı aradığımda telefonunun hâlâ kapalı olduğunu duyunca odaya sığamadım ve sigara içme arzusuyla dolup taştım ama kahretsin ki Kartal'ın aldığı sigara yanımda değildi, barda kalmıştı.

O gece amcamı aramak için içtiğim sigaraya bir daha ihtiyaç duymamıştım ama şimdi onu içebilmek için dört dönüyordum. Bakışlarımı saate çevirdim. Saat 21.00'e geliyordu ve evin yakınındaki tekelden sigara alabilirdim.

Oturduğum yerden ayağa kalkıp, "Sigara alıp geliyorum," deyince Rüya duyduklarından hoşnut olmamış gibi yüzünü buruşturdu.

"Yine mi, Metis? Saçmalama artık. Bıçaklandığında içtin, baban ölünce içtin ama şimdi Kartal'a ulaşamıyorsun diye mi içeceksin?"

Sigara konusunda sorgulanmaktan bıkmıştım. Sıkıldığımı belli edercesine, "Of Rüya, başlama," dedim ve para almak için odama yöneldim. "Sakinleşmem gerekiyor, anlayış göster."

Rüya'nın bir şey demesine fırsat bırakmadan odama girip cüzdanımı aldığım gibi çıktım. "Birazdan geliyorum," diyerek evden ayrıldım.

Dışarı çıkmamla beraber daha da boğulduğumu hissettim. Hava mı çok sıcaktı yoksa ben mi bunalıyordum, bilmiyordum ama sokağa dahi sığamıyor gibiydim. Sığamadıkça hapsolduğum karanlığa tutulacak ışık gibi sigaraya muhtaçlığım artıyordu.

Adımlarımı hızlandırdım.

"Bu saatte dışarıda ne arıyorsun?"

Ağacın arkasından bir anda karşıma Ekin çıkınca korkuyla olduğum yerde sıçradım. Tanıdık bir ses duymama rağmen tüylerim diken diken olmuştu. Sakin görünmeye çalışarak, "Sigaram bitti, almaya gidiyordum," dedim.

"Bu saatte mi?" Ekin'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Benden isteseydin, ben sana alır gelirdim."

Kendimi o kadar çok bunalmış hissediyordum ki Ekin'i bir saniye bile dinleyecek sabrım yoktu. "Kendim hallederim, yine de sağ ol."

Ekin'i es geçip yürümeye devam ettim ama bu durum uzun sürmedi. Ekin önüme geçerek beni durdurdu. "Sabırsız görünüyorsun. Sabırsızlığının nedeni sigaraysa alana kadar benimkiyle idare et." Parmakları arka cebine uzandı ve cebinden çıkardığı sigara paketini bana uzattı.

Ekin'e tahammülüm yoktu ama sigara içme arzusu beni çoktan ele geçirmişti ve bu uğurda sigarasına tenezzül edebilirdim. Hevesle pakete uzanıyordum ki paketi, hızlıca geri çekip içinden bir sigara çıkardı. "Sigaranı yine ben yakabilir miyim? Eskisi gibi..."

Ekin'in özlem dolu tınısından hoşlanmasam da ciğerlerimi saran yoğun arzudan başka bir şey düşünemiyordum. Kontrolsüz bir istek duyuyordum ve daha fazla sigarasız kalamayacaktım. Başımı tereddütsüzce salladığımda parmak uçlarının arasına kıstırdığı sigarasını dudaklarımla buluşturdu. Bakışları, gözlerimle dudaklarımın arasında gidip geliyordu ve sabırsız soluklarım onu eğlendiriyor gibi bir hava takınıyordu. Sinirle iç çekmemle birlikte mesajı alıp elindeki çakmağı ateşleyince gözlerim dans eden kızıl aleve indi. O alevin dışarıda değil, ciğerlerimdeki kanın ritminde dans etmesine ihtiyacım vardı.

İçimi ürperten bir istekle alevin sigaramla buluşmasını beklerken havadaki cehennem sıcağına rağmen bir anda esen soğuk rüzgâr sigaramı yakmadan söndürünce çakmağı yeniden ateşlemesi için Ekin'e baktım fakat Ekin sigaramı yakmak yerine arkamdaki bir noktaya kibirli bir gülüş atarak yanımdan uzaklaştı. Şaşırmıştım ama rüzgâr yeniden esince şaşkınlığım kısa sürdü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hissediyordum, gelmişti. Arkamda o vardı.

Deli gibi atmaya başlayan nabzımın eşliğinde yavaşça bedenimi geriye döndürdüm ve ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirmiş Kartal'ı gördüm. Sakin görünüyordu ama gözlerindeki ifade daha çok sakinliğini korumaya çabalıyor gibiydi.

Karanlık bakışları ağır ağır dudaklarımdaki sigaraya inince bedeni gözle görülür şekilde kasıldı. "İçtiğin her sigarada, içine işleyen her zehirde kendimi uçurumun kenarında bulurdum. Bu geceyse onun sigarasını içtiğinde kendimi uçurumun dibindeki kayalıklarda buldum."

Kartal'ın sözleri bedenimde darbe etkisi yaptı ve titremeye başlayan sigaranın dudaklarımın arasından düşmesine sebep oldu. Sigaram düşünce Kartal bakışlarını, gözlerime tırmandırdı. Kaybolmuş gibi gözlerimde bir ışık arıyordu. Belki sakinleşmek belki de Ekin'e olan nefretinden dolayı içindeki kıyımı durdurabilmek için.

Gözlerimiz birbirine değer değmez içimde tüten özlemi, bedenimi öfkeyle dalgalandırdı ve kaşlarımı çatmama sebep oldu. Ona doğru bir adım atarak, "Neredeydin, sana ulaşamadıkça meraktan öldüm, haberin var mı?" diye çıkıştım. "Telefonun neden kapalıydı?"

Kartal soğuk ifadesini bozmadan, "İşim erken bitti. Seni görmek istedim ama yoldayken şarjım bitmiş. Telefonumu şarj etmek yerine direkt sana geldim," dedi ve duraksayıp giden Ekin'in arkasından baktı. "O itin etrafında olmasından nefret ediyorum."

Kartal öfkesine yenik düşüp konuşmak yerine dişlerini sıkmaya başlayınca ona doğru yeniden adımladım. "Şimdi karşılaştık. Sana ulaşamayınca eve sığamadım ve delirmiş gibi sigara içmek istedim. Sigara almak için evden çıktığımda karşıma çıktı." Kaşlarımı iyice çatarak, "Sigara içmemi istemiyorsan bir daha sana ulaşmamı sağla," dedim ve tam karşısında durdum. "Sana bir şey oldu diye nefes alamadım."

Sesim inler gibi çıkınca Kartal'ın sert yüz ifadesi yumuşadı ve samimi bir pişmanlıkla bedenimi güçlü kollarının arasına hapsedip, "Özür dilerim ama elimde olan bir şey değildi," derken sakin çıkan sesi yeniden aldığı solukla sertleşti. "İşlerin erken bitme sebebi de bir sıkıntının çıkması. Şimdi başka bir yere gitmek zorundayım. Gitmeden seni görmek için geldim."

Sığındığım sıcak bedeni ve özlediğim kokusu saatlerdir kurduğum teorilerden, öfkeden, sıkıntıdan arındırmış yağmurlu bir sonbahar gününde battaniye altında kitap okumak gibi huzur vermişti ama şimdi duyduklarım nefesimi hızlandırarak göğüs kafesimin sertçe inip kalkmasına sebep olmuştu. Hızla Kartal'ın bedeninden ayrıldım. "Yine mi? Kartal ne işi bu böyle?"

"Sevkiyat işi olduğunu biliyorsun."

Elinden şekeri alınmış çocuk huysuzluğunda, "Ne zaman bitecek?" diye sordum.

"Bu gece biter ama ne zaman biter bilmiyorum." Kartal yeniden aramızdaki mesafeyi kapatıp başımın üzerinden öptü. "Yarın aynı saatte seni almaya geleceğim."

"Yine şehirden ayrılacak mısın?"

"Hayır, buradayım ama şimdi gitmem gerekiyor." Kaşlarını çatarak konuyu değiştirdi. "Sigara alacak mısın?"

İçimdeki içme arzusu Kartal'ın iyi olduğunu görünce buhar misali yok olup gitmişti. "Hayır, almayacağım."

Kartal geldiğinden beri ilk kez gülümseyip, "Hadi o zaman seni eve götüreyim," dedi ve belimi sararak yan yana yürümemizi sağladı.

Saniyeler içinde evin önüne geldiğimizde benden hemen ayrılacağını düşünsem de beni apartmanın içine yönlendirdi ve içeri girer girmez sırtımı duvarla buluşturup dudaklarımı sertçe kavradı. Dudaklarında hem özlem hem de öfke vardı ve fırtınaya kapılmış bir arzuyla dudaklarımı talan ediyordu. Aynı özlemle öfke bende de vardı ve göğsümdeki birikimler dudaklarıma vuruyordu.

Benzer arzu tufanıyla karşılık verince yarattığı hortumun içinde sağa sola sürüklendim. Sürüklendikçe daha sert öpmeye başladım. Sonunda ona duyduğum aşk ve ihtiyaç, dudaklarımız arasındaki kavgayı tüketip bizi saf dürtüsüyle baş başa bıraktı.

Nefesim kesilince Kartal dudaklarımdan kopup alnını alnıma yasladı. "Öptükçe daha çok acıkıyorum sana. Benim bu halim ne olacak?"

Gülümseyerek, "Yarın gece istediğimiz gibi hasret giderebileceğiz," deyince Kartal benden ayrıldı ve keyifsizce yüzüme baktı.

"Yarını, yarın gece konuşuruz."

Demek istediğinden hiçbir şey anlamamıştım. "O ne demek?"

"Yarın çalışacağız ama sevkiyat için yine gidebilirim."

Keskin bir karmaşa mantığımdan dudaklarıma süzüldü. "Sevkiyat neden bu kadar uzun sürüyor?"

Kartal, "Orası biraz karışık," dedi ve dudaklarımın üzerine tüy gibi öpücük kondurduktan sonra benden tamamen ayrıldı. "Artık gitmeliyim."

Verdiği cevap tatmin edici değildi. İşin ne olduğunu bana tam olarak söylemiyor ve ısrarla beni bu işin dışında tutmaya çalışıyor gibi duruyordu. Üzerine gitsem de istediğim cevapları alamayacağıma dair his, başımı sallamama sebep oldu. Ben başımı sallayınca Kartal apartmandan çıktı. Garip olansa motosikleti yanında yoktu ve neyle geldiği ya da nasıl bir anda ortaya çıktığına dair bir fikrim yoktu. Merakla apartmandan çıkıp Kartal'a baktım ama çoktan buhar olup uçmuştu.

Şaşkınlıkla içeri girip merdivenlerden yukarı çıktım. Anahtarımı yanıma almamıştım. Kapıyı çalmamla Rüya'nın açması aynı anda oldu. Bıraktığım gibi yüzü asıktı. "Aldın mı sigaranı?"

Şaşkınlığım sesime de yansırken, "Almadım," diyerek içeri girdim.

Rüya da hemen peşimden geldi. "Neden?"

"Çünkü Kartal geldi, aşağıda onunla birlikteydim. Onun iyi olduğunu görünce almaktan vazgeçtim."

Rüya sanki Kartal arkasındaymış gibi kapıya baktı. "Şimdi burada mı?"

"Hayır, gitti."

"Neden gelmiş?"

"Beni özlemiş."

"Neden gitti?"

"İşi varmış."

Rüya da tıpkı benim gibi kafası karışmış bir halde bana baktı, ardından omzunu silkeleyip, "İyi olduğunu gördün ya, önemli olan o," dedi ve bilgisayarının karşısına oturdu. "Bak bize cips hazırladım, hadi film izleyelim."

Kafamı karıştıracak daha fazla bir şey düşünmek istemediğim için kendimi Rüya'ya vermeye çalışarak yanına oturdum ve geceyi akışına bıraktım.

Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz kendimi doğruca mutfağa attım. Dün geceki mutsuz ve bitkin halime nazaran güne biraz daha keyifli başlamıştım. Buna en büyük etkense Kartal'ın gece araması olmuştu, bu durum rahatça uyuyabilmemi sağlamıştı.

Mutfakta biraz fazla ses çıkarmış olmalıyım ki Rüya somurta somurta mutfağa girdi. "Bu ne gürültü ya? Uykumun içine ettin."

Mahcup bir ifadeyle dudaklarımı gerdim. "Üzgünüm, sadece kahvaltı hazırlamak istemiştim."

Rüya masaya bakınca ufak bir ıslık çaldı. "Vay, döktürmüşüz."

"Biraz," dedim ve çayı bardaklara doldurmaya başladım. "Çok açım, hemen başlayalım."

Rüya, "Lavaboya girip geliyorum," diyerek koşar adım mutfaktan çıkınca haline gülümsemeden edemedim. Yemek yemeyi çok sevdiğinden kalbine giden yol direkt midesinden geçiyordu.

Rüya geri döndüğündeyse masa çoktan hazırdı. İkimiz de hevesle oturup keyifli bir kahvaltı yapmaya başladık.

Ta ki Nefes'ten bana gelen mesaja dek.

Telefonu elime alıp mesajı okuduğumda ağzımdaki lokma, az daha boğazımda kalacaktı. Mesajında bana yalan söylemediği, Kartal'ın şu an Greendoor'da dediği kızla birlikte oturduğu yazıyordu.

Rüya yüz ifademi görünce tedirginlikle, "N'oldu?" diye sordu.

Sanki okuduklarım gerçek değilmiş gibi mesajını tekrar tekrar okuduktan sonra telefonumu Rüya'ya verdim ve gözlerinin şokla açılmasını izledim.

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

Yüzümü buruşturup, "Muhtemelen Eftalya'dan bahsediyor," deyince Rüya, "Fotoğraf istesene," dedi.

"Olmaz. Bu, ona inandığımı gösterir ve zafer kazandığını zanneder. Gerek yok."

"O zaman Nefes'in doğruyu söyleyip söylemediğini anlamanın tek yolu var, bara gideceğiz."

Kartal'ın beni aldatmayacağına öyle çok inanıyordum ki içimde ufacık bir şüphe parıltısı yansa suçluluk duygusuyla alelacele o parıltıyı söndürüyordum. "Saçmalama Rüya. Nefes ya yalan söylüyor ya da yanındaki Eftalya."

"Ya Müge'yse?" Rüya farkında değildi ama kalbime kızdırılmış demir saplıyordu. Kalbimdeki acı, sesimi kesince Rüya yeniden konuştu. "Bence kılık değiştirerek gidelim. Böylece hem Kartal hem de Nefes bizim olduğumuzu anlamaz."

Kaybettiğim sesim, Rüya'nın saçmalamasıyla yeniden can buldu ve şiddetle karşı çıktım. "Asla olmaz, bir daha aynı hayatı yapmam. Hem Kartal beni her durumda tanır, rezil olurum. Hayatta kabul etmem. Ayrıca baban seni daha affetmedi bile. Yeniden karakollara mı düşmek istiyorsun?"

"Bu defa o şekilde değil." Rüya düşünür gibi yapıp, "Tamam, o zaman sen arabada kal, ben içeri girerim. Kartal beni tanıyamaz, merak etme," dedi ve cevap vermeme bile fırsat tanımadan masadan kalktı.

On dakika sonra Rüya saçlarının tamamını siyah bir şapkanın içine hapsetmiş, ağzında siyah bir maske, gözlerindeyse siyah bir gözlükle karşımda dikiliyordu.

Rüya'ya inanamayan gözlerle bakıp, "Asıl böyle daha dikkat çekicisin," deyince omuzlarını silkti.

"Evet ama kim olduğum belli değil, yüzümdekileri de zorla alacak halleri yok ya."

Bu doğru değildi. Yaptığımız tamamen saçmalıktan ibaretti ama bir yanım... İçime ekilen şüphe tohumu çoktan filizlenip ruhumu zehirlemişti.

Çaresizlikle omuzlarımı düşürüp, "Bence gitmemeliyiz, Kartal bana yanlış yapmaz," diye inledim.

Rüya destek olmak istercesine, "Bence de yapmaz ama her ne kadar inkâr etsen de içinde seni yiyip bitirmeye hazır bir şüphe var ve Kartal'a her ulaşamadığında bu şüphe seni yoklayacak. Oraya gidip bir şey olmadığını gözlerimizle görelim, her şey bitsin," deyince haklı olduğunu bildiğim için dediklerine başımı sallamaktan başka çarem kalmadı.

Yaklaşık bir saat sonra Greendoor'a geldiğimizde arabayı Kartal'ın görmeyeceği bir yere park ettim ve Greendoor'a giren Rüya'ya suçluluk içinde bakmaya başladım. Yapmamam gereken bir şeyi yapıyordum ve Kartal'ın yüzüne nasıl bakacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Çok geçmeden telefonum çalmaya başlayınca kısa bir süre telefona baktım. Rüya arıyordu ve içeriden bilgi verecekti. Biliyordum ki Nefes yalan söylüyordu ama yine de... Daha fazla düşünmeden telefonumu açıp Rüya'nın sesini duyabilmek için hoparlöre verdim. "Kartal burada yok, resmen oyuna getirildik."

Kalbimin ortasındaki boşluk öyle huzurla doldu ki az daha huzurdan çatlayacaktı. "Ben sana demiştim, hadi kimseye görünmeden buraya gel."

Rüya, "Tamam," demişti ki birden, "Kartal içeriden çıktı, bara geçiyor," dedi kısık bir sesle.

Kalbimdeki huzur yerini korkuya bıraktı. Hızlanan kalp atışlarımın eşliğinde, "Yalnız mı?" diye sordum.

"Yalnızdı ama şimdi Eftalya geldi."

Hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmek için elimi kalbimin üzerine bastırdım. Resmen duygudan duyguya geçiş yapıyordum. Rahatlamış bir halde bilmiş bilmiş sırıttım. "Eftalya olduğunu biliyordum."

Rüya'nın cevap vermesini beklesem de araya aniden sessizlik çöktü. O sessizlikte Rüya'nın hızlanan soluklarını rahatlıkla duyabiliyordum.

Onun ölüm sessizliği, bana arabanın içinde mezar oldu ve arabaya sığamadığımı hissedip dışarı çıktım. "Rüya bir sorun mu var?"

"Metis," dedi Rüya titremeye başlayan sesiyle. "Şu an yanlarına bir kız daha geldi ve..."

Deprem mi oluyordu yoksa yer mi ayaklarımın altından kayıyordu, bilmiyordum ama düşeceğimi hissediyordum. Arabadan destek almak istercesine sıkıca kaputuna tutunup, "Ve ne Rüya?" diye çıkıştım. "Ne görüyorsun?"

Rüya, "Ama sakin olacaksın, tamam mı?" deyince çenemin kasıldığını hissettim.

Tıslar gibi, "Ne görüyorsun?" diye tekrarladım.

"El ele tutuşuyorlar."

Yüzüme bir yumruk yesem sanırım bu kadar sarsılmazdım. "Ne?" diye haykırdığımda yoldan geçen birkaç kişi dönüp bana baktı.

"Kartal, kızın eline uzandı. Şimdi de el ele yürüyorlar, arka kapıdan çıkacaklar."

Hâlâ duyduklarıma inanmak istemiyordum. Kartal'ın beni aldatmayacağına kendimi öyle çok inandırmıştım ki kendi gözlerimle görmeden inanmayacaktım da. Telefonumu kapatıp adımlarımı hızlandırarak arka kapının olduğu sokağın başına geçtim ve kapıdan çıkmalarını beklemeye başladım.

Çıktıklarındaysa kalbim atmayı bıraktı ve göğsümün orta yerine buzdan bir kütle yerleşti. Ne Nefes ne de Rüya...

İkisi de yalan söylemiyordu.

Kartal başka bir kadınla el eleydi.

Kartal beni aldatıyordu!

Midem kusma isteğiyle sızlayınca avuç içimi dudaklarımın üzerine bastırıp yanındaki kadına baktım. Uzun boylu, omuzları geniş, kumral bir kadındı. Kartal'ın ifadesi dümdüz olsa da kadın gülümseyerek ona bir şeyler anlatıyordu.

Motosikletin yanına gelince ellerini birbirlerinden ayırdılar. Kartal, kaskı kendi başından geçirip motosikletine bindi.

Kadın da binmeye yeltenmişti ki Eftalya koşarak kapıdan çıktı. "Müge, çantanı unutmuşsun."

14. BÖLÜM

VEYL

Kartal'ı tanıdığım ilk gün önce ondan korkmuş, ardından ona kızmış, sonunda hayatımı onun ellerine bırakmıştım. O günden sonra da yavaş yavaş kalbime dayanmış, zehirli bir ilaç gibi kanıma zerk etmişti. Kanımda dolaştıkça ayaklarımı yerden kesmeyi başarmış, aşkıyla yeniden hayat bulduararak göklerin en tepesine çıkarmıştı.

Mutluydum, hiç olmadığım kadar mutluydum. Kalbim, onun ellerinde küçük bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu.

Hissettirdiklerinin akımına kapılarak kalbim duracak kadar sevmiştim onu. Düşünmeden, korkusuzca teslim etmiştim kendimi. İçimde bir yerlerde, içinde onun da yer aldığı camdan bir gelecek inşa etmiştim ama şimdi...

Gördüklerimin dehşeti, camdan geleceğimi paramparça etmişti ve ben, o camın kırık parçalarında kendimi arıyordum şimdi.

Müge'nin adını duyuncaysa kulaklarımın içinde ıslık sesine benzer bir ses yankılandı ve dünyam o sesle beraber göğsümün üzerine yığıldı. Göğsümün orta yerindeki buzdan kütleyi parçalarına ayırdı. Kopan her parça hançer misali kalbime saplandı ve saplandığı yeri bağırma isteği uyandıracak kadar kuvvetli bir acıyla kanatmaya başladı.

Kartal beni Müge'yle aldatıyordu.

O dönmüş, Kartal da ona dönmüştü.

Belki de Kartal en kısa zamanda benden ayrılmayı isteyecekti, sadece zamanını bekliyordu. Ya da ikimizi de aynı anda idare etmeyi deneyecekti.

Kartal bizi bitirmişti.

Beni çıkardığı gökten aşağı itmişti.

Beni yok etmişti.

Göğsümün ortasındaki acıyla zihnimde dönen kirli düşüncelerin, dudaklarımın arasından çığlıkla çıkacağını anlayınca avuç içimi ağzımın üzerine daha sert bastırdım ve o an gözyaşlarımın bir sicim gibi yanaklarımdan aktığını anladım.

Ne onlara daha fazla bakacak halim vardı ne de bacaklarım, sallanan bedenimi taşıyacak güce sahipti. Onları görüş alanımdan çıkarıp sırtımı duvara yasladım ve ağır ağır yere çöktüm.

Hayatımın soluk gökkuşağı renkleri Kartal'la canlanmışken şimdi tamamen simsiyah olmuştu. Güneşim doğmamak üzere batmıştı. Onunla kurduğum her düş, sertçe esen poyrazın, elimden kopardığı bir balonun ipi gibi yüreğimin arasından yitip gitmişti.

Kartal'ın motosikletinin sesini duyunca bastırmaya çalıştığım çığlığımı serbest bırakıp ağlamaya başladım. Ağladıkça sesim çoğalıyor gibi hıçkırıklarım umutsuzluk dolu feryatlara karıştı. Etrafımda artmaya başlayan tedirgin kalabalığın ne sesini duyabiliyordum ne de yüzlerini görebiliyordum.

Dünyadaki herkes yok olmuş gibiydi. Bir tek ben ve acım kalmıştı. İliklerime kadar varlığını hissettiren, kalbimi yerinden söken katıksız bir acı.

Bir anda kollarımda hissettiğim parmaklarla kötü bir kâbustan uyanır gibi olduğum ana geri getirildim. Beni yerden kaldırmaya çalışan kişiye umutla baktım ve o an her şeyin bir kâbustan ibaret olmasını, kollarımı tutan kişinin Kartal olmasını diledim.

Ama Kartal değildi!

Rüya tüm gücüyle beni yerden kaldırmaya, etrafımızdaki kalabalığı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ona direnecek halim yoktu ama ayağa kalkacak gücüm de yoktu. Bedenimdeki tüm kemikler kırılmış gibi hissediyordum. Kaslarım örselenmiş et yığını gibi kalmıştı.

Rüya, "Metis lütfen burada olmaz, şimdi olmaz. Eftalya ya da Nefes görecek, gitmek zorundayız," dese de Kartal'dan başka kimse umurumda değildi. Hele ki Nefes hiç değildi ama Eftalya, Kartal'a giden yoldu. Beni böyle dağılmış görürse Kartal'ın kulağına gideceğinden hiç şüphem yoktu.

Kartal onun için dağıldığımı görmemeliydi. Tek damla gözyaşıma değmeyecek biri, ruhumu parçalarına ayırdığını bilmemeliydi.

İçime düşen ateşi umursamamaya çalışarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve Rüya'nın kalabalığı yararak beni arabanın içine sürüklemesine

izin verdim. Gözlerimin önünü kapatan yaşlar yüzünden yolu zar zor görüyor, sürekli tökezliyordum ama kendime hâkim olmaya çalışıp koşmaya devam ettim.

Rüya arabanın kapısını açar açmaz kendimi arka koltuğa attım ve sırtımı kapıya yaslayarak bacaklarımı karnıma doğru topladım. Ona hissettiğim aşktan utanıyordum. Midem bulanıyordu, kusmak üzereydim. Midemi iyice bacaklarıma bastırıp kollarımla dizlerimi sımsıkı sardım. Bir umut bulantının geçmesini umdum ama geçmiyordu, ne midemdeki ne de kalbimdeki bulantı geçmek biliyordu. Ağlamaktan bulanan midemi, ihanetten bulanan kalbimi kusmam an meselesiydi.

Rüya karşımdaki kapıdan içeri girerek parmaklarını başıma sardı ve dizlerime yasladığım alnımı kaldırıp yüzüne bakmamı sağladı. "Geçecek, inan bana acın geçecek. Hepsi bitecek."

Canımın yanması öylesine hayat bulmuştu ki hiç geçmeyecek gibi hissettiriyordu. İnkâr edercesine başımı iki yana salladım. "Canım bu kadar yanarken, ona bu kadar ihtiyacım varken nasıl dayanacağım?"

En acı tarafı da buydu. İçimde başlattığı sonsuz yangında tekrar tekrar yanıp ölürken yine en çok ona ihtiyacım vardı.

Rüya'nın da gözleri dolmuştu ama kendini tutmaya çalışıyordu. "Ben hep yanında olacağım, söz veriyorum, beraber atlatacağız."

Boğazımda yeni bir hıçkırık kendini belli edince Rüya'ya cevap veremeden sesime hıçkırığım karıştı ve yeniden başımı dizlerime gömdüm. Ben kuytuma çekilince Rüya'nın kolları beni sardı. "Merak etme, senden önce o herifin başını ben kopartacağım, seni üzmek neymiş göstereceğim!"

Rüya'ya cevap vermek istiyordum, itiraz etmek istiyordum ama ağlamamı bastıramıyordum. İçimdeki ıstırap söylemek istediklerimden çok daha güçlüydü. Bir süre Rüya'nın kolları arasında başımı kaldırmadan içimi dökmeye devam ettim. Rüya da sürekli saçımı okşuyor, destek olmaya çalışıyordu ama her hıçkırığımda, göğsünün kalkış ve iniş hareketlerinden artan öfkesini de hissettiriyordu.

Çok geçmeden kollarını çözüp, "Kartal dönmeden buradan ayrılsak iyi olacak," diyerek benden tamamen ayrıldı ve sürücü koltuğuna geçerek arabayı hareket ettirdi.

Araba hareket etmeye başlayınca başımı dizlerimden kaldırıp son bir kez Greendoor'a baktım. İçeride biriktirdiğim bin bir anısı yüzünden bir daha önünden bile geçecek cesareti bulamayacaktım.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde ağlamaktan bitap haldeydim ve yatağıma uzanıp günlerce orada kalmak, sürekli uyumak, hiç uyanmamak istiyordum.

İçimdeki isteğe kayıtsız kalamayıp doğruca odama ilerlediğimde Rüya da peşimden geldi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. En azından bir süreliğine, Kartal'ın ihanetini sindirene dek kendimle baş başa kalmaya her şeyden fazla ihtiyacım vardı.

Kartal'ın adı, ağzımda kekremsi bir tat bırakınca kalbim yeniden bulandı. Tam bir işkenceydi. Kısır bir girdabın içine hapsolmuş gibiydim. İhanetiyle yanıyor, ona duyduğum ihtiyaçla sarsılıyor, yokluğunun yarattığı dehşet boşlukla inliyor, sonunda da kalbim bulanıyordu. Bu zulümle başa çıkmak çok zordu ama çıkmaktan başka seçeneğim yoktu.

Rüya'nın beni yalnız bırakmayacağını bildiğim için dolabımdan eşyalarımı alıp zulmün yansıdığı çaresiz bir sesle, "Sıcak suya ihtiyacım var," diyerek doğruca banyoya adımladım.

Rüya da peşimden gelmeye devam etti. Gölge gibi peşimden ayrılmıyordu. Banyo kapısının önüne gelince, "Çıkana kadar seni burada bekleyeceğim," demesiyle bir şey demeden başımı sallayıp banyoya girdim. Hızlıca üzerimdekilerden kurtulup küvetin içine girdim ve suyu açarak üzerime akmasına izin verdim.

Suyla beraber gözyaşlarım da yeniden akmaya başlamıştı. Ağır ağır küvetin içine oturup gözlerimi kapattım. Kapatır kapatmaz Kartal ve Müge gözlerimin önüne gelince, geri açmak yerine içimdeki aşkına nefret karışması için kapalı tutmaya devam ettim. İçimden sevgisi kazınana, öfke tüm kalbimi, mantığımı ele geçirene dek onları gözlerimin önünde tutmaya devam etmek zorundaydım çünkü bir tek o zaman ona yenilmez, karşısında dimdik durabilirdim.

Suyun altında ne kadar süre gözlerim kapalı Kartal ile Müge'yi düşündüğümü bilmesem de Rüya'nın telaşlı sesini duyunca çıkmam gerektiğini idrak ettim. Bu süre zarfında ne içimdeki sevgisi azalmış ne de gözümdeki yaş dinmişti ama kendime ettiğim eziyet sayesinde Kartal'a duyduğum öfke, kalbimi de mantığımı da biraz olsun ele geçirmeyi başarmıştı.

Suyu kapatıp sarındığım havluyla duştan çıktım. "Geliyorum birazdan."

Rüya sesimi duyunca kapıyı çalmayı bıraktı. Bir an önce yatağa gömülmek için üzerimi giyinip ıslak saçlarımın suyunu havluyla alarak tepemde gelişigüzel topladım.

Dışarı çıktığımdaysa Rüya aynı hüzünle bana bakmaya devam ediyordu. Bir şey demek için dudaklarını aralamıştı ki odamdan telefonumun sesi gelince vazgeçip başını odama doğru çevirdi. Ben de sessizce odama ilerledim. Kimseyle konuşacak dermanım yoktu. Tek istediğim acımı biraz olsun unutabileceğim derin bir uykuya dalmaktı.

Düşüncelerimin eşliğinde odama girdiğimde telefonumu elime aldım. Arayanı görmemle telefonumun titreyen elimden kayıp düşmesi aynı anda oldu.

Arayan Kartal'dı.

Kalp atışlarımın sesi, telefonun sesini bastırırken Rüya içeri girip yerdeki telefonuma baktı. "O mu arıyor?"

Başımı sallayınca kaşlarını çatıp telefonuma yöneldi. "Birini eve bıraktı, şimdi sıra ötekini yoklamaya mı geldi?" Rüya'yı durdurmak istesem de sözleri kızgın bir hançer gibi göğsüme saplanınca ciğerlerimdeki hava boşaldı, öylece kalmama sebep oldu.

Rüya da söylediklerini idrak eder etmez bir anda kaskatı kesildi ve keskin bir pişmanlıkla gözlerimin içine baktı. "Öyle demek istemedim, yani demek istediğim..." Sözlerini nasıl toparlayacağını bilemeyince burnundan soluyarak yanaklarını şişirdi. "Of Kartal, senden nefret ediyorum. Allah belanı versin, hayvan herif!"

Rüya söylene söylene tekrardan telefonuma yönelince ellerim can buldu ve hızlıca onu durdurup başımı şiddetle iki yana salladım. "Ona hiçbir şey demeyeceksin."

Rüya itiraz edercesine, "Sadece küfredeceğim, sonra sana vereceğim," dediğinde başımı sallamaya devam ettim.

"Kartal bilmeyecek, onu gördüğümü, beni aldattığını öğrendiğimi asla bilmeyecek."

Rüya'nın çatılan kaşları bu defa şaşkınlıkla havalandı. "Nasıl yani, onu af mı edeceksin?"

Yüzümü buruşturup çalmaktan vazgeçen telefonumu yerden aldım. "Tabii ki de affetmeyeceğim. Kartal benim için bitti." Sözlerimin, Rüya'nın üzerinde etki yaratmasını umarak konuşmuştum lakin hedef yön değiştirerek kalbimi büyük bir sancıyla yokladı ve cümlenin sonuna doğru sesim titreyerek çıktı. Derin bir nefesle sesimi toparlamaya çalıştım. "Canımı yaktığı gibi canını yakmak istiyorum."

"Nasıl yani?"

Telefonu komodinin üzerine bırakıp bedenimdeki ürpertiyle yatağıma uzandım. "Bilmiyorum ama bulacağım."

Rüya da yanıma oturup avuç içini yanağımın üzerine bastırdı. "Ne yaparsan yap yanındayım, beraber atlatacağız." Onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtığımda Rüya uzanarak başımın üzerinden öptü. "Sen biraz dinlen, bir şey istersen seslenmen yeter."

Rüya odadan çıkınca bedenimde artan ürperti yüzünden yatağımdan kalkıp dolabıma ilerledim. Havadaki garip bir şekilde boğucu olan sıcaklığa rağmen üşüyordum. Hem bedenim hem de içim titriyordu.

Pikeyi alıp yatağıma geri döndüğümde telefonuma mesaj geldi. Az önce sakinleşen kalbim ani bir sarsıntıyla yeniden çarptı. Biliyordum ki mesaj Kartal'dandı. Neden aradığını yazmıştı. Mesajını açıp açmamakta kararsız kalsam da en sonunda merakıma yenik düşerek telefonumu elime aldım.

Mesajını açar açmazsa gözyaşlarım hızla yanaklarımdan süzülmeye başladı. Mesajında kokumu çok özlediğini, bu gece beni karavana kaçıracağını ve karavanında kalan tüm tişörtlerine kokumu bırakmamı istediğini yazıyordu.

Omuzlarım hıçkırıkla sarsılmaya başlayınca Rüya'nın sesimi duymaması için elimle ağzımı kapatıp telefonumu geri bıraktım ve yeniden yatağa uzandım. Üzerime pikeyi çektikten sonra cenin pozisyonu alarak sessizce ağlamaya devam ettim.

O şekilde ne kadar ağladığımı bilmesem de ağlamaktan iyice bitkin düştüğümü biliyordum. Muhtemelen gözlerim de tamamen şişmişti, ayrıca kalbimdeki acıya keskin bir baş ağrısı da eklenmişti.

Fakat tüm bunlara rağmen uyumayı başaramamıştım. Kartal ve aramızda geçenler o kadar güzelken, bana tutkuyla âşıkken hepsinin yalan olmasını kaldıramıyordum.

Yaşadığımız her şey yalan mıydı? Bana olan aşkı, hepsi lafta mıydı?

Bir anda Kartal'ın sözleri kulaklarımda çınladı.

Kartal'ın koyu bakışları beni delip geçtiğinde cesaretle yüzüne bakmaya devam ettim. Kartal da masaya yasladığı kollarını geriye çekip avuçlarımın arasındaki elini kurtardı. "O it beni incitemez. Beni hiç kimse incitemez." Masada kalan ellerimi bu defa o avuçlarının arasına hapsetti. "Sen hariç... Beni incitebilecek tek kişi sensin."

Titrek bir nefes aldığımda kalbimden yankılanan acı dolu bir mırıltı koptu dudaklarımdan. "Sen neden beni bu kadar incittin, Kartal? Seni sevmekten başka ne yaptım sana?"

Kaşlarımı çatıp ıslak yanaklarımı silerek yattığım yerden doğruldum. Bir saat sonra dans provası başlıyordu. Kendimi yorgun hissetsem de biliyordum ki kafamın içindekileri bir tek dansla atabilirdim, bir tek dansla kusabilirdim öfkemi.

Ağır adımlarla odamdan çıktığımda Rüya'yı mutfakta buldum. Benim için bir şeyler hazırlıyordu. Beni görür görmez masa üzerindeki sandviçi işaret etti. "Sen seviyorsun diye sana tavuklu sandviç yaptım."

Keyifsizce, "Canım bir şey yemek istemiyor," diyerek sandalyeye oturunca Rüya önümde diz çöktü.

"O adam yüzünden kendini yıpratmaya değer mi? Onu geride bırakalım. Önümüzdeki yarışmaya odaklanalım. Bak Nefes de yok. Her şey eskisi gibi... Birkaç ay sonra Amerika'ya yerleşeceğiz, yepyeni bir hayat kuracağız."

Yeniden gelen ağlama isteğini güçlükle bastırıp kararlı bir ifadeyle, "Kuracağız ama Kartal'ın canımı yaktığı gibi canını yakmadan buradan hiçbir yere ayrılmam," dedim.

"Tamam," dedi Rüya da aynı kararlılıkla başını sallayarak. "Bir şeyler düşünürüz, elbet canını yakacak bir şeyler buluruz."

Her ne kadar mantığıma sızmaya çalışan zehirli düşüncenin önünde duvar olmaya çalışsam da aslında Kartal'ın canını nasıl yakacağımı çok iyi biliyordum. İçimdeki öfkeyi besleyip olmaya çalıştığım duvarı yıkabilmek için gözlerimi kapattım ve Kartal ile Müge'yi gözlerimin önüne getirdim. Kalbimi çalkalayan bulantı, duvarda ilk çatlağını bırakırken el ele tutuştukları gözlerimin önüne gelince olduğum duvar yerle bir oldu. Hızlıca gözlerimi aralayıp keskin bir öfkeyle soludum.

"Ben ne yapacağımı biliyorum."

Rüya'nın kaşları merakla kalktı. "Ne yapacaksın?"

"Şu an için onunla yüz yüze gelemem ama telefonda söyleyebilirim. Onu arayacağım ve işi bıraktığımı söyleyeceğim. Daha sonra onun konuşmasına fırsat vermeden ondan ayrıldığımı ve Ekin'e geri döndüğümü söyleyeceğim. Aslında onu hiç sevmediğimi, Ekin konusunda kararsızken bir anda hayatıma girdiğini, küçük bir kaçamak olduğunu ve asıl sevdiğim adamın Ekin olduğunu anlayıp ona geri döndüğümü söyleyeceğim."

Sözlerimin ağırlığı karşısında Rüya'nın gözleri dehşet bir sahne izliyormuş gibi açıldı. "Kıyamet kopar," diyerek ayağa kalktı. "Bu biraz riskli değil mi? Hem Kartal inanacak mı?" Kafasını karıştıran sorularının arasında birden duraksadı ve yeni idrak ediyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten Ekin'e mi döneceksin?"

Saçmaladığını belli edercesine bıkkınlıkla soludum. "Tabii ki de hayır. Dönmeyeceğim ama Kartal'ın bana olan sevgisi yalan olsa bile Ekin'e karşı nefretini iyi biliyorum. Ekin için kullanıldığını bilmek canını fazlasıyla acıtacaktır."

"Bunu yapmak yerine direkt hesap sorsan, sonra terk etsen daha doğru olmaz mı?"

Şiddetle karşı çıktım. "Sence ayrılmam Kartal'ı üzer mi? Adamın umurunda olsam beni aldatır mıydı?" Bu kelime öylesine ağırdı ki her telaffuzumda ateşlere atıldığımı, sonra söndürüldüğümü, acım geçmeden tekrardan yakıldığımı hissediyordum. "Ama kullanıldığını bilmek canını acıtır. Ayrıca hesap sorduktan sonra Ekin'e döndüğümü söylersem o zaman bana inanmaz, onu üzmek istediğimi anlar. Tek çarem direkt ayrılmak ve onu kullandığımı söylemek."

Rüya onayladığını göstermek istercesine başını salladı ama gözlerindeki ifadesi onaylamadığını açıkça belli ediyordu. "Ya karşına dikilirse?"

"Dikilsin. Bu onu son görüşüm olur."

Rüya, "Başka bir seçenek daha düşünsek," deyince bir hışım ayağa kalktım.

"Kartal beni aldattı, Rüya. Bu saatten sonra her türlü kötülüğü hak ediyor!" İçimdeki acıya karışan öfke hem hareketlerimi hem de sesimi sertleştirmişti. İşaretparmağımı sanki Kartal pencerenin altındaymış gibi pencereye doğrulttum. "Az önce sevdiğim adamı eski sevgilisiyle el ele gördüm. Dün gece, *özledim seni* diyerek dudaklarımı aşındıran adam, bu sabah eski sevgilisi ile el eleydi!"

Bu son sözlerim oldu ve öfkeden aldığım cesaretle doğruca odama geçip telefonumu elime aldım. Kartal'ın adının üzerine gelince bir anlığına duraksadım ve yapacağımın bedelini sorgulamaya çalıştım ama sorgulamanın anlamsız olduğunu biliyordum. Şu an bir şey yapmazsam kararlılığımı kaybedeceğimden adım gibi emindim. Eğer vazgeçersem de içimdeki ateş bir daha hiç sönmeyecekti.

Kartal benden başka bir kadın için gitmişti. Öyleyse kalbimde kalmaya hakkı var mıydı?

Omuzlarımın sarsılmasına ramak kala Kartal'ın adının üzerine bastım ve onu da küle çevirmek için telefonu kulağıma götürdüm. Telefon daha ilk çalışında açılırken Kartal'ın yoğun sesini duydum. "Tanrıçam."

Ama sesini duymak öfkemin anında buhar misali uçup gitmesine sebep oldu ve bana bitkinlik dolu bir çaresizlik bıraktı. *Neden yaptın* diye haykırmamak için kendimi zor tuttum. Her şey öyle anlamsız geliyordu ki... Şu an yoğun çıkan sesini duyduğum adamla bugün gördüğüm adam bambaşka biriydi sanki.

Hepsi anlamsızdı...

Fakat gerçek tüm çıplaklığıyla karşımdayken anlamsız diyerek çaresizliğime yenik düşemezdim. Canım bu kadar yoğun bir acıyla oyulurken ona merhamet edemezdim.

Sesimin ağlamaklı çıkmasını umursamadan öfkemi geri çağırdım. "Kartal ben," dedim ve kendimle olan savaşımı kazanmak için çatlamış sesimin Kartal'ın kulaklarını aşındırmasına izin vererek zaman kazanmaya çalıştım. Söyleyeceklerim zehir misali boğazımı yakıyor, sesime karışmamak için bana direniyordu.

Sertçe yutkunarak boğazımdaki işkenceyi durdurdum. "Senden ayrılıyorum. Yani seninle yapamıyorum. Çok düşündüm ve seni değil, Ekin'i sevdiğimi anladım. Zaten içimde sürekli ikinizi tartıyordum, bir türlü karar veremiyordum ama onunla dans ettikçe anladım ki asıl sevdiğim adam oymuş. Çok üzgünüm, böyle olmasını istemezdim. Bugün Ekin'le yeniden ilişkiye başladım ve o, yanında çalışmamı istemiyor. Bu yüzden işi de bırakıyorum. Sen nasılsa patronları halledersin. Gerçekten üzgünüm, umarım beni affedersin."

O kadar hızlı konuşmuştum ki nefes almayı dahi unutmuş, nefessiz kalmıştım. Kendi nefessizliğime tezat Kartal'ın da hızlanan soluklarını duyabiliyordum. Ben konuşmayı keser kesmez yüksek, bir o kadar da şaşkın sesiyle, "Ne?" dediğinde, "Hoşça kal, Kartal," diyerek aramayı sonlandırdım, ardından yeniden arama ihtimaline karşı telefonu tamamen kapattım.

Telefonu kapatmamla birlikte dizlerimin üzerine çökerek ağlamaktan yosun tutan gözlerimden bir kez daha yaşların süzülmesine izin verdim. Şaşkın çıkan sesi bile acı çeken kalbimin hüzünle kıyılmasına sebep olmuştu. Farkındaydım, ona karşı olan öfkem saman alevinden ibaretti. Bir

aptal gibi körkütük âşık olmuştum ve o ne yaparsa yapsın onun için üzülen tarafım öfkemi yatıştırarak beni keskin bir vicdan azabıyla baş başa bırakacaktı.

Hıçkırıklarımın sesine Rüya koşarak geldi ve yanıma çökerek sarsılan omuzlarımı kollarının arasına aldı. "İnandı mı? Ne dedi?"

"Sadece *ne* diyebildi. Daha fazla konuşmasına izin vermeden telefonumu kapattım ama canını yakmak daha çok canımı yaktı."

Rüya'nın sarılışı daha da güçlendi. "Hepsi benim yüzümden. Senin aklına onu hiç sokmamalıydım. Sizi hiç tanıştırmamalıydım. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Rüya özürlerini sıralamaya, bense yüksek sesle ağlamaya devam ediyordum ama biliyordum ki yaşadığım sarsıcı acı yüzünden evde biraz daha oyalanırsam Baraka'ya gidemeden Kartal gelecek, bana hesap soracaktı. *Sanki çok hakkı varmış gibi...* Bu yüzleşmede yapmam gereken tek şey, karşısında güçlü durabilmekti. Bunu da anca dansla yapabilirdim. Dansla içimi dökmeden Kartal'ı görmeye hazır değildim. O gücü sadece dansla bulabilirdim.

"Kartal gelmeden gitmemiz gerekiyor."

Rüya beni desteklercesine benden ayrılıp ayağa kalktı. "Hemen üzerimi değiştiriyorum."

Yaklaşık on beş dakika sonra merdivenlerden indiğimizde Rüya benden önce dışarı çıkarak Kartal'ın olup olmadığına baktı. Olmadığını söyleyince apartmandan çıkıp doğruca Baraka'ya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Rüya da yanımdaydı ve sürekli arkamızı kontrol ediyordu. Saçma bir şekilde suç işlemiş gibi Kartal'a yakalanmadan Baraka'ya ulaşmaya çalışıyorduk.

Neyse ki Baraka yakındı ve Kartal gelmeden girmeyi başarabilmiştik. Aslında Baraka'yı da biliyordu ama şartlar ne olursa olsun dansımı bölmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Gözlerimin önüne bir anlığına Müge gelince acı acı gülümsedim. Hâlâ Kartal için önemli olduğumu düşünerek Kartal'ın soluğu burada alacağını zannediyordum. Ondan ayrıldığım için belki de çoktan rahatlamış, göğsündeki hafiflikle yeni sevgilisinin kollarının arasına sığınmıştı.

Bedenim bıçak darbesi gibi bir acıyla kasılırken kapıyı açıp içeriye girdim. Rüya'ya dönüp, "Ekip gelene kadar dans etmek istiyorum," diyerek onun bir şey demesine fırsat vermeden müziği açtım.

Attığım her adımda, bedenimi her hareket ettirişimde, saçlarımı sağa sola her savuruşumda yalnızca Kartal vardı. Bana hissettirdikleri bedenimde can buluyordu. Hızlanan soluklarım Kartal'ın izini taşıyordu. Bana geçmişte kalan huzuru getiriyor, cennetten bir perde aralıyordu. Uzanmak istediğimde huzurun bitişi gerçekleşiyor, cehennemine çekiyor, alevinde eritiyordu.

Dakikalarca o şekilde dans ettim. Durmak nedir bilemedim, duramadım. Ekibin yavaş yavaş toplandığını da biliyordum. Üzerime sabitlenen bakışlar dakikalar geçtikçe artıyor, bitmek bilmeyen dansımı sessizce izliyorlardı ama duramıyordum, çaresizce dansın acımı tüketmesini bekliyordum.

Acımı tüketmek yerine gücümü tüketince nihayet durmayı başarabildim ve bedenimi onlara çevirdim. Rüya dışında hepsi beni şaşkınlıkla izliyordu.

Ekin'le bakışlarımız buluşur buluşmaz kaşlarını çattı ve bana doğru bir adım attı. "Sen ağlıyor musun?"

Ekin'in sorusuna kadar ağladığımın farkında değildim. Hızlıca yanaklarımı kurulayıp onu duymazlıktan geldim. "Hemen provamıza başlayalım."

İlk önce kimse yerinden kıpırdamadı ve şaşkınlıkla bana bakmaya devam ettiler. Bakışlarından rahatsız olunca kaşlarımı çatıp ellerimi birbirine çarptım. "Hadi, ne duruyorsunuz?"

Benim tepkimle herkes hareketlenip yerini aldı.

Dans provası bittikten sonra kendimi o kadar yorgun ve halsiz hissediyordum ki gider gitmez uyuyacağımdan kesinlikle emindim. En azından artık uyuyabilecek, biraz olsun acımdan uzak durabilecektim.

Düşüncelerimin arasında Ekin'in sesini duydum. "Metis iyi misin?"

Rüya'nın uzattığı suyu elime aldım ve içmeden önce, "İyiyim," diyerek şişeden bir yudum su aldım. Ardından Rüya'ya döndüm. "Bir an önce eve gidelim."

Rüya başını salladığında Ekin yeniden araya girdi. "Metis, biraz konuşabilir miyiz?"

Ekin'in ısrar barındıran sesinin tınısı tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. "Ekin, biz seninle ne konuşmuştuk?"

Ekin masum olduğunu belli edercesine iki elini havaya kaldırıp anında itiraza geçti. "Hayır hayır, bizim hakkımızda değil. Çok kısa vaktini alacağım, o kadar."

Ben cevap vermeden Rüya, "O zaman ben de burada durabilirim," deyince Ekin ona doğru ters bir bakış atsa da sonunda Rüya'nın kararlılığı karşısında başını sallamaktan başka çaresi kalmadı.

"Kalabilirsin."

Diğerleri de çıkmıştı, bir tek Yamaç kalmıştı yanımızda ama muhtemelen Rüya bu gece yanımda kalmak istediğini söylediği için gitmeye hazırlanıyordu. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Rüya'nın kulağına doğru eğilip bir şeyler söyledikten sonra Baraka'dan çıktı ve üçümüzü yalnız bıraktı.

Yamaç'a bakmayı bırakıp bir an evvel eve gidebilmek için sabırsızca, "Ne konuşacaksın?" diye sordum.

Ekin sıkıntıyla, "Biliyorum, bu konuda kesin kuralların var ama yarınki provaya katılamayacağım. Beni idare edebilir misin diye soracaktım," dedi.

"Neden katılmayacaksın?" Parmaklarım istemsizce burun kemerimle buluştu. "Ekin bak, yarışma yaklaşıyor ve ben bu defa her şeyden fazla o yarışmayı kazanmak istiyorum."

Benim hararetli sesimi bastıran Ekin'in gergin sesi oldu. "Rahatsızım, hastaneye gitmem gerekiyor."

Böyle bir cümle duymayı beklemediğim için şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Neyin var?"

Ekin, "Bende kalsa daha iyi olur," dediğinde Rüya ile aynı anda birbirimize baktık. Rüya'nın bakışlarından Ekin'e inanmadığını görebilmiştim.

Şu an onu sorgulayacak gücüm yoktu. Aklım doğru dürüst bende değildi. Gerçek ve yalan kavramlarını çoktan yitirmiştim. Yeniden ona döndüm. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Ekin az önceki gerginliğinden kurtulup bana doğru biraz yaklaştı ve ağır ağır gülümsedi. "Sadece bir günlüğüne beni idare etmen."

Aramızdaki mesafeyi açmak adına kapıya yöneldim. "Tamam, bir günlüğüne idare ederim. Hadi, artık çıkalım."

Rüya da hemen hareketlenip kapının yanına kadar yan yana yürümemizi sağladı. Ekin ise hemen arkamızdaydı. Kapının yanına gelince kapıyı kilitlemek için en sona kalıp Rüya ile Ekin'in çıkmasını bekledim.

Onların çıkmasıyla birlikte adımımı dışarı atmıştım ki tam karşımda motosikletine yaslanmış Kartal'ı gördüm. Onu görür görmez hem kalbim hem de aklım, ayak uçlarıma doğru aktı. Ciğerlerim de aldığım nefesi kabullenmedi ve kasılarak kuru bir öksürük olarak boğazıma geri döndü.

Kartal'ın karanlık bakışları da Ekin ile benim aramda geziniyordu ve itiraf etmem gerekirse fazlasıyla ürkütücü duruyordu. Yavaşça yutkunup ona koşmak isteyen adımlarımı güçlükle zemine bastırdım. Hâlâ onun için çırpınan kalbim bana ihanet etmek için halihazırda bekliyordu. Gönlüm ondan vazgeçemiyordu. Aşk, tüm ilkelliğiyle her zerremde yankılanıyordu.

Bakışlarım Kartal'ın yüzünden Müge'nin elini tuttuğu eline inince kaşlarımın çatılmasına engel olamadım ve hırsla soludum.

Onun canımı yaktığı gibi canını yakmalıydım! Bu düşünceye sıkı sıkıya tutunup bakışlarımı yeniden Kartal'ın yüzüne çevirdim ve gözlerimi, gözlerinin içinden ayırmadan elimi Ekin'e doğru uzattım. Kartal'ın bakışları elime indiğindeyse Ekin'in duyabileceği bir sesle, "Bir dakikalığına elimi tutar mısın? Birazdan sebebini anlatacağım," dedim.

Ekin'i göremiyordum ama onayladığını elime değen parmaklarının varlığından anlamıştım. Kartal'ın elimizdeki bakışları hızla üzerime tırmandı ve yaslandığı yerden doğruldu. Ekin'i parçalamak istermiş gibi görünüyordu ve biliyordum ki Ekin'in önünde durmazsam bunu yapacaktı da...

Kartal'ın bize adım atmasıyla birlikte Ekin'in elini bırakıp önüne geçmeye yeltenmiştim ki Ekin'in boşa çıkan eli, belimi sardı ve beni kendine doğru çekerek ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımı kavradı.

Ondan sonrası çok hızlı geldi. Ben Ekin'i geri itemeden Ekin benden sökülürcesine alındığında iç gıdıklayıcı bir sesle Ekin'in yere savrulduğunu gördüm. Aynı anda Rüya'nın da çığlık attığını duydum.

"Senin ciğerini sökmez miyim lan ben! Amına kodumun şerefsizi!" Kartal delirmiş gibi Ekin'i düştüğü yerden kaldırıp karşısına dikti ve yüzüne kafasını geçirdi. Normal şartlarda aralarına girip müdahale edecek olsam da Ekin iznim olmadan beni öptüğü için dayağı hak ettiğini düşünerek durdum ve dayak yemesini izlemeye başladım.

Kartal vahşi diye tabir edebileceğim bir sesle, "Ulan ona nasıl dokunursun? Öldüreceğim seni! Yaşatmam!" diye gürlediğinde Ekin alayla sırıttı.

Sırıtışına dudağından sızan kan karışınca yüzünü buruştursa da, "Bana ait olanı öperken sana mı soracağım, göt herif! Siktir git!" dedi ve Kartal'ın üzerine yürüyüp yüzüne doğru yumruğunu savurdu.

Kartal, Ekin'in yumruğunu eğilerek karşıladı ve Ekin'in yumruğu başına değmeden üzerinden teğet geçti. Ekin, Kartal'ın eğilmesini fırsat bilerek diğer elini de ona doğru savurdu ama Kartal bu defa onu kolundan yakalayarak dirseğini göğüs kafesine geçirdi ve Ekin'in iki büklüm olmasını sağladı. Ekin iki büklüm olur olmaz da yüzünü avuçlarının arasına alarak dizini yüzüne geçirdi. Bu darbesi Ekin'i nakavt etmeye yetmişti.

Artık araya girmem gerektiğini idrak edince Kartal yerdeki Ekin'i yeniden karşısına dikemeden aralarına koştum. İçim hem ona hem de Ekin'e karşı öfke doluydu. Biri hayallerimi çalıp beni aptal yerine koymuş, diğeri de iznim olmadan beni öpmüştü.

İkisinden de tiksiniyordum!

Avazım çıktığı kadar bağırarak, "Kartal delirdin mi? Ne yaptığını sanıyorsun?" deyince Kartal afallamışçasına gözlerimin içine baktı ve acı çeker gibi, "Seni öptü," diye inledi.

Acı çeken sesi kalbime indi. Darmadağın olan kalbimi çimenleri ezer gibi ezdi. Yine ve yeniden parçalarıma ayrılıyordum. Kendimi sürekli aynı girdapta buluyordum. İçimdeki eziyete son vermek için hırsla soluyup, "Sana ona döndüğümü söyledim. İstediğini yapar, sen kimsin ki karışabiliyorsun, ne hakla?" diye çıkışınca Kartal ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine gözbebeklerime baktı. "Metis neler oluyor, ne saçmalıyorsun?"

Sinirlerim çoktan boşalmıştı. Korktuğum başıma geldi ve sinirden gülmeye başlayarak, "Kartal aramızdaki her şey bitti, niye anlamıyorsun? Bizi rahat bırak!" dediğimde Kartal şiddetle karşı çıktı.

İşaretparmağını yerde kıvranan Ekin'e doğrultarak, "Bu piç seni tehdit mi ediyor, ondan mı böyle konuşuyorsun?" dedi ve yalvarırcasına, "Metis bak, kimseden korkma, hiçbir şeye katlanmak zorunda değilsin. Yapma. Bunu bana yapma!" diye ısrar etti.

Kartal'ın yalvaran sesini Ekin de fark etmiş olmalı ki kahkaha atarak gülmeye başlayınca Kartal yeniden hiddetlendi ve üzerine yürüdü. Anında önünü kestim. Kendime hâkim olamıyordum. "Bu benim kendi hür irademle aldığım bir karar. Seni değil, Ekin'i sevdiğimi anladım ve ona geri dönmek istedim. Döndüm de. Şimdi mutluluğumuza daha fazla gölge etme, hayatımızdan sonsuza dek çık!"

Kartal, Ekin'den yemediği yumruğu sözlerimden yemişçesine afalladı ve uzun uzun kararlı ifademe baktı.

O bana öyle çaresizce bakarken ağlamamak çok zordu. Her şeye rağmen o benim kalbimdi. Yıkıntılarla dolu olsa da kalbimin sahibiydi. Sırf bu yüzden bile ondan nefret etmeliydim. Ona üzüldüğüm için, hâlâ kendimden öte sevdiğim için...

Yarınımı bitirdiği için.

Şu an ağlayarak Kartal'a sarılmak istiyordum!

Boğazımda hazırlanan isyanı durdurmak istercesine gözlerimi kapattım. Onsuz yaşamak istemiyordum, her şeyin kâbus olmasını istiyordum. Kara kışa hazır değildim ama... Amalarla doluydu her bir yanım. İçimde

küçük bir kız çocuğu pişmanlıkla ağlamaya başladı. Acıyla kavruluyordum. Çaresiz bakışları karşısında sanki ömrüm bitiyordu. Yenilmeme ramak kala gözlerimi araladım. Kollarının sıkı sarışına duyduğum ihtiyaç beni parçalarıma ayırmaya yetse de yenilmemeliydim. Yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalan omuzlarımı dik tutmaya çalışarak hüznüme tezat güçlü bir fısıltıyla, "Git lütfen," deyince Kartal'ın yutkunduğunu gördüm.

Sonra da arkasını döndü ve bana bir kez bile bakmadan motosikletini çalıştırıp hızla gözden kayboldu. Arkasından bir adım attım. İçimde yarattığı dehşet boşluk bu kez daha da derinleşmiş, bir daha hiç kapanmayacakmış gibi panikle dolmama sebep olmuştu. Ne yapacağımı bilmeyerek etrafıma bakındığımda bakışlarım yerde yatan Ekin'e kaydı. Acı çekerek yerde inliyordu, Rüya da hemen başında, yaşadığı olayın şokunda olduğu yerde kıpırdamadan öylece duruyordu.

Ekin'in yattığı yerden doğrulmaya çalıştığını fark edince paniğim hızla öfkeye dönüştü ve bir hışım yanına giderek yüzüne sertçe tokat attım. "Beni ne hakla öpersin, hayvan herif?"

Ekin başının yana gitmesini umursamadan oturur pozisyon aldı ve elini vurduğum yanağına bastırıp kindar bir şekilde gülümsedi. "Hep bu anı beklemiştim. O orospu çocuğundan intikamımı aldım ya, ölsem de gam yemem." Bakışları gözlerimle buluştu. Gülüşündeki kindarlık gözlerine de yerleşmişti. "Teşekkürler liderim."

Sesimin çıkmasını umarak dudaklarımı araladım ama dışarıya çıkan sesim yerine sadece nefesim oldu. Beni kullandığını açıkça söylemesinin karşısında konuşamayacak kadar şoke olmuştum.

Bende yarattığı etkiyi umursamayarak küçümseyici bir gülüşle tamamen ayağa dikildi ve o gülümsemesini sürdürerek yüzüme baktı. Bu da kendimi çabuk toparlamama sebep oldu. Üzerimdeki şok etkisini bastıran öfkeyle, "Beni kullandığını söylüyorsun, öyle mi?" diye çıkışarak yüzüne bir kez daha tokat atacaktım ki Ekin bileğimi havada yakaladı. Dudakları meydan okurcasına gerilmişti.

"Senin yaptığın da bu değil miydi? Onu kıskandırmak için elimi tutmak istemedin mi?"

Tam o sırada Rüya'nın hareketlendiğini fark ettim. Olası bir durumda Ekin'e saldırmak için hazır bekliyordu ama onun dahil olmasını istemiyordum. Ekin'le başa çıkabilirdim. Sinirle elimi, gevşek tuttuğu elinden kurtardım. "Ben senden ricada bulundum ve senin onayın olmadan sana dokunmadım. Kararı sana bıraktım. Peki, sen ne yaptın? İznim olmadan beni öptün!"

Ekin vurdumduymaz bir tavırla ağır bir hareketle kanlı dudağını yaladı. "Tadını özlemişim."

Sesinin tınısı ve dehşet veren hareketi midemi bulandırmayı başarmıştı. Az daha üzerine kusacaktım. Yüzümü tiksintiyle buruşturup gergin bir sesle, "Senden iğreniyorum, Ekin!" dedim sertçe. "Bir daha sakın karşıma çıkayım deme. Ne yüzünü görmeye ne de sesini duymaya tahammülüm var. Ekipten de kovuldun. Baraka'nın önünden geçmeyi aklından dahi geçirme!"

Ekin konuşmak için dudaklarını araladı ama konuşmaktan vazgeçip hain diye tabir edebileceğim yüksek bir sesle gülmeye başladı.

Gülüşü eziyet verecek kadar rahatsız ediciydi. Daha fazla yanında kalmak istemediğim için hızlı adımlarla yanından uzaklaştım. Rüya'nın da peşimden geleceğini biliyordum ama adım seslerinden önce kendi sesini duydum. "Allah belanı versin, Ekin!"

Ekin'se tavrını koruyarak gülümsemeye devam etti.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde sinirden titriyordum. Başım da çatlayacak kadar ağrımaya başlamıştı. Başımın ağrısını kesmek istercesine parmak uçlarımı alnıma bastırıp odanın içinde ileri geri hareket etmeye başladım. "Hayvan herif! Ben ona acıyıp son bir şans vermişken o hemen fırsatı değerlendirmeye çalıştı. Ondan nefret ediyorum. Kartal'dan bile bu kadar tiksinmemiştim."

Rüya'nın yüz ifadesindeyse benim aksime zafer gülümsemesi vardı. Yol boyunca ben sinirden söylenirken o da Ekin'den kurtulduğumuz için zafer naraları atmıştı. Hâlâ da devam ediyordu. Ta ki Kartal'ın adını duyana kadar... Kartal'ın adını duymasıyla birlikte yüzündeki ifadesi hüzünle boyandı. "Metis," dedi temkinle. "Sence de Kartal'a çok ağır konuşmadın mı?"

Adımlarımı durdurup inanamayan gözlerle ona bakakaldım. "Beni ne hale getirdiğini görmüyor musun? Hâlâ onun tarafında mısın?"

"Hayır," dedi Rüya aceleyle. "Asla değilim ama o an yüzünü dikkatle izledim. Sen ona konuşurken yüzünün aldığı şekli gördüm. Bak, ben de Enis'e ayrılık konuşması yaptım ama asla Kartal gibi tepki vermedi. Kartal resmen yıkıldı. Böylesine bir tek seven adam yıkılır."

Rüya'nın söylediklerini ciddiye almıyordum bile. Bunu belli edercesine yüzümü buruşturdum. "Kartal sadece mükemmel bir yalancı." Yalancıydı. Bunca zaman beni kandırdığı gibi az önce Rüya'yı da kandırmayı başarmıştı. Bu konuda tam bir profesyonel olmalıydı.

Rüya iddiasını sürdürerek, "Rol yapıyor gibi değildi," deyince Kartal'a yeniden harlanan öfkemle karşısına dikildim.

"Sen kendin görmedin mi el ele olduklarını? Başka kadına dokunduğunu görmedin mi? O kadın, eskiden körkütük âşık olduğu kadındı! Evet, Kartal orada yıkıldı ama beni sevdiği için değil, Ekin'in de dediği gibi Ekin'e karşı kaybettiği için yıkıldı."

Cümlemin sonuna doğru görüntüm, günlerce değiştirilmeyen akvaryumun suyu gibi puslu bir görüntüden ibaretti. Ağlamak üzereydim. Kartal'ı konuşmaya ne gücüm ne de daha fazla dik duruşum vardı. Sanki ruhum Kartal'ın ellerine verilmiş, onunla birlikte gitmişti. Bana kalan yalnızca, elem yerleştirilmiş bir beden olmuştu.

Rüya yıkılacağımı anlamış gibi iddiasından vazgeçerek sessiz kalınca suyun altında ağlayabilmek için doğruca banyoya yöneldim.

Akşamüzerine doğru boğucu sıcaklığın nedeni belli oldu ve gökyüzünü aydınlatan kıvılcımlar, gecenin karanlığını yararak dans etmeye başladı. Öyle çok yağmur yağıyordu ki dışarıda göz gözü görmeyecek hale gelmiş, sokak lambalarının aydınlatmaya çalıştığı yerlerde birikintiler, yılan gibi kıvrılmaya başlamıştı. Yeni bir şimşek gözümü alınca parmaklarımı ürpertiyle kollarıma sardım. Oldum olası yaz yağmurlarından korkar, huzursuz düşüncelerle nefes alamayacak hale gelirdim. Böyle anlarda hep annemin kollarına sığınırdım ama hayat, onun ölümünden sonra bana kendime sarılmayı öğretmişti. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Düşüncelerimin arasında Rüya'nın sesini duydum. "Sabahtan beri tek lokma yemedin. Çorba yaptım, en azından biraz çorba iç," deyince canımın istememesine rağmen başımı sallamak zorunda kaldım. En azından birkaç kaşık içersem Rüya'nın *yemek ye* ısrarlarından biraz olsun kaçabilecektim.

Sessizce mutfağa geçip her zamanki sandalyeme oturdum. Bir süre sonra Rüya da yanıma geldi ama tuhaf görünüyordu. Sanki bir şey söylemek istiyor da kararsızmış gibi bir enerji yayıyordu.

Onu zorlamak istemediğim için sessizliğimi koruyarak bir kaşık aldım. Çorba saatler sonra yediğim ilk yemekti ama tadını alamıyordum bile. Tek hissettiğim sıcaklığıydı. Umutsuzca içimi çektim. Biliyordum ki uzun bir süre yediğim hiçbir lokmanın tadını alamayacaktım.

Dikkatimi dağıtan Rüya oldu ve karşımda dikilmek yerine oturmayı tercih etti. Bu defa da masanın üzerine bıraktığı elleriyle oynuyordu. Yeni bir kaşık daha aldığımda kıvranmasına razı gelemeyip, "N'oldu?" diye sordum.

Sormamı bekliyormuş gibi omuzlarını düşürerek oturduğu yerden kalkıp kahve makinesinin hemen yanındaki sigara paketiyle masaya geri döndü. "İçmeni hiç istemesem de sana iyi gelir umuduyla sigara aldım," diyerek paketi çorba kâsesinin yanına bıraktı.

Sigara paketine baktım. Bıçak kesiği gibi bir sızı sürekli kalbimi yokluyor, gırtlağımı görünmez eller sıkıyormuş gibi hissettiriyordu. Hissettirdikçe gözlerim doldu. Kontrolümü kaybetmek üzereydim, yeniden hıçkırıklara boğulacaktım. Kendime güçlükle hâkim olmaya çalışıp burnumu çekerek paketi geri ittim. "İçmek istemiyorum."

Bakışlarımı paketin üzerinden ayırıp Rüya'ya çevirdiğimde şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Buruk bir tebessüm, dudaklarımı belli belirsiz gererken paketi kendimden tamamen uzaklaştırdım. "Sigarayı bıçaklandığımda hissettiğim korkudan dolayı içiyordum. Bir nevi korkuyu içimden atma yolu gibi geliyordu. Babam öldürüldüğünde de korkmuştum. Amcamla konuşma düşüncesiyse strese sokmuştu. Cesaret bulmak için içtim. Kartal'a o gece ulaşamadığımda da korkmuştum. Yine içimdeki paniği, korkuyu, stresi, bilinmezliği atabilmek için istemiştim. Ama şimdi..." Boğazımda beliren hıçkırığı yutma gücü bulamayınca bakışlarımı kâseye indirip titremeye başlayan parmaklarımla kaşığımı çorbayla buluşturdum ve çorbadan bir kaşık daha aldım. "İçimdeki hayal kırklığını sigarayla atabilmem mümkün değil."

Rüya'nın yüz ifadesini görememiştim ama destek olmak isteyen elini diğer elimin üzerinde hissetmiştim. "Beraber atlatacağız, seni hiç yalnız bırakmayacağım."

Zorla gülümsemeye çalışmam boğazımdaki yeni düğümle yarım kalsa da Rüya'ya minnettar bir şekilde bakmayı başarabilmiştim.

Birkaç kaşık daha çorba içtikten sonra biraz olsun hava alabilmek için balkona çıkmayı istedim. Dört duvar arasında kalmak nefes almamı gitgide zorlaştırıyordu. Parmaklarımı güçsüz boğazıma gevşekçe sarıp derin nefesler almaya çalışarak balkona çıktım. Yağmur çoktan dinmiş, yerini güzel bir kokuya bırakmıştı.

Çıplak ayaklarımla ıslak zemine basıp başımı karanlık gökyüzüne çevirdim. Yağmur olmamasına rağmen ileride ara ara şimşekler çakmaya devam ediyordu.

Gökyüzüne bakmayı bırakıp korkuluğa yaklaştım. Ellerimi ıslak korkulukla buluşturmadan önce bakışlarım Ekin'in evini bulunca yüzümü tiksintiyle buruşturmadan edemedim. Onu görmeyi istemiyordum. Sanki yaşadıklarımın kötü mayası Ekin'den geliyormuş gibi hissediyordum, tek suçlusu oymuş gibi geliyordu ama biliyordum ki tek suçlusu Kartal'dı.

Bir anlığına izlendiğim hissine kapılınca içimi garip bir korku sardı. En son bu şekilde hissettiğimde mafya tarafından izlendiğimi fark etmiştim. Tedirginlikle başımı izlendiğim yere çevirince kalbim, nefessiz bıraktıracak kadar güçlü bir şekilde tekledi. Az daha balkondan aşağı düşecektim. Kartal motosikletinin üzerine oturmuş, sokak lambasının altından beni izliyordu.

Görüntünün gerçek olmadığını anlamak istercesine başımı iki yana salladım. Aklımın bana oyun oynadığını, sadece benzettiğimi düşündüm ve bu düşünceye sıkı sıkı tutunup gözlerimi kısarak dikkatlice ona baktım. Lakin aklımın bana oynadığı bir oyun değildi. Kartal gerçekten de oradaydı ve en kötüsü sırılsıklamdı. Elimde olmadan kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Anlaşılan o ki yağmur boyunca oradaydı.

Ama neden?

Zihnimi talan eden sorudan ziyade yağmur altında beklemiş olması bir taşa takılmışım gibi yalpalamama sebep oldu. Mantığım ve kalbim arasında yeniden hazin bir savaş başladı. Kalbim ona koşmamı, mantığım içeri girip onu görmemişim gibi davranmamı söylüyordu.

Savaşın galibi, yüzüme düşen yağmur damlası oldu. Yağmurun bir kez daha başlayacağını idrak edince omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. Korkuluktan biraz aşağı sarkarak ona doğru, "Git buradan!" diye bağırdım.

Rüya, sesimle anında balkon kapısında belirirken Kartal, "Seninle konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok!" Cümlenin sonuna doğru sesim titredi. Onu inandırmaktan ziyade kendimi inandırmak için kurduğum bir cümle olduğunu biliyordum. Sormak istiyordum, tüm yaşadığım acının sebebini sormayı her şeyden çok istiyordum.

Kartal motosikletinden inip balkonun altına doğru yürüdüğünde midemin kaskatı kesildiğini hissettim. Aramızda mesafe olmasına rağmen yoğun bakışlarındaki enerji beni olduğum yere sabitlemeyi başarmıştı. "Benim seninle var. İçeri gelmeme izin verirsen..."

Sözünü sertçe kestim. "Evime girmeni istemiyorum!"

Kartal'ın ifadesindeki sert duruşu, sözlerimin etkisiyle sekteye uğradı. Neden bir anda bu şekilde davrandığımı çözemediği her halinden belliydi. "O zaman sen aşağıya gel. Bu konu hakkında son kez konuşalım ve bu saçmalığı bitirelim."

Yeniden itiraz etme isteğiyle dolsam da *son kez* kelimesi mıknatıs etkisi yarattı ve aşağı inmek için delice bir arzu duymama sebep oldu. Başımı sallayıp, "Çok kısa," dedim ve içeriye doğru döner dönmez Rüya ile burun buruna geldim.

Rüya, "Emin misin?" diye sorunca mutsuzluk içinde, "Evet. Kartal, Ekin'in tehdit ettiğini, o yüzden bu şekilde davrandığımı düşünüyor olmalı. Bu işi tamamen bitirmek için son kez konuşmam lazım," dedim.

Rüya cevap vermek yerine sessiz kalınca ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Gündüz Ekin'e olan öfkemden dolayı rahatça konuşabilmiştim ama şu an ağlamadan nasıl konuşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Düşüncelerimin eşliğinde keskin bir kasvetle aşağı indim ve kapıdan çıkmadan önce derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Dışarı çıktığımdaysa yoğun bakışları ve ifadesi karşısında zayıf tarafıma inen darbe gibi az daha kendimden geçecektim. Yağmurdan sırılsıklam olmuş, ıslak saçları alnına yapışmıştı. Yüzünde kalan ıslaklık yüzünden sokak lambasının ışığı, keskin yüz hatlarını daha da keskinleştirmişti. Bakışlarından ve ifadesinden etkilenmemeye çalışarak gözlerimi ondan uzak bir noktaya tutundurdum.

"Ne var, ne istiyorsun?"

Kartal'ın üzerinden şaşkınlığını atamadığı sesinden belliydi. "Metis, neler oluyor, neden bu şekilde davranıyorsun?"

Bir de utanmadan bunu bana sorabiliyordu!

Üzerime yayılan yeni bir sinir dalgasıyla ona döndüğümde ilk dikkatimi çeken elleri oldu. İki elinin üzeri de yaralıydı. Ekin'e vurduğundan dolayı olabileceğini düşünsem de yanımızdan ayrılmadan önce ellerinde bir şey olmadığını adım gibi biliyordum ama şimdi, elleri yara bere içindeydi.

Ellerindeki yaralar dikkatimi dağıttı ve sessiz kalmama sebep oldu. Kartal da dağılan dikkatimi kullanarak temkinle bana doğru yaklaştı. Yorgun bir sesle, "Neler olduğunu bilmiyorum ama benim tanıdığım Metis'in bu olmadığını biliyorum," dedi aceleyle, onu dinlemememden korkar gibi. "Tehdit altında mısın? Bak, eğer öyleyse yemin ediyorum o ite bir

şey yapmayacağım, yeter ki ona boyun eğme. Her şeyi senin istediğin gibi düzeltmeme izin ver."

Kalbime demir atan koyu gözlerine dikkatlice baktım. Bir umut ışık arıyor, ona âşık olduğum için ödediğim bedelden habersiz her şeyi düzeltebileceğini zannediyordu. İçimde yeniden canlanan öfkeye yenik düşerek gülümsedim.

"Ben de seni tanıyamamışım, Kartal." Cümlenin devamını *mükemmel yalancı* diye devam ettirmek istesem de onun yerine, "Seni istemediğimi, Ekin'e döndüğümü söylüyorum ama sen ısrarla anlamamak için uğraşıyorsun. Seni akıllı bir adam sanırdım ama yanılmışım," dedim ve soluklanmak için duraksadığımda çenesinde seğiren kasını fark ettim. Umursamadım ve canını daha da acıtmayı istedim. "Benden uzak dur, Kartal. Tek hedefim var, o da liderlik yaptığım ekibimle Amerika'ya gitmek, orada yepyeni bir hayat kurmak. Benim geleceğim zaten seninle olmazdı. Ekin'le orada bambaşka bir hayatım olacak."

Kaskatı bedeni, sabrının sonuna geldiğini sözlerinden önce onu ele verdi. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı ve beklediğim gibi sesinin tonunda beliren ateşle, "Lidermiş!" dedi hırslı bir şekilde. "Sen hırsızsın!" Öyle bir öfkeyle bakıyordu ki yüzüme, gözlerinden sıçrayan şimşek bedenimi kavuruyordu. "Sadece bir hırsız!"

Dudaklarımızın değmesine milim kalmıştı. Öpeceğini zannederek gözlerimi kapatma isteğiyle sızladım. Tam gözlerimi kapatıyordum ki geriye doğru bir adım attı ve bedenini işaret etti. "Halime bak! Beni ne hale çevirdiğine bir bak!"

Başını kaldırıp hâkimi olduğu karanlık gökyüzüne baktı. Kaldırır kaldırmaz da bereketi düştü yüzüne. Yüzünden usulca süzülüp gövdesine, gövdesinden yumruk yaptığı ellerine indi. Kabul etmedi avuç içleri bereketini. İtinayla kapalı kaldı, açılmadı. O bereketini değil, şimşeğini istiyordu. Beni de kendini de yakacak şimşeği avuçları arasında sıkıca tutuyordu.

"Seni öptü."

Aynı şekilde başımı göğe kaldırdım. Benim için indiği tahtından gönlümün tahtında ebedi yer bulmamış mıydı?

"O it gözümün içine baka baka seni öptü."

Göğüne bakmaya devam ettim. Her karanlıkta parlayabilirdim ama bir tek onun karanlığında göremiyordum ışığımı. Bir mumun ucunda yanan alevimi, onun karanlığı yutuyordu. Tıpkı bu geceki gibi... Başımı yeniden dik konuma getirmeden önce sabırla işlediğim mızrağımı göğsüne sapladım. "O benim sevgili..."

"Sakın!" diye haykırdığında aynı anda gözlerimiz birbirini buldu. "Sakın o cümlenin devamını getirme!"

Uzaklardan önce şimşeğin görüntüsü indi yeryüzüne, ardından gök gürültüsünün sesi duyuldu. Onun öfkesinin görüntüsüydü bu. Öfkesinin sesi...

"Sokayım ulan!" Öfkesinin sesine bu defa çöp tenekesinin tekmelenen sesi karıştı. "Böyle işin de böyle aşkın da dibine kadar sokayım!"

Çöp teknesinden yankılan sesle irkilince Kartal bunu fark etti ve anında tekmelemeyi bırakıp bana baktı. Öfke, hüzün, yağmur, keder, hepsi birbirine karışmış, onu ilk kez böylesine çaresizce görmeme sebep olmuştu.

Kalp atışlarım göğüs kafesimi döverken Kartal'ın saatlerce koşmuş gibi soluk soluğa çıkan sesini duydum. "Sen ilktin," dedi güçlü soluklarının arasından çıkan yaralı bir sesle. "İlk kez bir kadına kalbimin kapılarını bu kadar açmıştım." Nefesi bitmiş gibi derince soluduğunda titreyen nefesi, soluğumu kesti. "Hayatım boyunca birçok kez mezara girmekten döndüm ama bu gece ilk kez o mezara girdim." Cümlenin sonuna doğru dünyası başına yıkılmış gibi avuç içlerini başının üzerine bastırıp umut ışığı sönen gözlerini kapattı.

"Aldığım her nefeste burnumda tüten, kendimi uğruna adadığım kadın..." Ağır ağır yutkunup başını yavaşça salladığında gözlerini de açtı. "İstediğin gibi olsun, senin için yolundan çekiliyorum."

Kartal'ın sesi geceye karıştığında gökyüzünden öylesine güçlü bir gök gürültüsü koptu ki zehir olup tenimden geçerek kalbime süzüldü ve son kalan can kırıntılarımı küle çevirdi. Saatlerdir yıkım yaşıyordum ama bu tam anlamıyla azap veren kıyım gibiydi. Çok daha fazla can acıtan, bir daha kapanmayacak açık bir yara bırakan kıyımdı.

Yüreğimde yankılanmaya başlayan ağıtlar yüzünden Kartal geriye doğru bir adım attığında onun kalbinin fısıldamasını duyamaz oldu kalbim. Belki de onun kalbine de inmişti aynı zehir. Aynı ağıtlar ondan da yükselmişti. Bunu hiçbir zaman bilemeyecek olsam da Kartal bir adım daha attığında kalbimin vedalaşma telaşını duydum. Son bir kez fısıldamak istedi sevdiğine ama yenik düştü içinde kök salmış kıyıma.

Kartal tamamen arkasını döndüğündeyse Kartal'ın kalbinde kalbim asıldı ve işte o an, her iki kalp de iki yabancıya döndü. Hiç tanışmamış, birbirleri için hiç atmamış iki yabancının kalbi gibi.

Kartal gitti, iki kalbin hikâyesi bitti.

15. BÖLÜM

ÖLÜMLE YAŞAM ARASINDA

BİR HAFTA SONRA

"Yeter artık!"

Rüya müziği kapatınca olduğum yere yığılıp sırtımı zeminle buluşturdum. Prova çoktan bitmiş, hava kararmıştı lakin provadan önce başladığım dansım, prova bittikten sonra da bu saate kadar devam etmişti. Etmişti çünkü Kartalsız hayatımda, dansın dışında kalan her şey anlamını yitirmişti. Her bir yanım kederle sarmalanmış gibiydi. Nefes alamıyordum, yere göğe sığamıyordum, teselli bulamıyordum. Sanki damarlarım acıyla doldurulmuştu. Kalbim kan değil, acı pompalıyordu. Acıtıyordu, kavuruyordu, yakıyordu. Bir tek dans etmek uzak tutabiliyordu kederimi, uzaklaştırıyordu onsuz yaşamak zorunda bırakıldığım kaderimi.

Elimi, hareket etmekten yorgun düşen kalbimin üzerine bastırdım. Saatlerdir dans etmekten her zerremden ter akıyor, ciğerlerim hızlanan soluklarım karşısında kasılmaktan yetersiz kalıyordu. Kalp atışlarım son sürat giden araba gibi hızlıydı. Resmen kulaklarımı gür sesiyle dolduruyordu.

"Günlerdir kendine ettiğin eziyetten bıktım! Bu böyle olmaz, buna bir an önce son vermezsen hastanelik olacaksın." Rüya'nın sesini duyunca terden birbirine yapışan kirpiklerimin ardından ona baktım. Ters bir ifadeyle bedenimi süzüyordu. Umursamaz bir ifadeyle omzumu silktim.

"Bir şey olmaz."

"Bok olmaz!" Rüya sinirli sinirli yanıma geldi ve tepemde dikilip bakışlarıyla bedenimi işaret etti. "Yemek yemiyorsun, doğru dürüst uyumuyorsun, sadece dans ediyorsun. Aynaya baktın mı hiç? Kilo verdin resmen!"

Yattığım yerden dikkatlice Rüya'nın öfkeli ama aynı zamanda endişeli yüzünü inceledim. Kartal o gece gittikten sonra büyük bir ağlama krizine

girmiş, o saatten itibaren de bir daha tek damla gözyaşı akıtamamıştım. İçimdeki acıyı dansla atabildiğimi fark etmiştim. O yüzden de sadece dans ediyordum. Yemiyor, içmiyor, uyumuyor, sadece dans ediyordum.

Dans provaları dışında günlerimi, saatlerimi Baraka'da tek başıma geçiriyordum. Bu da her geçen gün Rüya'nın endişesini artırıyordu ama yapamazdım. Dans etmeyi bırakamazdım. Bıraktığım an Kartal'ın hayatımdan çıktığı gerçeğinin ve yarattığı boşluğun, dehşet veren bir ıstırapla bedenimi sarsacağını biliyordum. Dans etmeyi bıraktığım an ağlayacağımı çok iyi biliyordum. Sahte bir gülümsemeyle dudaklarımı gerdim.

"Buradan bakınca çok uzun boylu görünüyorsun."

Rüya gözlerini devirip ayağıyla omzumu hafifçe dürttü. "Sana küfretmek istemiyorum ama şansını zorlama. Kalk hadi, yemeğe gidelim, çok açım."

Bu defa gözlerini devirme sırası bendeydi. "Oradan bakınca benim buradan kalkıp dışarıda yemek yemeye gidebilecek bir halim var gibi mi görünüyor? Eve gider gitmez duş alıp yatacağım."

Rüya anında karşı çıktı fakat bu defaki çıkışı diğer günlere nazaran daha sertti. "Mümkün değil! Yemek yemeden asla yatamazsın! Önce ölümü çiğnemen lazım."

Anlaşılan o ki Rüya bu gece zoru oynamakta kararlıydı. Bıkkınlıkla soluyup yattığım yerden dirseklerimin yardımıyla doğrulmaya çalıştım. "Abartma istersen."

"Asıl abartan sensin," dedi Rüya ve ellerini, avuçlarının arasında kalmış tozu temizlermiş gibi birbirine sürttü. "Tamam, bugünden itibaren Kartal'ın yası bitti. Bir karar alıyoruz ve geçen sonbahardaki halimize geri dönüyoruz. Mutlu, eğlenceli, dolu dolu geçen günlerimize yani."

Rüya, Kartal'ın adını anınca dansla söndürmeye çalıştığım ciğerlerimdeki yangın, feryat figanla yeniden alev aldı. Onun gidişiyle birlikte ömürlük bir yasa girmiş gibi hissediyordum. Hiç bitmeyecek, sonu gelmeyecekti. Onu andıkça kıyım hissine yenilecektim.

İçimdeki yangın, zehir olup boğazıma dayandı ve yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Sen git, ben biraz daha dans edeceğim."

Rüya karşıma geçip ayağa kalkmam için elime uzandı. "Olmaz, eğer benimle gelmezsen..." İşaretparmağıyla kapının kenarını işaret etti. "Oraya oturur, açlık grevine girerim. İnadımı biliyorsun."

Rüya'nın kararlı ifadesine baktım. Gözlerindeki ifadesi gerçekten de dediğini yapacağını söylüyordu. Boğazıma dayanan zehirden dolayı kurumaya başlayan gırtlağımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım. Önümde iki seçeneğim vardı. Ya burada kalarak onu üzecektim ya da onunla yemeğe giderek zehir zemberek gelecek o lokmaları yiyecektim. Çaresizlikle soludum.

"Nereye gideceğiz?"

Rüya zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Deniz kenarında bir restorana gidelim, oradan da kafamızı dağıtacak herhangi bir yere gideriz. Bu gece sabaha kadar eğlenelim."

Onu onayladığımı belli edercesine başımı sallayıp, "O zaman *pub*'a gidelim, orada yer içer kafa dağıtırız," deyince Rüya da kabullendi.

"Olur, hadi bir an önce eve gidip üzerimizi değiştirelim."

Yaklaşık iki saat sonra *pub*'a geldiğimizde Rüya içeri girmek istese de kapalı ortamda nefes almak zor geldiği için bahçede kalmayı tercih ettim ve rengârenk ampullerin yansıdığı boş bir masaya oturdum.

Rüya ise içini çekerek bakışlarını yavru kedi misali giriş kapısına kilitledi. "İçeride canlı müzik vardı ama."

Elimde değildi, umursamaz görünmek istercesine omuzlarımı silktim. "Ses buradan da duyuluyor, hem içerisi kalabalıktır, burada daha güzel kafa dağıtırız."

Sonunda Rüya da pes etti ve tam karşımdaki sandalyeye oturdu. "O zaman yemekten sonra içeri girelim. İçkilerimizi orada içelim. Bağıra bağıra da şarkı söyleriz. Lütfen itiraz etme."

İtiraz etmek istesem de günlerdir yaptığı fedakârlıklara ihanet edecekmişim hissi, aynı anda doldu içime. Ruhumun düze çıkamayacağını bilmeme rağmen yarım bir tebessüm dudaklarımı gerdi. "Olur."

Kalbim, acısını sessizce çekmek için köşesine çekilirken garson yanımıza geldi ve siparişlerimizi aldı. Ne sipariş verdiğimin farkında bile değildim. Nasılsa yediğim her neyse tatsız tuzsuz bir ottan ibaret olacaktı. Düşüncelerimin eşliğinde bakışlarımı, giden garsonun üzerinden etrafıma çevirdim. Orta genişlikte diyebileceğim bahçenin, deniz manzarası vardı. Rengârenk ampullerin aydınlattığı loş havaya ay ışığı da eşlik ediyordu. Bakışlarım ayı takip etti. Işığından biraz uzağındaki yıldızlar dikkatimi çekince kalbimin acısının sesi, birden içimde yankılandı. En son yıldızları

izlediğimde Kartal yanı başımdaydı ve sıcak kolları arasında tüm korkularımdan uzak huzurla dolmama sebep olmuştu.

Sırtımı sandalyeme yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim, o huzurdan tezat bir endişeyle ve günlerdir kuruyan gözlerime yeniden dolan yaşlarla yıldızları izlemeye başladım. Aradan bir hafta geçmesine rağmen Kartal'la birlikte bir parçam da gitmiş gibiydi. Baktığım her yerde, attığım her adımda, aldığım her nefeste yalnızca o vardı. Hayatıma bu denli işlediğini ayrılığa kadar fark edememiştim bile. Canım, onda kalmıştı...

"Nur mesaj atmış." Düşüncelerimden Rüya'nın sesiyle çıktım. Dolan gözlerimi görmemesi için mesajı bana atmamasına rağmen bakışlarımı telefonuma çevirdim.

Ekin'i kovduktan sonra Erva'ya yeni partner arayışına başlamıştık ama ne yazık ki henüz ekibe uyum sağlayacak birini bulamamıştık. Biz ileri seviyeydik ve yeni başlayan birinin bize uyum sağlaması ve birlikte kontekst oluşturmamız oldukça zor oluyordu. Yine de umudumu kesmemiştim. O yarışmayı kazanıp buralardan gitmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Gözlerimdeki doluluğun geçtiğini umut ederek ona baktım. "Ne yazmış, yeni biri daha mı?"

"Aynen öyle," dedi Rüya ve elindeki telefonu masaya bıraktı. "Yarın gelecekmiş, bu defa olacak diyor."

"Umarım bu defaki olur. Yarışmaya çok az kaldı. Her geçen gün aleyhimize işliyor."

Rüya başını salladı ama gözleri çoktan başka konuya takılı kaldığını bağırıyordu. Nedenini çözmeme fırsat vermeden kollarını masaya yasladı. "Bilmen gereken bir şey var."

Şüpheyle tek kaşımı kaldırdım. Kartal'dan bir haber alabilme ihtimali kalbimi tekletse de belli etmemeye çalıştım. "Nedir?"

"Ekin, yarın Yamaçların evinden taşınacakmış."

Rüya sözlerini tamamladığında benim de kaşlarım çoktan havalanmıştı. Ekin'i tanıdığım günden beri Yamaç ve Gökhan'la birlikte kalıyordu. Yıllardır birbirlerinden ayrılmamışlardı. Bir bütünün parçaları gibiydiler ama şimdi... Belki de şu an benim yüzümden ayrılacaklardı. Derinlerde bir yerlerde kendini belli eden pişmanlıkla, "Neden?" diye sordum. "Sonuçta işi de evine yakındı."

"İstifa etmiş. Sana karşı pişmanmış ama karşına çıkacak yüzü yokmuş. O yüzden buralardan gidecekmiş."

İçimdeki pişmanlık öfkeyle yer değiştirdi. "Şeytan görsün yüzünü!"

Rüya hafifçe kıkırdadı. "Aynısını söyledim."

Gülümsemek istesem de Rüya kadar başarılı olamadım. "Üzüldüm. En azından Yamaç ve Gökhan adına üzüldüm. Yıllardır beraber kalıyorlardı."

Rüya belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Erkekler bizim kadar duygusal değil. Çok takacaklarını sanmıyorum."

Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki garson gelince konuşmaktan vazgeçip servisi izlemeye başladım.

Yemekten sonra Rüya'nın bitmek bilmeyen ısrarları yüzünden içeriye geçtik ve elimizdeki alkollerle canlı müziği dinlemeye başladık. Bir yandan tam da Rüya'nın istediği gibi bağıra bağıra şarkılara eşlik ediyorduk. Neyse ki içerisi fazla kalabalıktı ve kötü sesimiz arada kaynıyordu.

Biramdan küçük bir yudum alıp Rüya'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Şu an ne istiyorum, biliyor musun?" diye sorunca Rüya'nın da bakışları bana döndü.

"Ne istiyorsun?"

"Zilzurna sarhoş olmak, burada taşkınlık yapmak, birileri bana saldırırken beyaz atlı prensimin karanlıklardan çıkagelmesini ve beni almasını istiyorum."

Yavaş yavaş çakırkeyif olmaya başlamıştım. Rüya bunun bilincinde gülümsedi ki aynı çakırkeyiflik onda da vardı. "İstersen taşkınlık yapalım. Bakarsın buralarda bir yerlerde yeni bir beyaz atlı prens vardır."

Yeni kelimesi içimin hüzünle kıyılmasına sebep oldu. Bir kişi hariç kimsenin kollarında teselli bulmak istemiyordum. O adam da kollarında başka bir kadına teselli vermekle meşguldü. Ağlama isteğimi derinlere itme savaşına girip başımı iki yana sallayınca kaybolan dengemi sandalyeme tutunarak toparlamaya çalıştım. "Yeni birini istemiyorum. Kimseyi istemiyorum, beyaz atlı prenslere ihtiyacım yok. Kendime yetebilirim."

Rüya ağzı kulaklarında, "Şerefe," deyince aynı şekilde karşılık verdim lakin çok sıkışmıştım. Biraz daha oyalanırsam rezil olacağım kesindi.

Ayağa kalkıp, "Ben lavaboya gidip hemen geliyorum," dediğimde Rüya da ayaklanmaya çalıştı.

"Sana eşlik edeyim."

"Gerek yok," diyerek onu durdurdum. "Hafif bir çakırkeyifliğim var, yürümeme engel değil, rahat rahat giderim."

Rüya başını sallayınca doğruca lavaboya ilerledim. Yüzümü yıkadığımda açılacağımı iyi biliyordum, ayrıca daha fazla içmemem gerektiğinin de farkındaydım. Alkolden önce içimdeki yas, beni sarhoş etmeye halihazırda bekliyorken biraz daha içersem araba kullanamayacağım aşikârdı.

Tuvalette işimi bitirdikten sonra lavabonun başına geçip arka arkaya yüzümü yıkadım ve gün geçtikçe solan yüzüme baktım. Göz çukurlarım iyice gün yüzüne çıkmış, uykusuzluktan gözlerimin altında koyu halkalar yer edinmişti. Yanaklarım da içine çökmüştü. Dudaklarım ölü dudağından farksızdı, kanı çekilmişti. En acınasıysa gözlerimdi. Eski ışıltısını tamamen kaybetmişti.

Kendime daha fazla acımayı kenara bırakıp lavabodan ayrıldım ve lavabo için ayrılan uzun koridora doğru yöneldim. Birkaç adım atmıştım ki karşımdaki tanıdık yüzü görür görmez nefesimin kesildiğini hissettim. Sanki birileri görünmez bir hançerle ciğerlerimdeki havayı boşaltmış gibiydi.

Bir anlığına alkolden dolayı aklımın bana oyun oynadığını düşünsem de karşımdaki kişi yaklaştıkça iyice beliren yüz hatları bana onun Müge olduğunu söylüyordu. Aklım oyun oynamıyordu. Müge kanlı canlı haliyle tam karşımdaydı.

Bulunduğum koridor, yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettirince dengem kayboldu, duvara tutunmaya çalıştım fakat ayaklarım felce uğramış gibi kıpırdamadı, zemine kök saldı. Yorgun bakışlarımın odağı da koridorla beraber kaymıştı sanki. Nereye sabitleyeceğimi bilemedim. Midem de bulanmaya başlamıştı. Beynimin içinde Kartal'la el ele oluşu dönüp duruyordu. Midemden ağzıma gelen acı tatla yüzümü buruşturdum.

Müge'ye bakma cesaretimse yoktu. Onun bu işte bir suçu olmadığını bilmeme rağmen ona baktığım an içimdeki kıyımın beni alaşağı edeceğini biliyordum. Onun önünde acının beni yenmesine izin veremezdim. Ondan gelecek herhangi bir teselli beni ölmeden mezara koymakla eşdeğerdi. Acımla dalga geçer gibi hafife alarak duruşumu dikleştirdim ve Müge'nin yanımdan geçerken yarattığı rüzgâra karşı koymaya çalıştım. Başarılı olmuştum da. Ta ki burnuma dolan parfüm kokusuna kadar...

Kartal artık bu kokuyu mu soluyordu?

Sanki koridordaki tüm hava birden çekilmiş, bir tek Müge'nin parfüm kokusu kalmıştı. Onunla boğulmaya mahkûm edilmiş gibiydim. Derin bir nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim, nefesimi kabul etmedi ve kuruyan boğazımı öksürükle daha da kurutup öğürme isteğiyle doldurdu.

Yeniden gelen mide bulandırıcı tiksintiyle avuç içimi ağzıma bastırdım. İhanet yüzünden ruhumun bile parçalarına ayrıldığını hissediyordum. Her bir yanım paramparça olmuştu, olmaya da devam edecekti çünkü Müge buradaysa Kartal da buradaydı ve benim ikisini yeniden yan yana görebilecek gücüm yoktu. İçimdeki acı, bedenimi de karıncalandırıyordu. Ya felce uğrayacak ya da akıl sağlığımı tamamen kaybedecektim.

Yeniden Kartal'ı görmemek, özellikle de ikisini bir daha yan yana görmemek için bacaklarıma komut vererek koridordan çıktım. Etrafıma bakmadan Rüya'nın yanına vardım ve dehşete kapılmış bir halde, "Hemen kalkıyoruz!" dedim.

Rüya oturduğu yerden endişeyle ayağa kalktı. Sesine de yansıyan endişeyle, "N'oldu?" diye sordu.

Kartal'ı görmeyi istemesem de kalbim son bir kez görmek, özlemini dindirmek istiyordu. Kalbime yenik düşüp bir anda bulduğum cesaretle bakışlarımı olduğumuz yerde hızlıca gezdirdim. Kalabalığın arasındaki her masaya tek tek bakmaya çalıştım. "Müge'yi gördüm. O buradaysa Kartal da buradadır."

"Müge olduğuna emin misin?"

Ters bakışlarım anında Rüya'yı buldu. "O yüzü hayatım boyunca unutabileceğimi zannetmiyorum."

Rüya mahcup bir ifadeyle çantasına uzanırken yeniden etrafıma bakınmaya başladım ve o an Eftalya ile göz göze geldim.

Kalbim yeni bir sekteye daha uğradı, yanındaki kişiyi görünceyse ağzım açık kalma tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Gürkan'la yani Kartal'ın doktor arkadaşıyla baş başa masada oturuyorlardı.

Eftalya'nın nişanlısı, Gürkan mıydı?

Öyleyse bu gece buraya çift olarak gelmişler, felekten bir gece çalmayı düşünmüşlerdi.

Benim aksime...

Yas tutan tek aptal bendim!

Oysaki Kartal'ın o gece bana söylediklerileyle yaşadığım son birkaç saatten bile şüphe etmiştim. Öylesine üzgün ve âşık görünüyordu ki tüm o Müge saçmalığının altında mantıklı bir sebep olduğuna, hâlâ beni sevdiğine bir an için inanmıştım.

Yine beni kandırmayı başarmıştı.

Gözlerim yaşlarla dolunca Eftalya'nın fark etmemesi için bakışlarımı ondan kaçırıp hızlıca kapıya doğru yürümeye başladım. Tek isteğim Kartal'ı görmeden buradan yok olmaktı.

Kendimi dışarı atmamla birlikte göğsüm sıkışarak yarım kalan yanıma can çekiştirdi ve tüm direncimi kırarak gözyaşlarımın günler sonra sicim gibi akmasına sebep oldu.

Bu acı, bu kâbus hiç bitmeyecek, tekrar tekrar başa saracaktı. En büyük yenilgim olarak kalbimi sürekli acımasızca oyacaktı.

Rüya'nın yanıma geldiğini omuzlarıma sardığı kollarından anladım. "Özür dilerim, onları burada göreceğimizi hiç düşünmemiştim."

Hıçkırıklarımın arasından güçlükle, "Lütfen beni buradan götür," diye inledim ve elimi sıkışan göğsümün üzerine bastırdım. "Onlardan bir an önce uzaklaşmalıyım. Yemin ediyorum kalbim daha fazla bu acıya dayanmıyor."

Rüya önce acı çeker gibi bir ses çıkardı, ardından cevap vermeden koluma girip arabanın yanına doğru sürüklemeye başladı.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde ağlamaktan içim dışıma çıkmıştı. Günlerin acısının çıkmasını istercesine ağlamış, ağladıkça ağlamaya duyduğum ihtiyaç daha da artmıştı.

Ayaklarım beni doğruca odama sürükledi. Yastığıma sarılıp orada ağlamaya devam etmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Rüya ise hüzünle beni izliyordu. "Biraz konuşmak ister misin?"

Burnumu çekerek başımı iki yana salladım. "Ne konuşabilirim ki? O kadını gördüm, yanımdan geçti, gitti ama bende bıraktığı iz..." Can çekişir gibi derin bir nefes aldım. "O izi konuşacak gücüm yok."

Rüya üstelemek yerine sadece sımsıkı sarıldı. "Yarın her şey daha güzel olacak."

Yarının güzel olmayacağını bilmeme rağmen itiraz edecek gücüm yoktu. Rüya'nın kollarının arasından çıktım ve doğruca odama girdim. Üzerimi değiştirmeden yatağıma uzanıp cenin pozisyonu aldım ve yeniden ağlamaya başladım.

Bir kez daha hıçkırıklarım artıyordu ve Kartal'a duyduğum ihtiyaç, bir kez daha artarak kendimden tiksinmeme sebep oluyordu.

Çok geçmemişti ki hıçkırıklarımın arasından kapının zilini duydum ama umursamadım. Bu saatte Yamaç'tan başka kimse gelmezdi.

Ama umduğum gibi olmadı ve Rüya'nın yüksek çıkan sesine kulak kesildim. "İçeri giremezsin!"

Rüya'nın yüksek çıkan sesine tezat karşı tarafın sesini duyamıyordum. Hıçkırıklarımı durdurup yattığım yerde oturma pozisyonu almaya çalışırken Rüya'nın sesini bir kez daha duydum. "Kapıda kal! Metis isterse içeri girebilirsin!"

İçimi hem merak hem de garip bir şekilde korku sardı. Kim olduğunu bilmiyordum ama Kartal ya da Ekin olma ihtimali, kalbimi kamçılıyordu. Kartal olma ihtimali çok düşüktü ama Ekin, son bir kez veda etmek isteyebilirdi ve benim onun yüzünü dahi göresim yoktu.

Birden kapım açılınca sudan çıkmış balık gibi yatağımın üzerinde çırpındım. Neyse ki gelen Rüya'ydı. Kaşları çatılı bir halde, "Eftalya geldi, seninle konuşmak istiyor," deyince Rüya'nın gerisinde Eftalya belirdi. Rüya'dan daha uzun olduğu için onu rahatlıkla görebilmiştim.

Şaşkın bakışlarım Eftalya'da kalınca Rüya başını geriye çevirdi ve kızgınlıkla soludu. "Sana kapıda kalmanı söylemiştim."

Eftalya da aynı kızgınlıkla karşılık verdi. "Ben de sana önemli olduğunu söylemiştim."

Rüya'nın daha sert karşılık vereceğini biliyordum ama büyüyecek bir gerginliği de kaldıracak mecalim yoktu. Üzerimden ve umudu yiten hayallerimin üzerinden tır geçmiş gibi hissediyordum. Ayrıca Eftalya'nın ilk kez evime gelmesinin sebebini merak ediyordum. Yorgun bir sesle, "Sorun yok, Rüya," dedim.

Rüya'nın bakışları beni buldu ve *emin misin* dercesine bakmaya başladı. Başımı sallayınca da Eftalya'nın önünden çekilip odama girmesine izin verdi. Ters bakışlarını Eftalya'nın üzerinden ayırmadan bana ithafen, "Ben kapının önündeyim, bir şey olursa seslenmen yeterli, Metis," dedi ve odadan çıkıp kapımı kapattı.

Eftalya kapanan kapıya bakarak gülümsedi. "Şanslı kızsın, sana gerçekten değer veren bir arkadaşa sahipsin."

Sanki gözlerim ağladığımı ele vermeyecekmiş gibi yanaklarımdaki ıslaklığı aceleyle kurulamaya çalışıp, "Bunu söylemeye mi geldin?" dedim ve mecalsizliğime direnerek ayağa kalktım. "Adresimi nereden buldun?"

Eftalya içini çekip, "Mekândan o şekilde ayrıldığını görünce dayanamadım ve sizi takip ettim," deyince kaşlarımın havalanmasına engel olamadım.

Sesime de yansıyacak şaşkınlığı bastırmayı umarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Eftalya cevap vermeden önce bakışlarını küçük odamda gezdirdi ve aramıza sessizliğin yerleşmesine sebep oldu. Odadaki her bir ayrıntıya tek tek baktı. Yatağımın karşısında duran dolabıma, penceremin altına yerleştirilmiş küçük masama, yanı başımda duran aynalı şifonyerime, komodinlerime... Odamı incelemeye devam ederken gözlerimiz buluşunca nihayet sessizliğini bozdu. "Buraya geldim çünkü seni bir arkadaş olarak çok seviyorum ama aynı zamanda kuzenimi kendine aptal gibi âşık ettirdiğin için senden nefret ediyorum," deyince söylediklerini sindirmek için kendime zaman kazandım.

Bana iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi söylemişti, tam olarak anlamamıştım ama asıl dikkatimi çeken Kartal'ın bana âşık olduğunu söylemesiydi. Bu cümleyi duymaya çölde kalan bir insanın suya duyduğu ihtiyaç gibi büyük bir ihtiyaçla sarılmıştım. Ama Kartal'ın beni sevdiği koca bir yalandan ibaretti ve bu defa kanmaya hiç niyetim yoktu.

Ona inanmadığımı belli eden bir gülümsemeyle yatağıma geri oturdum. "Ya... ne demezsin! Kartal bana körkütük âşık." Cümlemin devamını, *o kadar âşık ki beni o yüzden aldatıyor*, diye tamamlamak yerine, "Yeni hayatında mutlu değil mi?" diye sordum. Nedense bu sorunun cevabını yürekten gelen bir istekle öğrenmek istiyordum.

Eftalya tereddüt etmeden, "Hayır, sensiz hiç değil," dediğinde elimde olmadan üşüdüğümü hissettim. Belki de sesinin tonundaki soğukluk yüzünden üşüdüğümü hissetmiştim.

Yüzümde ona inanmadığımı belli eden gülümsemeyi sürdürerek kendime bile yabancı gelen bir sesle, "Ben daha çok mutlu olmasını beklerdim. Yazık olmuş," dedim.

Eftalya cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi ve o süre zarfında gözlerimi inceledi. Bakışları X-ray cihazı işlevi görüyordu sanki. İçimi görüyormuş gibi bakıyordu. Bakışlarından rahatsız olup gözlerimi kaçırdığımda, "Yoksa sen Kartal'ı Müge'yle mi gördün, ondan mı bu şekilde davranıyorsun?" diye sorunca günlerdir göğsümde ağrı yapan ağırlıkla ona geri baktım. Kırgınlığın verdiği sakinlikle ve gerçeğin iğrenç yüzünün yarattığı kızgınlık arasındaki o ince çizgide gidip geldim.

"Bunun bir önemi var mı?"

Eftalya önce inanamıyormuş gibi baktı, ardından aydınlanmış gibi ağzı bir karış açık kaldı. "O yüzden mi o adamla öpüştün?"

İnce çizgideki sınırımın kızgınlığa geçiş yapmasıyla birlikte bir hışım ayağa fırladım. "Kartal yemeyip içmeyip sana mı yetiştirdi?"

Eftalya, içinde hiçbir ışık barındırmayan kahve telvesi koyuluğundaki gözlerini, beni delmek istercesine üzerime sabitleyip savunmaya geçti. "Kartal'ın ne yaşadığına dair en ufak bir fikrin yok!"

İçimdeki hayal kırıklığının yarattığı korun sıcaklığı, yüzümü esir alırken sinirden gülmeye başladım. "Ya benim ne yaşadığıma dair senin ya da Kartal'ın bir fikri var mı?" Gülmem, cümlenin sonuna doğru sesimden silindi ve yerini yüksek sese bıraktı. "O ikisini el ele gördüğümde ne hissettiğime dair en ufak fikriniz var mı?"

Bunu söylemeyi hiç istemesem de bu saatten sonra pek öneminin kaldığını düşünmüyordum. Ciddi anlamda patlamaya ihtiyacım vardı. "Kahretsin! Hayatımda ilk defa âşık oldum ben." Acı çeker gibi inleyip gözlerimin yeniden dolmasına izin verdim. Zayıf görünmek umurumda bile değildi artık. "Ve âşık olduğum adamı eski sevgilisiyle el ele gördüm ben! Kartal beni aldattı!"

Sözlerimi tamamladığımda Eftalya'nın kızgınlığı anında pişmanlığa geçiş yaptı. Ellerini sertçe yüzünden geçirip, "Özür dilerim," dedi sesindeki yoğun pişmanlıkla. "Kartal'ın haberi yoktu. Ben, ben..." Garip bir şekilde duraksayıp başını öne eğdi. "Ayrılmanızı istediğim için yaptım. O seni asla aldatmadı, aldatmaz."

Eftalya'dan yumruk yesem sanırım daha az afallardım. Şaşkınlıkla, "Ne?" diye çıkışınca Eftalya'nın yüzü ağlamaklı bir ifadeye büründü.

"Kartal beni hiç affetmeyecek, biliyorum ama size daha fazla bunu yapamam."

Kesinlikle hiçbir şey anlamıyordum. Anlayacak duyularım tükenmişti. "Eftalya, ne saçmalıyorsun? Benimle dalga geçmek için mi buraya geldin? Neler oluyor?"

Eftalya arkamdaki yatağı işaret edip, "Otururak konuşalım," dedi sesindeki mahcubiyetle ve benden önce yatağımın üzerine oturup bakışlarını parmaklarına indirdi. "Tek amacım Kartal'ı korumaktı, yemin ederim böyle olmasını istememiştim." Eftalya'nın ne dediğini anlamadıkça aklımı

kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Delicesine duyduğum öğrenme isteğine kayıtsız kalamayıp aramıza mesafe açarak oturdum.

"Hemen anlatırsan iyi edersin."

Eftalya ciğerlerine keyifsizce hava doldurdu. "Kartal ve Müge sevgili değil, hiçbir zaman sevgili olmadılar. Yani eski sevgilisi değil. Ben o gece senin orada olduğunu biliyordum. Telefonda kimseyle konuşmuyordum, seni kandırmak istediğim için o şekilde konuştum, üzgünüm," dediğinde üzerime bir kova soğuk su boca edilmiş gibi hissettim.

Tek verebildiğim tepki, "Neden?" demek oldu.

Eftalya ani bir duygu geçişiyle kaşlarını çatıp hırsla soludu. "Çünkü kuzenim bir aptala döndü. Aptal bir âşık gibi davranıyordu, hata yapması an meselesiydi. Üzgünüm ama engel olmak zorundaydım. Kartal, Müge ile yan yana görünmeye başlayınca eninde sonunda senin onları fark edeceğini biliyordum. Olayların altını, bu şekilde bir yalanla beslersem onu terk edeceğini biliyordum."

Eftalya'nın sözleri beynimin içinde uğulduyordu ve hâlâ hiçbir şey anlamıyordum çünkü hiçbiri anlamlı gelmiyordu. Ne gibi bir hata yapacağını ya da neden Müge'yle görünmeye başladığını anlamıyordum. Zar zor çıkan sesimle, "Ne gibi bir hata, nasıl yani?" diye sorunca Eftalya'nın az öncekinden daha sert yüz ifadesi karşısında ürpermeden edemedim.

"O geceyi hatırla," dedi keskin bir sesle. "Kartal sana asılan adamı, bar tezgâhına çekip herkesin içinde tehdit etti. Bu kusursuz bir hataydı. Hem seni ama en çok da kendini tehlikeye attı. O gece Kartal'a çok kızdım. Bu konuda onu defalarca kez uyarmama rağmen beni dinlemiyordu. Resmen gözünü kör ettin. İkinize de çok kızdım ve sırf bu yüzden sana o şekilde yalan söylemek zorunda kaldım."

Eftalya'nın sesindeki soğukluk, yaz sıcaklığının etkisindeki odamın yavaş yavaş buz kesmesine sebep olurken bahsettiği geceyi anımsamaya çalıştım.

Müşterinin içkisini verdiğimde adamın güldüğünü duydum. "Kızma hemen, sadece seninle muhabbet etmeye çalışıyorum."

Bu adamın son sözleri oldu. Kartal öfkeli bir tufan misali, yanı başımda gürleyerek esti ve adamın yakalarından tuttuğu gibi bar tezgâhının üzerinden kendi yüzüne doğru çekti.

Kartal'ın gücüne mi, sert tepkisine mi şaşırsam bilemeden Kartal dişlerinin arasından, "Benim seninle kendi şartlarımda muhabbet etmemi istemiyorsan bas git buradan!" deyince az ilerideki sahneden Eftalya'nın tedirginlikle bize baktığını gördüm. Sadece o da değil, birçok müşterinin bakışları bize dönmüştü.

Kalbimden aşağı korku dolu bir his yayıldı ve tüm bedenimi saran minik titremelerle, "Kartal lütfen," dediğimde adam da, "Sakin ol delikanlı, art niyetim yoktu," dedi.

Kartal burnundan soluyup sıktığı dişlerini birbirinden ayırmadan tiksinti dolu bir sesle meydan okudu. "Sınırımdan uzak dur!"

Adamın yakalarını bırakınca adam üzerini düzeltip devrilen birasına baktı ve başka bir şey demeden bizden uzaklaşmaya başladı.

Düşüncelerimin arasından çıkmam birkaç saniye aldı. İçime yayılan kızgınlık, fırtınanın kopacağını haykırıyordu. Kızgınlığın ilk belirtisi olarak uğursuz fırtınanın gölgesinde oturduğum yerden ayağa fırladım. Üzerine saldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Eftalya, sen neler diyorsun? Sırf o adamla kavga etti diye bana yalan mı söyledin? Ben o geceden beri neler yaşıyorum, haberin var mı?"

"Özür dilerim ama mecburdum, anla lütfen." Sesi pişmanlıktan kısılmış gibiydi. "Kartal'ın ölmesini istemiyorum."

Beynimden vurulmuş gibi duraksadım. Günlerdir yaşadığım acı, keder ve son birkaç dakikadır yaşadığım anlamsız olaylar zinciri... Düşünme yetimi kaybetmiş gibi hissediyordum. "Neden ölecek ki, o da nereden çıktı?"

"Bunun cevabını sana ben veremem, Kartal isterse sana anlatır ama bil ki Kartal suçsuz. Benim uydurduğum Müge yalanından haberi yok." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve boğuk çıkan sesiyle ağlarcasına inledi. "Öğrendiğinde benden nefret edecek, sadece o da değil, Müge de nefret edecek."

Damarlarımdaki bütün kan çekilirken sabırsızca, "Müge mi?" diye sordum.

Eftalya, "Evet," dedi ve yüzünü ellerinin arasından kurtarıp olabildiğince samimi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Müge benim en yakın arkadaşım. Aynı zamanda Gürkan'ın kız arkadaşı. Bu gece seni orada içerken görünce tedirgin oldum, sen lavaboya gidince seni kontrol etmek istedim ama beni görmeni istememiştim. O yüzden Müge seni kontrol etmeye geldi. Kartal

ile onu görmediğini sanıyordum, tanıyabileceğini düşünmemiştim. Müge'nin de olanlardan haberi olmadığı için o da tanıdığını zannetmedi." Oturduğu yerden ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Tam bir pislik gibi davrandım." Ellerini iki yana açtı. "İstediğin gibi yüzüme yumruk atabilirsin, sonuna kadar hak ettim."

Eftalya'nın pislik gibi davrandığı doğruydu ve ona yumruk atma isteğim kaçınılmaz bir gerçekti ama şu an bunun sırası değildi. Belirsizlik, sinirlerimi iyice rotasyona uğratsa da gerçekleri öğrenmeden kontrolümü kaybetmek istemiyordum. Ona saldırma isteğimi yok sayarak, "Müge beni kontrole mi geldi? Beni tanıyor mu?" diye sordum.

"Kısmen tanıyor."

Ucu açık cümleleri dalga dalga zihnime çarpıyor, gerçekleri bir bütün olarak görmeme engel oluyordu. Daha fazla buna katlanacak sabrım yoktu. Dişlerimin arasından, "Benimle açık konuş!" diye çıkıştığımda sesim tahminimden daha yüksek çıktı ama umursayacak durumda değildim. "Seni anlamakta güçlük çekiyorum. Söylediklerin, gördüklerimle uyuşmuyor. O ikisi el ele eydi!" Midem kusma isteğiyle sızlayınca elim istemsizce midemin üzerine kapandı. Zihnimde dönüp duran görüntüler midemi bulandırıyordu. "Kartal, kardeşim dediği adamın kız arkadaşıyla mı takılıyor?"

Eftalya'nın yüzünden rahatsız edici bir öfke bulutu geçti. Kartal hakkında olumsuz hiçbir cümleyi kaldıramayacakmış gibi tepkiler veriyordu. Bu gece tek anladığım konu Kartal'ın, kırmızı çizgisi olduğuydu. Bakışlarım, hızlıca yükselip alçalan göğsünden yumruk yaptığı ellerine indi. Duruşu bana saldıracak gibiydi. Yine de sakinliğini korumak istercesine derin bir nefes aldı.

"Kartal kimse ile takılmıyor," dediğinde öfkeli gözlerine baktım. "Öyle bir adam değil. Öyle olması gerekti ve öyle oldu. Olanlardan Gürkan'ın da haberi var. Zaten o gün Kartal, Müge'yi Gürkan'a götürdü. Sonra da senin yanına geldi, gerisini biliyorsun."

Şu ana kadar sürdürmeye çalıştığım dik duruşumda küçük bir çatlağın yayıldığını hissettim. Eftalya'nın söyledikleri kulaklarımın içinde dönüp durdukça küçük çatlak gitgide büyüdü ve ilk darbesi bacaklarıma indi. Bacaklarım bedenimi taşımayacak kadar güçsüzleşti. İkinci darbesiyse başıma cam parçası saplar gibi keskin bir ağrı saplanması oldu. Başımı kollarımın arasına alarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Ne yani, hepsi bir oyun muydu?

Ben boşu boşuna mı Kartal'ın canını yakmıştım?

Boşu boşuna mı günlerdir acı çekmiştim?

Eftalya'yı göremiyordum ama sesindeki gergin paniğini duyabiliyordum. "Çok üzgünüm, çok özür dilerim," dedi ve o da benim gibi dizlerinin üzerine çökerek başımı kollarımın arasından kurtardı. "Bu saatten sonra bana inanmayacağını biliyorum ama yemin ederim Kartal'ın olanlardan haberi yok. Ne eski sevgili yalanından ne de senin onları el ele gördüğünden haberi var. Kartal'ın amacı bambaşkaydı ve bunu bir tek ondan öğrenebilirsin."

Kalbim, resmen sıkışıyordu. Elimi, ömrü bitmek üzere olan kalbimin üzerine bastırdım. Can çekişiyordum ama işin en kötü kısmı bu değildi. En kötü kısmı, kendi ellerimle sevdiğim adamın katili olmuştum. O gece acımadan canını almıştım.

Sol gözümden bir damla yaş süzüldüğünde Kartal'ın o geceki hali ve sözleri film gibi tam karşımda belirdi.

Kalp atışlarım göğüs kafesimi döverken Kartal'ın saatlerce koşmuş gibi soluk soluğa çıkan sesini duydum. "Sen ilktin," dedi güçlü soluklarının arasından çıkan yaralı bir sesle. "İlk kez bir kadına kalbimin kapılarını bu kadar açmıştım." Nefesi bitmiş gibi derince soluduğunda titreyen nefesi, soluğumu kesti. "Hayatım boyunca birçok kez mezara girmekten döndüm ama bu gece ilk kez o mezara girdim." Cümlenin sonuna doğru dünyası başına yıkılmış gibi avuç içlerini başının üzerine bastırıp umut ışığı sönen gözlerini kapattı.

"Aldığım her nefeste burnumda tüten, kendimi uğruna adadığım kadın..." Ağır ağır yutkunup başını yavaşça salladığında gözlerini de açtı. "İstediğin gibi olsun, senin için yolundan çekiliyorum."

Yavaşça ıslak gözlerimi kapattım. Az önceki öfkem gitmiş, yerine acı kalmıştı. Yalanın, kandırılmışlığın, anlamsız oyunların bıraktığı katıksız bir acı... Sözlerimin tükendiğini hissediyordum. Sevdiğim adamı günlerce maruz bıraktığım zulüm karşısında söyleyecek tek kelime bulamamamın çaresizliğini yaşıyordum. Yaşadıkça onun çaresizliğini hissetmeye çalışıyordum ama zulümden nasıl hasar aldığını bile kestiremiyordum. O gece yaralı ellerini gördüğümü anımsayınca gözlerimi hızlıca aralayıp panikle, "Kartal nasıl?" diye sordum.

Eftalya'nın yüzünden keskin bir keder geçti. "İyi değil. Zor sakinleştirdik ama iyi değil. O adamla öpüştüğünden beri hiç iyi değil."

Ağlamaklı bir ifadeyle başımı iki yana sallayıp direkt itiraz ettim. "Ben onunla öpüşmedim, o zorla öptü."

Eftalya bunu beklemediğini belli eden bir sesle, "Nasıl yani?" diye sordu.

Kopkoyu bir pişmanlıkla başımı yana eğdim. "Kartal'ın canımı yaktığı gibi canını yakmak istedim. Eski sevgilime döndüğümü söyledim ona. Kartal gelince de inandırıcı olsun diye elini tutmak istedim ama o an beni öptü. Her şey çok ani oldu."

Eftalya bakışlarını kısıp, "Çok acımasızsın," deyince hırsla soludum.

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Ben sadece çok korktum. O gece, o sinirle düşünmeden hareket ettim. Amacım Kartal'ı korumaktı. Böyle olmasını, sizi bu kadar üzmeyi istememiştim. Olaylar rayından çıkınca nasıl toparlayacağımı bilemedim. Hele ki o gece onu öyle görünce... Beni affetmemesinden çok korktum. Söylediğim yalanı açıklama cesareti bulamadım."

Eftalya, Kartal'ın zulümden aldığı hasar konusundaki endişemi dile getirince akıldışı bir korku hissettim. "Nasıl görünce?"

Bakışlarını benden uzak bir yere, o güne gitmiş gibi tutundurdu. "Gürkan ondan haber alamayınca o gece evine gitmiş. Her yer darmadağınmış, sakinleştirememiş. Yardım istedi." Dolan gözlerini saklamak istercesine başını salladı. "Kâbus gibi bir geceydi, sürekli *onu öptü*, diye sayıklıyordu. Sonra tekrar tekrar deliriyordu. Ben onun sayıklamasını duydukça..." Birden bana döndü ve af dilercesine gözlerimin içine baktı. "O yüzden öpüştüğünüzü düşünmüştüm. Eğer Müge ile Kartal'ı gördüğünü bilseydim yemin ederim bugün anlattığım tüm gerçeği, o gün gelir sana anlatırdım. Bu kadar ilerlemesine izin vermezdim. Aranızda neler geçtiğini bile bilmiyordum. Zaten Kartal anlatmaz, sadece sayıklamasını duydum. Kendimce parçaları birleştirmeye çalıştım ama çok başka bir sonuca vardım."

Gözlerime bakmamak için başını önüne eğdi. "Özür dilerim ama Kartal'ı aldattığını sandım. O yüzden ayrıldığınızı düşündüm ama bu gece *pub*'ta seni görünce... Yani şarkı söylemen, içmen eğlenir gibi değildi. Ayrıca hasta gibi görünüyorsun, mutlu olmadığın her halinden belliydi. Bir de bunların üzerine Müge'yi görüp ağlayarak oradan çıkınca yanıldığımı anladım. Bir yanlış vardı ortada. O yanlışı düzeltmeye geldim."

Eftalya sözlerini bitirdiğinde aramıza gergin bir sessizlik yerleşti. Ortada büyük bir yanlışın olduğu doğruydu ama o yanlışı Eftalya yapmamıştı. Şu an için asıl öfkem, Eftalya'ya olsa da yanlışın en büyüğünü Kartal yapmıştı. Belki beni aldatmamıştı ama çektiğim onca acının gerçekleşmesine izin vermişti. Yokluğunun verdiği müthiş ıstırapla günlerce yanmama sebep olmuştu.

Kafamın içinde uğuldayan tek yanlış, *Kartal'ın beni saf dışı bırakmasıydı.*

Ona duyduğum öfke birden Eftalya'ya duyduğum öfkeden daha ağır bastı ve bacaklarımdaki dermansızlığa aldırmadan ayağa kalktım. Hırsla, "Yanlışın büyüğü, Kartal'ın beni saf dışı bırakması," derken sesim öfkeden titriyordu. "Kartal, sen, Gürkan ve Müge... Herkes ne olduğunu biliyorken ben niye bilmiyorum? Bana neden ne olduğu söylenmiyor ve yanlış anlaşılmalara terk ediliyorum? Eğer Kartal ne yapmaya çalıştığını bana da en başında söyleseydi, şu an yaşadıklarımızın hiçbirini yaşamazdık!"

Eftalya haklı olduğumu belli edercesine başını sallayıp yerden kalktı. "Söyleseydi yaşamazdınız belki ama inan bana söylememesinin sebepleri var. Bazı sebepleri hemen açıklamak mümkün değil."

Afallamış gibi dudaklarımın arasından sesli bir şekilde, "Ah!" Sesi çıktı. "Neymiş o sebepler?" diye sorunca Eftalya bir kez daha özür diler gibi baktı.

"Az önce de dediğim gibi bunların cevaplarını ben sana veremem. Kartal isterse anlatır."

Daha fazla Eftalya'yı dinlemeye sabrım yoktu. Sorularımın asıl cevabı Kartal'daysa onu bir an önce bulmam gerekirdi. Her açıdan yitirdiğim adamı bulmak zorundaydım. "Kartal nerede?"

Eftalya irkilse de, "Nerede olduğunu iyi biliyorsun," dedi.

Doğruydu, Kartal'ın nerede olduğunu biliyordum.

Ona cevap vermeden kapıya yöneldiğimde Eftalya'nın fısıltıya yakın sesini duydum. "Beni affetmeni beklemiyorum ama böyle olmasını istemediğimi bil."

Omzumun üzerinden son defa ona bakıp hızlı adımlarla odamdan çıktım. Onu affeder miydim, bilmiyordum ama şu an onu düşünecek halim yoktu. Dış kapıya yöneldiğimde Rüya oturduğu koltuktan ayağa kalkıp,

"Nereye gidiyorsun?" diye sorunca ona bakmadan arabanın anahtarını aldığım gibi dış kapıya yöneldim.

"Kartal'a hesap sormaya!"

Ayrıca günlerdir hasret kaldığım dudaklarını öpmeye!

Tabii mantıklı açıklamaları varsa!

Kalbim kulaklarımda karavanın olduğu yere yaklaşınca sakinleşmek için arabamı durdurdum. Heyecandan ecel terleri döküyordum. Direksiyonu kavrayan ellerim havanın sıcaklığına rağmen buz gibiydi. Kartal'ı çok fazla özlemiştim. Ona ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmiyordum fakat ona olan öfkem, özlemimi bastırmamı söylüyordu.

Daha fazla vakit kaybetmemek için arabamı yeniden hareket ettirdim.

Yaklaşık beş dakika sonra karavanın önüne geldiğimde Kartal'ı beklediğim gibi karavanın üzerinde buldum. Muhtemelen yıldızları izliyordu ama araba sesini duyunca olduğum yöne çevirmişti başını. İlk dikkatimi çeken elleri oldu ve bedeninde yarattığım katliamı pişmanlıkla incelemeye başladım. İki eli de bandajlıydı. Kısa kollu tişörtünün açık bıraktığı kollarında yara izleri vardı. Ayrıca yüzünü çevreleyen sakalları iyice uzamış, saçları dağılmış duruyordu. Araba farlarının yansıttığı yüzü de toprak yolun kaldırdığı tozun gerisinden şaşkınlıkla parlıyordu.

Ağır ağır yutkunup ona bakmaya devam ettim. Öylesine özlemiştim ki onu. Varlığı tüm yaralarımı saracak ilaç gibiydi. Yokluğuysa acıdan delirmeme sebep olacak şekilde gerçeklik algımı kaybettiriyordu. Yokluğu kabullenilmezdi...

İçimdeki özleme kayıtsız kalamayıp sabırsızca arabadan inmeye yeltendiğimde Kartal gerçek olduğumu yeni idrak etmiş gibi merdivenlerden inmek yerine direkt karavanın üzerinden atladı ve sanki merdivenden inmiş gibi dengesini kaybetmeden arabamın yanına gelip sökercesine kapımı açtı.

"İyi misin? Kötü bir şey mi oldu?"

Şaşırmakla doğal karşılamak arasında kalsam da asıl dikkatimi çeken eski sevgilime dönmek için ondan ayrıldığımı söylememe rağmen hâlâ beni düşünüyor olmasıydı. Benim gibi canımı yakmakla ilgilenmiyordu. Onun için önemli olan tek şey, benim iyi olmamdı.

Pişmanlık ve acının karışımı bir ifadeyle endişeden gerilmiş yüzüne baktım. Onun da günlerdir uyumadığı gözlerinin altına çöken koyu halkalardan belliydi ama gözleri alev alevdi. Bana kötü bir şey olduğu takdirde ortalığı yakıp yakabilecek kadar tehlikeliydi.

Nasıl olur da sevgisinden şüphe etmiştim?

Eğer bana her şeyi en başından anlatsaydı... Yavaşça kaşlarımı çattım. Kırgındım, kızgındım, kandırılmıştım ama aynı zamanda onu öpmek için dayanılmaz bir arzu hissediyordum. Hem deli gibi öfkeleniyor hem de karşı konulmaz şekilde ona çekiliyordum. Çattığım kaşlarımı bozmadan arabadan inip tam karşısına dikildim ve ellerimi göğüs kafesinin üzerine yerleştirdim.

"Evet, kötü bir şey oldu. Hem de çok kötü!" diye bağırarak onu sertçe geri ittim. "Bana yalan söyledin, Allah'ın cezası!" Aramızda açılan minik mesafeyi kapatıp yeniden onu geri ittim. "Ortada dönen bir şeyler vardı ve sen bana hiçbir şey söylemedin!" Kartal geriye doğru bir adım daha attığında da bir kez daha geri ittim. "Eğer söyleseydin şu an ayrı olmazdık, ölmekten beter olmazdım! Ekin yalanını söylemek zorunda kalmazdım!"

Kartal'ın geriye giden adımları, gözyaşlarımı görmesiyle durdu ve yeniden onu itmek için hamlede bulunduğumda bu defa izin vermedi. Bedenimi, bedenine bastırıp hırçınlığımı kolları arasına hapsetti. Titreyen bir sesle, "Tanrıçam," diyerek başımın üzerinden uzunca öptü. "Beni darmaduman eden kadın..." Hemen geri çekilmek yerine burnunu iyice saçlarımın arasına gömdü ve kıpırdamadan, sıkı sarışını bir saniye bile gevşetmeden, yeniden gitmemden korkar gibi öylece durdu.

Kartal'ın sıcaklığını hissetmek sımsıkı düğümlerin tek tek açılması gibi hıçkırıklara karışmama sebep olurken aynı zamanda içimdeki suçluluğa da yenik düşmeme sebep oldu.

"Canını yakmak istedim," diye itirafta bulundum gözyaşlarımın arasından. "Tek amacım, canını yakmak istememdi. Bunun yolu da eski sevgilime geri döndüğüm yalanıydı. Eski sevgiline geri döndüğünü sandım, beni aldatıyorsun sandım."

Fısıldamaya benzer çıkan sesimle Kartal gömüldüğü saçlarımın arasından çıktı ama kollarını gevşetmedi. Hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Eski sevgilimle aldatmak mı?"

Kartal ve Müge'nin görüntüsü yeniden zihnimde kendini belli edince daha da gözyaşlarına boğuldum. "Seni Müge ile el ele gördüm. Müge'yi eski sevgilin sanıyordum."

Kartal'ın göğüs kafesine doğru hıçkırınca Kartal ağlamama engel olmak istercesine başımı göğsünden ayırmaya çalıştı ama izin vermeyip iyice göğüs kafesine kapandım. Varlığına ihtiyaç duyduğum adama, içimi dökmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı.

"Sizi el ele görünce nefes alamadığımı hissettim, ölüyorum zannettim. O acıyla aklıma gelen tek şey, senin de canını yakmaktı. O yüzden yalan söyledim."

Kartal'ın acı çektiğini belli eden solukları, bir sis gibi başımın üzerine çöktü. "Sen Müge'yi nasıl öğrendin? Ayrıca Müge benim eski sevgilim değil, o Gürkan'ın kız arkadaşı. Onlar yıllardır birlikte. Müge'nin eski sevgilim olduğu kanısına nasıl vardın?"

Kartal'ın sorusu sesimi yutmama sebep oldu. Ne diyeceğimi, Eftalya'yı, yalanlarını, itiraflarını nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Eftalya ile aralarının bozulmasına sebep olan kişi olmalı mıydım, onu da bilmiyordum. Yalanı başlatan Eftalya'yken benim payıma düşen doğru, kimin hayatını ne kadar etkilerdi, şu an birbirine karışmış yumak gibi olan aklımla kestiremiyordum. Düşünmek istemiyordum. Eftalya en sondu. Asıl bilmem gereken kişi Kartal'dı. Beni neden saf dışı bıraktığı, günlerce ölüp ölüp dirilmek zorunda bıraktığı yalanlarıydı.

"Neden onunla el eleydin?" Titreyen elimi kaldırdım ve avuç içimi göğsüne bastırdım. "Madem gerçek değildi, madem öyle olması gerekiyordu, neden bana bir şey söylemedin? Seni göreceğimi, canımı yakacağını hiç mi düşünmedin?" diye sorduğumda avuç içimi tekrar tekrar ağır hareketlerle göğsüne vurdum. Canını yakmıyordum, vuruşlarım hafifti ama içimdeki isyanı onun göğsüne döküyordu.

"Ya ben o günden beri yaşamıyorum, haberin var mı? Bunu bana nasıl yaparsın? Kimsesiz bıraktın ya sen beni." Doğruydu... Hayatımın tam merkezinde, ruhumun, kalbimin, aklımın tamamında her şeyim olmuştu. Nihayet başımı göğsünden kaldırabilme gücü bulduğumda acının en koyu halinin bezenmiş olduğu gözlerinin içine baktım. "Her şeyim olduğunu hiç mi anlamadın? Nasıl kimsesiz bırakırsın beni?"

İzledi gözlerimi, titreyen kirpiklerimi, isyan ve acıyla büyüyüp küçülen gözbebeklerimi... seçimlerinin yarattığı pişmanlıkla. Doldurmaya çalıştı

göğüs kafesini hızlı soluklarımla ama soluklarım üzerine yıkılmış gibi acı dolu bir ses eşliğinde koptu pişmanlığı dudaklarının arasından.

"Özür dilerim," dedi yeni nefes alabiliyormuşçasına. "Tek derdim seni korumaktı. Söz konusu sen olduğunda alkol almış gibi kendimi kaybediyorum. Denge mi bıraktın bende? Güçsüz oluyorum işte." Kabullenmiş gibi gülümsedi ama gülüşü keyiften çok ıstırap doluydu. "Seni yaşatmak için ölmem gerekiyordu..." Bu denklemdeki yerini kaybetmişçesine, "Öldüreceğimi bilemedim," dediğindeki çaresizliği, dikenli bir sarmaşık doladı boğazıma, acısı beni yepyeni hıçkırıklara karıştırdı.

Konuşamıyordum, neden beni yaşatmaya çalıştığını ya da kimlerden korumaya çalıştığını soramıyordum. Titreyen dudaklarımın kontrolünü tamamen yitirmiştim. Birbirine bastırarak durdurma çabalarım beceriksiz bir eylemden öteye geçmiyordu.

Kartal'ın parmakları ağlamaktan göle dönüşmüş göz çukurlarımın üzerine kapandı ve yarattığı gölü sıcaklığıyla kurutmaya çalıştı. "Senden başka bir kadına dokunmak işkence içinde ölmek demekti benim için." Sıcacık gülümsemeye çalıştı. "Varlığına aldandığım sevdiğim. Ne aklımda ne kalbimde ne de dilimde... Senden başka hiç kimse yok."

Titreyen dudaklarımdan yeni bir hıçkırık çıkacağı sırada Kartal bunu anlamış gibi parmaklarını hıçkırığın dans ettiği dudaklarıma indirdi. "Senden başka da kimse olmayacak," dedi fısıldar şekilde. "Hep sen, sadece sen." Dudaklarımın üzerine eğildi. "Çünkü sen olmayınca daha önce hiç tanımadığım, varlığından haberdar olmadığım bir adama dönüşüyorum. Çürümeye terk edilmiş cesetten farksız olmuyorum."

Kartal dudaklarıma doğru iyice eğilince gözlerimi kapattım ve düşüncelerimin beni boğmasına izin verdim.

Sorgusuz sualsiz öpecek miydi?

Ekin'in neden öptüğümü ya da neden izin verdiğimi kendi içinde mi cevaplayacaktı?

Asıl cevaplar bendeyken yine de beni öpecek miydi?

Evet, öpecekti. Dudaklarımın üzerinde ıslaklık hissedince öpmemesi için başımı geriye çekip gözlerimi araladım. Ekin olayının aslını öğrenmeden beni öpmesini istemiyordum. Müge olayını öğrenmeden beni öpmesini istemiyordum. Aramızda gizli kalmış her ne varsa, bu gece hepsinin gün yüzüne çıkmasını istiyordum. Bunun için de ilk adımı belki de ben atmalıydım. Anca o zaman peşimdeki mafyaları söylemek kolay olurdu...

Ya da *olmazdı* ama bu gece farkında olmadan doğruluk mu, cesaret mi oyunu oynayacaktık. Doğruluğu da seçen cesareti de seçen sonunda ya kazanacak ya da kaybedecekti.

Yavaşça yutkundum. Sıcak nefesini ağzımın içinde hissetmek bile boğazıma dolanan dikenli sarmaşıkları çözmüş, lal olan dilimi azat etmişti. "Sen o gün Baraka'ya geldiğinde..." Başımı yana doğru eğince arabanın farı, Kartal'ın direkt yüzüne vurdu ve yüz ifadesini daha rahat görebilmemi sağladı. Kasılmıştı yüzü hatta konuşmamasına rağmen yüz ifadesinden Ekin'in gelmişine geçmişine saydırdığını okuyabiliyordum ama umursayamazdım, umursamamak zorundaydım. Bu gece umursamam gereken çok daha başka gizli kapaklı olaylar vardı. "Aslında o an Ekin'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Sadece inandırıcı olabilmek ve nasıl hissettirdiğini anlaman için elini tutmak istedim ama o ileri gitti. Öpeceğini bilmiyordum."

Kartal inler gibi, "Lütfen o kelimeyi anma," dedi yalvarırcasına ve ellerini saçlarının arasından geçirip başını gökyüzüne kaldırdı. Baktı, baktı, baktı... Belki sadece sakinleşmek belki de gözünün önünde oluşan görüntüyü silmek istedi. "Evveliyatını siktiğimin pezevengini de anma. Yemin ediyorum sen araya girmeseydin..." Gözlerimin içine bakıp dudaklarını ıslatarak sesli nefes verdi. "Onu kadavraya dönüştürecektim."

Bunu yapabileceğini çok iyi bildiğim için o gün aralarına girmiştim. Eğer girmeseydim belki de Ekin... Sıkıntıyla soludum. "Bitmek üzere," dedim konuşmamın devam etmesini istediğimi belli edercesine. "Senden intikam almak istediği için yapmış. Sen gider gitmez ekipten kovdum. O günden sonra onu hiç görmedim, hayatımdan tamamen çıktı. Zaten yarın evinden taşınacakmış."

"İsabetli bir karar," dedi Kartal buz gibi bir sesle. "Şu dakikadan itibaren sana yaklaşırsa omurgasız bedenine kemik saplar, sonra o kemiği un ufak hale getirene dek üzerinden geçerim."

Gülümsemek istedim ama sesinin tonundaki ciddiyet ağırdı. Gerçekten imkânı olsa gözünü kırpmadan bir can alabilir miydi? O zaman o mafyalardan bir farkı kalır mıydı? Çalıştığı yerin gerçek dünyasını, arka yüzündeki kirli dünyasına çevirebilir miydi?

Bu soruların ikinci ihtimal cevapları yüreğimin ortasına sıkıntı yerleştirdi. Bitkin bir sesle, "Bilmen gereken son bir şey daha var," dedim. Amacım, bir an önce Kartal'ın gizli saklı döndürdüğü dolapları öğrenmekti.

Amacım, mafyayı öğrendiğinde vereceği tepkiydi. Amacım, doğruluk mu, cesaret mi oyununu kaybedip kaybetmeyeceğini görebilmekti.

Soğuk ifadesini bozmadan, "O yavşakla mı ilgili? Bak eğer sana..." dediğinde asıl dehşet veren gerçeği öğrenmesi için basit bir, "Hayır," kelimesiyle onu susturdum.

Kısa bir tereddüdün ardından bandajlı eline uzanıp avuç içini bıçak yaramın üzerine bastırdım. "Buradaki izle ilgili." Sakin görünmeye çalışsam da bedenimde filizlenen panik, şimdiden dudaklarımı kurutmayı başarmıştı. Dudaklarımı yavaşça ıslattım. "Yaklaşık birkaç ay önce, bir gece cinayete tanık oldum ve bu iz de o geceden, konuşmamam için bana miras bırakıldı." O izden nefret ederken bakışlarımı inatla oraya indirmemek için Kartal'ın gecenin karanlığında kaybolmaya yüz tutmuş siyahlığında tutundurmaya devam ettim. "Polis korkumun sebebi buydu. Çünkü ötersem öldüreceklerini söylediler."

Kartal'ın yüz ifadesinin, süresini hesaplayamadığım bir hızda değiştiğini görünce bedenimde filizlenen panik kontrolümden taşarak her zerreme kök saldı. "Biliyorum, sana en başında söylemeliydim ama o adamlardan korkmandan ve beni terk etmenden korktum."

"Korkup seni terk etmek mi?" Sesinde beklediğim gibi şaşkınlık yoktu. Şaşkınlıktan ziyade bunu nasıl düşündüğümü sorgulayan kızgınlık vardı. "Bendeki yerini anlaman için daha ne yapmam gerekiyor?"

Buna verebilecek bir cevabım yoktu. Son yaşananlardan sonra bu gece anlamıştım ki ikimizin baktığı pencereler çok farklıydı. Ben her seferinde bir şeyleri öğrendiğinde beni terk edeceğini düşünürken o, benimle birlikte neyi, nasıl aşacağını düşünen taraftı. Ben yenilgiyi kabullenenken o, her şeye rağmen bizim için savaşandı.

Mafyayı bile sormamıştı.

Neden sormamıştı?

Sessizliğim uzayınca Kartal avuç içini izimin üzerinden çekip elimi tuttu, sinirli olduğunu kaskatı olan elinden anladım. Sabırsız bir sesle, "Evime gidelim," dedi ve elimi bırakmadan arabama yönelip beni de peşinden sürükledi.

İşte bunu beklemiyordum! Mafyaya öfkelenmesini, onları bulmak istemesini ya da korkmasını, ayrılmasını bekliyordum ama bir şey olmamış gibi evine götürmek istemesini beklemiyordum. Şaşkınlığımı gizlemeden,

"Evine mi?" diye sorduğumda çalışmakta olan arabamı durdurdu, ardından kapısını kilitleyip benimle birlikte motosikletine doğru yürüdü.

"Görmen gereken bir şey var."

"O nedir? Ayrıca Müge'yi henüz açıklamadın."

"Hepsinin cevabı evde."

Kartal bana dönüp kaskını başımdan geçirmeden önce dudaklarımı öpemeyeceğini deneyimlediği için direkt başımın üzerinden öptü. "Bu gece yepyeni bir başlangıç yapacağız."

Eviyle gerçekler arasında bir bağlantı kuramasam da yepyeni bir başlangıç yapacağımızı altıncı hissimin olmamasına rağmen çok rahat bir şekilde sezinleyebiliyordum.

16. BÖLÜM

KASIRGA

Peşinden gittiğim adam, gerçekten sevdiğim adam mıydı yoksa bu gece yeni bir adamla mı tanışacaktım?

Yaklaşık bir saatlik yolculuğun sonunda etrafı yüksek duvar ve demir parmaklıklarla çevrelenmiş lüks, iki katlı eve baktığımda hem gözlerim hem de ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

Evin dış cephesi açık füme rengine sahipti. Kapısı, pencere çıtaları, garaj kapısı koyu kahverengiden oluşuyor; her bir çizgi birbirini tamamlıyordu. Evin kapısına giden yol, gri granit taşından yapılmış, bahçenin tamamını kaplayan çimenleri ikiye ayırmıştı. Granit kaplı yol, garaj kapısının önüne doğru genişliyor, arabanın geçmesi için ayrılan büyük demir kapıya doğru ilerliyordu. Garaj kapısının genişliği iki arabanın rahatlıkla yan yana geçebileceği kadar büyüktü.

Bahçenin bir yanındaysa oldukça büyük ağaçlar, evin o tarafına bakan kısmını gizliyordu. Aynı zamanda evle ağaçların arasında kalan dikdörtgen havuzun bir kısmı görünüyordu. Havuzun etrafındaki şezlongların rengini, gecenin karanlığından dolayı ayırt etmekte zorlansam da kahverengi gibi duruyordu.

Büyük bir şaşkınlık içinde modern tasarımla dizayn edilmiş bahçeyi incelerken Kartal'ın sesini duydum. "Artık inelim mi?"

Kartal'ın sesiyle kendime gelip motosikletten indim ve kaskı çıkarıp, "Bu evde yaşamıyorsun, değil mi?" diye sorarken şaşkınlığımı bariz bir şekilde belli etmiştim.

Kartal çarpık bir gülüşle karşılık verdi. "Çok uzun zamandır bu evde yaşıyorum." Elime uzanıp kapıya yöneldi. "Evimize hoş geldin, tanrıçam."

Evimiz?

Bizim evimiz?

Tüm sorularımın cevabı bu evde olmasına rağmen aslında bu ev, zihnime yepyeni bir örümcek ağı örmüştü. Arzu ettiğim gerçeklere yaklaşmak yerine daha da karmaşıklaştırmıştı sanki. Barmenlikten aldığı parayla böyle bir evde yaşayacağının farkındaydım. O parayla böyle bir evde yaşaması mümkün değildi. Ya aileden gelen bir zenginliği vardı, keyfi çalışıyordu ya da aslında Kartal çoktan yeraltı dünyasının karanlık yüzüne çevirmişti başını. Kara parayla böyle bir eve sahip olmuştu.

İkinci ihtimal, bedenimi buz gibi bir ürpertiyle sardığında Kartal'ın yeniden içimi ısıtması için büyük bir ihtiyaçla, "Bardan bu kadar para kazandığını hiç düşünmemiştim," dedim ilk ihtimali söylemesini beklercesine.

Sesimdeki sıkıntı sekmeden hedefine ulaştı ve kapının önünde durduğumuzda Kartal'ın bakışları gözlerimi buldu. "Korkma," dedi fısıltıya yakın bir sesle ve kaskın, alnıma yapıştırdığı saçlarımı parmak uçlarıyla nazikçe alnımdan ayırıp beni aydınlığa çıkaracak kelimelerini fısıldadı. "Aklından ne geçtiğini biliyorum ama korkma, öyle biri değilim. Ailemden geliyor. Bil ki şu ana kadar bardan aldığım paraların tek kuruşuna dokunmadım, dokunmam da. O paralarla bağış yapıyorum."

Kartal tam karşımda konuşurken onu dünyanın en zor bulmacası gibi görüyordum. Söylediği kelimelerin ne anlama geldiğini, ne ifade ettiğini zihnimde sürekli tartıyordum ama anlama noktasına ulaşmamı sağlayacak köprünün yıkıldığını hissediyordum, ulaşamıyordum. Ne demek istediğini bir türlü anlamıyordum. Anlayabileceğim konusunda da şüphelerim vardı.

"Anlamıyorum," dedim dürüstçe. "Hiçbir şey anlamıyorum. Nasıl bir şeyin içine düştüm ben?"

Sesimdeki tını, Kartal'a soru sormaktan çok kendime soru sorduğumu belli ediyordu. Kartal'ın kılık kıyafeti, kokusu, motosikleti, sıradan durmayan karavanı gözlerimin önünde tüm çıplaklığıyla dururken kör oluşumu algılamaya çalışma şeklimdi.

Kartal elimdeki tutuşunu güçlendirip, "Gel hadi," dedi ve kapıyı açıp birlikte içeri girmemizi sağladı.

En büyük şaşkınlığım, evin içini görmemle oldu. Kapının direkt açıldığı salon oldukça yüksek, kolayca erişilemeyecek tavanların olduğu *loft* daire* şeklindeydi. Yüksek tavanın büyükçe bir kısmı zarifçe bölünerek asma kat yapılmış, buradan görebildiğim kadarıyla orası yatak odası olarak

* Genellikle eski fabrika, depo veya endüstriyel yapıların modern konutlara dönüştürülmesiyle elde edilen, geniş ve yüksek tavanlı bir daire tipidir. (e.n.)

değerlendirilmişti. Yatak odasına çıkan spiral şeklindeki koyu kahverengi ahşap merdivense salonun ağırlığını taşıyan bir gövde gibiydi.

Yüksek tavandan sarkan siyah sarkıt lambalar, salonun genişliğini anca aydınlatabilecek büyüklükte tasarlanmıştı. Neredeyse her duvarında büyükçe yağlıboya tabloları vardı.

Başımı yavaşça sağıma çevirdiğimde bir duvarının tamamen camdan olduğunu ve camın, bahçedeki yüksek ağaçlarla ev arasına gizlenmiş havuza baktığını gördüm. Şimdi havuzun etrafını çevreleyen kahverengi şezlongları daha rahat görebiliyordum.

Aklımın darmaduman olmasından dolayı yaşadığım çaresizliği saklama gereği duymadan Kartal'a bakınca Kartal, beni bu girdaptan kurtarmak istercesine elimi daha sıkı tuttu ve birkaç kapı olmasına rağmen özellikle geniş salonun bitimindeki kapıya doğru ilerledi.

Kapı, ahşap merdivenin arkasında kalıyordu. Açık kapıdan görebildiğim kadarıyla orası bir oyun odasıydı. Odaya girdiğimde de yanılmadığımı anladım. İçeride odayı tam ortalayan bilardo masası, sağ tarafındaysa kapıdan çok uzak bir köşeye konumlanmış bir tane üçlü ve iki tane ikili koltuk, ayrıca neredeyse duvarının yarısını kaplayan bir adet televizyonla oyun kolları vardı. Koltukların tam ortasında kare şeklinde jüt halı vardı. Salondaki duvarlara hâkim olan yağlıboya tabloları, bu odayı da süslemişti. En az dört büyük yağlıboya tablosu vardı.

Kartal'ın yağlıboya tablolara düşkün olduğunu bilmiyordum.

Ben aslında Kartal hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kartal sımsıkı tuttuğu elimi bırakmadan arkamızda kalan kapıyı kapattı ve zihnimdeki kargaşanın yansıdığı yüzüme dönerek, "Bu oda benim için çok önemli," dedi ağır ağır, sıkıntılı bir sesle. "Neden önemli olduğunu şimdi sen de anlayacaksın." Gözlerini kıstı. "Senden tek istediğim sonuna kadar beni dinlemen."

Onu onayladığımı belli eder şekilde başımı mı sallasam yoksa zihnimin allak bullak olmasını umursamadan, hiçbir sorumun cevaplanmasına izin vermeden buradan gitsem mi, bir an için bilemedim. Bilemedim çünkü Kartal'ın yüz ifadesinden öğreneceklerimden memnun olmayacağımı çok rahat bir şekilde görebiliyordum.

Kartal'ı kaybedeceğimi biliyordum.

Zihnimdeki kararsızlığa küçük bir nefesle son vermeye çalıştım ve sadece başımı salladım. Başımı sallayınca Kartal elimi bırakıp önce koltukların

ortasında kalan jüt halının yarısını dışa doğru kıvırdı, ardından ikili koltuğun arkasında kalan uçan bir kartalın resmedildiği tabloya yöneldi.

Ne yaptığını bilmiyordum ama çoktan içimi bir anda saran korkunun sesini duymaya başlamıştım. Kartal'ın bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama ürperen yanımı da görmezlikten gelemiyordum.

Kartal bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra parmaklarını kartalın açık kanadının iç kısmına bastırdı ve o an jüt halının altındaki dümdüz zemin yavaşça ikiye ayrıldı. Zeminin ikiye ayrılmasıyla birlikte adımlarım kapıya doğru geri geri giderken gözlerim de aynı hızda korkuyla açıldı ve sesli bir tepki vermemek için avuç içimi sertçe ağzıma bastırdım.

Kartal da anında yanıma gelerek güven veren bir sesle, "Korkma," dedi ve açılan boşluğu işaret etti. "Orası benim sığınağım ve şu ana kadar görüp görebileceğin en güvenli alan." Bakışlarını, ne hissettiğimi ölçmek ister gibi üzerimde gezdirdikten sonra bana yeniden elini uzattı. "Gel benimle, aradığın tüm cevaplar orada." Bu defa elimi tutmamıştı. O karanlık boşluğa girip girmeme konusundaki kararı bana bırakmıştı.

Yutkunup bir Kartal'a bir de uzattığı eline baktım. Az önce yaşadığım kararsızlık, şimdi yaşadığım kararsızlığın yanında içi hava dolu hafif bir balon gibi kalmış, ilk rüzgârda beni terk etmişti ama şimdi...

Elimi nihayet ağzımın üzerinden çekmeyi başarabildiğimde titreyen sesimle, "Kimsin sen?" diye sordum.

"Birazdan öğreneceksin." Başını hafifçe yana eğerek sıcacık gülümsemeye çalıştı. Bu hareketini daha çok beni rahatlatmak için yaptığını biliyordum ama başarılı oluyor muydu? Orası tam bir muammaydı.

İçimde endişe kol gezinirken bakışlarımı, karanlık boşluğa sabitleyip altdudağımı dişlemeye başladım. Biliyordum ki beynimi yakan tüm soruların cevapları, o karanlığın altında fenerle aydınlatılacaktı ama asıl sorun şuydu ki o soruların cevaplarıyla birlikte ben de aydınlığa mı çıkacaktım yoksa tamamen karanlığa mı gömülecektim. Orası çözülmesi imkânsız bir matematik problemi gibiydi.

Karanlığa gömülmekten korkuyor muydum?

Sonu ne olursa olsun o gerçekleri bilmek zorundaydım. Öğrenmenin kıyısına gelmişken eli boş dönmek istemiyordum. Düşüncemi, zihnimde kısa bir an tarttıktan sonra uzattığı elini titreyen parmaklarımla tuttum ve beni o karanlık boşluğa doğru sürüklemesine izin verdim.

Boşluğun yanına gelince çekinerek içerideki koyu karanlığa baktım. Kartal karanlıktan çekindiğimi anlamış gibi dizlerinin üzerine çökerek boşluğa eğildi ve elini karanlığa doğru uzattı. Saniyeler içinde boşluk aydınlanırken zeminin bitişiğinde başlayan demir merdivenleri gördüm.

Kartal, "Önden sen in, ben halıyı çekeceğim," deyince bu saatten sonra sorgulamanın gereksiz olduğunu bildiğimden başımı sallayıp ayağımı demir merdivenle buluşturdum. Birkaç basamak inmiştim ki Kartal da hemen arkamdan indi ve halı tamamen üzerimize kapandı.

Ya içerisi çok soğuktu ya da ben tedirginlikten dolayı üşüyordum, bilmiyordum ama tenimin yaz sıcağına rağmen sürekli ürperdiğini hissediyordum.

Parmaklarımı kollarıma sarıp aşağı inmeye devam ettim. Merdivenlerin bitiminde bizi kare şeklinde küçük bir oda karşıladı. Bir duvarında büyük bir monitör vardı ve az önce olduğumuz oyun odasını gösteriyordu. Anlaşılan oyun odasında Kartal'ın gizli kameraları vardı ve açılarından anladığım kadarıyla hepsi tablolara yerleştirilmişti. Belki de salondaki tablolarda da vardı ama görüntü şu an için sadece oyun odasını gösteriyordu.

Kartal aşağı iner inmez sağ tarafımızda kalan duvardaki düğmeye ilerledi ve ona bastığı gibi halının altında kalan zemin tamamen kapandı. Dışarıdan gelen biri halıyı kaldırsa bile o zeminin ayrıldığını hiçbir şekilde anlamazdı.

Düşüncelerimden Kartal'ın, karşımızdaki demir kapıya gitmesiyle sıyrıldım. Kapının hemen yanı başındaki mekanizmanın tuşlarına basarak çıkıntısını çevirdi ve kapı, ağır ağır açılmaya başladı.

Kapının açılmaya başlamasıyla birlikte geri adım atınca Kartal yeniden elimi tuttu. "Tüm kapılar patlamaya dayanıklı, sadece şifrelerle açılabiliyorlar. Bu şifrelerin hepsini sana söyleyeceğim. Burayı ben yokken de istediğin gibi kullanabileceksin."

Buraya bir daha gireceğim konusunda oldukça şüphelerim vardı ama şu an için bunu Kartal'a söylemenin hiç sırası değildi.

Dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaçtığında kapı tamamen açıldı ve birlikte bizi karşılayan koridora girdik. İçeri girer girmez Kartal bu defa iç kısmındaki mekanizmaya yöneldi. Hızlı hareketlerle tuşlarına bastıktan sonra kapının kapanmasını sağlayıp elimi bırakmadan koridorda ilerlemeye başladı.

Kartal, buranın güvenliği konusunda kesinlikle haklıydı. Dışarıda kıyamet de kopsa buraya dışarıdan herhangi bir tehlikenin sızması mümkün değildi. Evimdeyken kapımı kilitlediğimde kendimi güvende sayardım. Şimdi burada olunca güvende olmanın yanından bile geçmediğimi çok iyi anlamıştım.

Olası senaryoları düşünmeyi bir kenara bırakıp olduğum ana odaklanmaya çalıştım. Geniş koridor, az önceki soğuk ve ürpertici havanın aksine insana evindeymiş hissi veren bir enerjiye sahipti. Bomboştu ancak açık gri duvarlar, beyaz led ışıkların altında yumuşak bir parıltıyla aydınlatılmış, zemindeki fayansların yüzeyini sahne dekoru ışığı gibi parlaklaştırarak koridora karakteristik bir kimlik vermişti.

Saniyeler içinde koridorun sonundaki kapının önüne gelince Kartal bana dönerek, "İşte benim gerçek dünyam," dedi ve kapıyı açıp geniş salona girdi.

Ve benim ağzım bir kez daha açık kaldı. Yukarıdaki salon kadar olmasa da bu salon da devasa diyebileceğim genişlikteydi ve A'dan Z'ye her şeye sahipti.

Bir duvarın tamamı kitaplıktan oluşuyordu, her rafı kitaplarla doluydu. Ayrıca yukarıdaki bilardo masasının aynısından kitaplığın önüne de yerleştirilmişti. Diğer duvarı da L şeklindeki büyük koltuk kaplıyordu. Koltuğun önündeki sehpada iki laptop ve bir defter vardı. Karşısındaki duvarda da TV ünitesi ve televizyonu vardı. Televizyonun ekranından evin tüm odaları ve bahçenin görüntüleri küçük parçalar halinde görünüyordu.

Diğer duvarsa Amerikan tarzı mutfaktı. Ortadaki büyük ada tezgâhın etrafını sandalyeler sarmıştı.

Ben etrafı büyük bir şaşkınlıkla incelerken Kartal sorularıma cevap olabilmek için, "Ev inşa edilmeden önce istediğim tarzda sığınak hazırlandı, eşyalar yerleştirildi. Daha sonra da yukarıda gördüğün ev inşa edildi," dedi ve bakışlarımız buluşur buluşmaz adımlarının rotasını buzdolabının hemen yanındaki kapıya doğru çevirdi.

Özellikle dikkatimi çeken, Kartal'ın gitgide elimi tutuşunu güçlendirmesiydi. Kaçmamdan korkarcasına sıkıca tutuyordu. Halbuki o şifreleri girmeden buradan sonsuza dek çıkmama imkân yoktu. Sıkıntıyla soluduğumda istediği yere çoktan gelmiştik.

Buzdolabının yanındaki kapı, başka bir geniş koridora açıldı. Koridor boyunca yan yana ve karşılıklı sıralanmış kapılar vardı.

Kartal önünden geçtiğimiz ilk açık kapılı odayı işaret etti. "Burası arkadaşlarla ortak kullandığım çalışma odam." Ardından karşısındaki banyoyu işaret etti ve sessiz kaldı.

Biraz daha adım atmıştık ki çalışma odam dediği odanın yanındaki odayı işaret ederek, "Burası da yatak odam," dedi. Samimi bir tebessümle dudaklarını gerdi. "Yatak odamız."

Gülümsemesine karşılık vermeye niyetlensem de veremeyecek kadar gergindim.

Kartal'ın gülümsemesi de yatak odasının karşısındaki odaya döndüğünde soldu. "Burası da benim şahsi çalışma odam. Benim iznim olmadan kimse giremez," dedi ve cebinden çıkardığı anahtarla kilidini açtı. "Şimdi tüm bunların ne anlama geldiğini öğreneceksin."

Kartal kapıyı ardına kadar açtığında içeriye girip girmeme konusunda tereddüt ettim. Karşılaşacağım her neyse ateşle oynanan bir oyun kadar tehlikeli geliyordu. Kartal cesaretlendirmek istercesine, "Hadi," deyince başımı sallayıp yavaş adımlarla içeriye girdim.

İçeriye girinceyse Kartal'a belli etmeden rahatlamış gibi nefesimi verdim. Burası sıradan bir çalışma odasıydı. Bir ofis görünümünde dolaplar, çalışma masası, masanın karşısında da üçlü bir koltuk vardı.

Dürüst olmam gerekirse içeriyi işkence odası tarzında beklemiştim.

Düşüncelerimin arasında Kartal koltuğu işaret ederek, "Otur," deyince dediğini yapıp gergin bir tavırla koltuğa oturdum. Kartal da çalışma masasına yaslanarak beni tam karşısına aldı.

İkimiz de kısa bir an, konuşmadan birbirimize baktık. Belki de ilk kez konuya nasıl başlayacağımızı bilmiyorduk. Oysaki bir hafta öncesine kadar baş başa kaldığımız her anı öpüşerek, kucak kucağa, ağız dolusu muhabbetlerle, kulaklarımızı çınlatacak kahkahalarla geçirirken şimdi iki yabancı gibi birbirimize bakıyorduk.

Hayat çok garipti. Hayat, kalbim dediğin kişiyi bir anda acımasızca hakkında hiçbir şey bilmediğin bir yabancıya çevirebiliyordu.

Avuç içimde oluşan teri dizlerime sürterek sildim ve gergin çıkan bir sesle, "Kartal beni korkutuyorsun," diyerek bulunduğumuz alanı işaret ettim. "Ben böyle hayal etmemiştim." Havadaki gerginliği ciğerlerime kadar çektim. "Ben senin bir artı bir dairede, kendi halinde yaşayıp gittiğini sanıyordum ve inan bana, o halini tercih ederdim. Bu ev, çok büyük ve gösterişli. Bir o kadar da yerin altında var ve tüm bunlar kulağa güzel gelmiyor.

Aksine, fazlasıyla ürkütücü geliyor. Bana neler anlatacaksın, bilmiyorum ama bil ki korkuyorum."

Onu ayakta tutan tek şey, ona olan güvenimmiş gibi duruyordu ama ondan korktuğumu söylememle birlikte tutunacak dalı kalmamış gibi duruyordu.

Sarsılmıştı. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da ondan korktuğumu söylediğim anda sarsıldığını çok net görebilmiştim.

Kırılmış direncini yeniden ayakta tutabilmek istercesine avuç içlerini masaya bastırdı. "Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Bunun yerine ölmeyi tercih edeceğimi de biliyorsun?" Yaslandığı yerden doğrulup masanın etrafından dolaştı ve masanın üzerindeki kâğıda bir şeyler karaladı.

Ardından çekmecesinden aldığı anahtarlarla yanıma gelip önümde diz çöktü. Her türlü gizemi barındıran simsiyah gözleri beni delip geçerken, "Eğer kendini güvende hissedeceksen bu kâğıtta kapıların şifreleri yazıyor," dedi ve kâğıdı yanımdaki koltuğa bıraktı. "Anahtarlar da garajımdaki araçların ve motosikletin." Onları da kâğıdın üzerine bıraktı. "Daha da güvende hissetmeni sağlayacak başka bir şey de verebilirim ama bu seni daha çok korkutacağı için şimdilik bekliyorum."

Kartal yine anlamadığım dilden konuşmaya başlamıştı. Tüm bunlara son verebilmek için sabırsızca başımı iki yana salladım. "Sorun sen değilsin. Sorun anlatacakların. Sorun... Gizemli hallerin." Acı çeker gibi yutkundum. "Anlatacaklarının Greendoor'la, Sezgin Bey denilen o adamla alakalı olmasından korkuyorum. Altından karanlık bir dünyanın çıkacak olmasından çok korkuyorum."

Kartal'ın yüzü duyduklarından hoşlanmadığını belli edercesine buruştu. "Şu cibilliyetsize bey deyip durma, sinirlerimi bozuyor."

Cevap vermek yerine dudaklarımın arasından şaşkınlığımı dile getiren, "Ah!" kelimesi dökülünce Kartal, "Emin ol tanıyınca ne demek istediğimi iyi anlayacaksın. Beni sürekli uyuz ediyor," dedi ve şaşkın bakışlarımın ablukasında yeniden masasına gidip çekmecesinin önünde durarak simsiyah gözlerini gözlerimin içine kilitledi.

Bir saniye bekledi. Ardından birkaç saniye daha... Ölçtü, tarttı, biçti. Tekrar tekrar gözlerimi kontrol etti, zaman kazanmaya çalıştı. Sonunda yenik düştü ve beni parça parça edecek gerçeğini itiraf etti. "Bıçaklandığını biliyordum."

Kartal'ın sesi kulaklarımın içinde öyle bir yankılandı ki sözlerinin ağırlığı zehir olup kulaklarımdan kalbime aktı. "Ne?" Sesim çığlık sesine benzer bir sesle yükseldiğinde aynı anda ayağa da fırladım. "Ne demek biliyordum?"

Kartal, aceleyle çekmecenin içinden siyah bir cüzdan aldığı gibi yanıma geldi.

Aramızdaki mesafeyi kapatmasıyla birlikte geriye doğru adım atınca Kartal'ın gözlerindeki acıyı gördüm ama şu an o acıyla ilgilenecek durumda değildim. "Kartal, neler diyorsun? Kimsin sen?"

Kartal masum olduğunu belli edercesine iki elini kaldırdığında siyah cüzdan hâlâ sağ elindeydi. "Lütfen, sonuna kadar beni dinle. İlk önce bıçaklandığını bilmiyordum, zamanla şüphelendim ve dans kapışması yaptığınız gece izi görünce bıçaklandığından emin oldum. Seninle konuşmaya çalıştım, sana o izi tenine kimin bıraktığını sordum, seni konuşturmaya çalıştım ama sen konuşmak istemiyordun. Ayrıca omzundan bıçaklandığın gece neredeyse sinir krizi geçiriyordun, yani hazır değildin. Sen hazır olmadan sana hiçbir şey söyleyemezdim ama şimdi hazırsın ve ben senden daha fazla gerçekleri saklamak istemiyorum."

Kartal'ın söyledikleri yavaş yavaş kafama dank ederken zihnim, beni anında omzumdan bıçaklandığım geceye taşıdı.

Kartal şaşkınlığını üzerinden hızla atarak ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Yaran derin, iltihap kapma ihtimali var." Sesindeki sıcaklık devam etse de itirazı netti, beni hastaneye götürecekti.

Bir adım ötede pusu kuran sinir krizim Kartal'ın itirazıyla beni yeniden yokladı. Başımı delirmişçesine iki yana sallayıp, "Hastaneye gidemem. Beni oraya götürmene asla izin vermem!" diye karşı çıktım.

Kartal kaşlarını çattı. Gözlerini yine endişe bürümüş, çenesi kasılmıştı ama olduğu yerde sabit kalarak herhangi bir adım atmadı. Belki de ona dökülmemi bekliyordu. "Neden?"

İnanamayan gözlerle ona baktım ve sinirle karışık alaycı bir kahkaha attım. Tamamen delirmiştim. "Neden mi? Kartal biz hastaneye gittiğimizde polis gelmeyecek mi?"

Alaycı kahkahama dökülmemi hızlandıracak bir serinkanlılıkla karşılık vermeyi denedi. "Gelsin, bu yarışma..."

Başarılı olmuştu da...

"Yeter!" Elimi havaya kaldırarak Kartal'ın sözünü sertçe kestim. "Beni polis konusunda daha fazla sıkıştırmaktan ve bana sorular sormaktan vazgeç!" İki elimi boğazımın üzerine götürdüm. Gözyaşlarım çoktan yolunu bulmuş, yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Boğulurcasına, "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama açığımı arama, arama artık!" diye bağırdım. Bağırmama rağmen sesimden bitkinlik akıyordu, tam olarak acınası bir haldeydim.

Kartal çatılı kaşlarını bozmadan müdahale etmek yerine delirmiş halimi büyük bir sessizlik içinde izlemeye devam etti. Benim de durmaya hiç niyetim yoktu. Bu patlamaya ihtiyacım varmışçasına kesik soluklarımın ve gözyaşlarımın arasında bağırmaya devam ettim. "Yapma Kartal... Yapma bunu bana, polisleri sorma! Sürekli saçma sapan sorularla ağzımdan laf almaya çalışma... Bak bana!" Çığlığa yakın bir sesle işaretparmağımı sertçe göğüs kafesime bastırdım. "Bak... Karşında azılı bir katil mi var sanıyorsun, ne görüyorsun bana baktıkça? Hırsız mı, kaçakçı mı, dolandırıcı mı?"

Sorduğum soruya cevap vermesini beklemeden parmaklarımı çaresizce saçlarımın arasından geçirdim. "Anla artık, korkumu anla ama sorma!"

Kartal kıpkırmızı gözlerim ve çırpınışlarım karşısında nefesi değişmesine rağmen sadece içini çekti ama gözlerinde bir daha polislerle ilgili soru sormayacağının yemini vardı. Bunu açıkça görebilmiştim. Sormayacaktı... Ben anlatana kadar bir daha asla sormayacaktı.

O gece söylediklerimden dolayı şu an için kopkoyu bir pişmanlık hissetsem de aramıza yerleşen keskin bilinmezlik, nefes almamı zorlaştırıyordu. Kartal'ın bıçaklandığımı biliyor olmasının ağırlığıysa kalbimi bulandırmıştı. Gözlerim de dolmaya başlamıştı ve artık Kartal'ı puslu gözlerimin arkasından güçlükle görüyordum. Ağlamaya yakın bir sesle boğazımın gerisinden titrek bir nefes yükseldi.

"Ne gerçeğinden bahsediyorsun sen, neye hazırım?"

Kartal havada asılı kalan ellerini yavaşça aşağı indirdi ve elindeki cüzdanı bana uzatıp dudaklarını ıslattı. Gözlerini, gözbebeklerimin içinden inatla ayırmıyordu. Ağzından çıkacak her kelimeye, vereceğim tepkiye müdahale edecek gibi bakıyordu. Aslında biliyordu, şimdi söyleyeceklerinin beni daha fazla yaralayacağını çok iyi biliyordu. Göz temasını kesmeden, "Yıllardır seni bıçaklayan o piçin peşindeyim," dedi kindar bir sesle.

Bakışlarındaki endişeye rağmen sesinin tınısındaki kindarlık tenimin ürpermesine sebep olsa da duyduklarımı, kalbim de kabullenemeyecek kadar ambale olmuştu. Sormam gereken asıl sorular şimdi başlıyorken

kalbimi de düşünme yetimi de aynı anda kaybetmiş gibiydim. Neyi, nasıl soracağımı, nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Kendimi içi bomboş kalmış, verimsiz bir kuyu gibi hissediyordum.

İçimdeki sessiz savaşa Kartal daha fazla kayıtsız kalamayıp bakışlarımızı aynı hizaya getirmek için başını öne eğdi ve ısrarla elindeki cüzdanı işaret etti. "Tüm gerçek bu cüzdanın içinde."

Kalbim yepyeni bir gerçeğin yıkımına dakika sayarken dikkatlice cüzdana bakmaya başladım. Hissediyordum ki o gerçek, Kartal'ı benden alacak, her gece tüm bunların kâbus olması için Allah'a yalvartacaktı. Tüm yaşadıklarımızın tadını damağımda bırakacaktı.

Titreyen parmaklarıma güçlükle hâkim olup cüzdanı elinden aldığımda Kartal bana doğru temkinli bir adım attı. Duruşu, her zamankinden daha tedirgindi ve sanki beni tutmak ister gibi bir hali vardı. Duruşunu ya da ne yapmak istediğini görmezlikten gelerek cüzdanın içini açtım ve o an Kartal'ın neden o şekilde durduğunu tüm nöronlarıma kadar idrak ettim.

Gördüklerim karşısında dehşete kapılmış gibi sendeleyince Kartal düşmemem için beni tuttu ve kendimi toparlayabilmem için arkamda kalan koltuğa onunla birlikte oturmamı sağladı.

Nefes alamıyordum, ciğerlerim ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kalbim, yalancı baharında hayal kırıklığıyla can veriyordu. Gerçek, bir ateşti ve ruhumu saniyeler içinde küle çevirmişti.

Tekrar tekrar elimdeki cüzdana baktım. Gördüklerimin, orada yazılanların doğru olmaması için küçük bir umut aradım ama yoktu. Kahretsin ki yoktu! Cüzdanın içindeki kimlik kartında kocaman kırmızı harflerle polis yazıyordu. Altında Kartal'ın resmi, yanında da adı, soyadı, rütbesi ve sicil numarası yazıyordu. Rütbesinin karşısındaysa başkomiser yazıyordu.

Boğazım yaz sıcağında kuruyan toprak gibi çatlamak üzereydi. Gırtlağımda beliren hıçkırığı yutmak için hamlede bulununca boğazımdaki acıdan dolayı yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Ağzımın açık kaldığını, işte o zaman anladım. Kartal'ın mesleği karşısında ağzımın içi şaşkınlıktan kupkuru olmuştu. Beklemiyordum, mafyanın adamlarından biri olduğunu bile düşünmüştüm ama başkomiser olmasını asla beklemiyordum.

Başımı kaldırıp yeniden ona baktığımda yüzünde özür diler gibi bir ifade olduğunu gördüm. Şaşkınlığım hızla öfkeye geçiş yaptı ve ayağa fırladığım gibi elimdeki cüzdanı, yüzüne doğru sert bir şekilde fırlattım. "Ben

sana polis korkum var, polisten kaçıyorum derken sen polis miydin? Ben sana en derin korkumu anlatırken sen korkumun ta kendisi miydin? Bunca zaman gözümün içine baka baka bana yalan mı söyledin?" Tüm bunlara inanmıyormuşçasına sinirden gülmeye başladım. "Ben *polisten ne kadar uzak durursam o kadar iyi* düşüncesine sıkı sıkı tutunurken yatağıma aldığım, koynunda uyuduğum adam polis miydi?"

Kartal çevik bir hareketle başını yana çekip cüzdandan kurtuldu ve öfkemi almak istercesine kollarımdan tutup beni tekrar kucağına çekti. "Yemin ederim her fırsatta söylemeye çalıştım ama aynı zamanda seni korumak da zorundaydım. Anla beni, yanlış bir adım atamazdım, özellikle de bunu seni korkutarak yapamazdım. Sen hazır olmadan bunları sana söylemem hem seni hem de ekibimi tehlikeye atmak demekti. Hepinizin ölmesi demekti. Göz göre göre ölüm fermanlarınızı imzalamam demekti. Bunu yapamazdım. İzin ver, her şeyi en başından açıklayayım."

İçimde yitip giden umuda rağmen içimi dolduran öğrenme arzusuna kayıtsız kalamadım. Kalmak istemedim. Dikkatimi, yitip giden umuda değil, ondan rahat bir şekilde nefret etmeme sebep olacak kandırma hikâyesine vermek istedim. Böylece bu odadan çıkıp gittiğimde Kartal'ı sonsuza dek arkamda bırakabilecektim. Kollarının arasından ters bir ifadeyle kurtulup anlayıştan yoksun bir hiddetle, "Bana dokunma!" diye bağırdım ve kucağından hızlıca kalkıp ayağa dikildim. "Ne anlatacaksan bana dokunmadan anlat!"

Kartal beni kollarının arasına almak için ayağa kalkıp yeni bir hamlede bulununca masanın diğer tarafına geçerek masayı aramıza aldım. "Sakın dokunma!"

"Yapma böyle, n'olur?" diye inledi Kartal acı çektiğini belli edercesine. "Bir anda sana tüm gerçeği anlatamazdım, polisim diye karşına çıkamaz..."

Sözlerini sabırsız bir sesle kestim. "Uzatma da en başından anlat!" Beni daha fazla kandırmasını istemiyordum. Tek isteğim, tüm gerçeği öğrenip buradan defolup gitmekti.

Kartal gözlerindeki çaresizliği görmemi istemediğinden olsa gerek bakışlarını benden kaçırıp başını koltuğa çevirdi. "Tamam, anlatacağım ama lütfen önce şuraya otur. Söz veriyorum, sana dokunmayacağım." Sözlerini desteklercesine ellerini pantolonun ceplerine yerleştirdi ve odanın diğer

köşesine gidip sırtını duvara yasladı. Bakışları hâlâ bende değildi, başını öne eğmişti.

Kısa bir sessizlikle Kartal'ı süzdüm. Bensizlikten yorgun düşen omuzlarına baktım. Boş kalan kollarına... Bizi bitiren her ne varsa hepsine lanet ettim.

Bakışlarımı üzerinden ayırmadan dediği koltuğa oturdum. Bedenimi ona doğru çevirip, "Seni dinliyorum," deyince nihayet eğdiği başını kaldırdı ve karanlıkta kaybolmuş siyah gözlerini yüzümle buluşturdu. Işığın vurduğu yüzünde uzun kirpiklerinin gölgesi dans ediyordu. Dudakları gerilmiş bir yayın ucundaki ok gibiydi. Hedefini vurmak için halihazırda bekliyordu. Dudaklarını araladığında kalbimi bir daha yaşatmamak üzere vuracaktı. "Bıçaklandığın gece..." diyerek dişlerini sıktığında gözlerinde bir anda nefret alevi belirdi. "Türker, yani Sezgin Bey diye bildiğin adam, benim bir nevi sağkolum." Yüzünü keyifsizce buruşturdu. "Aynı zamanda Eftalya'nın nişanlısı."

Bu gece daha kaç şaşkınlıkla sarsılacağımı bilmiyordum ama her gelen gerçek, kalbimi yepyeni güze savurduğundan bir daha kolay kolay toparlanamayacağımı biliyordum. Sezgin Bey diye bildiğim, patron sandığım adam Kartal'ın hem sağkoluydu, hem de Eftalya'nın nişanlısıydı.

Kartal'ın, Eftalya'nın nişanlısı derken yüzünü buruşturmasının nedenini de Eftalya'nın o geceki sözlerinden dolayı anlayabilmiştim.

Eftalya öyle bir iç çekti ki sanki içinde yıllardır biriktirdiği bir keder vardı. "Kartal bambaşka biridir. Biz birlikte büyüdük sayılır. Ondan bir yaş büyük olmama rağmen bana sürekli küçük kız kardeşiymişim gibi muamele yapar." Duraksadı ve başını söylediklerine inanmıyormuşçasına iki yana salladı. "Ne zaman biri bana asılmaya kalksa Kartal onu anında yerle bir ederdi." Sonunda bana döndü ve tek solukta, "Onun yüzünden evde kaldım, kimse korkudan bana yaklaşamıyor," derken sesinde ince bir alay vardı ve ben bunu, hemen anlayamamıştım.

Anlayamadığım gibi duruma da şaşırmıştım çünkü Eftalya öylesine alımlı ve güzel bir kadındı ki onu bir anlığına yalnız düşünemedim. "Gerçekten hayatında kimse yok mu? Yani dürüst olmam gerekirse yüz hatların fazlasıyla seksi. Peşinde bir sürü adam vardır."

Söylediklerim hoşuna gitmiş olmalıydı ki Eftalya'nın ağzı neredeyse kulaklarına vardı. "Senin popon kadar olmasa da benim yüzüm de seksidir." Elini

hafifçe tezgâh üzerine vurdu. "Hayatımda biri var." Tezgâh üzerindeki eli havaya kalktı ve işaretparmağını dudaklarının üzerine yasladı. "Aman diyeyim, Kartal'ın yanında bir şey deme. Yeni yeni alışmaya başladı, her an pürüz çıkaracak diye korkuyorum."

Düşüncelerimden sıyıran Kartal'ın tok sesi oldu. "Türker, yıllar önce uzun uğraşlar sonucu bu mafyanın içine yerleşmeyi başardı ve bize oradan sürekli bilgiler taşımaya başladı. Taşıdığı bilgiler, bizim nasıl hareket edeceğimizi, nerede ve ne zaman darbe indireceğimizi ya da tam anlamıyla ne zaman çökerteceğimizi planlamamıza yardımcı olan bilgilerdi. Ancak günün birinde Türker her zamankinden farklı bir bilgiyle geldi. Sıradan gibi görünen farklı bir cinayet... Kurban, kendi içlerindeki adamlarından biriydi. Yanlış yapmıştı, cezası kesilecekti fakat yeri farklıydı. Basit ve tenha bir sokak... Tesadüf değildi, bilerek seçilmişti. İçlerindeki hainleri, her seferinde kendi mekânlarında infaz ederken bu defa özellikle bir sokak seçilmişti." Göğüs kafesini geçmesi mümkün değilmiş gibi duran sıkıntılı bir nefesle doldurdu. "Senin bıçaklandığın sokak..."

Kalbim ağzımda, o gece ağır ağır zihnime üşüşürken kalan son dirayetimle Kartal'ı dinleyebilmek için kendimi sıkmaya başladım. Uzun zamandır uğramayan sinir krizimin halihazırda pusu kurmuş beni beklediğini aldığım her nefeste idrak ediyordum.

Kartal'ın gözlerindeki nefret alevi daha da harlandı. "Sebebini öğrenmek için orada olmak zorundaydım, belirlenen saatte oraya gittim. Bulduğum bir deliğe saklandım ve sizi izlemeye başladım. Ama infaz planlanan saatten önce gerçekleştirilmiş." Kızgınlıkla soludu. "Bunun sebebini hâlâ öğrenemedik. Uğraşıyorum, onu da çözeceğim."

Parmaklarım istemsiz bir şekilde bıçaklandığım yere kapanınca Kartal'ın bakışları da parmaklarımı takip etti ve gözlerindeki nefret ateşine bir de acı çeken bir ifade yerleşti. Keyifsizce, "O gece bıçaklandığını görmedim. Her yer karanlıktı. Daha sonra arabanın farları yandı ama senin başın o pezevengin omzundaydı. Ben sandım ki..." diyerek dişlerini kırmak ister gibi sıktı. "Sandım ki onun kadınlarındansın ve infazı birlikte gerçekleştirdiniz. Öyle sandım çünkü daha sonra onun arabasına bindin ve o piç seni evine bıraktı."

Kartal'ın son sözleriyle zihnim tamamen o geceye aktı.

"Bu gece burada gördüklerini unutacaksın." Karanlığın içinden yükselen Azrail'in sesi, farların yeniden sönmesiyle zihnimi dehşet verici bir düşünceyle çalkaladı. Canımı yakacaktı, tıpkı karanlıkta öldürdüğü adam gibi...

Yerden destek alarak ayağa kalkmak için avuç içlerimi asfalta bastırmıştım ki hissettiğim ıslaklıkla ellerimi hızla geri çektim. Karanlıkta ne olduğunu göremesem bile yanı başımda yatan cesedin kanı olduğunu biliyordum. Burnuma dolan yoğun kan kokusu ve kesik başlı ceset yüzünden midem kusma isteğiyle kasıldı. Daha fazla dayanamayıp safram çıkana dek kusmaya başladım.

Öğürdükçe adamın kulağa keyifli gelen mırıltılarını duyuyordum. Sanki o cinayeti hiç işlememiş, yanı başında ceset yokmuşçasına şarkı söylüyordu. Yepyeni bir öğürtüyle daha içimdekileri boşaltırken adamın jilet gibi keskin sesini duydum. "Kaldırın şu cesedi, yoksa bu velet sabaha kadar kusacak."

Önce adım sesleri kulaklarımı doldurdu, ardından etrafımı bacaklar ve eller sardı. Saniyeler içinde ceset yanımdan sürüklenirken ruhumu içimden sökecek adam, kolumdan tutarak beni tek hamlede ayağa kaldırdı. Aniden kaldırılmanın etkisiyle başım dönse de sendelememe bile fırsat vermeden beni bedeniyle arabanın arasına sıkıştırdı. "Polise ya da başka birine ötmeyeceksin."

Görüp görmeyeceğinden emin değildim ama korkuyla başımı salladım. Zayıf bir fısıltıyla, "Ötmeyeceğim," dedim.

Bir anda yanağımın üzerinde çeliğin keskin soğukluğunu hissettim. Elindeki bıçağı yavaşça yanağıma sürttü. "Eğer polise gidecek olursan..."

Muhtemelen elindeki bıçak adamın boğazını kestiği bıçaktı çünkü burnuma dolan kan kokusuyla mideme yepyeni bir kusma dalgası yayıldı. Ağzımı açamadan bıçağı yanağımdan boğazıma indirdi. "Ya da ötersen..."

Telaşla, "Ötmeyeceğim," diye yineledim ama beni duymuyormuşçasına bıçağı boğazımdan sürte sürte karın boşluğuma indirdi.

"Bu başlangıç olur." Ben daha nefes bile alamadan bıçağı karın boşluğuma sapladı.

Gözlerim yuvalarından çıkacak kadar açıldığında vücuduma yoğun bir acı dalgası yayıldı. Her zerrem acıyla titredi. Dudaklarım hızlıca aralanırken ciğerlerimi tıkayan nefesim yavaşça dışarı sızdı. Karanlık bile bulanıklaştı. Saç diplerime kadar terlemiştim. Sırtımdan akan teri hissediyordum. Kalbim, dörtnala koşarcasına bıçağın girdiği yerde atıyordu. Duyduğum çınlama seslerinin uğultusunda adamın sesini güçlükle ayırt ettim. "Anladın mı?"

Konuşmak istedim fakat damarlarıma yapışan acı, sesimi de kesmişti. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Hiçliğe düşmek üzereyken adamın güldüğünü duydum. "Aferin, güzel kızıma."

Bıçağı hızlı bir şekilde karnımdan çıkarınca bacaklarım bir kez daha bana ihanet etti ve içi boş bir tenekeye dönen ayaklarımın yerle temasını kesti ama bu defa düşemeden adamın engeliyle karşılaştım. Düşmeme izin vermediği için üzerine yığıldım. Alnım omzuna yaslanır yaslanmaz, "Kimse cazibeme dayanamıyor," deyince adamlarının korkunç kahkahalarını duydum. Başımı kaldırmak istesem de dünyam kayıyor gibi hissediyordum. Hiçbir tepki veremedim.

Arabaların farlarının tekrar yandığını bulanık gözlerime çalan ışıktan anlayabildim. Her arabadan kapı kapanma sesleri geliyordu. Bitti, diye düşündüm. Artık beni bırakacaklar.

Adamın sesi, yani başımızdaki adamlara ulaşınca yanıldığımı anlamam uzun sürmedi. "Centilmen bir adam kolları arasındaki kızı mutlaka evine bırakır." Belimi saran kollarını hissettim. "Gecenin bir vakti yalnız başına sokaklarda dolaşırsa kötü adamlarla karşılaşabilir."

Adamlarının korkunç kahkahaları kulaklarımı yeniden tırmaladığında adamın sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Ölmeyeceksin, merak etme. En geç iki haftaya iyileşirsin. Bu sadece bir uyarıydı, ufaklık." Parmaklarını saç diplerimin arasına karıştırarak başımı omzundan ayırdı ve yüzüne bakmamı sağladı. Yüzümdeki her bir zerremi ezberleyecek kadar süzdükten sonra dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Gözüm hep üzerinde olacak!"

Ağlamaya yakın bir sesle başımı yavaşça iki yana salladım. "O gece işten çıkmıştım, yalnızdım. Yolda yürürken bir ses duydum. İnleme sesi gibiydi. Önce yaralı bir hayvan sandım ama değildi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken birden arabanın farları yanınca bir adamın boğazının kesildiğini gördüm. O adam kesiyordu. Kaçmaya çalıştım ama beş tane kar maskeli adam etrafımı sardı ve kaçmama izin vermediler. Çok direndim fakat başaramadım. Beni o adama sürüklediler, resmen önüne attılar. Daha sonra o adam, tehdit etmeye başladı ve o sırada yeniden farları söndürdüler. O an canımı yakacağını anladım. Dediğim gibi de oldu. *Polise gidersen ya da ötersen bu başlangıcın olur*, diyerek bıçakladı. Acıdan sesim de nefesim de kesilmişti, bağıramadım bile. Bıçağı karnımdan çıkarınca da üzerine yığıldım."

Kartal'ın gözlerinin içindeki nefret alevi, siyahlıklarındaki karanlık ormanı tamamen ateşe verdi ve inler gibi nefes alarak yanıma geldi. Bana dokunmadan önümde diz çöküp, "Yemin ediyorum o piçin canını kendi ellerimle alacağım, sana yaşattığı acının, kâbusun on katını yaşatacağım," dediğinde sesinde kin yerleştirilmiş dürüstlük vardı. Yapacaktı... O adamı bulduğu anda dediklerini yapacaktı.

"Ben bunları görmedim. Görseydim polisleri yığar, engel olurdum. Zaten pusuda birçok ekip bekliyordu. Diğer adamın infazına da engel olacaktım ama dediğim gibi erkene alınmıştı. Geldiğimde her şey bitmişti. Seni orada görünce sandım ki infazın erkene alınmasında senin parmağın var. O yüzden sizi takip ettim. Evini ilk o gece öğrendim. Daha sonra da ev adresinden kimliğini tespit ettim."

Ben ilk karşılaşmamızı o gece barda sanırken o aslında adımı, sanımı, kim olduğumu en başından beri biliyordu. Sesimdeki hayal kırıklığını saklamadan, "Beni en başından beri biliyordun," deyince Kartal onaylarcasına başını salladı.

"Biliyordum ama tanımıyordum. Anlamak istedim çünkü o pezevenklerle ilgin olmayacak kadar sıradandın. O yüzden seni takibe aldım ama ya evden hiç dışarı çıkmıyordun ya da nadiren çıkıyordun. Sadece dans etmek için Baraka'ya gidiyordun. Sana ulaşamayınca Rüya'ya ulaşmaya çalıştım. Onu takip ederken Enis'le birlikte olduğunu gördüm. Enis'le daha önce de çalışmıştık. Bu mafyayı çökertebilmek için yıllardır barmenlik yaptığım doğru. Rüya'dan bilgi alabilmek için Türker sayesinde Greendoor'da işe başladım. Greendoor'dan Türker sorumlu. O yüzden izinlerini istediğim şekilde ayarlayabiliyordum."

Kartal'ı dinlerken Rüya'nın, Kartal için söylediği ilk sözlerini anımsadım.

Gözlerimi açmasam bile üzerimdeki karaltı yok olunca Rüya'nın doğrulduğunu anladım fakat sesindeki tuhaf kaçan tını, gözlerimi aralamama sebep oldu. "Metis'in anlamı neydi?"

"Neden soruyorsun ki? Anlamını zaten biliyorsun."

Rüya'nın sesindeki tuhaflık yüz ifadesine de yerleşmişti ve ben Rüya'yı tanıdım kesinlikle bir iş çeviriyor demekti. Parmaklarıyla çenesini sıvazlayıp, "Yunan mitolojisine göre Metis, tanrıların babası olan Zeus'un karısıydı, değil mi?" diye sordu.

Muhabbetin nereye gideceğini aşırı merak ettiğim için sabırsızca başımı salladım. "Evet."

Rüya'nın gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "İki ay önce Greendoor'da Zeus lakaplı biri işe başladı da..."

Dakikalar önce idrak edemediğim olayla düşüncelerimden çıktım ve gözlerim tiksintinin yoğunluğuyla büyüdü. "Ne yani, Greendoor beni bıçaklayan adamlara ait ve sen beni bile bile o barda işe mi aldırdın?"

Ayağa kalkmaya çalışınca Kartal'ın elleri pençe gibi dizlerime kapandı ve kalkmama izin vermedi. Bakışlarım ellerine inince dokunmayacağını hatırlayıp hızlıca geri çekti.

"Çünkü seni korumak zorundaydım ve bunu, bir tek yanımdayken yapabilirdim. Diğer türlü sana ulaşamıyordum. Evden çıkmayınca ve o adamları, evinin etrafında birkaç kez görünce terslik olduğunu, tehdit edildiğini anlamıştım. Sana ulaşmam, yardım etmem gerekiyordu. Benim görevim bu. Göz göre göre kayıtsız kalamazdım." Omuzlarını yenilgiyle düşürdü. "Gölge gibi peşine takıldım ama hesapta sana âşık olmak yoktu." Sert ifadesinde ufak bir yumuşama oldu ve içimi eritecek kadar sıcacık bir ifadeyle gözlerimin en içine baktı.

"Sadece korumak için peşinde değildim, aynı zamanda âşık da olmuştum. O gece Greendoor'a geldiğinde kıyafetlerinden dolayı seni tanıyamamıştım çünkü yakından yüzünü hiç görmemiştim ama peruğu ve maskeyi çıkarınca sen olduğunu anladım. Nefesim kesildi... İnan bana, daha önce o şekilde nefesimin kesildiğini hiç hatırlamıyorum. O yardım dileyişin, çaresizliğin iliklerime kadar işledi. O an, ömrümün sonuna kadar seni koruyacağıma yemin ettim."

Kartal'ın sözleri, unutmak istediğim o geceyi yeniden gözlerimin önüne sererken gözlerimi kapattım.

Korkudan salgılanan adrenalinin verdiği güçle kendimi az önce oturduğum tabureyi basamak olarak kullanırken buldum, ardından bar tezgâhını geçit olarak kullanıp ayaklarımı barmenin hemen yanı başındaki zemine bastırdım.

O an gözlerimiz barmenle birbirine kenetlenince yepyeni bir tehlike sinyalini de açıkça almış oldum çünkü karanlık gözleri beni adeta delip geçmişti.

Ona durumumu izah edecek zamanım yoktu ama, "Bana bak, güvenlikten bozma barmen herif. Kıçıma bakarsan o gözlerini oyarım!" Tehdidimi de es geçemezdim.

Barmenin kaşları şaşkınlıkla havalanırken bakışlarının ablukasında aceleyle yere eğildim, emekler pozisyona gelerek daha önce Enis'ten bildiğim personel odasına doğru hızlı hızlı emeklemeye başladım. En azından oradaki pencereden dışarı çıkabilirdim.

Biraz emekleyebilmiştim ki belime aniden sarılan kolla daha fazla emekleyemeden durduruldum. Daha doğrusu ellerimin ve dizlerimin yerle teması kesilmiş, barmenin koluyla bedeni arasına tavla gibi sıkıştırılmıştım. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun? Buraya gel."

Bedenim polislerin görebileceği şekilde meydana çıkınca delirmiş gibi çırpındım. Korku öyle çok nevrimi döndürmüştü ki mantıklı düşünemeden nefes nefese, "Beni sakla," diye bağırdım. "Saklamak zorundasın!"

Ben umutla beni saklamasını beklerken umduğumun aksine barmenin alaya kaçan tınısını duydum. "Fuhuş yapan birini neden saklamak zorunda olayım ki?" Birden durup beni yere indirdi ve kaçmama zerre imkân tanımayarak bileğimi büyük avucunun içine hapsetti. "Yürü şimdi!"

Korkumdan neredeyse ağlayacaktım, hatta belki de ağlıyordum ama fark edecek durumda değildim. Onu durdurabilme ümidiyle hızla peruğu ve maskeyi çıkardım. "Yemin ederim fuhuş yapmıyorum. Buraya Enis'in, Rüya'dan başka sevgilisi olup olmadığını öğrenmek için gelmiştim. Bu kıyafetleri de tanınmamak için giymiştim. Lütfen, beni polise verme."

Zeus'un gözlerindeki dakikalardır süren tiksinti bir anlığına beni tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışır gibi bir ifadeye bürününce beni saklamasında ikna edici olabileceğini umut edip, "Yedi ay sonra uluslararası bir yarışmaya katılacağım. Böyle bir durum duyulursa kara leke olarak üzerimde kalır ve o yarışmayı kazanamayabilirim. O yarışmayı kazanmaya çok ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et," diyerek soluksuz konuşmama devam ettim. Aslında suçsuz olduğum kanıtlandığı zaman yarışma için herhangi bir sorun yaşamazdım ama karşımdaki hiç tanımadığım bir adama da peşimdeki mafyadan bahsedemezdim. "Sana o yarışmaya katılacağımı kanıtlayabilirim. Zaten Enis de beni görür görmez tanır."

Polis telsizinin sesi iyice yakından gelince beni saklaması için bedenine sığınıp yalvarırcasına inledim. "Ne istersen yaparım, yeter ki beni onlara verme."

Kendimi Kartal'ın kollarının arasına bırakmak ve hıçkırarak ağlamak istiyordum ama beni kandırmasını kabullenemiyordum. Ona ihtiyacım olduğu anda bunu bana haram edişini hazmedemiyordum. O geceki kargaşa aklıma gelince gözlerimi aralayıp, "Beni polislere vermenden çok korkmuştum," diye mırıldandığımda Kartal'ın sert ve nefret dolu ifadesi geri geldi. En az benim kadar onlardan nefret ettiği her halinden belliydi.

"O gece amacım, o barın fuhuş yönüne darbe vurmaktı. Vurdum da ama senin geleceğini bilmiyordum."

Gözlerim yeni bir idrakle açılırken cevabını tahmin etmeme rağmen, "O baskını sen mi yaptırdın?" diye sordum. Tabii ki de Kartal yaptırmıştı ve o baskın yüzünden ikinci kez o adamlarla yüz yüze gelmiştim. Korkudan gelen öfkeyle, "O gece sırf o baskında yer aldım diye o adamlar balkonumun altına kadar geldi, haberin var mı?" diye çıkıştım.

Bu defa şaşırma sırası Kartal'daydı. "Ne? Sana gövde gösterisi mi yaptılar? Onlar olduğuna emin misin?"

"Kartal, aptal değilim. Elbette onlardı. Önce arabanın içinden bizim evi izlediklerini gördüm. Beni fark edince takım elbiseli bir adam, arabadan inip balkonumun altına kadar geldi, sonra da gülümsedi."

"Siktir!" dedi Kartal ve bir hışım ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "O gece sana zarar vermesin diye Ekin denilen iti takip ettiğimde gelmiş olmalılar."

Kartal daha önceki itirafından bahsediyordu. O gece Ekin'in bana ters davrandığını görünce korumak için eve kadar takip ettiğini ve daha sonra da Ekin ile Gökhan'ın başka bir eve gittiklerini hatırlamıştı.

Keyifsizce ellerini saçlarının arasından geçirip, "Sana yetemiyorum, seni tam anlamıyla koruyamıyorum," diye söylenmeye başladı.

Kısa bir sessizlikle çaresizliğini izledim. Onun çaresizliğini görmek içime dalga dalga korku rüzgârının esmesine sebep oldu. "Ya bizi buraya kadar takip ettilerse? Evini öğrenirlerse?"

Sesimdeki panik, Kartal'ı tokat yemiş gibi kendine getirdi ve yeniden önümde diz çöküp korkumu almak istercesine başını iki yana salladı. "Hayır, o iş Türker'de. Şu an peşinde olsalardı haberim olurdu. Hatta Greendoor'da işe başladıktan sonra mekânlarında olduğun için takip etmeyi bıraktılar. Çünkü bu şekilde gözlem altındaydın. Ayrıca evimi öğrenmelerinde sıkıntı yok. Sığınağımda güvendesin."

Kendi güvenliğimden ziyade onun güvenliği için paniklemiştim ama bunu ona söylemeyecektim. Söylediğim an, ona yenileceğimi biliyordum. Yenilmek istemiyordum. Onu anladığımı belli etmek için başımı sallayacaktım ki beynimin içinde sarsıcı bir ışık yandı. Greendoor'daki baskının sebebi Kartal'sa dans kapışmasının olduğu gecedeki baskının da onunla bir ilgisi olabilir miydi?

Bunun olmamasını umut ederek, "Dans kapışmasının olduğu gecedeki baskında parmağın var mı?" diye sorduğumda Kartal işine duyduğu aşkı gizlemeden net bir tavırla, "İllegal bir yarışın olmasına göz yumamazdım," deyince onu geri ittim.

"Beni kullandın!"

İtmeme rağmen Kartal dengesini koruyup yere düşmedi. "Daha geç yapılmasını söylemiştim, amacım seni oradan uzaklaştırdıktan sonra olmasıydı ama aptal Ferman saatleri hesaplayamamış."

Ferman'ın adını duyunca avuç içim hızla dudaklarımın üzerine kapandı.

Ferman da polis miydi?

Kartal yüzümdeki ifadeyi görünce beynimde yankılanan sorumu anlamış gibi, "Evet, Ferman da polis. Bu mafya, tahmininden bile fazla büyük ve karanlık. Birkaç günde çökertilebilecek bir yapı değil. Çok derin, köklü ve karmaşık. Yıllardır ilmek ilmek içlerine karışmaya uğraşıyorum. Bunun için profesyonel bir ekip kurmak zorundaydım," dedi ve birden boğazı acımış gibi yüzünü buruşturarak âdemelmasını hareket ettirdi.

"Bunu düşünmekten ve söylemekten nefret ediyorum ama sende bir şey var. O gece, o cinayetin o sokakta işlenmesi ve senin cinayete şahit olman tesadüf değildi. Sana o cinayet bilerek gösterildi. Bir cinayete tanık olan kişi, anında öldürülür ama seni öldürmediler. Bilerek öldürmediler, etrafında dolaşmaya devam ettiler. Sebebini henüz çözemedim ama eninde sonunda çözeceğim. Baban geldiğinde etrafındaki hareketliliğin sebebinin de aynı nedenden olduğunu düşünüyorum."

Başıma balyoz darbesi indirilmiş gibi sarsıldığımı hissettim. Titrek çıkan sesimle, "Ba-babam mı?" diye sorunca Kartal kaşlarını çatarak başını salladı.

"Babanı da onların öldürdüğünü düşünüyorum. Babanın ölüm haberini, seni almaya gelirken yolda öğrendim. Dürüst olmam gerekirse bunu ben de beklemiyordum."

Başıma keskin bir ağrı saplanınca başımı ellerimin arasına aldım. Kartal'ın o gün beni almaya geldiğindeki tuhaf halini şimdi anlamıştım.

Akşamüzeri aşağı indiğimde Kartal her zamanki gibi motosikletine yaslanmış bir halde beni bekliyordu. Ona doğru koşar adımlarla gidip kollarımı boynuna sardım. "Çok beklettim mi? Rüya canımı okumakla meşgul olduğu için kendimi zor duşa atıp hazırlanabildim."

Kartal benden ayrılıp çattığı kaşlarıyla, "Ne yaptı ki?" diye sorunca söylediklerimi ciddiye aldığını anladım. Demek ki öfkesi hâlâ geçmemişti.

"Kötü anlamda değil, temizlik yaptırdı."

Kartal'ın çatılan kaşları düzeldi ve elindeki kaskı düz bir ifadeyle bana uzattı. "Daha fazla gecikmeden gidelim." Duruşunda ve ses tonunda tuhaflık sezsem de üzerinde durmadan kaskı alıp motosiklete bindim. Kartal da sessizliğe bürünerek motosikletini çalıştırdı.

Dakikalar sonra bara geldiğimizde doğruca personel odasına girdik. Normal şartlarda fırsat bulduğu her anı beni öpmeye çalışarak geçiren Kartal bu defa sessizce boşluğa bakıyordu. Sanki bedeni buradaydı ama aklı başka yerdeydi. Bir sorun olduğu çok belliydi. Bacaklarımı ovma bahanesiyle banka oturdum ve tuhaf halini izlemeye başladım.

Kartal'la yaşadığım her anı, eksik bir roman sayfası gibi yerine oturdukça hikâyenin bütünü açığa çıkıyor, öfke ve şaşkınlık birbirine karışıyordu. Sinirle karışık gülmeye başladım. "Ben öğrendiğimde sen çoktan biliyordun demek, o gün rolünü güzel oynadın."

Kartal sözlerime bozulduğunu belli edercesine yüzünü düşürse de sakinliğini bozmadı. "Sana ben söyleyemezdim, o yüzden ekipten birine arattım. Aslında söylememesi gereken çoğu bilgiyi de sırf kafanda çok fazla soru işareti kalmasın diye ona söylettim."

Alay eder gibi yüzüne baktım. "Bunun için sana teşekkür mü etmem gerekiyor?"

Kartal en sonunda bıkkınlıkla soludu. "Metis, anla beni lütfen. Sana bir anda her şeyi anlatamazdım. Hele ki babanı hiç anlatamazdım. Kendim bile sebebini çözememişken karşına soru işaretleriyle çıkamazdım. Babanın otopsisi Ankara'da yapıldı. Sana şehir dışına, iş için çıktığımı söylediğimde aslında otopsisine girdim. Kurşunun çıktığı tabancanın sahibi, cinayeti kabullendi ve aralarında husumet olduğunu söyledi ama bu doğru değil. Özellikle tutulmuş biriydi, suçu üstlendi."

"Yani babam benim yüzümden mi öldürüldü?" İki elimi de ağzımın üzerine kapatıp boğuk çıkan sesimle, "Ben mi sebep oldum?" dedim pişmanlık içinde.

Kartal, "Sen sebep olmadın," derken gözlerimde kaybolmuştu. "Sen bu hikâyedeki tek masum kişisin."

Bakışlarındaki samimiyetten, masum olduğuma inandığı izlenimini almıştım. Onu, Müge ile el ele görünce sevgisinden şüphe etmiştim ama bir daha ne olursa olsun, beni kandırmış olmasına rağmen sevgisinden, beni koruma içgüdüsünden, samimiyetinden şüphe etmeyecektim. Bu saatten sonra yollarımız ayrılacak olsa da ondan bir daha asla şüphe etmeyecektim.

"Ya Müge? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Kartal öfkeli bir sesle, "Hata yaptım," diye itirafta bulunup ayağa kalktığında öfkesinin kendine olduğunu anladım. "Söz konusu sen olunca kendimi kaybediyorum. Sevgilim olman, şu an için sorun değil ama olur da işler umduğum gibi yolunda gitmezse, yani günün birinde kimliğim açığa çıkarsa seni, bir de benim yüzümden tehlikeye atmak istemiyorum. Zaafım olduğunu kimse bilmemeli. Hiçbir zaman bu bilinmemeli. Sırf bu yüzden benim için değersiz biri olduğun izlemini vermeye çalıştım. Bunu da bir tek Müge'yle yapabilirdim. Müge okları çekmek için gönüllü oldu. Bir iki gün yan yana göründük ama o gece, o yavşak adam gelip sana yanaşmaya çalışınca kendime hâkim olamadım ve herkes içinde onu tehdit ederek yine benim için önemli olduğunu göstermiş oldum. Daha sonra Müge'yle el ele görünmemizin sebebi buydu. Dengesiz, çapkın bir adamı kimse önemsemez."

Kartal konuştukça Eftalya'nın az önce dediklerini daha iyi anlıyordum ama anlamadığım, Gürkan'ın bu işe nasıl tamam dediğiydi. Bir insan niye sevgilisinin üzerine okları çekmesine razı olurdu? "Ya Gürkan? O nasıl, Müge'nin bu işin içinde yer almasına razı geldi?"

Kartal sıkıntıyla soluyup, "Çünkü Müge'nin işi bu. O da bir polis. Ekibimin bir parçası... Hatta o benim elim ayağım gibidir," deyince dudaklarım cılız bir gülümsemeyle tepki verdi.

Kartal biraz daha konuşursa delirmeme sebep olacaktı.

Müge de polisti. Tıpkı Kartal ve Ferman gibi. Gülümsemem iyice genişledi. Polislerden kaçtığımı sanırken aslında çevrem tamamen polislerle doluydu. Hiçbir şeyden haberi olmayan, ortalıkta saf gibi dolaşan bendim.

Onların bana çizdiği sınırların içinde yaşayıp gidiyordum. Olaylara, onların izin verdiği kadar müdahil olabiliyordum. Hepsi polisti, bir tek ben bilmiyordum.

Ya Eftalya?

Bir anda aklıma Eftalya gelince gülümsemem, dalından koparılan çiçek gibi soldu. Tedirginlikle, "Eftalya da polis mi?" diye sorduğumda Kartal cevap vermeden önce başını salladı.

"O da polis, ekibimin içinde."

Mideme yumruk yemiş gibi bir acı hissedince elimi midemin üzerine bastırıp öne doğru hafifçe eğildim. "İnanmıyorum, hepiniz beni kandırmışsınız. Gözümün içine baka baka yalan söylemişsiniz."

Acımı dindirmesi için öne eğilmiştim fakat bu hareketim, hâlâ önümde diz çökmeye devam eden Kartal'ın yüzüne iyice yaklaşmama sebep oldu ve ciğerlerime dolan kokusuyla asıl acıyı ciğerlerim yaşadı.

İçimdeki nasıl bir aşksa, Kartal ne yaparsa yapsın yine içimde o kazanıyordu. Bir uçurumun kenarından onun tarafından itilsem de yine onun kucağına düşüyordum.

Gardımı indirince kursağımda kalan heveslerimin bedeli, yanağımdan süzülmeye başladı. Kartal'ın gözlerimdeki bakışları yanaklarımdan süzülen yaşları takip etti ve o an dudakları titredi. "Sevgilim," diye fısıldadı ve titreyen dudaklarına titreyen parmakları da eşlik etti. Gözlerimi eline indirdim. Dokunmak istiyordu, gözümdeki yaşı silmek istiyordu.

İzin vermek istemiyordum ama dokunuşuna duyduğum ihtiyaç her şeyin ötesinde geliyordu. Beni birkaç saniye de olsa sıcak dokunuşuyla ödüllendirsin istiyordum, birkaç saniyeliğine de olsa içinde kaybolduğumuz kör kuyuyu unuttursun istiyordum.

Gözlerimi kapatıp bana dokunmasına izin verdim. Kartal'ın titreyen parmakları ağır ağır yanağımı okşadı. "Kalbinde hayat bulduğum kadın, tek amacım seni en az hasarla bu işin içinden kurtarmaktı. İzin ver, seni buralardan güvenli bir yere götüreyim. Kimsenin bulamayacağı, güvenle yaşayacağın bir yere... Olur da bana bir şey olursa en azından orada güvende olduğunu bilerek öleyim."

Kartal'ın ölmesi, benim ölmem demekti. Ölmeden canımın bedenimden çıkarılması demekti.

Boğazımın gerisinden küçük bir hıçkırık koptu, ardından daha büyük hıçkırık... Gözlerimi aralayıp hıçkırıklarımın arasından zar zor çıkan sesimle, "Böyle söyleme, ölümü anma," diye inleyince Kartal çöktüğü yerden kalkıp yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Kendimi bez bebek gibi hissediyordum. Hareketlerimin kontrolü Kartal'ın eline geçmiş gibiydi.

Saçlarımdan öpüp, "Tüm bu işler bittiğinde çok mutlu bir geleceğimiz olacak," dedi.

Kartal'ın kulağıma dolan fısıltısı içimi ısıtmak yerine buz etkisi yarattı. Bana söylediği onca yalandan sonra geleceğimiz olabileceğine inanıyordu. Ruhumda ve kalbimde yarattığı sayısız boşluklar içinde geleceğimiz var sanıyordu.

Dokunuşuyla yok olan öfkemin, hırçın bir deniz gibi yeniden köpürdüğünü hissettim. Ters bir ifadeyle kucağından kurtulup hızlıca ayağa kalktım. "Biz diye bir şey yok artık, Kartal. Bu saatten sonra geleceğimiz yok. Bitti her şey!"

Kartal kararlılığım karşısında omuzlarını hüzünle düşürüp, "Metis," dediğinde âdemelmasının titrediğini gördüm. Nefesini güçlükle toparlayıp aynı şekilde ayağa kalktı. "Bak, ben sensiz yapamam, günlerdir ölüden farksızım. Yol, iz bilmeyen bir adama döndüm. Bir daha sensiz kalamam, dayanamam. Lütfen bana bunu yeniden yapma. Ne olursun benden vazgeçme."

"Onu, beni kandırmadan önce düşünecektin. Ben sana bir daha güvenebilir miyim sanıyorsun?"

Kartal'ın yumruk yemiş gibi sarsıldığını görünce ona koşmamak için adımlarımı zemine daha sert bastırdım. Yine canını yakmak istiyordum. Sanki elimde görünmez bir ok vardı ve hedefimi istediğim gibi vurabiliyordum ama aslında kendimi vuruyordum. Canını yaktıkça canımı yakıyordum.

Kartal bir an için irkilip, "Bak anla beni, ben sıradan bir polis değilim. Asıl görevim, bu tarz derin ve karanlık mafyaları çökertmek. Bunun için özellikle yetiştirildim. Seni kandırmadım, sadece mecburdum," deyince inanamayan gözlerle yüzüne baktım.

"Kandırmadın mı? Nerede olduğumuza, ne konuştuğumuza bir bakar mısın?" Hayal kırıklığı içinde başımı iki yana salladım. "Keşke karşıma

hiç çıkmasaydın, keşke gölge olarak kalsaydın. Bundan sonra yüzünü bile görmek istemiyorum."

Sesime dürüstlük katmaya çalışsam da aslında yalan söylüyordum. Halbuki tek keşkem, göz ardı edemediğim gururumdu. Kandırılmış olmayı kabullenemiyordum, yüzüme kapanan kapıları, arkamdan çevrilen dolapları sindiremiyordum. Sona gelmiş olmamızın yarattığı hırçın öfkeyle canını yakmaya çalışıyordum. Hiç istemesem de ileri gidiyordum.

Kartal'ın bana olan bakışları iyice derinleşirken çenesinde bir kas seğirdi. "Hayatından çıkmamı mı istiyorsun?" Ellerini, bu saçmalığı durdurmamı ister gibi iki yana açtı. "Sırf sana ulaşabilmek için yepyeni bir hikâye açtım diye hayatından çıkmamı mı istiyorsun?"

Hayır, istemiyordum. Tek isteğim oydu.

Kalbim ağzımda, aramızdaki mesafeyi kapatıp gözlerinin kara ormanında kendimi kaybetmeye saniyeler kala, uçuruma doğru soğuk bir köprü inşa ettim ve pişman olacağımı bile bile Kartal'ı o uçurumdan boşluğa ittim. "Korkak gibi fare deliğine sığınarak yaşayan adamla, benim bu saatten sonra hiç işim olmaz."

Pişmanlığın ilk damlası, Kartal'ın gözlerindeki siyahlığın acıyla solduğunu görmemle kalbime aktı. O damla kalbimde zehir gibi yayıldı ve kanıma karışarak kurşun izi gibi kalıcı bir izle bedenimde dolaştı. Dolaştıkça dışarıdan sapasağlam kaldım ama içim yara bere içindeydi.

Kartal içimdeki kıyımdan habersiz, bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama konuşacak gücü bulmayınca yutkunup önce gözlerini benden kaçırdı, ardından titreyen ellerini görmemem için ceplerine yerleştirdi.

Kalbim sıkıştı.

Biraz daha yanında kalırsam tüm direncimi kaybedecek, gururumu hiçe sayıp ona yenilecektim. Elimi, sıkışan kalbimin üzerine bastırıp koltuğa bıraktığı şifrelere uzandım ve odadan çıkmadan önce son defa darmadağın bıraktığım sevdiğim adama baktım.

Bu gece...

Farkında olmadan oynadığımız doğruluk mu, cesaret mi oyununu kaybetmiştim.

Bu gece...

Başımı yasladığım huzurlu gövdesini, kendi yarattığım kasırgada kaybetmiştim.

Bu gece...
Kalbimi bir sığınağın içinde cansız bırakmıştım.
Ve ben bu gece...
Adına destan yazılan Zeus ve Metis aşkını sonsuzluğa gömmüştüm.

DEVAM EDECEK...

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP